

Giới thiệu Giang Nam Tài Nữ , Đệ Nhất Khuynh Thành

Người đời thường nói muốn đầu thai thì phải qua cầu đại hà uống canh măng bà quên đi mọi việc ở kiếp trước mới được đầu thai, nhưng nàng dù có uống nhưng khi đầu thai vẫn không quên được đoạn ký ức kia, lòng vẫn còn vẫn vương về Giang Nam.

Vì thế nàng quyết xuyên không quay về lại chôn cũ để tìm xem nàng đã đánh mất chuyện gì vì sao nàng lại tên là Phi Yến Nhục Lam. ở nơi đó có gì đang chờ nàng.

Mời các bạn cùng nàng quay lại Giang Nam để xem ở nơi đó có gì lưu luyến khiến nàng không buông bỏ xuống được qua truyện Giang Nam Tài Nữ , Đệ Nhất Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ , Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Đêm tối mông lung dưới ánh trăng bàn bạc, một đôi mắt ngấn lệ ưu thương nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mắt, đôi môi run rẩy như ai oán, như tiếc thương :

”Là ta đã sai rồi sao? Quê hương của ta, thần dân của ta, thật có lỗi với các người, nếu như có kiếp sau, nếu có kiếp sau...”

Asagi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm cả trán, lại là giấc mơ đó, người con gái đó là ai? Tại sao bản thân lại cảm thấy người đó quen thuộc đến như vậy? Rốt cuộc là vì sao?

Asagi bước xuống giường, thở dài một hơi, bàn chân trong vô thức đi về phía cây đàn tranh, ngón tay thon dài vuốt nhẹ dây đàn, thanh âm trong trẻo vang lên

“Cò nào vẫn biếc? Nước nào vẫn xanh?

Cổ hương chìm khuất cuối chân mây,

Cổ hương nơi Giang Nam...

Mưa nào nghiêng nghiêng? Cầu nào cong cong?

Mộng đẹp xuôi theo cánh buồm trắng,

Mộng đẹp về Giang Nam...

Chẳng biết mây khói đêm nay tự thưở nào,

Chẳng hay thủy liên chiều xuống lại ra sao...

Chỉ nguyện hóa thành vần thơ Đường Tống,

Nghìn thu kẻ cận người...

Chẳng biết mây khói đêm nay tự thưở nào,

Chẳng hay thủy liên chiều xuống lại ra sao...

Chỉ nguyện hóa thành áng thơ Đường Tống,

Nghìn thu ngủ yên cạnh người.

.

Cổ hương nơi Giang Nam...

Mưa nào nghiêng nghiêng? Cầu nào cong cong?

Mộng đẹp xuôi theo cánh buồm trắng,

Mộng đẹp về Giang Nam.

Chẳng biết mây khói đêm nay tự thưở nào,

Chẳng hay thủy liên chiều xuống lại ra sao...

Chỉ nguyện hóa thành vãn thơ Đường Tống,

Nghìn thu kẻ cận người.

Chỉ nguyện hóa thân làm áng thơ Đường Tống,

Nghìn thu ngủ yên cạnh người”

– “Asagi chan, làm sao vậy?”

Ryo nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng con gái, lập tức đá tung cửa phòng, lo lắng hỏi.

– “Mama, người bạo lực quá” Asagi nhú mày trả lời

– “Đừng để ý tới mama của con, có phải hay không con muốn xuyên không về cổ đại?” Papa đứng ở phía sau lên tiếng

– “Vâng, papa quả nhiên là người tinh tế” Asagi nghiêng đầu mỉm cười.

Mama của Asagi vừa nghe thấy hai chữ xuyên liền ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ nó ngồi, nắm lấy tay nó, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

– “Asagi chan, con yêu của ta, xuyên không nhớ kiếm siêu cấp soái ca mang về làm con rể cho ta nhà”

Mama xinh đẹp chớp chớp đôi mắt nhìn nó, trong lòng ko ngừng nghĩ” chẹp năm xưa mình vừa xuyên không đã làm ko biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt phải động tình, haizzz nhớ lại thời huy hoàng ấy mà phát thèm”

– “Vợ yêu nhé, đừng tưởng anh ko biết em nghĩ gì, dẹp ngay cái mơ mộng viễn vông đấy đi, có chồng là siêu cấp soái ca, thái tử điện hạ anh minh tuấn vũ của Long Thịnh hoàng triều mà em còn chưa thỏa mãn hay sao?” Nam Phong Tử Đằng nhướn mày nói

Nghe vậy, Asagi đưa tay lên vuốt một lọn tóc, bĩu môi nói

– “Cũng chỉ là ông lão 37 tuổi”

– “Này! Con với chả cái dám ăn nói như thế với cha nó, em xem em dạy con em kìa” Nam Phong Tử Đằng tức giận nói.

– Sao anh có ý kiến gì với con của em à? Giờ chồng yêu muốn gì nào, tối nay ngủ dưới đất nhé.”

Một câu nói đơn giản và ngắn gọn nhưng đủ để dọa papa nó, mỗi lần cãi nhau mama nó lại dùng cái câu tối nay ngủ dưới đất là papa của nó liền ngoan ngoãn ngồi im re ko dám động đậy

Mama dùng đôi mắt chưa toàn mũi tên nhìn papa nó rồi quăng cho một câu :

– Chồng yêu quả là thức thời. E hèm! con yêu, năm nay con 17 tuổi rồi, cũng đã đến lúc ta cho con xem một thứ

Papa của nó ko biết bằng cách nào lấy ra một cái hộp gỗ được chạm khắc những hoa văn rất tinh xảo và sống động, phía trên mặt gỗ là loài hoa tử đinh hương được điêu khắc rất tinh tế, đây là loài hoa tượng trưng cho hoàng tộc, chỉ có những người mang dòng máu đế vương mới được phép sở hữu, hai bên mặt hộp gỗ tạc hai con bạch điều đang bay lượn, đầu của chúng hướng về phía ổ khóa hình con rồng đang ngâm long châu. Bên trong chiếc hộp là 1 kim bài miễn tử của Long Thịnh hoàng triều, còn có miếng ngọc bội màu xanh phi thủy khắc 2 chữ Tử Đằng đại diện cho thân phận thái tử và một miếng bạch phù khắc hai chữ Thiên Di, người nắm trong tay bạch phù này sẽ là chủ nhân của Thiên Di Cung, tổ chức sát thủ bí ẩn nhất, được lưu truyền trong nhân gian.

Papa và mama nhìn nó bằng 1 ánh mắt đầy triu mến :

– “Asagi chan, ko cần ta nói chắc con cũng biết những thứ này quan trọng thế nào, nay ta giao lại chúng cho con, hi vọng con sẽ dùng nó một cách hữu dụng nhất”.

Papa nhìn nó khẽ thở dài

– “Mình à, con bé cũng lớn rồi, cũng đến lúc cho nó về thăm quê nội, con gái lớn không thể giữ ở trong nhà mãi được, phải cho nó đi đây đi đó để kiếm chồng mang về chứ, haha”

– Haizzzz con yêu, đừng để tâm lời mama con nói, xuyên qua rồi thì cứ đi du lịch thoải mái đừng vội đem dây buộc mình như ta ngày xưa, chỉ vì yêu

mama con mà phải từ bỏ 3000 cung tần mỹ nữ, thú vui nhân gian chưa kịp hưởng”

Nam Phong Từ Đằng ai oán nói

– “Minh à, xem ra tối nay phải cho mình ngủ dưới đất rồi”.

Sát khí của mama xinh đẹp bao quanh cả căn phòng, mama nó trên tay cầm một con dao nhỏ, nhìn chăm chăm vào hạ bộ của papa,, miệng khẽ nhếch lên, nghiêng răng nói :

- ”nhóc con xem ra ta đành phải cắt đứt nhóc rồi”

Papa nó sau khi nghe xong câu nói đó, mặt từ xanh chuyển sang trắng, từ trắng lại hóa vàng y chang con tắc kè hoa.

– “Vợ yêu à, anh nói đùa thôi mà, em đừng hạ thủ chứ, không có nó làm sao anh chiều lòng em được”

– “Anh, anh, anh nói gì vậy, có Asa đứng đó lại dám nói thế, em có phải sắc nữ đâu, không cần cái đó”

Ryo xấu hổ, lớn giọng hét lên

– “Thật? Vậy mai mốt đừng đòi nhé”

Nam Phong Từ Đằng nhếch miệng đầy gian xảo.

– “Anh, vô sĩ” Ma ma nó mặt đỏ bừng từng từng nhìn papa

– “Thôi đi 2 người, cãi nhau thì về phòng 2 người rồi muốn làm gì thì làm, vấn đề chính là papa giao mấy thứ này cho con để làm gì, con có xuyên được đâu”

Asagi chỉ tay vào trong chiếc hộp, thanh âm có vẻ không vui.

– “Ai bảo xuyên không được” Nam Phong Từ Đằng cùng Ryo đồng thanh nói

– “Ồ, 2 vợ chồng đồng thanh ghê, vậy thì chỉ con cách xuyên đi” Asa tay cầm quạt phe phẩy cười

– “Đừng nóng vội con yêu, cứ từ từ,” Nam Phong Từ Đằng tiến lại gần ôm nó vào lòng.

– “Con là kết tinh tinh yêu của chúng ta, đến thế giới đó rồi chỉ sợ con sẽ bị úy khuất, ta ko yên tâm”

– “Papa à, con gái của papa lẽ nào papa ko hiểu, con là người chịu để người khác khi dễ mình sao.” Asa nhìn papa nó mỉm cười

– “Haha, ta quên mất, võ công của con giờ hơn cả ta làm sao có thể dễ bị bắt nạt được, há há ta thiệt là tài năng khi có một đứa con như vậy”

Nam Phong Từ Đằng cười đến tận mang tai, vui vẻ nói .

Kế tiếp, Nam Phong Từ Đằng cầm 2 miếng ngọc bội xếp chồng lên nhau, sao đó dùng dao rạch tay Asa lấy máu của nó nhỏ vào 2 miếng ngọc bội, Máu của Asagi vừa mới rơi xuống thì một vòng xoáy màu xanh hiện ra hư hư ảo ảo. Asagi tròn mắt hết nhìn hai người rồi lại quay sang nhìn cái xoáy, Như hiểu ý của nó, mama nó liền giải thích-

– “Hai miếng ngọc bội này đc làm từ phi thúy ngàn năm trên đỉnh Thiên Sơn, nó có ý niệm và nhận thức, năm đó là nó đã chọn ta và papa của con nên lẽ đương nhiên máu của con sẽ là vật trung gian mở ra cánh cổng thời gian”

– “Con gái, hãy nhớ, sống ở một nơi xa lạ mọi việc ko thể theo ý của mình, tuyệt đối phải cẩn thận” Nam Phong Từ Đằng cẩn thận dặn dò..

Asagi khẽ gật đầu, lại gần hôn papa và mama lần cuối rồi bước vào vòng xoáy...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ* , *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giải Đố

Ngoại ô kinh thành

Asagi nhìn khung cảnh trước mắt, nói không ra lời. Trời ơi là trời, papa mama ơi, hai người có nhầm ko vậy, con bảo là con muốn đến Giang Nam, sao

giờ lại ở ngoại ô kinh thành thế này, hơn nữa vấn đề quan trọng là hiện tại nó đang mặc trang phục hiện đại, nếu cứ thế mà xuất hiện e rằng sẽ gây chú ý cho người khác mất. Một vấn đề nữa là lấy đâu ra quần áo để thay? Tiền bạc để xài?

Asa về mặt cau có, đi tới đi lui quanh một cái cây, trong lòng đang suy nghĩ làm cách nào để tồn tại ở cái thế giới xa lạ này thì bỗng đôi mắt tinh anh của nó lóe lên. Phía xa là một căn nhà nhỏ rất xơ xài, xung quanh trồng những bụi hoa hải đường rất đẹp mắt, phía trên là một cây cổ thụ cũng phải mấy chục tuổi dc gia chủ dùng để phơi quần áo, đập vào mắt nó là một bộ y phục của nữ nhân tuy cũ kĩ nhưng có vẻ hợp với thân hình của nó. Asa ko khỏi thời dãi:

– “Cái thế loại gì thế này, ta đường đường là siêu cấp đại tiểu thư thế mà hôm nay lại phải đi ăn trộm quần áo, nhưng nếu vì sĩ diện mà ko trộm thì ra đường thế nào cũng bị thiên hạ dòm ngó, haizzzz sống ko vì mình trời chu đất diệt, đành vậy”.

Asagi bước tới một cách nhẹ nhàng như thể sợ bị người ta phát hiện, nó vươn tay với lấy bộ quần áo rồi kiểm lấy một bụi cây chui vào đó thay đồ. Năm phút sau, một mỹ nhân thân mặc lam y xinh đẹp tuyệt trần bước ra tự bụi rậm, miệng nó ko ngừng lẩm bẩm:

– “Gia chủ thật xin lỗi, nếu có dịp sẽ trả lại cho người sau”

Từ ngoại ô mà đi bộ đến kinh thành mất khoảng 2 canh giờ, dù sao thì khi còn nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc, này đi bộ hai canh giờ có là gì đâu chứ.. Vừa mới đặt chân vào cổng thành, trong lòng nó vừa mừng lại vừa lo, mừng vì sau một chặng đường lê lét cuối cùng cũng tới được kinh thành, còn lo là nó đang đói nhưng mà lấy đâu ra tiền để ăn. Ngó nghiêng nhìn xung quanh, đột nhiên đôi mắt tinh ranh lóe lên, trong lòng không ngừng gào thét:

”Quả nhiên trời không phụ lòng người tốt, mình có tiền để xài rồi”

Tình hình là Asagi nhìn thấy bên kia đường có một khách điểm đang treo bảng

”chiêu mộ nhân tài, giải mã câu đố, phần thưởng ngàn vàng”,

Theo như quan sát của nó thì vẫn chưa có ai giải được câu đố, mọi người cứ nối đuôi nhau vào rồi lại ra, về mặt ai cũng dăm chiêu suy nghĩ, sau một hồi âm thầm quan sát, Asagi quyết định bước vào. Bên trong không khí đang rất căng thẳng, những nhân sĩ đang ngồi thành một hình tròn, mắt họ chăm chú nhìn một chậu hoa đặt ở trên bàn. Phía trên là một lão nhân râu tóc đã bạc phơ mang mình trên nụ cười đắc thắng nhìn các nhân sĩ phía dưới. Asa tròn mắt nhìn chậu hoa một hồi sau đó mới bật cười, còn tưởng câu đố nào lợi hại đến nỗi làm các sĩ tử phải nao núng, ai ngờ chỉ là đồ tên của một loài hoa.

Không khí lúc này thập phần căng thẳng, dù sao phần thưởng lên tới ngàn lượng vàng, ai mà không muốn thử vận may một lần, thắng thì có được tiền, thua cũng chẳng mất gì. Liếc mắt nhìn về mặt của mọi người xung quanh, Asagi khẽ thở dài, quả nhiên là cổ đại, lạc hậu đến thế là cùng.

– “Ta có thể tham gia giải đôi không?” Asagi cất giọng hỏi.

Nghe thấy thanh âm mềm mại của nữ tử, hàng loạt nhân sĩ đồng loạt quay đầu nhìn, trong phòng vốn im ắng nay lại nhao lên vì sự xuất hiện của nó.

– “Dĩ nhiên là có thể, chỉ cần có thể giải được câu đố, không phân biệt nam nữ, giàu nghèo” Lão nhân vuốt râu, tươi cười trả lời.

– “Hảo, phần thưởng này chắc chắn thuộc về ta” Asagi tự tin nói

Bất gặp thái độ này của nó, lão nhân hơi khựng lại, cất giọng hỏi:

– “Cô nương chắc chắn mình sẽ thắng?”

– “Dĩ nhiên”

Nghe vậy, một vài sĩ tử lên tiếng bất bình:

– “Không thể nào, bọn ta đã suy nghĩ nhiều ngày, lật tung hết tất cả các loại sách mà vẫn không thể tìm thấy, dựa vào một tiểu cô nương như người thì có thể biết được tên của loài hoa này sao, thật vô lí.

Asagi nhú mày, trong lòng thập phần khó chịu, quả nhiên là cổ đại trọng nam khinh nữ, để xem ta làm các người bẽ mặt thế nào:

– “Hừ! dám khinh thường ta, nữ nhân thì làm sao? Đừng quên nam nhân các người chui từ bụng của nữ nhân chúng ta mà ra cả đấy, nam nhân cũng là con của đàn bà”

Lời vừa dứt, toàn bộ sĩ tử ai nấy đều á khẩu, tròn tròn mắt, tiểu cô nương này là nữ nhi nhà ai, sao có thể ăn nói lớn mật như thế? Phía trên lầu, có một ánh mắt sắc bén không ngừng đánh giá Asagi, hắc y nhân nhếch miệng cười nhạt, lặp lại lời của nó:

“Nam nhân cũng là con của đàn bà, khá khen cho một tiểu cô nương”

Lão nhân híp lại đôi con ngươi, trong lòng không ngừng đánh giá, tiểu cô nương này y phục bần tiện nhưng khí chất thì lại không như thế, ngũ quan sắc xảo, cử chỉ toát ra đều rất thanh nhã, chắc chắn không phải thường dân.

Cảm nhận được ánh mắt của lão, Asagi trừng mắt nhìn lại, biết mình đã luống cuống, lão nhân ho nhẹ một tiếng, dịu giọng nói:

– “Mời cô nương trả lời câu hỏi của lão phu”

– “Đáp án là hoa Bụi Đường”

Lời vừa dứt, khuôn mặt của lão nhân toát lên vẻ kinh hãi, đôi mắt tinh anh giờ đây tràn ngập vẻ bất an, lắp bắp nói:

– “sao, sao, sao cô có thể... loài hoa này chỉ có ở chỗ của chủ tử, là do chính tay chủ tử trồng, cô nương làm sao có thể...”

– “Giờ, bộ chủ của ngươi là thần thánh chắc, ở đâu lời ra cái lí hoa do chính tay chủ ngươi trồng thì ko có ở chỗ nào khác, nhà ta cũng có vậy, hừ” Asagi bĩu môi nói.

Đám sĩ tử nghe thấy lão nhân khẳng định đây là đáp án đúng, thái độ của bọn họ dành cho nó cũng có vài phần kính nể, một trong số đó lên tiếng hỏi:

– “Vấn hỏi cô nương, nhà cô nương ở đâu, vì sao loài hoa này lại có tên là Bụi Đường

– “Nó có tên là Bụi Đường vì loài hoa này thường mọc ở ven đường, cho dù thời tiết có khắc nghiệt tới mức nào nó vẫn sống và ra hoa. Nhà của ta ở đâu ngươi hỏi để làm cái gì” Asagi mắt lạnh nhìn hắn, khinh thường mà trả lời.

Mặt của vị thư sinh kia trong chốc lát trắng bệch, hần đường đường là Thám hoa vậy mà lại bị một nữ nhân khinh thường, vô cùng mất mặt.

Lấy lại bình tĩnh, lão nhân mới nhẹ giọng nói:

– “Lão phu thật sự tâm phục khẩu phục, như đã nói 1000 lượng vàng này thuộc về cô nương”

Bề ngoài Asagi tỏ ra bình tĩnh không thể hiện thái độ gì nhưng thực chất bên trong nó đang lẫn lộn gào thét.

“Hớ hớ tự nhiên trời cho không 1000 lượng vàng, lão thiên, ta yêu ông nhất trên đời”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tuyệt Phẩm Soái Ca

Asagi đang thả hồn suy nghĩ nên dùng số tiền này như thế nào thì bất chợt lão nhân lên tiếng phá tan mộng tưởng của nó:

“Cô nương, chủ tử của ta có lời mời”.

“Chủ tử của ngươi ? Mời ta?”

-“Ân, chủ tử nói muốn được diện kiến cô nương”.

“Vậy làm phiền ngươi dẫn đường”.

Asagi theo lão nhân lên lầu, hắn đưa nó vào một căn phòng tuy đơn sơ nhưng lại cho nó cảm giác thanh tao và quý phái, có lẽ một phần là do mùi trầm hương thoang thoảng lượn lờ quanh căn phòng và cũng có lẽ là do nam nhân đang ngồi trước mặt khiến căn phòng này toát lên vẻ trang nghiêm hiem thấy. Hắn một thân bạch y, mái tóc đen nhánh phủ dài tới eo, đôi mắt tinh anh nhưng không kém phần ma mị, một đôi mắt đầy ma lực đủ để lôi cuốn hàng ngàn nữ nhân trong thiên hạ, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm càng làm tôn lên vẻ đẹp bí ẩn đầy yêu lực của hắn. Đúng là một tuyệt phẩm soái ca. Asagi nhìn hắn đánh giá sau đó mở lời:

“Ta là người đã giải được câu đố của các hạ, chẳng hay các hạ muốn gặp ta là có chuyện gì chỉ giáo?”

” Tên của ngươi?” Nam nhân nghe vậy, lập tức nhướng mày, cao ngạo hỏi.

Lời vừa dứt, Asagi không khỏi có phần cao hứng, đủ lạnh lùng, ta thích.

“Tên ta chỉ có một chữ, Lam! Hơn nữa câu đố của ngươi có phần không công bằng với bọn họ, dù sao theo lời của lão nhân kia, loài hoa ấy chỉ mọc ở chỗ của ngươi, sao có thể đem ra đó?”

“Trên đời này vốn không có hai chữ công bằng”.

Asagi lại một lần nữa ngẩn người, khoe miệng trong vô thức co giật, tuy không muốn thừa nhận nhưng lời hắn nói quả thật không sai. Khẽ nhú mày, nó lại tiếp tục nói:

” Còn một điều nữa, thanh âm của người tuyệt đối không phải là người của Long Thịnh Hoàng Triều, cũng không biết người vô tình hay hữu ý chỉ thành thật khuyên người một câu, làm người chớ có tham lam bằng không trời chu đất diệt”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt nam nhân thoáng biến sắc nhưng rất nhanh chóng liền biến mất, thay vào đó là một thanh âm rất đỗi lạnh lùng.

-” Lam cô nương, ta nghĩ cô nương đã suy nghĩ quá nhiều rồi, ta chẳng qua nghe đồn nhân sĩ của Long Thịnh Hoàng Triều rất có tài cho nên muốn thử thách bọn họ mà thôi.”

Asagi như rồng mây, thu hết biểu hiện của người trước mặt, sau đó bật cười.

“Hi vọng là thế”.

“Ta...”

Hắn định mở miệng nói một câu gì đó thì bỗng có tiếng chân dồn dập vang lên, cánh cửa căn phòng được mở ra, một nữ nhân xinh đẹp bước vào, nàng ta chạy đến nhào vào lòng của hắn.

” Gia, thiếp nhớ chàng”.

“Chẳng phải đã nói là ta đang bận hay sao, nàng không được phép vào đây.”

” Hừ, chàng nói chàng bận, vậy nàng ta là ai? Có phải là nữ nhân mới của chàng không?”

Nữ tử giương đôi mắt ngấn lệ nhìn chằm chằm hắn giọng nói nghẹn ngào mang theo thập phần ủy khuất

Asagi mở to đôi mắt đánh giá nữ nhân trước mặt, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ nhắn kết hợp thân hình quyến rũ, nếu nàng ta mà ở thời đại của nó chắc sẽ trở thành minh tinh nổi tiếng, diễn xuất sinh động thể kia cơ mà.

“Xem ra các hạ phải bồi thường tổn thất cho vị cô nương xinh đẹp này rồi, có lẽ ta nên đi, ko làm phiền hai người hàn huyên”.

-“A, cô nương đi sao, thật xin lỗi, ta không cố ý làm phiền người và chàng”. Nữ tử kia nghe vậy lập tức bày ra một bộ dáng khó xử, thế nhưng đôi mắt nàng ta lại tràn ngập ý cười.

Nó mỉm cười nhìn nữ nhân trước mặt trong lòng thầm rủa: Cáo già cứ thích đội lốt nai tơ, rõ ràng là cố ý thế mà cứ tỏ ra vô tội.

" Vị cô nương này, rất biết cách diễn trò a” Asagi đưa tay lên miệng, cười duyên một cái.

“Gi chứ, diễn trò, ta ư? Người, người thật to gan, dám...” Nữ tử bởi vì tức giận mà khuôn mặt trở nên đỏ ửng, toan nói gì đó nhưng đã bị nam nhân trước mặt nhanh chóng chặn lại.

“Ra ngoài!” Ngừ khí ngoan độc của nam nhân vang lên khiến Linh Nhi không khỏi giật mình, nàng biết vừa rồi đã chọc giận hắn, không còn cách nào khác đành phải hậm hực mà đi ra ngoài.

Khi bước ngang qua người Asagi, nàng ta bất bình buông ra một câu.

“Hừ, con hồ ly kia, hãy đợi đấy”

Vừa đi được vài bước, Linh Nhi liền cảm thấy một trận đau buốt ở cổ, nhìn lại thì phát hiện chiếc cổ trắng ngần của bản thân rướm đầy máu tươi, bản thân trong vô thức sợ hãi mà hét lên.

” Aaaaaaaaaa”.

“Hừm, hồ ly? Từ trước đến nay phàm là kẻ nào dám gọi ta như thế đều không có kết cục tốt đẹp, xem ra hôm nay người chán sống rồi” Asagi liếc mắt nhìn những giọt máu tươi đang thay nhau rỉ máu trên chiếc cổ xinh đẹp, đôi mắt ánh lên những cái nhìn hoang dã đầy kiêu ngạo.

” Gia, cứu thần thiếp...” Linh Nhi hoảng hốt, nhìn máu tươi thấm ướt xiêm y của bản thân, gương mặt trắng bệch không huyết sắc, hiện tại nàng chỉ còn một ý nghĩ trong đầu đó chính là cầu cứu hắn.

Nam tử kia trước sau như một vẫn thong dong tự tại tại hộp một ngụm trà, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

” Tha cho nàng đi thôi, tờ ngân phiếu một ngàn lượng này coi như là bồi thường vì Linh Nhi đã nói những lời không hay”.

Asagi đưa tay lên vuốt cằm, sau đó tiến lại gần nhận lấy tờ ngân phiếu một ngàn lượng, tiểu như phi tiểu nói.

“Quả nhiên không hổ là hoàng đế của Vô Ngân Quốc, một câu nói của ái phi liền chi ra một ngàn lượng, không tồi”

Dứt lời, thần sắc của nam nhân trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng hỏi.

”Làm sao nàng biết?”.

” Có một loại người từ khi sinh ra đã mang trong mình dòng máu đế vương, dù có đi đâu, làm gì, dù cho ngoại hình có thay đổi thì cái cốt cách cao quý ấy vĩnh viễn không thể mất đi, hơn nữa chiếc nhẫn mà người đang đeo là Linh chi huyết nhẫn, vật tượng trưng cho quyền lực của Vô Ngân hoàng đế.” Asagi nhướn mày trả lời, từ khi còn nhỏ, nó đã được papa dạy tất cả những điều cần thiết về thế giới cổ đại, trong đó bao gồm lịch sử hình thành của các quốc gia, Vô Ngân Quốc là một trong năm vương quốc mạnh mẽ nhất ở cổ đại, dĩ nhiên papa không thể không dạy cho nó.

“Khá khen cho một tiểu cô nương, nàng có thể nhận ra thân phận của ta chỉ bằng một cái nhìn, quả là không đơn giản”.

“Bệ hạ người quá khen rồi, ta rất đơn giản chỉ là người không đủ thông minh để che giấu mà thôi”.

Lời vừa nói ra, Asagi có chút chột dạ, dù sao nam nhân này cả người tản mát ra một loại không khí nguy hiểm, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị càng sớm càng tốt.

” Haha, ta nhớ ra mình có rất nhiều chuyện phải làm, tiền thưởng cũng đã lấy được rồi, bảo trọng a”. Asagi nói xong liền dùng khinh công từ trên cửa sổ bay xuống đất, hòa lẫn với đám đông trong kinh thành.

Vô Ngân hoàng đế nhìn bóng lưng nàng rời đi, sau đó liếc mắt nhìn lão nhân bên cạnh, thấp giọng phân phó.

” Đi điều tra”

” Ân, vậy còn vết thương của Linh phi?”

” Tùy người bài trí” Vô Ngân hoàng đế băng lãnh trả lời

” Ân, nô tài đã hiểu” Lão nhân cung kính trả lời

Nghe vậy, nữ tử biến sắc, thân thể bởi vì mất nhiều máu mà trở nên vô lực, yếu ớt nói.

” Gia “.

Đáp lại nàng là ánh mắt lạnh lẽo như gió mùa đông, một khắc này nàng liền biết cả đời của nàng xem như xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ , Đế Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đế Nhất Hoa Khôi (Nhất)

Sau khi bỏ lại Vô ngân hoàng đế cùng ái thiếp của hắn, Lam phiêu diêu tự tại đi dạo trong kinh thành. quả không hổ danh là Nam Kinh, một trong bốn cố đô lớn nhất trong lịch sử Trung Hoa, kinh đô sầm uất nhưng lại không mất đi vẻ hoa lệ cổ kính vốn có. Phóng tầm mắt ra xa, Lam nhướn mày nhìn dòng chữ ” Đế nhất khoa khôi Phi Tịch Lâu” được khắc trên bảng vàng, trong lòng âm thầm đánh giá. Khắc trên bảng vàng? Xem ra hoa khôi này không thuộc dạng tầm thường. Từ trước đến nay kỹ nữ ở cổ đại nhiều không đếm xuể, nhưng số người có thể được khắc lên trên bảng vàng thì rất hiếm, không biết ai là người đứng sau nàng ta đây?

Suy nghĩ trầm tư một lát, Lam liền ghé vào một cửa hiệu, dùng số tiền thắng được từ chỗ Vô Ngân hoàng đế mua một bộ y phục, nữ phần nam trang ung dung tiến vào Phi Tịch Lâu. theo như lời đồn đại thì Phi Tịch Lâu là kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành với số lượng mỹ nữ thượng hạng nhiều không đếm xuể, không những thế, tú bà của Phi Tịch Lâu cũng là một mỹ nữ khuynh thành, lòng tò mò hiếu kỳ trời dấy thôi thúc Lam bước chân vào kỹ viện có một không hai này. Chân trước chỉ mới bước vào nửa bước mà Lam đã nhìn thấy một tử y nữ tử khuôn mặt trái xoan, đôi mắt tro tròn với ánh nhìn tinh nghịch, sống mũi cao, cái miệng nho nhỏ thỉnh thoảng lại chu lên nhìn hết sức đáng yêu. Bất chợt vị tử y nữ tử chạy đến bên cạnh nó, nhìn chằm chằm vào nó như đang thưởng thức một món hàng cao cấp, lòng nó âm thầm đỏ mặt hơi lạnh. Bỗng vị nữ tử lên tiếng, thanh âm thanh thoát thập phần mềm mại như nước chảy mùa thu.

“Ai nha, vị công tử này hình như là lần đầu đến đây, ta chưa bao giờ qua gặp công tử”

“Haha, ta xác thực là lần đầu tiên đến đây, thiên hạ nói nếu đã đến Nam Kinh thì nhất định phải ghé Phi Tịch Lâu, cho nên hôm nay mạo muội ghé thăm”

”Ồ thì ra là như vậy”. Vừa nói nữ tử vừa hướng về phía lỗ tai của Lam mà thì thầm:”

”Ta biết ngươi là nữ nhân, ta thật không hiểu, nữ nhân như ngươi vào đây để làm gì, chắc không phải tới để đánh ghen chứ?”

Lam khẽ giật mình trong tức khắc nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại dáng vẻ điềm đạm vốn có.

”Ở đây nói e là không tiện, không biết cô nương có thể tiếp tại hạ một ly trà”.

“Rất sẵn lòng, mời!” Từ y nữ tử nhếch miệng cười, đáy mắt ẩn hiện một vài tia dị thường.

Lam được dẫn vào một gian phòng bài trí toàn màu tím, vị cô nương này có phải hay không là tín đồ của màu tím đi a.

“Xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương?” Lam cất tiếng hỏi.

”Cứ gọi ta là Sương nhi, ta là lão bản ở đây”.

Lam thoáng ngạc nhiên, cô nương này cùng lắm chỉ cỡ mười lăm, mười sáu tuổi, trẻ như thế đã làm lão bản, hơn nữa còn mở được một kỹ viện đệ nhất, xem ra năng lực không tầm thường.

”Sương cô nương quả nhiên tuổi trẻ tài cao”

”Người đã quá khen, có thể cho ta biết lý do vì sao lại nữ phần nam trang đến chỗ này?”

”Ta là người nơi khác đến, nghe danh tiếng của cô nương cho nên rất muốn gặp mặt chỉ là ta lại là phận nữ nhi, ra vào chốn này có phần không thích hợp, đành phải mượn cách này.”

“Haha, danh tiếng của ta thật không hiểu có điều gì thu hút người, nhưng dù sao đến coi như hai ta có duyên, ta cũng sẽ không làm khó người, ta đã cho người biết tên vậy người chắc hẳn cũng nên đáp lại ta”.

”Tên ta Nhược Lam, Nhược trong hồng nhan nhược tuyết, Lam trong thủy hoài lam”.

”Hồng nhan thanh nhã như tuyết, đoá hoa màu lam nở rộ trên làn nước mùa thu, tên thật hay!”.

”Haha, phụ mẫu quá yêu thích thi ca cho nên mới thế” Nhược Lam phát ổng tay áo, ôn nhu nói.

“Àn, người thật có phúc khí nha, đã đến đây chắc hẳn là phải ở lại coi hoa khô rồi” Sương nhi cao hứng nói.

“Dĩ nhiên, cơ hội ngàn năm có một sao có thể bỏ lỡ, chỉ là không biết Sương cô nương có cho phép ta lưu lại hay không”.

”Khách đã đến thì không thể đuổi”.

Nghe thấy câu trả lời này, Nhược Lam hài lòng gật đầu, sắp có trò vui để xem rồi.

Sương nhi khẽ cười, nắm tay Nhược Lam kéo xuống dưới lầu, nàng sắp xếp cho nó ngồi ở vị trí thượng tọa, không phải ai cũng may mắn có được chỗ ngồi này, xem ra Sương nhi đã quá ưu ái nó rồi. Sau khi an tọa, Nhược Lam mới để ý phải bên trái nó là một nam nhân thân mặc bạch y, khuôn mặt kiêu diễm, làn da trắng như bạch ngọc, đôi mắt mát mà mị khẽ liếc nhìn cảnh vật xung quanh, làn môi mỏng thỉnh thoảng lại nhếch lên càng làm tăng vẻ đẹp thập phần quyến rũ của hắn, trong lòng Nhược Lam âm thầm đánh giá. Vẻ đẹp này thật là dụ hoặc, đáng vẻ mạng vài phần dung mạo của nữ nhân nhưng lại không mất đi khí chất ngang tàn, ngạo nghễ của nam nhân, chả trách mama lúc nào cũng than ngắn thờ dài tiếc nuối quá khứ, cổ đại có cái quái gì mà sản sinh ra nhiều mỹ nam thế nhỉ. Nhưng mà, sao càng nhìn hắn, Nhược Lam lại cảm thấy quen mắt, lạ thật, giống ai nhỉ? Sau một hồi lâu lục tung trí nhớ, Nhược Lam giật mình nhớ tới bức tranh vẽ bá phụ, hoàng huynh của papa được treo ở trong nhà. Không phải chứ, chắc không phải là...

Nhược Lam lại tiếp tục đảo mắt nhìn sang nam nhân phía sau hắn. Vị nam tử này cũng là một soái ca nha, khuôn mặt nghiêm nghị thoảng vẻ lạnh lùng chứ không tản ra vẻ yêu mị như người kia, đột nhiên Nhược Lam sững sờ nhìn chăm chăm một vật trên người hắn. Cái vật kia là, chẳng phải là...Phụng Thiên huyết kiếm, là thánh vật được ban tặng cho các đời tể tướng của Long Thịnh Hoàng Triều hay sao? Hiện tại lại nằm trên người hắn, đã thế còn bị hắn làm thành đai lưng nữa chứ, như vậy hẳn chắc chắn là đương kim tể tướng, còn cái kẻ ngồi ở trước há chẳng phải là hoàng thượng sao? Giống bá phụ, đương kim hoàng thượng? Biểu ca? Hự, không phải thế chứ, mới xuyên qua đã gặp người quen.

Nhược Lam tiếp tục liếc về phía tay phải, tình cờ chạm phải ánh mắt của một nam nhân đang ngồi bên đó, người này khí chất cao ngạo, cả người tản mát ra một loại tư vị rất khó tiếp xúc thế nhưng nụ cười thường trực trên miệng hắn lại như đang mời chào nữ nhân tới gần vậy, loại người này thật sự rất khó đoán. Hắn nhìn Nhược Lam một hồi, sau đó nháy mắt gửi cho nàng một cái nhìn mị hoặc. Nhược Lam toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không phải chứ, rõ ràng bản thân đang nữ phần nam trang, hắn lại như thế với mình, lí nào...? Nhược Lam trong lòng gào thét điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đệ Nhất Hoa Khôi (Nhị)

Một tràng pháo tay dài vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhược Lam, ngược mặt nhìn lên khán đài, nó nhìn thấy Sương nhi đang là lướt đi tới, thanh âm mềm mại vang lên:

“Kính thưa các khách quan, tuy rằng hi Tịch Lâu chỉ mới khai trương gần đây, nhưng lại nhận được sự chào đón nồng nhiệt của mọi người, thân là lão bản ta không biết nói gì hơn ngoài cách tỏ chức lễ hội Hoa khôi này mong muốn đáp trả tấm lòng của mọi người, các cô nương xinh đẹp nhất của Phi Tịch Lâu sẽ lần lượt ra mắt và trình diễn tài năng của mình, chư vị khách quan ở dưới nếu ưng ý vị cô nương nào thì xin mời ra giá, ai trả giá cao nhất thì mỹ nữ sẽ thuộc về người đó”.

”Hoan hô, hoan hô, bắt đầu đi a”. Một đám nam nhân phía dưới dường như không chịu được nữa liền lên tiếng thúc dục, mong muốn hội thi nhanh chóng bắt đầu. Không hẹn mà gặp cả Nhục Lam và Sương Nhi đều có chung suy nghĩ” đúng là một lũ lợn giống, có nhiều đó thôi mà chịu cũng không được, để coi ta trị các người thế nào “.

Các mỹ nữ lần lượt xuất hiện trên khán đài, trang sức lộng lẫy, xinh đẹp kiều diễm, ai cũng có nét đẹp riêng không hề thua kém nhau, có người thì hát, có người lại múa, có người lại đàn, đủ mọi hình thức, ở phía dưới không khí thậm chí còn nóng bức hơn ở phía trên những con số lần lượt được đưa ra, ít nhất là cũng là năm ngàn lượng vàng.

Nhục Lam khẽ thở dài, bỏ ra năm ngàn lượng vàng để mua một cô nương không bằng đem tiền chia cho ăn mày còn sướng hơn.

Bỗng nhiên, một lục y nữ tử bước ra, khuôn mặt phấn nộn, mái tóc đen tuyền, đôi mắt to tròn nhưng không tràn đầy sức sống như Sương Nhi mà là một đôi mắt ánh lên những cái nhìn u buồn, cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi anh đào nở nụ cười trầm buồn như ánh trăng vào đêm cô tịch, một vẻ đẹp thoát tục buồn đến tê lương. Nàng khẽ cất tiếng hát :

Giọt lệ buốt giá như sao băng rơi làm tan vỡ nỗi nhớ nhung của ai

Kiếp luân hồi trước kia đã xóa đi khuôn mặt mờ nhạt trong giấc mơ

Núi Côn Luân, trên giang hồ xa ngàn dặm hoa tàn rồi hoa nở khắp nơi

Than hồng trần, Vẹn hồng nhan, Thiên thượng nhân gian, Tình như gió thoảng, Tình như sương khói

Một khúc tỳ bà vang vọng ngàn năm, duyên kiếp này tình kiếp sau biển xanh bề dâu

tồn tại ngàn năm

Thanh kiếm năm xưa đã cắt mọi oán hận, đã gọi lại lời hứa của ai...

Thời gian trôi nhanh, tình yêu trắc trở nhớ lại những lời trách móc trước kia...

Núi Côn Luân, đời mãi phiêu bạt trong giấc mộng chỉ vì nhớ thương anh

Tiểu hồng nhan, họa hồng nhan

Mây cứ trôi, tình yêu khó mà đoạn tuyệt

Tình yêu tương thông chỉ làm đôi uyên ương không nguyện làm thần tiên

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau khó mà chia lìa

Núi Côn Luân, đời mãi phiêu bạt trong giấc mộng chỉ vì nhớ thương anh

Tiểu hồng nhan, họa hồng nhan

Mây cứ trôi, tình yêu khó mà đoạn tuyệt

Tình yêu tương thông chỉ làm đôi uyên ương không nguyện làm thần tiên

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau xin đừng để quyền luyến... thành ly biệt

Lời bài hát buồn quá, giọng hát thật tê lương, có lẽ nàng ấy đã từng bị tổn thương trong tình cảm. Nhục Lam nhắm mắt, lắng nghe giọng hát du dương nhưng thấm đẫm nỗi buồn, loại cảm giác này nó hiểu, bởi vì nó cũng đã từng như lời bài hát này, yêu một người, yêu đến nao lòng.

Giai điệu vừa dứt, cả khán đài im phăng phắc, lục y nữ tử đứng lên rồi tiến về phía trước.

“Tiểu nữ tên gọi Phương Hường Linh, chỉ bán nghệ quyết không bán thân, tối hôm nay, vị nào trả giá cao nhất thì Hường Linh sẽ phụng bội tài nghệ của mình cho người đó, mong khách quan thông cảm”. Nói xong nàng khẽ hành lễ rồi quay gót vào trong.

”Một vạn lượng”.

”Hai vạn lượng”.

” Ba vạn lượng”.

Cứ thế cứ thế những con số theo cấp số cộng lần lượt đc lòi ra

“Bảy vạn lượng hoàng kim”. Bạch y công tử ra giá.

Nhược Lam khẽ cau mày, biểu ca ta nói nha, ngươi tuy là hoàng đế nhưng cũng đừng xài tiền phung phí như thế, là mồ hôi nước mắt của dân chúng đấy.

“Tám vạn lượng hoàng kim”. Soái ca bên tay phải ra giá

Nhược Lam tiếp tục cau mày, lại thêm một tên xài tiền như nước, nhưng mà có thể ra cái giá cao như thế, thân phận chắc không phải bình thường.

” Chín vạn”. Bạch y công tử đứng dậy, liếc mắt nhìn đối thủ.

” Mười vạn”. Nam phân phía bên phải cũng quyết không chịu thua.

Bên tai Nhược Lam, hàng loạt con số thay nhau nhảy múa, trong lòng vô tri vô giác nảy sinh tức giận, kiềm chế không được mà lạnh giọng quát.

” Thôi thôi đủ rồi, hai người ồn quá, có trả tới sáng mai cũng chưa xong”.

Hai vị soái ca bắt giác quay đầu nhìn về phía thanh âm vừa phát ra, bốn con mắt rực lửa hằn học nhìn nó.

” Không cần nhìn ta như vậy, vừa rồi chẳng phải Hường Linh cô nương đã nói chỉ bán nghệ quyết không bán thân, 2 người tính trả tới khi nào? Lý nào tính vì một nữ nhân mà đánh đôi cả gia tài?”

Lời vừa dứt, bạch y công tử lập tức biến sắc, quả thật là nông nổi, sao lại có thể quên đi bản thân, đánh mất tôn nghiêm của bậc đế vương vì một nữ nhân được chứ, thế nhưng nếu giờ ngừng lại há chẳng phải chấp nhận thua một tên vô danh tiểu tốt ư?

Dường như đối phương cũng có cùng tâm trạng với bạch y công tử, thanh âm đè nén tức giận nói.

“Tiền cũng đã đặt ra, vẫn còn chưa phân thắng bại, vẫn hỏi vị công tử này có cách nào xử lý?”.

“Hừ, có gì khó đâu, chẳng phải Hường Linh nói là chỉ bán nghệ đó sao, nếu đã là bán nghệ thì phụng bồi cùng lúc cả hai cũng đâu có sao, hai người các ngươi chỉ cần trả giá ngang nhau là được, ta nói vậy đúng không Surong nhi”. Vừa nói Nhược Lam vừa đẩy Surong nhi ra trước, nằng bời vì quá bất ngờ nên không kịp nói gì, chỉ là trong lòng thầm kêu khổ ” Lam ngươi sao lại bán cái qua cho ta “

“Ha ha nhị vị công tử, vị bằng hữu này của ta nói không sai, không cần phung phí nhiều tiền như vậy, Surong nhi ta không phải loại đục nước béo cò, khiến người khác tán giá bại sản, như vậy đi, nhị vị mỗi người bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim để đổi lấy tài nghệ của Hường Linh cô nương, thế nào?”

Nghe vậy, khoe miệng Nhược Lam co giật mãnh liệt, gì chứ, mười vạn? Hai người là hai mươi vạn? Surong nhi, ngươi quả thật biết cách làm ăn đấy.

Hai vị soái ca bốn mắt nhìn nhau tóe lửa đầy hận ý bất quá hiện tại không còn cách nào khác nên đành chấp nhận, Nghĩ vậy cả hai không hện mà cùng nhau gật đầu. Surong nhi nhếch miệng cười nhạt, sau đó phân phó nha hoàn dẫn hai vị soái ca đến phòng của Hường Linh, còn mình thì kéo tay Nhược Lam ra một góc khuất:

“Ngươi nha, làm khó ta nha”.

” Ó ta có làm gì đâu, rõ ràng vừa rồi muội có được gấp đôi số tiền còn gì?” Nhược Lam bất bình nói.

” Hừ, ngươi tốt quá ha, đẩy ta vào thế bí, lỡ hai người đó then quá hóa giận cùng nhau khi dễ Hường Linh thì làm thế nào?”.

” Sẽ không, ta bảo đảm với ngươi”.

” Dựa vào cái gì?” Surong nhi chớp mắt hỏi.

” Dựa vào con mắt của ta”. Nhược Lam tự tin trả lời

“Con mắt của ngươi?” Surong nhi liền chạy tới, banh hai con mắt của nó ra nhìn tới nhìn lui rồi quăng cho 1 câu: ” thì cũng như mắt ta thôi mà”.

” Haizzz, ý ta là con mắt nhìn người của ta, nếu ta đoán không nhầm, Hường Linh có võ công, dựa vào bước chân nàng ấy di chuyển là biết, hơn nữa 2 người kia thân phận không tầm thường, họ sẽ không làm gì quá phận ảnh hưởng đến thanh danh của mình đâu, ngươi yên tâm đi”.

“Nha, ngươi lợi hại nha, mới đó mà đã nhìn ra Hường Linh có võ công”.

” Cao thủ nhìn qua liền biết, hai nam nhân kia chắc hẳn cũng biết”.

” Xùy, ngươi đang tự khen mình là cao thủ đó hả?” Surong nhi mở to mắt, bĩu môi nhìn nó.

“Hhaha, ta là thiên tài” Nhược Lam vui vẻ lớn giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đi Đâu Cũng Gặp Người Quen

Sau khi từ biệt Sương nhi, Nhược Lam nhanh chóng cưỡi ngựa lên đường tới Giang Nam.

Từ Nam Kinh đến Giang Nam nếu là Thiên lí mã thì chỉ cần một ngày sẽ tới nơi nhưng tiếc thay con ngựa nó đang cưỡi chỉ là một con ngựa hết sức bình thường, lộ trình đi Giang Nam phải mất ba ngày mới tới, bất quá đi chậm như vậy cũng thuận tiện cho việc ngắm cảnh, hưởng thụ không khí trong lành nơi đây.

Ngoại ô Nam Kinh.

Sau khi mua một bộ xiêm y trả lại gia chủ mà hôm trước nó “mượn” đồ để mặc, Nhược Lam dùng khinh công nhảy lên một cành cây gần đó nghỉ ngơi một lát, bất giác tiếng va chạm của kim loại làm nó nhúm mày. Nhược Lam trừng mắt nhìn xuống thì thấy một đám hắc y nhân gồm mười người, võ nghệ của bọn họ không tầm thường chút nào, ở giữa vòng vây của hắc y nhân là một nam nhân thân mặc lục y, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt đầy sát khí, cánh tay phải vì bị thương nên máu chảy thấm ướt cả một vùng tay áo, Nhược Lam sửng sốt người này chẳng phải là...Khê thổ dài, Nhược Lam thâm than, đúng là tai bay vạ gió. Đi đâu cũng gặp người quen.

Tiếp đó, Nhược Lam liền từ trên cây nhảy xuống, chắn trước mặt nam nhân kia, ánh mắt lóe lên vài đạo ánh sáng lạnh người.

Thấy vậy, một trong mười hắc y nhân lên tiếng.

“Ngươi là ai?”.

“Ta là ai thì cũng không đến lượt ngươi hỏi”.

” Hừm, một nha đầu miệng còn hôi sữa lại dám ngang nhiên cản đường bọn ta? Giết hết bọn chúng”. Hắc y nhân ra lệnh cho chín người còn lại.

Nhược Lam ném cho đám hắc y nhân một cái nhìn khinh bỉ, sau đó thân nhiên cầm tay lục y nam tử rồi thốt ra cho một câu.

“Nha, ngươi bị nội thương rồi, còn trúng Cửu Hồn Thất Tán nữa chứ, thảo nào đánh không lại bốn chúng”.

“Cô nương, cô là đại phu sao? Đa tạ cô nương đã quan tâm, đám người này là muốn lấy mạng ta, với cô nương không thù không oán, ta sẽ cảm chân bọn chúng, cô nương vẫn là nên đi đi”.

“Ta là đại phu, thấy người gặp nạn tự nhiên sẽ không bỏ mặc”.

“Ha ha đại ca, nha đầu này thật xinh đẹp, hay là chúng ta.....”.

Hắc y nhân này chưa kịp nói hết câu thì đầu đã lia khỏi cổ, lăn lóc trên mặt đất. Chín hắc y nhân cũng như nam tử kia đồng thời trừng mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Thấy vậy, Nhược Lam nhếch miệng cười nhạt, sát khí trong đôi mắt vẫn còn đọng lại. thanh âm thập phần băng lãnh vang lên.

“Hừ, muốn XXX ta? Tổ tông một trăm đời đời nhà ngươi cũng không có cái phước ấy đâu, bất quá ta cho các ngươi đi gặp bọn họ, thấy thế nào?”

Chín hắc y nhân còn lại liếc mắt nhìn nhau, nha đầu này là ai? Vừa rồi nàng ta ra tay thế nhưng bọn họ lại không thể nhìn rõ, mãi cho đến khi đầu của kẻ kia rời khỏi cổ mới phát giác ra. Nghĩ đến đây, chín hắc y nhân không hẹn mà cùng nhau đổ mồ hôi lạnh, cánh tay trong vô thức nắm chặt chuôi kiếm, cùng nhau xông lên phía trước.

” Cô nương, mau tránh ra!” Lục y nam tử lo lắng nói.

“Ngươi mới là người phải tránh ra!”. Dứt lời, Nhược Lam xông lên phía trước, chín ngón châm từ trong ống tay áo theo từng chuyển động của nó bay ra ngoài, cắm thẳng vào tử huyệt của chín hắc y nhân.

Chỉ chưa đầy ba giây, chín hắc y nhân đồng loạt ngã xuống. Lục y nam tử kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, nữ nhân này ra tay thật ngoan độc.

Nhận thấy ánh mắt của hắn, Nhược Lam quay đầu lại, trầm giọng nói.

” Ngươi đừng nên quá nhân từ, nếu ta không giết chúng, chúng cũng sẽ giết ta và cả ngươi nữa, cuộc sống chính là như vậy, phải sống cho chính mình

trước, đừng bao đồng suy nghĩ cho người khác trong khi chính bản thân mình cũng không sống thoải mái. Còn nữa, ngươi lại đây”.

Nghe vậy, lục y nam tử thờ dài tiến về phía Nhưộc Lam, đang tính mở miệng nói một câu gì đó thì đột nhiên một vật nho nhỏ bay vào trong miệng hắn.

”Nếu muốn sống thì nuốt vào đi”.

Lục y nam tử sững sờ nhìn nó, thanh âm hoài nghi nói.

“Cô nương có thuốc giải Cửu Hồn Thất Tán?”.

”Không có” Nhưộc Lam lắc đầu trả lời.

“Vậy thứ vừa rồi?”

“Bách Độc hoàn”.

“Ra là vậy, tại hạ Thượng Quan Cẩn, xin đa tạ ơn cứu mạng của cô nương”.

“Ơn nghĩa gì, tiền bạc đưa đây”.

”Hả?”

“Ngươi trả ơn ta bằng cách đưa ngân phiếu ra đây, ta không cần lời cảm ơn suông, ta muốn hiện vật”.

Thượng Quan Cẩn ngẩn người, một cô nương diện mạo xinh đẹp cứ nhiên lại nói ra những lời đó.

”Nha, ngươi đường đường là tể tướng đừng nói là không có ngân phiếu”.

Lời vừa dứt, Thượng Quan Cẩn biến sắc, trầm giọng hỏi.

“Làm sao cô nương biết ta là tể tướng, rốt cuộc cô nương là ai?”

”Ai biểu ngươi giấu đầu hở đuôi, trên tay ngươi không phải Phụng Thiên huyết kiếm sao? Kẻ có thể có nó chỉ có mình đương kim tể tướng của Long Thịnh Hoàng Triều”.

”Cô nương biết nó? Rất ít người biết được hình dạng thật của Phụng Thiên”. Thượng Quan Cẩn mày kiếm chau lại nồng đờm.

”Haiazz, thật là đi đâu cũng gặp người quen, chán quá!”.

“Người quen?”

“Nha, ngươi muốn biết phải không? Vậy thì cho ta đi Giang Nam với ngươi, ta sẽ kể cho ngươi nghe.”

“Cô nương cũng đi Giang Nam?”

“Ân, bất quá con ngựa ngươi đang cưỡi chẳng phải là thiên lý mã sao, ta muốn đi cùng ngươi”.

Sau một hồi suy nghĩ Thượng Quan Cẩn cũng gật đầu đáp ứng. Dù sao hắn quả thật muốn biết nữ nhân này thân thế ra sao, tại sao lại biết Phụng Thiên huyết kiếm.

“Hảo, ta đáp ứng. Tuy nhiên khi đến đó phải nói cho ta biết cô nương là ai”.

“Quân tử nhất ngôn”. Nhưộc Lam gật đầu đáp ứng.

“Ân, vậy thì đi thôi”.

“Khoan, ngươi không định băng bó vết thương nơi cánh tay à?”

“Vết thương nhỏ này không có gì đáng nói, chúng ta lên đường”.

Nghe vậy, Nhưộc Lam khẽ nhủ mảy, hắn là đang vội? Ở Giang Nam có chuyện gì mà lại khiến hắn không ngại vết thương cứ như thế mà đi?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoàng Đế Biểu Ca Lại Gây Chuyện

Vì cùng Thượng Quan Cẩn cười chung một con Thiên lý mã cho nên chưa tới một ngày liền tới được Giang Nam. Thượng Quan Cẩn đưa Nhược Lam tới một khách điểm tên là Túy Hoa Lâu, sau khi an bài xong chỗ ở cho nó, hấn liền rời đi.

Về phía Thượng Quan Cẩn, sau khi làm xong những chuyện cần phải làm, hấn liền tới tìm Nhược Lam, tuy nhiên khi hấn gõ cửa thì không thấy hồi đáp. Thoáng chầu này đi xuống lầu, lập tức tiểu nhị đưa cho hấn một phong thư. Khi Thượng Quan Cẩn mở ra, sắc mặt đen hơn vài phần, nội dung trong bức thư chỉ vồn vẹn một câu: “Ta là nữ nhân, chẳng phải quân tử!”. Thượng Quan Cẩn ngẩn người, này, ý tứ này... Vì là nữ nhân cho nên không cần giữ lời?

Khê thờ dài, dù sao tính tình nàng ta như thế, cũng không nên quá trông chờ, sự việc trước mắt mới khiến hấn đau đầu. Đương kim hoàng thượng, chủ nhân của hấn cư nhiên vào một ngày đẹp trời liền để lại một lời nhắn: “Trẫm cải trang đi vi hành, đừng tìm trẫm, mọi chuyện giao cho Tể Tướng và Ngũ vương gia gánh vác, nếu hai khanh làm tốt khi hồi cung trẫm sẽ ban thưởng “.

Hoàng cung một phen sóng gió, hoàng đế lại xuất cung, đây là lần thứ mười trong năm người trốn khỏi cung, mang tiếng vi hành chứ thật ra là trêu hoa ghẹo nguyệt ở nơi nào rồi, nghĩ đến đây Thượng Quan Cẩn không khỏi cảm thấy bất lực, chủ tử của hấn tuy là văn võ song toàn, khí thế bất phàm thế nhưng cái tính phong lưu đa tình thì vẫn không đổi, hại hấn phải đi tìm và xử lý rắc rối do chủ tử hấn để lại. Theo thông tin tình báo gần đây nhất, bệ hạ đang ở Giang Nam, thế là hấn lập tức tới Giang Nam để lôi kéo hoàng đế trở về. Thượng Quan Cẩn đang trên đường đi tới kỹ viện với hi vọng gặp được chủ tử, nào ngờ một thanh âm vang lên khiến hấn rùng mình.

” Cái giọng này.... bệ hạ?”.

Thượng Quan Cẩn chạy về phía phát ra tiếng ồn.

Quang cảnh trước mắt làm hấn á khẩu kho biết phải làm gì. Chủ tử của hấn đường đường là Hoàng đế của Long Thịnh hoàng triều thế mà lại bị cùng lúc năm nữ tử lôi kéo, quần áo xộc xệch, đã thế lại còn trc mặt bàn dân thiên hạ, thật là mất mặt mà.

“Ai nha, chủ tử của ngươi thật là tài giỏi nha, dụ dỗ cùng lúc năm nữ nhân luôn, sức của hấn cũng dẻo dai ghê”.

Thượng Quan Cẩn giật mình quay đầu lại thì thấy một nam nhân thân mặc bạch y, mái tóc của y được cột cao bởi một dải lụa màu đỏ. ngón tay trắng nõn tinh tế đang xoay xoay chiếc quạt, tuy nhiên nhìn vị công tử này có vài phần quen mắt. Suy nghĩ một hồi lâu, Thượng Quan Cẩn cuối cùng há hốc miệng trừng mắt nhìn người trước mặt.

” Là cô nương...?”

” Haizzz thiệt là, giờ mới nhận ra, ân nhân cứu mạng của mình mà cũng quên”. Nhược Lam bĩu môi nói.

“Xin lỗi, tại ngươi trong bộ dạng thế này nên ta nhận không ra..” Thượng Quan Cẩn nói chưa hết câu, sắc mặt liền trở nên thâm trầm

” Làm sao cô nương biết đó là chủ tử của ta, cô nương đến tột cùng có mục đích gì?”

” Linh cảm mách bảo, ta không có mục đích gì hết, tin hay không tùy ngươi”.

” Ngươi...”

-“Ta làm sao, có muốn ta cứu hấn không? ” Nhược Lam đưa tay chỉ về phía hoàng đế.

“Làm sao để cứu? Năm vị nữ tử kia xem ra rất khó đối phó”.

“Ta hỏi ngươi có muốn cứu hấn không?”.

” Muốn”.

” Tên của hấn?”

“A, Nam Phong Thiên Hạo”. Thượng Quan Cẩn thờ dài, ngay cả bệ hạ còn đối phó không được, nữ nhân như ngươi thì làm được gì?

Nhược Lam trừng mắt nhìn hấn rồi xoay lưng chạy đến chỗ hoàng đế.

” Nhaaaaaaaaa. cuối cùng cũng tìm được chàng rồi”. Nhược Lam lao vào lòng của Thiên Hạo, giọng nói thập phần ủy khuất.

Không gian như ngưng đọng, năm nữ nhân trước mặt há hốc miệng, ngời dân xung quanh cũng đưa nhau xì xào bàn tán. Trước mắt họ là một nam nhân đáng vẻ mảnh mai tựa cành liễu trước gió, khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết đang tựa vào lòng của nam nhân này giờ bị năm mỹ nhân tranh giành.

“Chàng nha, ta nhớ chàng là thế, vậy mà chàng cư nhiên lại trêu hoa ghẹo nguyệt giữa thanh thiên bạch nhật, chàng phải chăng đã quên lời thề dưới ánh trăng hôm ấy, sau khi có được cơ thể của ta chàng đã thề rằng đời này kiếp này chỉ yêu mình ta, vậy mà...” Nhược Lam bày ra một bộ dáng đáng thương, khóc như hoa lê đài vũ.

Thiên Hạo, Thượng Quan Cẩn, ngũ vị nữ tử đồng thời kinh hãi đến mức không thốt nên lời. Xung quanh tiếng bàn tán vang lên không ngớt” Hóa ra là bị đoạn tỵ”.

Đột nhiên một hồng y nữ tử lên tiếng.

“Ngươi, ngươi... là gì của huynh ấy?”

“Ta là thê tử của hắn”. Nhược Lam chớp mắt trả lời.

Hồng y nữ tử té xỉu tại chỗ.

“Hai người đã làm chuyện ấy? Hai nam nhân làm sao có thể?” Từ y nữ tử kịch liệt rung rẩy, không thể tin nhìn Nhược Lam và Thiên Hạo.

” Ai nói với ngươi, hai nam nhân thì không thể, huynh ấy hành hạ ta cả đêm mất ngủ”. Nhược Lam trừng mắt đáp lại nữ tử.

Từ y nữ tử khóc nức nở chạy đi.

” Ngươi nói dối, rõ ràng huynh ấy vừa rồi còn đụng chạm vào ta, người như thế sao lại bị đoạn tỵ”. Huỳnh y nữ tử lên tiếng.

– Ai nha, vậy là ngươi ko biết rồi, chàng ấy có một sở thích kì quặc là thích đi trên nữ nhân để quan sát biểu hiện của họ sau đó về chỉ dạy cho ta kêu ta học theo đó”. Nhược Lam mở to đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn nữ nhân trước mặt.

Huỳnh y nữ tử sau khi nghe xong mặt liền đỏ lên, không phải vì xấu hổ mà là vì quá tức giận, nàng ta chạy tới tặng cho Thiên Hạo một cái tát rồi giậm chân bỏ đi.

Hai nữ nhân còn lại bởi vì quá kinh ngạc cho nên cũng nổi gót theo Huỳnh y nữ tử, chỉ khác là trước khi đi bọn họ còn liếc mắt nhìn Thiên Hạo y như nhìn thấy quái vật đại biến thái.

Sắc mặt của Nam Phong Thiên Hạo lúc này thập phần khó coi, gân xanh nổi đầy trên trán, nghiến răng nghiến lợi nói.

” Ngươi là kẻ nào, ta nhất định phải...”

Không để cho Thiên Hạo nói hết câu, Nhược Lam đã nhanh chân chạy về phía Thượng Quan Cẩn, nhanh nhẩu nói.

“Đó, giao người cho ngươi”.

Thượng Quan Cẩn quan sát sắc mặt của chủ tử, trong lòng thầm ai oán, lần này trở về mình nhất định chết không có chỗ chôn.

“THƯỢNG QUAN CẨN”. Nam Phong Thiên Hạo tức giận hét lên.

” A, bệ hạ”.

” Tên này là ai hả? Ngươi cư nhiên lớn mật dám kêu hắn diễn kịch khiến người khác nghĩ trầm bị đoạn tỵ”.

”

Không phải thần, là cô nương ấy tự biên tự diễn”. Thượng Quan Cẩn xoay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn vào người đứng ở trước mặt.

“Ngươi nha, sao lại đồ cho ta, rõ ràng ta hỏi có muốn cứu chủ tử của ngươi không, ngươi gạt đầu bảo có còn gì”. Nhược Lam bắt bình lên tiếng.

“Ta.....”

“Khoan !Cẩn, ngươi vừa gọi cái thứ này là cô nương?” Nam Phong Thiên Hạo nhướn mày hỏi.

“Vâng, nàng ấy...” Thượng Quan Cẩn liếc mắt nhìn Nhược Lam, sau đó không biết nên mở lời thế nào.

Thứ vậy, Nhược Lam trừng mắt nhìn lại hắn, gằn giọng trả lời.

“Ta là Lam, không phải cái thứ này”.

“Ngươi thật sự là nữ nhi?” Nam Phong Thiên Hạo hoài nghi, lặp lại lần nữa.

“Ta đâu có nói ta là nam nhi, là do ngươi tự hiểu lầm đấy chứ, đúng là đầu óc ngu xi tứ chi phát triển”.

“Ngươi vừa nói cái gì đó?”.

“Ta nói gì kệ ta, ai khiến ngươi quản”.

“Chủ tử, ở đây đông người, không tiện, chúng ta đến Túy Hoa Lâu nói chuyện”.

”Ngươi... chờ đấy”. Dứt lời, Thiên Hạo quay lưng đi về phía Túy Hoa Lâu.

“Ta thách đấy”. Nhưộc Lam nói với theo.

Thượng Quan Cẩn lúc này chỉ biết lắc đầu trước hai con người này, vừa đi hần vừa nghĩ: ”Sao hai người này nhìn có nét giống nhau thế nhỉ, cả tính khí cũng giống, thật kì lạ”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ta Là Cái Thứ Này Vậy Ngươi Là Cái Thứ Gì

Nhưộc Lam sau khi thay y phục nữ nhân liền đến phòng Thượng Quan Cẩn, bước vào phòng nó liền bắt gặp ánh mắt đầy hận thù của Nam Phong Thiên Hạo, hần chỉ tay vào người nó rồi hỏi.

“Có thật cái thứ này cứu ngươi?”

”Ta đã nói không được gọi ta là cái thứ này.”

“Ta thích gọi thế, ngươi cảm được ta sao?”

“Nha phải rồi, ta là cái thứ này còn đỡ hơn ai kia, tam cung lục viện còn chưa đủ lại ra đường làm chuyện bại hoại”.

“Hừ, ngươi nói gì, cái gì bại hoại, cái đó gọi là không yêu cầu cao sang chỉ cần hoa đồng nội”.

”À, vâng, hoa đồng nội, haiz thật là đáng thương cho cánh hoa đồng nội nào chẳng may bị ô nhiễm”. Nhưộc Lam cảm thán nói

”Ngươi nói vậy là có ý gì?” Nam Phong Thiên Hạo nhượng mảy hỏi.

“Ngươi chơi nhiều như vậy lỡ may truyền hoa liễu cho người ta thì làm thế nào?” Nhưộc Lam chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội nhìn Thiên Hạo

Thượng Quan Cẩn lúc này thật không biết nên làm thế nào, hần vừa muốn cười lại không dám cười, chỉ biết cắn răng để áp chế. Nam Phong Thiên Hạo sắc mặt đỏ bừng, lần đầu tiên trong đời, hần bị một nữ nhân lăng mạ như thế, còn gì là thể thống nữa, bốp chặt tách trà trong tay, hần nghiêm nghị nói.

”Tiện nữ to gan, dám dùng những lời lẽ thô tục để xúc phạm thiên tử, trảm hạ lệnh chém đầu ngươi”.

”Bệ hạ...” Thượng Quan Cẩn đứng bật dậy, muốn khuyên ngăn.

”Cầm miệng, đây là thánh chỉ, Thượng Quan Cẩn ngươi dám không tuân theo”.

-“Xin bệ hạ bớt giận, cô nương ấy chỉ là một phút bốc đồng....”

“Ai khiến ngươi can thiệp, ta thách hần đấy, ngươi có giỏi chém đầu ta đi”.

“Ngươi, được lắm, lập tức đến nha huyện....gọi tri phủ tới đây”.

“Nam Phong Thiên Hạo, nếu ta nói nếu chém ta, ngươi nhất định sẽ hối hận, ngươi có tin không?”

“Hừ, ngươi tưởng ngươi là ai, là mẫu hậu của trẫm chắc?”

”Gần như vậy”. Nhưộc Lam nhúng vai, lơ đãng trả lời.

“Cô nương...”

“Ngươi...”

”Sao nào? Nếu ta làm ngươi thay đổi chủ ý, không thể chém đầu ta thì sao?”

“Chuyện đó không thể xảy ra”.

“Ngươi sợ?”

“Hồn xược, trăm đường đường là hoàng đế lại đi sợ cái thứ như ngươi?”

“Hào, nếu ngươi thua thì lập tức đứng trước toàn bộ dân chúng thành Giang Nam hô to bốn chữ TA BỊ ĐOẠN TỰ, thế nào?”

” Hừ, trăm chấp thuận”.

“Bệ hạ, chuyện này..”

“Câm miệng, ai khiến ngươi xen vào”. Nó và hấn đồng thanh quát.

Thượng Quan Cẩn thức thời ngậm miệng lại, nửa chữ cũng không dám nói.

“Trăm đợi xem ngươi có bản lĩnh gì có thể khiến trăm không chém đầu ngươi”.

“À thực ra thì không có gì to tát, chẳng qua là cái này thôi à”. Nhược Lam từ trong tay áo lấy ra một vật nhỏ nhỏ sáng lấp lánh, là một tấm kim bài có khắc hai chữ Miễn Tử.

Thượng Quan Cẩn, Nam Phong Thiên Hạo đồng thời tái xanh, mỗi người một suy nghĩ.

Nam Phong Thiên Hạo nhú mày hỏi

” Chuyện gì thế này, kim bài miễn tử, ngươi làm sao có nó?”

Nhược Lam quăng kim bài về phía Thiên Hạo rồi ném cho hấn cái nhìn khinh bỉ.

“Cho ngươi kiểm chứng”.

“Cô nương làm sao có được nó?” Thượng Quan Cẩn kinh ngạc hỏi.

“Papa cho”.

” Papa là cái gì?” Thượng Quan Cẩn tiếp tục hỏi.

“Ý, quên mất, papa là phụ thân đó”.

“Nói, phụ thân ngươi là ai?” Nam Phong Thiên Hạo nhanh như chớp siết lấy cổ nó, đôi đồng tử màu đen giờ phút này chuyển sang màu tím.

“Ngươi, nếu thức thời thì bỏ tay ra khỏi cổ ta, nếu ko đứng trách ta không khách khí”. Thanh âm băng lãnh của Nhược Lam vang lên khiến Thượng Quan Cẩn giật mình, vội vàng khuyên can .

“Bệ hạ, mau buông tay, cô nương ấy biết dùng độc”.

Nghe vậy, Thiên Hạo vội vàng buông tay, nhìn nó cảnh cáo.

“Ta tên Nam Phong Trân Lam, mẫu thân ta là Phi Yến Nhược Hi, ngươi đoán xem phụ thân ta là ai?”

Khuôn mặt tuần nỷ của Nam Phong Thiên Hạo cùng Thượng Quan Cẩn một lần nữa đại biến, Thượng Quan Cẩn sững sờ, Nam Phong Thiên Hạo á khẩu.

“Cô nương họ Nam Phong?”

” Sống không đổi tên, chết không đổi họ”.

“Bệ hạ, chuyện này?” Thượng Quan Cẩn quay sang nhìn chủ tử của hấn.

” Sao có thể....” Nam Phong Thiên Hạo mi tâm nhú chặt, giờ phút này hoang mang không dứt.

” Biểu ca ta nói nha, ngươi luôn miệng gọi ta là cái thứ này, ngươi là biểu ca của ta vậy ngươi là cái thứ gì?” Nhược Lam khoe miệng cong lên, ván cước này nó thắng chắc rồi

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trâu Bò Húc Nhau Ruồi Muỗi Chết

“Biểu ca?”Thượng Quan Cẩn há hốc miệng.

“Biểu muội?” Nam Phong Thiên Hạo chết lặng vài giây.

“Biểu ca, quân vô hí ngôn, thực hiện lời hứa ban nãy đi nha”. Nhược Lam hài lòng nhìn biểu hiện của bọn họ, mĩa mai nói.

“Câm miệng! Ai là biểu ca của ngươi”. Nam Phong Thiên Hạo hung hăng trừng mắt nhìn lại, tức giận quát.

“Nha, sự thật vẫn là sự thật, mặc dù khó chấp nhận nhưng không thể phủ nhận”.

“Cái thứ như ngươi sao có thể là nữ nhi của thúc phụ”. Nam Phong Thiên Hạo chỉ tay về phía Nhược Lam, dữ tợn nói.

Lời vừa dứt, một luồng sát khí vây quanh cả căn phòng, Thượng Quan Cẩn và Thiên Hạo đồng thời giật mình, bọn họ chỉ kịp thấy một cái bóng trắng khe lướt qua, khi đã định thần lại thì cảnh tượng trước mắt làm Thượng Quan Cẩn lạnh run.

Nhược Lam không biết từ lúc nào đã cầm một thanh chủy thủ kề sát vào cổ Nam Phong Thiên Hạo, đôi mắt của nó cũng biến đổi, từ đen thành tím gắt gao nhìn hấn. Thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu dám gọi ta là cái thứ này một lần nữa thì cho dù ngươi có là biểu ca của ta, ta cũng sẽ giết ngươi.”

“Cô nương, xin bình tĩnh”. Thanh âm đầy lo lắng của Thượng Quan Cẩn vang lên.

Nhược Lam ném cho Thượng Quan Cẩn một cái nhìn cảnh cáo rồi cất chủy thủ vào tay áo.

“Thượng Quan Cẩn, phụ thân của ngươi nợ phụ thân của ta một ân tình, ta lại cứu ngươi một mạng, ngươi xem chúng ta rất có duyên đấy nhỉ?”.

“Làm sao cô nương biết? Chuyện này chỉ có ta và phụ thân...lẽ nào cô nương thật sự là...?”

“Ta không cần ngươi tin, cái ta cần là hấn”. Nhược Lam xoay người chỉ tay về phía Thiên Hạo.

“Hừ, dựa vào một tấm kim bài này mà dám nói ngươi là biểu muội của trẫm sao?” Hấn xoay xoay tách trà trong tay ra về đăm chiêu.

Nhược Lam lại tiếp tục lôi ra một miếng ngọc bội có khắc hai chữ Từ Đẳng, và một miếng khác khắc hai chữ Trần Lam giờ ra trước mặt hấn.

Tách trà trong tay Nam Phong Thiên Hạo rơi xuống, hai miếng ngọc bội này quả thật quá

quen thuộc, chỉ cần liếc mắt nhìn hấn cũng biết chúng được làm từ phi thủy ngàn năm trên đỉnh Thiên Sơn, đại diện cho thân phận hoàng tộc, mỗi người trong hoàng tộc được sinh ra, chỉ cần mang trong mình dòng máu thuần chủng (nghĩa là được sinh ra bởi song thân là quý tộc, không phải dân thường hay quan lại cấp thấp) đều được ban tặng miếng ngọc bội này. Hấn còn nhớ rõ, năm đó chính tay phụ hoàng của hấn đã khắc hai chữ Trần Lam lên trên miếng ngọc bội này, sau đó đem tặng cho biểu muội của hấn, phụ hoàng hấn còn nói nếu sau này có duyên tái ngộ nhất định phải đối xử tốt với Lam nhi. coi như là thay phụ hoàng trả món nợ ân tình.

Nhược Lam quan sát biểu tình trên khuôn mặt tái nhợt của hấn rồi thờ dãi nói:

”Ngươi chẳng giống phụ hoàng ngươi tí nào cả”.

Đột nhiên Thượng Quan Cẩn lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này.

“Cô nương, màu mắt của cô nương...”

”Ừm, do ta mất bình tĩnh nên nó lại chuyển sang màu tím”. Nhược Lam mỉm cười trả lời Thượng Quan Cẩn.

“Bệ hạ” Chẳng phải trong hoàng thất đã lưu truyền một sự tích, rằng phạm là người hoàng tộc sinh ra được trời trao cho đôi mắt màu tím, kẻ đó nếu là nam nhân sẽ trở thành thiên tử, nếu là nữ nhân thì sẽ được ban sắc đẹp cùng tài năng hơn người hay sao? Cô nương này, đôi mắt của nàng...”

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo mày kiếm chau lại càng chặt, cho dù không muốn thừa nhận nhưng sự thật bày ra trước mắt, làm sao có thể không tin.

“Bệ hạ, thần nghĩ chuyện này đã rõ ràng, kim bài miễn tử, ngọc bội có thể trộm từ người khác nhưng màu mắt thì không thể”. Thượng Quan Cẩn tiếp tục nói.-

“Được rồi, trẫm thừa nhận ngươi là biểu muội của mình, lập tức theo trẫm về hoàng cung”, Nam Phong Thiên Hạo thờ dãi nói.

“Sao phải về? Ta chơi còn chưa đã”.

“Ngươi...”.

” Biểu ca thân mến, còn lời hứa thì sao, người không tính nuốt lời đấy chứ, có Thượng Quan Cận làm chứng đó nha”.

Lúc này, Thượng Quan Cận đang ung dung uống trà, nhàn nhã ngón nhìn một cảnh nhân người thân, nào ngờ nghe tên mình được nhắc đến, không tự chủ mà ho khan một tiếng. Đúng là trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, tự nhiên bị vạ lây.

” Bệ hạ à, nhất ngôn cửu đỉnh”. Thượng Quan Cận nghiêm túc nói. Dù sao hoàng thượng cũng đã hứa, trang nam tử đã hứa thì nhất định phải làm, huống hồ người còn là thiên tử.

“Hảo, trầm làm!” Nam Phong Thiên Hạo tay nắm chặt thành quyền, cả đời này đây là lần đầu tiên hắn bị một tiểu nha đầu hỉ mũi chưa sạch làm nhục, hữu thù bất báo phi quân tử, người hãy chờ đây, ta nhất định sẽ báo thù.

“Ha ha, biểu ca ngoan, ta chờ huy nh”.

Thượng Quan Cận lo lắng thờ dài nhìn chủ tử, rồi lại liếc nhìn về đặc ý của Nhượng Lam, trong lòng không khỏi ớn lạnh

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Long Phượng Tranh Đấu

Nam Phong Thiên Hạo nhìn dòng người qua lại tấp nập, sắc mặt không khỏi tối xảm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta bị đoạn tự”.

“Cái gì, người đang nói gì vậy? Ta nghe không có rõ”. Nhượng Lam nhướn mày hỏi.

“Cô nương, đừng làm khó chủ tử, vừa rồi chẳng phải chủ tử...”

Thượng Quan Cận còn chưa có nói hết câu thì đã bị Nhượng Lam cướp lời.

“Nha, ta nào có làm khó, có sức chơi có sức chịu, hơn nữa điều kiện của ta là hô to mà, nói nhỏ như thế ai mà nghe được chứ”.

Nam Phong Thiên Hạo nhìn dân chúng của mình mà chột dạ, đường đường là hoàng đế mà phải đứng trước bàn dân thiên hạ tự làm mình mất mặt, nhưng mà nói không giữ lời còn mất mặt hơn, hắn đành phải cắn răng nhịn xuống nổi nhục này, hít sâu một hơi.

“TA BỊ ĐOẠN TỰ”.

Lời vừa dứt, cả con phố sầm uất bỗng chốc im lặng như tờ, tất cả mọi người có mặt ở đó đều quay đầu lại nhìn chằm chằm vào hắn, tiếng chỉ trích, soi mói bắt đầu vang lên không ngớt, Thượng Quan Cận nhíu mày nhìn một đồng hồ nhân trước mặt, trong lòng có một loại cảm giác bất lực không nói nên lời. Hắn khẽ thi triển khinh công nắm lấy tay áo của Thiên Hạo rồi cùng nhau bay đi.

Nhượng Lam nhếch miệng cười nhạt, nhìn hai bóng lưng quen thuộc rời khỏi tầm mắt.

—————Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha—————

Yên Vân lâu

“Chủ tử, người tính thế nào?” Một thanh âm già nua vang lên.

“Cho người theo dõi, nếu hắn rời khỏi Giang Nam về kinh thành lập tức giết.” Thanh âm trầm ngập băng lãnh của huyênh y nam tử vang lên.

“Thần, đã rõ”. Sau khi nhận được mệnh lệnh lão nhân dùng khinh công phi thân ra ngoài.

Nhượng Lam lúc này đang ẩn thân trên mái nhà, trên tay cầm một lọ sứ màu xanh, bên trong là một con nhện có bộ lông màu đỏ tươi đang ngo ngoáy muốn thoát ra ngoài, Nhượng Lam nhanh chóng thả con nhện vào lòng bàn tay rồi lại lấy trong ống tay áo một lọ sứ khác, bên trong lọ này chứa một chất lỏng màu hồng đào, tiếp đó Lam đổ một ít chất lỏng vào chi của hồng mao nhện rồi dùng Vô Tán tiêu nhẹ nhàng điều khiển.[Vô Tán tiêu là một loại tiêu nhỏ bằng ngón áp út, có công dụng điều khiển động vật, chỉ có động vật mới nghe thấy, con người không thể nghe]. Nhận được mệnh lệnh, hồng mao nhện từ mái nhà bò xuống dưới một cái bàn, nơi, nơi mà Hồng y nam tử vừa mới ngồi, các chi của nó thò vào tách trà trên bàn rồi lặng lẽ quay trở về lọ sứ trên tay Nhượng Lam. Yên lặng chờ đợi thời cơ, quả nhiên vị hồng y nam tử kia bụng tách trà trên tay uống một ngụm. Lam nở nụ cười quý dị rồi phi thân quay trở về Túy Hoa Lâu.

Nhượng Lam toan trở về phòng mình nghỉ ngơi thì bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm tỏa ra từ phòng Thượng Quan Cận, ngay lập tức nó gõ cửa gõ ý

muốn vào. Thượng Quan Cẩn đáp ứng.

Vừa mới đặt chân vào phòng, Nhữc Lam đã nhìn thấy ngay cái bộ mặt đáng ghét của Nam Phong Thiên Hạo, bất quá vì chỗ đồ ăn trước mắt nó có thể tạm coi ai kia như không khí. Quay đầu nhìn Thượng Quan Cẩn hỏi.

“Ta có thể ăn không?”

“Không!” Nam Phong Thiên Hạo lớn giọng trả lời.

“Này, ngươi vô duyên vừa thôi, ta hỏi hần chứ đâu có hỏi ngươi”.

“Trẫm là chủ nhân của hần, trẫm có quyền”. Nam Phong Thiên Hạo nghênh mặt lên trả lời.

“Ồ, thế nghĩa là cái gì của hần cũng là của ngươi?” Nhữc Lam chớp chớp mắt hỏi.

” Dĩ nhiên”.

“Nha, Thượng Quan Cẩn ha, hần nói thế nghĩa là thê tử của ngươi cũng là thê tử của hần có phải không?”.

” Bệ hạ, người thật sự sẽ cướp thê tử của ta sao?” Thượng Quan Cẩn nghiêng đầu chăm chú nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

“A, cái đó, ta sao có thể làm chuyện...”.

” Rõ ràng ngươi vừa bảo cái gì của hần cũng là của ngươi. vậy mà giờ còn chối”. Nhữc Lam không để cho hần nói hết câu, liền lên tiếng chặn ngay câu nói của hần.

“Người ăn nói hàm hồ”, Nam Phong Thiên Hạo đứng bật dậy, toan nhào về phía Nhữc Lam.

Thấy vậy, Thượng Quan Cẩn nhanh chóng ngăn cản, che ở trước mặt Nhữc Lam.

“Bệ hạ, kẻ thức thời mới là quân tử, thần bữa ăn này người đừng nên tính toán với cô nương ấy làm gì”.

“Ha ha, vẫn là Thượng Quan Cẩn thông minh”. Nhữc Lam đứng ở sau lưng Thượng Quan Cẩn, vỗ tay tán thưởng.

” Hừ, trẫm đại lượng không chấp với kẻ tiểu nhân như ngươi”.

” Ủa chứ không phải là do không đủ sức à?” Nhữc Lam bĩu môi nói.

” Ngươi...”. Nam Phong Thiên Hạo lại tiếp tục muốn nhào về phía nó.

“Bệ hạ.... nhần”. Thượng Quan Cẩn một lần nữa ra tay ngăn cản.

“Cẩn, không có trái cây à? Ta muốn ăn”.

” Ân, vậy, để ta đi lấy”.

“Ngươi đứng lại đó, để ta”. Dứt lời Nam Phong Thiên Hạo nở một nụ cười giảo hoạt, nhanh như gió phi thân xuống dưới lầu.

Bất giác cả Nhữc Lam lẫn Thượng Quan Cẩn đồng thời nhàu mày, có cùng suy nghĩ: ” Lại nghĩ ra quỷ kế gì đây ?”

Một khắc sau, Nam Phong Thiên Hạo liền trở về, trên tay hần là một đĩa trái cây thập phần đẹp mắt, hần mỉm cười nhìn Nhữc Lam, dịu dàng nói.

” Biểu muội a, ăn đi, rất ngon đấy”.

” Hôm nay chắc là trời sẽ mưa to lắm đấy, sao tự nhiên tốt thế”.

” Trẫm tốt hồi giờ, chỉ tại ngươi không để ý đó thôi”. Nam Phong Thiên Hạo tươi cười rạng rỡ.

” Bệ hạ người thật đáng ngờ”. Thượng Quan Cẩn nhìn hần với ánh mắt dò xét.

” Thượng Quan Cẩn từ lúc nào ngươi cả gan dám nghĩ xấu về trẫm?”.

“Thần...”

“Hần chỉ nói sự thật thôi, sao ngươi có tật nên giật mình à ?”.

“Hừ, trẫm không có, còn không mau ăn.”

Nhược Lam từng chút từng chút một thưởng thức hương vị tuyệt hảo của đĩa trái cây mát lạnh trong sự ngỡ ngàng của Nam Phong Thiên Hạo, nội tâm hắn không ngừng dậy sóng. Không lý nào, rõ ràng tiểu nhị nói đó là loại ớt cay nhất của Tứ Xuyên, chỉ cần ăn một chút thôi cũng đủ để cuồng hống không nóng, một canh giờ sau mới hết, hừ lẽ nào hắn dám bán đồ giả cho mình, tên tiểu nhị đáng chết, hãy đợi đây.

Nhược Lam vừa ăn vừa quan sát biểu hiện của Nam Phong Thiên Hạo, đôi mắt ánh lên tia sáng lạ thường, Thiên Hạo vì đang mải mê suy nghĩ nên không để ý, tuy nhiên Thượng Quan Cẩn lại nhìn thấy một cách rõ ràng, hắn đang tính khuyên can chủ tử thì Nam Phong Thiên Hạo đã gờ tay bốc một miếng để ăn. Và thế là một tiếng thét chói tai từ trong phòng truyền ra khiến cho Túy hoa lâu một phen náo loạn.

Khách quan trong tửu lâu chỉ nghe thấy một giọng cười thanh thúy của nữ nhân vang lên, kế tiếp là tiếng nói dòn dập của nam nhân đòi nước, sau đó lại nghe thấy một thanh âm đầy lo lắng của một nam nhân khác hỏi thăm, ai nấy đều tò mò không biết rốt cuộc trong gian phòng đó đã xảy ra chuyện gì. Bất quá chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi.

Nam Phong Hạo sau khi mở to mắt nhìn nó ăn miếng trái cây có tẩm loại ớt bột cay nhất của Tứ Xuyên mà không có bất cứ phản ứng gì, hắn liền sinh nghi ngờ tiểu nhị lừa hắn nên thuận tay bỏ một miếng vào miệng, ngó đầu vừa mới cho vào liền thấy cổ họng nóng ran, cay đến cháy họng, hắn chỉ kịp aaaa lên lao tới bàn vỗ lấy nước uống nhằm hóa giải cơn khô nóng, nào ngờ càng uống nước thì lại càng thấy cay, cay đến nổi mồ hôi, nước mắt đều chảy ra, Thượng Quan Cẩn thì cứ chạy tới chạy lui lo lắng cho chủ tử, không biết nên làm thế nào cho phải. Tình thế đang gay cấn bỗng Nhược Lam tiếng đầy khinh bỉ:

“Đáng đời nhà ngươi, cứ nhiên dám giờ thủ đoạn này, cơ mà ta quên nói cho ngươi biết từ nhỏ ta đã thích ăn cay, cho nên loại ớt bột Tứ Xuyên này chỉ là chuyện nhỏ thôi”.

“Ngươi vì sao ko nói sớm hả?” Nam Phong Thiên Hạo thanh âm trở nên khàn khàn, oán hận nhìn nó.

“Ngươi đâu có hỏi, hơn nữa nhờ thế ta mới biết được, đường đường là hoàng đế của Long Thịnh Hoàng Triều cứ nhiên lại có thể giờ thủ đoạn như thế, là ngươi tự rước vận rủi, sao lại trách ta. Cẩn, ko phải là ta không muốn giúp chủ tử của ngươi mà là do hắn ko biết điều thôi”. Nói xong Nhược Lam liền xoay người bỏ đi để mặc cho ai kia thống khổ vì bị chất cay kịch liệt tấn công cổ họng.

Về phía Thượng Cẩn, sau khi nhìn bóng lưng Nhược Lam rời đi, trong lòng ai oán không thôi. Bệ hạ a, nếu người là long thì cô nương ấy là phượng, ai thắng ai thua còn chưa biết được

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cứu Ngươi Vì Ngươi Là Minh Quân

Nam Phong Thiên Hạo tức tối trở về Túy Hoa Lâu, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Cẩn, trầm giọng phân phó.

“Ngươi về phòng chuẩn bị đi, chúng ta xuất phát về Nam Kinh”.

“Bệ hạ, lời người nói là thật?”. Thượng Quan Cẩn hoài nghi nhìn hắn.

“Hừ, còn tâm trạng đâu nữa mà ở lại, mà đạo này ngươi hay hỏi ngược lại ta lắm nhé, ta bắt đầu thấy ngươi giống nha đầu kia rồi đấy” Nam Phong Thiên Hạo bực bội nói.

“Bệ hạ, dù sao nàng ấy cũng là biểu muội của người”. Thượng Quan Cẩn mỉm cười nhìn hắn.

“Ngươi qua thông báo với nha đầu đó một tiếng, lập tức chuẩn bị theo ta hồi cung”. Nam Phong Thiên Hạo đột nhiên nở nụ cười rực rỡ, quay sang nhìn Thượng Quan Cẩn dặn dò.

Thượng Quan Cẩn giật mình khi nhìn thấy nụ cười của hắn, bệ hạ người lại tính giờ trò gì nữa đây, không khéo gây ông đập lưng ông như vừa rồi nha. Mặc dù hơi lo lắng một chút nhưng Thượng Quan Cẩn cũng không mấy để tâm, dù sao mục đích của chuyến đi lần này là đem hoàng thượng trở về, chờ để đêm dài lắm mộng.

Vừa quay trở về phòng, Thượng Quan Cẩn đã nhìn thấy ngay một phong thư đặt ngay ngắn ở trên bàn, không cần suy nghĩ nhiều hắn cũng biết là của ai để lại. Nội dung bức thư lúc nào cũng vậy, rất ngắn gọn. “Các ngươi cứ việc hồi cung, ta chơi còn chưa đã nên không theo các ngươi về đâu, đừng tìm ta vô ích”.

Thượng Quan Cẩn mặt mày tái mét đến gặp Thiên Hạo, hắn thuật lại nội dung bức thư và ngầm quan sát biểu hiện của chủ tử. Sau khi nghe xong Thượng Quan Cẩn thuật lại, Thiên Hạo tức muốn học máu, nha đầu chết tiệt này sao lại biết mình muốn hồi cung mà trốn đi chứ, trời ơi kế hoạch báo thù thất bại rồi.

”Được rồi, chúng ta hồi cung trước vậy”.

“Vâng, chủ tử”.

Lần này, hần và Thượng Quan Cẩn chọn Vũ Phong Cốc- con đường tắt đến Nam Kinh một cách nhanh nhất. Vũ Phong Cốc là một thung lũng hoang sơ, thảo mộc vô số, tuy nhiên đường đi vô cùng trắc trở, thường là nơi có dã thú và sơn tặc nên ít khi được người dân sử dụng để đi lại. Bọn họ chọn con đường này vì với thiên lý mã thì chỉ cần ba canh giờ là tới nơi, tiết kiệm rất nhiều thời gian. Hơn nữa cả hần và Thượng Quan Cẩn đều mang trong người tuyệt học võ công cho nên không cần phải sợ thú dữ và sơn tặc. Thế nhưng điều mà cả Nam Phong Thiên Hạo lẫn Thượng Quan Cẩn không ngờ tới chính là có kẻ đã lợi dụng cơ hội này để mưu sát bọn họ.

Cảm nhận được sát khí nồng đượm, cả hai con ngựa Truy Phong và Truy Vũ đều đồng thanh hí lên không chịu đi tiếp, Thượng Cẩn và Nam Phong Thiên Hạo cũng cảm nhận được điều này.

“Chủ tử đạo quân này võ công rất cao”. Thượng Quan Cẩn lo lắng nói.

” Ta biết “. Nam Phong Thiên Hạo gật đầu trả lời.

Hai người bọn họ nhìn nhau rồi đồng thời xuất ra vũ khí, lúc này một đạo quân ước tính khoảng bốn trăm người đã vây quanh bọn họ, xung quanh là khe núi hiểm trở, ở giữa là thung lũng bằng phẳng, e là bọn họ ko có cơ hội thoát thân rồi.

Thượng Quan Cẩn cầm trên tay Phụng Thiên huyết kiếm, Nam Phong Thiên Hạo sử dụng Hoàng Y linh tơ, Phụng Thiên huyết kiếm là một thanh nhuyễn kiếm thích hợp với cự li gần cho nên hần ở vị trí tiên phong, Hoàng Y linh tơ là một sợi tơ nhỏ màu vàng rất dài và dẻo thích hợp công kích ở cự li xa nên Thiên Hạo sẽ ở phía sau, hỗ trợ cho Thượng Quan Cẩn, cả hai chỉ được phép tiến ko đc phép lùi. Mạng sống của hai người bọn họ giờ đây hết như ngọn nến nhỏ nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể lụi tàn. Đạo quân bốn trăm người giờ đây chỉ còn hơn phân nửa, mùi tanh của máu hòa trộn với mùi gió thoảng thoảng làm không khí nơi đây càng thêm rợn người.

Nam Phong Thiên Hạo và Thượng Quan Cẩn thương tích đầy mình, hạ gục hơn hai trăm kẻ có võ công không tồi tồi chỉ với hai người đã là kì tích, hiện tại hai người bọn họ bị thương và dần đuối sức, đạo quân hai trăm người còn lại làm sao đối phó đây?

Phía xa trên mộ ngọn đồi gần đó, có hai nhân ảnh một già một trẻ đang chăm chú nhìn thế cục bên dưới, lão nhân đầu tóc bạc trắng lên tiếng.

“Chủ nhân, Long Thịnh Hoàng Triều sẽ là của người”.

“Ha ha ta đợi ngày này đã lâu”.

“Ai nha, còn quá sớm để nói điều đó”. Một giọng nói thanh thúy vang lên khiến hai nhân ảnh kia giật mình, đồng thanh hô.

” Là người”.

“Ân”. Nhượng Lam nhân nhả tựa người vào gốc cây, đôi mắt tinh anh liếc nhìn tình cảnh phía dưới.

” Tại sao cô nương lại ở đây?” Lão nhân khó hiểu mà lên tiếng hỏi.

” Đã cảnh cáo các ngươi rồi, đừng nên quá tham lam bằng không trời chu đất diệt”.

“Nàng có quan hệ cùng bọn chúng?” Lục y nam tử nhíu mày hỏi.

” Không hổ danh là Vô Ngân hoàng đế, rất thông minh, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hần là biểu ca của ta”.

Vừa nghe xong lời nói của Nhượng Lam, sắc mặt Vô Ngân hoàng đế trở nên thâm trầm khó đoán, rõ ràng đã cho người đi điều tra thế nhưng vẫn không cách nào biết được thân phận của nàng, cứ như từ trước đến nay nàng không hề tồn tại, vậy mà giờ nàng lại nói Nam Phong Thiên Hạo là biểu ca của nàng?

Lão nhân nhìn kia cũng nhìn nó với ánh nhìn đề phòng, bàn tay của lão nhanh chóng xuất thủ.

“Hừ, biểu ca của ngươi hôm nay không thoát được đâu”.

Nhượng Lam mở to mắt nhìn phi tiêu bay về phía mình, nhanh như chớp nghiêng người né tránh.

” Ai nha, không được đâu, mạng của hần là của ta rồi, không thể giao cho các ngươi”.

Thấy Nhượng Lam né được đòn tấn công của mình, lão nhân không cam lòng nhào lên phía trước nhưng đã bị Vô Ngân hoàng đế ngăn cản.

” Nàng dựa vào gì để cứu hần, ta chỉ e là ngay cả mạng của nàng cũng không giữ được”.

“Nếu ta chết, ta cũng sẽ lụi người theo cùng”. Nhượng Lam tiều tụy phi tiều nhân nhậ trả lời.

“Thật là lớn mật, dám đe dọa chủ nhân”. Lão nhân tức giận lớn giọng quát.

“Hừ, ta nào có đe dọa, ta nói sự thật thôi. Vô Ngân hoàng đế, ngươi thử vận nội lực xem, có phải cảm thấy rất đau, khó thở và tức ngực, toàn thân hàn

khí?

Vô Ngân hoàng đế nhíu mày nhìn nó hoài nghi, sau đó âm thầm vận nội lực, hần thấy toàn thân lạnh buốt, một cỗ hàn khí chạy dọc cả người, đột nhiên hần thả ra một ngụm máu tươi.

“Chủ nhân!” Lão nhân lo lắng đỡ lấy Vô Ngân hoàng đế.

“Nàng đã làm gì ta?”.

”Nha, ta chỉ là mới chế ra một loại độc đang cần tìm người thử, ngờ đâu ta thấy bóng dáng quen thuộc của ngươi nên ở trên mái nhà của Yên Vân Lâu len lén bỏ một chút độc thôi mà”. Nhược Lam nhìn hần, chớp mắt trả lời.

“Nàng...” Vô Ngân hoàng đế nói còn chưa hết câu thì đã thổ thêm một ngụm huyết nữa.

“Chủ nhân.....Ngươi dám đem chủ nhân ra làm vật thí nghiệm, ta liều mạng với ngươi”. Dứt lời, lão nhân lao người về phía Nhược Lam xuất ra một chưởng, nó xoay người bay lên không trung rồi nói lớn:

”Ngươi giết ta rồi, ai cứu chủ của ngươi, đừng quên độc do ta chế chỉ có ta mới có thể giải”.

“Ngươi, mau giao thuốc giải ra đây”. Nghe vậy, lão nhân dừng lại, tức giận hét lên.

“Trên đời ko ai cho không ai thứ gì, Vô Ngân ta và ngươi thương lượng”.

“Muốn ta tha cho bọn chúng?”

” Ân, mạng của bọn họ đổi lấy tính mạng của ngươi, thế nào?”

“Hào, giao thuốc giải ra đây, ta sẽ thả bọn họ đi”. Vô Ngân hoàng đế thấp giọng trả lời. Xem ra người tính không bằng trời tính, chiếu tướng vua nào ngờ lại để cho chiến mã có cơ hội phục kích, ván cờ này chỉ có thể hòa, không thể thắng.

“Ta ko ngu ngốc đâu ngươi giao Hồ Phù cho lão già kia để hần đi cùng ta đến chỗ đạo quân, sau đó ra lệnh cho bọn chúng rút lui, hần sẽ phải theo bọn ta đến kinh thành, sau khi an toàn đến nơi ta mới giao thuốc giải”.

” Chủ nhân, không được nghe lời nàng ta”. Lão nhân kia lên tiếng phản đối.

“Câm miệng! Đừng xen vào khi ta đang nói chuyện bằng không ta giết ngươi”. Nhược Lam nổi giận trừng mắt nhìn hần, đôi đồng tử màu tím ánh lên những cái nhìn đáng sợ.

“Ngươi, mắt ngươi màu tím”.

Lời lão nhân kia vừa dứt, lập tức Vô Ngân hoàng đế kinh ngạc nhìn nó.

” Mắt của nàng....ko thể nào?”.

” Hỏi nhiều quá, ngươi chỉ có hai sự lựa chọn một là sống hai là chết, chọn đi”.

Vô Ngân hoàng đế nhắm mắt điều tiết nội lực, sau đó vô lực lên tiếng.

“Ngươi cầm lấy Hồ Phù đi theo nàng thả bọn họ ra”.

“Chủ nhân...”

“Đây là mệnh lệnh, lẽ nào ngươi muốn nhìn thấy ta chết”. Vô Ngân hoàng đế lạnh giọng trả lời.

“Thần không dám, thần...thần tuân mệnh”.

” Chất độc này tên gọi Thất u ly tán, người trúng độc sẽ không có cảm giác đau đớn gì, chỉ khi vận nội lực độc mới phát tán, trong vòng bảy ngày nếu không có thuốc giải, bảy từ huyết quan trọng trên người là Huyết Bách hội, Huyết Thái Dương, Huyết Á môn, Huyết Nhân nhên, Huyết Khí hải, Huyết Phế du, Huyết Thận du lần lượt bị đá thương, máu chảy không ngừng, đau đớn mà chết, ta khuyên ngươi biết điều đừng vận nội lực trong bốn canh giờ tới, chờ hần đem thuốc giải về cho ngươi”.

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Nam Phong Thiên Hạo, Thượng Quan Cận giờ phút này khí lực đã cạn, bọn họ không còn sức để chống đỡ nữa rồi, cứ nghĩ bản thân sẽ cứ thế mà bỏ mạng tại đây thì đột nhiên ở phía xa, Thượng Quan Cận mở to mắt nhìn bóng dáng quen thuộc.

” Tất cả các ngươi dừng tay, chủ nhân có lệnh tất cả các ngươi lập tức rút lui”. Lão nhân trên tay cầm Hồ phù, lớn giọng nói.

Bọn họ nghe xong liền thất kinh, cơ hội ngàn năm có một, chỉ còn một chút nữa thôi, Long Thịnh sẽ vào tay chủ tử, vậy mà tại sao hiện tại lại buông tay?” Tuy nhiên những điều này cũng chỉ là bọn họ ở trong lòng cùng nhau thắc mắc, thân là sát thủ tuyệt đối không thể biểu đạt suy nghĩ ra bên ngoài, hơn nữa chủ nhân chính là sinh mệnh, người đã nói thế bọn họ không thể không nghe.

Sau khi bọn họ rời đi, để lại ở Vũ Phong Cốc là xác của phân nửa đạo quân nằm la liệt, chồng chất lên nhau, máu chảy như suối, ô ố đến rợn người.

”Sao cô nương lại ở đây?” Thượng Quan Cẩn kinh ngạc hỏi.

“Sao trắng cái gì, bốn cô nương ta là đến để cứu các người”.

“Hừ nếu không phải ả yêu nghiệt này hạ độc uy hiếp chủ tử thì hai người các người đã sớm xuống Cửu Tuyền rồi, Long Thịnh Hoàng Triều sẽ vào tay chủ tử của ta, haha”.

”Haha, khá lắm, quả không hổ danh biểu muội của trẫm” Nam Phong Thiên Hạo trên người chẳng chịt những vết thương, máu tươi cứ thế chảy ra không ngừng.

”Người lúc này còn cười được? Biết thế ta để người chết luôn cho rồi” Nhược Lam nhìn hắn, nhú mày nói.

”Trẫm chưa thể chết được, có chết thì cũng phải khiến tên Vô Ngân kia chết chung chứ?” Nam Phong Thiên Hạo cười nhạt, trên miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Thấy vậy, Nhược Lam mày liễu chau lại càng nồng đậm, hắn biết kẻ phục kích hắn là Vô Ngân hoàng đế, lại còn tự tin lời hắn ta theo cùng? Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

”Chủ tử, vết thương của người cần phải được xử lý, chúng ta nhanh chóng trở về hoàng cung đi thôi”. Thượng Quan Cẩn lo lắng nói.

”Ân”. Nam Phong Thiên Hạo gật đầu đáp ứng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía lão nhân kia, hỏi.

”Sao hắn lại đi cùng chúng ta?”.

“Thiên Hạo, người bị thương làm cho lú lẫn rồi à? Nếu giờ thả hắn đi thì ai đem thuốc giải về cho chủ tử hắn?”.

”Xùy, cứ để tên đó chết đi”.

”Không được, ta và hắn đã làm giao dịch, hắn cứu các người, ta cứu hắn, đừng nói nhiều nữa, đi thôi”.

Cảm nhận sự bất bình trong đôi mắt của Nam Phong Thiên Hạo, Nhược Lam lại tiếp tục nói.

“Ta cứu người không phải dưới cương vị một biểu muội, ta cứu người vì người là minh quân, Giang Nam cách xa kinh thành nhưng những người dân bản cùng nhất trong xã hội vẫn một lòng ca ngợi người, nói rằng người vì dân chúng mà hao tâm rất nhiều, miệng lưỡi quan lại không thể tin nhưng lời nói dân chúng rất giá trị, chỉ vì câu nói của họ ta quyết định cứu người. Không còn sớm nữa, xuất phát.”

Lời vừa nói ra, Nam Phong Thiên Hạo ngẩn người trong giây lát, cứu ta vì ta là minh quân?

Thượng Quan Cẩn cũng khẽ nở một nụ cười, quả nhiên tính khí rất giống với người đó, thực thẳng thắn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Là Người Tự Đa Tình

Kinh thành.

“Người cầm lấy, trong này có bảy viên, mỗi ngày uống một viên, độc sẽ được giải”.

Nhược Lam nhếch miệng nói.

“Hừ”. Lão nhân sau khi ném cho nó cái nhìn căm phẫn liền quay lưng bước đi vội vã.

”Ta vẫn không hiểu làm sao cô nương có thể hạ độc để uy hiếp hắn, Vô Ngân hoàng đế đâu phải là kẻ dễ dàng đối phó”. Thượng Quan Cẩn nhú mày hỏi. Chuyện hoàng thượng xuất cung đi Giang Nam không hẳn chỉ vì vui đùa, người là muốn kiểm tra xem bên cạnh người rốt cuộc có hay không có nội gián. Quả nhiên tin tức bị hạ xuất cung chưa tới một ngày liền bị truyền ra ngoài, không những thế Vô Ngân hoàng đế còn lập sẵn kế hoạch mưu sát, xem ra chuyến đi lần này dù phải trả giá đắt nhưng cũng không uổng phí tí nào.

”Lần đến Nam Kinh này, hần là người đầu tiên ta gặp gỡ, lúc cái kẻ khó ưa kia hô to bốn chữ “Ta bị đoạn tội” thì ta đã biết có người theo dõi cho nên liền đi theo, tiếp đó lại tình cờ nghe được âm mưu của Vô Ngân, với lại ta cần người để làm thí nghiệm cho độc dược ta mới chế, haha một công đôi việc cả thôi”.

”Đến hoàng cung rồi, ngươi hãy xử sự sao cho đúng với thân phận của mình”. Nam Phong Thiên Hạo lên tiếng nhắc nhở, hần ngoài mặt thì tỏ ra bình thường nhưng thật chất bên trong đang phát hỏa vì cái quá khứ xỉ nhục ấy, bất quá vì ngươi cứu ta một mạng nên ta tha cho ngươi.

”Hừm, khỏi cần ngươi nhắc”. Nhượng Lam bĩu môi trả lời.

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Ngự Thư Phòng.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn vạn tuế”. Tất cả thái giám cùng cung nữ đồng loạt quỳ xuống, cung kính nói.

Nam Phong Thiên Hạo lúc này đang khoác trên người một bộ trường bào màu đỏ nhằm che giấu vết thương cũng như ngăn không cho ngoại nhân nhìn thấy những vết máu đang không ngừng chảy ra ngoài. Thanh âm mang vài phần mệt mỏi, thấp giọng trả lời.

”Bình thân, các ngươi lui ra ngoài cả đi, không có lệnh của trẫm không một kẻ nào

được phép bước vào”.

Sau khi toàn bộ hạ nhân lui ra ngoài, Nam Phong Thiên Hạo và Thượng Quan Cẩm đồng một dạng giống nhau, nhanh chóng cởi bỏ trường bào màu đỏ, để lộ ra vô số vết thương còn đang rỉ máu. Nhượng Lam nhủ thầm, nhanh chóng thả một ít dược liệu mùi chanh vào trong lọ hương sau đó từ trong tay nải lôi ra một bộ khăn chàm cùng vài lọ sứ màu xanh nhạt, thờ dài nói.

”Hai người các ngươi mau chóng cởi y phục ra đi”.

Lời vừa dứt, cả Nam Phong Thiên Hạo lẫn Thượng Quan Cẩm đều mắt tròn mắt dẹt ngẩng người mà nhìn nó.

”Cái kia...khụ khụ...” Thượng Quan Cẩm lắp bắp nói.

”Chẳng biết ý tứ”. Nam Phong Thiên Hạo mắt lạnh nhìn.

”Giờ, lúc này là lúc nào rồi còn câu nệ nam nữ, thế giờ các ngươi muốn sao, hay ta ra ngoài kêu ngự y đến nhé”. Nhượng Lam tức giận, trừng mắt trả lời. Hừm, ta biết rõ là các ngươi không muốn để bất cứ ai biết mình bị thương, đã thế rồi mà còn bày đặt.

”Được rồi, được rồi, trẫm cởi là được chứ gì”. Nam Phong Thiên Hạo hữu khí vô lực ngồi trên ghế.

Nhượng Lam nhanh chóng dùng khăn ẩm lau sạch vết máu đã đông cứng, sau đó rắc một ít chất bột màu đỏ lên trên miệng vết thương, nhếch miệng nói.

”Đây là Huyết Tụ có khả năng cầm máu rất tốt, tuy nhiên loại phấn bột này có thành phần gây dị ứng với đồ mặn, ngươi chỉ có thể ăn chay”.

”Cái gì? Ăn chay? Trẫm...” Nam Phong Thiên Hạo nói còn chưa hết một câu đã bị ánh mắt hăm dọa của nó nuốt trở vào trong.

”Sao? Ngươi dám không nghe? Thế thì cứ thử ăn đi, rồi sẽ biết hậu quả”. Nhượng Lam vừa băng bó vết thương vừa nở nụ cười mỉa mai.

Nụ cười ấy vào trong mắt Nam Phong Thiên Hạo và Thượng Quan Cẩm là một loại nguy hiểm khôn lường.

Sau khi xử lý vết thương cho Nam Phong Thiên Hạo, Nhượng Lam cũng làm như vậy với Thượng Quan Cẩm. Chỉ khác là tay nó vừa chạm vào miệng vết thương của hần, mặt hần liền đỏ ửng. Trong lòng Nhượng Lam không khỏi buồn cười, sao lại dễ dàng xấu hổ như thế?

Kể đó Nam Phong Thiên Hạo phân phó Chu công công, Đại tổng quản bên cạnh hần sắp xếp chỗ ở cho Nhượng Lam ở Tĩnh Tú Cung. Vừa nghe đến ba chữ ”Tĩnh Tú Cung”, khuôn mặt già nua của vị tổng quản kia ánh lên những cái nhìn khó hiểu. Tĩnh Tú Cung là nơi ngăn sao quy tụ, trăm hoa đua nở, ngay cả Tịnh phi nương nương, phi tử được bệ hạ sủng ái nhất cũng không được phép đặt chân vào Tĩnh Tú Cung dù chỉ nửa bước, vậy mà cô nương này lại được đặt cách vào đó, hần có thể khẳng định, vị trí của nàng trong lòng hoàng thượng vô cùng đặc biệt.

”Cô nương đã tới nơi, nô tài sẽ cho người đến hầu hạ”.

”Ân, đa tạ”

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Đâu đó trong hoàng cung vang vọng thanh âm của tách trà vỡ vụn, bên dưới là một thái giám đang quỳ lạy, thân mình run lẩy bẩy.

”Ngươi nói bệ hạ lần này hỏi cung dẫn theo một cô nương, hơn nữa đích thân người cho cô ta ở Tĩnh Tú Cung?”.

“Vâng, thưa nương nương, thần nghe rất rõ tuyệt đối không sai”.

” Hừ, ngay cả ta còn không được vào vậy mà nàng ta lại có thể? Ta thật sự muốn biết con hồ ly kia dùng cách nào dụ dỗ hoàng thượng. Người đâu, bái giá Tinh Tú Cung”.

Nghe vậy, một nô tỳ lên tiếng ngăn cản.

“Nương nương, chuyện này....lỡ bệ hạ mà biết ...”

“Tiện ti to gan, cứ nhiên dám dạy dỗ bôn cung?” Tinh phi hung hăng đá vào bụng nô tỳ xấu số kia.

” Nô tỳ, nô tỳ ko dám, nô tỳ chỉ là lo cho người”. Cung nữ này vừa ôm bụng vừa đập đầu thành khăn đáp.

” Người đâu! Lôi ra đánh 20 trượng cho ta”. Tinh phi tức giận, phát tay áo rời đi.

“Nương nương xin tha mạng, nương nương...”

Tinh Tú Cung

Chu công công chu đáo bài trí cho nó hai nha hoàn vô cùng khả ái, một là A Châu và một là A Tú. Nhượng Lam hài lòng gật đầu, hai nha đầu này trông có vẻ hoạt bát, lanh lợi, rất thích hợp để chơi đùa nha. Nhượng Lam đang cao hứng thì đột nhiên có một thái giám hối hoảng chạy tới thông báo Tinh phi nương nương tới.

Nhượng Lam quay đầu nhìn sang A Châu và A Từ thì thấy hai nàng cũng có cùng một bộ dáng giống tên thái giám kia. Nhịn không được hiếu kì liền hỏi.

” Tinh phi nương nương là ai? Các người có vẻ rất sợ nàng”.

“Tinh phi nương nương là phi tử mà hoàng thượng sủng ái nhất, tiểu thư người cẩn thận”. A Châu lo lắng nói.

“Đúng vậy tiểu thư, Tinh Phi rất độc ác, tính tình kiêu căng, không coi ai ra gì”. A Tú tiếp lời.

” Nha?” Nhượng Lam nhướn mày, nhếch miệng cười nhạt.

Nhượng Lam mỉm cười nhìn A Từ và A Châu rồi lại nhìn bóng dáng thướt tha của nữ tử đang đi tới.

Xuất hiện trước mặt nó là một nữ nhân thân mặc hồng y, thân hình yêu kiều, làn da trắng như tuyết, sống mũi cao, đôi môi mọng đỏ, người đẹp như thế thảo nào tên hoàng đế chết háo sắc kia yêu quý như vậy. Tuy nhiên có một thứ trên người Tinh phi làm Nhượng Lam đặc biệt chú ý, đó chính là đôi mắt, một đôi mắt sâu thẳm nhìn không thấy đáy, một đôi mắt người khác nhìn vào liền sinh ra cảm giác sợ hãi, đôi mắt của kẻ sát nhân!

“Tinh phi nương nương cát tường” . A Châu và A Từ phúc thân hành lễ.

Tinh phi gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó nhướn mày nói.

” Cô nương này chắc hẳn là tân sủng của hoàng thượng?” Hai chữ ” tân sủng ” được ngân thật dài khiến người khác cảm thấy vô cùng chói tai.

“Nương nương, nàng ta thật là to gan thấy nương nương lại không hành lễ”. Nô tỳ bên cạnh Tinh phi lên tiếng.

“Nha, tại sao ta phải hành lễ?” Nhượng Lam mắt lạnh nhìn về phía nha hoàn kia.

“Bởi vì ta là nương nương, là thê tử của hoàng đế, dựa vào thân phận này ko đáng để người hành lễ ư?”

“Thê tử? Phải không? Theo ta nhớ thì hoàng đế chỉ có duy nhất một thê tử đó là hoàng hậu, tất cả những người còn lại cho dù có được sủng ái đến đâu cũng chỉ là thiếp”

Nhượng Lam đưa tay lên miệng che đi nụ cười mỉa mai của mình.

“Người, tiện ti to gan, dám ăn nói xấc xược với bôn cung”. Tinh phi khuôn mặt đỏ bừng vì giận, toan giơ tay tát nó thì bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên chặn dứt hành động của nàng.

“Tinh phi, người là đang làm gì ?”

” Bệ hạ, thần thiếp...” Tinh phi sợ hãi quỳ rạp xuống mặt đất.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng”. Tất cả các nha hoàn còn lại cũng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

“Ái phi, trăm hỏi nàng đang làm gì?”

Tinh phi bị giọng nói mang vài phần uy hiếp làm cho rét run, yếu ớt nói.

” Bệ hạ, cô nương ta vô lễ với thần thiếp, thần thiếp chỉ là muốn dạy dỗ nàng một chút thôi, bệ hạ người sẽ không vì thế mà trách phạt thần thiếp đúng chứ?”

” Nàng ấy vô lễ với nàng?”

” Ân, nàng ta thấy thần thiếp thế nhưng lại không hành lễ, bệ hạ người phải lấy lại công bằng cho thần thiếp”.

Nhược Lam nhìn khuôn mặt thập phần ủy khuất của Tịnh phi, trong lòng sinh ra một tia chán ghét, diễn kịch giỏi như thế nếu là ở hiện đại chắc sẽ là một diễn viên nổi tiếng đấy.

“Tịnh phi ngươi bất quá chỉ là thiếp, tại sao ta phải hành lễ, ngay cả hoàng đế ta còn ko hành lễ, ngươi là cái thá gì”. Nhược Lam bĩu môi nói.

” Tiện tì to gan, dám vô lễ với hoàng thượng, phạm tội khi quân phải chu di cửu tộc”. Tịnh phi như nắm được thời cơ, lập tức đứng bật dậy, lạnh giọng quát.

“Ai nha, giết ta cũng được thôi, nhưng mà như thế ngươi sẽ thành quả phụ đó”.

“Cái gì mà quả phụ, ngươi càng ngày càng lão xược”.

“Vừa rồi chẳng phải nói muốn chu di cửu tộc ta sao? Hắn lại là biểu ca của ta, ngươi nói xem”. Nhược Lam chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn Tịnh Phi, tiểu tặc phi tiểu nói.

“Biểu...biểu ca...?” Tịnh Phi thất kinh há hốc miệng hết nhìn nó rồi lại nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

A Châu , A Tử và những người có mặt ở đó vào lúc này cũng có bộ mặt tương tự như Tịnh phi.

” Tịnh phi, hôm nay nàng đã quá phận rồi đó, trầm là biểu ca của nàng, nàng là ái nữ của Nam Phong Từ Đăng”. Nam Phong Thiên Hạo lên tiếng, một lần nữa khẳng định lời Nhược Lam nói là sự thật.

“Nam Phong Từ Đăng...?” Tịnh Phi mắt mở to nhìn nữ tử trước mặt, trong lòng chấn động không thôi. Là nữ nhi của con người đó sao, không thể nào.

Nhược Lam nhíu mày thu hết biểu tình của Tịnh phi vào trong mắt, sao vừa nhắc tới tên của papa là nàng ta lại như thế? Papa a, rốt cuộc trước kia người đã làm gì vậy a?

“Bệ hạ, thần thiếp...”. Tịnh phi muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói nên lời, đôi mắt rung rung nhìn Nam Phong Thiên Hạo cầu xin sự tha thứ.

” Người đâu, đưa Tịnh phi trở về, hôm nay trẫm không trách tội, chớ để lần sau, nếu không hậu quả tự gánh”.

Nghe vậy, Tịnh phi vội vã dập đầu rồi nhanh chóng rời khỏi Tinh Tú Cung, một bước không hề quay đầu lại.

Nhược Lam nhìn dáng vẻ hốt hải của nàng mà không khỏi mỉm cười. Nữ nhân trong cung chính là như thế, tự mình đa tình nghĩ rằng bản thân được sủng ái, thật ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ* , *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hoài Niệm

Tinh Tú Cung.

Sau khi Tịnh phi rời khỏi, Nhược Lam nhướng mi nhìn chăm chăm Nam Phong Thiên Hạo.

Cảm nhận được ánh mắt của nó, Nam Phong Thiên Hạo nghiêng đầu, thấp giọng hỏi:

“ Sao lại nhìn trẫm bằng ánh mắt đó?”.

“Nàng ta thật sự là phi tần được sủng ái nhất?”.

“Đúng vậy”.

“Xem ra có giá trị rất lớn nên mới được yêu thích như vậy”. Nhược Lam cười nhạt, nói tiếp.

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo cười nhẹ rồi điềm nhiên nói:

“Không sai, trăm sủng ái nàng ta không phải vì yêu thích, tuy nhiên ngươi cũng không hổ danh là biểu muội của trăm, nhận ra được điều này?”.

Nghe vậy, Nhược Lam bĩu môi trả lời:

“Mọi thứ có thể bị che giấu nhưng đôi mắt thì không, ngươi yêu ai, hận ai, đôi mắt có thể thay ngươi trả lời tất cả, vừa rồi ánh mắt ngươi nhìn Tịnh phi ngoại trừ chán ghét tuyệt đối không có thêm bất cứ tình cảm nào”.

“Tịnh phi, nàng ta là nữ nhi của Đỗ Minh Sơn, hiện đang đảm nhiệm chức Thượng Thư bộ hộ, tuy chỉ là nhị phẩm nhưng lời nói của hần rất có trọng lượng trong triều đình, trăm thật sự hoài nghi năng lực này của hần, cũng đã phái Ngũ đệ điều tra nhưng vẫn không có kết quả.”

“Ngũ đệ?”

“Là Nam Phong Dịch Thiên, biểu ca thứ năm của ngươi đó”.

Nghe vậy Nhược Lam theo thói quen, đưa tay lên vuốt cằm, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Lúc đến đây cũng đã có điều tra một chút về tình hình chính trị. Hiện tại nơi này được thống trị bởi năm vương quốc lớn. Long Thịnh Hoàng Triều ở phía Đông, Vô Ngân Quốc ở hướng Tây, Lãnh Dạ Chi Quốc phía Bắc, Huyền Viên Hoàng Triều phía Nam. Cuối cùng là Phượng Nữ Quốc nằm ở vị trí trung tâm. Nhiều quốc gia cùng ngự trị đồng nghĩa với việc nhất định phải có chiến tranh, dã tâm của kẻ nào càng lớn, âm mưu và đổ máu lại càng nhiều. Nam Phong Thiên Hạo hần rột cuộc là...

“Hành động này của ngươi thật sự rất giống với ngũ đệ đấy”.

Nhược Lam đang suy nghĩ thì bị câu nói này của hần phá ngang, ngẩn ngẩn ngơ ngơ hỏi:

“Hả?”

“Trăm là nói ngươi đưa tay lên vuốt cằm như thế rất giống với Dịch Thiên, mỗi khi trăm tư đệ ấy đều như thế”..

“Nha? Ta thật sự muốn gặp hần rồi đó”. Nhược Lam mỉm cười, khôi phục lại điệu bộ mĩa mai thường ngày.

“Hừm, thế nào hai người bọn họ chẳng kéo tới đây để gặp ngươi, mà trăm nhớ ra trăm có việc quan trọng phải xử lý, ngươi biết điều thì ở yên đây, đừng làm loạn khắp nơi là được”.

Lời vừa dứt, Nhược Lam đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Nam Phong Thiên Hạo nữa. Mãi một lúc sau Nhược Lam mới kịp phản ứng lại.

“Hai người bọn họ? Hần nói gì vậy nhỉ?”

Sau khi Nam Phong Thiên Hạo rời đi, A Châu cùng A Tử nhanh nhẩu chạy tới hồ hết không dứt.

“Tiểu thư! Tuyết rơi rồi, chúng ta ra ngoài chơi đi”.

Nhược Lam giật mình, ngẩng đầu đem tầm mắt phóng ra ngoài khung cửa sổ, trong vô thức buông một tiếng thở than.

“Nhanh quá, đông đã đến rồi”.

Trong khi A Tử và A Châu đang hò reo thích thú vui đùa trong tuyết thì Nhược Lam lại đứng yên bất động, mắt nhắm lại rơi vào một khoảng không gian nào đó, một mảnh nhỏ của kí ức ủa về, cũng là một mùa đông tuyết rơi trắng xóa như thế này, nó và một ai đó tay trong tay đi dạo trên những con phố rực rỡ ánh đèn, khắp nơi đều vang vọng những khúc nhạc giáng sinh, những cây thông Noel rực rỡ sắc màu...Chỉ là hiện tại không còn được như thế nữa rồi. Đang phiêu du nơi kí ức sâu thẳm nhất trong trái tim thì thanh âm của A Châu vang lên khiến Nhược Lam bừng tỉnh.

“Tiểu thư người lạnh? Để nô tỳ lấy áo choàng cho người”.

“Ta không lạnh ngược lại còn cảm thấy rất tươi mát”.. Nhược Lam mỉm cười, ôn nhu trả lời.

“Mát ư?” A Châu cùng A Tử há hốc miệng, mắt tròn ra nhìn nó.

“Ừ, mỗi khi trời lạnh thân nhiệt ta sẽ tự điều chỉnh, cơ thể sẽ trở nên ấm áp. các ngươi không cần lo lắng”.

“Oa, tiểu thư người thật lợi hại, hất xì”. A Tử, A Châu đồng thanh tán thưởng.

Nghe thấy tiếng hất xì của hai tiểu nha đầu này, Nhược Lam bật cười thành tiếng.

“Được rồi, các ngươi mau khoác thêm áo đi, mà chỗ này có cảm không nhỉ?”

“Dạ có thưa tiểu thư, người tính đàn sao?” A Tử nhanh nhẹn trả lời.

“Àn, tự nhiên muốn hát một bài”.

“Ân, vậy để nô tỳ đi lấy”.

Rất nhanh sau đó, A Tử và A Châu đã khoác thêm áo cho đỡ lạnh rồi chạy đến chỗ Nhược Lam cười tươi nói:

“Tiểu thư, cầm của người”. A Châu nhẹ nhàng dâng lên một cây cổ cầm, đôi mắt tràn ngập háo hức.

“Đa tạ”.

Dứt lời, Nhược Lam cùng A Châu và A Tử ghé vào một khuôn đình nho nhỏ, sau khi đã an tọa, Nhược Lam thanh nhã lướt nhẹ dây đàn, cất lên giọng hát thanh thoát.

“Hồi ức như một người kể chuyện

Dùng giọng nói tràn ngập tư vị quê hương

Nhảy qua vũng nước, vòng qua xóm nhỏ

Đợi chờ cơ duyên gặp gỡ

Cậu dùng bùn đắp nên một tòa thành

Bao mai này sẽ rước tớ vào cửa

Quay lưng bao bận, qua cửa mấy lần

Phí hoài thanh xuân

Lời thề nho nhỏ rồi cũng không vẹn nguyên

Nước mắt bé bỏng còn gượng bờ mi

Cánh môi non nớt thốt lời li biệt

Từ đây trong tim tớ đã trú ngụ hình bóng một người

Hình ảnh nho nhỏ ngày ấy của chúng ta

Năm ấy cậu mang đến một băng ghế

Mãi say sưa tớ cũng thả bước theo

Tớ đang đi tìm nhân vật trong câu chuyện kia

Cậu là mảnh ghép chẳng thể nào thiếu

Dưới tàng cây cậu mơ màng ngủ gật

Bé con tớ ngây ngốc ngồi chờ

Rung động nhẹ nhàng, mưa rơi lất phất

Một chút khó chịu khiến người ta đau đớn

Nhóc con bé bỏng nào đã biết hôn

Từ đây trong tim tớ đã trú ngụ hình bóng một người

Hình dáng nho nhỏ ngày ấy của chúng ta

Khi ấy bất chợt phim nói lời thương nhớ

Răng sừng phát âm còn chưa chuẩn

Tớ đang đi tìm nhân vật trong câu chuyện kia

Cậu là mảnh ghép chẳng thể nào thiếu

Bàn tay bé bỏng đất tay một hình hài bé bỏng

Nắm trong tay một hình hài nhỏ nhoi”.

“A, Châu tỷ nhìn kia, hoa đào đang nở, còn có cả một đàn bướm bay lượn xung quanh tiểu thư nữa.” A Tử kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi kéo tay áo của A Châu chỉ chỉ

Phía xa xa, trên một tàng cây gần đó, xuất hiện hai nam nhân, một mặc bạch y, một mặc hắc y, bạch y nam nhân khuôn mặt thanh tú, thậm chí còn mang theo vài phần mỏng manh của nữ tử, hắc y nam nhân thì ngược lại khuôn mặt cương nghị, mang theo vài nét cứng rắn nam tính, hai nam nhân, hai dáng vẻ khác nhau cùng quy tụ một chỗ thật là một cảnh tượng đẹp mắt, hai hình thể tuy rằng đối lập nhưng lại bổ sung cho nhau.

“Ngũ ca, người xem hoa đào tự nhiên lại nở vào giữa trời đông gió rét”. Bạch y nam tử lên tiếng.

“Ân, vi huynh của đệ còn chưa có mù”. Hắc y nhân nhàn nhạt đáp trả.

“Hừm, huynh lúc nào cũng trêu chọc đệ. Bất quá có một vị biểu muội như thế này xem ra cũng không tồi”. Bạch y nam tử hài lòng gật đầu.

“Muội ấy là ái nữ của Thiên hạ đệ nhất vô song Nam Phong Tử Đằng và Thiên hạ đệ nhất tài nữ Phi Yến Nhược Hy, dĩ nhiên khả năng phải hơn người”. Hắc y nam tử nhướng mày trả lời.

“Cảnh tượng trước mắt không khéo sẽ trở thành chủ đề bàn tán vào ngày mai, xem ra Tịnh phi nhất định sẽ phải mất ăn mất ngủ rồi đây”. Bạch y nam tử tiểu như phi tiểu nhìn cảnh tượng trước mắt, cao hứng nói.

“Chỉ là...Hình như muội ấy đang rơi lệ”. Hắc y nam tử nhíu mày nói.

“Thanh âm mang tư vị nhớ nhung, hơn nữa lời bài hát thế kia, ắt hẳn là nhớ đến ái nhân”. Bạch y nam tử tiếp lời.

“Ân, có vẻ như người kia cùng biểu muội của chúng ta tình duyên trắc trở chăng?” Hắc y nam tử vuốt cằm, cảm thán một câu.

Bài hát kết thúc, A Châu cùng A Tử vội vàng chạy đến lấy khăn lau khô vài giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Lam.

“Tiểu thư sao người lại khóc?”. A Châu lo lắng lên tiếng hỏi.

“Tỷ tỷ, tỷ ngốc quá, tiểu thư nàng ấy đang tương tư”. A Tử bĩu môi nói

“Hả?” A Châu ngăn người trong chốc lát.

“Nha đầu này, thật là thông minh, ta và người đó giờ chỉ còn là hồi ức, một hồi ức ngắn ngủi”. Nhược Lam thở dài, bất lực nói..

“Tiểu thư...” A Tử chạy tới ôm trầm lấy Nhược Lam, vỗ về an ủi.

Nhược Lam nhẹ nhàng ôm lại A Tử, khẽ nở nụ cười buồn thương tâm

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tịnh Phi Thịnh Uy

Tịnh Tú Cung

“Thánh chỉ đến.....mời Lam tiểu thư tiếp chỉ”. Chu công công cao giọng lên tiếng.

A Châu và A Tử đồng loạt quỳ xuống chỉ có Nhược Lam là không quỳ, thấy thế A Tử và A Châu mặt tái mét, kéo kéo vạt áo của nó, nó vẫn như cũ ko quỳ, mặc kệ lời nhắc nhở của họ. Chu công công hiểu ý liền ra mặt.

“Hoàng thượng truyền khẩu dụ: Lam tiểu thư không cần hành lễ khi nhận thánh chỉ”.

Nhược Lam nhướng mày cười thầm. Cũng không quá ngu ngốc, biết trước là ta sẽ không quỳ nên truyền khẩu dụ để khỏi phải mất mặt”.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, sau khi điều tra rõ ràng thân phận của Lam tiểu thư, trầm tích thân xác nhận nàng chính là nữ nhi của Nam Phong Tử Đằng, không những diện mạo xinh đẹp mà tài năng còn xuất chúng hơn người. Nay trầm sắc phong làm Quận Chúa, lấy tự là Phi Diệp, khâm thờ”.

Chu công công liếc nhìn Nhượng Lam một cái, nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ nói:

“Quận chúa, mời người tiếp chỉ”.

“Đa tạ”.

“Giờ người đã là quận chúa rồi, quyền cao chức trọng xin đừng quên lão nô tài này”.

“Nha, ta sẽ không quên ngươi, trong hậu cung thâm sâu khó lường, còn phải nhờ người chiếu cố ta”. Nhượng Lam mỉm cười rồi xòe ra một khối vàng đưa cho Chu công công.

“Quận chúa người thật là quá khách khí, tấm lòng của người nô tài xin nhận”.

Sau khi Chu công công rời đi, Nhượng Lam cau có, bức bối nói:

“Giữ chứ, sao lại là Phi Diệp?”

“Chắc là do tiếng hát của người làm cho hòa đảo nở, bướm bay lượn nên hoàng thượng mới ngự ban cho người tự là Phi Diệp”. A Tú nhanh nhẩu nói.

“Đúng là hoàng cung, tai vách mạch rừng”. Nhượng Lam bĩu môi nói.

“Quận chúa, rất hợp với người mà”. A Châu lên tiếng bình phẩm.

Nhượng Lam liếc xéo nhìn A Châu mấy cái sau đó uể oải nói:

“Oa, buồn ngủ quá”.

“Tiểu...à không Quận chúa, người ngủ vẫn chưa đủ sao?” A Châu ngạc nhiên hỏi. Từ sau khi nghịch tuyết, quận chúa đã ngủ từ đó tới giờ, hiện tại như thế nào vẫn buồn ngủ?

“Vẫn chưa đủ, hơ hơ ta đi ngủ tiếp đây”.

Nhượng Lam đứng dậy toan bước vào thăm phòng thì bỗng nhiên một thanh âm đầy sợ hãi vang lên, mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại trước mặt nó.

“A Châu, A Tử các ngươi mau mau nghĩ cách cứu Từ Liên đi, nàng ấy không xong rồi”. Một tiểu cung nữ ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi mặt đầy nước mắt, thanh âm run rẩy hướng A Châu và A Tử cầu cứu.

“Có chuyện gì? Ngươi mau nói, Quận chúa của chúng ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi”. A Châu lo lắng hỏi.

“Quận chúa?” “Lúc này cung nữ Ngân Tú mới kịp để ý đến người bên cạnh, đập vào mắt nàng lúc này là một nữ tử đáng vẻ thanh nhã, phong thái điềm đạm, đôi mắt Ngân Tú mừng rỡ, nàng dập đầu lia lịa cầu cứu.

“Quận chúa, cầu xin người, xin người cứu Từ Liên tỷ tỷ”.

“Nếu ngươi còn quý lạ ta như thế, ta tuyệt đối không cứu tỷ tỷ của ngươi”. Nhượng Lam nhún mày trả lời.

“A, nô tỳ...” Cung nữ Ngân Tú thoáng bối rối không biết làm thế nào thì A Tử đã đỡ lời thay cho nàng.

“Tú tỷ, quận chúa có ý tốt không muốn cái trán xinh đẹp của tỷ bị thương, mau mau đứng dậy kể rõ sự tình”.

“Quận chúa. chuyện là Từ Liên tỷ tỷ phụng mệnh của Ngọc phi nương nương mang theo một chút điểm tâm do đích thân Ngọc phi làm đến Càn Long cung, nào ngờ trên đường đi bị Tịnh phi nương nương quý kẻ đa đoan cố tình giậm phải gấu váy của Từ Liên tỷ tỷ thế là toàn bộ số điểm tâm của Ngọc Phi đều đổ hết lên người Tịnh Phi. Tịnh phi nương nương liền trách tội, hiện đang dùng hình tại Ngự Hoa Viên. Quận chúa, nô tỳ cầu người cứu tỷ ấy”. Ngân Tú nước mắt kể rõ sự tình.

“Ngọc phi?”

“Bẩm Quận chúa, Ngọc phi nương nương là nữ nhi của học sĩ Doãn Minh Tự, cũng là một trong phi tử được sủng ái của hoàng thượng, tính tình ôn hòa, điềm đạm, rất được yêu mến”. A Châu lên tiếng giải thích.

“Được rồi, đến Ngự Hoa Viên xem một chút”.

“Vâng!”

Ngự Hoa Viên

Vừa mới đặt chân vào Ngự Hoa Viên, Nhượng Lam lập tức cảm thấy khó chịu vì mùi máu tanh theo gió thoảng vương vấn khắp nơi, sự lạnh giá của những bông tuyết vẫn không đủ để che lấp màu đỏ tươi của máu. Phía xa, nó liền trông thấy Tịnh phi nương nương một thân y phục đỏ thắm nở nụ cười

ngạo ngễ nhìn cung nữ đang hấp hối nằm trên mặt đất. Khắp người Từ Liên chằng chịt những vết thương, người không ra người, quý không ra quý.

“Phi Điện quận chúa giá đáo”. Thanh âm choe chóc của một tiểu thái giám vang lên khiến Tịnh phi không khỏi giật mình.

“Quận chúa cát tường”. Tất cả cung nữ, thái giám đồng loạt hành lễ.

“Tham kiến Tịnh phi nương nương”. A Châu, A Từ, Ngân Tú lên tiếng thỉnh an.

“Không cần đa lễ! Biểu muội thật là trùng hợp, muội cũng ra đây tản bộ ư?” Tịnh phi nhướn mày hỏi.

“Ai là biểu muội của người? Ta nhớ biểu ca của ta chưa có lập hậu, lấy đâu ra biểu tỷ nhỉ”.

Tịnh Phi nghe xong, sắc mặt đen đi vài phần, cánh tay trắng nõn bấu chặt vào ống tay áo, nàng cố nở ra một nụ cười gượng gạo.

“Là bốn cung đã luống cuống, thật hiếm có dịp được nhìn thấy Quận chúa”.

“Thế chẳng phải giờ đã thấy rồi sao. Chuyện là ta nghe thiên hạ đồn ở Ngự Hoa Viên có một trò vui rất hay nên muốn đến xem”. Nhượng Lam liếc mắt về phía cung nữ bị đánh đến ngất xỉu kia rồi quay đầu nhìn Tịnh phi, thấp giọng nói.

Cảm nhận được ánh mắt của nó, Tịnh phi có chút chột dạ, cười khẽ một cái sau đó dịu dàng hỏi:

“Sao Quận chúa lại nhìn bốn cung như vậy?”

“Hôm qua rõ ràng biểu ca nói Tịnh phi là một nữ nhân không những dịu dàng xinh đẹp mà còn rất thấu hiểu đạo lý, thích hợp để làm mẫu nghi thiên hạ”. Nhượng Lam chớp mắt trả lời.

“Hoàng...hoàng thượng thật sự nói như vậy sao?” Tịnh phi vui mừng ra mặt, khuôn mặt thoáng chút đã ứng đồ.

“Nhưng mà... Xem ra biểu ca của ta hình như nhìn lầm rồi, ta thấy Tịnh phi không giống như lời biểu ca ta miêu tả”.

“Quận chúa người đang nói gì vậy, ta thật sự không hiểu”.

Nhượng Lam chỉ tay về phía cung nữ Từ Liên rồi nhướn mày nhìn Tịnh phi.

Lập tức hiểu ngay vấn đề, Tịnh phi đưa tay lên miệng che đi nụ cười giảo hoạt, nhẹ nhàng giải thích:

“Quận chúa người cũng biết hoàng cung là chốn uy nghiêm, đâu đâu cũng có phép tắc của nó, cung nữ này làm sai tất nhiên phải chịu phạt”.

“Nha? Bất quá nàng ấy chỉ là vô tình vấp té nên mới mạo phạm nương nương. Nếu như người thật sự độ lượng, tâm tư hiền lành như lời biểu ca ta nói thì nàng cũng sẽ không thành ra cái bộ dạng kia. Người ngoài không biết, nhìn vào còn tưởng nương nương đây là đang mượn chó cảnh cáo chủ đây”.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Tịnh phi càng trở nên thâm trầm, khá khen cho một tiểu quận chúa, dám dùng những lời này để uy hiếp bốn cung? Nếu không phải phụ thân nhiều lần can dặn mọi chuyện đều phải nhẫn nhịn thì hôm nay bốn cung nhất định sẽ dạy dỗ người.

“Tịnh phi, người sống ở trong cung cũng nhiều năm rồi nhỉ? Không cần ta nói chắc người cũng biết có những chuyện nên làm và những chuyện không nên làm, nếu có đồ kỵ ai, thậm chí là hận đến xương tủy, muốn giết nàng ta thì nhớ làm cho kín đáo, đừng để người khác phát hiện. Bằng không tai bay vạ gió, hại người hại cả chính mình”. Nhượng Lam thu hết biểu tình của Tịnh phi vào trong đáy mắt, sau đó điềm nhiên thốt ra những lời này.

“Quận chúa, ta thật sự là không hiểu người đang nói gì, cung nữ kia không chỉ mạo phạm bốn cung mà còn mạo phạm cả thánh ân nữa. Xiêm y lúc này ta mặc là do chính bệ hạ ưu ái ban thưởng, trên đời tuyệt đối không có cái thứ hai. Mạo phạm thánh ân là chuyện đáng lẽ ra phải chu di tam tộc, nay bốn cung chỉ xử lý nàng ta như thế là đã quá nương tay rồi.”

“Nha? Nếu vậy thì cứ đem chuyện này cho biểu ca xử lý đi, tin chắc rằng minh quân như biểu ca sẽ không làm khó dễ nàng, bất quá, ta chỉ e, bệ hạ sẽ có cái nhìn khác về nương nương”. Nhượng Lam vừa nói vừa cố ý ngân dài hai chữ “bệ hạ”.

A Từ, A Châu, Ngân Tú nghe vậy, trong lòng không khỏi thất phục. Xem ra lần này nhờ tới sự giúp đỡ của Quận chúa là một quyết định đúng đắn.

Phía xa xa, trên một ngọn cây tùng hùng vĩ, hai nam nhân, một trắng một đen cũng đang âm thầm theo dõi diễn biến sự việc.

“Xem ra những ngày tháng sau này của Tịnh phi sẽ rất khổ sở”. Bạch y nam từ cười nhẹ một tiếng.

“Gặp phải một tiểu nha đầu lạnh lợi như thế, có muốn sống yên ổn cũng không được”. Hắc y nam từ cũng gật đầu lên tiếng.

Tịnh phi sau khi nghe nó nói, trong lòng cả kinh, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng. Nếu như đem chuyện này báo cáo với hoàng thượng, e rằng hình tượng mà nàng duy trì trong mắt hắn cũng sẽ theo đó mà tiêu tán. Không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể cắn răng, nhẫn nhịn nói:

“Ừm, có lẽ bốn cung lần này đã quá nóng nảy, chuyện nhỏ nhặt như vậy không nhất thiết phải làm phiền bệ hạ. Người đâu, mang cung nữ Từ Liên về phòng, đến Ngự y lấy Kim Sang Dược trị thương cho nàng, trong thời gian trị thương nàng không cần phải làm việc”.

“Tạ ơn nương nương, tạ ơn Quân chúa”. Ngần Tú vui mừng khôn siết, khấu đầu cảm tạ rồi cùng mấy vị công công đem Tử Liên về phòng.

“Bồn cung cảm thấy trong người có chút mệt mỏi, hẹn lần sau sẽ cùng Quận chúa tán gẫu”.

“Cung tiễn Tịnh phi nương nương”. A Châu, A Tử đồng thanh lên tiếng.

Đợi cho đến khi bóng dáng của Tịnh phi khuất dần, A Tử và A Châu mới nhảy múa tung bừng, miệng không ngừng tung hô:

“Quận chúa a, người thật là lợi hại”.

“Được rồi, hai nha đầu này thật là dẻo miệng, các người mau sai người quét dọn sạch sẽ Ngự Hoa Viên, chớ để một nơi như thế này nhuốm máu hồng trần, nhất là máu của những người vô tội”.

“Chúng nô tỳ tuân mệnh”.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cáo Già Và Hồ Ly Ai Lợi Hại Hơn ?

Tịnh Tú Cung

Nhược Lam đang chăm chú chỉ dạy cho A Tử và A Châu cách pha trà thì có hạ nhân tới thông tri Ngọc phi nương nương muốn gặp, đang chờ ở ngoài đại sảnh. Nghe vậy, Nhược Lam nhăn nhó lông mày, sau đó phân phó A Châu, A Tử tiếp khách.

“Tham kiến Ngọc phi nương nương”. A Châu, A Tử phúc thân hành lễ.

“Quận chúa cát tường”. Một vài cung nữ theo hầu Ngọc phi cũng thi hành lễ.

“Bình thân”. Nhược Lam và Ngọc phi đồng thời phát tay áo, ôn hòa nói.

“Không biết ngọn gió xinh đẹp nào đã mang gót chân ngọc ngài của nương nương tới đây?”

“Quận chúa, nàng quá khách khí rồi, Ngọc phi ta không phải là người không biết lễ nghĩa, hôm qua người cứu Tử Liên một mạng, mà nàng ấy lại là cung nữ của ta, theo lí mà nói chủ nhân như ta phải đến cảm tạ người”. Nói xong Ngọc phi thuận tay cầm lên một tách trà, hộp vải ngum nhỏ. “Trà Long Tĩnh này rất ngon, ta chưa bao giờ được uống một tách Long Tĩnh nào ngon như vậy. Có thể cho ta hỏi là cung nữ nào đã pha tách trà này?”

“Bẩm nương nương, tách trà Long Tĩnh người đang uống là do đích thân Quận chúa pha, người vừa pha xong là nương nương đến”. A Châu lên tiếng trả lời.

“Àn, vậy ra đây là vinh dự của bồn cung rồi”. Ngọc phi mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn đắm chiêu vào tách trà ban nãy.

“Nương nương người quá khen rồi, chỉ là một chút tài mọn mà thôi”. Nhược Lam nhếch miệng, mỉm cười trả lời.

“Quận chúa, Ngọc phi ta có chút quà gọi là cảm tạ người hôm qua đã cứu Tử Liên, hi vọng người nể mặt ta mà nhận lấy”. Vừa dứt lời, cung nữ thân cận bên cạnh Ngọc phi liền dâng lên hàng loạt các loại trang sức, nào là Trâm Anh cài tóc, Dạ Minh châu, bông tai Phi Thúy, tất cả đều thuộc loại thượng hạng.

Nhược Lam khẽ chau mày nhìn Ngọc phi, rồi lại nhìn lễ vật cảm tạ trên tay cung nữ kia, khẽ thở dài nó lên tiếng:

“Ngọc phi người đang hối lộ ta sao?”

“Quận chúa trong cung tai bay gió, người sao lại nói ta như vậy?” Ngọc Phi mặt mày tái mét hướng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn nó.

“Nếu không phải hối lộ, vậy thì sao người lại mang những thứ này tới đây, nếu là cảm tạ thay cho Tử Liên ta thật có chút hoài nghi, nàng ấy chỉ là một cung nữ, liệu có xứng để Ngọc Phi cảm tạ bằng những thứ này?”

“Ta...” Ngọc phi muốn lên tiếng phản bác nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy không nói nên lời.

“Tâm ý của nương nương, ta coi như đã nhận, còn về những thứ này người vẫn là nên thu hồi lại, chớ để người khác biết nếu không lại thành lời đồn đại không hay”.

“Nhưng...ta”.

“Hoàng thượng trước đây cũng có nhắc về nương nương trước mặt ta, nói người tâm tính hiền lành, tuyệt đối sẽ không làm khó người khác. Hiện tại ta quả thật có chút mệt mỏi, ngày khác sẽ cùng người nói chuyện lâu hơn”.

Nghे thấy Nhược Lam nhắc tới hai chữ hoàng thượng, hai mắt Ngọc phi khẽ lóe lên vài tia ánh sáng khó hiểu, sau đó ôn nhu mà trả lời:

“Àn, vậy ta không làm phiền Quận chúa, hẹn ngày khác gặp lại”.

Sau khi Ngọc Phi rời khỏi Tĩnh Tú Cung, Nhược Lam liền quay trở về tẩm phòng nghỉ ngơi một lát. Trong khi đó trên nóc nhà của Tĩnh Tú Cung có hai vị nam tử, một bạch y, một hắc y đang hăng say bình luận về cảnh tượng vừa rồi.

“Bát đệ, đệ nghĩ sao?” Hắc y nam tử nghiêng đầu nhìn về phía bạch y nhân, thấp giọng hỏi.

“Biểu muội của chúng ta rất khôn ngoan. Mỗi lần muốn trốn tránh phiền phức đều sẽ lấy hoàng thượng ra uy hiếp. Vừa rồi Ngọc phi quả thật có ý muốn kết thân, dù sao trong cung thêm một bằng hữu còn đỡ hơn có một kẻ thù, Ngọc phi hiểu rất rõ điều đó nên mới có ý làm như vậy”.

“Ai nha, sao tự nhiên hôm nay bát đệ thông minh đột xuất quá vậy?” Hắc y nam tử chớp chớp con mắt, tay vuốt cằm suy tư nhìn bạch y công tử.

“Huynh...ý huynh là mọi khi đệ ngu ngốc?” Bạch y mặt đầy hắc tuyến cầm phần nhìn Hắc y

“Ta không có nói nha, là đệ tự nói”.

“Huynh...ta giết huynh”. Bạch y tay nắm thành từng quyền lao tới phía Hắc y nhân.

“Hai người đang làm gì vậy?” Một thanh âm trong trẻo vang lên khiến bạch y và hắc y đồng thời giật mình. Quay đầu lại liền nhìn thấy Nhược Lam đang ngồi vắt vẻo trên nóc nhà đối diện, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm bọn họ.

Bạch y á khẩu

Hắc y nhìn trần trời

“Biểu muội”. Hắc y lên tiếng, thanh âm đầy ngạc nhiên.

“Àn, nhị vị biểu ca, buổi sáng hảo”.

“Làm sao muội lên được đây?” Bạch y lên tiếng nhìn nó sững sờ.

“Dĩ nhiên là bay lên rồi”. Nhược Lam tỉnh bơ trả lời.

Bạch y nhân hóa đá, thân mình lão đảo bày ra bộ dáng như muốn xỉu ngã về phía hắc y nhân. Hắc y đang đôi tay to lớn ôm trọn bạch y vào lòng.

Nhược Lam mở to nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt trong nhất thời phát sáng long lanh.

“Hóa ra hai vị biểu ca của ta bị đoạn tụ. Há há”.

“Hắc y nhân khẽ nhủ mảy, lập tức đẩy bạch y ra, rồi phui phui quần áo mình đang mặc, mỉm cười dịu dàng nhìn nó.

“Hắn thì có thể, còn ta thì không, ta hoàn toàn bình thường”.

“Ngũ ca, huynh nữ lòng nào đẩy đệ ra mà không báo trước, đệ thề đệ sẽ giết huynh”. Bạch y nam tử há hốc miệng, lớn giọng gào thét.

“Ồ, Quân tử nhất ngôn, nếu đệ mà không giết được ta, ta sẽ biến đệ thành...” Hắc y nở nụ cười gian xảo nhìn bạch y.

“Sùng vật”. Nhược Lam lên tiếng trả lời câu nói còn dang dở của hắc y.

Bạch y nam tử nghe vậy, khuôn mặt thoáng chốc đỏ ửng, luống cuống nói:

“Hai người các người hòa nhau ăn hiếp ta, tại sao vậy hả? Biểu muội sao muội nữ lòng đối xử với ta như thế?” Bạch y lao tới nắm lấy cái vai nhỏ của nó mà lắc qua lắc lại, gương mặt thập phần ủy khuất.

“Bát đệ, đệ càng ngày càng hồ đồ”. Hắc y lắc đầu thờ dãi.

“Huynh là con người, muội và huynh ấy cũng là con người...”

“Mà đã là con người...” Hắc y tiếp lời

“Thì không thể ăn thịt đồng loại”. Nhược Lam híp mắt bổ sung thêm

“Cho nên hai người chúng ta không thể ăn được đệ”.

“Theo lý mà nói, nhìn cơ thể của huynh thế kia, không đủ sức quyến rũ để muội hiệp huynh”

“Ta lại không bị đoạn tụ cho nên không có hứng thú với đệ”.

“Các người...các người...” Bạch y nam tử hốc mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Nhược Lam và hắc y nhân, tuy nhiên như thể nhớ sự ra điều gì đó, bạch y lại tiếp tục hướng hai người bọn họ hỏi:

“Sao muội biết hai người bọn ta là biểu ca của muội, lẽ đâu là thích khách thì sao?”.

Nhược Lam và hắc y nhân đồng thời nhủ mảy, nhìn nhau không biết phải trả lời hần thế nào.

“Biểu muội, thông cảm cho hần, đầu óc hần không được bình thường”

“Gi chứ, đầu óc đệ không bình thường ở chỗ nào?” Bạch y nhân lửa giận đầy trời, khí thế ngun ngút, liếc xéo hắc y nhân.

“Ta hỏi đệ, có sát thủ nào ban ngày ban mặt lại leo lên nóc nhà của Tinh Tú Cung ko hả? Đệ nên nhớ Tinh Tú Cung là một trong thất tinh của Hoàng Cung, được canh mật rất chặt chẽ, hai chúng ta lại còn đứng nói chuyện qua lại, Cẩm y vệ lí nào lại không phát hiện ra”.

“Hon nữa trang phục của hai người được làm từ loại vải kim sa chỉ có người hoàng tộc mới được phép mặc, bên hông lại mang tín vật đại diện cho quyền lực của vương gia, sao có thể là sát thủ”. Nhược Lam biểu môi nói.

“Không hổ là ái nữ của thúc phụ, quả nhiên tư chất hơn người”. Bạch y nam tử hung phấn nói.

“Ta là ngũ vương gia Nam Phong Dịch Thiên, đệ ấy là bát vương gia Nam Phong Khuynh Tuấn”.

“Ân, muội đã biết, chỉ là không hiểu lý do vì sao hai huynh lại theo dõi muội”.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên cùng Nam Phong Khuynh Tuấn liếc mắt nhìn nhau, một hồi lâu sau mới lên tiếng trả lời.

“Hoàng thượng ra lệnh cho chúng ta theo dõi nhất cử nhất động của muội”.

Nam Phong Dịch Thiên vừa dứt lời, Nhược Lam trong lòng hừ lạnh. Quả nhiên là hoàng đế, lúc nào cũng đa nghi. Là sợ ta gây ra chuyện gà bay chó sủa hay là sợ ta chính là nội gián đây hả?

Nhận thấy tâm tình của Nhược Lam có biến hóa, Nam Phong Khuynh Tuấn thức thời thay đổi đề tài.

“Biểu muội, muội nghĩ Ngọc phi là người như thế nào?”

“Ngọc phi tuyệt đối không phải là người đơn giản, nếu quả thật không có tâm tư e rằng đã không thể sống sót trong hoàng cung này lâu đến như vậy, thậm chí còn được hoàng thượng sủng ái. Hon nữa đối đầu với một Tịnh phi lòng dạ độc ác, Ngọc phi nương nung để giờ vẫn có thể bình a mà sống, không phải là rất đáng ngờ sao?” Nhược Lam thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình

“Có gì đâu, nếu Tịnh phi là cáo già thì Ngọc Phi là hồ ly, muốn biết ai lợi hại hơn ai thì chúng ta cứ việc ngồi chờ kết quả. Cáo với hồ ly sớm muộn gì chả lòi đuôi ra”. Nam Phong Khuynh Tuấn bữu môi trả lời.

“Huynh cũng đã nghe Thượng Quan Cẩn kể lại sự tình ở Giang Nam, quả thật lần này chuyện vô cùng nghiêm trọng. Trong cung khẳng định có nội gián, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra kẻ đó, chớ để đêm dài lắm mộng”. Nam Phong Dịch Thiên trầm giọng nói.

“Ân, bất quá chuyện này cũng không nên quá nóng nảy, muội tin chắc hoàng thượng cũng đã có kế hoạch của riêng mình. Tốt nhất nên hỏi qua hần”.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sứ Thần (1)

Tinh Tú Cung

Trong gian phòng lúc này có hai nhân ảnh, một nam nhân thân mặc hoàng bào uy nghiêm tôn kính, một nữ nhân thân mặc lam y phiêu diêu tự tại đang ngồi uống trà.

“Biểu ca, ta để ý cứ mỗi buổi sáng sau khi ngời bãi triều là lập tức tới chỗ của ta, tam cung lục viện mỹ nữ đầy ra đó người không đến, đến chỗ ta làm gì?” Nhược Lam trừng mắt nhìn Nam Phong Thiên Hạo nói.

“Hừm? Biểu muội đây là đang đuổi trẫm?” Nam Phong Thiên Hạo đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, cả người tản mát ra một loại khí thế bức người.

Cảm nhận được điều này, Nhược Lam nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, sau đó cười nhẹ một tiếng, dịu dàng nói:

“Haha, muội nào dám đuổi, chỗ này chung quy vẫn là của người”.

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo âm thầm buồn cười, tiểu nha đầu này thật là giáo hoạt, mới đó thôi đã thu móng vuốt lại rồi.

“Trẫm thích không khí trong lành nơi đây, thích trà Long Tĩnh ngời pha, thích cả ngời nữa”. Nam Phong Thiên Hạo tiểu tựa phi tiếu nói.

“Gi? Thích ta? Phải không?” Nhược Lam há hốc miệng nhìn hắn trân trối.

“Trẫm thích ngời vì ngời luôn nói lời thật lòng, không câu nệ lễ thất, không nịnh nọt ba hoa, trẫm chỉ là mỗi buổi sáng muốn được nghe sự thật, chỉ tiếc là trong Hoàng Cung rộng lớn này chỉ có mỗi chỗ của ngời là khiến trẫm an tâm”.

“Xùy, bộ dạng của ngời đến đây chắc không phải chỉ vì như thế, nói đi, có chuyện gì muốn nhờ vả ta đúng không?”

“Haha, quả nhiên người nhìn thấu tâm tư của trẫm chỉ có mỗi mình biểu muội này thôi. Sự thật thì trẫm đang đau đầu về sứ thần Hung Nô, Tư Mã Yến”.

“Nha, hơn nữa Tư Mã Yến không phải là sứ thần bình thường mà còn là nữ nhi mà Thiên Vu Hung Nô hết mực yêu thương, nàng ta ngay từ lần đầu tiên đến đây đã đem lòng yêu thích ngời, kể từ đó bám riết không buông, đòi sống đòi chết phải gả cho ngời, lại còn ngày ngày đến hậu cung quấy phá chứ gì?”.

“Hừ, sao ngời lại biết?”. Nam Phong Thiên Hạo nhún mày hỏi.

“Mấy cảnh này trong phim có đây? Lúc ở hiện đại ngày nào ta chả coi”.

“Phim? Phim là cái gì?” Nam Phong Thiên Hạo khó hiểu nhìn nó.

“Ách, ý ta là nàng ấy vốn là người Hung Nô, mà nữ nhi Hung Nô khác hẳn với người Hán chúng ta, nếu như nữ nhi Hán lấy tam tòng tứ đức làm trọng thì nữ nhi Hung Nô lại không như vậy. Họ sinh ra ở nơi biên cương xa xôi, nơi đó chỉ có thảo nguyên bao la rộng lớn với những đàn ngựa dừng mảnh vô ưu, tính cách của họ phóng khoáng, mạnh mẽ hết như nơi họ sinh ra. Ở đó, nữ nhi cũng có quyền lực ngang ngửa với nam nhân, chỉ cần là người mà họ thích thì họ nhất định phải có được, tuyệt đối không buông. Ai nha, biểu ca, ngời đa tình như vậy, lấy thêm một phi tử cũng đâu có sao”.

Vừa nghe đến hai chữ lập Tư Mã Yến làm phi tử, Nam Phong Thiên Hạo đã thấy lạnh cả sống lưng, phải lấy một nữ nhi chanh chua đánh đá như thế về là ái thiếp, dù cho trời có sập hắn cũng không cam lòng. Nhưng vấn đề là hắn lại không muốn chỉ vì chuyện này mà hủy đi kết giao nhiều năm giữa hắn và Thiên Vu Hung Nô, điều này vô cùng bất lợi với Long Thịnh Hoàng Triều.

Lúc này Nhược Lam cũng đang mở to đôi mắt mà nhìn chăm chăm Nam Phong Thiên Hạo. Hắn nửa người tựa vào ghế, khuôn mặt yêu mị nở nụ cười mê hoặc, thoạt cái đã nắm lấy tay áo của Nhược Lam, bởi vì quá bất ngờ, Nhược Lam không hề phòng bị, cả người cũng theo đó mà ngã lên trên đùi của hắn. Nam Phong Thiên Hạo thừa thắng xông lên, cánh tay rắn chắc ngang nhiên ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn của nó, sau đó khẽ thì thầm:

“Biểu ca muốn muội giúp đỡ, muội chắc là sẽ không từ chối trẫm chứ?”

Nhược Lam mặt không biến sắc, xoay người lại đối mặt với Nam Phong Thiên Hạo, hai tay vòng ra sau ôm lấy cổ của hắn, dịu dàng nói:

“Bệ hạ, người đây là đang dùng mỹ nam kế dụ dỗ ta?”

“Hừm? Trẫm lại không nghĩ biểu muội sẽ mắc mưu, chỉ là thuận tiện ôm tiểu mỹ nhân trong lòng một chút thôi, thế nào? Có giúp trẫm hay không?” Nam Phong Thiên Hạo vừa nói vừa tăng lực đạo khiến cả người Nhược Lam dính sát vào người hắn.

Khẽ nhún mày nhìn các tiểu cung nữ cùng thái giám đứng bên ngoài cửa, Nhược Lam ai oán không thôi. Tên hoàng đế chết tiệt, này là đang uy hiếp trắng trợn.

“Hừm, muốn ta giúp cũng được, nhưng mà cái gì cũng phải có cái giá của nó”.

“Nói, ngời muốn thứ gì?”

“Cũng không có gì to tát, ta muốn tự do đi lại trong cung, bất cứ kẻ nào cũng không được phép cản ta, còn nữa, ta muốn đến Kim Thư Các đọc sách, phụ thân ta nói nơi đó sách hiếm rất nhiều nhưng chỉ có một mình đương kim hoàng thượng mới được phép đặt chân vào”. Nhược Lam vừa nói vừa chớp mắt nhìn hắn.

“Chỉ cần ngời giúp trẫm chuyện này, trẫm liền đáp ứng ngời”. Nam Phong Thiên Hạo thấp giọng trả lời.

“Ta cũng muốn biết rốt cuộc Tư Mã Yến đã làm gì mà lại khiến biểu ca phong lưu đa tình của ta sợ đến như vậy. Nhưng mà ngời thả ta ra được chưa,

ta thật sự không muốn ngày mai lại có thêm vài vị ái thiếp của người tới hỏi thăm ta đâu”.

“Được rồi, trăm bắt quá chỉ là đùa một chút, kẻ nào to gan dám truyền ra ngoài liền móc mắt, cắt lưỡi đem cho chó ăn”.

Hắn vừa dứt lời, tất cả các thái giám, cung nữ ở đó sắc mặt lập tức trắng bệch, lập tức cúi thấp đầu coi như vừa rồi không nhìn thấy gì cả.

Nam Phong Thiên Hạo gật đầu hài lòng, sau đó nhắc bổng nó lên đặt về vị trí cũ.

“Trăm có chuyện cần xử lý, khi khác gặp lại”.

“Ồ, đi đi, không tiễn”. Nhưộc Lam phẩy phẩy tay áo, xua đuổi hắn.

Nam Phong Thiên Hạo để lại một tràng cười lớn rồi tiêu sái bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sứ Thần (2)

Ngự Hoa Viên .

Trên con đường phủ đầy tuyết trắng ở Ngự Hoa Viên, người ta rất dễ nhận ra đương kim hoàng thượng một thân hoàng bào đang tối sầm mặt mũi vì bị một nữ nhân khuôn mặt điểm lệ, dáng người thanh tú bám riết không buông. Nữ nhân đó không ai khác chính là Tư Mã Yến, công chúa của Hung Nô.

Nàng một tay kéo Nam Phong Thiên Hạo hướng về phía Ngự Hoa Viên, tay còn lại không biết là vô tình hay cố ý cứ đóng đưa vuốt ve khuôn ngực rắn chắc của hắn. Người thông minh nhìn vào liền biết Nam Phong Thiên Hạo là đang nhẫn nhịn tới cực điểm, gân xanh nổi lên khắp trán, hàn khí tản ra khắp người.

Đột nhiên con người của Nam Phong Thiên Hạo sáng rực lên nhìn về phía cây đào xa xa. Hắn nhanh chóng gạt tay Tư Mã Yến, phi thân đến gần cây đào miệng không ngừng mỉm cười.

Nhìn thấy bóng dáng của Nam Phong Thiên Hạo, A Châu và A Tử nhanh chóng hành lễ:

“Tham kiến hoàng thượng”.

“Bình thân”.

“Tạ hoàng thượng”. Nói xong, hai nàng như hiểu ý, lần lượt lùi ra phía sau lưng của Nam Phong Thiên Hạo, để lộ ra một đôi chân trắng nõn đang khẽ đứng đưa theo làn gió.

“Lam nhi! Muội làm gì trên đó vậy?” Nam Phong Thiên Hạo khẽ nhăn mày, đường đường là một quận chúa thế nhưng lại dám trèo cây, hơn nữa còn để lộ cả bàn chân ra như thế, thật không ra thể thống gì cả.

“Không thấy hay sao mà hỏi, ta đang đọc sách.”Nhưộc Lam đang ngồi đứng đưa trên cây đào, tay cầm cuốn sách lật qua lật lại, mắt không thèm liếc, nhìn hắn trả lời.

Lúc này, Tư Mã Yến cũng đã chạy đến bên cạnh Nam Phong Thiên Hạo, miệng không ngừng thờ dốc, trừng mắt ngược lên nhìn nó rồi lại nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

“Nàng ta là ai vậy?”

“Nàng ấy là...”Chưa kịp nói hết câu thì hắn đã bị Nhưộc Lam cướp lời.

“Nha? Người chắc hẳn là tiểu cô nương trong lời đồn thổi của mọi người, họ nói người muốn làm phi tử của hoàng huynh”. Nhưộc Lam tiểu tựa phi tiểu nói.

“Hoàng huynh?” Tư Mã Yến nhú mày liếc mắt nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

“Nàng ấy là muội muội mà trăm yêu quý nhất. Lam nhi xuống đây”.

Nghe vậy, nàng cười bên môi Nhưộc Lam sâu thêm mấy phần, khẽ dùng lực một chút, toàn thân nó nhẹ nhàng rơi xuống vòng tay ấm áp của Nam Phong Thiên Hạo. Về phía Nam Phong Thiên Hạo, sau khi đỡ được nó liền lên giọng quở trách:

“Trời lạnh như thế tại sao lại không mang hài?”. Vừa nói hần vừa quỳ xuống tự mình mang hài vào cho nó.

Hành động này của hần quả thật khiến mọi người ai nấy đều bất ngờ, ngay cả Nhược Lam cũng thoáng giật mình. Gì đây? Có nhất thiết phải nhập vai đến như thế không?

Quét mắt nhìn về phía Tư Mã Yến, Nhược Lam khẳng định bản thân nhất định nhìn thấy một tia đồ kỵ trong đôi mắt của nàng. Nha nha, lỗi không phải của ta, là do hần chứ.

Nhược Lam ai oán trong lòng, sau đó ôn nhu nói:

“Hoàng huynh, huynh sẽ cưới nàng làm phi tử thật sao?”

“Hừm, muội nghĩ thế nào?”

“Không xinh đẹp bằng Tịnh phi, không dịu dàng như Ngọc phi, cũng không thể sánh được với những phi tần khác. Nhan sắc thế này thuộc loại bình thường, cơ thể bằng phẳng, không có lỗi cũng không có lỗi, đây đâu phải loại người yêu thích của huynh”. Nhược Lam mở đôi mắt to tròn nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

Nam Phong Thiên Hạo sau khi nghe những lời này, kiềm chế không được bật cười thành tiếng. Tư Mã Yến khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận, hai tay nắm chặt thành quyền. Ma Đạt Ứng- cận vệ của Tư Mã Yến đứng cách đó không xa cũng sừng sốt há hốc miệng. Mỗi người một trạng thái, mỗi người một suy nghĩ.

“Ngươi...ngươi dám sỉ nhục ta”. Tư Mã Yến quát lên.

“Nha, ta sỉ nhục ngươi bao giờ. Ta chỉ nói sự thật thôi. Ngươi là người Hung Nô, trời ban cho tính khí phóng khoáng tự do hà có gì phải đem dây buộc mình trói chặt bản thân ở chốn thâm cung hiểm ác. Hơn nữa lại phải vì một kẻ đã có quá nhiều thế thiếp mà phí hoài thanh xuân, chẳng đáng tí nào. Xét về thông minh ngươi chẳng bằng ai, độ độc ác cũng không là gì, thủ đoạn cũng không có, tài năng chắc cũng chỉ là múa võ này nọ. Nếu chỉ là như thế ngươi tuyệt đối không thể sống an ổn trong cung, tốt nhất là nên từ bỏ ý định đó đi”.

“Ta...ta...TA KHÔNG PHỤC. Ý NGƯỜI LÀ TA KHÔNG ĐỦ THÔNG MINH, KHÔNG ĐỦ TÀI NĂNG ĐỂ ĐC Ở TRONG HOÀNG CUNG NÀY?” Tư Mã Yến dùng hết sức lực hét vào mặt nó, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn nó đầy oán hận.

“Cũng gần như vậy” Nhược Lam nhúng vai đáp trả.

“Hảo! Nếu thế chúng ta hãy thi đấu đi. Nếu như ta thắng, hoàng huynh của ngươi phải chấp nhận lấy ta, còn nếu ta thua từ nay về sau Tư Mã Yến sẽ không làm phiền hoàng thượng nữa”.

“Hừm? Ngươi muốn thi cái gì?”

“Bắn cung, cưỡi ngựa, võ thuật”. Tư Mã Yến nhếch miệng cười.

“Ngươi không hối hận khi đưa ra ba nội dung này chứ?”

“Sao ta phải hối hận, người nên hối hận là ngươi”. Tư Mã Yến tự tin nói.

“Haha, được rồi, thi thì thi, ai sợ gì chứ”. Nhược Lam đưa tay lên miệng, che đi nụ cười giảo hoạt.

“Hừ, ngày mai gặp lại”. Dứt lời, Tư Mã Yến xoay người rời đi.

“Nhắm chắc chắc sẽ thắng chứ?” Nam Phong Thiên Hạo nhướn mày hỏi.

“Hừm, phụ thân ta là ai?”.

“Thúc phụ Nam Phong Từ Đăng”.

“Àn, biết thế rồi sao còn hỏi ta thắng hay thua”. Nhược Lam bĩu môi nói.

“Haha, trăm chỉ hỏi chơi thôi mà”.

Nhược Lam liếc hần một cái, sau đó bực bội nói:

“Ngựa a? Mai bắt đầu trận đấu nhưng ta chưa có ngựa”.

“Chuyện đó không cần phải lo lắng, muội xuất cung đến gặp Dịch Thiên và Thượng

Quan Cẩn đi, bọn họ sẽ giúp muội”.

Nghe đến hai chữ xuất cung, mắt Nhược Lam đột nhiên tỏa sáng, một tiếng cũng không thém nói liền chạy khỏi Ngự Hoa Viên.

Nam Phong Thiên Hạo ngăn người nhìn bóng lưng của nó, không hiểu sao trong lòng vẫn cứ bất an. Tiểu nha đầu này tính khí thất thường, lỡ đâu đến lúc thi đấu tâm tình không tốt cố ý thua, như thế chẳng phải sẽ hại hân sao?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sứ Thần (3)

Nhược Lam sau khi có được sự ưng thuận của Nam Phong Thiên Hạo liền lập tức nữ phần nam trang xuất cung ra ngoài. Tuy nhiên vừa ra khỏi Hoàng cung, Nhược Lam mi tâm chau lại nồng đượm, này là...?

Nhếch miệng cười nhạt một tiếng, Nhược Lam thông thả đi dạo, cho tới khi đến gần một con ngõ nhỏ không có bóng người, nó nhanh chóng chạy vào đó rồi biến mất.

Bình Nam Vương Phủ.

Sau khi rời khỏi con hẻm nhỏ, Nhược Lam nhanh chóng chạy tới Bình Nam Vương Phủ, tuy nhiên từ nhỏ nó đã có một thói quen mà mẫu thân nó, Phi Yến Nhược Hy vẫn luôn tự hào nói rằng đó là khả năng của siêu trộm. Bình thường khi tới nhà một ai đó Nhược Lam đều rất thích đi cửa sau, nói thẳng ra là lén lút đột nhập. Hôm nay cũng vậy, nó dùng khinh công thượng thừa của mình để qua mặt cảnh vệ trong Vương phủ, sau đó đi thẳng một lèo tới trước Thư phòng của ngũ vương gia Nam Phong Dịch Thiên.

Đang tính đẩy cửa bước vào thì một thanh âm nhu mềm vang lên khiến Nhược Lam kinh ngạc.

“Vương gia, đây là tất cả những điều ta biết, ngài tin cũng được, không tin cũng chẳng sao”.

“Ân, đa tạ cô nương đã nhắc nhở, bôn vương biết mình sẽ phải làm gì”.

“Hào, nếu đã như vậy, ta cũng không làm phiền ngài nữa, xin cáo từ”.

Nghe vậy, Nhược Lam nhanh chóng phi thân lên nhóc nhà, mắt vừa nhìn xuống liền bắt gặp một bóng dáng quen thuộc. Là Phương Hường Linh. Từ khi nào mà huynh ấy lại có quan hệ với đệ nhất hoa khôi của Phi Tịch Lâu rồi hả?

“Muội còn tính ở trên đó bao lâu nữa?” Thanh âm trầm thấp của Nam Phong Dịch Thiên vang lên khiến Nhược Lam không khỏi giật mình, cười gượng hai tiếng, từ trên nóc nhà nhảy xuống.

“Haha, biểu ca, làm sao huynh biết muội ở trên đó hay vậy?” Nhược Lam quả thật rất hoài nghi bởi nó có thể tự tin khẳng định khinh công của nó trên đời này khó có ai bắt kịp, không lý nào hân lại có thể dễ dàng nhận ra như thế? Rốt cuộc là vì sao?

“Hừm, cửa chính không đi, lại thích lên vào, muội là quận chúa, đâu phải là đạo tặc. Nếu như Thu Tĩnh không lên tiếng nhắc nhở, e rằng vì huynh sẽ bị muội muội trêu chọc mất”. Nam Phong Dịch Thiên thờ dãi nói.

“Thu Tĩnh?”

“Ân, hân là ám vệ của huynh, Tĩnh người ra đây đi, tin chắc biểu muội của ta đang nóng lòng muốn nhìn thấy người đó”.

Nam Phong Dịch Thiên vừa dứt lời, một bóng đen cũng theo đó xuất hiện.

Sự xuất hiện của Thu Tĩnh khiến Nhược Lam thẳng thốt không thôi, người này, người nam nhân này có đôi mắt thật đẹp. Mắt phượng dài hơi xếch, con ngươi trong suốt đúng hệt như cái tên của hân, Thu Tĩnh.

Cảm nhận được cái nhìn đầy đánh giá của nó, Thu Tĩnh bối rối nhìn về phía Nam Phong Dịch Thiên, như hiểu ý của hân, Nam Phong Dịch Thiên bật cười nói tiếp:

“Biểu muội, đừng nhìn hân chằm chằm như thế chứ, Thu Tĩnh hân rất hay thẹn thùng, hơn nữa từ nhỏ đã không thể nói, muội đang làm hân bất an đấy”.

“Hử? Bị cảm sao? Vậy huynh giao tiếp với hân bằng cách nào?” Nhược Lam thu hồi lại tầm mắt, sau đó nhún mày hỏi.

“Có phải hay không cảm thấy mắt Tĩnh rất đẹp? Huynh là nhìn vào mắt của hân liền biết hân đang nghĩ gì, có đôi khi cũng diễn ta bằng hành động”.

“Ai nha, ra vậy”. Nhược Lam tiếu tựa phi tiếu hết nhìn Nam Phong Dịch Thiên rồi lại nhìn Thu Tĩnh. Sau đó tiếp tục nói.

“Hôm nay đến đây là có chuyện muốn nhờ biểu ca giúp đỡ”.

“Haha, huynh biết, muội vào phòng đi”.

Sau khi tiến vào Thư phòng của Nam Phong Dịch Thiên, Nhực Lam thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Là thuộc hạ của hoàng thượng đến đây thông báo cho huynh?”

“Ân, hoàng thượng, hần nếu như làm chuyện gì đó khiến muội phật lòng, đó chẳng qua là vì hần quá thận trọng, muội cũng đừng nên trách hần”.

“Hừm, từ lúc muội xuất cung, hần đã cho người lén lút theo dõi muội, này là sợ muội bỏ trốn hay sao?” Nhực Lam bĩu môi, tức giận nói.

“Haha, được rồi đừng giận dỗi nữa, nói đi, muội muốn một con thiên lý mã như thế nào?”

“Muội không biết, xưa nay chọn thứ gì đều dựa vào cảm giác”. Nhực Lam lắc đầu trả lời.

“Cảm giác?” Nam Phong Dịch Thiên đưa tay lên vuốt cằm, suy nghĩ trong giây lát rồi nói:

“Vậy thì chúng ta đến Mã Viên của Thượng Quan Cẩn, huynh nghĩ có một con ở đó thích hợp với muội”.

————— Ta là đường phân cách đừng đập ta nha —————

Mã Viên.

Thượng Quan Cẩn vừa đứng lúc đang ở Mã Viên, từ xa hần đã nhìn thấy bóng dáng của Nam Phong Dịch Thiên và Nhực Lam, đợi bọn họ tới gần, hần liền lập tức hành lễ.

“Vi thần tham kiến Vương gia, tham kiến Quận chúa”.

“Ân, không cần đa lễ”. Nhực Lam cùng Nam Phong Dịch Thiên đồng thanh lên tiếng.

“Tín chắc người cũng biết lý do vì sao chúng ta đến đây”. Nhực Lam nhướn mày hỏi.

Thượng Quan Cẩn chột dạ cúi thấp đầu, hoàng thượng này là đang chọc giận tiểu phượng hoàng đi, người là rỗng dĩ nhiên sẽ không sao, còn vi thần chỉ là dạng tôm tép thôi a.

“Hừm, tại sao lại im lặng, ta có ăn thịt người đâu”. Nhực Lam bĩu môi nói.

“Quận chúa, thần không có ý đó. Mã Viên của thần có rất nhiều giống ngựa quý, hi vọng có thể giúp người chọn được một thiên lý mã mà người ưng ý nhất”. Thượng Quan Cẩn lập tức ngẩng đầu, đánh trống lảng sang chủ đề khác.

Nhực Lam híp lại đôi mắt, nhìn chăm chăm hần, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Lại dám lảng sang chủ đề khác, Thượng Quan Cẩn đợi đấy, có dịp ta sẽ tính sổ với người sau.

Đang mãi mê suy nghĩ thì đột nhiên Nhực Lam mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về khoảng trống phía xa. Nam Phong Dịch Thiên cùng Thượng Quan Cẩn cũng liếc mắt nhìn về phía nó đang nhìn. Đập vào mắt bọn họ lúc này là một con hắc mã đang từng bước từng bước tiến về phía Nhực Lam. Thấy vậy, Thượng Quan Cẩn lo lắng nói:

“Quận chúa, xin hãy cẩn thận, con hắc mã này tính tình hung bạo, những gia nhân ở đây đa số đều bị nó làm cho thương tích đầy mình”.

Dường như hắc mã nghe được lời nói sau đó của Thượng Quan Cẩn, đôi con người màu xanh lục bảo lập tức nhìn chăm chăm vào hần. Bất ngờ bị liếc như thế, Thượng Quan Cẩn có chút rùng mình, bàn chân trong vô thức lùi ra sau mấy bước.

Nhực Lam lúc này như bị thôi miên, nó tiến về phía trước sau đó dừng lại trước mặt hắc mã khoảng nửa thước, đứng im bất động trừng mắt nhìn con ngựa trước mặt.

Hắc mã cũng đồng dạng với nó, mắt đối mắt, mặt đối mặt. Ước chừng khoảng nửa khắc sau đó, hắc mã đột nhiên dùng móng cào cào xuống đất, hí một tiếng vang trời, Nhực Lam cũng bật cười khanh khách, nhào tới ôm lấy hắc mã sau đó quay đầu nhìn về phía Nam Phong Dịch Thiên và Thượng Quan Cẩn, vui mừng nói:

“Muội chọn nó!”

Nghe thấy những lời này của Nhực Lam, Thượng Quan Cẩn ngây ngốc hỏi lại:

“Quận chúa, người chắc chứ?”

“Chắc chắn, sẽ không hối hận đâu”.

Nghe vậy, Thượng Quan Cẩn lo lắng không thôi, con ngựa này tính tình có hơi cổ quái, chi e sẽ làm tổn hại đến quận chúa.

Cảm nhận được sự bất an của hấn, Nam Phong Dịch Thiên mỉm cười, vỗ vỗ vai Thượng Quan Cẩn, thấp giọng nói:

“Đừng quá lo lắng, từ lâu bốn vương đã nghe qua danh tiếng của con ngựa này, chỉ là cho đến giờ vẫn chưa ai thuần phục được nó, có lẽ nó cũng như biểu muội, đang chờ đợi thứ thuộc về mình, xem ra nó đã tìm được một chủ nhân ưng ý”.

“Ân, thần cũng chỉ mong là như thế”. Thượng Quan Cẩn thờ dài nói.

.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sứ Thần (4)

Lạc Tâm Các

Lạc Tâm Các vốn là nơi mà hoàng đế dùng để luyện võ, cũng là nơi diễn ra những cuộc tranh tài của những vương gia và tướng quân hàng năm. Sự kiện Phi Diệp quận chúa và Tư Mã Yến tranh tài đã thu hút toàn bộ quan lại trong triều đình.

Hiện tại, vẫn võ bá quan đã tề tựu đông đủ, tại vị trí chủ thượng là đương kim hoàng thượng Nam Phong Thiên Hạo, kế tiếp là ngũ Vương gia Nam Phong Dịch Thiên và bát Vương gia Nam Phong Khuynh Tuấn, các dãy ghế sau lần lượt là các quan nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm... Trong cuộc tranh tài này, Thượng Quan Cẩn được cử làm giám khảo.

Tư Mã Yến lúc này đang mặc trên người trang phục truyền thống của người Hung Nô, mái tóc buộc cao để lộ chiếc cổ thon dài, cá tính nhưng cũng vô cùng nữ tính. Khóe miệng Nhượng Lam cong lên thành một nụ cười nhẹ, đây là cố tình hay vô tình đây a?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Thượng Quan Cẩn ho khan một tiếng, cất cao giọng nói:

“Trận đấu đầu tiên sẽ là bắn cung. Trước mắt nhị vị là ba tấm bia tượng trưng cho ba lần bắn. Mũi tên của ai chính hồng tâm nhất thì người đó sẽ dành phần thắng. Theo bốc thăm thì sứ thần Hung Nô Tư Mã Yến sẽ là người thi đấu tiên.”

Sau khi tuyên bố xong luật lệ của vòng thi đấu này, Thượng Quan Cẩn lập tức trở về chỗ ngồi. Tư Mã Yến lúc này tay cầm cung tên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên nhìn nó rồi tự đắc nói:

“Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một Quận chúa chân yếu tay mềm, sao có thể so sánh được với Tư Mã Yến đầu đội trời chân đạp đất này”.

“Nha, cái này chưa chắc”. Nhượng Lam cũng quyết không chịu thua mà đáp lại

Tư Mã Yến mất dạy hận ý nhìn nó, sau đó giương cung tên thông dong bắn một phát trúng ngay hồng tâm, thấy thế nàng ta càng đắc ý hơn nữa, sử dụng cung lúc hai mũi tên tra vào cung rồi bắn đi. Lần này mũi tên cũng theo đúng quỹ đạo của nó rơi đúng vào hồng tâm. Nàng ta vui mừng cười lớn:

“Haha Quận chúa, đến lượt ngươi, hi vọng ngươi đừng biến mình thành trò cười cho thiên hạ”.

Nghe vậy, Nhượng Lam đưa tay lên miệng ngáp một cái sau đó tiến nhanh về phía trước, chuẩn bị phần thi của mình.

“Ai nha ngũ ca huynh nghĩ ai sẽ thắng?” Nam Phong Khuynh Tuấn lắc lắc cánh tay của Nam Phong Dịch Thiên, cao hứng hỏi.

“Hừ, đương nhiên là biểu muội của chúng ta rồi”. Nam Phong Dịch Thiên vẫn duy trì vẻ trầm mặc như cũ, bình thản trả lời.

“Sao huynh lại chắc chắn như thế?” Nam Phong Khuynh Tuấn ném cho hấn một cái nhìn đầy nghi ngờ.

“Vì muội ấy là nữ nhi của thúc phụ Nam Phong Từ Đăng và thúc mẫu Phi Yến Nhượng Hy. Ta đã từng nghe phụ hoàng kể lại năm xưa khắp cả giang sơn Long Thịnh cũng như các nước lân cận, không một ai có thể so với thúc phụ về khoản bắn tên và khinh công. Phụ hoàng cũng từng nói Phi Yến Nhượng Hy vốn là nghĩa muội của nữ vương Phượng Nữ Quốc, tính tình hào phóng nhưng vô cùng sĩ diện, yêu thích những thứ hoàn hảo nhất, cho nên ta chắc chắn nữ nhi của hai người bọn họ ắt hẳn phải tài giỏi hơn người, không tin đệ cứ đợi mà xem”.

“Ai nha, nhưng mà đệ muốn muội ấy thua”. Nam Phong Khuynh Tuấn vừa nói vừa quét mắt về phía Nam Phong Thiên Hạo.

“Bát đệ, đệ là có ý gì vậy hả? Đệ nên biết rằng muội ấy mà thua thì đồng nghĩa với việc trầm phải thú Tư Mã Yến làm phi tử, đệ có phải hay không đổ kỵ với trầm đi?” Nam Phong Thiên Hạo khí nóng bốc lên, miệng tuy tươi cười nhìn Nam Phong Khuynh Tuấn nhưng rõ ràng có thể thấy được sát khí của hấn.

“Nha, đây là chuyện của huynh chứ, người thứ đầu phải đệ, đệ không lo”. Nam Phong Khuynh Tuấn bừa bãi nói. Quả thật hắn có chút ganh ghét với hoàng huynh của hắn. Từ nhỏ cho tới lớn, bất kể một ai nhìn thấy hoàng huynh đều khen hắn khí chất hơn người, tương lai mai sau chắc chắn sẽ được nữ nhân yêu thích. Còn hắn thì hoàn toàn bất đồng, người nào gặp hắn cũng đều nói hắn thật khả ái, thật đáng yêu. Kết quả hiện tại chẳng có cô nương nào muốn gả cho hắn cả. Thật là không công bằng.

“Đệ...” Nam Phong Thiên Hạo tức tối, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Nam Phong Khuynh Tuấn.

“Hoàng huynh bớt giận, đệ ấy vẫn còn là một đứa trẻ, hơn nữa biểu muội của chúng ta đã giương cung rồi kìa”. Nam Phong Dịch Thiên lên tiếng nhắc nhở.

Hiện tại không khí vô cùng căng thẳng khi mà Nhượng Lam lại lúi trong ống tay áo một mảnh vải màu đen, sau đó lại dùng nó che đi đôi mắt của mình. Thấy thế, một vị quan thuộc hàng tam phẩm kinh ngạc thốt lên:

“Chẳng phải là thi bắn cung ư? Sao lại bịt mắt, như thế làm sao thấy đường mà bắn?”

Tất cả các quan viên có mặt tại Lạc Tâm Các lúc này cũng bắt đầu xôn xao bàn tán, Nam Phong Thiên Hạo, Nam Phong Dịch Thiên, Nam Phong Khuynh Tuấn, Thượng Quan Cẩn cùng Tư Mã Yến cũng ngạc nhiên không kém.

Nhượng Lam sau khi đã bịt mắt lại thì bắt đầu lấy cùng lúc ba mũi tên tra vào dây cung. Tất cả mọi người đã bất ngờ nay lại càng bất ngờ hơn, bắn cùng lúc ba mũi tên vào ba tấm bia ở vị trí khác nhau không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa hiện tại lại còn bịt mắt, làm sao mà trúng được đây?

Nam Phong Thiên Hạo mặt mũi tối sầm, bàn tay trong vô thức nắm chặt thành quyền. Đôi mắt tinh anh của hắn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của nó.

Nhượng Lam giương cung lên và rồi một phát bắn cùng lúc cả ba mũi tên, những mũi tên lúc này tựa như một mảnh hổ đói khát nhìn thấy con mồi. Rất dễ dàng nhận thấy tốc độ cũng như khí thế mạnh mẽ bức người của những mũi tên này. Chúng đi đến đâu là tiếng gió bị xé toạt ra vun vút tới đó, và rồi cả ba mũi tên đều lao vào đúng hồng tâm, chệch đôi ba mũi tên mà Tư Mã Yến đã bắn trước đó rồi cắm thật sâu vào tâm điểm.

Tất cả mọi người không kiềm được sửng sốt mà đồng thanh ồ lên, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không ngớt. Nam Phong Thiên Hạo thở phào nhẹ nhõm, Nam Phong Khuynh Tuấn vỗ tay lia lịa, Nam Phong Dịch Thiên và Thượng Quan Cẩn hài lòng gật đầu. Tư Mã Yến thì khỏi phải nói, hai tròng mắt của nàng ta như muốn rớt ra ngoài khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Thượng Quan Cẩn vui mừng bước lên phía trước, cao giọng tuyên bố:

“Trận thứ nhất, Phi Diệp quận chúa thắng”.

Nhượng Lam mỉm cười bước đến chỗ Tư Mã Yến, ghé sát vào tai nàng ta rồi thì thầm một câu:

“Người bắt qua cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi”.

“Người...” Tư Mã Yến nghe xong, hai má đỏ bừng vì tức giận, không cam lòng mà hét lên:

“Người đừng vội mừng, vẫn còn hai trận nữa, ta nhất định sẽ thắng người”.

“Ai nha, hung dữ như thế làm gì. Thảo nào hoàng huynh của ta chán ghét người như thế”.

“Người, ta phải giết người”. Tư Mã Yến hiện tại hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, bàn tay nhanh chóng với lấy trường tiên (roi) treo bên hông quát tới tấp về phía Nhượng Lam.

Cảnh tượng này khiến cho văn võ bá quan hoảng sợ đến tột điểm, sứ thần Hung Nô dám mạo phạm Quận chúa, chuyện này e là không ổn rồi.

Nhượng Lam nhíu mày toan né tránh thì một vòm ngực rắn chắc đã nhanh chóng ôm nó vào trong lòng. Định thần lại thì đã thấy Nam Phong Thiên Hạo một thân hàn khí bức người trừng mắt nhìn Tư Mã Yến. Vừa rồi là hắn dùng tay không đỡ lấy đòn tấn công của trường tiên, máu cũng theo đó mà rỉ xuống.

Tư Mã Yến hoảng hốt nhìn bàn tay rỉ máu của Nam Phong Thiên Hạo, run rẩy nói:

“Ta...ta...ta thật sự không có ý, hoàng thượng, ta...”

“Tư Mã Yến to gan! Cứ nhiên lớn mật đụng đến muội muội của trẫm, có phải hay không người muốn cả Hung Nô đầu rơi máu chảy?” Nam Phong Thiên Hạo nổi cơn thịnh nộ, gằn giọng quát lên.

Lời vừa dứt, Tư Mã Yến vì quá sợ hãi mà ngã ngối trên mặt đất, hốc mắt đỏ hoe lo sợ nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

Nhận thấy tình hình bất ổn, Ma Đạt Ứng, cận vệ của Tư Mã Yến lập tức ra mặt, quỳ gối trước mặt Nam Phong Thiên Hạo, cung kính nói:

“Xin bệ hạ thứ lỗi, là công chúa của chúng ta đã mạo phạm tới người, thế nhưng xin bệ hạ nể tình Thiên Vu mà tha tội cho công chúa”.

“Hừm, người đây là đang dùng Thiên Vu uy hiếp trẫm?” Nam Phong Thiên Hạo nhướn mày hỏi.

“Thần...” Ma Đạt Ứng đang tính nói gì đó thì bị một thanh âm mềm mại vang lên cắt lời,

“Nha, không cần tức giận như thế, mau chóng xử lý vết thương trước đã”. Nhục Lam vừa nói vừa kéo Nam Phong Thiên Hạo đi về phía Ngự Thư Phòng, lúc đi ngang qua người Thượng Quan Cẩn và Nam Phong Dịch Thiên, nó liền cấp cho bọn họ một cái nháy mắt rồi mới cất bước rời đi.

Lập tức hiểu ý, Nam Phong Dịch Thiên cùng Thượng Quan Cẩn nhanh chóng tản ra. Một người thì tiến văn võ bá quan ra về, người còn lại đưa Tư Mã Yên cùng Ma Đạt Ứng rời khỏi Lạc Tâm Các.

Nam Phong Khuynh Tuấn thì cứ ngây ngốc tại chỗ nhìn qua nhìn lại. Đây là lần đầu tiên hắn thấy người huynh trưởng lúc nào cũng trầm tư điềm tĩnh tức giận đến như vậy. Vừa rồi hắn rõ ràng nhìn thấy biểu tình lo lắng không vui ngốt của hoàng huynh khi nhìn thấy Tư Mã Yên đột ngột tấn công biểu muội. Đây...chẳng lẽ...?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Sứ Thần (5)

Ngự Thư Phòng.

Sau khi cầm máu và băng bó vết thương cho Nam Phong Thiên Hạo, Nhục Lam mi tâm nhú chặt, ánh mắt khó hiểu nhìn hắn. Bình thường Nam Phong Thiên Hạo vốn đâu phải là kẻ dễ dàng bị chọc giận, cho dù có không vui cũng sẽ che giấu đi, không bộc lộ ra ngoài. Vậy mà hôm nay hắn cư nhiên lại đánh mất bình tĩnh trước mặt văn võ bá quan, này là vì sao?

“Không cần nhìn trẫm bằng ánh mắt đó, chỉ là tâm tư dồn nén mấy ngày chưa được giải tỏa, nay được dịp nên trẫm bộc phát ra thôi”.

Nghe vậy, Nhục Lam cũng chỉ gật đầu một cái chứ không nói gì thêm. Thấy thế, Nam Phong Thiên Hạo đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, sau đó tiếp tục nói:

“Nếu trẫm nói là vì người nên trẫm mới tức giận như vậy, người có tin không?”

“Ân”. Đáp lại câu hỏi đó của hắn, Nhục Lam cũng vẫn chỉ gật đầu duy trì khoảng cách.

Đột nhiên Nam Phong Thiên Hạo đứng bật dậy, sắc mặt tối sầm, không nói một lời liền đẩy Nhục Lam lùi ra phía sau, mãi đến khi lưng của nó chạm phải cạnh bàn hắn mới chịu dừng lại.

Lúc này, Nhục Lam mới phản ứng lại hành động của hắn, đôi mắt to tròn mở to hết cỡ như là muốn hỏi hắn làm vậy có ý gì. Nam Phong Thiên Hạo cũng chỉ cười nhẹ một tiếng, môi mỏng nhanh như chớp chớp chạm nhẹ vào vầng trán của Nhục Lam, thanh âm như có như không nói:

“Ta là thật sự yêu thích muội”.

Lời vừa nói ra, Nhục Lam ngây ngốc đứng yên bất động, này là đang tỏ tình ư? Biểu ca đem lòng thương biểu muội, đây là chuyện động trời nha. Bất qua dù sao ở cổ đại biểu ca và biểu muội vẫn có thể kết hôn với nhau mà không bị ngăn cấm, nếu là ở hiện đại thì cái này gọi là loạn luân rồi còn gì. Khẽ chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, giả vờ ngây ngô nói:

“Ân, biểu ca yêu thương biểu muội là chuyện bình thường”.

“Muội...” Tiểu nha đầu này lại giả vờ giả vịt, rõ ràng hiểu tất cả nhưng lại làm như không hiểu gì, Nam Phong Thiên Hạo thờ dài một hơi, thấp giọng nói: “Cứ coi lời trẫm vừa nói như gió thoảng bên tai, muốn quên liền quên đi thôi”.

“Ân”. Nhục Lam lại tiếp tục chớp chớp mắt trả lời. Vừa rồi rõ ràng nghe thấy hắn xưng là ta, không phải trẫm. Đây là lời thật lòng ư?

“Được rồi, trẫm có chút mệt mỏi, người lui ra đi”. Nam Phong Thiên Hạo phất tay áo, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Nhục Lam bĩu môi, sau đó nhanh chóng rời khỏi Ngự Thư Phòng.

—————Ta là đường phân cách, đừng đập ta nha—————

Sáng ngày hôm sau.

Thượng Quan Cẩn một lần nữa đứng giữa Lạc Tâm Các công bố trận tỉ thí tiếp theo.

“Tiếp theo là phần thi võ thuật, xin mời nhị vị tiến lên khu vực thi đấu”.

Lúc này, Tư Mã Yến nộ khí không dứt, trên tay cầm trường kiếm sắc nhọn lao nhanh về phía Nhược Lam. Nhếch miệng nở một nụ cười nhạt, nó bình thần chờ đợi mũi kiếm chìa về phía mình, cho đến khi vị trí mà nó đang đứng cách trường kiếm của Tư Mã Yến ước chừng khoảng nửa thước, Nhược Lam mới nhẹ nhàng phi thân, đạp nhẹ gót hài đứng trên mũi kiếm của Tư Mã Yến.

Tư Mã Yến sững sờ không thôi, hết nhìn Nhược Lam rồi lại nhìn thanh trường kiếm trên tay mình. Theo lý mà nói với sức nặng của con người thì nàng lý ra phải cảm nhận được trường kiếm như nặng thêm nhưng hoàn toàn ngược lại, trường kiếm vẫn như cũ không hề thay đổi, này là cái mà sư phụ vẫn thường hay nhắc đến sao? Kinh công nhẹ nhàng như chim yến chao lượn?

Quan viên bốn phía há hốc nhìn, tiếng bàn luận sôi nổi lại bắt đầu vang lên không ngớt. Tư Mã Yến nghiêng rằng vận hết nội lực, đưa toàn bộ truyền lên thanh kiếm khiến cho thanh trường kiếm run lên bần bật. Nhược Lam nhủ mảy, dùng chân đạp nhẹ lên mũi kiếm rồi lấy đà phi thân lên cao. Cùng lúc đó, xung quanh Tư Mã Yến xuất hiện bảy thanh kiếm theo thứ tự là đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím, mỗi thanh kiếm đang cộng hưởng với nhau đồng loạt phát ra ánh sáng.

Nam Phong Thiên Hạo đứng bật dậy lo lắng nhìn cảnh tượng trước mắt, đây chẳng phải là Tu La Thất Kiếm trong truyền thuyết sao? Tương truyền một vạn năm trước, trong lục giới xuất hiện một chiến thần A Tu La bất khả chiến bại, sở dĩ gọi hắn như vậy là bởi hắn sở hữu bảy thanh kiếm tượng trưng cho sức mạnh của dải ngân hà huyền bí, phạm là những thứ khiến hắn chướng mắt thì nhất định sẽ bị tiêu diệt. Thiên Đế e ngại điều này sẽ làm hại nhân gian cho nên cử Thiên tướng tới áp chế hắn, thế nhưng không một ai có thể toàn thân trở về.

Khoảng thời gian đó, lục giới rơi vào hỗn loạn, đâu đâu cũng là tiếng khóc than, ai oán. Không còn cách nào khác, Thiên Đế đành phải nhờ đến sự giúp đỡ của một trong ba vị thần vĩ đại nhất, thần Hủy Diệt.

Nhận thức được trong lục giới đã xuất hiện kẻ xứng đáng để trở thành đối thủ của mình, thần Hủy Diệt không hề do dự lập tức đồng ý. Trận chiến giữa chiến thần A Tu La bất bại và thần Hủy Diệt diễn ra trong vòng ba ngày ba đêm. Bằng cách triệu tập tất cả những linh hồn từ nơi sâu thẳm nhất của Xích Quỷ Môn, thần Hủy Diệt cuối cùng cũng chiến thắng. Tuy nhiên, trước khi linh hồn của A Tu La hoàn toàn biến mất, hắn đã nhanh chóng ném bảy thanh kiếm của mình vào trong Lửa Luân Hồi tại Xích Quỷ Môn với hi vọng tìm kiếm người kế thừa. Do đó, cứ một ngàn năm, Tu La Thất Kiếm lại xuất hiện, thật không ngờ tới, hiện tại lại được nhìn thấy.

Nhìn một màn trước mắt, Nhược Lam trong vô thức lùi lại mấy bước, bản năng sinh tồn mách bảo lần này là thập cửu nhất sinh. Xung quanh Tư Mã Yến lúc này tràn ngập ma khí, lẽ nào đã bước vào ma đạo rồi sao?

Không để cho Nhược Lam có cơ hội đối phó, bảy thanh kiếm đã nhanh chóng bao vây lấy Nhược Lam tạo thành một màn kết giới vô cùng vững chắc, sát khí nồng đậm đến nỗi đã thương cánh tay trái của nó, máu tươi cũng theo đó mà tràn ra.

“Biểu muội, quận chúa!” Nam Phong Thiên Hạo, Nam Phong Dịch Thiên, Nam Phong Khuynh Tuấn, Thượng Quan Cận cùng văn võ bá quan thất thanh hét lên.

Phía bên kia, Tư Mã Yến lớn giọng hét lên:

“Hôm nay ta phải giết ngươi, lấy máu của ngươi tế linh hồn Thất kiếm”.

Lời vừa dứt, bảy thanh kiếm lập tức nhập thành một, chìa thẳng về phía tim của Nhược Lam mà đâm tới. Lúc này đột nhiên có một luồng ánh sáng lục lam dị thường bao bọc lấy thân thể của Nhược Lam, tiếp đó, Nhược Lam nghe thấy một thanh âm non nớt vang vọng bên tai. “Chủ nhân! Xin chờ lo lắng, chúng thần sẽ bảo vệ ngươi”.

Hai luồng ánh sáng va chạm vào nhau, một lục lam thanh khiết trong trẻo, một thất sắc tràn ngập ma khí, điều này tạo ra một luồng chướng khí khổng lồ thổi tung mọi thứ xung quanh. Toàn bộ người có mặt ở đó ai nấy đều lo sợ không thôi, khí lớn thế này e rằng cả bọn họ cũng không trụ được. May thay, lúc hai luồng ánh sáng giao nhau lại xuất hiện thêm một đạo ánh sáng màu tím chắn phía trước của bọn họ, một từ quang ám áp lạ thường.

“Chủ nhân! Người hãy thả lỏng thân thể, đừng suy nghĩ gì cả, hãy để cho chúng thần mượn thân xác của ngươi”.

Nghe thấy những lời này, Nhược Lam lập tức chau mày, sau đó lùi trong ống tay áo một lọ sứ màu xanh, tiếp đó ngửa miệng uống hết chất lỏng ở trong đó. Ngay lập tức, ý thức liền rơi vào một khoảng không hỗn độn, sự việc diễn biến ra sao, Nhược Lam không còn kiểm soát được nữa, cũng như không thể nhớ thêm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sứ Thần (6)

Tính cho tới thời điểm hiện tại, Nhược Lam cùng Tư Mã Yến đã hôn mê được ba ngày hai đêm. Nam Phong Thiên Hạo thập phần lo lắng, đặc biệt là khi các Ngự y trong cung hoàn toàn không thể chuẩn đoán được nguyên nhân vì sao hai người bọn họ rơi vào trạng thái này.

Về phía Nhực Lam, sau khi toàn bộ ý thức rơi vào một khoảng không hỗn độn, bản thân nó liền rơi vào một giấc mơ hư hư ảo ảo. Trong giấc mơ đó, Nhực Lam nhìn thấy một cánh đồng mọc đầy hoa tường vi, phía xa là nhân ảnh quen thuộc của vị nữ tử thường hay xuất hiện trong giấc mơ của nó. Tuy nhiên khác với mọi khi, lần này trong mộng lại bất ngờ xuất hiện thêm một người nữa. Người này lại là một nam nhân.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến toàn thân Nhực Lam bất giác run lẩy bẩy, nước mắt trong vô thức tràn khỏi đáy mắt, ước đắm cả đôi bờ mi. Người này, người nam nhân này...

Nam Phong Thiên Hạo lúc này đang ngồi bên cạnh Nhực Lam, nhìn thấy những giọt nước mắt không ngừng ứa ra, tâm của hắn không khỏi lo lắng. Tiểu nha đầu này vì sao lại khóc? Là mơ thấy điều gì đó không tốt hay sao? Khẽ nhủ vậy, hắn toan đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nó thì đột nhiên một mùi hương thoang thoảng cứ lượn lờ ngay chớp mũi của hắn, mí mắt dần trở nên nặng trĩu, Nam Phong Thiên Hạo chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong gian phòng lúc này xuất hiện hai nữ tử, một bạch y thông dong tự tại, một tử y thuần khiết dịu dàng.

“Chủ nhân, hắn đã bất tỉnh rồi a”. Tử y nữ tử lên tiếng.

“Àn, người tới đỡ Nhực Lam ngồi dậy đi”. Bạch y nữ tử gật đầu trả lời.

Kể đó, bạch y nữ tử từng bước tới gần Nhực Lam, ngón tay tinh tế khẽ chạm nhẹ vào ấn đường của nó, sau đó thấp giọng nói:

“Tà khí của A Tu La quả nhiên vẫn còn đọng lại, xem ra hai tiểu đồng tây kia cũng đã cố gắng hết sức mình rồi”.

“Chủ nhân, sao chúng ta lại phải cứu vị cô nương này?” Tử y nữ tử khó hiểu liếc mắt nhìn bạch y.

“Sau này sẽ kể cho người nghe”. Bạch y nữ tử nhủ vậy, sau đó xung quanh tay nàng xuất hiện vô số đốm sáng nhỏ màu lam, những đốm sáng ấy theo ngón tay của nàng xâm nhập vào ấn đường của Nhực Lam. Tức thời, toàn thân Nhực Lam cũng đột nhiên phát ra một thứ ánh sáng màu lục lam giống hệt như lúc ở Lạc Tâm Các, tuy nhiên có phần nhạt màu hơn. Bạch y nữ tử nở một nụ cười nhẹ, ngón tay cũng rời khỏi ấn đường của Nhực Lam. Coi như tạm đoạn ký ức này của người, sau này nếu có duyên nhất định sẽ trả lại.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Nhực Lam cũng từ trong giấc mơ mà tỉnh lại, cả người hữu khí vô lực, đầu đau như búa bổ. Đang tính giờ tay lên xoa xoa huyệt thái dương thì lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của Nam Phong Thiên Hạo.

“Tỉnh?” Nam Phong Thiên Hạo nhìn nhẹ hàng lông mày, vừa rồi hắn là ngủ quên sao?

“Ừm” Nhực Lam cảm thấy cổ họng khô nóng, sau cùng chỉ có thể thốt ra một từ như thế.

“Mọi người đều rất lo cho muội, tỉnh lại thì tốt rồi”.

Nghe những lời này của hắn, Nhực Lam đánh một cái giật mình. Đây... lại đổi cách xưng hô nữa sao? Từ lúc nào lại gọi muội muội thân thiết như thế?

“Ta...um...ta” Nhực Lam khó khăn mở lời.

“Là muốn biết sự tình diễn ra lúc đó đúng không? Muội đã bao giờ nghe về truyền thuyết Tu La Thất Kiếm chưa?” Nam Phong Thiên Hạo nhủ vậy hỏi.

Nghe vậy, Nhực Lam mở to đôi mắt, lắc lắc đầu.

Nam Phong Thiên Hạo cũng chỉ thờ dài một tiếng, sau đó nói tiếp:

“Kể ra thì vô cùng dài dòng, trăm chỉ có thể nói Tu La Thất Kiếm là tai họa của nhân gian, trên thanh kiếm ấy có máu và tà khí của vị chiến thần bất bại A Tu La trong truyền thuyết, cứ một ngàn năm trong nhân giới sẽ xuất hiện truyền nhân của Thất Kiếm, và kẻ đó không may lại chính là Tư Mã Yến. Trận chiến vừa rồi ở Lạc Tâm Các, hai người là hòa nhau, không thắng cũng không thua. Lúc Tu La Thất Kiếm sắp chạm vào người muội thì đột nhiên toàn thân của muội được một luồng ánh sáng lục lam rực rỡ vây quanh, hai luồng sáng giao nhau gây ra chấn động rất lớn, cũng may mọi người có mặt ở đó đều vô sự. Hiện tại muội thì đã tỉnh lại, còn Tư Mã Yến thì chưa”.

Sau khi nghe hắn giải thích, Nhực Lam đại khái cũng nắm được sơ bộ tình hình trước mắt, tuy nhiên lúc này bản thân khí lực đã cạn, muốn nghỉ cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ, cứ như thế, Nhực Lam lại tiếp tục nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy Nhực Lam như thế, trong lòng Nam Phong Thiên Hạo ần ần đau, lần này là hắn đã hại nàng.

Nam Phong Thiên Hạo nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhực Lam, sau đó đặt lên trên đó một nụ hôn khẽ khàng. Trăm thật sự yêu thích người, đến khi nào người mới chịu tiếp nhận?

————— Ta là đường phân cách đừng đạp ta nha —————

Tokyo – Nhật Bản.

“Minh à, tự nhiên em cảm thấy vô cùng bất an, có phải hay không con gái của chúng ta xảy ra chuyện gì?” Phi Yến Nhực Hy lo lắng nói.

“Ryo linh cảm từ trước tới giờ của em có bao giờ đúng đâu, toàn trật lất”. Nam Phong Tử Đằng bữu mỗi trả lời.

“Anh... Còn dám nói thế em sẽ giết anh”.

“Nha? Không phải sao? Năm xưa lúc còn ở Long Thịnh có bao giờ linh cảm của em chính xác dù chỉ một lần đâu, đã thế còn bị mù đường”.

“Giờ chứ, cái đó chẳng qua Hoàng cung quá rộng, cho nên...” Phi Yến Nhượng Hy lập tức phản bác.

“Ngụy biện, năm đó thập tam đệ của anh còn nhớ nổi, lý nào em lại không bằng một tiểu hài tử lên bảy”.

“Anh...” Phi Yến Nhượng Hy á khẩu, muốn phản bác nhưng lại không thể, sự thật thì năm xưa đúng là nàng toàn bị lạc đường, đi đâu làm gì đều phải có nha hoàn đi theo, nếu không nhất định sẽ bị lạc.

Nam Phong Tử Đằng nhoen miệng cười nhìn chăm chăm Phi Yến Nhượng Hy, tuy rằng bên ngoài là như thế nhưng bên trong cũng không tránh khỏi lo lắng. Thật sự không phải chỉ có mình nàng bất an, cả hắn cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Thế nhưng ngoài cách giữ cho phu nhân của mình luôn vui vẻ thì hắn quả thật không thể làm thêm bất cứ cái gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Món Quà Cuối Cùng (1)

LẠC YÊN CUNG

Lạc Yên Cung là nơi mà Tư Mã Yến được lưu lại, nơi đây cảnh sắc hoang sơ và đơn điệu chứ không cao sang và xa xỉ như những chỗ khác trong hoàng cung. Tuy nhiên nét đơn sơ, trầm mặc ấy lại không làm cho Lạc Yên Cung trở nên hoang vắng, tầm thường mà ngược lại càng tôn thêm vẻ đẹp đơn sơ và bình dị, theo như nhận xét của Lam Nhi thì Lạc Yên Cung giống hệt như Tư Mã Yến, một vẻ đẹp giản dị nhưng mê đắm lòng người. Hôm nay là ngày cuối cùng Tư Mã Yến lưu lại nơi đây, ngày mai nàng ta sẽ phải quay trở về Hung Nô, Lam Nhi thân mặc bạch y tiểu đao tự tại bước vào Lạc Yên Cung

– Tham kiến quận chúa.

– Bình thân –

- Tạ ơn quận chúa. 2 cung nữ hầu hạ Tư Mã Yến đồng loạt cúi kính lễ tạ ơn Tư Mã Yến về mặt cau có nhìn chăm chăm nó y như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù ba kiếp của nàng ta, ngược lại với Tư Mã Yến, nó vẻ mặt ôn nhu, nụ cười nửa miệng, sóng mắt tinh anh nhìn Tư Mã Yến một cách đầy trìu mến

– Công chúa điện hạ, khách đến nhà thì người cũng phải mời ta ngồi chứ, đường đường là một công chúa chẳng lẽ ngay cả một phép tắc cơ bản này cũng không biết. Nó nhướn mày, nâng cao giọng nói

– Hừ, mời ngồi. Tư Mã Yến về mặt đắm chiêu, giọng nói lạnh tanh mời nó

– Ta biết là ngươi không thích ta nhưng mà....

– TỊNH PHI NƯƠNG NƯƠNG GIÁ ĐÁO Nó đang định nói gì đó thì tự nhiên bị giọng chói chói của một vị công công vang lên. Cả nó và Tư Mã Yến đều nhất thời chau mày, lòng trầm nghĩ” Nàng ta đến đây làm gì?”

– Ai nha, quận chúa cũng ở đây à? Tịnh Phi nương nương thân mặc hồng y là lướt bước vào Nó và Tư Mã Yến sau khi nghe thấy cái giọng điệu muốn chảy cả nước của Tịnh Phi không hẹn mà gặp 4 mắt nhìn nhau, cả người da gà nổi lên. Sau khi lấy lại được bình tĩnh Tư Mã Yến lên tiếng:

– Không biết Ngon gió nào đã đưa một người xinh đẹp như Tịnh phi đến chỗ này?

– Ai nha, công chúa thật là biết cách ăn nói, ta biết hôm nay là ngày cuối cùng người ở đây cho nên mới cố tình đến thăm. Người cũng đừng quá đau buồn, tướng công của ta không thích ngươi một phần cũng là lỗi ở ta.

Tịnh Phi khuôn mặt ứng hồng, đôi mắt mơ màng nhìn Tư Mã Yến. Riêng về phía nó, sau khi nghe nàng ta nói những lời này, nó lập tức hiểu ngay vấn đề, thì ra là đến đề thị uy. Nó liếc nhìn sang Tư Mã Yến thấy sắc mặt nàng ta cực kì khó coi, con ngươi màu đen nheo lại nhìn Tịnh phi tựa hồ như nếu Tịnh phi mà còn nói thêm một câu nào nữa, Tư Mã Yến sẽ không do dự mà giết chết nàng ta.

– Ta thật không hiểu, hoàng thượng không thích ta là chuyện của người, sao lại liên quan tới Tịnh Phi? Tư Mã Yến cất cao giọng hỏi

– Ai nha, ngươi nghĩ thử xem, nếu ngươi là một nam nhân có một nữ nhân xinh đẹp tao nhã, lại thông minh uyên bác như ta đây thì thử hỏi xem hắn làm sao có thể để mắt tới một nữ nhân tầm thường như ngươi!.

Tịnh Phi tay cầm chiếc khăn đưa lên che miệng, nụ cười mĩa mai chằm biếm xoáy vào Tư Mã Yến. Tư Mã Yến sắc mặt đỏ lên vì giận, 2 tay nắm thành quyền kiềm chế lửa giận của mình, nằng nặc rằng chính mình sẽ không thể nào đứng yên để ả ta xỉ nhục, sợ rằng làm tổn thương nàng ta khiến cho mối quan hệ giữa Long Thịnh và Hung Nô ngày càng rối ren, nằng nặc đến đây với thân phận xử thần, nằng nặc định phải nhần. Tịnh Phi nhìn thấy bộ dạng của Tư Mã Yến lúc này, lòng vui sướng cực độ, coi người tà ác liếc nhìn Tư Mã Yến, nàng ta hôm nay dám đến đây là bởi vì hoàng thượng đã quá chán ngán Tư Mã Yến, hơn nữa sau sự việc thi đấu vừa rồi, Tư Mã Yến sẽ không dám làm càn, càng không dám đến chỗ nàng ta để quấy phá nữa. Tịnh Phi đang trong phút giây ngất ngây của sự sung sướng thì liền bị Lam Nhi dội cho một gáo nước lạnh. Mọi người ở Lạc Yên Cung không biết nội tình bên trong như thế nào, bất quá họ chỉ nghe thấy tiếng la hét thất thanh của Tịnh Phi, từ gào thét chuyển sang khóc nức nở, nội tình bên trong e rằng chỉ có 3 người biết, đó là nó, Tư Mã Yến và Ma Đạt Ứng. Cùng xem lại đoạn phim quay chậm nào. Bảy phút trước, Tịnh Phi nung nung mặt mày hơn hờ thị uy với Tư Mã Yến, Lam Nhi nhìn Tịnh Phi thế nào cũng thấy chương tai gai mắt, nó đang suy tính xem làm cách nào gỡ rối cho Tư Mã Yến thì bất chợt đôi mắt lạnh lợi lóe sáng long lanh, Lam Nhi nhìn thấy một sinh vật hết sức nhỏ nhắn lại vô cùng đáng yêu, nó có đôi mắt tròn xoe sinh động, lớp da sặc sỡ óng ánh trong nắng mai, cái đuôi dài dài cong cong được tô điểm bởi một dải lụa hồng phần xinh đẹp, cả thân hình uyển chuyển của nó đang từ từ tiếng về phía nàng, nó nhìn Lam Nhi, Lam Nhi nhìn nó, 4 mắt nhìn nhau chớp chớp hàng mi, Lam Nhi khẽ nở nụ cười ôn nhu như làn nước mùa thu, đôi bàn tay ngọc ngà bắt lấy sinh vật lạ hết sức dễ thương kia, Lam Nhi tới bên cạnh Tịnh Phi, nàng đưa tay khẽ khều khều ả ta, ả ta đang cười ngon trớn thì quay lại bỗng nhiên, khuôn mặt trắng bệch, mắt mờ to, miệng há ra

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. Tiếng Tịnh Phi la hét inh ỏi, ả ta giờ phút này không còn chú ý đến hình tượng của mình nữa, lật đật nhảy chồm lên chiếc ghế gần đó, đôi mắt run rẩy nhìn sinh vật lạ.

Chuyện là thế này, giờ phút ả ta quay lại cũng là lúc Lam Nhi đưa bàn tay đang cầm sinh vật lạ nhỏ nhắn đang yêu chĩa ra trước mặt Tịnh Phi. Sinh vật lạ nhìn thấy Tịnh Phi liền lập tức đổi thành màu đỏ y như bộ đồ ả ta đang mặc, không những thế nó còn lè cái lưỡi vừa dài vừa tròn nhẵn của mình ra liếm liếm mấy cái trước mặt Tịnh Phi. Và thế là Tư Mã Yến ôm bụng cười sặc sụa, Ma Đạt Ứng đang ngồi trên nóc nhà khóe miệng giật giật, Lam Nhi khuôn mặt tỏ ra vô tội nhìn Tịnh Phi, Tịnh Phi thì bất chấp mọi lễ giáo ba chân bốn cẳng nhảy tung tung lên ghế. Lam Nhi, nàng thật sự là muốn cười bất quá hiện tại đang giả nai, cười là lộ hết, thế nên nàng đành kiềm chế cái sự sung sướng ấy lại, giọng điệu nhỏ nhẹ hướng về phía Tịnh Phi

– A, Tịnh Phi người sao vậy, có phải vì bé con này quá đáng yêu nên người mới có phản ứng như thế? Vừa nói, Lam Nhi vừa giờ nó ra đứng đưa trước mặt ả ta.

– AAA, tránh ra, mang con vật xấu xí ấy tránh xa ta ra. Tịnh Phi gào thét inh ỏi, sắc mặt từ xanh chuyển trắng rồi từ trắng thành vàng. Sinh vật lạ kia thấy thế liền bắt chước, bản thân cũng biến xanh, trắng, vàng tùm lum. Tư Mã Yến đứng bên cạnh ôm bụng cười chảy cả nước mắt, khuôn mặt bởi vì cười quá nhiều mà ửng hồng nhìn hết sức đáng yêu, báo hại ai đó ở trên cao ngẩn ngơ ngắm nhìn. Lam Nhi, mở to đôi mắt, giọng nói thập phần ủy khuất nhìn Tịnh Phi:

– nha, con mắt của người có vấn đề rồi, sinh vật này rõ ràng đáng yêu như thế, sao người lại nói nó xấu xí, nó nghe được nên mới đổi màu tùm lum kia – Hahaa. Tư Mã Yến bật cười ha hả, nàng ấy đỡ không nổi đòn phản công của Lam Nhi nữa rồi – Tư Mã Yến, người cười cái gì, còn không mau giúp bản cung. Tịnh Phi chân đặt trên ghế, 2 mắt tròn lên nhìn Tư Mã Yến Tư Mã Yến cố gắng kiềm chế trận cười có 1 không 2 này lên tiếng nói:

– Ai nha, Tịnh Phi, bé con đáng yêu này là sủng vật của ta đó nha, tên nó là Hoa Hoa, người xem, nghe cái tên cũng đủ biết nó xinh đẹp rồi, sao người lại nói nó xấu xí. Hơn nữa, Hoa Hoa rất hiền lành sẽ không hại người đâu.

– Đúng vậy a, người xem, nó nhìn người rất là triu mến đấy. Lam Nhi lại tiếp tục bổ sung lời nói của Tư Mã Yến, mắt phượng khẽ nháy nháy nhìn Tư Mã Yến, Tư Mã Yến lập tức hiểu ý cũng đá lông nheo lại nhìn Lam Nhi Cứ thế, 2 người, kẻ tung người hứng, hết lần này đến lần khác giờ con tắc kè Hoa Hoa đến trước mặt Tịnh Phi, ả ta bởi vì quá sợ hãi nên mắt đã ngân ngấn nước, trong lòng lửa hận ngùn ngụt nhìn Tư Mã Yến và Lam Nhi, ả ta thề không rửa mối nhục này quyết không mang họ Đồ. Đúng lúc này giọng nói của Chu Công Công vang lên phá tan cái không khí sặc mùi thuốc súng trả thù của Lam Nhi và Tư Mã Yến. Nam Phong Thiên Hạo vừa bước vào, đập vào mắt hắn là một nữ tử thân mật hồng y tóc tai rối bù, đôi mắt ngấn lệ, cả người đang đứng lên trên một cái ghế nhìn chẳng ra thể thống gì cả, hắn xem tí nữa là bật cười ra sau vì quá bót ngờ, thật là không tin nổi có một ngày Đồ Tịnh Vân lại bị dọa ra nông nổi này. Hắn đang phê duyệt tấu Chương thì bị cung nữ thân cận bên cạnh Tịnh Phi chạy tới khóc lóc cầu xin hắn tới cứu nàng ta, hắn tâm trạng đang rất bức mình vì tấu Chương chống chất, tự nhiên nghe thấy Tịnh Phi bị biểu muội của hắn và Tư Mã Yến chọc cho gào thét, hắn trong mắt mang theo ý cười thảng thốt Lạc Yên Cung xem trò vui. Hắn thật sự là không ngờ, biểu muội của mình chơi ác như thế, bất quá hắn thích. Nam Phong Thiên Hạo liếc nhìn Lam Nhi, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, Tư Mã Yến cũng nhìn thấy điều đó, trong lòng khẽ vui mừng vì ít ra hắn đến đây không phải để bênh vực cho Tịnh Phi.

– Tịnh Phi nàng đang làm cái gì? Nghe thấy thanh âm quen thuộc của Thiên Hạo, nàng ta như là vỡ được kim cương, 2 mắt lóe sáng, nhanh như chớp cả người nàng ta đã nhào vào lòng thiên Hạo khóc nức nở:

– Hoàng thượng... người... người... người phải lấy lại công bằng cho thần thiếp, bọn họ bọn họ...

– Được rồi, nàng bình tĩnh lại đi. Lam Nhi, muội nói xem, thế này là thế nào? Hắn cố để cho giọng nói của mình trở nên nghiêm trọng hướng về Lam Nhi Lam Nhi trong lòng thầm nghĩ “cái thứ nhìn thấy người ta như thế trong mắt toàn ý cười thế kia mà còn bày đặt giả nai, bất quá ta thích người như thế”. Nó khẽ dang hắng giọng rồi nói:

– Biểu ca, huynh không thể trách ta, có trách thì trách Tịnh Phi ấy, muội thấy Hoa Hoa rất dễ thương nên mang ra khoe với Tịnh Phi, ai dè nàng ấy lại phản ứng như thế. Vừa nói, Lam Nhi vừa mang Hoa Hoa giờ ra trước mặt Thiên Hạo Hắn tròn mắt nhìn sinh vật lạ có tên Hoa Hoa, khóe miệng khẽ cong lên khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ của hắn càng thêm vẻ ma mị. – Muội muội à, Tịnh Phi nàng ấy rất sợ những sinh vật như thế này

– ô, ô, hoàng thượng, quả nhiên chỉ có người là hiểu thần thiếp. Tịnh Phi vui mừng, cọ cọ vào lồng ngực rắn chắc của hắn” Lần này các người chết chắc rồi, để xem bệ hạ xử lý các người thế nào”

– Biểu ca, người chắc hẳn đã nghe câu đánh chó phải nể mặt chủ, vừa rồi Tịnh Phi nói Hoa Hoa xấu xí há chẳng phải đang mắng Mã Yến công chúa là người xấu xí sao, ta nghe biểu ca nói Tịnh Phi là người thông minh lại hiền thực nết na, xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ, nếu đã như vậy một chút quy củ này lễ nào lại không biết, cho dù Hoa Hoa trong mắt Tịnh Phi có đáng sợ, có xấu xí đến đâu thì cũng là sủng vật của công chúa một nước, Tịnh Phi sao có thể thiếu suy nghĩ mà lại thốt ra câu nói đó, đã thế lại còn bỏ quên cả những lễ tiết của một nương nương mà nhảy lên ghế đứng thế kia, biểu ca, người xem chuyện này nên tính thế nào cho phải? Từ Mã Yến nghe những lời nó nói trong lòng âm thầm thán phục, sự ác cảm đối với nó đã ko còn nữa, ngược lại là một phần quý trọng đã bắt đầu len lỏi vào. Nam Phong Thiên Hạo nghe nó phân tích mà trong lòng cười vang không ngớt, hẳn mỉm cười nhìn Tịnh Phi rồi nói

– Ái phi, trầm thấy truyện này là nàng sai rồi, quả thật trước đây trầm có nói với Lam Nhi rằng nàng xứng làm hoàng hậu và cũng đồng ý để muội ấy thử thách nàng, chuyện này e rằng là thử thách muội ấy dành cho nàng. xem ra nàng không đủ bản lĩnh để vượt qua. Nam Phong Thiên Hạo khẽ thở dài lắc đầu nhìn ả ta – Hoàng. . hoàng thượng. Tịnh phi sùng sốt lấp bắp nói

– Tịnh Phi người đã nghe chưa, hoàng thượng và quận chúa muốn thử thách người nên mới hành sự như thế, Tịnh Phi có trách thì trách người quá kém cỏi mà thôi. Từ Mã Yến liếc nhìn Tịnh Phi với cái nhìn đầy châm biếm. Tịnh Phi nàng ta sau khi nghe Thiên Hạo nói những lời kia trong lòng lập tức cả kinh, thì ra người muốn thử thách ta, từ nay về sau phải cẩn thận hơn mới được. Nghĩ vậy, nàng ta khẽ xoay người, trên môi nở nụ cười ngọt ngào:

– Tịnh Phi quả thật thiếu hiểu biết, thật sự không hiểu được dụng ý của hoàng thượng và quận chúa, đã phụ tấm lòng của 2 người, Tịnh Phi biết lỗi rồi, sau này sẽ cẩn thận hơn trong từng hành vi cử chỉ của mình.

– Biết lỗi là tốt rồi, người đâu đưa Tịnh Phi về Lạc Tứ cung tĩnh dưỡng.

– Tạ ơn hoàng thượng, Tịnh Phi hành lễ rồi cúi đầu bước ra ngoài Trong phòng lúc này chỉ còn lại Thiên Hạo, Từ Mã Yến và Lam Nhi. Thiên Hạo nhìn Từ Mã Yến khẽ thở dài, Từ Mã Yến nhận thấy tâm sự của hắn liền lên tiếng:

– Hoàng thượng, người không cần lo lắng cũng không cần tự trách mình, trước đây là do Mã Yến nhất thời nóng nổi không hiểu chuyện đã làm khó người, Mã Yến gửi lời xin lỗi tới người

– Công chúa, người không cần khách khí, phụ vương của nàng có ơn với ta, ta quyết không bạc đãi nàng và cả Hung Nô. Tâm tình của công chúa, ta hiểu nhưng hậu cung thâm hiểm khó lường, ta không muốn một người như nàng phải nhiễm bụi trần nơi đây Từ Mã Yến nghe những lời này khóe mắt có vài giọt lệ, bây giờ nàng đã hiểu vì sao hoàng thượng lại một mực từ chối nàng không cho nàng bất cứ cơ hội nào.

– E hèm. 2 người coi ta là ko khí hả. Lam Nhi nhướn mày nhìn Thiên Hạo

– Hhaha, sao có thể chứ, biểu muội của ta, muội ghen à

– Ghen cái gì mà ghen, vợ vẫn. Nó ném cho Thiên Hạo cái nhìn đầy đe dọa Từ Mã Yến khẽ mỉm cười, đi tới nắm lấy tay nó:

– Quận chúa, trước đây Mã Yến hiểu lầm người, mong người bỏ qua cho

– Haizzz, chuyện trước đây ta không có nhớ gì đâu, ta chỉ nhớ đứng trước mặt ta bây giờ là một Từ Mã Yến đã trưởng thành hơn rất nhiều thôi

– Umk, ngày mai ta phải về Hung Nô rồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại, tối nay ta có một món quà muốn tặng 2 người. Món quà cuối cùng của Mã Yến dành cho nơi này.

– Hử, quà à, biểu ca nghe thấy chưa, ng ta có quà cho huynh kia.

– Gì chứ, đâu phải cho riêng ta, nàng ấy cho cả muội còn gì. Từ Mã Yến bật cười khúc khích vì huynh muội nhà này, có câu người trong cuộc u mê, ng ngoài cuộc sáng suốt, nàng sao có thể ko nhìn thấy ánh mắt khác thường mà hoàng thượng nhìn Lam Nhi, bắt qua đây là chuyện của họ, nàng cũng không tiện xen vào

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: MÓN QUÀ CUỐI CÙNG.

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Đêm nay là ngày cuối cùng Từ Mã Yến ở lại Long Thịnh Hoàng Triều, Nam Phong Thiên Hạo tuy rằng chán ghét nàng nhưng cũng không quên trách nhiệm của mình. Nàng ta đến với vai trò là sứ thần của Hung Nô vậy thì khi đi cũng phải long trọng một chút. Chính vì vậy Nam Phong Thiên Hạo đã truyền khẩu dụ phân phó Thượng Thư Bộ Lễ Nam Phong Khuynh Tuấn mở một yến tiệc tiễn đưa Từ Mã Yến.

Về phía Nam Phong Khuynh Tuấn, sau khi nhận được khẩu dụ của hoàng thượng, hắn nặt mày hớn hờ lập tức đi chuẩn bị. Đã lâu lắm rồi trong cung không có yến hội nha, hẳn quả thật ngựa tay ngựa chân muốn chết rồi đây!

Ngự Hoa Viên.

Tối hôm nay Ngự Hoa Viên khác hẳn những ngày thường, lồng đèn đỏ trái dài uốn lượn cả một con đường, tuyết rơi lất phất phủ trắng những cánh hoa Hải Đường e ấp mới nở, mùi hương ngọt ngào của hồng Tây Tạng lượn lờ khắp nơi. Người người khuôn mặt rạng rỡ cùng nhau đến dự yến hội ngoài trời đưa tiễn sứ thần Hung Nô Từ Mã Yến.

Nam Phong Thiên Hạo ngồi ở vị trí chủ thượng, mày kiếm không ngừng chau lại, hẳn là muốn tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của một ai đó thế nhưng tìm kiếm đã lâu như vậy mà vẫn không nhìn thấy.

Chu công công đứng bên cạnh liền nhận thấy tâm tình của hoàng thượng có thay đổi, lập tức lo lắng hỏi:

“Bệ hạ, người cảm thấy không khỏe sao?”

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo mày kiếm càng nhíu chặt hơn, thấp giọng trả lời:

“Trẫm...”

Lời còn chưa nói xong thì bỗng nhiên đèn đuốc hai bên đồng loạt bùng lên sáng rực cả một góc Ngự Hoa Viên. Từ Mã Yến một thân từ y lướt nhẹ trên tấm lụa đỏ, trái dài từ cầu Minh Nguyệt xuyên suốt qua Ngự Hoa Viên, cuối cùng dừng lại trước mặt Nam Phong Thiên Hạo.

“Sứ thần Hung Nô xin thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”. Từ Mã Yến dùng thanh âm hết sức nhu hòa, phúc thân hành lễ với hân.

Lời vừa dứt, Nam Phong Thiên Hạo cùng văn võ bá quan đồng thời ngẩng người sững sờ. Sao chỉ mới có một ngày mà sứ thần Hung Nô hùng dữ kia liền trở nên như thế dịu dàng? Hôm nay nàng không mặc y phục của người Hung Nô, xiêm y cũng như trang sức trên người nàng toàn bộ đều là của người Hán, thậm chí cả cách hành lễ cũng theo phong tục người Hán, này là vì sao a?

Nhìn thấy nàng như thế, Nam Phong Thiên Hạo có chút không quen mắt, phát tay áo ra hiệu nàng không cần đa lễ.

Từ Mã Yến ánh mắt khẽ động, để lộ nụ cười ôn nhu, thấp giọng nói:

“Đêm nay sẽ là ngày cuối cùng Từ Mã Yến lưu lại đây, ta cũng biết trong suốt thời gian lưu lại, Từ Mã Yến ta đã khiến bệ hạ lo lắng không thôi, cũng là khiến nhiều người ở đây chướng mắt. Nhưng mà, Từ Mã Yến trời sinh tính khí hào sảng vốn không thể dịu dàng như những nữ tử Trung Nguyên, cho nên mong mọi người hãy bỏ qua cho những gì Từ Mã Yến đã làm. Hôm nay ta xuất hiện trong bộ dáng như thế này là muốn vì bệ hạ múa một khúc, coi như món quà cuối cùng ta dành tặng cho người”.

Từ Mã Yến vừa nói vừa phát mạnh ống tay áo, lập tức từ trong ống tay áo của nàng xuất hiện vô số đốm sáng nhỏ li ti. Những đốm sáng không ngừng phát ra những tia sáng màu lục lập lòe, chũng tán ra hòa quyện vào đêm đen rồi lại tích tụ bay vút lên bầu trời. Khi mọi người trầm trồ đưa nhau ngắm đầu nhìn lên cũng là lúc trong đêm tối xuất hiện một nhân ảnh toàn thân trắng thuần tay cầm chiếc ô màu đỏ đang lững lơ trên không trung, toàn thân nàng được bao phủ bởi những tia sáng yếu ớt nhưng lại vô cùng ấm áp ấy. Khẽ đập nhẹ gót hài, nàng xoay người ngồi xuống đưa trên một sợi tơ đã được Nam Phong Khuynh Tuấn chuẩn bị trước đó. Theo sau là tiếng ti bà trầm bổng hòa quyện cùng thanh âm trong trẻo mềm mại.

Ở bên dưới, Từ Mã Yến xoay người thành một vòng tròn, làn váy yêu kiều tung bay trong gió, những bông tuyết tinh khôi đua nhau quấn lấy Từ Mã Yến tạo nên một cảnh tượng mỹ lệ đến mê người.

Tất cả những người có mặt ở Ngự Hoa Viên đều kinh ngạc nhìn đến ngẩng người, nhất là Nam Phong Thiên Hạo, ánh mắt của hân không ngừng nhìn chăm chăm vào nhân ảnh phía trên kia.

Cảm nhận được cái nhìn đầy nóng bỏng của hân, Nhược Lam nghiêng đầu đáp lại hân bằng một nụ cười nhẹ. Tuy chỉ là một nụ cười thoáng qua nhưng đối với Nam Phong Thiên Hạo, bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến tim hân lỡ nhịp.

Tiếng đàn vừa dứt, điệu vũ cũng dừng, văn võ bá quan đồng loạt vỗ tay khen ngợi không ngừng. Từ Mã Yến vui mừng cúi đầu nói:

“Đa tạ. Cũng là nhờ có Quận chúa tận tình giúp đỡ ta, nếu không e rằng hôm nay Từ Mã Yến sẽ trở thành trò cười mất”.

“Ta cũng chỉ là góp một chút sức lực mà thôi, thành công hay không đều do chính công chúa tự thân phấn đấu”. Nhược Lam lúc này cũng đã đáp xuống mặt đất, ôn nhu nói.

Tuy rằng ngoài mặt luôn ác khẩu với nàng nhưng thật ra Nhược Lam cũng không ghét bỏ gì Từ Mã Yến cả. Tính cách của nàng chân thật và phóng khoáng Nhược Lam chẳng qua là không muốn cuộc sống sau này của nàng bị vùi lấp trong chốn hoàng cung xa hoa này cho nên mới ra sức ngăn cản nàng cùng Nam Phong Thiên Hạo. Hôm qua Từ Mã Yến đã đích thân hạ mình nhờ đến sự giúp đỡ của Nhược Lam, Nhược Lam cũng không ích kỷ đến mức mặc kệ không giúp.

Tĩnh phi ngồi bên cạnh âm thầm căn nhắc về phía Nam Phong Thiên Hạo, vừa rồi nàng tình cờ bắt gặp ánh mắt mà hân dành cho Phi Diệp quận chúa, ánh mắt ấy tuyệt đối không phải là ánh mắt mà một biểu ca nên dành cho biểu muội. Hân lúc nào cũng giấu kín suy nghĩ của mình đằng sau đôi mắt sâu không thấy đáy, vậy mà hôm nay cư nhiên để lộ ra ngoài. Nàng thật sự không cam tâm, người ở bên cạnh hân lâu nhất chính là nàng, người được hân sủng ái nhất phải là nàng. Tại sao hôm nay lại có sự thay đổi lớn đến như vậy? Bàn tay nắm chặt gấu áo, Tĩnh phi thanh âm nũng nịu nói:

“Hoàng thượng! Thần thiếp có một thỉnh cầu, mong người đáp ứng”.

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo nhướn mày, lạnh lùng hỏi:

“Là chuyện gì?”

“Phi Diệp quận chúa tài mạo song toàn được người người yêu quý, hiện tại nàng cũng đã mười bảy tuổi nhưng vẫn chưa có hôn sự, sẵn dịp các văn võ bá quan có mặt đông đủ tại đây, thần thiếp thiết nghĩ người nên ban hôn cho nàng.” Tịnh phi vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía Nhượng Lam.

Vừa nghe đến hai chữ ban hôn, Nam Phong Thiên Hạo cả người căng cứng, trừng mắt nhìn Tịnh phi. Người là đang thử thách tính kiên nhẫn của trăm sao? Nếu không phải người là nữ nhi của Đỗ Minh Sơn, trăm hôm nay nhất định sẽ xử tử người.

Bất giác ánh mắt đầy sát khí của hắn, Tịnh phi giật mình, bàn chân trong vô thức lùi lại mấy bước, mi mắt sụp xuống không dám nhìn hắn.

Đỗ Minh Sơn nhíu mày nhìn nữ nhi của mình, sau đó tiến lên phía trước, cung kính nói:

“Hồi hoàng thượng, nếu thật sự người muốn ban hôn cho Quận chúa, vậy thì vi thần xin mạo phép đề cử trưởng nam của thần Đỗ Minh Tự, hần...”

Không đợi cho hắn nói hết câu, Nhượng Lam lập tức tiến về phía Nam Phong Thiên Hạo, nắm lấy ống tay áo của hắn, nhanh nhẩu nói:

“Ai nha, ai nói với các người ta không có hôn sự, hoàng thượng đã sớm an bài cho ta rồi, chỉ là hiện tại không tiện để công bố mà thôi, biểu ca người nói xem có đúng hay không?”

“Ân, trăm xác thực có điều này. Hôn sự của Quận chúa trăm đã sớm có dự định”. Nam Phong Thiên Hạo gật đầu trả lời. Tiểu nha đầu này thật là giáo hoạt, mới đó đã đem mọi chuyện đổ lên đầu hắn rồi.

Nghe đến đây, sắc mặt Tịnh phi và Đỗ Minh Sơn đen đi vài phần, văn võ bá quan cũng nhón nhao cả lên. Bệ hạ đã chọn phò mã cho Quận chúa rồi sao?

Không biết là người nhà nào may mắn như vậy. Bọn họ thật sự muốn biết nha.

Thu hết biểu tình của Tịnh phi vào trong mắt, nụ cười trên môi Nhượng Lam sâu thêm mấy phần, kể đó nó bày ra một dáng vẻ thập phần mệt mỏi, nhìn Nam Phong Thiên Hạo nói:

“Biểu ca, mọi người cảm thấy mệt mỏi, có thể trở về trước nghỉ ngơi hay không?”

“Ân”. Nam Phong Thiên Hạo lại tiếp tục gật đầu. Hừm nha đầu khôn lỏi, nàng là biết nếu tiếp tục ở lại nhất định sẽ bị Tịnh phi soi mói cho nên lấy cớ thoát thân đây a.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: HẮC ỨNG THẦN BÍ.

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam.

Sáng ngày hôm sau.

Sau khi tiễn đưa đoàn người của Tư Mã Yến trở về Hung Nô. Nam Phong Dịch Thiên, Nam Phong Khuynh Tuấn, Thượng Quan Cẩn và Nhượng Lam đều bị triệu kiến tới Ngự Thư Phòng.

“Tham kiến hoàng thượng”. Ba đại nam nhân đồng thời hành lễ, cung kính nói.

Nam Phong Thiên Hạo lúc này một thân uể oải dựa vào long kỷ, thấp giọng nói:

“Không cần đa lễ, đều ngồi xuống cả đi”.

Sau khi cả bốn người đều đã an tọa, Thượng Quan Cẩn mới thấp giọng thông báo:

“Bệ hạ, vi thần đã cho người điều tra về hắc ưng mà Quận chúa bắt được lúc ở Mã Viên, tuy nhiên vẫn chưa có bất cứ manh mối gì”.

“Đệ thì lại nghĩ hắc ưng đó chính là của Thượng Thư Bộ Hộ Đỗ Minh Sơn”. Nam Phong Khuynh Tuấn nhếch miệng nói.

“Đỗ Minh Sơn là một con cáo già chính hiệu, sao có thể để lộ sơ hở như thế? Thật sự hết sức vô lý”. Nam Phong Dịch Thiên nhíu mày trả lời.

“Đêm qua muội đã được diện kiến kẻ có thể khiến hoàng đế của chúng ta mất ăn mất ngủ. Quả nhiên khí thế áp đảo, một kẻ rất từng trải và khôn ngoan. Kẻ như thế tuyệt đối không thể để cho hắc ung truyền tin vào ban ngày hơn nữa còn là bay ngang qua Mã Viên”. Vừa nói, Nhưộc Lam vừa liếc mắt nhìn về phía Nam Phong Thiên Hạo.

Nam Phong Thiên Hạo cũng trừng mắt nhìn Nhưộc Lam một cái, sau đó thâm trầm nói:

“Xem ra trong hoàng cung của trẫm có không ít chuột”.

Nghe Nam Phong Thiên Hạo nói vậy, ba nam nhân còn lại trong phòng thần sắc lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Ý của người là nói, sự việc của hắc ung lần này là muốn chúng ta hướng sự nghi ngờ về phía Đỗ Minh Sơn?” Thượng Quan Cẩm kinh ngạc nói. Nếu sự thật là như thế, vậy thì hoàng cung hiện tại đã không còn an toàn. Xem ra phải cử thêm ảnh vệ canh gác cẩn mật mới được.

“Hoặc là con chuột ấy đang rất nóng lòng rời khỏi hang, thậm chí bất chấp nguy hiểm chạy ra ngoài”. Nhưộc Lam hớp một ngụm trà, thông thả nói.

Lời vừa nói ra, tất cả những người còn lại trong phòng đồng thời sùng sốt, nhíu mày nhìn chằm chằm Nhưộc Lam.

“Biểu muội, ý của muội là...?” Nam Phong Thiên Hạo cất tiếng hỏi.

“Có phải hay không muội đã biết nội gián là ai?” Nam Phong Khuynh Tuấn hai mắt sáng rực, cao giọng hỏi.

“A, muội không biết”. Nhưộc Lam lắc lắc đầu trả lời.

“Nha? Vậy mà huynh cứ tưởng...”. Nam Phong Khuynh Tuấn cúi thấp đầu, ủ rũ nói.

“Àn, muội thật sự không biết nội gián là ai nhưng muội biết chủ nhân của nội gián!”. Nhưộc Lam híp lại đôi mắt, mỉm cười trả lời.

Thanh âm trong trẻo của Nhưộc Lam vang lên khiến cho bốn người bọn họ giật mình, quay ngoắt đầu lại trừng mắt nhìn.

“Hả? Gì kỳ quá vậy, theo lý thuyết thì phải bắt được gián điệp, sau đó dùng hình tra khảo hẩn, hành hạ hẩn sống không được chết không xong, mọi gan móc ruột bắt hẩn khai ra kẻ chủ mưu chứ”. Nam Phong Khuynh Tuấn hai tay ôm mặt, nói liên hồi.

Nghe những lời hẩn nói, Nam Phong Thiên Hạo, Nam Phong Dịch Thiên, Thượng Quan Cẩm đồng thời lắc đầu tặc lưỡi, bệnh cũ của Bát vương gia lại tái phát rồi.

Nhưộc Lam thì mở to mắt nhìn chằm chằm Nam Phong Khuynh Tuấn, này là...? Ngũ biểu ca của nó thích SM sao? OMG, nhìn huynh ấy như thế có đánh chết nó cũng không ngờ tới.

Nhận thấy ánh mắt bất thường của mọi người, Nam Phong Khuynh Tuấn mới giật mình ý thức được vừa rồi bản thân đã luống cuống, lập tức ho nhẹ vài tiếng, cười hà hà nói:

“Haha, đừng để ý những lời ta vừa nói, quên đi, quên đi!”

“Muội thật sự biết kẻ chủ mưu là ai?” Nam Phong Dịch Thiên nhượng mày hỏi.

“Lãnh Khiết Hàn! Hoàng đế của Vô Ngân Quốc. Có lẽ các huynh không để ý nhưng bức mật hàm được gắn trên chân của hắc ung có mùi thơm của Tử Đinh Hương, dựa vào mùi hương ấy muội liền khẳng định Vô Ngân hoàng đế chính là kẻ chủ mưu”.

“Tử Đinh Hương? Huynh chưa nghe thấy hương liệu này bao giờ cả?” Nam Phong Dịch Thiên thần sắc ngưng trọng nhìn nó đầy thắc mắc.

“Huynh không biết cũng đúng, bởi vì hương liệu này vốn không thể tồn tại ở đây. Các huynh cũng biết sự thật đúng không? Rằng không phải song thân của muội quy ẩn nơi thâm sâu cùng cốc, bọn họ là đang sống ở một thế giới khác, đúng chứ?”

Nghe thấy câu hỏi của Nhưộc Lam, bốn người bọn họ gật đầu thay cho câu trả lời. Ngay từ khi còn nhỏ bọn họ đã nghe tiên đế kể lại, thái tử phi Phi Yến Nhưộc Hy vốn không phải là người của thế giới này, nàng đến từ một thế giới khác, cho nên sau khi từ bỏ danh vị, thái tử Nam Phong Tử Đăng đã cùng nàng và hài tử đi đến thế giới bên kia.

Nhưộc Lam nhếch miệng cười nhạt một tiếng sau đó tiếp tục nói:

“Tử Đinh Hương là loài hoa vốn không thể có ở thế giới này nhưng bằng một cách nào đó, Lãnh Khiết Hàn lại có nó. Dám chắc rằng hẩn biết công dụng của Tử Đinh Hương chính là an thần, làm giảm cảm giác mệt mỏi cho nên mới dùng nó chế thành hương liệu đem theo bên cạnh. Ngay từ lúc gặp hẩn ở kinh thành, muội đã bị mùi hương trên người hẩn thu hút, e rằng trong thế giới này, Lãnh Khiết Hàn chính là người có mùi hương độc nhất vô nhị không thể trộn lẫn với bất cứ kẻ nào”.

“Mà trên bức mật thư kia lại có mùi của Tử Đinh Hương, kết hợp với những gì muội nói thì kẻ chủ mưu không ai khác chính là Lãnh Khiết Hàn?” Nam

Phong Dịch Thiên đưa tay lên vuốt cằm, nhíu mày trầm tư.

“Ân. Tuyệt đối không sai! Hơn nữa...” Nhược Lam đang tính nói gì đó thì đột nhiên bị thanh âm trầm thấp của Thượng Quan Cẩn cắt ngang.

“Hơn nữa người còn biết chính xác chỗ ở hiện tại của Vô Ngân hoàng đế, hẳn có lẽ là vẫn còn ở đâu đó trên lãnh thổ Long Thịnh”.

Nhược Lam liếc mắt nhìn về phía hắn, sau đó khoe miệng cong lên thành một nụ cười, nhàn nhạt đáp:

“Quả không hổ danh là Tể tướng đương triều, ta nghĩ lúc ở Giang Nam người hẳn là đã biết ta đi theo các người”.

“Ân, nhưng thần thật sự không hiểu, lúc bệ hạ và thần bị tập kích người lúc đó tại sao không rat ay mà lại chờ đến phút cuối cùng?”

“Bởi vì ta muốn trừng phạt hắn, ai bảo hắn dám bỏ ột Tứ Xuyên vào đĩa trái cây của ta”. Nhược Lam nhướn mày, chỉ tay về phía Nam Phong Thiên Hạo, bĩu môi nói.

Lời vừa nói ra, cả bốn người còn lại khoe miệng co giật liên hồi. Đây là... công tư bất minh nha!

“Ai nha, biểu muội, muội thù dai quá, nếu lúc đó cứu không kịp thì sao?” Nam Phong Khuynh Tuấn thắc mắc hỏi:

“Hừ, huynh yên tâm, có muội ở đó hẳn không chết được đâu, cùng lắm là ngoắc ngoải thôi”. Nhược Lam chớp chớp mắt trả lời.

“Haha, hoàng huynh, huynh nghe thấy chưa, muội ấy thật là bá đạo quá đi mà”. Nam Phong Khuynh Tuấn đột nhiên cười to, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Nam Phong Thiên Hạo vốn đã rất bức mình, nay lại nghe thêm nụ cười đầy mỉa mai của Nam Phong Khuynh Tuấn, tâm tình tức giận theo đó mà bùng phát, tay cầm tấu Chương ném thẳng về phía Nam Phong Khuynh Tuấn.

Nam Phong Khuynh Tuấn vì đang mãi miết cười mà không hề để ý tới vật thể lạ đang tiến gần về hắn với một tốc độ nhanh khủng khiếp, mãi cho đến khi cuốn tấu Chương đập thẳng vào mặt hắn, hắn mới có phản ứng lại.

“AAAAAAAAAAAA đau quá. Hoàng huynh, người chơi xấu”. Nam Phong Khuynh Tuấn tức tối xoa xoa một bên mặt đã sưng đỏ của mình, ủy khuất nói.

“Hừm, còn dám nói? Có phải hay không chán sống rồi?”

Bất gặp ánh mắt đầy phẫn nộ của hắn, Nam Phong Khuynh Tuấn thức thời mà ngậm miệng lại, lén lút núp sau lưng của Nam Phong Dịch Thiên.

Nam Phong Thiên Hạo thở dài một hơi, từ trên long kỷ đứng bật dậy, hướng về phía Nhược Lam mà tới. Tuy nhiên chân chỉ bước được mấy bước liền nghe thấy Chu công công đứng bên ngoài thông báo có Ngọc phi nương nương cầu kiến

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: HOÀI NGHỊ.

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Ngọc phi mang theo nụ cười tiến vào Ngự Thư Phòng, tuy nhiên vừa nhìn thấy Nhược Lam nụ cười của nàng có phần gượng gạo, vội vàng cuối đầu che đi sự thiếu tự nhiên của mình, nàng dịu dàng nói:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an”.

“Ân, ái phi không cần đa lễ”. Nam Phong Thiên Hạo mỉm cười, từ tốn nói.

“Bệ hạ, triều chính bận rộn người hẳn là vất vả. Thần thiếp lo lắng không yên cho nên nấu một ít chè long nhãn mang đến đây”. Ngọc phi nhẹ nhàng bước về phía trước, nắm nhẹ ống tay áo của Nam Phong Thiên Hạo, nhu thuận nói.

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo thầm liếc mắt nhìn về phía Nhược Lam, sau đó một tay vòng qua ôm eo của Ngọc phi, cao giọng nói:

“Haha, quả nhiên là ái phi của trẫm, chỉ có nàng mới chu đáo như thế”.

Hành động này của Nam Phong Thiên Hạo khiến Ngọc phi vô cùng sửng sốt, hoàng thượng hôm nay bị sao vậy? Mọi khi chỉ có hai người hắn vẫn không như thế thân mật với nàng, huống hồ hiện tại lại có mặt nhiều người như vậy.

“Biểu ca a, ở đây có một tiểu cô nương chưa gả, ba đại nam nhân chưa thủ thê, phu thê các người ân ái như vậy trước mặt chúng ta có phải hay không quá mức bất lịch sự? Ban đêm còn chưa đủ hay sao lại còn kéo đến tận ban ngày. Nếu là ham muốn như thế thì ít ra cũng phải cho bốn người bọn ta lui ra rồi hai người muốn làm gì thì làm chứ”. Nhục Lam chống cằm nhìn chằm chằm bọn họ, lạnh lùng nói.

Thượng Quan Cận, Nam Phong Dịch Thiên cùng Nam Phong Khuynh Tuấn đang tạo nhã uống trà thì bỗng nhiên ho sặc sụa, khóe miệng co giật muốn cười nhưng lại không dám cười.

Cánh tay ôm eo Ngọc phi của Nam Phong Thiên Hạo trở nên cứng ngắc, Ngọc phi thì bởi vì xấu hổ mà cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng đầu lên.

“Haha, biểu muội đây là đang ghen tị sao?” Nam Phong Thiên Hạo nhướn mày hỏi.

“Nha, cũng có đôi chút ghen tị. Dù sao chính huynh là người đã tứ hôn cho muội, hay là bây giờ công bố luôn nhỉ?” Nhục Lam hí mắt nhìn hẩn một cái, sau đó nhếch miệng trả lời.

Vừa nghe đến hai chữ tứ hôn, Nam Phong Thiên Hạo mày kiếm chau lại nồng đượm, cả người tản mát ra một loại khí thế thâm trầm đến đáng sợ.

Thấy vậy, Nam Phong Khuynh Tuấn thức thời cười haha hai tiếng, cao hứng nói:

“Nha, mùi thơm quá, hoàng huynh người vẫn là nên ăn chè long nhãn đi thôi, để lâu sẽ ngúi đấy”.

Nghe Nam Phong Khuynh Tuấn nói, Ngọc phi cũng lập tức gạt đầu, xấn nhẹ ống tay áo mức một chén chè cho Nam Phong Thiên Hạo.

Khoảnh khắc cánh tay trắng nõn của Ngọc phi ẩn hiện sau làn áo, một đôi tử mâu lạnh lùng cũng đồng thời xuất hiện. Nam Phong Dịch Thiên, Nam Phong Khuynh Tuấn cùng Thượng Quan Cận cảm nhận được sự bất thường liền nghiêng đầu nhìn Nhục Lam, men theo ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào cánh tay của Ngọc phi.

Đột nhiên Nhục Lam sắc mặt tái mét, ôm ngực thở gấp, vô lực ngã người dựa vào ghế.

“Biểu muội, muội làm sao vậy?” Nam Phong Khuynh Tuấn giật mình hét lên.

Nghe thấy tiếng hét của Nam Phong Khuynh Tuấn, Nam Phong Thiên Hạo

nhanh chóng đẩy Ngọc phi ra một bên, biểu tình thập phần vội vã chạy tới bế Nhục Lam vào lòng, gằn giọng quát:

“Lập tức gọi Ngự y!”

“Ừm, không cần đâu, chỉ là không khí ở đây ngột ngạt dẫn tới khó thở, cho

muội muội trở về Tĩnh Tú Cung nghỉ ngơi là được”. Nhục Lam nhú mày, thở dốc nói.

Nghe Nhục Lam nói vậy, hàng lông mày nhú chặt mới giãn ra được một chút, hoài nghi hỏi:

“Thật sự không sao?”

Nhục Lam không trả lời, chỉ khẽ gạt đầu một cái, bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

“Được rồi, đích thân trẫm sẽ đưa muội về”.

“Hoàng thượng! Người cứ giao biểu muội cho đệ là được rồi, muội ấy cũng đã nói là không sao, người cũng đừng nên quá lo lắng. Huống hồ Ngọc phi còn ở đây”. Nam Phong Dịch Thiên tiến lên chắn phía trước, nhanh như chớp bế lấy Nhục Lam từ trong tay Nam Phong Thiên Hạo, thấp giọng nói.

“Ân, ngũ ca nói không sai, biểu muội cứ giao cho bọn đệ là được rồi”. Nam Phong Khuynh Tuấn cũng tiến lên, chắn trước mặt Nam Phong Dịch Thiên.

“Thần nghĩ vẫn là nên đưa Quận chúa về Tĩnh Tú Cung càng sớm càng tốt, ở đó không khí trong lành sẽ giúp ích cho việc thuận khí của nàng. Bệ hạ, chúng vi thần xin được phép cáo lui”.

Dứt lời, bốn người lập tức xoay người rời đi, không thèm quan tâm Nam Phong Thiên Hạo có chấp thuận hay không.

—————Ta là đường phân cách, đừng đập ta nha—————

Tĩnh Tú Cung

Sau khi được Nam Phong Dịch Thiên bế trở về Tĩnh Tú Cung, Nhục Lam liền đuổi tất cả hạ nhân ra ngoài. Trong tấm phòng hiện tại chỉ còn lại bốn người

bọn họ.

Nhược Lam đưa tay lên miệng ngáp một cái, ưỡn oải tựa vào ghế, hớp một ngụm trà sau đó nói:

“Ba người nghĩ sao?”

“Cánh tay của Ngọc phi nương nương bị thương. Hơn nữa dấu vết này trùng hợp thay lại khớp với móng vuốt của chim ưng”. Thượng Quan Cẩm nhíu mày trả lời.

“Muội đang nghi ngờ Ngọc phi chính là nội gián?” Nam Phong Khuynh Tuấn chống cằm nhìn chằm chằm Nhược Lam, lắc lắc cái đầu nói.

“Àn! Nhưng sao huynh lại nhìn muội như thế?” Nhược Lam gạt đầu, mỉm cười trả lời.

“Haizzz, vừa rồi muội diễn kịch thật sự là quá xuất sắc đó, báo hại ta một phen đứng tim”.

“Nha, chỉ có mình huynh là bị lừa, hai người kia đâu có thế”. Nhược Lam bĩu môi, chỉ tay về phía Nam Phong Dịch Thiên và Thượng Quan Cẩm.

Nghe vậy, Nam Phong Khuynh Tuấn quay ngoắt đầu lại, trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

Nam Phong Dịch Thiên và Thượng Quan Cẩm bị ánh mắt của hắn nhìn đến rợn người, chỉ biết cười haha hai tiếng liếc mắt nhìn sang chỗ khác.

Nhìn biểu tình trẻ con của Nam Phong Khuynh Tuấn, Nhược Lam vui vẻ giải thích.

“Thật ra lúc đó muội là dùng ngón chân điểm vào huyết Chấn thủy, vùng tiếp giáp giữa bụng và ngực dễ gây ra trạng thái khó thở, như vậy mới có thể đánh lừa được tên đáng ghét kia”.

“Hừm, dù sao cũng không phải mình ta bị lừa, tạm tha cho muội đó”. Nam Phong Khuynh Tuấn bĩu môi nói.

“Ngũ ca, còn huynh?” Nhược Lam nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nam Phong Dịch Thiên, huynh ấy hình như có tâm sự. Vừa rồi lúc nó nhắc tới ý kiến nghi ngờ Ngọc phi là nội gián, rõ ràng nhìn thấy huynh ấy khẽ nhíu mày. Ngũ ca, huynh ấy thật sự có rất nhiều bí mật, phải chăng Ngọc phi cũng là một trong những bí mật ấy?

Nghe Nhược Lam hỏi đến mình, Nam Phong Dịch Thiên thở dài một hơi, thấp giọng trả lời:

“Không có bằng chứng huynh không thể vội vàng kết luận, vết thương trên tay Ngọc phi, có thể là tình cờ cũng có thể giống như muội nói. Huynh sẽ điều tra về điều này”.

Nghe được câu trả lời của hắn, Nhược Lam nhếch miệng cười một cái, huynh ấy là đang do dự, rốt cuộc là vì sao đây a?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: TIÊU ĐÔNG TÂY(*)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Tỉnh Tú Cung

Đêm nay vàng trăng trên cao thật tròn, ánh trăng bàng bạc xuyên qua mọi góc ngách hòa quyện cùng mùi thơm thoang thoảng của Dạ Lai Hương càng khiến cho cảnh vật trong Tỉnh Tú Cung huyền ảo khác thường.

Nhược Lam đang dần dần chìm vào giấc ngủ thì bỗng nhiên, một đạo ánh sáng lóe lên làm nó giật mình. Vội vàng mở mắt nhìn chằm chằm vào khoảnh khắc không trước mặt, Nhược Lam lập tức kinh ngạc nhìn hai miếng ngọc bội, một khắc chữ Thiên Di, một khắc chữ Trần Lam đang phát ra thứ ánh sáng màu xanh nhạt lượn lờ dưới ánh trăng bạc.

Tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, chưa kịp suy nghĩ được gì thì hai khối ngọc đã tách nhau ra rồi “Bùm” một phát, miếng ngọc không thấy đâu nữa, đổi lại là hai nhân ảnh, một xanh lục, một xanh lam, tròn tròn nho nhỏ cực kì đáng yêu.

Bé thân mặc xanh lục có mái tóc xoắn cùng đôi mắt đồng dạng xanh lục, mũi cao, hai má cắn tròn, đôi môi đỏ tươi thật phần khả ái. Bé thân mặc xanh lam tóc dài tới eo, mắt to màu lam, hai má hồng hồng, môi mỏng nam tính, nhếch miệng mỉm cười nhìn Nhược Lam.

“Liễu Mặc, Lãnh Huyết tham kiến chủ nhân”. Hai bé lục lam lần lượt lên tiếng.

Nghe vậy, Nhược Lam mày liễu chau lại nồng đượm, thanh âm này...

“Các ngươi là... lúc đó?” Nhực Lam tròn tròn mắt, chỉ tay về hai người bọn họ, kinh ngạc hỏi.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt của Nhực Lam, Lãnh Huyết cười nhạt một tiếng, nhú mồm nói:

“Ân, giọng nói mà người nghe thấy lúc đụng độ với Tu La Thất Kiếm chính là của bọn ta.”

“Chúng ta là linh thể ngự trị trong miếng ngọc phi thúy mà người đang nắm giữ. Chắc hẳn Nam Phong Từ Đẳng đã kể cho người về chúng ta”. Liễu Mặc lượn một vòng quanh thân thể của Nhực Lam, lú lo nói.

Hai tiểu đồng tây vừa dứt lời thì tay của Nhực Lam trong vô thức liền đưa lên xoa xoa huyết Thái dương, trong lòng rối rắm không thôi.

Sau khi tỉnh dậy quả thật Nhực Lam có nhiều thứ muốn hỏi nhưng bản thân lại không nhớ chính mình muốn hỏi điều gì. Ngay cả hai tiểu đồng tây quan trọng như vậy mà Nhực Lam cũng không tài nào nhớ nổi, mãi cho đến khi bọn họ xuất hiện, nó mới giật mình thẳng thốt nhận ra. Điều này rốt cuộc là sao đây?

Lãnh Huyết cũng mơ hồ cảm nhận được tâm tình bất thường của Nhực Lam, lúc hắn và Liễu Mặc kết hợp với nhau chống lại ma khí của Tu La Thất Kiếm cũng là lúc bên ngoài xuất hiện một luồng tiên khí vô cùng mạnh mẽ. Sau đó cả hai người bọn họ bởi vì nguyên khí bị tổn thương trầm trọng cho nên mới tạm thời ngủ sâu. Tuy nhiên trong lúc Lãnh Huyết ngủ sâu hắn rõ ràng cảm nhận được luồng tiên khí đó tiếp cận Nhực Lam nhưng rất nhanh liền biến mất. Đó có phải là nguyên nhân khiến Nhực Lam bất ổn như vậy? Thậm chí không thể nhớ nổi bọn họ là ai?

Liễu Mặc chớp chớp mắt, hết nhìn Nhực Lam lại quay sang nhìn Lãnh Huyết, hai người này làm sao vậy? Tự nhiên im lặng hết thế?

“Các ngươi nói gì đi chứ? Khó khăn lắm mới ta mới tỉnh dậy mà, hai người các ngươi ai nấy cũng đều đắm chiêu. Thật nhàm chán!” Liễu Mặc chau mày, bất bình nói.

Nghe Liễu Mặc nói vậy, Nhực Lam mới nghiêng đầu nhìn về phía hắn, khó hiểu hỏi:

“Tỉnh lại? Khó khăn?”

“Ân, trận chiến với Tu La Huyết Kiếm khiến chúng ta mất khá nhiều nguyên khí không thể xuất hiện dưới hình dạng con người, cũng may hôm nay tình cờ người lại đặt chúng ta dưới ánh trăng, mới khiến bọn ta hồi phục được phần nào phần nguyên khí bị hao tổn”. Lãnh Huyết thở dài trả lời.

“Thật xin lỗi, làm phiền tới các ngươi”. Nhực Lam cúi đầu, thấp giọng lên tiếng.

“Nha, không cần tự trách, đây là bổn phận của chúng ta mà”. Liễu Mặc nhào vào lòng Nhực Lam, nhu hòa lên tiếng.

“Chủ nhân, ta có thể hỏi người một câu được không?” Lãnh Huyết nhú mồm

hỏi.

“Dĩ nhiên”. Nhực Lam ngẩng đầu, mỉm cười trả lời.

“Vào những đêm trăng tròn có phải hay không người thường nằm mơ, mà giấc mơ đó cứ lặp đi lặp lại?”

“Mơ? Ta không có”. Nhực Lam lắc đầu nói.

Lời vừa dứt, Liễu Mặc lúc này đang ngồi trên đùi của Nhực Lam liền đánh một cái giạt mình, quay đầu nhìn về phía Lãnh Huyết. Chủ nhân thế nhưng không nhớ! Không thể nào!

Ngược lại với phản ứng của Liễu Mặc, Lãnh Huyết chỉ nhăn nhó đuôi lông mày một chút, sau đó liền rơi vào trầm tư. Quả nhiên là quên hết tất cả, xem ra mọi chuyện đều liên quan tới luồng tiên khí kia. Chỉ là không biết kẻ kia là bạn hay thù, làm vậy với mục đích gì?

Cảm nhận được sự khác thường của hai tiểu đồng tây, Nhực Lam lo lắng hỏi:

“Sao vậy? Có phải ta đã quên thứ gì?”

“Cũng không có gì quan trọng, quên cũng tốt”. Lãnh Huyết trầm mặc nói.

“Nhưng...” Nghe những lời khó hiểu của hắn, Nhực Lam càng thêm bồn chồn, đang tính mở miệng hỏi thêm thì đột nhiên con buồn ngủ ập tới, Nhực Lam vô thức chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Nhực Lam ngủ say, thanh âm non nớt của Liễu Mặc lập tức vang lên:

“Ngươi là biết chuyện gì đang xảy ra đúng không? Tại sao chủ nhân lại

không nhớ được gì?”

“Hử? Ta làm sao biết được, chẳng qua việc chủ nhân không nhớ gì về kí ức tiền kiếp không phải là một chuyện tốt sao?” Lãnh Huyết nhướn mày trả lời,

sau đó quay người biến mất vào ngọc bội.

Thấy vậy, Liễu Mặc tức tối giậm chân, trong lòng không ngừng chửi rửa.

Lãnh Huyết chết tiệt, cư nhiên dám đánh trống lảng với ta. Đêm nay nhất định sẽ không cho ngươi ngủ yên giấc!.

Chú thích: (*) Tiểu đồng tây: Hàm ý chỉ những vật dễ thương, khả ái.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: THẬP TAM CÔNG CHÚA.

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Tỉnh Tú Cung

Nhược Lam hí hóp mắt, đưa tay lên miệng ngáp một cái, nhú nhú mày nhìn hai con người trước mặt, thấp giọng hỏi:

“Đại biểu ca, ngũ biểu ca, hai người rảnh rỗi, sáng sớm không có chuyện gì

làm hay sao lại chạy đến chỗ này?”

“Trẫm nhớ trước đây trẫm đã nói ra lý do rồi, biểu muội a, sao cứ bắt trẫm phải lặp lại”. Nam Phong Thiên Hạo nhếch miệng trả lời.

“Ngũ biểu ca của muội không có rảnh như ai đó, ta đến đây là vì có chuyện muốn nói với muội”. Nam Phong Dịch Thiên liếc Nam Phong Thiên Hạo một cái, tiểu tựa phi tiểu nói.

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo lập tức quay sang nhìn hấn, thanh âm đầy oán hận:

“Ngũ đệ, càng ngày ta càng thấy đệ xem thường ta”.

“Hừm? Có sao? Đại ca, huynh nghĩ quá nhiều rồi” Nam Phong Dịch Thiên chớp chớp mắt trả lời.

Hành động này của hấn khiến cho cả Nhược Lam lẫn Nam Phong Thiên Hạo đồng thời sững sốt. Từ lúc nào mà Ngũ vương gia nổi tiếng trầm tĩnh lạnh lùng lại có biểu hiện trẻ con y hệt Bát vương gia Nam Phong Khuyên Tuấn thế này? Không phải là ở cạnh nhau quá nhiều nên bị lây nhiễm đấy chứ?

“Hoàng thượng, người chắc hẳn cũng nghe thấy lời của ngũ ca”. Nhược Lam ho nhẹ một cái, mỉm cười nhìn Nam Phong Thiên Hạo.

Lời vừa dứt, sắc mặt của hấn cũng lập tức tối sầm, nhướn mày hỏi:

“Biểu muội này là đang đuổi khéo trẫm? Hai người các người rớt cuộc là đang mưu tính chuyện gì? Tại sao không thể nói trước mặt trẫm?”

“Nha, cái đó...”

Nhược Lam nói còn chưa có hết câu thì đã bị thanh âm chói tai của Chu công công làm cho gián đoạn.

“Bẩm hoàng thượng, nô tài có chuyện bẩm báo”. Chu công công thở hổn hển, quỳ xuống đất, lo lắng nói.

“Có chuyện gì? Tại sao lại gấp gáp như thế?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, Thập tam công chúa bị ngã xuống hồ sen ở Lạc Tứ

Cung”. Chu công công vừa nói, thân hình cũng theo đó mà run lẩy bẩy.

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, Nam Phong Thiên Hạo khuôn mặt lộ rõ sự bất an, lớn giọng quát.

“Hoàng thượng xin người đừng quá lo lắng, cũng may lúc đó có Đại nô tỳ bên cạnh Tịnh phi nhảy xuống cứu, hiện tại Thập tam công chúa đang được Ngự y chữa trị tại Ngự Ninh Cung”.

Nghe xong lời Chu công công nói, hai hàng lông mày của Nam Phong Thiên Hạo mới từ từ giãn ra, khẽ nghiêng đầu nhìn Nhược Lam một cái rồi trầm giọng nói:

“Bãi giả Ngừ Ninh Cung”.

Sau khi Nam Phong Thiên Hạo rời đi, Nhựt Lam liền lập tức chạy tới nắm tay áo của Nam Phong Dịch Thiên, cao hứng nói:

“Biểu ca, chúng ta cũng đến đó đi a”.

“Tiểu nha đầu, muội là muốn xem kịch vui à? Chuyện của Ngọc phi lễ nào muội không muốn biết?” Nam Phong Dịch Thiên búng nhẹ một cái lên trán của Nhựt Lam, ôn nhu nói.

“Vừa nãy chẳng phải Chu công công bảo Thập tam công chúa được cứu bởi nô tỳ thiếp thân của Tịnh phi hay sao? Ai nha, không phải trùng hợp như thế chứ? Còn chuyện của Ngọc phi từ từ tính cũng được, không cần gấp”

Nhìn thấy vẻ mặt ham vui của Nhựt Lam, Nam Phong Dịch Thiên chỉ có thể lắc đầu thở dài một cái, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Được rồi, vậy thì đi! Dù sao ta cũng muốn ghé thăm muội ấy”.

———— Ta là đường phân cách, đừng đập ta nha —————

Ngừ Ninh Cung.

Sau khi Nam Phong Thiên Hạo đặt chân vào Ngừ Ninh Cung không bao lâu thì Nhựt Lam và Nam Phong Dịch Thiên cũng tới.

Lúc này trong Ngừ Ninh Cung chỉ còn lại ba người. Nhựt Lam đưa mắt quan sát cách bài trí bên trong. Ngừ Ninh Cung bày biện đơn sơ nhưng lại không mất đi vẻ phong nhã của hoàng cung. Phong thủy cũng rất tốt nha, không khí thoáng đạt trong lành, xem ra Thập tam công chúa này con mắt nhìn cũng không tồi. Tuy nhiên có một điều làm Nhựt Lam chú ý đó chính là mùi thuốc bắc nồng đượm nơi đây, có phải hay không thập tam công chúa thân thể kiểu nhựt, rất dễ bị bệnh?

Nhìn thấy Nhựt Lam chau mày, Nam Phong Thiên Hạo lập tức lên tiếng:

“Khó chịu vì mùi thuốc phải không? Y Ninh muội ấy từ nhỏ cơ thể yếu ớt ngày ngày phải uống thuốc mới có thể sống sót”.

Nghe Nam Phong Dịch Thiên giải thích, mày liễu của Nhựt Lam lại càng nhíu chặt hơn. Phải uống thuốc để suy trì mạng sống ư? Rốt cuộc là mắc phải căn bệnh gì mà ra nông nổi như thế?

Nghe thấy tiếng động phát ra từ tấm phòng của Thập tam công chúa, ba người bọn họ lập tức tiến vào bên trong.

“Y Ninh, muội tỉnh?” Nam Phong Thiên Hạo nhíu mày hỏi.

Đáp lại câu hỏi của hắn, Thập tam công chúa chớp mắt liên hồi, rồi đột nhiên nàng bật người dậy, hét lớn:

“AAAAA, soái ca kia, lão thiên a! Cuối cùng bốn tiểu thư cũng được xuyên không”.

Lời vừa nói ra, ba người còn lại trong phòng cũng theo đó mà tròn tròn mắt nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt.

Nhựt Lam vẫn còn đang ngăn người trước tình huống đầy bất ngờ này thì đột nhiên bà vai đã bị nắm chặt lắc qua lắc lại.

“Á, Asagi chan! Đúng là mi rồi, con nhóc kia, tại sao xuyên mà không báo với ta một tiếng hả? Báo hại ta không có ai để chơi cùng”.

Nghe thấy giọng điệu chanh chua đầy chất vấn của Thập tam công chúa,

Nhựt Lam lập tức vươn tay chỉ thẳng vào mặt nàng, hồ nghi hỏi:

“Ann chan?”

“Bingo! Bạn với chả bà, tưởng mi quên ta luôn rồi chứ”. Thập tam công chúa chống nạnh, bĩu môi trả lời.

Câu trả lời của Thập tam công chúa càng khiến cho Nhựt Lam kinh ngạc không thôi.

“Làm sao mi xuyên được?”

“Hừm, sao trắng gì? Tại mi chứ ai, qua nhà kiếm mi chơi ai dè bà cô đánh đá và quái vật không tuổi nhà mi liền ném vô trong mặt ta một câu, nói rằng mi xuyên không về cổ đại rồi. Thế đấy, mi đi mà không chịu rù ta theo làm ta bức rức chịu không được, thế là ta ra hồ bơi xả stress. Nào ngờ vừa ra đến nơi liền thấy một thằng nhóc té xuống hồ, mà cái hồ bơi sâu cũng phải hai mét, một thằng nhỏ như nó làm sao mà bơi ở trong đó được, với lại nhìn sắc mặt nó tái nhợt thế là ta không suy nghĩ gì hết liền nhảy xuống cứu nó”.

“Rồi! Stop, bạn Asa đa hiểu vấn đề ngay và luôn. Hóa ra xuyên được là vì có người không biết bơi lại ham hồ nhảy xuống cứu người chết đuối chứ gì?”

“Thì đó, lúc nhảy xuống rồi ta mới nhớ hóa ra mình không biết bơi, ta sợ quá vùng vẫy la hét một hồi thì bỗng nhiên một trận cuồng phong kéo đến, ta

nhìn thấy một con giun, à không, không phải giun mà là một con rồng. Ta đang lo sợ không biết gì thì cái thằng nhỏ ôn dịch kia hẳn nói hẳn là con trai của thủy thần, vì tròn phụ vương xuống nhân gian chơi mà bị yêu ma hãm hại té xuống dưới này, đang định hóa thân lại thành hình rồng thì tự nhiên ta lại nhảy xuống, hẳn ko biết phải làm thế nào, bản thân bị thương mà lại còn đeo bông thêm cả ta, sau đó may thay cái lão già giun đất à quên phụ vương của hẳn đến cứu mới thoát được”.

Nghe Thập tam công chúa líu lo một hồi, khoe miệng Nhược Lam co giật không thôi, hít sâu một hơi, lớn giọng quát:

“Con điên kia! Có biết thủy thần trong truyền thuyết là một siêu cấp tuyệt đỉnh soái ca không hả, ở đâu lôi ra cái danh hiệu lão già mà còn gắn thêm chữ giun đất vào. Người ta là rồng là đại long đấy biết chưa hả?”

“Ồ thì, ta đâu có phải là nhà khảo cổ học như mi đâu làm sao ta biết được mấy cái đó chứ” Thập tam công chúa chu mỏ phản bác.

“Hừ, rồi sau đó thủy thần cảm thấy nhân gian hiếm có người nào không biết bơi mà lại quên cả bản thân đi cứu người khác cho nên mới phá lệ đáp ứng điều kiện của mi, cho mi xuyên không chứ gì?”

“Àn, ta nói nha, mi ko hồ là bạn ta, thông minh dễ sợ luôn á. Cơ mà ta cứ tưởng đến đây sẽ thành người câm vì ta đâu có biết nói tiếng Hán, còn là Hán cổ nữa chứ, may thay khi nhập vào cái thân xác này, toàn bộ trí nhớ của nàng ta đều được lưu lại, hắc hắc cho nên ta mới có thể nói được Hán cổ”.

Nam Phong Thiên Hạo cùng Nam Phong Dịch Thiên cuối cùng mới định thần lại nhìn cảnh tượng trước mặt, nhíu mày hỏi:

“Biểu muội, nàng ta là ai?” Nam Phong Thiên Hạo cất tiếng hỏi.

“Nàng ấy là bằng hữu của ta ở thế giới bên kia”

“Vậy còn Thập tam muội muội?” Nam Phong Dịch Thiên cũng lên tiếng hỏi.

“Muội e là nàng ấy đã nhập vào thân xác của tiểu nha đầu này ở thế giới bên kia rồi”.

“Ý muội là tá thi hoàn hồn?” Nam Phong Dịch Thiên hoài nghi hỏi

“Àn! Bất quá hai người yên tâm đi, ở chỗ của muội y học rất phát triển. Thập tam công chúa xuyên đến đó tuyệt đối không có hại”.

“Nếu là như vậy thì tốt rồi, trăm cũng không quá khắt khe, chuyện này ngoài những người cần biết thì tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Y Ninh vẫn là Y Ninh, bất quá mọi hành động, cử chỉ đều phải hết sức cẩn thận”. Nam Phong Thiên Hạo thấp giọng dặn dò.

“Đa tạ”.

“Như vậy nghĩa là chúng ta lại có thêm một muội muội từ trên trời rơi xuống rồi”. Nam Phong Dịch Thiên tay cầm cây quạt phẩy phẩy nói.

“Ai nha, lại thêm có thêm một soái ca nữa kìa. Cổ đại này ăn cái giống gì mà sản sinh ra nhiều mỹ nam thế nhỉ? Thật là ngưỡng mộ quá đi mà”. Thập tam công chúa đưa tay lên miệng cười duyên một cái, chớp nhẹ hàng mi nhìn chăm chăm Nam Phong Dịch Thiên.

Bắt gặp ánh mắt này của nàng, Nam Phong Dịch Thiên bất giác nổi da gà, từ trước đến giờ chưa có ai nhìn hẳn bằng ánh mắt như vậy, hẳn là hẳn sợ nhất nữ nhi nào nhìn hẳn như thế. Trong lòng đánh một cái giạt mình, Nam Phong Dịch Thiên cười ha ha hai tiếng, từ tốn nói:

“Xem ra muội muội không còn gì đáng lo nữa, ta chợt nhớ ra ở Bình Nam vương phủ có chuyện cần giải quyết, ta phải trở về”.

Lời vừa dứt, Nam Phong Dịch Thiên cũng theo đó mà mất tăm mất dạng không thấy đâu nữa.

Nam Phong Thiên Hạo vốn là người thức thời, nhìn thấy biểu hiện của ngũ đệ như thế, hẳn cũng nhanh chóng cáo từ trở về Ngự thư phòng.

Lúc này trong Ngũ Ninh Cung chỉ còn lại Nhược Lam và Thập tam công chúa.

“Ta không ngờ tên giun già, ý nhằm lão long vương đó hào phóng đến như vậy. Vốn chỉ xin hẳn cho nhập vào xác của vị tiểu thư nào đó thôi, nào ngờ hẳn cho ta thành công chúa luôn. Hớ hớ, số ta thật là sung sướng quá đi, trong cung son hào hải vị, kỳ trân dị bảo cái gì mà không có, ta giàu to rồi”. Thập tam công chúa vui mừng hét lên.

“Dẹp ngay cái ý tưởng đó đi, kể cho ta sự tình ở Lạc Tứ Cung đi”.

“À, cái con quý cái gì đó dám hại ta”. Y Ninh lớn tiếng nói.

“Mi là đang nói Tịnh phi?”

“À đúng rồi Tịnh phi! Theo những gì trí nhớ của cỗ thân thể này để lại, Y Ninh trước kia vì có lòng tốt, sợ nàng ta bị cấm túc trong cung ba tháng sẽ buồn cho nên mới ghé thăm, ai dè nàng ta hình như ganh tị với Y Ninh hay sao ý, cố tình gạt chân đề Y Ninh té xuống hồ sen”.

“Nha nha, trong cung ta ghét Tịnh phi nhất đó, ta biết mi hữu thù bất báo phi quân tử, cho nên chuyện của Tịnh phi giao cho mi xử đấy”. Nhược Lam vỗ vỗ vai Y Ninh, vui vẻ nói.

“Há há, ngon lắm chứ nói! Ta nhất định khiến nàng ta sống không được chết cũng không xong”. Thập tam công chúa vừa nói, vừa xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình.

Nhìn thấy hành động này của Y Ninh, Nhược Lam lườm nàng một cái, mỉm cười nói:

“Được rồi cô nương, tôi biết là cô đói bụng, đợi đấy tôi kêu người làm đồ ăn cho cô”.

“Oa, Asagi chan,suki desu (*) ” Thập tam công chúa vui mừng, nhảy bổ vào người Nhược Lam.

“Vâng, tôi biết rồi cô nương! Giờ tôi có việc phải giải quyết, khi khác sẽ quay lại thăm cô”.

“Àn, đi đi a”.

Sau khi bước ra khỏi Ngự Ninh Cung, Nhược Lam mỉm cười vui vẻ, xem ra Tịnh phi sắp bước vào những chuỗi ngày gà bay chó sủa rồi a!

Chú thích: (*)) suki desu : Tôi yêu bạn rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ* , *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ* , *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: DU NGOẠN.

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Sau khi rời khỏi Lạc Tứ Cung, Nhược Lam nhanh chóng cưỡi Phi Vũ xuất cung đến Bình Nam Vương Phủ.

Nam Phong Dịch Thiên cũng biết, dựa vào tính tình của Nhược Lam sau khi coi hết chuyện vui ở Lạc Tứ Cung, nàng nhất định sẽ đến tìm hắn. Bởi thế cho nên lúc Thu Tĩnh từ Hoàng cung trở về, hắn liền ra lệnh cho y pha một ấm trà thật ngon chờ Nhược Lam tới.

Chưa tới nửa canh giờ, Nhược Lam đã có mặt tại Thư phòng của Nam Phong Dịch Thiên.

Khẽ nhíu mày nhìn biểu tình của Nhược Lam, Nam Phong Dịch Thiên thấp giọng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Xem kịch không vui sao?”

“Vui gì chứ! Tưởng có trò hay nào ngờ đến đó chỉ coi được màn ân ái ái ái của bọn họ, thậm chí còn nghe được tin hoàng thượng bãi bỏ lệnh cấm túc cho Tịnh phi, tức chết mười lăm!” Nhược Lam nghiêng răng trả lời.

Nhìn thấy biểu hiện này của nó, cả Nam Phong Dịch Thiên lẫn Thu Tĩnh đều đồng thời đưa tay lên miệng cười trộm một cái.

Thấy vậy, Nhược Lam bĩu môi, cao giọng nói:

“Ai nha, ai nha, chủ tớ các ngươi thật là tâm ý tương thông mà, cười mà cũng cười cùng lúc nữa cơ”.

Lời vừa dứt, Thu Tĩnh sắc mặt lập tức đỏ ửng, lời trong ống tay áo một tờ giấy, tiếp tục viết:

“Thu Tĩnh tự nhiên nhớ ra có việc phải làm, Thu Tĩnh xin được phép cáo lui”.

Viết xong, y nhanh chóng co chân chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của hấn ẩn khuất sau cánh cửa, Nhượng Lam bật cười nói:

“Giờ chứ! Ngay cả lý do trốn tránh cũng thật là giống nhau nha”.

“Muội thật là! Đừng trêu hấn nữa”. Nam Phong Dịch Thiên cũng bật cười, xoa xoa đầu Nhượng Lam, nhỏ giọng mắng.

“Hừ, tại sao huynh lại có một thuộc hạ khá ái như vậy chứ? Thật là khiến người ta muốn nhào vào cắn một cái”.

“Giờ ta mới biết muội là sắc nữ đấy! Mà thôi đừng nghĩ linh tinh nữa, ngồi xuống đi, huynh muốn bàn bạc với muội chuyện của Ngọc phi”.

“Àn, huynh nói đi a, muội nghe nè”. Nhượng Lam chớp chớp mắt trả lời. Muội thật sự muốn biết vì sao lúc trước khi nhắc tới Ngọc phi huynh lại do dự như thế, rốt cuộc mối quan hệ của hai người là gì?

“Huynh và Ngọc phi có thể coi như là thanh mai trúc mã. Nàng ấy từ nhỏ tính tình thiện lương, ngay cả một con kiến còn không dám giết sao có thể là nội gián. Hơn nữa huynh cũng đã cho người đi điều tra, sở dĩ Ngọc phi có vết thương như vậy là vì mấy ngày trước phụ thân của nàng có cho người mang vào trong cung một con bạch điều, hi vọng Ngọc phi ở trong cung sẽ bắt cô quạnh. Hạ nhân xung quanh nàng cũng khẳng định lúc cho bạch điều ăn nàng là sơ xảy để bị cào trúng mà thôi”.

Nghe thấy lời giải thích của hấn, bàn tay bưng tách trà của Nhượng Lam có hơi khựng lại một chút, khẽ liếc mắt nhìn Nam Phong Dịch Thiên một cái, Nhượng Lam mỉm cười nói:

“Nguyên lai là như vậy, muội cũng chỉ là nghi ngờ một chút, nếu như huynh đã xác nhận chỉ là hiểu lầm, vậy thì không cần phải truy cứu nữa. Hôm nay đến đây, ngoại trừ việc của Ngọc phi, muội còn có một chuyện khác muốn nhờ huynh”. Nhượng Lam vừa nói vừa lúi trong ống tay áo ba phong thư, sau

đó chia ra trước mặt Nam Phong Dịch Thiên.

Sau khi tiếp nhận ba phong thư từ tay Nhượng Lam, Nam Phong Dịch Thiên nhíu mày hỏi:

“Muội... đây là?”

“Trên tay huynh là ba lá thư mà muội viết cho hoàng thượng, Thượng Quan Cảnh và Y Ninh, sau khi muội khởi hành đi Dương Châu thì huynh hãy giao phong thư này cho bọn họ giữ hộ muội”.

“Muội đi Dương Châu làm gì?” Thanh âm đầy ngạc nhiên của Nam Phong Dịch Thiên vang lên.

“Ban đầu, mục đích của muội khi đến đây là để du ngoạn, sau vì một vài chuyện phát sinh mới ở lại Hoàng cung. Muội nhận thấy hoàng cung bây giờ tạm thời sẽ không có sóng gió nên quyết định đi thưởng cảnh ở Dương Châu”. Nhượng Lam hớp một ngụm trà thông thả trả lời.

“Àn, vậy bao giờ thì muội xuất phát?”

“Ngay bây giờ!”

Thanh âm đầy dứt khoát của Nhượng Lam khiến Nam Phong Dịch Thiên hơi sững sốt một chút. Biểu muội của hấn cứ như là đang trốn nhà mà đi vậy, là sợ hoàng thượng không cho phép nên muội mới lặng lẽ mà đi?

Khẽ nở một nụ cười dịu dàng, Nam Phong Dịch Thiên mỉm cười nói:

“Nhất định phải bảo trọng”.

“Àn”. Nhượng Lam gật đầu đáp lại hấn.

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Ngự Thư Phòng.

“Lại đi nữa rồi sao? Tại sao đệ không giữ muội ấy lại?” Nam Phong Dịch Thiên Hạo vò nát bức thư trong tay, thấp giọng hỏi.

Nam Phong Dịch Thiên làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt đầy oán khí của hấn, nhàn nhạt đáp:

“Đệ tự nhận thấy mình bản thân vô năng, không thể giữ muội ấy. Đệ thật sự không muốn Bình Nam vương phủ của đệ trong chốc lát gà bay chó sủa đâu”.

“Đệ...” Nam Phong Dịch Thiên mày kiếm nhíu chặt, này là... Hai huynh muội các người rõ ràng có chú ý, từ bao giờ ngũ đệ của hấn lại to gan đến như vậy, dám bao che cho tiểu nha đầu kia làm chuyện lên lút sau lưng hấn?

Ngự Ninh Cung.

“Gi? Dương Châu? AAA con nhỏ đáng ghét, lại dám bỏ đi một mình”. Y Ninh tay cầm bức thư hét lên ầm trời.

Nội dung trong thư Nhược Lam dặn nàng hậu cung tai vách mạch rừng mọi chuyện phải hết sức thận trọng. Nếu nàng muốn trả thù Tịnh phi thì phải làm cho khéo léo, gây chuyện mà người ta không bắt bẻ được mới là cao thủ. Nhớ kỹ Tịnh phi thân là nữ nhi của Thượng Thư Bộ Hộ Đỗ Minh Sơn, hẳn trong tay nắm hơn một nửa thế lực trong triều, trả thù Tịnh Phi thì hãy cẩn thận với hắn, cũng đừng khiến hoàng thượng phải khó xử. Đọc xong bức thư này lập tức đốt ngay tránh để lại hậu họa.

Y Ninh nở nụ cười mà mị nghĩ tới cái cảnh trả thù Tịnh phi, tâm trạng bức tức vì bị con bạn thân bỏ rơi cũng dần nguôi ngoai.

Phù Tê Tướng.

Thượng Quan Cẩn đứng sững nhìn nội dung trong bức thư: “Bốn quận chúa trong cung buồn chán nên quyết đi Dương Châu thưởng ngoạn, chắc hẳn người đã nghe ngửi ca kể lại chuyện của Thập tam công chúa. Bằng hữu của ta tính tình háo thắng lại bông bột mà trong cung nguy hiểm khôn lường, Thượng Quan Cẩn ta hi vọng người đáp ứng ta để mất tới nàng ấy. Cảm tạ người, khi về ta sẽ mang quà về biếu. Nam Phong Trần Lam chi bút”.

Thượng Quan Cẩn sau khi đọc xong bức thư của Nhược Lam, hắn ngao ngán nhìn lên trời than nhẹ một câu:

“Quận chúa, người lại làm khó thần rồi. Từ bao giờ thần lại phải trở thành bảo mẫu cho bằng hữu của người?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: BẠCH Y NAM TỬ.

Rừng trúc phía Nam, ngoại ô thành Dương Châu.

Hiện tại đã là lập đông, cái khô lạnh của tuyết cùng với ẩm ướt của những giọt sương mai càng khiến cho không khí tại rừng trúc trong lành đến lạ thường.

Nhược Lam hài lòng mỉm cười, ngả mình xuống mặt đất phủ đầy tuyết trắng, để cho tiết trời se lạnh tann mát vào da thịt. Tuy nhiên chỉ chưa đầy một khắc sau, Nhược Lam đành phải nhíu mày bật người ngồi dậy. Đôi tai vốn nhạy cảm với tiếng động của Nhược Lam nghe thấy tiếng va chạm của kim

loại cùng với tiếng bước chân dồn dập phía bên ngoài rừng trúc.

Khẽ đưa tay vuốt nhẹ một lọn tóc mai, Nhược Lam nhếch miệng cười nhạt một cái, sau đó nhanh chóng phi thân về phía phát ra tiếng động, nhẹ nhàng đáp trên nhánh trúc gần đó.

Cúi đầu nhìn xuống, Nhược Lam trong giây lát ngẩn người. Ở giữa vòng vây của một đám hắc y nhân, ước tính khoảng mười bảy người là một nam nhân toàn thân trắng thuần, mái tóc ngắn quang sượt giữa rừng trúc. Đặc biệt nhất chính là đôi mắt của hắn, một gam màu hổ phách toát lên cái nhìn băng sương. Sống mũi cao thon dài, đôi môi đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng như bạch ngọc càng tôn lên vẻ đẹp ma mị của bạch y nhân.

Nhược Lam chớp chớp mắt nhìn chằm chằm cây tiêu bạch ngọc của hắn, đáy lòng không khỏi thốt lên một câu. Đây chẳng phải là giống như Đông Tà Hoàng Dược Sư trong tiểu thuyết Kim Dung hay sao? Lấy tiêu làm vũ khí? Ai nha lợi hại a!

Phía ngoài vòng vây là hai nhân ảnh, một nam một nữ. Nam nhân thì trạc tuổi tứ tuần, đáy mắt ánh lên những cái nhìn tàn độc. Nữ nhân đôi mắt ngắn lệ, đầu tựa vào vai nam nhân kia bộ dáng thập phần ủy khuất.

“Kim trang chủ, ta đã nói rồi! Nữ nhi của người ta một chút cũng không có hứng thú!” Thanh âm lãnh nhược băng sương phát ra từ phía bạch y nhân.

“Hừm, nếu vậy ý của Mộ Dung trang chủ là nữ nhi của ta vu khống người?”

“Phụ thân, hắn nói láo, chính hắn...hắn...hắn cường bức nữ nhi”.

Nghe thấy thanh âm kiều nhược của vị nữ tử, bạch y nhân lập tức nhíu chặt hai hàng lông mày, thanh âm đầy chán ghét vang lên:

“Mỹ mạo xinh đẹp, đáng tiếc lòng lang dạ thú!”

“Hỗn đản! Người đường đường là trang chủ của Vô Ảnh Sơn Trang thế mà dám làm lại không dám nhận. Hôm nay ta phải thay trời hành đạo diệt trừ một kẻ khốn kiếp như ngươi”. Nói xong Kim trang chủ phất mạnh tay áo, mười bảy cao thủ áo đen đồng loạt xông lên.

Ở bên trên, Nhược Lam âm thầm quét mắt về phía nữ nhân kia, tỉ mỉ đánh giá. Dung mạo cũng chỉ thuộc dạng bình thường, bất quá dáng vóc có lỗi có lôm, nõn nà mềm mại. Một kẻ tann mát ra một loại khí thế khó gần như bạch y nam tử kia lý nào lại vì một cô nương như thế mà phạm phải cấm kỵ? Hơn

nữ vừa rồi khi nàng ta tố cáo bản thân bị bạch y nhân cưỡng bức, tại sao trong ánh mắt của nàng không hề có một tia u buồn, trái lại còn vui mừng khôn xiết?

Phía bên dưới, võ công của bạch y nam tử phải nói là xuất quỷ nhập thần. Nhược Lam phải hết sức tập trung mới có thể nhìn rõ chiêu thức của hắn, cước bộ của hắn trong nhu có cương, chậm rãi nhưng lại sâu tựa càn khôn, vững chắc như bàn thạch. Từng chiếc lá trúc nhẹ nhàng rơi xuống, mười bảy hắc y nhân ngã quỵ, máu tươi thấm ướt cả một khu rừng.

Mùi máu tanh hòa cùng mùi thơm của lá trúc, con người mà hồ phách trong veo toát ra một sát khí bức người. Nếu dùng một câu để miêu tả hắn giờ phút này, Nhược Lam chỉ có thể thốt lên hai chữ: “Tử thần”.

Bạch y nhân lạnh nhạt nhìn mười bảy hắc y nhân dưới chân mình, băng lãnh nói:

“Không biết trời cao đất dày! Xem ra Kim Thiên Gia Trang đây là muốn gây hấn với Vô Ảnh Sơn Trang của ta? Nếu đã là như vậy, ta cũng không ngại khiến cho võ lâm một phen sóng gió đâu”.

“Hừ, cái gì mà võ lâm sóng gió, lão phu không quan tâm! Cái ta quan tâm bây giờ là trình tiết của ái nữ nhà ta. Người đã làm nó thất thân, người phải chịu trách nhiệm!” Kim trang chủ phẫn nộ quát lên. Hắn tuốt kiếm ra khỏi bao, phi thân lao về phía bạch y nhân.

Phía bên trên, Nhược Lam vừa nghe đến câu võ lâm sóng gió, mày liễu lập tức nhíu lại. Hai tổ chức ấu ả với nhau lại có thể khiến võ lâm đại loạn sao? Nếu điều này xảy ra e là sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Long Thịnh Hoàng Triều. Haizz thật là, đi đâu cũng gặp chuyện phải lo thế là thế nào chứ!

Nhược Lam khẽ thở dài một hơi, xoay người đáp nhẹ xuống mặt đất.

“Nhị vị trang chủ hãy dừng tay, có thể hay không nghe ta nói đôi lời”.

Hai nam tử đang giao đầu bởi vì sự xuất hiện của Nhược Lam mà dừng lại.

“Người là ai? Chỉ là một tiểu cô nương hỉ mũi chưa sạch thế mà lại dám cản trở bọn ta?” Thanh âm đầy mỉa mai của Kim trang chủ vang lên.

Vừa nghe thấy hắn mở miệng nói những lời đó, nụ cười trên môi Nhược Lam trở nên thâm sâu mấy phần.

“Ai nha, ta ban nãy vốn là muốn giúp Kim trang chủ chứng minh sự trong sạch cho Kim tiểu thư, nào ngờ trang chủ lại nói như thế. Vậy thì nhị vị xin xù tiếp tục đi, không cần để tâm đến ta đâu”.

Nghe được những lời này, đôi mắt của Kim trang chủ lập tức tỏa sáng, nhẹ giọng nói:

“Người thật sự có thể?”

“Dĩ nhiên”.

Thanh âm đầy tự tin của Nhược Lam vang lên khiến cho con người màu hồ phách của bạch y nhân này giờ vẫn im lặng khẽ động vài cái nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại đáng vẻ trầm mặc vốn có của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: PHI HOA LẠC THỦY – TUYẾT ĐỘNG NHÀNH MAI.

“Vừa nãy cũng đã nghe qua Kim trang chủ nói, nữ nhi nhà ngài là bị vị nam tử này làm nhục. Tuy nhiên muốn kẻ khác nhận tội thì phải có bằng chứng, không biết Kim trang chủ đây là ...” Nhược Lam đưa tay che miệng cười một cái, khúc khích nói:

“Hừm! Bằng chứng chính là thủ cung sa trên tay Tinh nhi hiện tại đã không còn, hơn nữa hai nha hoàn trong phủ cũng xác thực đêm qua chính mắt bọn chúng nhìn thấy hắn ta ở trong phòng của Tinh nhi”. Kim trang chủ trầm giọng trả lời.

“Ồ! Nam nữ thụ thụ bất tương thân, ta thật lấy làm lạ. Nửa đêm nửa hôm vì có gì Kim tiểu thư lại cho một nam tử xa lạ bước vào tẩm phòng? Hơn thế nữa hai nha hoàn kia nếu như nhìn thấy tại sao không ra sức ngăn cản, hoặc chí ít cũng phải bẩm báo lại với Kim trang chủ đây mới đúng chứ? Dù sao cũng là thanh danh của một tiểu cô nương chưa chồng đó nha”. Nhược Lam vừa nói, vừa cố ý nhấn dài hai chữ “thanh danh”.

Lúc Nhược Lam vừa dứt lời cũng là lúc Kim trang chủ hai hàng lông mày khóa chặt, liếc mắt nhìn về phía nữ nhi của mình. Lạnh giọng hỏi:

“Tinh nhi! Con nói xem đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe phụ thân nhắc đến tên mình, nàng ngẩng đầu lên, mắt ngân ngấn lệ nói:

“Thưa phụ thân, đêm qua... đêm qua... hần... hần đến tìm nữ nhi nói là có chuyện muốn được chỉ giáo. Tình nhi vì nể mặt hần là khách quý của phụ thân cho nên mới đồng ý tiếp hần. Nào ngờ vừa bước chân vào phòng, hần liền lập tức điểm huyết nói của Tình nhi tiếp đó hung bạo xé rách y phục của nữ nhi. Sau đó...” Kim Tình bỏ trống về sau vẫn còn đang dờ, khóc nức nở không thôi.

“Hừ, người đã nghe rõ chưa. Nam tử hán đại trượng phu dám làm lại không dám nhận. Ngày hôm nay lão phu phải thay trời hành đạo giết chết tên súc sinh này!” Kim trang chủ lửa giận phùng phùng, nhanh như chớp lao về phía bạch y nhân.

Thấy vậy, Nhục Lam nghiêng người né khỏi cuộc đấu của hai đại nam nhân kia, bình chân như vại chạy tới chỗ Kim Tình, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm cánh tay phải của nàng, thanh thủy nói:

“Tay của Kim tiểu thư thật là đẹp, ai nha thật sự muốn chạm vào”.

Kim Tình mở to mắt trước câu nói đó của Nhục Lam, sau đó vui vẻ trả lời:

“Nha, người thích sao? Cho người chạm thử đó”.

Nghe được câu trả lời của nàng, Nhục Lam âm thầm cười lạnh. Nàng ta có biểu hiện nào giống nữ nhân bị thất thân đâu chứ. Trình tiết chẳng phải rất quan trọng với nữ tử ở đây sao? Thất thân trước khi được gả, một là bị đánh cho tới chết, hai là cả đời phải sống trong ô nhục. Mà Kim Tình nàng ta hiện tại còn có thể vui mừng trước lời khen của người khác, một chút đau thương còn không có, nào giống kẻ bị người cưỡng bức?

Vươn bàn tay nắm lấy cánh tay của Kim Tình, những ngón tay tinh tế của Nhục Lam không ngừng vuốt ve cánh tay trắng nõn của nàng ta. Đôi con ngươi híp lại tỉ mỉ đánh giá. Sau đó lớn giọng nói to một câu:

“Ai nha, rõ ràng vẫn còn thủ cung sa. Tại sao lại nói là đã mất!”

Lời vừa nói ra, Kim Tình sắc mặt đại biến, thân mình run rẩy kịch liệt, cả Kim trang chủ lẫn bạch y nhân đều dừng lại cuộc giao chiến, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Nhục Lam.

“Người nói cái gì đó! Ta đã thất thân rồi, ta là bị kẻ hỗn đân kia làm cho thất thân!” Kim Tình lập tức phản ứng, nàng vùng vẫy mong muốn thoát khỏi cánh tay của Nhục Lam.

“Tiểu nha đầu! Người mất mù hay sao? Trên tay Tình nhi hiện tại đâu còn dấu của xử nữ”. Kim trang chủ nhìn cảnh tượng trước mặt, phẫn nộ hét lên.

Mặc cho Kim Tình vùng vẫy cỡ nào, cánh tay của Nhục Lam vẫn như cũ nắm chặt lấy tay nàng, thậm chí còn gia tăng vài phần lực đạo khiến Kim Tình đau đớn hét lên:

“A, đau! Phụ thân cứu Tình nhi”.

Nghe thấy tiếng kêu cứu của nữ nhi, Kim trang chủ mặt đầy hắc tuyến, đang tính mở miệng nói gì đó thì đã bị Nhục Lam nhanh chóng cắt lời.

“Kim trang chủ hãy nhìn cho kỹ, xem đây là cái gì?”

Vừa dứt lời, Nhục Lam nhanh chóng điểm huyết Kim Tình, tiếp đó lấy trong ống tay áo một lọ sứ nhỏ màu lục, trực tiếp đổ lên cánh tay của nàng ta. Một lúc sau, nơi chất lỏng tiếp xúc với da thịt liền xuất hiện một lớp da nhỏ xù xì gồ lên. Nhếch miệng cười một cái, Nhục Lam thô bạo xé toạc lớp da mỏng manh ấy. Tức thì, trên cánh tay của Kim Tình lập tức xuất hiện một dấu đỏ nhỏ bằng hạt đậu.

Vừa nhìn thấy dấu này, Kim trang chủ hóa đá ngay tại chỗ, Kim Tình thì tròn mắt nhìn Nhục Lam đầy oán hận, riêng chỉ có bạch y nam tử là vẫn thùy chung như cũ không có phản ứng gì.

Đang trong lúc hưng phấn vì được xem kịch hay thì đột nhiên một cơn gió lạnh lướt qua gương mặt của Nhục Lam, lúc định thần lại thì đã thấy Kim trang chủ đứng trước mặt Kim Tình, giáng cho nàng ta một cú bạt tai đầy uy lực, kèm theo đó là một thanh âm vô cùng giận dữ:

“Bại hoại, toàn bộ danh dự của Kim Thiên Gia Trang đều bị hủy trong tay người rồi”.

Hần vốn là trang chủ, trong người ít hay nhiều cũng có võ công, vừa rồi động thủ ắt hẳn là nộ khí xung thiên không kiềm chế được mới khiến cho Kim Tình chống đỡ không nổi mà ngã xuống đất, khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi, ngất xỉu tại chỗ.

Thấy vậy, Nhục Lam lập tức nhíu mày, thấp giọng khuyên can:

“Dù sao cũng là hài tử thân sinh, có câu hổ dữ không ăn thịt con, Kim trang chủ đừng để người ngoài như ta và vị công tử đây phải bận lòng”.

Kim trang chủ lúc này đôi con ngươi đã hần lên những vết đỏ, quay đầu nhìn hai người bọn họ, hai tay chấp lại thành quyền, hơi khom lưng trầm giọng nói:

“Mộ Dung trang chủ, Kim Bất Hoán ta ngày hôm nay vì một chút hiểu lầm mà đã thất lễ, quả thật không biết phải đền tội thế nào”. Kim Bất Hoán, hẳn là

hiểu rất rõ bản thân đã vô tình gây thù chuốc oán với ai. Nếu như Mộ Dung Phi Tuyết ghi nhớ mối thù này trong lòng, e rằng Kim Thiên Gia Trang của hần khó có thể yên ổn mà tồn tại. Nghĩ đến đây, lòng bàn tay không ngừng túa ra mồ hôi, hơi thở bất tri bất giác trở nên dồn dập.

“Kim trang chủ là đang nói tới chuyện gì? Ta quả thật nghe không hiểu”. Bạch y nhân lạnh lùng đáp lại.

Nghe được những lời này Kim Bất Hoán trong lòng âm thầm thở ra một hơi, sau đó đứng thẳng người nhỏ giọng nói:

“Đa tạ”.

Dứt lời hần liền bế Kim Tình xoay người rời đi. Rừng trúc phía Nam hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhược Lam nghiêng đầu nở to mắt nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt, bàn chân trong vô thức tiến lại gần hần, vuron tay nắm lấy một nhánh tóc ngân quang xinh đẹp, cao hứng nói:

“Màu tóc thật đẹp, ta thích nha!”

Bạch y nam tử nắm lấy cổ tay của nó, kéo lại lọn tóc của mình, sau đó nhẹ giọng đáp lại:

“Đa tạ”.

Bị hần giật lại đồ vật yêu thích, Nhược Lam cau có bĩu môi:

“Đa tạ ta thì chỉ ít cũng phải nói cho ta biết tên chứ?”

“Mộ Dung Phi Tuyết”.

Nhược Lam vừa nghe đến hai chữ “Phi Tuyết” thì miệng đã nhanh nhẩu đọc ra một câu thơ:

“Phi hoa lạc thủy, Tuyết động nhành mai”.

Gương mặt vốn không có biểu cảm gì của Mộ Dung Phi Tuyết đột nhiên biến sắc, hần trầm giọng hỏi:

“Cô nương lấy bài thơ này ở đâu?”

“Nha? Xin lỗi a, tại khi còn nhỏ mẫu thân ta thường hay đọc bài thơ này cho ta nghe, thành thử vừa nghe thấy tên của người, miệng ta lại vô thức đọc ra”. Nhược Lam nhún vai chớp mắt, thành thật trả lời.

“Tên của cô nương là gì?”

“Ta là Phi Yến Nhược Lam”.

Như đã tìm được câu trả lời mà bản thân muốn biết, Mộ Dung Phi Tuyết khẽ gật đầu, sau đó không lời từ biệt, dùng khinh công thượng thừa xoay người bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: PHƯƠNG HƯỚNG LINH

Sau khi bị Mộ Dung Phi Tuyết bỏ rơi tại rừng trúc, Nhược Lam cũng theo chân hần, cười Phi Vũ tiến vào nội thành Dương Châu. Vừa mới thăm thú được một vài địa điểm thì bên tai lại vang vọng tiếng khóc lóc cầu xin của nữ tử, tiếng chửi rủa của một nam nhân cùng tiếng khóc thút thít yếu điệu của một nữ nhân khác. Nhược Lam tò mò nhảy xuống ngựa tiến về phía đám đông đang tụ tập.

“Gia! Lấy lại công bằng cho thiếp!” Một thanh âm mềm mại đầy ủy khuất vang lên.

“Tiểu mỹ nhân của ta, nàng yên tâm đi a” Một giọng nam ngả nón đáp lời.

Nhược Lam trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, nữ nhân khuôn mặt thanh tú nước mắt giàn giụa quỳ trên mặt đất, làn da trắng như tuyết của nàng rướm đầy máu tươi, thân hình ngả nghiêng đón nhận những đòn roi tới tấp

của một tên nam nhân đáng người vạm vỡ sẵn chắc. Nhược Lam lại tiếp tục

liếc mắt nhìn sang nữ nhân thân mặc một bộ xiêm y bảy màu sắc sỡ bên cạnh, nàng ta yếu ớt tựa người vào vai tên nam nhân kia, ánh mắt ánh lên những

cái nhìn thâm độc. Nhược Lam không khỏi thở dài ngao ngán, đây chẳng phải là một màn cơ thiếp treo lên đầu chính thê mà ngòi mà nó thường thấy trong phim hay sao?

Theo như những lời dân thường ở đây vừa mới bàn tán, nam nhân kia tên là Tư Đồ Ngao, con trai của Tư Đồ Mãn – tri phủ thành Dương Châu. Ngày thường hần phách lối, kiêu ngạo coi trời bằng vung, thường xuyên chọc ghẹo dân nữ nhà lành. Trong phủ cơ thiếp vô số, toàn bộ là đều bị hần cưỡng ép bắt về. Vị nữ tử bị đánh kia là chính thê của hần, nàng dịu dàng xinh đẹp lại rất thiện lương cho nên luôn bị các cơ thiếp của hần ghen ghét, đố kị. Nữ nhân xiêm y lố loẹt còn lại tên là Thúy Hồng, kỹ nữ thanh lâu được Tư Đồ Ngao chuộc về làm thiếp.

Nhược Lam không thể chấp nhận một màn vũ phu như thế, đang tính ra tay cứu giúp thì đột nhiên phía bên ngoài đám đông có một bóng dáng quen thuộc lao ra, một cước đạp Tư Đồ Ngao ngã lăn quay dưới đất. Mây liễu khẽ nhủ, người này chẳng phải là Phương Hường Linh, đệ nhất hoa khôi của Phi Tịch Lâu hay sao? Nàng lý ra phải ở kinh thành mới đúng chứ, sao hiện tại lại xuất hiện ở đây?

“Hừ, thật là một tên súc sinh! Sao có thể ra tay đánh nữ nhân một cách tàn bạo như thế!” Phương Hường Linh tức giận, lạnh giọng quát.

Tư Đồ Ngao bị đạp đau đến tê dại, hần ngồi bệt trên mặt đất, gầm lên một

tiếng:

“Nha đầu thối! Nhà ngươi có biết ta là ai không hả? Cả gan dám đánh ta!”

“Chỉ là một tên dân thường thấp hèn, ý vào cha mình mà làm càn, thật là không coi vương pháp ra gì cả!”

“Thê tử làm sai, tướng công như ta có quyền trách phạt, ngươi là kẻ nào mà dám xen vào. Ở thành Dương Châu này, bốn công tử chính là vương pháp!”

Tư Đồ Ngao đứng bật người dậy, vóc dáng cao lớn trừng mắt nhìn chằm chằm Phương Hường Linh, tiếp đó hần nở nụ cười dâm đãng, bốn cọt nói:

“Nha đầu ngươi đáng vẻ không tệ, nếu như chấp nhận làm thiếp của ta, như vậy bốn công tử đây sẽ coi như vừa rồi không phát sinh chuyện gì”.

“Ngươi không xứng!” Phương Hường Linh lạnh lùng buông ra một câu.

“Hừ, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt. Bay đâu, bắt nha đầu đó lại cho ta!” Sau tiếng hét là một đám sai dịch hùng hổ xông lên tóm lấy Phương Hường Linh.

Nhược Lam khinh thường nhìn cảnh tượng trước mắt, ống tay áo khẽ lay động, hàng loạt ngân châm cũng theo đó mà dũng mãnh phóng ra cắm thẳng vào cổ của đám sai dịch. Lập tức cả đám lăn đùng ngất xỉu tại chỗ, Tư Đồ Ngao cùng cơ thiếp của hần sắc mặt đại biến, lập tức co giò bỏ chạy khỏi đám đông.

Phương Hường Linh mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía phát ra ngân châm, thấy mắt ánh lên một tia kinh ngạc.

Nhược Lam nhìn nàng nở một nụ cười nhẹ, nàng cũng theo đó gật đầu đáp lại, khe khẽ nói:

“Cô nương có thể hay không giúp ta một tay?” Phương Hường Linh vừa nói vừa liếc mắt nhìn vị nữ tử toàn thân bê bối màu nằm dưới đất, thấy mắt ánh lên những cái nhìn thương cảm.

Nhược Lam mỉm cười, gật gật đầu, cùng Phương Hường Linh dìu vị nữ tử kia đi đến một khách điểm gần đó.

Kim Hương Lâu.

Sau khi xử lý vết thương cho vị nữ tử kia, Nhược Lam liền cùng Phương Hường Linh đến một gian phong khác để trò chuyện.

“Làm sao cô nương nhận ra ta?” Nhược Lam thấp giọng hỏi. Lúc ở Phi Tịch Lâu rõ ràng đã nữ phần nam trang, sao Phương Hường Linh vừa nhìn liền đã biết đó là nó?

Nghe thấy câu hỏi đó, Phương Hường Linh nở một nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng đáp:

“Cô nương xinh đẹp như thế, cho dù có nữ phần cũng không thể qua mặt được ta, huống hồ thanh âm trong trẻo thế kia tuyệt đối không phải là nam tử, chỉ có mấy tên ngốc mới bị lừa thôi”.

“Haha thì ra là vậy”. Nhược Lam cười gượng, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào nàng, nói lảng sang chuyện khác: “Phương cô nương hiện tại chẳng phải nên ở Phi Tịch Lâu sao? Hiện tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Sương nhi giao cho ta một chút chuyện cần xử lý”. Phương Hường Linh lại tiếp tục nở ra nụ cười ngọt ngào quen thuộc.

Nhìn nụ cười này của nàng, Nhược Lam có chút chướng mắt. Nó giống hệt như nụ cười của Tây công chúa trong bộ Princess mà Nhược Lam từng đọc, một nụ cười xã giao có sức sát thương rất lớn khiến đối phương không thể tiến lại gần, cũng không thể hỏi han được bất cứ thứ gì. Thật không nghĩ có một ngày được đích thân cảm nhận cái nụ cười nguy hiểm này.

“Phương cô nương đã bao giờ nghe nói tới Vô Ảnh Sơn Trang chưa?”

“Ân, ta biết. Vô Ảnh Sơn Trang là một tổ chức mật thám, chuyên về điều tra tin tức, tìm kiếm thông tin, cho dù là người đã chết hay mất tích cách đây hai mươi năm đều có thể tìm được”.

Lời của nàng khiến Nhựt Lam hơi sững người một chút, tổ chức tình báo sao? Quả nhiên là thú vị!

“Nha, vậy nữ tử kia cứ giao cho ta chăm sóc là được rồi, Phương cô nương vẫn nên làm những chuyện cần làm đi a”. Kể đó, Nhựt Lam đứng dậy, xoay người ra khỏi phòng.

“Ân, đa tạ”.

Sau khi rời khỏi phòng của Phương Hường Linh, Nhựt Lam liền bước xuống lầu, tìm chuông quỹ trả trước tiền phòng.

“Tiểu thư không cần trả, đã có người trả cho cô nương rồi”.

“Hửm? Ai?” Nhựt Lam mày liễu khẽ chau nhìn chăm chăm vào vị chuông quỹ

“Chuyện này... Thứ lỗi, lão phu không thể nói”. Vị chuông quỹ khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói

Nghe vậy, Nhựt Lam híp mắt lại nhìn vào mắt vị chuông quỹ kia thật lâu, sau đó quay lưng tiến lên lầu.

Nhựt Lam tiến tới một căn phòng nằm cách biệt với những gian phòng khác khẽ đằng hắng giọng nói:

“Mộ Dung trang chủ, ta có thể vào trong không?”

“Mời!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, Nhựt Lam khẽ bật cười, đúng là hán rồi.

Đẩy cửa bước vào, điều đầu tiên đập vào mắt chính là một siêu cấp tuyệt đỉnh soái ca thân mặc bạch y đang ung dung thưởng trà. Đôi mắt hổ phách của hán khẽ dao động khi nhìn thấy nó nhưng chỉ thoáng qua, hán lại xoay người về hướng cửa sổ, im lặng không nói gì

“Ai nha, chúng ta lại gặp nhau rồi, người trả tiền giúp ta thì cứ việc nói làm gì mà phải giữ bí mật thế”. Nhựt Lam cười khúc khích tiến đến chiếc ghế đối diện hán ngồi xuống.

“Làm sao cô nương biết?”

“Từ nhỏ ta đã thích nghiên cứu hương liệu, lần đầu tiên gặp gỡ người ở rừng trúc thì ta đã rất thích người rồi. Thứ nhất vì người có đôi mắt rất đẹp, thứ hai là mùi thơm của chanh trên người của người. Với lại ta là người yêu thích cái đẹp cho nên suy ra những thứ trên người người ta đều thích”. Nhựt Lam nhìn hán, tiểu tựa phi tiểu nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Phi Tuyết quay đầu lại, ấn đường khẽ chau lại nhìn chăm chăm Nhựt Lam. Đây là lần đầu tiên hán gặp một nữ nhân thẳng thắn như vậy! Thích hán bởi vì đôi mắt và mùi hương? Sao càng nghĩ hán càng thấy lời nói của nàng có vấn đề, cứ y như nàng đang coi hán là sùng vật vậy.

Nghĩ đến đây, mày kiếm của hán chau lại càng nồng đậm.

Nhựt Lam đem hết biểu tình này của hán thu hết vào trong mắt, mỉm cười nói:

“Trên người người có mùi chanh, vừa rồi khi nói chuyện với vị chuông quỹ kia, ta ngửi được trên người hán cũng phảng phất mùi chanh. Không cần suy nghĩ nhiều ta liền biết đó là người, người thật rất biết cách chọn hương liệu đây. Lá chanh nếu đem chưng cất thành tinh dầu hoặc là pha với nước sôi để tắm sẽ có tác dụng an thần, khử mùi, chống khô da và nứt nẻ, giúp duy trì độ ẩm, thật sự rất tốt”. Nhựt Lam vừa nói, hai tay vừa chống cằm nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Phi Tuyết

Bị một nữ nhân nhìn chăm chăm như vậy, hán có chút không thoải mái, khóa miệng giật giật tính nói gì đó nhưng lại thôi.

Thấy hán không nói gì, Nhựt Lam cũng khó chịu không kém, có phải là người thực vật đầu sao lại kiêu lời như thế. Tay quần quần một lọn tóc, Nhựt Lam thấp giọng hỏi:

“Theo như những gì ta được biết thì Vô Ảnh Sơn Trang là một tổ chức mật thám, có đúng hay không?”

“Muốn ta giúp cô nương điều tra về Tư Đồ Mãn – tri phủ thành Dương Châu?”

“Nha, thật là hiểu ý người khác”. Nhựt Lam cao hứng trả lời.

“Hai ngày nữa vào giờ Ngọ, gặp nhau ở Tây Hồ”. Nói xong, Mộ Dung Phi Tuyết phi thân ra khỏi cửa sổ theo dòng người tấp nập mà biến mất

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: CỨU TIỂU THƯ.

Đã đến Dương Châu thì không thể không đến Tây Hồ, xung quanh bờ hồ liễu rủ mùi đậm, mặt nước phản chiếu ánh mặt trời nhàn nhạt sóng sánh sắc xanh. Nhược Lam tay cầm chiếc ô màu tím đứng trước Tây Hồ. Phóng tầm mắt ra xa liền có thể nhìn thấy một dáng vẻ cô độc toàn thân trắng thuần đứng trên chiếc thuyền phía bên kia bờ hồ.

Khẽ mỉm cười Nhược Lam nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, tiến đến gần Mộ Dung Phi Tuyết. Khi đã đặt chân lên con thuyền, Nhược Lam khẽ thấy trong con ngươi của hấn ánh lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại lạnh lùng như cũ. Nhếch miệng nở nụ cười mỉa hoặc, Nhược Lam thông thả nói:

“Chuyện ta nhờ ngươi...”

Nghe vậy, Mộ Dung Phi Tuyết liền lấy trong tay áo một cuốn sổ sách đưa cho Nhược Lam, thủy chung như cũ chẳng chịu nói gì. Nó khẽ bĩu môi rồi thuận đà ngồi xuống uống một tách trà đã được pha sẵn đặt trên bàn. Lật qua lật lại cuốn sổ mà hấn đưa cho nó, hải lòng gặt đầu nó nở nụ cười ôn nhu.

“Đa tạ”. Nói xong, Nhược Lam cũng học theo hấn yên lặng mà thưởng thức vẻ đẹp của Tây Hồ.

Vì bây giờ đã là giữa trưa cho nên không khí lúc này cực kỳ yên tĩnh, xung quanh bờ hồ liễu rủ soi bóng tựa như hoàng phi Triệu Phi Yến đòi Tống có một vẻ đẹp lạnh lợi và khéo léo. Xa xa là những chiếc cầu cong cong uốn lượn, những mái nhà chỉ hai màu đen trắng cùng với hình ảnh các cô thôn nữ cười nói giết giỡ. Tất cả tạo nên một Tây Hồ sống động đến mê người. Khẽ nhắm mắt, Nhược Lam dần chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Mộ Dung Phi Tuyết đang thưởng cảnh thì bỗng nhiên mày nhíu thật sâu, nữ nhân này sao lại im lặng khác thường như vậy, mọi khi nói nhiều lắm mà. Quay đầu nhìn lại, hấn choáng váng khi nhìn thấy Nhược Lam tựa đầu vào vách của chiếc thuyền ngủ say sưa.

Lúc này Mộ Dung Phi Tuyết mới có dịp nhìn kỹ, tiểu cô nương này được tạo hóa ban cho một ngũ quan vô cùng tinh tế, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đen to tròn sinh động, hàng lông mi dài cong vút, chiếc mũi nhỏ nhắn khẽ nhún lại khi không hải lòng chuyện gì đó, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện mỗi khi nàng cười, thanh âm lúc thì ôn nhu, lúc lại trong trẻo, có lúc lại trầm buồn nghiêm túc.

Khẽ mỉm cười, Mộ Dung Phi Tuyết tiến đến gần Nhược Lam, hấn cúi xuống nhắc bổng nó lên, một mùi hương nhẹ nhàng thanh nhã xộc vào mũi khiến hấn khẽ nhún lại chân mày. Nữ nhân này có mùi thơm thật dễ chịu, hấn cảm thấy mùi hương này rất quen thuộc, sau một hồi suy nghĩ hấn bật cười nói khẽ:

“Là tường vi lam”.

“Ừm, Nam Phong Từ Đằng! Đừng làm phiền, Tiểu Lam còn muốn ngủ”.

Nhược Lam được sinh vào một ngày cuối xuân ấm áp, lúc Thái tử phi hạ sinh hải tử cũng là lúc tường vi lam trong phủ Thái tử nở bung đầy sức sống, mùi hương của tường vi bao bọc khắp phủ, phảng phất cả trên người của hải tử mới sinh. Chính vì vậy Thái tử Nam Phong Từ Đằng mới đặt cho ái nữ của mình cái tên Trần Lam với ý nghĩa là đoá tường vi lam thanh khiết như ngọc quý. Bởi vậy cho nên trong tiềm thức, khi Mộ Dung Phi Tuyết thốt lên câu “tường vi lam”, Nhược Lam lập tức đáp trả lại y như những lần papa thân yêu của nó cổ tình đánh thức nó vì những chuyện cón con.

“Nam Phong Từ Đằng?” Khóe miệng Mộ Dung Phi Tuyết một lần nữa lại cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt mỹ, hấn giống phụ thân của nàng sao?

Phong Linh Các.

“Ai nha, đại ca! Đề nghe nha hoàn bảo là huynh mang về một tiểu mỹ nhân! Người đâu rồi, người đâu rồi a! Đề muốn biết vị mỹ nhân nào lại tài giỏi như vậy, có thể khiến cho băng sơn kiêu khách nổi tiếng trong giang hồ phải động lòng”. Một thanh âm trầm trầm vang lên khiến Mộ Dung Phi Tuyết không khỏi nhíu mày.

“Thất đệ, không được ăn nói linh tinh!” Mộ Dung Phi Tuyết lạnh giọng trả lời.

“Đề nói linh tinh khi nào? Phong Linh Các là nơi huynh thường xuyên lui tới để nghỉ ngơi, hơn nữa đề có bao giờ thấy huynh đưa nữ nhân tới đây đâu? Vậy mà hôm nay lại có người nói huynh bế trên tay một mỹ nhân đi vào đây”. Mạc Tuyết Phong tròn tròn mắt nói.

“Là kẻ nào nhiều chuyện?” Mộ Dung Phi Tuyết quay đầu liếc nhìn hạ nhân bên cạnh, ánh mắt băng lãnh của hấn làm cho bọn họ rùng mình, lập tức quỳ xuống cúi đầu không nói.

“Đi ra ngoài!” Mộ Dung Phi Tuyết lạnh giọng quát.

Cả đám nha hoàn sau khi khe mệnh lệnh của hấn lập tức nhanh như chớp biến mất không để lại dấu vết. Bọn họ làm việc ở đây cũng khá lâu rồi, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy trang chủ lạnh lùng cực điểm đến như vậy, thậm chí còn lớn tiếng với bọn họ. Xem ra vị cô nương kia có vị trí rất quan trọng trong lòng trang chủ, từ nay về sau phải cẩn thận cái miệng nếu không lại rước họa vào thân

“Ta đói!” Một thanh âm trong trẻo vang lên khiến Mộ Dung Phi Tuyết và thất đệ của hắn, Mạc Tuyết Phong quay đầu nhìn lại. Nhưộc Lam dụi dụi hai mắt, từ trong tấm phòng của Mộ Dung Phi Tuyết bước ra.

“Ai nha, đại mỹ nhân a!” Mạc Tuyết Phong không khỏi kinh hỉ, hét lên một tiếng.

Khẽ nhú mày, Nhưộc Lam liếc nhìn Mộ Dung Phi Tuyết rồi chỉ tay về phía Mạc Tuyết Phong hỏi:

“Ai đây?”

“Thất đệ của ta, Mạc Tuyết Phong”.

“Ta tên là Mạc Tuyết Phong, rất vui được gặp ngươi. Đại tẩu!” Mạc Tuyết Phong mỉm cười toe toét nhìn Nhưộc Lam.

“Đại tẩu? Ai là đại tẩu của ngươi?” Nhưộc Lam mở to hai mắt nhìn nam nhân trước mặt. Lại là một soái ca, hắn ta có khuôn mặt chữ điền, mắt một mí mở to trông rất linh hoạt, chiếc mũi dọc dừa thon dài, cái miệng mỏng khẽ nhếch lên. Đây là một vẻ đẹp nam tính ấm áp khác hẳn với Mộ Dung Phi Tuyết.

“Thất đệ, không được nói bừa. Nàng ấy sau này sẽ là cửu tiểu thư của Vô Ảnh Sơn Trang, là cửu muội của chúng ta”.

“Ta? – Nàng ấy?” Nhưộc Lam và Mạc Tuyết Phong kinh ngạc, đồng thanh hỏi.

“Àn”. Mộ Dung Phi Tuyết gật đầu trả lời.

Nhưộc Lam khẽ chớp nhẹ hàng mi sững sờ nhìn Mộ Dung Phi Tuyết, chuyện gì thế này? Chỉ mới ngủ quên một chút mà bản thân lại trở thành cửu muội của Mộ Dung Phi Tuyết là thế nào?

Trái ngược với Nhưộc Lam là Mạc Tuyết Phong, khi nhìn thấy Mộ Dung Tuyết gật đầu xác thực, hắn lập tức nở nụ cười chạy đến nhắc nhở Nhưộc Lam xoay xoay mấy vòng.

“AAAA cuối cùng Vô Ảnh Sơn Trang đã có tiểu thư rồi! Cuối cùng ta cũng có muội muội rồi!”

Nhưộc Lam vì quá bất ngờ trước hành động này của hắn cho nên không biết làm gì ngoài việc giữ chặt bả vai của hắn để khỏi bị ngã.

“Muội chóng mặt, thả muội xuống đi” Nhưộc Lam ai oán nói.

“Ha ha xin lỗi, tại huynh vui quá. Muội không biết đẩy thôi, Vô Ảnh Sơn Trang có tám vị thiếu gia, suốt ngày đi đi lại lại toàn là giống đực, cuối cùng đại ca cũng thỏa mãn mong ước của ta thu nhận một nghĩa muội xinh xắn thế này. Phải rồi tên của muội là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Mạc Tuyết Phong thả Nhưộc Lam xuống, cao hứng hỏi.

“Nhưộc Lam! Phi Yến Nhưộc Lam. Năm nay mười bảy tuổi”.

“Phi Yến? Muội ấy họ Phi Yến kìa, đại ca”! Mạc Tuyết Phong kinh ngạc quay sang nhìn Mộ Dung Phi Tuyết, thế nhưng đáp trả lại hắn chỉ là ánh mắt lạnh như băng của y. Hắn biết có hỏi gì thì đại ca cũng không nói chỉ bằng hỏi người trước mặt còn sướng hơn.

“Muội có quan hệ thế nào với Phi Yến Nhưộc Hy?”

“Mẫu thân của muội”.

“Lão thiên a! Cửu muội của chúng ta lại là ái nữ của đệ nhất sát thủ Phi Yến Nhưộc Hy!” Mạc Tuyết Phong khó kìm nén được kinh ngạc, lớn giọng cảm thán một câu.

“Được rồi thất đệ, đừng làm ồn nữa! Mau kêu hạ nhân làm gì đó cho muội ấy ăn đi”.

“Không cần đâu a, muội tự làm, chỉ phòng bếp cho muội là được”.

Nghe vậy, Mộ Dung Phi Tuyết không nói gì lập tức xoay người bước ra khỏi tấm phòng. Nhưộc Lam ngoan ngoãn theo sau hắn, lúc bước qua mặt Mạc Tuyết Phong, nó liền đá lông nheo với hắn, ý bảo khi khác sẽ tiếp tục trò chuyện.

Mạc Tuyết Phong cũng thật hiểu ý người khác, vui vẻ gật đầu nhìn bọn họ rời

đi

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: NGŨ THIẾU GIA.

Sau khi đến phòng bếp, Mộ Dung Phi Tuyết liền tiêu sái dựa người vào cánh cửa, neho neho đôi mắt nhìn về phía Nhực Lam. Mà hiện tại, Nhực Lam thần trí vui vẻ hăng hái chạy tới chạy lui làm những món ăn yêu thích, khuôn mặt tràn ngập nét cười. Mộ Dung Phi Tuyết không hổ là trang chủ của Vô Ảnh Sơn Trang, phòng bếp nguyên liệu và hương liệu vô cùng đầy đủ, quả nhiên là một kẻ rất biết hưởng thụ nha.

Sau một hồi bận bịu, Nhực Lam quay đầu lại nhìn Mộ Dung Phi Tuyết, hai mắt khẽ chớp chớp nhìn hần. Mộ Dung Phi Tuyết vừa nhìn đã hiểu, lập tức tiến tới bên bàn nhìn một đồng đồ ăn. Khẽ nhướn mày hỏi:

“Đây là cho người ăn?”

“Gi chứ, không cho người chứ chẳng nhẽ cho cậu ăn”. Nhực Lam nhăn nhó trả Mộ Dung Phi Tuyết.

“....”. Đáp lại Nhực Lam là sự im lặng của Mộ Dung Phi Tuyết, hần lặng lẽ cầm đũa lên gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng. Ánh mắt ẩn hiện một tia ngạc nhiên, hần âm thầm đánh giá đĩa thức ăn trước mặt. Cà ăn thật ngon, vị thanh nhàn không quá khô cứng, đậu hũ mềm nhưng lại không béo ngậy, kết hợp với vị cay nồng của ớt càng khiến cho vị giác như được kích thích. An một miếng lập tức muốn ăn thêm miếng thứ hai.

“Đó là món đậu hũ cà tím Tứ Xuyên, thế nào có ngon không?” Nhực Lam chống cằm nhìn chăm chăm Mộ Dung Phi Tuyết hỏi.

“Ăn”. Mộ Dung Phi Tuyết gật gật đầu.

Nhìn thấy hành động này của hần, Nhực Lam âm thầm bĩu môi, nấu cho người ăn người lại chỉ gật đầu có một cái!

Tiếp đó, Nhực Lam nhìn thấy Mộ Dung Phi Tuyết mắt nhìn về một đĩa thức ăn khác, khẽ nhướn mày nó lập tức nói:

“Mi xào Quảng Đông”.

“Ăn”. Mộ Dung Phi Tuyết lại tiếp tục gật đầu, đầu lưỡi tinh tế cảm nhận hương vị của món ăn. Sợi mì mềm và dai, cho vào miệng lập tức tan chảy, còn có vị giòn ngọt của tôm tươi, vị bùi bùi của nấm. Một sự kết hợp hoàn hảo, hần trước đây chưa từng được ăn món mì xào nào ngon như vậy.

Nhực Lam ai oán nhìn hần ăn hết món này tới món khác. Hừm, biết thế không cho nhà người ăn, ta cực khổ nấu nhiều món ngon như vậy, nhà người ít ra cũng phải khen vài ba câu cho ta mất lòng chứ. Nhực Lam vừa ăn vừa trừng mắt nhìn Mộ Dung Phi Tuyết. Rất nhanh sau đó hần lại liếc mắt sang một món mới.

“Gà sốt cam”. Nhực Lam thờ dãi nói.

“Sốt cam?” Mộ Dung Phi Tuyết mày kiếm khẽ chau, hần trước giờ chưa nghe qua món này.

“Nguyên liệu chính gồm một con gà, nước cốt lấy từ cam tươi và một ít vỏ cam. Món này tính bình, có tác dụng giải nhiệt, kích thích vị giác, bổ máu đó nha”.

“Ăn”. Mộ Dung Phi Tuyết vẫn thùy chung như cũ gật đầu. Món này thật lạ miệng, thịt gà rút xương được hầm thật mềm, vị the the của vỏ cam kết hợp với vị chua của nước sốt, ăn một miếng lập tức thấy người khoan khoái rất dễ chịu.

“Mộ Dung... Ách, đại ca! Mọi người thấy da dẻ hồng hào nhìn sao cũng không giống như người có nhiệt, món này chỉ thích hợp cho người đang nóng trong người như mọi người thôi”. Nhực Lam nhướn mày nói.

“Ăn”. Mộ Dung Phi Tuyết khoe miệng khẽ nhếch lên nhưng bởi vì hần đưa chén com lên trên miệng cho nên Nhực Lam không nhìn thấy. Hần sao lại ko hiểu ý tứ của nàng, làm nhiều đồ ăn như vậy, hần lại chỉ nói duy nhất một từ nhưng quả thật ngoài từ đó ra hần không biết dùng từ nào để diễn tả nữa.

Nhực Lam tay nắm chặt đôi đũa, nghiêng răng nghiêng lợi muốn nói gì đó thì đột nhiên thanh âm của Mạc Tuyết Phong vang lên khiến nó nghiêng đầu về phía cửa, mở to mắt nhìn chăm chăm vào nhân ảnh bên ngoài cửa.

“Ai nha, ai nha, thơm quá!”

Mộ Dung Phi Tuyết cũng theo đó mà ngẩng đầu nhìn lên, thấp giọng nói:

“Hai người các người cũng vào đây ăn đi”.

“Biểu... biểu... biểu ca!” Nhực Lam buông đôi đũa trong tay xuống, líu ríu nói.

“Biểu muội”. Nam Phong Dịch Thiên cũng đồng dạng một dạng như Nhực Lam, kinh ngạc trả lời.

“Nha, đây là điều bất ngờ mà ban nãy đệ ám chỉ với huynh đó”. Mạc Tuyết Phong vỗ vỗ bả vai của hấn, cao hứng nói.

“Đại ca, chuyện này là?” Nam Phong Dịch Thiên nhíu mày, nhìn thẳng vào Mộ Dung Phi Tuyết mà hỏi.

“Thì là như vậy đó!”

Câu trả lời vô cùng ngắn gọn của Mộ Dung Phi Tuyết khiến Nam Phong Dịch Thiên á khẩu, mãi một lúc sau mới định thần mà đáp lại:

“Haha, biểu muội a, chúng ta rất có duyên làm huynh muội”.

“Nha! Thật không ngờ Ngũ vương gia của Long Thịnh Hoàng Triều lại còn có một thân phận khác. Ngũ thiếu gia của Vô Ảnh Sơn Trang”. Nhược Lam vuốt nhẹ mái tóc, nhếch miệng nói.

“Không phải biểu muội cũng vậy sao?” Nam Phong Dịch Thiên híp mắt trả lời.

Mạc Tuyết Phong đứng bên cạnh có vẻ khó hiểu nhìn huynh muội bọn họ. Sao mà trong lời nói của hai con người này cứ như ẩn giấu ám khí vậy? Không khí cũng thật kỳ lạ nha.

“Hai người làm sao vậy a? Huynh muội gặp nhau lí ra phải vui mừng mới đúng chứ?”

“Ai nói, chúng ta là đang rất vui mừng”. Nhược Lam và Nam Phong Dịch Thiên đồng thanh lên tiếng, ném cho Mạc Tuyết Phong một nụ cười rục rờ.

Thấy vậy, Mạc Tuyết Phong há hốc miệng nói không nên lời. Đây là gì đây? Mới vừa rồi còn u ám, sao giờ lại tươi như hoa nở mùa xuân thế?

“Ba người các người rốt cuộc có ăn hay không?” Mộ Dung Phi Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

“Ăn, nhất định phải ăn”. Mạc Tuyết Phong cao giọng trả lời, hăng hái ngồi vào bàn ăn.

“Nhược Lam, lúc muội còn ở Hoàng cung, có một kẻ đã nhờ ta điều tra về muội”. Mộ Dung Phi Tuyết nói.

Nghe vậy, Nhược Lam lẫn Nam Phong Dịch Thiên lập tức nhíu mày, đồng thời hỏi:

“Là kẻ nào?”

“Ma Đạt Ứng”.

Nghe tới cái tên này, hai hàng lông mày của Nhược Lam liền giãn ra, nó mỉm cười nói:

“Ra là hấn. Huynh nói tất cả về thân thể của muội cho hấn biết rồi sao? Bao gồm cả song thân của muội?”

“Àn. Đã nhận tiền của hấn thì không thể không làm”. Mộ Dung Phi Tuyết thẳng thắn trả lời.

Nghe hấn đáp trả như vậy, Nhược Lam có một loại cảm giác vô cùng bất lực, người nam nhân này quả nhiên là một kẻ nguy hiểm a! Thảo nào lúc ở Lạc Tâm Các, Ma Đạt Ứng lại dùng ánh mắt cảnh giác để quan sát nó, nguyên lai là vì Mộ Dung Phi Tuyết đã sớm nói cho hấn biết.

“Ma Đạt Ứng, hấn ta là một lòng quan tâm tới tiểu nha đầu Tư Mã Yến kia,

ngoài điều đó ra tuyệt đối không có ý niệm nào khác. Chuyện hấn biết mẫu thân của muội là đệ nhất sát thủ tin chắc sẽ không bị truyền ra ngoài.” Nam Phong Dịch Thiên quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Nhược Lam, thông thả buông ra một câu.

“Đúng vậy a! Nào có ai ngờ tới đệ nhất sát thủ Phi Yến Nhược Hy lại chính là Phượng Thiên Di thái tử phi của Long Thịnh Hoàng Triều hai mươi năm về trước chứ”. Mạc Tuyết Phong miệng nhai nhóp nhép phụ họa thêm

Nghe hai người bọn họ nói vậy, Nhược Lam chỉ cười một cái, sau đó nhỏ giọng hỏi:

“Biểu ca, ngọn gió nào đưa huynh tới đây vậy?”

“Hừm? Muội nên hỏi hoàng đế của chúng ta mới phải”. Nam Phong Dịch Thiên nhướn mày trả lời.

“Hấn làm gì có ở đây đâu mà hỏi? Cừ huynh đến đây bắt muội trở về? Hay là giám sát muội?” Nhược Lam bĩu môi đáp trả.

“Cả hai a. Lam nhi thân ái, biểu ca thật sự không muốn sau này phải gọi muội hai tiếng hoàng tẩu đâu nhé”. Nam Phong Dịch Thiên tiểu tựa phi tiểu nhìn Nhược Lam

Lời vừa nói ra, Nhược Lam lập tức mắc nghẹn, họ khụ khụ hai tiếng, khóc không ra nước mắt nói:

“Biểu ca!”

“Ân. Huỳnh đùa thôi, đừng để ý”.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Nhựt Lam nhanh chóng rời khỏi Phong Linh Các trở về Kim Hương Lâu. Lúc này vị nữ tử kia cũng đã tỉnh lại, nàng khóc nức nở quỳ lạy dập đầu cảm tạ Nhựt Lam. Thân hình mỏng manh không ngừng run rẩy, bộ dáng thập phần tội nghiệp.

Nhựt Lam khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

“Thân thể vẫn chưa lành, vẫn là nên đứng lên đi thôi. Ta nghĩ ngươi hiện tại đã không thể trở về nữa, chuyện tới nước này ngươi cũng nên suy nghĩ thấu đáo một chút”. Dù sao ở thế giới này, nữ nhân đã có phu quân nhưng lại bị hưu hoặc giả như bị nhà chồng hắt hủi thì cuộc đời nàng ta coi như xong.

Đến cuối cùng một là tự vẫn, hai là bán mình vào thanh lâu mà thôi.

“Ta vốn không hề tham luyện chức vị thiếu phu nhân của Tư Đồ phủ, bản thân chấp nhận nhục nhã là bởi gia luyện mà thôi.” Nữ tử nhẹ nhàng đứng lên, ừm khuất nói.

Nghe vậy, Nhựt Lam mạnh mẽ quay đầu nhìn chăm chăm nàng, sau đó thấp giọng hỏi:

“Tên của ngươi là gì?”

“Ta tên là Như Họa, Vũ Như Họa”.

“Ân, Như Họa cô nương, có thể giải thích rõ hơn?”

“Ở thành Dương Châu này, nhắc tới đệ nhất phú hộ không thể không nhắc tới gia đình của ta. Phụ thân ta, Vũ Lưu Dân là một thương nhân vô cùng nổi tiếng, phàm là bất cứ thứ gì nằm trong tay ông ấy, cho dù không có giá trị cũng lập tức trở thành quý giá. Thế nhưng hai năm trước, đột nhiên Tư Đồ Mãn tới tìm phụ thân ta, ta thật sự không biết hắn và phụ thân đã nói những gì. Chỉ là sau khi hắn rời đi, phụ thân liền bắt ta phải gả cho trưởng tử của hắn là Tư Đồ Ngạo, thậm chí đem một nửa gia sản mà người cả đời vất vả làm ra trao tặng như là của hồi môn. Ta...ta...” Vũ Như Họa lệ rơi đầy mặt, ai oán nói.

“Theo như ta được biết, Vũ Lưu Dân một năm trước đã bị kết án cấu kết với phản tặc buôn lậu hàng cấm, sau đó những người được cho là có liên quan lập tức bị xử tử. Vũ gia trong một ngày tan cửa nát nhà”.

“Ta không tin phụ thân ta lại làm như thế, nhất định có kẻ hàm oan cho người”.

“Chuyện này rồi cũng sẽ sáng tỏ thôi. Hiện tại ngươi cứ ở lại đây, cũng đừng tùy tiện ra ngoài”.

“Sáng tỏ? Ý của ngươi là ngươi sẽ lấy lại công bằng cho phụ thân ta sao?” Vũ Như Họa kinh ngạc hỏi.

“Là ta mà cũng không hẳn là ta. Ngươi nghỉ ngơi đi, ta có việc phải đi”.

Nhựt Lam khẽch miệng trả lời sau đó nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: HUYẾT LỆ CHI NỮ(1)

Sau khi rời khỏi Kim Hương Lâu, Nhựt Lam cấp tốc trở về Phong Linh Các.

Vừa đặt chân vào Tiền sảnh, Nhựt Lam liền nhíu mày nhìn thần sắc nghiêm trọng của Nam Phong Dịch Thiên và Mặc Tuyết Phong.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dương Châu xảy ra án mạng, nạn nhân là nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi, ái nữ của đại thương gia Hạo Thế Vinh. Người ta phát hiện ra nàng vào rạng sáng hôm nay, tại chính khuê phòng của nàng”. Nam Phong Dịch Thiên trầm giọng trả lời.

“Ngũ ca, huynh là Thượng Thư Bộ Hình còn gì. Chuyện này huynh xử lý đi a”. Mặc Tuyết Phong nhanh nhẩu nói.

“Đúng vậy a! Huynh còn ngồi đó làm gì, chúng ta đi thôi!” Nhựt Lam hào hứng nói chen vào.

Lời vừa nói ra, cổ tay Nhựt Lam liền bị một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, tiếp đó là một thanh âm cực kỳ trầm thấp:

“Đi đâu? Muội lại tính gây loạn?”

“Đĩ nhiên là tới hiện trường vụ án rồi. Mà muội làm loạn bao giờ, huynh vu khống!” Nhược Lam bĩu môi trả lời.

“Hai tháng nay trong thành Dương Châu liên tục xảy ra án mạng, nạn nhân là những nữ nhân không xinh đẹp thoát tục cũng thanh tú điểm lệ. Tất cả bọn họ trước khi chết đều bị cưỡng hiếp”. Mộ Dung Phi Tuyết nhướn mày liếc Nhược Lam một cái, sau đó nhàn nhạt nói.

“Nha? Vậy thì ngũ ca càng có thêm chuyện để làm rồi nha.” Nhược Lam chớp chớp mắt nhìn về phía Nam Phong Dịch Thiên.

“Haixx bốn vương còn muốn nghỉ ngơi mà! Thật là... Chúng ta đến Hạo phủ!”

Phủ Hạo gia- Khuê phòng của Hạo Nguyệt Chi

Hiện tại binh lính đã bao vây toàn bộ hiện trường, nếu là ngoại nhân chắc chắn sẽ không thể tiến vào khu vực này. Nhưng vì Nam Phong Dịch Thiên lấy danh nghĩa là Thượng Thư Bộ Hình, lập tức có thể tiến vào bên trong.

Nhược Lam cẩn thận bước vào căn phòng, xung quanh không có dấu hiệu

nào cho thấy có sự va chạm hay xô sát, như vậy chỉ có thể xảy ra hai tình huống:

Thứ nhất hung thủ và nạn nhân đã quen biết từ trước, bởi thế khi hấn lên vào đây Hạo Nguyệt Chi mới không hề la hét báo cho người trong phủ là có kẻ lạ đột nhập.

Thứ hai, nếu như quả thật theo lời đồn đại hấn ta là hái hoa tặc, biết trước Hạo thương gia có một nữ nhi vô cùng thanh tú cho nên liền lập kế hoạch cưỡng hiếp và giết chết nàng.

Nhiu nhieu mày suy nghĩ, Nhược Lam quay đầu nhìn Hạo Thế Vĩnh lúc này đang như người mất hồn, thần trí đờ đẫn nhìn vào trong khuê phòng của ái nữ.

“Hạo lão gia có thể cho ta gặp qua nô tỳ thiếp thân của nhị tiểu thư?”

“Được. Người đầu mau gọi Xuân Hoa tới đây”. Thanh âm trầm buồn của Hạo Thế Vĩnh vang lên làm tim Nhược Lam hơi thất lại. Có người cha nào lại không đau lòng khi nhìn thấy hài tử do một tay mình nuôi lớn phải chết một cách oan uổng.

“Nô tỳ tham kiến tiểu thư!” Một thanh âm trong trẻo vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, Nhược Lam không khỏi chau mày, âm thầm quét mắt đánh giá. Nha hoàn này không thể nói là xinh đẹp nhưng được cái ưa nhìn, đặc biệt là thân hình rất gợi cảm, ngực đầy đặn, eo thon nhỏ, cái mông to tròn. Nếu may mắn có thể trở thành nha hoàn thông phòng trong phủ.

“Xuân Hoa, bốn tiểu thư bình sinh rất ghét những kẻ điêu ngoa, dối trá. Nay ta có vài câu muốn hỏi, hi vọng ngươi sẽ thành thật trả lời. Nếu để ta phát hiện ngươi có nửa điểm gian dối, lập tức đem lưỡi của ngươi cắt cho chó ăn”. Thanh âm thập phần lạnh lùng vang lên làm cho Xuân Hoa rung mình, giọng nói có chút e sợ nói:

“Nô tỳ nhất định sẽ trung thực, tuyệt đối không gian dối”

“Hảo! Ngươi theo hầu nhị tiểu thư bao lâu rồi?”

“Dạ đã được ba năm rồi ạ”. Xuân Hoa cung kính trả lời.

“Vậy tính tình của nhị tiểu thư như thế nào ngươi chắc chắn là hiểu rõ?”

“Ân! Tiểu thư tốt lắm, tính tình ôn hòa, thiện lương, nàng đối với hạ nhân nửa điểm không kênh kiệu, ngược lại rất chu đáo, lo lắng cho bọn nha hoàn trong phủ.” Xuân Hoa rơm rớm nước mắt trả lời.

Nhược Lam nhieu mày quan sát Xuân Hoa, nàng ta bộ dáng rất thành thật không giống là người đang nói dối, suy nghĩ một lát nó lại hỏi

“Đêm hôm qua, lần cuối cùng ngươi nhìn thấy nhị tiểu thư là khi nào?”

“Bẩm là giờ Tuất”.

“Giờ Tuất? Nhị tiểu thư có thói quen thức khuya như vậy sao?”

“A, không ạ, tối hôm qua tiểu thư thức khuya là vì muốn may một bộ xiêm y mới cho lão gia, nô tỳ đã khuyên tiểu thư đi ngủ nhưng tiểu thư không nghe. Người nói phải may cho xong rồi mới đi ngủ. Tiểu thư còn lệnh cho nô tỳ nghỉ ngơi trước, đừng làm phiền tiểu thư”.

“Được rồi, ngươi có thể lui”. Nhược Lam phát tay áo ý nói Xuân Hoa lui ra ngoài.

Sau khi Xuân Hoa rời đi, Nhược Lam lại tiến về phía giường của nạn nhân xem xét một lần nữa. Mâu quang khê lóe, nó phát hiện ở mé giường có một cây trâm cài tóc của nữ nhân. Khẽ xoay người hướng về phía Mộ Dung Phi Tuyết nhìn chằm chằm hấn, sau đó thò bàn tay thon dài vào trong ống tay áo của Mộ Dung Phi Tuyết lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng. Mộ Dung Phi Tuyết thoáng ngạc nhiên, Nam Phong Dịch Thiên khóe miệng giật giật, Mạc

Tuyết Phong tròn mắt há mồm.

Nhược Lam không thèm đếm xỉa đến bọn họ, tay cầm chiếc khăn tiến đến bên giường bọc lấy chiếc trâm. Nam Phong Dịch Thiên lúc này cũng đi đến quan sát cây trâm, vật này được làm rất tinh xảo, hình dáng độc đáo, đá quý thạch anh đính lên trên cũng không phải là loại thường. Khẽ xoay người, hắn hỏi:

“Cây trâm này là của nhị tiểu thư?”

“Bẩm đại nhân, nô tỳ là nha hoàn phụ trách trang điểm cho tiểu thư, cây trâm này nô tỳ chưa từng thấy qua”. Một cung nữ tiến vào nhanh miệng trả lời.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên chỉ gật đầu rồi không nói gì thêm.

“Muội muốn khám nghiệm tử thi?”

Lời này nói ra, cả đồng con mắt đồng đầy kinh hãi đồng thời quét về phía Nhược Lam. Cùng một lúc bị nhiều người nhìn chăm chăm, Nhược Lam cau có nói:

“Sao lại nhìn muội như thế?”

“Muội có biết muội vừa mới nói gì không?” Nam Phong Dịch Thiên sùng sốt hỏi.

“Biết”. Nhược Lam nhún mày trả lời.

“Muội là nữ nhân, tự nhiên lại đòi đi coi mấy cái đó làm gì?” Mạc Tuyết Phong chen vào.

“Sao hả? Là nữ nhân thì không thể? Nói cho hai người biết nhá, ta là đại phu, hơn nữa còn là đại phu chuyên khám nghiệm tử thi”. Nhược Lam chống nạnh, tròn tròn mắt đáp trả.

“Thật?” Mạc Tuyết Phong và Nam Phong Dịch Thiên mở to hai mắt nhìn nó.

Nhìn thấy biểu hiện không thể tin của bọn họ, Nhược Lam bữu môi quay sang nhìn Mộ Dung Phi Tuyết, hần giọng nói:

“Đại ca!”

“Đến đó đi!” Mộ Dung Phi Tuyết sau khi bỏ lại câu nói liền tiêu sái đi ra ngoài.

Nhược Lam hất cằm nhìn Nam Phong Dịch Thiên và Mạc Tuyết Phong ý nói, hai huynh nghe thấy chưa? Đại ca huynh ấy bảo chúng ta cùng đi kia.

Tư Đồ phủ.

“Người nói là Bình Nam vương gia đang ở đây?” Thanh âm khàn khàn của Tư Đồ Mẫn vang lên.

“Vâng. Nô tài đã điều tra, xác thực chính là Ngũ vương gia”.

“Hắn đã tới hiện trường vụ án?”

“Vâng”.

“Hừ, tiếp tục theo dõi, có chuyện gì lập tức báo cho ta”.

“Thuộc hạ đã hiểu”.

Tư Đồ Mẫn vô lực ngồi trên ghế, hai tay xoa xoa huyệt thái dương, xem ra vụ án này không thể không điều tra. Những lần trước nạn nhân đều là nữ nhi dân thường, hắn có thể dùng quyền lực và ngân lượng đe dọa để bọn ngu dân kia không làm phiền toái nha phủ nữa, nhưng hiện giờ nạn nhân lại là nữ nhi của Hạo Thế Vinh, đệ nhất thương gia thành Dương Châu. Chuyện này ngày càng rắc rối! Rốt cuộc là kẻ nào to gan dám lộng hành trên địa bàn của hắn? Hơn nữa còn kinh động đến Bình Nam vương gia, nếu không đem chuyện này giải quyết tốt chắc chắn sẽ đến tai hoàng thượng, lúc đó e rằng hắn đầu lia khỏi cổ.

Chú thích: Giờ Tuất tương đương với 23h

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: HUYẾT LỆ CHI NỮ (2)

Nha Huyện – phòng cất giữ tử thi.

Nhược Lam thờ dài nhìn xác chết trước mắt. Hạo Nguyệt Chi thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng như phong xuân, trầm mặc của thu thủy, mặc dù hiện tại nàng đã chết tuy nhiên điều đó cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ thanh nhã của nàng. Khẽ nhú mày, Nhược Lam liếc nhìn vết bầm tím trên cổ của Hạo Nguyệt Chi, này là dấu tay không phải sao? Là bị bóp cổ cho tới chết? Hơn nữa độ cứng của cơ thể còn cho thấy Hạo Nguyệt Chi tử vong trong khoảng thời gian canh ba (1)

Nếu như đây là hiện đại Nhược Lam có thể dựa vào dấu vân tay và tình trạng còn sót lại trong người nạn nhân để tìm ra hung thủ, bắt qua cho dù nó có mở cánh cổng thời gian quay về để làm những xét nghiệm này thì cũng vô ích mà thôi. Người cổ đại tuyệt đối sẽ không tin những gì nó nói. Khẽ nhú mi, Nhược Lam xoay người bước chân ra ngoài.

Lúc này Mộ Dung Phi Tuyết, Nam Phong Dịch Thiên, Mạc Tuyết Phong đều đứng chờ bên ngoài, bọn họ dù sao cũng là nam nhân không thể tùy tiện nhìn thân thể của nữ nhân khác được.

“Thế nào rồi?” Mạc Tuyết Phong cất tiếng hỏi.

“Không có gì đặc biệt cả, chỉ có thể khẳng định nạn nhân chết vào lúc canh ba, là bị nghẹt thở mà chết”. Nhược Lam lắc đầu trả lời.

“Hừm, làm sao mà biết được nàng ta chết vào canh ba hay quá vậy?” Mạc Tuyết Phong nghi ngờ hỏi.

“Ý gì đây a? Không tin muội?” Nhược Lam tròn mắt nhìn hấn.

“Ai nha, muội muội nghĩ nhiều rồi, haha”. Mạc Tuyết Phong toàn thân một trận rét run. Ánh mắt của cửu muội thật là đáng sợ nha!

Nhược Lam thu hồi ánh mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Phi Tuyết chớp chớp vài cái.

Thấy vậy, hấn lập tức nhướng mày nói:

“Theo tin tức báo lại, tối hôm qua ngoại trừ những hạ nhân trong phủ thì chỉ có duy nhất một người đến gần nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi. Người đó là Trương Bình, phu quân tương lai của nàng. Trương Bình năm nay hai mươi hai tuổi, phụ thân của hấn là Trương Quân, nghệ nhân gốm sứ rất có tiếng, tuy nhiên cách đây hai năm về trước ông ta đột nhiên bị sát hại, cho đến nay vẫn không tìm được hung thủ”.

“Tình cảm của bọn họ thế nào?” Nhược Lam đưa tay vuốt vuốt cằm, tiếp tục hỏi.

“Rất nồng thắm, tất cả mọi người trong thành đều biết nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi và Trương Bình là thanh mai trúc mã, tình cảm mãnh liệt không ai có thể chia lìa”.

“Cho gọi hấn đến đây, muội muốn gặp hấn”. Nhược Lam quay sang Nam Phong Dịch Thiên ôn nhu mỉm cười.

“Được rồi, huyên sẽ sai người gọi hấn tới”. Nam Phong Dịch Thiên khẽ xoa

đầu Nhược Lam trầm giọng nói.

Một khắc (2) sau Trương Bình đã quỳ gối ở đại sảnh, cung kính hành lễ:

“Thảo dân Trương Bình tham kiến Vương gia!”

“Miễn lễ! Trương Bình bẩm vương có chuyện muốn hỏi người”. Nam Phong Dịch Thiên ngồi ở trên cao, cúi đầu nhìn chằm chằm người quỳ phía dưới, ánh mắt thâm trầm không ngừng đánh giá.

“Vương gia cứ nói, chỉ cần là chuyện mà thảo dân biết, thảo dân nhất định sẽ trả lời”.

“Bẩm vương nghe hạ nhân nói, tối hôm qua người đã gặp nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi?”

Khi nghe Nam Phong Dịch Thiên nhắc đến cái tên Nguyệt Chi, đôi mắt bình thản của Trương Bình chợt lóe lên một tia bi thương, hấn cúi thấp đầu nhỏ giọng trả lời:

“Bẩm Vương gia, đúng là tối hôm qua thảo dân có gặp nàng”.

“Đến khi nào thì rời đi?”

“Thảo dân không nhớ chính xác lắm, nhưng là khoảng canh một (3) thì rời đi.

“Trong khoảng thời gian canh ba, người đã làm gì và ở đâu?”

“Thảo dân lúc đó đang trong phòng dùi mài kinh sử chuẩn bị cho khoa thi sắp tới”.

“Ai có thể làm chứng cho người?” Nam Phong Dịch Thiên mày kiếm khẽ chau nhìn chăm chăm Trương Bình.

“Tiểu Tam! Thư đồng của thảo dân, còn có Lão Tứ, lão phu nhân ở nhà bên cạnh đều có thể làm chứng”.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên theo thói quen đưa tay lên vuốt cằm, sau một hồi trầm tư, hần thắp giọng nói:

“Được rồi, người lui ra đi”.

“Tạ Vương gia”.

“Mọi người thấy sao?” Sau khi Trương Bình rời đi, Nam Phong Dịch Thiên quay đầu lại nhìn bức bình phong sau lưng nhũm mày hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hần, ba người bọn họ từ tấm bình phong bước ra, mỗi người một thần thái khác nhau ngồi xuống bên cạnh Nam Phong Dịch Thiên.

“Ngũ ca, có phải huynh nghi ngờ Trương Bình chính là hung thủ? Lúc nãy khi ở khuê phòng của nhị tiểu thư, đệ không thấy có dấu hiệu của sự vật lộn hay va chạm nào, điều đó cho thấy hung thủ là người mà nạn nhân quen biết, hơn nữa chẳng phải cửu muội cũng đã nói Hạo Nguyệt Chi chết trong khoảng thời gian canh ba hay sao? Một nam nhân có thể vào phòng của nữ nhân vào lúc đó mà lại khiến nàng ta không kêu la hoảng hốt thì chỉ có thể là tình lang. Có khi nào Trương Bình vì quá nhớ mong kiếm lòng không nổi, canh ba đã đột nhập vào khuê phòng của nhị tiểu thư sau đó cưỡng bức nàng? Sau khi hoan ái hần sợ nàng sẽ tố cáo hần cho nên mới giết người phi tang?” Mạc Tuyết Phong bắt chước Mạc Tuyết Phong, đưa tay lên vuốt cằm, bày ra một bộ dáng thập phần suy tư.

“Đại ca, ngũ ca, thất ca, các người có tin cái gọi là tướng số không? Vừa nãy muội ở đằng sau quan sát Trương Bình, hần ngũ qua hải hòa, trán cao rộng rãi, ấn đường sáng, đôi mắt trầm tĩnh tinh anh, hơn nữa tướng đi của hần rất khoan thai, nhẹ nhàng. Đây là người có tướng làm quan to, tính tình cương trực, nếu khoa thi này hần quả thật đỗ đạt, chức vị trạng nguyên chắc chắn thuộc về hần”.

Lời vừa nói ra, ba người còn lại lập tức như ong mầy khó hiểu nhìn Nhượng Lam.

Nhìn thấy biểu tình của bọn họ như vậy, Nhượng Lam bĩu môi nói tiếp:

“Mọi người hành tẩu trên giang hồ nhiều năm như vậy chắc là đã nghe qua cái tên Âu Dương Lâm?”

“Âu Dương Lâm? Muội muốn nói thần tướng Âu Dương Lâm đã quy ẩn giang hồ mười bảy về trước?” Mạc Tuyết Phong sừng sốt hỏi.

“Àn. Âu Dương Lâm là sư phụ của muội”.

“Nếu Âu Dương Lâm là sư phụ của muội, vậy thì huynh tin những gì muội nói. Huống chi vừa rồi huynh cũng đã quan sát qua Trương Bình, hần hoàn toàn không có một chút võ công mà Hạo gia lại canh phòng cẩn mật, một người như Trương Bình tuyệt đối không thể len vào Hạo gia lúc canh ba”. Nam Phong Dịch Thiên trầm giọng đáp.

“Nha, ngũ ca a, huynh quả không hổ danh là Thượng Thư Bộ Hình”. Mạc Tuyết Phong vỗ tay tán thưởng.

“Đại ca, huynh có thể hay không cho người tới Kim Hương Lâu...”

“Huynh biết rồi, vị cô nương kia sẽ không có chuyện gì đâu”. Mộ Dung Phi Tuyết cắt ngang câu nói của Nhượng Lam, lạnh lùng nói.

Nhượng Lam thoáng ngẩn người khi nghe hần nói vậy, từ lúc nào mà Mộ Dung Phi Tuyết lại hiểu được điều nó nói? Haizz, dù sao Phương Hường Linh dùng mạo hơn người, cho dù nàng có võ công nhưng chưa chắc có thể phòng được thủ đoạn của tên hái hoa tặc làm loạn thành Dương Châu suốt hai tháng qua. Có thủ hạ của Mộ Dung Phi Tuyết âm thầm bảo vệ vẫn là biện pháp tốt nhất.

Chú thích :

(1) Canh ba: 23h – 1h.

(2) Một khắc : 20 phút.

(3) Canh một: 19h-21h

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: HUYẾT LỆ CHI NỮ (3).

Phong Linh Các.

Hiện tại cũng đã là nửa đêm thế nhưng Nhực Lam vẫn thao thức không thể ngủ được, ngẩng đầu nhìn vầng trăng phía bên ngoài khung cửa, bắt gặp nó nhỏ tới hai tiểu đông tây kia. Lập tức lời hai miếng ngọc bội bên hông đặt dưới ánh trăng, hai luồng ánh sáng lục lam đồng thời xuất hiện.

“Chủ nhân!” Liễu Mặc vui mừng reo lên.

“Người gọi chúng ta ra đây chắc không phải là vì vụ án của Hạo Nguyệt Chi chứ?” Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi.

Nghe hắn hỏi như thế, Nhực Lam có chút chột dạ, cười ha hả hai tiếng, nhỏ nhẹ nói:

“Có thể cho ta một ít manh mối hay không?”

“Không thể! Bọn ta không được phép can thiệp vào. Sự thật luôn nằm dưới đáy cốc rượu, mà cốc rượu này chỉ có chủ nhân mới có thể nhìn thấy đáy. Hơn nữa ta nghĩ người nên gặp trực tiếp Trương Bình một lần”. Lãnh Huyết hai tay khoanh trước ngực, con ngươi màu lam híp lại hòa quyện với ánh trăng ngoài khung cửa càng tôn lên vẻ đẹp ma mị của hắn.

Lời vừa nói ra, Nhực Lam lập tức ngẩn người chìm vào suy nghĩ, một khắc sau mới bều môi, hờn dỗi nói:

“Hừ, đồ keo kiệt! Ta bị mất ngủ, hai người các ngươi có cách nào không?”

“Người chẳng phải là đại phu sao? Pha chế thuốc ngủ mà uống đi” Lãnh

Huyết liếc Nhực Lam một cái, thấp giọng nói.

“Ta không muốn lạm dụng thuốc ngủ nha”.

“Trông chuyện gì, ta sẽ hát cho người nghe”. Liễu Mặc thân mặc lục y bay tới bay lui trước mặt Nhực Lam tươi cười rạng rỡ.

Lời vừa nói ra, Lãnh Huyết sắc mặt liền trở nên tái mét, lớn giọng quát:

“Ta phản đối, chủ nhân mau ngăn hắn lại, để hắn hát là một sai lầm!”

“Hả, sai lầm?” Nhực Lam ngơ ngác quay sang nhìn Lãnh Huyết.

“Chủ nhân nếu người muốn nghe hắn hát thì người giết ta trước đi. Mấy trăm năm trước, mỗi khi hắn cất tiếng hát thì y chang rằng chim chóc sẽ đột nhiên di cư sang nơi khác, hoa nở rộ lập tức héo tàn, băng ngàn năm tự nhiên tan chảy, trời đang nắng bỗng nhiên đổ mưa. Vô cùng đáng sợ”. Lãnh Huyết vừa nói vừa nhớ lại quá khứ của Liễu Mặc, bắt gặp hắn run mình một cái, ngoa ngán không thôi.

“Gi chứ! Cái đó là do ta hát quá hay cho nên mới thế”. Liễu Mặc tức giận, chu mỏ phản bác.

Nhìn thấy phản ứng mãnh liệt của Lãnh Huyết, Nhực Lam đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, sau đó vờ đưa tay lên miệng ngáp một cái, nhỏ giọng nói:

“Haha, tự nhiên ta thấy buồn ngủ, Liễu Mặc ngươi không cần hát nữa đâu. Ta đi ngủ trước, hai người các ngươi ngủ ngon”. Dứt lời Nhực Lam lập tức leo lên giường, đắp chăn lại giả vờ nhắm mắt.

“Thế là thế nào? Ta còn chưa có hát mà”. Liễu Mặc nhăn nhó nói.

“Chủ nhân, người quả là thức thối, nghe hắn hát thà ta nghe tiếng chó sủa còn sướng hơn”. Lãnh Huyết nhếch miệng cười nhạt.

“Nói cái gì đấy hả, cái gì mà chó sủa hả?”

Bọn họ cứ thế cãi nhau âm ỉ, Nhực Lam khước miệng giật giật nghe hai tiểu đông tây cãi nhau, không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ.

—————Ta là đường phân cách, đừng đập ta nha—————

Nơi ở của Trương Bình.

Vừa đặt chân vào cửa, Nhực Lam liền bắt gặp bóng dáng đơn độc của hắn.

Lúc này Trương Bình đang chăm chỉ tưới cây cho một khóm hoa gần đó.

Nhực Lam khẽ đằng hắng giọng, nhẹ giọng gọi:

“Trương Bình! Có thể hay không tiếp đãi ta?”

Nghe vậy, Trương Bình lập tức quay người lại, nhú mày nhìn chằm chằm Nhượng Lam.

“Xin hỏi, cô nương biết ta sao?”

“Hôm qua có nhìn thấy người lúc người cùng ngũ ca đối đáp”.

Lời vừa nói ra, hai hàng lông mày của Trương Bình lập tức nhú lại, hấn nhanh chóng quỳ gối, thấp giọng nói:

“Thảo dân tham kiến Quận chúa”.

Nhượng Lam thoáng ngẩn người trong giây lát, mỉm cười hỏi:

“Miễn lễ a! Sao người lại nghĩ ta là quận chúa mà không phải công chúa?”

Trương Bình sau khi đứng lên liền nhỏ giọng trả lời:

“Quận chúa có lẽ người không biết điều này nhưng quả thật người rất nổi tiếng. Thiên hạ đồn rằng, ái nữ của cựu Thái tử Nam Phong Tử Đằng dung mạo tuyệt thế, đẹp tựa tiên tử. Cũng có người nói quận chúa tính cách thập phần kiên quyết, ngay cả hoàng đế cũng phải nhường vài phần, lại có người kể rằng quận chúa thích đi ngao du, hiện tại đã ra khỏi Hoàng cung tự do tự tại. Trùng hợp thay Ngũ vương gia cũng ở đây, cho nên thảo dân liền đoán”.

Nghe xong câu trả lời của hấn, Nhượng Lam bật cười hai tiếng, gật đầu một cái sau đó khẽ quan sát chỗ ở của Trương Bình. Mái nhà lụp xụp, nghiêng nghiêng vẹo hơn nửa có mùi ẩm mốc, trong phòng chỉ có độc một chiếc giường đã gãy một cái chân và một chiếc bàn để đọc sách. Khẽ thở dài Nhượng Lam hỏi:

“Người ở chỗ này để ôn thi?”

“Àn, chỗ này...quả thật không xứng với người có thân phận cao quý như Quận chúa, hay là thảo dân đưa người ra ngoài?”

“Không cần đâu a, ta chỉ là rất thất vọng. Người dù sao cũng là phu quân tương lai của Hạo Nguyệt Chi, lại sắp lên kinh thành dự khoa thi, theo lý mà nói, Hạo Thế Vĩnh sẽ vì nữ nhi của mình mà cho người một chỗ ở hoàng cung chứ?”

“Chuyện này...” Trương Bình ngập ngừng nói.

“Có chuyện gì thì nói ra đi a, sao lại ấp úng như vậy?” Nhượng Lam nhướn mày hỏi.

“Thật ra thì khi Nguyệt Chi còn sống Hạo lão gia đối xử rất tốt với thảo dân, nhưng sau khi nàng qua đời, ngài ấy thay đổi hoàn toàn, trở thành một con người khác. Nơi ở trước đây của thảo dân cũng đã bị Hạo lão gia tịch thu không cho ở nữa, cho nên...”

Nghe tới đây, Nhượng Lam lập tức lòi cây trâm mà nó nhặt được trên giường của Hạo Nguyệt Chi đưa cho Trương Bình, khấn trương hỏi

“Người có biết cây trâm này không?”

“Cây trâm này hẳn phải là kỷ vật của Hạo phu nhân sao? Làm sao Quận chúa có đc nó?” Trương Bình kinh ngạc hỏi.

“Người chắc chắn đây là của Hạo phu nhân?”

“Àn, đây là cây trâm lúc sinh thời Hạo phu nhân rất yêu thích, sau khi người qua đời mọi đồ vật liên quan tới người đều bị đốt sạch, chỉ còn sót lại cây trâm này”.

“Vì sao lại phải đốt sạch?”

“Chuyện này thảo dân cũng không rõ, tất cả mọi người trong phủ lúc đó đều rất bất ngờ trước hành động này của Hạo lão gia bởi trong phủ không ai không biết Hạo lão gia rất yêu thương Hạo phu nhân, thế nhưng khi phu nhân mất ngài ấy gần như nổi điên đem mọi thứ đốt sạch, thậm chí còn không cho phép hạ nhân trong phủ nhắc tới phu nhân. Có một lần, Nguyệt Chi đã nhìn thấy nó trong phòng Hạo lão gia, nàng vừa nhìn đã yêu thích cho nên tự ý cài lên tóc. Sau khi bị Hạo lão gia phát hiện, nàng bị trách phạt, cấm túc ba ngày”.

“Thì ra là như vậy. Ta hiện tại có chuyện cần xử lý, khi khác sẽ tiếp chuyện cùng người”. Nói xong Nhượng Lam liền rời đi hướng về phía phủ họ Hạo.

—————Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha—————

“Tham kiến Quận chúa!” Hạo Thế Vĩnh cung kính hành lễ.

“Hạo lão gia không cần đa lễ”. Nhượng Lam hí hóp mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, sau đó thấp giọng trả lời.

Sau khi đứng lên, Hạo Thế Vĩnh liền nôn nóng hỏi:

“Không biết Quận chúa đến đây là có việc gì?”

“À, ta chỉ là thuận đường đến thăm ngài, ta rất tiếc về sự ra đi của nhị tiểu thư, nhưng ngài yên tâm, ta và ngũ ca nhất định sẽ tra ra hung thủ”. Nhượng Lam cố tình nhấn mạnh hai chữ hung thủ, sau đó liếc mắt nhìn về phía Hạo Thế Vinh.

Quả nhiên khi nghe đến hai từ hung thủ, Nhượng Lam nhận thấy khuôn mặt của Hạo Thế Vinh tràn ngập vẻ u buồn, nước mắt tựa hồ như mưa tuôn ra không ngớt. Hắn vội vàng quỳ xuống dập đầu, thanh âm có chút run run nói:

“Tạ ơn quận chúa, tạ ơn người đã quan tâm đến ái nữ”.

“Được rồi, mau đứng dậy đi, ta còn có một chuyện muốn hỏi người”.

“Thần xin rửa tai lắng nghe”.

“Vừa rồi ta có đến chỗ của Trương Bình, hẳn dù sao cũng cùng với nữ nhi của người có một đoạn tình, người đành lòng để hắn ở một nơi tồi tàn như thế sao?”

Nhắc tới cái tên Trương Bình, thái độ ôn nhu vừa rồi của Hạo Thế Vinh lập tức biến mất, hắn lạnh giọng quát:

“Hắn ta ko xứng! Phụ thân hắn và cả hắn đều không xứng!”

Lời vừa dứt, Hạo Thế Vinh mặt mày tái mét, hắn biết mình đã lỡ lời, lập tức quỳ xuống hướng Nhượng Lam dập đầu: “Là thần ko kiểm chế được, đã làm quận chúa hoảng sợ, xin người thứ tội”.

Mâu quang khẽ động nhìn chằm chằm người đang quỳ dưới mặt đất, Nhượng Lam nhẹ giọng trả lời:

“Được rồi, bốn quận chúa cũng đâu phải là loại người hẹp hòi, hiện tại đã

không còn sớm nữa, ta phải trở về”.

“Àn, để thần tiễn người một đoạn”.

—————Ta là đường phân cách đừng đạp ta nha—————

Sau khi về đến Phong Linh Các, Nhượng Lam lập tức chạy tới thư phòng của Mộ Dung Phi Tuyết, mạnh tay đẩy cửa, lớn giọng nói:

“Đại ca! Huynh điều tra xem mối quan hệ trước đây của hai nhà Trương- Hạo như thế nào? Còn có nguyên nhân cái chết của phụ thân Trương Bình nữa”.

Bàn tay cầm sách của Mộ Dung Phi Tuyết hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Nhượng Lam, lạnh lùng hỏi:

“Đã tra ra được manh mối gì sao?”

“Àn. Nhưng trước mắt muội cần xác định một số chuyện, huynh phải giúp muội a”.

Nghe vậy, Mộ Dung Phi Tuyết liền gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Đa tạ huynh”. Nhượng Lam vui vẻ xoa người đi ra ngoài.

“Đi đâu? Gần tới giờ cơm rồi”. Mộ Dung Phi Tuyết nghiêm nghị hỏi.

“Muội không ăn đâu, muội đi Kim Hương Lâu”.

“Người đã không còn ở đó nữa, có đi cũng vô ích”.

Mộ Dung Phi Tuyết vừa dứt lời, Nhượng Lam nhanh như chớp trở lại đứng trước mặt hắn, nghi ngờ hỏi:

“Huynh đuổi nàng đi?”

“Ta không đuổi, là nàng ta tự đi”.

“Không lý nào, sao có thể chứ!” Nhượng Lam kinh ngạc thốt lên một câu.

“Ý muội là ta nói dối?” Mộ Dung Phi Tuyết buông cuốn sách trong tay xuống, liếc mắt nhìn Nhượng Lam.

“Nha nha, làm gì có chứ”.

“Nếu không có chuyện gì quan trọng, muội nên hạn chế tiếp xúc với Phương Hương Linh, nàng ta không đơn giản như muội nghĩ đâu”.

Nghe vậy, Nhực Lam không khỏi giật mình, đây là có ý gì? Tại sao phải đề phòng Phương Hường Linh?

Đang tính mở miệng hỏi thêm thì Nhực Lam giật mình nhìn khoảng không trước mặt, Mộ Dung Phi Tuyết đã rời khỏi thư phòng lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: HUYẾT LỆ CHI NỮ (4)

Phía đông thành Dương Châu.

“Nha, người ta thật sự rất nhớ chàng”.

“Tiểu mỹ nhân nhớ ta đến vậy sao? Tới nay ta đến gặp nàng, thế nào?”

Nhực Lam lúc này đang trên đường đến Kim Hương Lâu thì tình cờ nghe thấy một thanh âm quen thuộc, lập tức nhú mày nhìn vào trong ngõ, Nhực Lam liền nhếch miệng cười nhạt. Thì ra là Xuân Hoa và Tư Đồ Ngạo, hừm lại là một con chim sẽ muốn làm phượng hoàng. Nhực Lam lắc đầu toan xoay người rời đi, tuy nhiên một câu nói của Xuân Hoa khiến cho nó khựng lại.

“Thiếp rất sợ lão gia”. Xuân Hoa dè dặt nói.

“Hừ, hừn ta thì có gì đáng sợ? Chỉ là một lão già mà thôi!” Tư Đồ Ngạo tức giận quát lên.

“Không phải đâu, từ khi Nhị tiểu thư bị giết, lão gia thay đổi nhiều lắm, rất đáng sợ không còn ôn nhu trước”.

“Hừ, nàng nói Hạo Nguyệt Chi chết vào khoảng canh ba đúng không?”

“Vâng, thiếp nghe người của Ngũ vương gia bảo như vậy”.

“Cái đêm nàng ta bị giết, ta cũng ở chỗ của nàng. Rõ ràng là vào tầm canh ba, ta vẫn thấy Hạo Nguyệt Chi còn sống, sao có thể?”

“Cái này, thiếp không biết a”.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, Nhực Lam quyết định không đến Kim Hương Lâu nữa, thay vào đó là trở về Phong Linh Các.

————— Ta là đường phân cách đừng đập ta nha —————

Vào đến tám phòng, Nhực Lam vội vàng mở tung cửa sổ, nhanh chóng ngồi trên thành cửa trầm tư suy nghĩ. Tư Đồ Ngạo và Xuân Hoa có quan hệ, hơn nữa vào tối hôm xảy ra vụ án hừn ta cũng có mặt ở đó, với bản tính của Tư Đồ Ngạo có khi nào hừn chính là...? Vẫn không đúng, nhìn qua liền biết hừn là loại người nhất gan, làm sao có thể giết người hàng loạt như thế? Hơn nữa kẻ có thể gây án chắc chắn võ công không tồi, còn Tư Đồ Ngạo nhìn thế nào cũng biết võ công chả ra sao, không có khả năng!

Màn đêm dần buông xuống, thành Dương Châu lại trở mình lột xác tựa như tiên từ điểm lệ đang nhảy múa. Một bóng đen với con ngơoi màu đỏ di chuyển thần tốc trong đêm tối. Có vẻ như hừn đang tìm kiếm một thứ gì đó, một thứ có thể thỏa mãn dục vọng của hừn. Mâu quang khẽ sáng, hừn lao về phía một hồng y nữ tử cơ thể đầy đặn, khuôn mặt như hoa như ngọc đang đi dạo dưới trăng. Bất ngờ bị chặn lại, nàng hoảng hốt la to:

“Cứu mạng, có ai không, cứu mạng a!” Thanh âm đầy hoảng sợ của hồng y nữ tử vang lên.

Nhưng đó là câu cuối cùng nàng có thể thốt lên trước khi kẻ lạ mặt kia làm nàng bất tỉnh, hừn bế nàng phi thân về phía đông ngoại thành. Thế nhưng có một điều hừn không ngờ tới, có một lục y nam tử đang âm thầm theo chân hừn, người đó không ai khác chính là Mạc Tuyết Phong.

Mạc Tuyết Phong đang trên đường tới Yên Hà Lâu, đệ nhất kỹ viện thành Dương Châu thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của một nữ tử, vội vàng chạy tới, hừn chỉ kịp thấy một hắc y nhân bế nàng bay đi mất.

Ngoại thành Dương Châu.

Hắc y nhân mang hồng y nữ tử vào một ngôi miếu đồ nát, đặt nàng nằm xuống, hừn liền cúi xuống hít hà hương thơm trên người nữ nhân này, dục vọng trong người đã sớm bùng phát, con ngơoi màu đỏ lóe sáng, hừn điên cuồng xé nát quần áo của nàng. Mạc Tuyết Phong biết đây chắc chắn chính là hái hoa tặc, kẻ giết người hàng loạt gây nên sóng gió thành Dương Châu. Hơn nữa, nữ nhân kia chẳng phải là đệ nhất danh kỹ Yên Hà Lâu, Bạch Y Y sao? Hừn thật to gan, dám đụng vào nữ nhân của hừn, tay nắm chặt thành quyền, Mạc Tuyết Phong giận dữ lao vào tấn công hắc y nhân.

Nhận thấy mình bị phát hiện, con ngơoi màu đỏ của hắc y nhân càng thêm nồng đượm, hừn dừng mãnh đáp trả đòn tấn công của Mạc Tuyết Phong. Bọn

họ đã đấu hơn hai mươi hiệp vẫn không thể phân thắng bại, Mạc Tuyết Phong lúc này mới ý thức được bản thân đã quá nóng vội, đối phương tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường. Võ công của y thật sự rất lạ, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy trên giang hồ. Khẽ nghiêng rằng, Mạc Tuyết Phong đánh phải sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng “đồng vu quy tận” của Hoa Sơn kiếm pháp, thanh kiếm trên tay Mạc Tuyết Phong hết như mảnh hồ gào thét lao về phía hắc y nhân.

“Xoẹt” một mùi máu tanh vang lên, đồng vu quy tận, cả hai cùng chết, hắc y nhân bị thương, Mạc Tuyết Phong cũng vậy. Thanh kiếm của Mạc Tuyết Phong đâm thẳng về phía ngực trái của hắc y nhân thì bảy mũi ngân châm của hắc y nhân cũng ngao nghễ mà cắm vào bả vai của hắn. Khẽ nhủ mày, Mạc Tuyết Phong toàn thân cứng ngắt, mặt mũi trong thoáng chốc trở nên nhợt nhạt.

Đang trong lúc than thầm bản thân hôm nay lành ít dữ nhiều thì đột nhiên hắc y nhân xoay người bay đi mất. Mạc Tuyết Phong cũng không đuổi theo, hẳn thờ dài đưa Bạch Y Y trở về Yên Hà Lâu giao cho Phương mama chăm sóc, bản thân thì quay về Phong Linh Các.

—————Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha—————

“Thất đệ, đệ làm sao vậy?” Thanh âm đầy lo lắng của Nam Phong Dịch Thiên vang lên.

Giây phút Mạc Tuyết Phong trở về, khuôn mặt của hắn đã đen hơn một nửa, Mộ Dung Phi Tuyết và Nhược Lam đồng thời nhíu mày. Không kịp trả lời Nam Phong Dịch Thiên, Mạc Tuyết Phong đã hôn mê bất tỉnh. Nhược Lam vội vàng đứng dậy tiến tới chỗ Mạc Tuyết Phong, đưa tay bắt mạch. Sau một hồi, Nhược Lam sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói:

“Ngũ ca, huynh ấy bị trúng độc, mau đưa huynh ấy vào phòng”.

Sau đó Nhược Lam quay đầu phân phó cho các nha hoàn trong phòng:

“Các người mang cho ta một chậu nước nóng, một chén ngọc và một con dao vào đây”.

Dứt lời mọi người nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ, đêm nay sẽ là một đêm dài, tính mạng của Mạc Tuyết Phong đang ngàn cân treo sợi tóc... liệu hắn có thể sống sót để nhìn thấy ánh mặt trời?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: HUYẾT LỆ CHI NỮ (5)

Lúc này, Mộ Dung Phi Tuyết và cả Nam Phong Dịch Thiên đều lo lắng bồn chồn không thôi, rõ ràng thất đệ của bọn họ trúng độc rất nặng, e rằng chất độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng không cách nào chữa được. Rốt cuộc là kẻ nào? Kẻ nào có thể đã thương được đệ ấy?

Mặc dù trong lòng ngổn ngang trăm mối nhưng Mộ Dung Phi Tuyết bề ngoài vẫn thản nhiên y như không có việc gì, Nam Phong Dịch Thiên thì ngược lại với y, hẳn mấy kiếm chau chặt, hai tay nắm chặt thành quyền hết nhìn Mạc Tuyết Phong rồi lại quay sang nhìn Nhược Lam.

Bả vai trái của Mạc Tuyết Phong đã bị ngân châm tẩm độc làm tê liệt, làn da ngấm ngấm của hắn giờ đây đã trở nên đen xỉ, vừa rồi xem qua mạch tượng và miệng vết thương Nhược Lam liền có thể khẳng định đây là Truy Hồn Thất Tán, loại độc này đã thất truyền trên giang hồ mười năm về trước.

Papa của Nhược Lam đã từng nói, hai mươi năm về trước có một cao thủ võ lâm tên là Độc Quỷ, hẳn võ công cao thâm, hiểu biết hơn người, võ lâm năm đó không ai là không biết đến uy danh của hắn. Loại độc này cũng là do hắn chế ra, chỉ cần một ngân châm liền có thể lấy mạng đối phương. Thế nhưng đột nhiên một ngày của mười năm về trước, hắn đột nhiên biến mất, cho tới bây giờ vẫn không một ai biết thuốc giải và cách điều chế ra loại độc này. Có thể nói người bị trúng độc chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Sau khi các nha hoàn đem những thứ mà Nhược Lam căn dặn tiến vào, nó nhúng bàn tay vào nước ấm, lau thật khô sau đó tiến đến gần chỗ Mạc Tuyết Phong dùng dao nhỏ rạch một đường trên tay của mình. Thấy vậy, Nam Phong Dịch Thiên hoảng hốt kêu lên:

“Biểu muội!”

Lời còn chưa nói hết thì đã bị Mộ Dung Phi Tuyết chặn lại, hắn cấp cho Nam Phong Dịch Thiên một cái ánh mắt, hàm ý rằng đừng để muội ấy phân tâm.

Tiếp đó, Nhược Lam dùng chén ngọc hứng máu tươi, ước chừng khoảng nửa chén máu, nó liền lấy trong người ra một lọ bạch ngọc, rắc rắc một loại bột màu trắng lên trên miệng vết thương, máu tươi lập tức được cầm. Khẽ bạch miệng của Mạc Tuyết Phong, Nhược Lam liền đổ chén máu tươi vào miệng hắn, khi máu tươi đã tràn xuống cuống họng của Mạc Tuyết Phong, mọi người trong phòng liền thấy sắc mặt của Tuyết Phong đã không còn đen như trước.

Kế tiếp, Nhược Lam đỡ Mạc Tuyết Phong ngồi dậy, dùng nội lực đẩy bảy mũi ngân châm phóng ra ngoài, sau đó với tay cầm lấy tám ngân châm, châm vào kỳ kinh bát mạch của Mạc Tuyết Phong. Trên mỗi đầu cây kim đều có gắn một sợi chỉ màu đỏ dài khoảng một thước. Khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Nam Phong Dịch Thiên, Nhược Lam nho nhỏ phân phó:

“Ngũ ca, huynh tới đây giúp muội giữ cho thất ca ngồi thẳng”.

“Ân”. Nam Phong Dịch Thiên vội vã tới bên giường đỡ lấy Mạc Tuyết Phong.

Nhược Lam trên tay cầm tám sợi chỉ đỏ tượng trưng cho kì kinh bát mạch là xung, âm kiêu, đới, dương kiêu, đốc, âm duy, nhâm và dương duy. Khẽ kéo căng sợi chỉ nó âm thầm sử dụng Hàn Băng tâm pháp, đưa hàn khí dọc theo sợi chỉ tiến đến kỳ kinh bát mạch của Mạc Tuyết Phong, khi hàn khí tiếp xúc với cơ thể của hân, bàn tay của Nam Phong Dịch Thiên đang đỡ lấy cơ thể của Mạc Tuyết Phong lập tức run lên.

Lúc này Nam Phong Dịch Thiên chỉ mong muốn bỏ tay ra càng sớm càng tốt, bất quá vì thất đệ hân đành chịu khổ vậy. Mộ Dung Phi Tuyết cũng nhũn nhũn mây, không khí trong phòng bây giờ quả thật rất lạnh, hết như mùa đông ở phương Bắc vậy. Ước chừng khoảng hai khắc, tám sợi chỉ đỏ đột nhiên đứt làm đôi, Nhược Lam bị đẩy về phía sau ba bước. May thay Mộ Dung Phi Tuyết nhanh tay đỡ lấy, khẽ nhũn mi Nhược Lam thổ ra huyết. Nam Phong Dịch Thiên thấy vậy, sắc mặt liền tái xanh, thanh âm đầy lo lắng hỏi:

“Biểu muội, có sao không?”

Nhược Lam thổ ra một hơi, mím môi không trả lời.

Mộ Dung Phi Tuyết tự nhiên mà vòng một tay ôm lấy eo của Nhược Lam, tay còn lại đặt lên cổ tay của nó bắt mạch. Sau đó thấp giọng nói:

“Ngũ đệ đừng quá lo lắng! Muội ấy là bỏ sử dụng quá nhiều nội lực cho nên mới thổ huyết, nghỉ ngơi mấy ngày liền ổn”.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên thở phào nhẹ nhõm, hân quả thật không muốn cùng lúc mất đi một lúc hai người thân

“Thất ca, huynh ấy trúng phải Truy Hồn Thất Tán”.

“Truy Hồn Thất Tán? Chẳng phải nó đã thất truyền rồi sao?” Nam Phong Dịch Thiên sững sờ kêu lên

“Cái này muội cũng không rõ lắm, đành phải làm phiền đại ca điều tra vậy. Máu của muội, nó là bách độc bất xâm, theo lý mà nói thì có thể chữa khỏi cho thất ca. Tuy nhiên thất ca trúng độc đã lâu, hơn nữa còn vận nội lực quá nhiều khiến cho chất độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng, nửa chén máu vừa rồi chỉ có thể duy trì được tánh mạng của huynh ấy trong vòng hai canh giờ, hai canh giờ sau phải lập tức uống tiếp, cứ duy trì như thế trong vòng 7 ngày thì...” Nhược Lam ngập ngừng nói.

“Như vậy chỉ e thất đệ còn chưa được cứu thì muội đã chết vì mất máu rồi”. Mộ Dung Phi Tuyết đột ngột lên tiếng

“Đúng vậy, phương pháp này không khả thi”. Nam Phong Dịch Thiên gật đầu tán thành lời nói của Mộ Dung Phi Tuyết.

“Cho nên vừa rồi muội dùng Hàn Băng tâm pháp đóng băng toàn bộ lục phủ ngũ tạng của huynh ấy, hiện tại huynh ấy tạm thời ngưng thở, hết như người đã chết. Nhưng huynh ấy chỉ đang trong trạng thái chết giả thôi, không cần phải quá lo lắng”.

“Truy Hồn Thất Tán từ trước tới nay không có thuốc giải”. Mộ Dung Phi Tuyết nhàn nhạt nói

“Muội biết, thuốc giải không thể điều chế nhưng muội còn cách khác”.

“Là cách nào?” Nam Phong Dịch Thiên lên tiếng hỏi.

“Muội cần Thiên Sơn Tuyết Liên, nhân sâm ngàn năm, 999 nọc độc mẫn xa, 9999 con bọ cạp”.

“Nọc độc mẫn xa, nhân sâm ngàn năm, bọ cạp huynh có thể tìm được nhưng còn Thiên Sơn Tuyết Liên, đây là kỳ trân dị bảo, cái này...Huynh nhớ trong hoàng cung có một đóa thể nhưng đã sớm bị trộm đi rồi”. Nam Phong Dịch Thiên nhũn nhũn nói

“Ta có”. Mộ Dung Phi Tuyết nói

“Hả, đại ca huynh có Thiên Sơn Tuyết Liên?” Nam Phong Dịch Thiên mở to hai mắt nhìn hân

“Có, nhưng vấn đề là nó chưa nở”.

“Vậy thì chẳng khác nào là không có, nếu vậy thất đệ phải làm sao?”

“Muội có thể làm cho nó nở hoa”.

“Muội? Làm cách nào, nếu dùng Hàn Băng tâm pháp chưa chắc đã thành công, huống hồ nguyên khí của muội...” Nam Phong Dịch Thiên lo lắng nói.

“Ngũ ca, huynh không cần lo lắng, muội không cần dùng đến Hàn Băng tâm pháp vẫn có thể khiến cho Thiên Sơn Tuyết Liên nở hoa. Huynh hãy tìm cho muội những thứ còn lại, càng nhanh càng tốt, trong vòng hai canh giờ nhất định phải có”.

“Hảo, huynh lập tức đi ngay”.

Dứt lời, Nam Phong Dịch Thiên phi thân rời đi, Mộ Dung Phi Tuyết cũng đi lấy Thiên Sơn Tuyết Liên, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhượng Lam. Khẽ thở dài nhìn Mạc Tuyết Phong, nó híp con mắt lại âm thầm suy nghĩ. Thất ca, hi vọng ý chí sinh tồn của huynh đủ mạnh, chỉ có như vậy muội mới có thể giúp huynh, bằng không cho dù có là Hoa Đà tái thế cũng không cách nào cứu huynh khỏi lưỡi hái tử thần

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: HUYẾT LỆ CHI NỮ (6).

Một lúc sau, Mộ Dung Phi Tuyết đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một chiếc hộp nhỏ nhỏ đưa ra trước mặt Nhượng Lam.

Không cần đoán Nhượng Lam cũng biết bên trong chứa thứ gì, khẽ thở dài nói:

“Đại ca, muội mệt quá, huynh có thể đỡ muội về phòng không?”

“...” Mộ Dung Phi Tuyết không nói gì, hần đột nhiên cúi xuống nhắc bổng nó lên

“À!” Vì quá bất ngờ trước hành động của Mộ Dung Phi Tuyết, Nhượng Lam khẽ kinh hô một tiếng, đôi bàn tay bất giác vòng qua ôm chặt cổ của hần

“Xin lỗi”. Mộ Dung Phi Tuyết vừa nhú mày vừa nhanh chóng đưa Nhượng Lam trở về. “...” Lần này thì đến lượt Nhượng Lam im lặng không biết nói gì, người đầu lạnh hơn cả băng, ít ra phải thông báo một tiếng để người ta còn chuẩn bị chứ!

Sau khi Mộ Dung Phi Tuyết đưa Nhượng Lam về phòng, hần không nói không rằng biến mất như một con gió, nó cũng chẳng hơn đâu mà quan tâm đến hần. Tiến về phía khung cửa, Nhượng Lam ngược nhìn ánh trăng, trong lòng không ngừng tính toán.

“Chủ nhân!” Liễu Mặc, Lãnh Huyết đồng thanh lên tiếng.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc của hai tiểu đồng tây, Nhượng Lam liền quay đầu nhìn, ôn nhu nói:

“Ta thật sự cần sự giúp đỡ của hai người”.

“Người muốn chúng ta làm cho Thiên Sơn Tuyết Liên nở?” Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi.

“Ừm. Các người là hóa thân của ngọc phi thúy trên đỉnh Thiên Sơn, bản thân đã mang hàn tính đặc thù, ta tin các người có thể làm cho Thiên Sơn Tuyết Liên nở hoa”.

Nghe vậy, Lãnh Huyết và Liễu Mặc bốn mắt nhìn nhau cùng bàn bạc, ước chừng khoảng nửa khắc sau Liễu Mặc mới trầm giọng lên tiếng:

“Người sống chết có số, chúng thần sẽ cố hết sức. Phần còn lại phải xem thiên mệnh của Mạc Tuyết Phong như thế nào”.

“Muốn Thiên Sơn Tuyết Liên nở hoa thì cần phải có một cỗ hàn khí chí âm cực đỉnh làm xúc tác, trong lúc thi triển pháp lực cả căn phòng này e rằng sẽ đóng băng. Chủ nhân, người có thể ra ngoài đợi chúng thần”. Lãnh Huyết nhú mày nhìn Nhượng Lam, lo lắng nói.

“Ta sinh vào ngày âm, tháng âm, năm âm, bản thân đã là chí âm kết hợp với Hàn Băng tâm pháp thì chắc sẽ không sao”.

“Muội hiện tại nguyên khí hao tổn, vẫn là nên nghe lời bọn họ ra ngoài đi”. Thanh âm băng sương của Mộ Dung Phi Tuyết vang lên khiến cho ba người còn lại ở trong phòng đồng thời giật mình hoảng hốt.

Lãnh Huyết mâu quang khẽ sáng, người này ở đây đã bao lâu rồi? Tại sao hần lại không phát hiện được?

Liễu Mặc hiện tại không suy nghĩ được nhiều như Lãnh Huyết, bản tính tò mò thôi thúc hần bay bay đến trước mặt Mộ Dung Phi Tuyết, lượn tới lượn lui vài vòng, ngón tay nhỏ nhắn mím mím vuốt vuốt cảm nhìn chăm chăm Mộ Dung Phi Tuyết.

“Chủ nhân, người này là cực phẩm hiếm có trong nhân gian đấy, người sau này nên mở kỹ nam đi, cho hần ta làm đệ nhất mỹ nam bảo đảm tha hồ hốt bạc”.

Liễu Mặc vừa dứt lời, nét mặt của Mộ Dung Phi Tuyết lập tức có biến hóa, mày kiếm chau lại, hai tay vòng trước ngực ném cho Liễu Mặc một cái nhìn cảnh cáo.

Nhượng Lam khước miệng giật giật muốn cười nhưng lại không dám cười, từ khi nào mà Liễu Mặc lại có cái suy nghĩ mang đầy đủ đặc thù của một hủ nam chính gốc vậy? Đang tính mở miệng hỏi thì Mộ Dung Phi Tuyết đã đến bên cạnh bế Nhượng Lam phi thân ra ngoài. Lúc đi còn không quên để lại một câu:

“Nếu không làm cho Thiên Sơn Tuyết Liên nở hoa, ta liền đem hai người các người đập nát”.

“AAAAA, hấn dám uy hiếp chúng ta, Lãnh Huyết xử hấn đi!” Liễu Mặc tức giận quay sang nhìn Lãnh Huyết.

“Là do ngươi chọc giận hấn trước, liên quan gì ta? Muốn thì ngươi tự làm đi!” Lãnh Huyết lạnh giọng trả lời.

“Ngươi, nhà ngươi...” Liễu Mặc chu mỏ càu nhàu.

“Còn không mau lại giúp ta”.

“Biết rồi, ta tới đây”.

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Thư phòng.

“Đại ca, huynh không ngạc nhiên?” Nhược Lam ngồi đối diện với Mộ Dung Phi Tuyết, nghi ngờ hỏi.

“Tại sao phải ngạc nhiên?” Mộ Dung Phi Tuyết nhàn nhạt đáp trả

“Mặc Mặc, Huyết Huyết bọn họ...” Nhược Lam muốn nói gì đó nhưng lại thốt không nên lời. Thiên a! Phải nói sao đây?

“Cho dù bọn họ có là gì cũng không có quan hệ với ta, hiện tại ta chỉ mong thất đệ có thể qua khỏi”.

Dứt lời Mộ Dung Phi Tuyết xoay người ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài khung cửa, không nói thêm bất cứ lời nào.

Nhược Lam cũng im lặng không nói gì, một tay chống cằm nhìn bóng lưng của Mộ Dung Phi Tuyết, Nhược Lam không khỏi có một vài suy nghĩ. Hấn lạnh lùng như vậy là do bản tính hay là có chuyện gì đó trong quá khứ làm hấn thành ra như vậy? Không biết có nữ nhi nào đủ bản lĩnh làm hấn thay đổi không? Nó thật sự muốn một lần nhìn thấy băng sơn kiếm khách nổi tiếng trong giang hồ rơi vào lưới tình, điên cuồng yêu, điên cuồng hận, cho dù bản thân có thịt nát xương tan vẫn cam lòng. Ai nha, nếu nữ nhi nào có thể làm được điều này, nó sẵn sàng bái người đó làm sư phụ. Chắc chắn...

Chìm đắm trong suy nghĩ miên man, Nhược Lam dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cảm nhận được hơi thở đều đặn của Nhược Lam, Mộ Dung Phi Tuyết tiến lại gần, ngón tay thon dài dịu nhẹ vuốt ve gương mặt non mềm của Nhược Lam, nhỏ giọng cảm thán một câu:

“Muội thật sự rất giống mẫu thân của muội!”

————— Ta là đường phân cách, đừng đạp ta nha —————

Khi Nhược Lam tỉnh dậy đã là một canh giờ sau, trong phòng lúc này chỉ có mình nó, khẽ ngồi dậy Nhược Lam nhanh chân tiến về phòng của Mạc Tuyết Phong. Đẩy cửa bước vào, Mộ Dung Phi Tuyết đã ở đó.

“Có tin tức gì của ngũ ca không?”

“Vẫn chưa tìm đủ số lượng mà muội cần”.

“...” Nhược Lam im lặng tiến đến ngồi cạnh hấn, liếc mắt nhìn về phía Mạc Tuyết Phong đang nằm trên giường, đôi bàn tay nắm chặt thành quyền. Rốt cuộc là kẻ nào? võ công của thất ca cũng không phải tầm thường, không dễ gì có thể đả thương được huynh ấy. Không những thế đối phương còn biết Truy Hồn Thất Tán, ra tay tàn độc, chỉ một ngân châm đủ để lấy mạng người, hấn ta lại dùng đến bảy.

Vụ án của Nhị tiểu thư chưa được làm sáng tỏ nay lại đến chuyện của thất ca, thật là khiến người ta đau đầu. Nghĩ tới đây, Nhược Lam bất giác đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, mày liễu chau càng nồng đậm.

Thấy thế Mộ Dung Phi Tuyết lập tức hỏi:

“Còn mệt?”

“Một chút thôi, muội không sao”. Nhược Lam mỉm cười trả lời.

“Suy nghĩ về vụ án Hạo Nguyệt Chi?” Mộ Dung Phi Tuyết tiếp tục hỏi.

“Àn, muội thật sự rất mơ hồ...” Nhược Lam thờ dãi nói.

“Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, rồi sẽ tìm được thôi”.

Mâu quang khẽ sáng, Nhược Lam nhìn chăm chăm Mộ Dung Phi Tuyết, hấn nói câu này làm cho nó nhớ tới bộ phim Bao Thanh Thiên quá nha. Haizz ước gì mình được như Bao Chửng nhỉ? Hay là được như Kindaichi trong Conan cũng được, tiếc quá đi mất, biết thế lúc đi mang theo một đồng Conan về đây đọc rồi.

“Thất đệ!”

Đang suy nghĩ đắm chiều thì thanh âm đầy lo lắng của Mộ Dung Phi Tuyết khiến Nhựt Lam giật mình. Lập tức tiến đến bên giường, Nhựt Lam cẩn thận bắt mạch, xem xét vết thương. Trên mặt Mạc Tuyết Phong hắc tuyến nổi đầy, kéo dài từ trên trán xuống tới tận miệng vết thương. Tay vừa chạm vào mạch, Nhựt Lam trong lòng cũng đồng thời hét lên một câu. Không xong rồi! Đây chẳng phải là Bách Độc Xuyên Tâm sao? Như thế nào lại trúng phải? Vì sao ban nãy lúc bắt mạch không phát giác ra? Hiện tại hai chất cực độc gặp nhau lại bổ sung cho nhau. Khi thật, tại sao đến giờ nó mới phát hiện.

“Đại ca, huynh ấy đã từng trúng Bách Độc Xuyên Tâm?”

“Đúng vậy, ba năm trước thất đệ vì cứu một người cho nên đã đắc tội với trưởng môn của phái Ngũ Độc Giáo. May sao lúc đó có một vị thần y xuất hiện mới cứu được đệ ấy”.

“Bách Độc Xuyên Tâm vốn đã được vị thần y kia đẩy lùi thế nhưng nó vẫn còn đọng lại trong người huynh ấy, nay huynh ấy lại trúng Truy Hồn Thất Tán mới khiến độc tính của Bách Độc Xuyên Tâm phát tác, cả hai chất này tuy cực độc nhưng lại tương trợ lẫn nhau, thất ca e rằng...”.

Dứt lời, Nhựt Lam nhanh tay với lấy con dao ở đầu giường, rạch một đường vào lòng bàn tay, tiếp tục cho Mạc Tuyết Phong uống, hiện tại chỉ có cách này mới có thể duy trì sự sống cho huynh ấy. Ngũ ca huynh mau nhanh lên, muội sắp chịu không nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: HUYẾT LỆ CHI NỮ (7)

Sau khi uống máu tươi của Nhựt Lam những hắc tuyến trên người Mạc Tuyết Phong đã giảm đi phân nửa, thờ nhẹ một hơi, Nhựt Lam xoay người toan đứng dậy thì đột nhiên một con choáng váng ập đến làm nó khụy xuống. May thay Mộ Dung Phi Tuyết nhanh tay ôm lấy, thấp giọng hỏi

“Thật sự không sao?”

“Àn, chỉ hơi chóng mặt một chút”.

“...” Mộ Dung Phi Tuyết mày kiếm chau lại, nhẹ nhàng bế Nhựt Lam ngồi lên chiếc trường kỷ, nghiêm nghị nói:

“Muội nghỉ ngơi một lúc đi”.

“Đại ca, đã gần hai canh giờ rồi”. Thanh âm đầy mệt mỏi của Nhựt Lam vang lên.

“Ta tin ngũ đệ nhất định sẽ tìm được, chỉ là cần thêm chút thời gian”.

Nghe thấy thanh âm đầy chắc chắn của Mộ Dung Phi Tuyết, khóe miệng của Nhựt Lam trong vô thức cong lên. Đây là tin tưởng tuyệt đối sao? Tin rằng ngũ ca sẽ tìm được? Xem ra bản thân cũng nên học cách đặt niềm tin vô điều kiện một lần xem sao.

Nhựt Lam vừa định nhắm mắt lại ngủ một chút thì thanh âm quen thuộc của Nam Phong Dịch Thiên vang lên:

“Đại ca, biểu muội! Ta về rồi”.

Nhựt Lam vui mừng đứng bật dậy, tuy nhiên vừa đi được hai bước, đầu lại bắt đầu đau, mắt hoa cả lên. Mộ Dung Phi Tuyết dường như cảm nhận được, lập tức đứng sau lưng chống đỡ cho nó.

Lúc này, Nam Phong Dịch Thiên đã vào tới cửa phòng, vui mừng nói:

“Biểu muội, huynh đã tìm đủ số lượng muội cần, khó khăn lắm mới tìm được đấy, mau mau chữa cho thất đệ”.

“Àn”. Nhựt Lam mệt mỏi gật đầu, sau đó lập tức níu lấy vạt áo của Mộ Dung Phi Tuyết dùng sức kéo. Hiểu ý, hắn liền diu nó đến trước giường của Mạc Tuyết Phong. Lấy trong tay áo một chiếc lọ nhỏ, Nhựt Lam cúi xuống rắc rắc chất bột màu hồng phấn xung quanh giường của Mạc Tuyết Phong. Kế đó Nhựt Lam nghiêng đầu nhìn về phía Nam Phong Dịch Thiên, nhẹ giọng phân phó:

“Huynh mang tất cả số rắn và bọ cạp thả lên trên giường của thất ca đi”.

“Cái gì? Thả tất cả lên trên giường của thất đệ? Chuyện này...” Nam Phong Dịch Thiên kinh ngạc nói.

“Thất ca trúng độc rất nặng, hiện tại chỉ có thể lấy độc trị độc, muội hi vọng số rắn và bọ cạp này có thể hóa giải phần nào độc tố. Hơn nữa muội cũng

đã rắc hạt Mùi, Hung Hoàng, Hương Du xung quanh giường của thất ca, đây đều là những hương liệu mà rắn và bọ cạp rất sợ, chúng sẽ không đi ra khỏi vòng tròn này đâu.”

Nhược Lam vừa dứt lời, Nam Phong Dịch Thiên nhanh chóng chạy ra phân phó hạ nhân mang những con vật ấy vào. Cùng lúc 999 con mẫn xà và 9999 bọ cạp đều ngọ nguyệt bu thành một cục đen xì trên người Mạc Tuyết Phong, chúng thay nhau dùng nọc độc cắn lên người hắn. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ cơ thể của Mạc Tuyết Phong lúc xanh, lúc tím, điều này cho thấy chất độc đã bắt đầu đối kháng lẫn nhau.

Ngoại trừ Mộ Dung Phi Tuyết và Nhược Lam thì tất cả mọi người có mặt trong phòng lúc này ai nấy cũng đều kinh hãi. Một đồng rắn và bọ cạp cứ rúc rích, bò tới bò lui, bao phủ toàn bộ người của Mạc Tuyết Phong.

“Tất cả mọi người ra ngoài!” Thanh âm lạnh lùng của Mộ Dung Phi Tuyết vang lên dẹp tan sự hoảng loạn của hạ nhân. Mọi người lập tức di tản ra ngoài, Nam Phong Dịch Thiên ở lại trông chừng Mạc Tuyết Phong, còn Mộ Dung Phi Tuyết thì đưa Nhược Lam trở về phòng.

Điều đầu tiên đập vào mắt hắn khi bước vào phòng của Nhược Lam là toàn bộ đồ vật trong phòng đều đã đóng băng, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật ngưng tụ thành một khối, trong phòng hơi lạnh toát ra. Liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, Mộ Dung Phi Tuyết liền nhìn thấy hai tiểu đồng tây một lam y, một lục y đang ung dung ngồi cắn một cục nước đá.

“Chào mừng tới động băng”. Lãnh Huyết nhàn nhạt nói.

“Chủ nhân, trà đá đông lạnh ngon lắm, người ăn không?” Liễu Mặc cười tươi hỏi.

“Hai người các ngươi thật biết cách hưởng thụ”. Nhược Lam bật cười khanh khách trả lời.

“Thiên Sơn Tuyết Liên đâu?” Mộ Dung Phi Tuyết nhướn mày hỏi.

“Nè!” Lãnh Huyết bay tới trước mặt hắn, giơ ra một đóa Tuyết Liên đã nở rộ.

“Bọn ta phải vất vả lắm mới làm cho nó nở hoa đấy”. Liễu Mặc cũng bay tới chu mỏ nói thêm vào.

“Mộ Dung Phi Tuyết, ta có thể hay không hỏi ngươi một chuyện?” Lãnh Huyết híp lại đôi mắt màu lam, trầm giọng hỏi.

“Có thể!”

“Ngươi làm cách nào giữ cho Thiên Sơn Tuyết Liên không bị khô héo?” Hắn thật sự rất tò mò muốn biết điều này. Ban nãy lúc mở chiếc hộp kia ra, bản thân hắn xưa nay luôn bình tĩnh lại đánh một cái giạt mình. Thiên Sơn Tuyết Liên một khi chưa nở mà đã lìa cành thì chỉ trong vòng một canh giờ liền khô héo. Hắn sao có thể bảo quản đóa Thiên Sơn Tuyết Liên này một cách hoàn mĩ như vậy?

“Chiếc hộp đựng Thiên Sơn Tuyết Liên được làm chế tác từ một nhà điêu khắc tài hoa nhất Tây Tạng, nó có khả năng giữ nhiệt độ rất cao. Trước khi hái đóa hoa này, ta liền đem một khối băng trên đỉnh Thiên Sơn đặt vào trong. Đồng thời nhỏ một vài giọt máu của ta vào đó”.

“Máu? Nghe cứ như Thiên Sơn Tuyết Liên là loài hoa hút máu thế?” Liễu Mặc tròn mắt hỏi.

“Ngươi dùng máu của mình để duy trì vẻ tươi tắn của Thiên Sơn Tuyết Liên?” Lãnh Huyết sừng sốt hỏi.

“Àn”.

Câu trả lời ngắn gọn này khiến Lãnh Huyết nhếch miệng một cái, sau đó nói:

“Hóa ra ngươi là nhân hoa”.

Nhược Lam vốn nãy giờ im lặng thì đột nhiên cất tiếng hỏi:

“Nhân hoa? Ý ngươi là tựa như hạt giống của Chúa, ý chỉ những con người được ban phép lành, có khả năng làm cây cối hồi sinh?”

“Chính nó!” Lãnh Huyết gật đầu trả lời.

“Chúa là gì?” Mộ Dung Phi Tuyết nhíu mày hỏi.

“Ài nha, cái này không cần để ý đâu a. Thật không ngờ đại ca của ta lại là nhân hoa”. Nhược Lam quơ quơ tay, tùm tùm cười.

“...” Trước thái độ này của Nhược Lam, Mộ Dung Phi Tuyết mày kiếm càng chau lại nhiều hơn, tuy bất mãn nhưng cũng không nói gì thêm.

“Nguyên liệu đã có đủ, kế tiếp chủ nhân định làm thế nào?” Liễu Mặc hỏi.

“Ta cũng không chắc chắn lắm, chỉ có thể đánh liều một phen”

Dứt lời, Mộ Dung Phi Tuyết liền đưa Nhược Lam đến phòng chế dược, bởi vì mất khá nhiều máu cho Mạc Tuyết Phong cho nên nó cần hắn giúp. Việc đầu tiên là điều chế nhân sâm ngàn năm, hình dạng của củ nhân sâm này thật là giống y như ông Phúc trong Phúc-Lộc-Thọ, nhìn tròn tròn, mập mập rất

là đáng yêu nha.

Nhược Lam phân phó Mộ Dung Phi Tuyết nhóm lửa, sau đó chưng cách thủy nhân sâm ngàn năm này trong một canh giờ cho đến khi củ nhân sâm này tan chảy thành nước. Tiếp đó nghiền nát Thiên Sơn Tuyết Liên thành bột, sau đó pha với nước tinh khiết lấy từ giọt sương còn đọng lại trên lá vào mỗi buổi sớm mai. Cuối cùng Nhược Lao tay cầm con dao nhỏ định rạch tay mình thì bàn tay to lớn của Mộ Dung Phi Tuyết đã nắm chặt lấy nó, nhú mào hỏi:

“Muội lại tính làm gì?”

“Lấy máu chế được”.

“Nhất thiết phải có sao? Máu của ta không được?”

“Máu của huynh chỉ có tác dụng với cây cối thôi, chỉ một chút máu, không sao đâu”.

“...” Mộ Dung Phi Tuyết im lặng không nói, bàn tay to lớn cũng buông ra, hần xoay người hướng về phía bếp lửa ngồi xuống.

Hai canh giờ sau.

Sau khi muội rời đi khoảng một canh giờ, lũ rắn và bọ cạp ghóm giết kia lần lượt ra chết, báo hại huynh phải hốt xác bọn chúng ra ngoài”. Nam Phong Dịch Thiên nhân mào nói

“Àn. Huynh vất vả rồi”. Nhược Lam gật đầu trả lời.

Nhìn lướt qua bát thuốc trên tay Nhược Lam, Nam Phong Dịch Thiên nghi ngờ hỏi

“Sẽ có tác dụng chứ?”

“Muội cũng không biết, chúng ta chỉ có thể thử#có thể đánh cược thử một lần”. Nhược Lam lắc đầu nhìn Dịch Thiên trả lời.

“Xem ra mọi chuyện còn lại phải xem số mệnh của đệ ấy”.

Sau khi cho Mạc Tuyết Phong uống hết chén thuốc, Nam Phong Dịch Thiên thở phào nhẹ nhõm hỏi:

“Bao lâu mới phát huy công dụng?”

“Khoảng nửa canh giờ, nếu không thấy có biến đổi gì, e rằng...” Nhược Lam buồn bực nói

“Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, nửa canh giờ sau sẽ biết kết quả thôi”. Mộ Dung Phi tuyết hờ hững nói.

Nam Phong Dịch Thiên và Nhược Lam bốn mắt giao nhau, đồng thời gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: HUYẾT LỆ CHI NỮ (8)

Nửa canh giờ sau.

Nhược Lam chuyên tâm bắt mạch cho Mạc Tuyết Phong, con người to tròn khẽ híp lại quan sát miệng vết thương, sau đó thở dài một hơi rồi quay đầu lại nhìn Mộ Dung Phi Tuyết và Nam Phong Dịch Thiên nói:

“Huynh ấy đã qua khỏi con nguy hiểm”.

“Thật tốt quá! Biểu muội vất vả rồi”. Nam Phong Dịch Thiên cao hứng trả lời.

Nghe vậy, Nhược Lam liền chau mày lại, buông xuống một câu:

“Tuy nhiên có thể sẽ để lại di chứng”.

“Di chứng?”

“Truy Hồn Thất Tán đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của thất ca, mặc dù huỳnh ấ đã qua khỏi cơn nguy kịch nhưng chất độc vẫn chưa được bài trừ hết, độc tích tụ càng lâu, tỷ lệ để lại di chứng càng lớn”.

Trước không khí bức bối lúc này, Mộ Dung Phi Tuyết nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên nói một câu hồ hững:

“Sống chết có số, không thể cưỡng cầu. Nay đệ ấ qua khỏi coi như đã là một kỳ tích, những chuyện còn lại cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Lời vừa nói ra, cả Nhược Lam lẫn Nam Phong Dịch Thiên đồng thời ngẩn người, bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời.

Y Lan Đường

Nhược Lam nghe Nam Phong Dịch Thiên bảo rằng đây là hiệu thuốc lớn nhất thành Dương Châu, nơi quy tụ rất nhiều thảo dược hiếm có. Nếu muốn tìm loại nào thì hãy đến đây, vừa mới đặt chân vào cửa, mây liễu của Nhược Lam liền nhướng lên nhìn vị tiểu cô nương trước mặt. Nàng ta đang nói chuyện với đại phu ở trước quầy:

“Đại phu, người hãy bốc thuốc theo đơn này”.

Vị đại phu khẽ liếc mắt nhìn qua vị tiểu cô nương kia, thanh âm có phần khó chịu nói

“Tư Đồ đại thiếu gia lại gây chuyện à?”

“Tiểu nữ không biết, tối hôm qua sau khi về nhà, Đại thiếu gia liền đóng kín cửa, sau đó liền cho gọi tiểu nữ. Lúc bước vào liền thấy hấn ta người đầy máu me, ghê lắm”.

“Dựa vào đơn thuốc thì xem ra vết thương này rất sâu!” Vị đại phu vuốt ve chòm râu gật đầu trả lời.

“Ân! Vừa rồi có băng bó cho Đại thiếu gia, tiểu nữ thấy rõ ràng vết thương là do vật nhọn gây ra, hấn dặn là không đc nói cho ai biết, nếu không sẽ giết cả nhà tiểu nữ. Tiểu nữ vì kính trọng ngài nên mới nói, ngài đừng...” Tiểu cô nương kia lo sợ dạn dò.

“Ta đã biết, tiểu nha đầu này không cần phải lo lắng”.

Nhược Lam khẽ nhếch miệng cười nhạt một cái, tên Tư Đồ Ngao này quả thật đáng ngờ.

Sau khi mua một vài dược liệu cần thiết, Nhược Lam quay trở về Phong Linh Các, gần tới nơi thì bỗng nghe thấy một thanh âm mềm mại của nữ tử:

“Xin người vào bẩm báo với trang chủ, ta muốn gặp Mạc công tử”.

“Cô nương thứ lỗi, trang chủ đã căn dặn không được tiếp bất kỳ ai”.

“Cho cô nương ấ vào, nàng ấ là khách của ta”.

“Cửu tiểu thư, nhưng...” Linh canh cửa ngập ngừng nói.

Nhược Lam lạnh ném một cái nhìn cảnh cáo về phía hai tên canh cửa, lạnh giọng quát:

“Sao há? Lời của ta nói không có trọng lượng?”

Bắt gặp ánh mắt băng lãnh của Nhược Lam, bọn họ bất giác lùi ra sau, nhường đường cho nó và vị cô nương kia bước vào.

Tiền sảnh Phong Linh Các.

“Xin hỏi vị cô nương đây có quan hệ như thế nào với thất ca của ta”. Nhược Lam một tay đặt lên bàn gỗ gõ theo nhịp, tay còn lại khẽ nghịch mấy sợi tóc mai nhìn vị cô nương kia ôn nhu hỏi:

“Ta...ta là...” Hồng y nữ tử khuôn mặt đỏ ửng bối rối trả lời.

Nhược Lam âm thầm cười trộm, hỏi cho có lệ thôi, nhìn sơ qua liền biết nàng ta chính là nữ nhân của thất ca rồi.

“Việc thất ca của ta trọng thương có liên quan gì tới cô nương không?”

“Ta...chuyện đó...chàng vì cứu ta...”

“Tên của cô nương là gì?”

“Ta tên Bạch Y Y”.

“Y Y cô nương, sự việc của ngày hôm đó xảy ra như thế nào, có thể kể lại một cách cụ thể không?”

“Tôi hôm đó trắng rất sáng, ta chỉ là muốn ra ngoài thưởng trăng, nào ngờ đi được nửa đường liền có một hắc y nhân chặn đường, hắn có một đôi mắt đỏ rực nhìn rất đáng sợ. Sau đó ta ngất đi, không biết gì nữa, khi tỉnh lại thì đã ở Yên Hà Lâu, Phương mama đã nói rằng Mạc công tử đưa ta về. Người còn nói là nhìn sắc mặt của chàng không tốt, cho nên ta lập tức tới đây. Ngươi có thể cho ta vào thăm chàng không?”

“Cũng không cần phải bối rối như thế, vết thương của huynh ấy không sao, trước mắt ta cần hỏi cô nương một số chuyện. Không biết cô nương có hay không sẵn sàng trả lời?”

“Ân”.

Hải lòng trước vẻ thành thật của Bạch YY, Nhược Lam thấp giọng hỏi:

“Ngoài cặp mắt đỏ rực của hắc y nhân kia, cô nương còn thấy có điểm nào đặc biệt đáng để chú ý không?”

“Ừm, ta nghĩ hắc y nhân kia không quá hai mươi lăm tuổi”. Bạch YY sau một hồi suy nghĩ liền trả lời.

“Làm sao cô nương biết, chẳng phải hắn bị mất sao?” Nhược Lam kinh ngạc hỏi.

“Ta thân là kỹ nữ, ngày ngày tiếp xúc với vô số nam nhân, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết bọn họ bao nhiêu tuổi”. Bạch YY cúi đầu, trầm giọng nói.

“Ra là vậy. Ta còn có một chuyện nữa muốn nhờ cô nương”.

“Xin người cứ nói”.

“Ta tình cờ biết được Tư Đồ Ngạo tối hôm qua cũng bị thương, cho nên ta muốn nhờ cô nương thay ta kiểm chứng”.

“Người nghi ngờ Tư Đồ Ngạo chính là tên hắc y nhân kia”. Bạch YY cả kinh hỏi.

“Ân. Cô nương có can đảm giúp ta không? Nếu như không thì ta cũng không cưỡng ép”. Nhược Lam mỉm cười nhìn Bạch YY

“Không đâu, ta sẽ làm! Mạc công tử chàng vì ta mà bị thương, một chút chuyện nhỏ này có là gì, hơn nữa Tư Đồ Ngạo là khách quen của Yên Hà Lâu, ta tin là hắn sẽ không giở trò bậy bạ khi ở đó”.

“Vậy chuyện này trông cậy vào Bạch cô nương rồi. Theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp thất ca”.

“Ân”.

Sau khi đưa Bạch YY vào thăm Mạc Tuyết Phong, Nhược Lam liền trở về đại sảnh uống một tách trà. Thật sự có chuyện trùng hợp như vậy ư? Tối qua thất ca trúng độc, Tư Đồ Ngạo cũng bị thương, hơn nữa theo như tiểu cô nương kia nói thì hắn lén lút, không muốn cho người trong phủ biết. Theo tính cách của Tư Đồ Ngạo nếu là kẻ nào dám đụng vào hắn, hắn nhất quyết không để yên, nhưng đằng này hắn lại giấu kín, chuyện này chắc chắn có vấn đề. Vừa rồi Bạch YY đã nói hắc y nhân kia không quá hai mươi lăm tuổi, vừa hay Tư Đồ Ngạo cũng tròn hai lăm. Thế nhưng Tư Đồ Ngạo bên ngoài nhìn chẳng có cái gì gọi là võ công cao cường, lúc mới đến thành Dương Châu, nó và Phương Hường Linh đã đụng độ với hắn, thật sự là nhìn không ra hắn cư nhiên có võ công lợi hại, chẳng lẽ hắn là thâm tàng bất lộ? Hắc y nhân- Tư Đồ Ngạo- hái hoa tặc là cùng một người? Đôi mắt màu đỏ ư? Sao giống tình trạng bị trúng cổ quá vậy? Nếu như không phải trúng cổ thì là bị tẩu hỏa nhập ma? Chuyện này càng ngày càng phức tạp. Đang đắm chìm suy nghĩ thì thanh âm hoảng hốt của Bạch YY khiến Nhược Lam giật mình.

Nhanh chóng chạy vào phòng của Mạc Tuyết Phong, Nhược Lam liền nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ của Bạch YY.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cửu tiểu thư, Mạc công tử chàng ấy...”

Đập vào mắt Nhược Lam lúc này chính là khuôn mặt nhợt nhạt của Mạc Tuyết Phong, kể đó là những mảnh vụn của tách trà rơi vỡ trên sàn nhà. Khẽ thở dài, Nhược Lam kêu khẽ một tiếng:

“Thất ca!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Mạc Tuyết Phong ngẩng đầu về phía phát ra thanh âm, khàn khàn hỏi:

“Cửu muội, tại sao huynh không nhìn thấy gì cả, xung quanh chỉ một màu đen, hoàn toàn không thấy ánh sáng. Muội nói đi, rốt cuộc huynh bị làm sao?”

“Huynh đã trúng Truy Hồn Thất Tán của hắc y nhân kia”.

“Truy Hồn Thất Tán? Ý muội là loại độc đã thất truyền, từ trước đến nay không hề có thuốc giải?”

“Ân. Muội, đại ca cùng ngũ ca cố gắng hết sức để giữ lại tính mạng cho huynh, thế nhưng vì chất độc đã xâm vào lục phủ ngũ tạng cho nên...cho nên...” Nhược Lam ngập ngừng nói.

“Cho nên để lại di chứng chính là việc huynh bị mù?”

“Ân”.

Sau khi nghe xong những lời này, Mạc Tuyết Phong vô lực cười lớn, hần cười như chưa bao giờ được cười, đối với hần mà nói bị mù đồng nghĩa với việc vô dụng, hần sao có thể sống khi không nhìn thấy gì?

Bạch Y Y nhìn thấy cảnh tượng ấy, nước mắt lăn dài đau lòng không thôi. Nàng toan mở miệng nói gì đó thì bị Nhược Lam ngăn lại, sau đó nó cầm tay nàng kéo ra ngoài.

“Lúc này Bạch cô nương đừng nói gì cả. Đối với một nam nhân mà nói, để cho nữ nhân của mình nhìn thấy cảnh mình trở nên mù lòa vô dụng sẽ là một đả kích rất lớn, ta tin cô nương hiểu điều này hơn ta. Trước mắt có chuyện ta cần cô nương làm, còn đôi mắt của huynh ấy, ta nhất định sẽ tìm mọi cách để chữa khỏi”.

“Vâng, Y Y đã hiểu, nếu như quả thật cả đời này chàng không thể nhìn thấy, ta nguyện sẽ làm đôi mắt cho chàng. Mạc công tử nhờ người chăm sóc, Y Y xin cáo từ”.

Nhìn bóng lưng của Bạch Y Y, Nhược Lam thở dài ngao ngán, sau đó trầm ngâm ra một câu: “Gặp nhau rồi thà rằng chẳng gặp, hữu tình rồi cũng sẽ vô tình”.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: HUYẾT LỆ CHI NỮ (9)

“Thất thiếu gia!”

“Cút!”

Nhược Lam vừa đặt chân vào phòng của Mạc Tuyết Phong liền nghe thấy tiếng quát đầy thịnh nộ của hần. Khẽ nhíu mày, Nhược Lam lập tức tiến vào gian trong, điều đầu tiên đập vào mắt nó chính là cảnh một nha hoàn sợ hãi run cầm cập quỳ gối trên mặt đất, Mạc Tuyết Phong gương mặt hoàn toàn vô cảm đang ngồi trên giường.

Nhược Lam cấp chon ha hoàn kia một cái ánh mắt ý bảo nàng hãy lui ra ngoài, sau đó tiến đến gần Mạc Tuyết Phong, nhỏ giọng hỏi:

“Chỉ có nhiều đó thôi mà huynh đã trút giận lên người khác?”

Nghe được thanh âm của Nhược Lam, Mạc Tuyết Phong mày kiếm chau lại:

“Muội có thể nói như vậy là bởi vì muội không bị mù giống như huynh, huynh là một nam nhân, muội hiểu không?”

Nghe hần nói vậy, Nhược Lam cũng chỉ nhẹ nhàng hỏi lại một câu:

“Huynh vẫn chưa thể luyện được đến cảnh giới cuối cùng của Hoa Sơn kiếm pháp, có phải hay không?”

Hoi bất ngờ vì câu hỏi này của Nhược Lam, phải mất mấy khắc sau Mạc Tuyết Phong mới có thể trả lời.

“Ân, làm sao muội lại biết?”

“Bởi vì tâm huynh không đủ tĩnh, lòng có quá nhiều tạp niệm cho nên không thể ngộ ra tinh hoa của Phi Thượng Lam Thiên.”

“Phàm là con người, sao có thể không có tạp niệm?”

“Vậy thì hãy thoát ra khỏi những suy nghĩ mà một con người hay nghĩ là được rồi.”

“Sao có thể!”

“Nếu như không thể, vậy tại sao sư phụ của huynh lại có thể?”

“Cái đó...”

Mạc Tuyết Phong thật sự muốn phản bác nhưng lại không biết phải đối đáp lại như thế nào. Vì sao sư phụ lại có thể làm được? Năm xưa hần cũng đã hỏi người về vấn đề này, người cũng chỉ cười rồi nói đến lúc tự khắc sẽ hiểu. Đến lúc? Ý của người chắc không phải hần mất đi đôi mắt thì có thể luyện

được tuyệt chiêu cuối cùng của Hoa Sơn kiếm pháp, Phi Thượng Lam Thiên?

“Đôi mắt có thể giúp huynh nhìn thấy mọi thứ nhưng lại không giúp huynh phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo. Cũng giống như thân là nam nhân đỉnh thiên lập địa, thế nhưng đỉnh thiên lập địa xong rồi thì sẽ thế nào? Trăm năm sau còn mấy ai có thể nhớ tới huynh? Ông trời vốn rất công bằng, lấy đi thứ này của huynh, nhất định sẽ trả lại cho huynh thứ khác. Chỉ có điều huynh có thể hay không ngộ ra mà thôi. Chuyện muốn nói muội đã nói xong, huynh hãy tự suy nghĩ xem về sau nên làm thế nào.”

Dứt lời, Nhược Lam nhanh chóng xoay người rời đi.

Vừa mới đi ngang qua hoa viên của Phong Linh Các, Nhược Lam liền được thông báo Bạch Y Y đến tìm. Vội vàng đến tiền sảnh, Nhược Lam liền bắt gặp khuôn mặt đầy lo lắng của Bạch Y Y.

“Cửu tiểu thư!” Bạch Y Y đứng dậy hành lễ.

“Chuyện ta nhờ cô nương...?”

“Tối hôm qua ta đã mời Tư Đồ Ngạo vào thăm phòng của mình, sau một hồi dụ dỗ hấn, hấn cuối cùng cũng chịu nói.”

“Hấn nói những gì?”

“Hấn nói hai hôm trước hấn vô tình đắc tội với Hạo Thế Đình, trưởng tử của Hạo Thế Vinh. Trên đường về nhà hấn lại bị một hắc y nhân có đôi mắt đỏ rực đánh lên, ban đầu Tư Đồ Ngạo tưởng rằng Hạo Thế Đình vì nuôi mối thù cho nên mới sai người giết hấn cho nên không dám làm âm ỉ, chỉ có thể lên lút trở về phủ nhờ nha hoàn thân tín băng bó vết thương.”

“Hấn chỉ nói nhiều đó?”

“Ân, xác thực chỉ nói có nhiều đó. Cửu tiểu thư, ta nghĩ Tư Đồ Hạo chính là hắc y nhân kia, hơn nữa rất có khả năng hấn chính là tên hái hoa tặc gây sóng gió ở thành Dương Châu này.” Bạch Y Y thanh âm đầy lo lắng nói

“Cô nương là đang nghĩ hấn nói dối chuyện mình bị hắc y nhân tấn công?”

“Ân. Nếu không sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ?”

“Có đôi khi không nên nhìn sự việc bằng đôi mắt và đôi tai mà phải nghĩ bằng cái này và cả cái này nữa.” Nhược Lam vừa nói, vừa dùng ngón tay thon dài chỉ vào trái tim và thái dương của chính mình, hướng Bạch Y Y trả lời.

Bạch Y Y kinh ngạc nhìn Nhược Lam khoàng nửa khắc, sau đó liền nở nụ cười ôn nhu hỏi:

“Liệu ta có thể gặp Mạc công tử?”

“Nếu gặp huynh ấy lúc này e rằng cô nương phải chịu ủy khuất mà rời khỏi đây đây.”

“Không sao, chỉ cần ẵm gặp chàng thì cho dù có chịu ủy khuất bao nhiêu lần đi nữa ta cũng cam lòng.” Bạch Y Y đôi mắt ngấn lệ, buồn bã nói.

“A Hoa, người dẫn Bạch cô nương tới chỗ thất thiếu gia đi.” Nhược Lam quay sang phân phó cho nha hoàn thiếp thân của Mạc Tuyết Phong.

“Nô tỳ tuân mệnh.” A Hoa ngoan ngoãn nghe lời, nhanh chóng dẫn Bạch Y Y rời đi

Thuận tay cầm lấy một miếng mứt bỏ vào miệng, Nhược Lam âm thầm suy đoán. Tư Đồ Ngạo bị hắc y nhân tấn công? Hắc y nhân lại động thủ với hấn, chẳng lẽ hấn ta muốn đổ hết trách nhiệm lên Tư Đồ Ngạo nhằm vu oan cho hấn, muốn hấn chịu tội thay mình? Hay là hắc y nhân và Tư Đồ Ngạo là một? Khẽ nhíu mày, trầm tư suy nghĩ, Nhược Lam không hề phát hiện Mộ Dung Phi Tuyết lúc này đã xuất hiện ngay trước mặt. Cảm nhận được mùi hương chanh thoang thoang, Nhược Lam mới ngẩng đầu lên hỏi:

“Sao vậy?”

“Đã điều tra được cái chết của phụ thân Trương Bình cũng như mối quan hệ giữa hai nhà Hạo – Trương.” Mộ Dung Phi Tuyết nhàn nhạt trả lời.

Khoảng ba khắc sau khi nghe tất cả thông tin từ miệng Mộ Dung Phi Tuyết, Nhược Lam hải lòng gật đầu đa tạ hấn. Trong lòng âm thầm cười lạnh, thì ra thủ phạm chính là hấn, đi một vòng xa như vậy, đến cuối cùng hung thủ lại ngay trước mặt. Mộ Dung Phi Tuyết tuy bên ngoài vẫn thủy chung lạnh lùng như cũ nhưng trong lòng đã sớm có dự đoán. Hấn cũng không phải là loại ngu ngốc, sau mấy ngày điều tra liền có thể suy đoán hung thủ là ai...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: HUYẾT LỆ CHI NỮ (10)

Phủ Hạo gia

“Tham kiến Quận chúa.”

Sau khi đã an vị trên ghế, Nhựt Lam mới liếc mắt nhìn Hạo Thế Vĩnh, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên, nhàn nhạt đáp lại

“Bình thân. Gần đây Hạo gia vẫn khỏe chứ?”

“Đa tạ Quận chúa đã quan tâm, sức khỏe của lão phu rất tốt.”

“Ừm. Ta đến đây là để thông báo cho ngươi biết, ta đã có một chút manh mối của hung thủ sát hại Nhị tiểu thư.”

“Thật ư?” Hạo Thế Vĩnh chau mày nhìn Nhựt Lam đầy nghi ngờ.

“Hừm? Ngươi không tin lời ta nói?”

“Lão phu không có ý đó, chỉ là trong lúc nhất thời sững sốt cho nên...”

“Nha, thật vậy sao? Dù sao ta đến đây chỉ để nói một tiếng cho ngươi an lòng, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho Nhị tiểu thư.”

“Đa tạ Quận chúa, đã khiến người hao tâm rồi.” Hạo Thế Vĩnh quỳ gối dập đầu, thanh âm run run đầy cảm kích.

Khẽ nhú mày, Nhựt Lam phát ông tay áo, thấp giọng nói:

“Đứng dậy đi, đây vốn là chuyện ta phải làm, cũng trễ rồi, ta phải trở về thôi!”

“Đề lão phu tiễn người một đoạn.”

“Àn.”

Sau khi trở về Phong Linh Các, điều đầu tiên Nhựt Lam làm chính là đến thư phòng của Mộ Dung Phi Tuyết. Ấn tượng của Nhựt Lam về nơi đây rất tốt, không gian thoáng đạt, tuy rằng nhìn bên ngoài có vẻ chật hẹp nhưng thực chất bên trong rộng đến không ngờ. Bốn bức tường được bao phủ bởi vô số sổ sách, thể loại nào cũng có. Từ binh pháp, văn chương, y thuật, địa lý, lịch sử cho đến bí kíp võ công đều có ở đây. Nhìn hàng ngàn cuốn sách được gác trên kệ mà Nhựt Lam muốn hoa cả mắt, đôi mắt tinh anh đảo quang một vòng, sau đó dừng lại ở kệ sách cuối cùng nằm phía bên tay trái, bên trên đề hai chữ: “Võ Thuật.”

Tiếp đó Nhựt Lam bắt tay vào việc đọc hết tất cả những cuốn sách trên kệ này, ba canh giờ sau, nó ngẩng đầu lên nhìn kệ sách đã voi đi một nửa thế nhưng bản thân vẫn chưa tìm được thứ mình muốn tìm. Nhựt Lam uể oải cúi thấp đầu thì vô tình lại nhìn thấy một cuốn sách đã bị bụi mờ che phủ dưới gầm kệ. Vươn tay phải đi lóp bụi, hai mắt của Nhựt Lam lóe lên một ánh nhìn kinh ngạc.

Đang trong lúc thất thần suy nghĩ thì Mộ Dung Phi Tuyết bất ngờ lên tiếng:

“Muội đang làm gì vậy?”

Thanh âm của hắn khiến Nhựt Lam nhất thời giật mình mà đánh rơi cuốn sách. Mộ Dung Phi Tuyết khẽ nhướn mày, thấp giọng hỏi:

“Cửu Âm Hoán Cốt! Muội tìm thấy nó ở đâu vậy?”

“Nó bị rơi dưới kệ sách, muội tình cờ phát hiện được nên mới lôi nó ra. Đại ca, muội mượn cuốn này đem về đọc được không?”

“Àn.”

“Đa tạ huynh!”

Dứt lời Nhựt Lam lập tức bỏ lại Mộ Dung Phi Tuyết một mình quay về phòng đóng kín cửa lại, nó bắt đầu nghiên cứu môn võ công này. Nửa canh giờ trôi qua, Nhựt Lam gấp cuốn sách lại thở ra một hơi, trong lòng hết lớn: “Quả nhiên là hắn.”

Nhựt Lam vừa đưa ra đáp án cũng là lúc nha hoàn phía bên ngoài cửa cầu kiến, nàng ta nói rằng Mộ Dung Phi Tuyết muốn gặp nàng. Nhựt Lam không cần suy nghĩ cũng biết hắn nhất định đã biết hung thủ là ai.

Tiền sảnh Phong Linh Các.

“Đại ca!”

“Chúng ta đến nha môn.”

“Đến đó làm gì?”

“Có người tố cáo Tư Đồ Ngao chính là hung thủ sát hại Nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi, ngũ đệ đang ở nha môn xét xử, đệ ấy sai người tới báo cho chúng ta.”

“Vậy thì đi thôi.” Nhược Lam âm thầm cười lạnh, xem ra có kẻ đã chịu không nổi cho nên ra tay trước rồi.

Nha môn tri phủ.

“Vi thần tham kiến Quận chúa, Quận chúa vạn phúc kim an.” Tư Đồ Mãn kính lễ quỳ gối.

“Thảo dân Trương Bình, lão phu Hạo Thế Vinh tham kiến Quận chúa!”

“Miễn lễ!” Nhược Lam vừa nói vừa liếc mắt nhìn lướt qua Tư Đồ Mãn. Kẻ đang quỳ dưới công đường chẳng phải là trưởng tử của ngươi sao? Để xem ngươi sẽ xử lý chuyện này thế nào, có trách thì trách ngươi quá nuông chiều hần để bây giờ chính hần lại làm hại tiền đồ của ngươi.

“Hồi bẩm vương gia, xin người đòi lại công đạo cho Nhị tiểu thư, chính hần đã giết Nhị tiểu thư.” Một nam tử ước chừng mười tám tuổi cơ thể run rẩy, quỳ gối dập đầu ầm ục nói.

“Ngươi nói vậy! Ta không có!” Tư Đồ Ngao lúc này vì quá tức giận, điên tiết quát lên.

“Câm miệng! Ta còn chưa nói, Tư Đồ Ngao tội nhân như ngươi lại dám lên tiếng?” Nam Phong Dịch Thiên lạnh giọng quát.

Tư Đồ Ngao trừng mắt nhìn Nam Phong Dịch Thiên sau đó lại nhìn phụ thân của hần Tư Đồ Mãn với ánh mắt cầu cứu. Nhận thấy đôi mắt của hần đang nhìn về phía mình, Tư Đồ Mãn khẽ ho một tiếng, trầm giọng nói:

“Tư Đồ Ngao mặc dù ngươi là hải tử của ta thế nhưng ta thân là quan phụ mẫu sao có thể vì ngươi mà dung túng, nếu quả thật ngươi có tội ta quyết không tha cho ngươi.”

Lời vừa dứt, Tư Đồ Ngao lập tức biến sắc, mọi người xung quanh thì bán tán không thôi, khắp thành Dương Châu ai mà không biết Tư Đồ Mãn bao che cho Tư Đồ Ngao, hần vì thế mà ngày càng làm càn, phách lối ta đây. Nay lại nói những lời này thật khiến người khác không thể tin được.

“A Minh! Ngươi vì sao lại cho rằng Tư Đồ Ngao là hung thủ?” Nam Phong Dịch Thiên liếc nhìn nam tử mười tám tuổi kia, nhíu mày hỏi.

“Bẩm Vương gia, cái ngày mà Nhị tiểu thư chết, thảo dân đã tình cờ nhìn thấy Tư Đồ thiếu gia từ trong phủ Hạo gia bước ra, lúc đó vào khoảng canh ba.” A Minh vừa nói xong, xung quanh dân chúng lại nổi lên một trận bàn luận, có người sùng sốt, có người phi báng, đủ mọi cảm xúc.

Nam Phong Dịch Thiên ra hiệu cho mọi người im lặng sau đó tiếp tục hỏi:

“Tình tiết quan trọng như vậy sao bây giờ ngươi mới nói?”

Nhắc tới đây thân hình của A Minh run lên cầm cập, hần lắp bắp nói:

“Bẩm Vương gia! Chuyện này...chuyện này...thảo dân là vì sợ Tư Đồ thiếu gia giết người diệt khẩu!”

“Hừm, nếu vậy sao bây giờ ngươi lại có gan nói ra?” Nam Phong Dịch Thiên nhướn mày, đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn A Minh.

“Sau khi nhìn thấy Tư Đồ thiếu gia từ Hạo phủ rời đi, thảo dân đã sinh lòng nghi ngờ, sáng hôm sau lại nhận được tin Nhị tiểu thư bị giết, thảo dân sợ hãi không thôi. Trong thành không ai là không biết Tư Đồ thiếu gia hung hăng, kiêu ngạo, chỉ cần ai đắc tội với hần cả nhà người đó nhất định sống không bằng chết. Chính vì vậy thảo dân quyết định đem bí mật này chôn dưới đất mà không nói ra, thế nhưng mấy ngày nay, cái chết của Nhị tiểu thư cứ ám ảnh thảo dân, nằng ấy thật sự rất tốt, đối xử với hạ nhân luôn công bằng, không đánh đập hay chửi mắng mà ngược lại rất ôn nhu. Hơn nữa Nhị tiểu thư là ân nhân cứu mạng của mẫu thân thảo dân, nghĩ tới đây, thảo dân thấy mình không thể vong ân bội nghĩa cho nên lập tức đến công đường tố cáo. Xin Vương gia đòi lại công đạo cho Nhị tiểu thư.” A Minh thành khẩn dập đầu lần nữa, hướng Nam Phong Dịch Thiên trả lời.

Hài lòng gật đầu, Nam Phong Dịch Thiên quay sang nhìn Tư Đồ Ngao, thanh âm lạnh đi mấy phần hỏi:

“Tư Đồ Ngao ngươi còn gì để nói?”

“Ta không có tội, đúng là vào lúc Hạo Nguyệt Chi chết ta đã có mặt ở Hạo phủ, thế nhưng ta không có giết nàng.” Tư Đồ Ngao bất bình nói.

“Vậy ngươi đến đó làm gì?”

“Ta đến đó gặp Xuân Hoa, đại nha hoàn của Hạo Nguyệt Chi.”

Nói tới đây, khuôn mặt của Tư Đồ Mãn và Hạo Thế Vinh liền biến sắc, người dân lại một lần nữa ngạc nhiên không dứt, Tư Đồ thiếu gia nửa đêm canh ba lại tới Hạo gia để gặp nha hoàn của Nhị tiểu thư? Đây chẳng phải là chuyện động trời sao?

Nhược Lam nhếch miệng cười nhạt, trưởng tử của mình lên lút đi gặp tình nhân, hơn nữa tình nhân kia lại còn là một nha hoàn. Mặt mũi của người đã bị chính hải tử của mình tự mình vạch ra cho người khác cười nhạo rồi, người dạy còn mình quả thật rất hay nha. Hạo Thế Vĩnh cũng đâu có thua kém, nha hoàn trong phủ đem hôm lên lút rù tình nhân vào phủ làm chuyện bại hoại, thế mà hắn lại không hay biết gì. Chắc chắn có kịch hay để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: HUYẾT LỆ CHI NỮ. (11)

“Tur Đồ thiếu gia, người không được nói bừa!” Hạo Thế Vĩnh tức giận quát lên.

“Ta không có nói bừa, nếu người không tin có thể kêu Xuân Hoa tới ba mặt một lời.” Tur Đồ Ngao héch mặt lên thách thức Hạo Thế Vĩnh.

“Người...”

“Người đâu! Mau tới Hạo phủ mời Xuân Hoa tới đây.” Nam Phong Dịch Thiên nghiêm nghị phân phó.

Một khắc sau.

“Nô tỳ Xuân Hoa xin thỉnh an Vương gia, Quận chúa, Tri phủ đại nhân.” Xuân Hoa thần sắc trắng bệch, toàn thân run rẩy nói:

“Xuân Hoa bốn vương hỏi người, cái đêm mà Nhị tiểu thư xảy ra chuyện, người ở cùng với Tur Đồ Ngao?”

Nghe vậy, Xuân Hoa lập tức á khẩu quay sang nhìn Tur Đồ Ngao, sao hắn có thể khai ra, ở đây có biết bao nhiêu người, hắn nói ra chẳng phải là hủy đi thanh danh của nàng sao? Cắn chặt răng, Xuân Hoa lên tiếng:

“Hồi bẩm Vương gia, Tur Đồ thiếu gia thẹn quá hóa điên rồi, đêm hôm đó nô tỳ nghe lời của Nhị tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi, sao có thể ở cùng Tur Đồ thiếu gia được. Hơn nữa nô tỳ thân là nữ nhi, nửa đêm canh ba sao có thể để một nam nhân vào phòng.”

“Xuân Hoa, người...” Tur Đồ Ngao tức giận chỉ tay vào nàng ta gầm lên.

Nghe Xuân Hoa nói thế, Hạo Thế Vĩnh thở ra một hơi, hải lòng gặt đầu, mọi người xung quanh cũng thôi không xì xào bàn tán nữa.

“Hai người thật sự không có quan hệ? Chẳng lẽ mắt của bốn quận chúa ta đây bị mù, rõ ràng mấy hôm trước ta thấy các người lén lén lút lút gặp mặt ở phía Đông thành mà.” Nhược Lam chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn chằm chằm bọn họ.

Xuân Hoa cả kinh, Tur Đồ Ngao nhếch mép cười, mọi người lại bắt đầu rộ lên bàn tán.

“Biểu muội, muội thật sự đã nhìn thấy họ?” Nam Phong Dịch Thiên nghiêng đầu nhìn Nhược Lam hỏi lại một lần nữa.

“Àn, muội thấy rõ ràng mà, hơn nữa bọn họ còn ân ái ái nắm tay nhau. Chẳng lẽ muội lại nói dối?” Nhược Lam nhún mày liếc bọn họ.

“Xuân Hoa, bốn vương cho người một cơ hội nữa, nên nhớ cơ hội chỉ đến một lần, nếu không biết quý trọng người cũng đừng trách bốn vương vô tình.”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Xuân Hoa biết lần này nàng khó mà thoát khỏi tội danh, đường đường là một nữ nhi chưa chồng mà lại cả gan cho nam nhân vào phòng, hơn nữa chuyện nàng gặp Tur Đồ Ngao lại để Quận chúa bắt gặp, nếu bây giờ mà không khai ra e rằng cả tính mạng cũng không giữ được. Nghĩ đến đây, Xuân Hoa dập đầu ba cái, hướng Nam Phong Dịch Thiên bồi tội:

“Xin Vương gia lượng thứ, nô tỳ xin khai. Xác thực khoảng đầu canh ba đêm Nhị tiểu thư bị giết, Tur Đồ Ngao đã ở trong phòng của nô tỳ...thế nhưng hắn cũng không ở lâu, gần cuối canh ba liền rời đi.”

“Tur Đồ Ngao, lời khai của Xuân Hoa có đúng không?” Nam Phong Dịch Thiên hỏi.

“Nàng ta nói đều là sự thật, tuy nhiên lúc ta đi ngang qua phòng Hạo Nguyệt Chi rõ ràng lúc đó nàng vẫn còn sống, hơn nữa trong phòng nàng còn có một người. Chính là Hạo Thế Vĩnh.”

“Hạo Thế Vĩnh?” Nam Phong Dịch Thiên nhượng nhượng hỏi.

“Àn. Chính hắn, lúc đó ta thấy hắn đang mặc thử xiêm y do chính Hạo Nguyệt Chi may.”

“Hạo lão gia, những lời của Tur Đồ Ngao nói đều là sự thật chứ?”

Nghe đến tên mình, Hạo Thế Vĩnh điềm tĩnh đứng dậy, khom lưng nói:

“Bẩm Vương gia, đúng là lão phu có đến phòng của Chi nhi, hải tử này vì muốn tận chữ hiếu nên mới tự tay may y phục cho lão phu, hơn nữa còn muốn lão phu mặc thử.”

“Nếu vậy nghĩa là Tư Đồ Ngạo không phải là hung thủ?”

“Vương gia! Lỡ đâu Tư Đồ thiếu gia núp ở một chỗ nào đó, đợi lão gia rồi đi liền tiến hành tội ác của mình.” A Minh cảm phần nhìn Tư Đồ Ngạo nói.

“Ngươi...ta nói rồi, ta không phải!” Tư Đồ Ngạo cảm phần trừng mắt nhìn A Minh.

Trên công đường một trận bát nháo đang diễn ra, Nam Phong Dịch Thiên cấp cho Mộ Dung Phi Tuyết và Nhượng Lam một cái ánh mắt, sau đó ba người nhìn nhau cùng gật đầu. Tiếp đó Mộ Dung Phi Tuyết liền rời đi, Nam Phong Dịch Thiên thì trầm giọng quát lớn:

“Tất cả yên lặng! Bọn vương đã biết hung thủ là ai!”

Lời vừa dứt, mọi người trên công đường một mảnh bất động, mỗi người một trạng thái khác nhau, lúc này Nhượng Lam ung dung thanh nhả đứng dậy, bước xuống công đường, thấp giọng nói:

“Nguyên nhân cái chết của nhị tiểu thư Hạo Nguyệt Chi có lẽ nên bắt đầu từ quan hệ giữa hai nhà Trương’Hạo.”

Nghe đến đây, Trương Bình lập tức giật mình, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Nhượng Lam. Nhận thấy ánh mắt của hắn, Nhượng Lam cũng chỉ cười nhạt một tiếng sau đó tiếp tục nói:

“Hạo gia chắc hẳn vẫn còn nhớ Trương Quân chứ nhỉ?

Nghe Nhượng Lam nhắc đến tên mình, Hạo Thế Vinh đang ngồi lập tức đứng dậy, cung kính nói:

“Lão phu đương nhiên là biết, chỉ là không hiểu vì sao đột nhiên Quận chúa lại nhắc tới hắn?”

“Bởi vì hắn là mấu chốt dẫn đến cái chết của Hạo Nguyệt Chi. Trương Quân. Cái tên này chắc không xa lạ gì với mọi người. Sự thông minh, uyên bác cùng với đôi bàn tay khéo léo đã khiến hắn trở thành thợ gốm có tay nghề cao nhất thành Dương Châu. Từ đôi bàn tay trắng, hắn ta đã dựng lên một cơ nghiệp đồ sộ vang danh muôn đời. Trương Quân có một người bạn tâm giao tên là Hạo Thế Vinh, người này cũng là một bậc anh hào không thua kém Trương Quân. Sau khi tiếp quản sự nghiệp của gia đình, một tay Hạo Thế Vinh đã đưa sự nghiệp của cả gia tộc lên đến mức phồn thịnh, giàu có nhất đến nỗi cả kinh thành đều biết đến. Phu nhân của Hạo Thế Vinh, Lý Linh Ly xuất thân là người trong giang hồ nổi tiếng là một mỹ nhân xinh đẹp hiếm có, Hạo Thế Vinh rất mực yêu thương nàng, lúc ấy Trương Quân vốn là bằng hữu thân thiết của Hạo gia, cho nên đã nhiều lần gặp mặt và tiếp xúc Lý Linh Ly. Mỗi giao hảo giữa ba người phải nói là vô cùng tốt đẹp, nhân gian khó kiếm, thế nhưng lúc đó trong phủ Hạo gia còn có một nữ tử khác xinh đẹp tuyệt trần không kém Lý Linh Ly, đó là Mộ Dung Lệ Thu, tiểu thiếp của Hạo Thế Vinh. Nàng ta vì ganh ghét Lý Linh Ly có được sự sủng ái của Hạo gia cho nên đã tìm mọi cách phá hoại. Điều gì đến cuối cùng sẽ đến, vào một đêm trăng rằm, khi Hạo Thế Vinh từ Quảng Đông trở về, điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là đến thăm Lý Linh Ly. Nào ngờ vừa đến nơi liền phát hiện ra phu nhân của mình cùng với người bạn tâm giao Trương Quân đang ân ái, mặt nóng trên giường. Đối mặt với tình huống này nếu là một nam nhân bình thường có lẽ hắn ta sẽ không ngần ngại lao vào bắt quả tang tại trận, nhưng Hạo gia thân là một thương nhân có bản lĩnh trên thương trường, chuyện gì mà chưa từng đối mặt? Mặc dù trong lòng đã nổi lên cuồng phong bão táp nhưng bên ngoài vẫn cứ ung dung như không có gì xảy ra, bởi vì hắn biết chuyện này nếu mà truyền ra ngoài mặt mũi của hắn còn để vào đâu. Bên cạnh Hạo Thế Vinh luôn có một tâm phúc mà hắn hết mực tin tưởng, hắn ta cũng chính là thị vệ hộ thân cho Hạo Thế Vinh, Đỗ Duy. Mệnh lệnh được ban ra, Đỗ Duy lập tức liên lạc với tổ chức sát thủ, thuê bọn chúng ám sát Trương Quân. Ba ngày sau khi sự việc Lý Linh Ly cùng Trương Quân diễn ra, trong thành liền xuất hiện một tin, Trương Quân bị giết. Hạo Thế Vinh với tư cách là bằng hữu thân thiết nhất của Trương Quân đứng ra tổ chức tang lễ. Phu nhân và hải tử của Trương Quân lúc này là Thiệu Minh Nguyệt và Trương Bình một thân côi cút cho nên đã giao toàn bộ sự nghiệp của Trương Quân cho Hạo gia tiếp quản, không lâu sau Thiệu Minh Nguyệt bệnh nặng qua đời, Trương Bình lúc đó ba tuổi đã được Hạo Thế Vinh thu nhận. Về phía Mộ Dung Lệ Thu, tiểu thiếp của Hạo Thế Vinh, nàng ta vốn là một người quý kẻ đa đoan, chính nàng ta đã bày kế hãm hại Lý Linh Ly và Trương Quân, tối hôm đó, nàng biết Hạo gia sau khi từ Quảng Đông về nhất định sẽ ghé thăm Lý Linh Ly cho nên lập tức sai hạ nhân mời Trương Quân tới phủ với lý do tới ăn bữa cơm mừng Hạo gia trở về. Theo như quy tắc thì Lý Linh Ly thân là chủ mẫu phải đứng ra tiếp khách, hơn nữa nàng và Trương Quân cũng có quen biết, thân càng thêm thân. Mộ Dung Lệ Thu chính vì lợi dụng điều này cho nên đã thả xuân dược vào trong ẩm trà của hai người, như một lễ tất yếu, điều gì xảy ra chắc hẳn mọi người ở đây ai cũng biết. Mộ Dung Lệ Thu là người thông minh, sau khi nhận được tin Trương Quân đột nhiên bị ám sát, nàng ta lập tức hiểu ra vấn đề, đêm hôm đó mọi chuyện trong phủ vẫn bình yên không xảy ra như dự liệu đã khiến Mộ Dung Lệ Thu nảy sinh nghi ngờ, nay cái chết của Trương Quân như một quân cờ chứng thực suy nghĩ của nàng. Điều làm Mộ Dung Lệ Thu không cam tâm chính là Trương Quân đã chết còn Lý Linh Ly vẫn bình yên vô sự, đêm dài lắm mộng, nàng e ngại Lý Linh Ly sẽ nghĩ ra điều gì đó, với tính cách của Hạo Thế Vinh chắc chắn nếu phát hiện ra sẽ lập tức giết chết nàng, vì muốn bảo toàn tính mạng, Mộ Dung Lệ Thu đã giả điên để Hạo Thế Vinh đuổi ra khỏi phủ. Kế hoạch thành công, Mộ Dung Lệ Thu từ đó biến mất không ai rõ tung tích. Ta nói thế có đúng không Hạo lão gia?” Nhượng Lam nhướng mày nhìn về phía Hạo Thế Vinh.

“Quận chúa, lão phu không biết người đang nói cái gì.” Hạo Thế Vinh thần sắc không thay đổi nói.

“Vậy sao? Từ từ rồi người sẽ hiểu thôi.” Nhượng Lam hí hóp mắt lại nhìn Hạo Thế Vinh sau đó lại liếc sang nhìn Trương Bình, đậm mặc nói:

“Còn người Trương Bình, người đã sớm biết Hạo Thế Vinh là kẻ thù giết phụ thân mình đúng không? Ban đầu người tiếp cận Hạo Nguyệt Chi là bởi vì muốn báo thù?”

“Quận chúa, nếu người đã biết sao còn hỏi lại.” Trương Bình thẳng thắn thừa nhận

Hạo Thế Vinh đôi lông mày khẽ chau, bình tĩnh nói:

“Trương Bình, hình như nhà ngươi đã làm rồi, ta không phải kẻ đã giết phụ thân ngươi.”

“Hạo Thế Vinh, ngươi đừng ngây biện nữa, hai năm trước trong một lần tình cờ lên núi hái thuốc, ta đã gặp lại Đỗ Duy, cận vệ thân tín nhất của ngươi, hẳn ta đã kể lại tất cả.”

Nghe đến cái tên Đỗ Duy, Hạo Thế Vinh sắc mặt đại biến:

“Không thể nào, hẳn chẳng phải đã chết rồi sao?”

“Hừ, năm đó vì sợ sự việc sẽ bị truyền ra ngoài, ngươi đã cho người giết chết Đỗ Duy, hẳn ta một lòng trung thành chưa từng nghĩ sẽ phản bội nhưng ngươi thì không tin tưởng hẳn, bị dồn đến bước đường cùng, hẳn ta đã nhảy xuống vực sâu, thế nhưng ông trời không cho hẳn chết mà để hẳn sống sót, sống để vạch trần bộ mặt xấu xa của ngươi.” Trương Bình lạnh lùng nói.

“Bỏn vương có thể chứng thực, Đỗ Duy chưa chết. Người đâu cho Đỗ Duy vào!” Nam Phong Dịch Thiên lãnh đạm nói.

“Thảo dân Đỗ Duy tham kiến Vương gia, tham kiến Quận chúa.”

“Miễn lễ.” Nam Phong Dịch Thiên và Nhượng Lam đồng thanh nói.

“Đỗ Duy ngươi hãy ngừng đầu lên.”

Nam Phong Dịch Thiên vừa dứt lời Đỗ Duy lập tức ngừng đầu, hẳn nghiêng đầu nhìn Trương Bình khẽ gật đầu một cái rồi liếc nhìn Hạo Thế Vinh. Sau đó cung kính nói:

“Bẩm Vương gia, thảo dân có thể làm chứng, năm đó chính Hạo gia đã sai khiến thảo dân thuê sát thủ giết chết Trương Quân, sau khi Trương Quân chết, Hạo gia vì muốn bịt đầu mối nên đã sai người ám sát luôn thảo dân.”

Lời vừa dứt, không khí nơi công đường lại một lần nữa âm ỉ không dứt. Hạo Thế Vinh mặt đầy hắc tuyến, đứng im bất động, hẳn quả thật không ngờ Đỗ Duy còn sống, âm mưu của mười sáu năm về trước những tưởng sẽ mãi mãi là bí mật, nào ngờ...

“Hạo Thế Vinh, ngươi không những là kẻ chủ mưu giết chết Trương Quân mà còn là hung thủ đã sát hại Hạo Nguyệt Chi, đồng thời chính là hái hoa tặc gây sóng gió trong thành.” Nhượng Lam chỉ tay về phía hắn, lớn giọng quát.

Tiếng xầm xì, bàn tán âm ỉ vang lên, mọi người thì nhau nói:

“Hạo lão gia là hung thủ ư? Không thể nào!”

“Hắn ta chẳng phải là phụ thân của Nhị tiểu thư ư? Sao có thể làm ra chuyện đó.”

“Thật là không bằng cảm thú, mau giết hắn đi.”

Thanh âm nghị luận vang lên không ngớt, Nam Phong Dịch Thiên một lần nữa lên tiếng đề nghị tất cả im lặng. Sau khi tiếng ồn đã thuyên giảm, Nhượng Lam mới bắt đầu nói:

“Như mọi người đã nói, Hạo gia là phụ thân của Hạo Nguyệt Chi sao có thể làm ra chuyện này phải không? Nhưng nếu như hắn không phải là phụ thân của nàng thì sao?”

“Ý người là...nàng ấy là...muội muội của ta?” Trương Bình thanh âm bởi vì quá ngạc nhiên cho nên có chút run rẩy hỏi.

“Lý Linh Ly trước đây có một đại nha hoàn thiếp thân tên là Khuê Nhi, nàng rất yêu thích nha hoàn này, mọi chuyện thầm kín đều nói với Khuê Nhi, nếu ngươi muốn biết thực hư thì hãy hỏi Khuê Nhi đi.”

“Haha, Quận chúa, trí tưởng tượng của người thật sự là quá phong phú, lão phu sao lại có thể là hung thủ, Chi nhi là nữ nhi của lão phu...”

Hạo Thế Vinh còn chưa nói hết câu đã bị ngữ khí của Nhượng Lam lấn áp:

“Hạo Thế Vinh ngươi thật to gan, dám đứng trước bốn quận chúa xàm ngôn loạn ngữ!”

Hạo Thế Vinh biết vừa rồi mình đã lỡ lời, lập tức quỳ gối bồi tội:

“Lão phu vừa rồi đã hồ đồ rồi, mong quận chúa thứ tội, thế nhưng từ khi Linh Nhi qua đời, Khuê Nhi cũng đột nhiên biến mất không rõ tung tích.”

“Àn. Đúng là nàng ta đã mất tích, tuy nhiên mất tích không có nghĩa là đã chết, có đúng không Hạo lão gia?”

Hạo Thế Vinh giật mình, mồ hôi lạnh túa ra, chẳng lẽ nàng ta chưa chết, không đúng! Năm đó chính hắn đã tự mình kiểm tra, Khuê Nhi chính là bị hắn ép uống thuốc độc mà chết, sao có thể?

Nhược Lam đem hết biểu tình của Hạo Thế Vĩnh thu vào trong mắt, lạnh lùng nói:

“Người đâu, cho mời Khuê Nhi vào.”

Bước vào công đường lúc này là một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, dáng người xương xẩu, da dẻ vàng vọt nhìn rất đáng thương.

“Dân nữ tham kiến Vương gia, Quận chúa.” Khuê Nhi quỳ gối dập đầu nói.

“Khuê Nhi, người ngẩng đầu lên nhìn xem người đang đứng bên cạnh người là ai?”

Sau khi Nhược Lam dứt lời, Khuê Nhi ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng lúc này chính là Hạo Thế Vĩnh, kẻ đã bức tử nàng. Đôi mắt Khuê Nhi ánh lên những cái nhìn sợ hãi, lập tức cúi đầu nói:

“Bẩm Quận chúa, người này là Hạo lão gia, là chủ tử cũ của dân nữ. Cách đây mười bảy năm về trước, khi Lý phu nhân đang lâm bồn, bà mệnh thông báo phu nhân sanh khó, chỉ có thể chọn một trong hai. Ban đầu dân nữ nghĩ Hạo lão gia sẽ chọn phu nhân, nhưng cuối cùng lão gia lại chọn Nhị tiểu thư.”

“Tại sao người lại nghĩ Hạo Thế Vĩnh chọn Lý Linh Ly?” Nhược Lam nhướn mày hỏi.

“Bẩm Quận chúa, chuyện xảy ra giữa phu nhân và Trương lão gia dân nữ cũng biết, sau khi tình dậy khỏi cơn hoan ái thì Trương lão gia đã rời khỏi, chỉ còn lại một mình phu nhân. Lúc dân nữ mở cửa bước vào liền thấy phu nhân đang treo cổ tự tử, dân nữ khi đó sợ hãi vội vàng chạy tới đỡ lấy phu nhân, sau một hồi khuyên nhủ, phu nhân mới chịu nói sự thật cho dân nữ biết. Lời của phu nhân vừa dứt, dân nữ lập tức nghĩ tới cơ thiếp Mộng Lệ Thu, đêm hôm đó vì có công chuyện cho nên dân nữ phải bỏ lại ấm trà đang nấu dở chạy ra ngoài, khi trở về thì thấy A Hoa nô tỳ thiếp thân của Mộng Lệ Thu bước ra, dân nữ lúc ấy chỉ nghĩ là nàng ta tới nhà bếp để làm đồ ăn cho Mộng cơ thiếp chứ không có ý gì khác. Nhưng chuyện của phu nhân lại khiến dân nữ nghĩ ngợi, chỉ tiếc là không có bằng chứng xác thực. Dân nữ liền đem chuyện này kể cho phu nhân, nếu giờ phu nhân mà chết chẳng phải là giúp ta đạt được nguyện vọng sao. Hơn nữa đại thiếu gia còn nhỏ, rất cần phu nhân bên cạnh. Sau khi nghe lời khuyên của dân nữ, phu nhân mới thôi ý định tự tử nhưng kể từ đó, lão gia bắt đầu lạnh nhạt với phu nhân, nếu có o lại qua đêm thì cũng chỉ đơn thuần là ngủ cùng giường chứ không xảy ra việc gì khác. Hai tháng sau, phu nhân mang thai, người khác không biết nhưng dân nữ thì biết rất rõ, cái thai đó không phải là của Hạo lão gia, phu nhân đêm nào cũng dẫn vật, đau khổ giữa bỏ hay không bỏ. Cuối cùng người đã lựa chọn giữ lại hài tử đó. Thái độ của lão gia, nô tỳ có thể cảm nhận được, có lẽ người đã biết được chuyện của phu nhân và Trương lão gia, nhưng vì quá yêu phu nhân cho nên lão gia không làm to chuyện này, đó cũng là lý do dân nữ nghĩ lão gia sẽ chọn giữ lại tánh mạng cho phu nhân chứ không phải giết chôn kia. Nhưng lựa chọn của Hạo lão gia thực sự làm dân nữ bất ngờ.”

“Người có muốn biết vì sao hần lại ép người uống thuốc độc thậm chí chọn giữ lại hài tử kia không?”

Khuê Nhi nghe Nhược Lam nói vậy lập tức gật đầu. Thật ra

“Hần giữ lại đứa bé kia là bởi vì nó nằm trong kế hoạch báo thù của hần, sau khi biết Lý phu nhân mang thai, hần đã ngầm ngầm vạch ra kế hoạch. Lý phu nhân trong mắt Hạo Thế Vĩnh là một á đảm phụ phản bội, chết hay sống đối với hần đã không còn quan trọng nữa. Nhưng Hạo Nguyệt Chi thì khác, cô nương ta là nữ nhi của Trương Quân, là muội muội của Trương Bình, người nghĩ xem nếu như sắp xếp để cho huynh muội yêu nhau thì sao? Mà người lại là nha hoàn thân tín của Lý Linh Ly, dù sao cũng đã là phu thê chừng ấy năm, Hạo gia sao lại không hiểu tính nết của nàng, nhất định chuyện Hạo Nguyệt Chi không phải hài tử của hần người cũng biết. Nếu như người còn sống vậy thì kế hoạch của hần xem như thất bại rồi.” Nhược Lam chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Khuê Nhi.

“A! Nhị tiểu thư với Trương công tử như vậy là loạn luân!” Khuê Nhi sùng sốt kêu lên.

“Àn. Chính nó! Sẽ ra sao khi sự thật được phơi bày, huynh muội yêu nhau đây là điều cấm kỵ, điều này sẽ khiến Trương Bình và Hạo Nguyệt Chi đau khổ, đau giống như cảm giác của Hạo Thế Vĩnh khi bắt gặp thê tử của mình cùng người bạn thân nhất làm chuyện bại hoại vậy.”

“Không thể nào, không thể...” Trương Bình run rẩy kinh hô nói.

Nhìn biểu tình của Trương Bình, Nhược Lam khẽ thờ dài, thanh âm ôn nhu nói:

“Trương Bình người bình tĩnh nghe ta nói hết đã. Người nghĩ rằng Hạo Thế Vĩnh thật sự sẽ gả nữ nhi của hần cho một kẻ không có tiền đồ như người hay sao? Tiền tài địa vị đều không có? Lúc người và Hạo Nguyệt Chi yêu nhau, Hạo Thế Vĩnh không những không ngăn cản, ngược lại còn tán thành, trong khi hần biết phụ thân của người và thê tử của hần có quan hệ. Người nghĩ hần thực sự vị tha đến mức cho con của kẻ thù và nữ nhi của mình yêu nhau?”

“Năm đó khi biết được Hạo lão gia chính là kẻ thù giết phụ thân, thảo dân trong lòng ôm hận, cho nên mới có ý tiếp cận Chi nhi, nào ngờ sự thiện lương, ôn nhu của nàng đã thu hút thảo dân, yêu con gái của kẻ thù là điều không nên, nhưng thảo dân lại không thể khống chế cơn tim của mình, vì Chi Nhi, thảo dân quyết định quên đi mối thù giết phụ thân nào ngờ...” Trương Bình thanh âm nghẹn lại nói không nên lời, trong mắt đã có vài giọt lệ.

“Nào ngờ, hai người các người là huynh muội, tất cả chỉ là cái bẫy của một thợ săn tài hoa đặt ra. Hạo Thế Vĩnh người và Độc Kiếm Thần có quan hệ gì, tại sao người biết Truy Hồn Thất Tán?” Nhược Lam nhướn mày nhìn về phía Hạo Thế Vĩnh.

Hạo Thế Vĩnh lúc này vẫn đang ung dung đứng trước công đường, thanh âm trầm thấp trả lời:

“Lão phu thật sự không hiểu Quận chúa nói gì, Độc Kiếm Thần là ai? Lão phu không biết!”

“Vậy sao? Cách đây mấy ngày, nghĩa huynh của ta Mạc Tuyết Phong, thất thiếu gia của Vô Ảnh Sơn Trang trong lúc vây bắt hái hoa tặc đã bị Truy Hồn

Thất Tán đã thương, tuy nhiên huynh ấy may mắn thoát chết, sau khi huynh ấy tỉnh lại đã kể hết sự tình cho ta nghe. Huynh ấy nói đã dùng Hoa Sơn kiếm pháp đã thương cánh tay của hái hoa tặc, Hạo lão gia, người xem nếu người thật sự không phải là hung thủ thì người có thể cho ta kiểm tra cánh tay của người được không?”

Nghe vậy, Hạo Thế Vĩnh cơ thể khẽ run lên, tên tiểu tử hôm đó lại là thất thiếu gia của Vô Ảnh Sơn Trang ư? Hắn chẳng phải trúng Truy Hồn Thất Tán rồi sao? Như thế nào còn sống? Lấy lại bình tĩnh Hạo Thế Vĩnh lên tiếng:

“Quận chúa, người thật sự đã nhầm lẫn rồi, lão phu chỉ là một thương nhân, sao lại có thể đã thương được thất thiếu gia của Vô Ảnh Sơn Trang được, hơn nữa tay phải của lão phu không có bị thương, nếu nói bị thương người đó là Tư Đồ thiếu gia mới đúng, ai mà không biết Tư Đồ Thiếu gia là một kẻ háo sắc, thường xuyên đến kỹ viện mua vui, hái hoa tặc chính là Tư Đồ Ngao!”

“Người ngấm máu phun người, ta không phải, mặc dù ta thường xuyên đi kỹ viện nhưng lá gan của ta nhỏ như vậy, làm sao làm ra những chuyện thương thiên hại lý như thế được!” Tư Đồ Ngao bất bình nói.

“Được rồi! Hạo Thế Vĩnh, chuyện Tư Đồ Ngao bị thương người làm sao mà biết được? Hơn nữa ta chỉ nói thất ca của ta đã thương cánh tay của hái hoa tặc chứ có nói là cánh tay nào đâu, sao Hạo lão gia vừa rồi lại nói cánh tay phải của người không bị thương?” Nhưộc Lam nhếch miệng liếc nhìn Hạo Thế Vĩnh.

“Chuyện đó...”

Hạo Thế Vĩnh biết vừa rồi mình đã để lộ ra sơ hở, đang không biết phải đối đáp làm sao thì đột nhiên Tư Đồ Mãn lên tiếng giải vây cho hắn:

“Quận chúa, vì thần có vài điều không hiểu, mong người có thể thông suốt cho vi thần.”

“Àn, người nói đi.”

“Chẳng phải lúc trước Bạch cô nương đã tới nha huyện khai báo rằng nàng ấy bị hái hoa tặc tấn công hay sao? Hơn nữa Bạch cô nương cũng hoàn toàn xác định hái hoa tặc kia tuổi không quá ba mươi. Hạo gia đã trạc ngoài tứ tuần, sao có thể là hung thủ?”

Nhưộc Lam đang tính trả lời thì thanh âm nghiêm nghị của Nam Phong Dịch Thiên đã vang lên:

“Muốn biết hắn có phải hung thủ hay không thì chỉ cần kiểm chứng. Người đâu, đến kiểm tra cánh tay của Hạo Thế Vĩnh.”

Nghe vậy Hạo Thế Vĩnh đột nhiên cười lớn, đôi mắt màu đen giờ đã chuyển sang đỏ rực.

“Ha ha, không cần! Phải! Ta chính là hái hoa tặc, năm xưa trong một chuyến đi làm ăn xa, ta bị một đoàn cướp chặn được rút xuốt vách núi, may sao được một lão nhân cứu, hắn nói người trong giang hồ gọi hắn là Độc Kiếm Thần, hắn cũng giống như ta bị người mà mình yêu phản bội, chính vì vậy hắn quyết định giao bí kíp luyện Truy Hồn Thất Tán cho ta, hơn nữa còn chỉ cho ta cách luyện môn võ công Cửu Âm Hoán Cốt, hắn còn dẫn ta chỉ được phép luyện đến tầng thứ tám của môn võ công này. Thế nhưng ta đã không nghe lời hắn, lúc trở về nhà ta tiếp tục tu luyện đến tầng cuối cùng, thế nhưng trong môn võ công này có một vài chỗ ta không hiểu, chính vì cố chấp luyện để đạt tới cảnh giới cuối cùng, ta đã bị tẩu hỏa nhập ma. Cứ đến ngày trăng rằm cơ thể của ta sẽ trở lại thành một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dục vọng bốc cháy mãnh liệt, ta muốn hoan ái với nữ nhân, mỗi đêm trăng tròn là mỗi lần ta lột xác. Haha cảm giác được giết ả đàn bà dưới cơ thể của mình thật tuyệt vời. Cái ngày Chi Nhi chết cũng là trăng tròn, lúc đó ta đã điếm huyết nói của nó, sau đó cho nó cảm nhận nỗi đau cả thể xác lẫn linh hồn. Nó rất giống Linh Nhi, người đàn bà đã phản bội ta, ta muốn nó phải cảm nhận cái cảm giác bị chà đạp, phụ bạc là như thế nào...Haha.”

Lời vừa dứt, cả công đường yên tĩnh không một tiếng động, ai nấy đều quá bất ngờ trước lời tự thú của hắn, thật sự quá độc ác.

Hạo Thế Vĩnh mâu quang đỏ rực lao ra khỏi công đường, dân chúng vì quá sợ hãi cho nên đều nhường đường cho hắn. Thấy thế binh lính lập tức đuổi theo tuy nhiên đều bị Nhưộc Lam chặn lại:

“Không cần đuổi theo! Sẽ có người bắt hắn trở lại.”

Lúc này Tư Đồ Mãn đứng ở bên mới lên tiếng:

“Vương gia! Chuyện này đã giải quyết xong, ngài đã vất vả rồi.”

“Chuyện này còn chưa xong đâu!” Nam Phong Dịch Thiên nghiêm nghị nhìn hắn: “Tư Đồ Mãn người còn không biết tội của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: HUYẾT LỆ CHI NỮ. (12)

Nghe thấy thanh âm đầy giận dữ của Nam Phong Dịch Thiên, Tư Đồ Mãn rùng mình quỳ xuống, cung kính hỏi:

“Bẩm Vương gia, vì thần thật sự không biết mình phạm tội gì?”

“Hừ, ngươi thân là quan phụ mẫu, trong thành xảy ra sự việc hàng loạt dân nữ bị cưỡng hiếp sau đó bị sát hại, vậy mà ngươi ngay cả một động tĩnh cũng không có. Hơn nữa còn cả gan dùng tiền để dẹp yên gia đình của nạn nhân. Ta còn điều tra được trong suốt năm năm làm quan, ngươi đã bao che cho trưởng tử của ngươi là Tư Đồ Ngạo, để hắn làm loạn khắp nơi. Ngươi còn lời nào để nói.”

“Bẩm Vương gia, chuyện này có lẽ người hiểu nhầm rồi. Số tiền mà vi thần đưa cho gia đình của nạn nhân chỉ là lòng hảo tâm của vi thần dành cho bọn họ, không hề có ý bắt bọn họ phải dẹp yên chuyện này. Hơn nữa Tư Đồ Ngạo tính tình ngông cuồng, vi thần đã nhiều lần dạy dỗ, chỉ là lực bất tòng tâm.” Tư Đồ Mạn mặt không biến sắc, trả lời từng chữ một.

“Nha, cứ cho là ngươi bị oan đi. Vậy còn sự việc của Vũ Lư Dân thì sao?”

“Vũ Lư Dân? Quận chúa sao người lại biết hắn?” Tư Đồ Mạn có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nhượng Lam.

“Chuyện ta vì sao biết hắn ngươi không cần biết, chỉ cần ngươi trả lời cho ta một câu hỏi. Vũ Lư Dân vì có gì lại bị xử tử?”

“Bẩm Quận chúa, Vũ Lư Dân là một con cáo già trên thương trường, số tiền mà hắn kiếm được trong một tháng gấp hai lần lương bổng một năm của vi thần. Cho nên vi thần liền phái người điều tra, quả nhiên tra ra được hắn cùng phản tặc buôn hàng cấm.”

“Không thể nào! Phụ thân của ta tuyệt đối không làm những chuyện như thế, là ngươi cùng Hạo Thế Vinh hại chết phụ thân ta.”

Thanh âm đầy phẫn nộ của một nữ tử vang lên bên ngoài công đường khiến cho Nam Phong Dịch Thiên chau mày, hẩn lạnh giọng quát:

“Là ai đang làm náo loạn chốn công đường? Người đâu, dẫn nàng ta vào đây.”

“Bẩm Vương gia, dân nữ là Vũ Như Họa, là nhi nữ của Vũ Lư Dân.”

“Nàng ấy còn là chính thất của Tư Đồ Ngạo.” Nhượng Lam bổ sung thêm một câu, hướng Nam Phong Dịch Thiên cười một cái.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, thấp giọng hỏi:

“Nơi đây là chốn công đường, ngươi không được nói dối, cũng không được phép vu oan cho người khác. Vì sao ngươi lại nói Tư Đồ tri phủ cùng Hạo Thế Vinh hại chết phụ thân ngươi?”

“Lời thảo dân nói tuyệt đối không sai, thảo dân có bằng chứng.” Vũ Như Họa thần sắc kiên định, vừa nói vừa lôi trong ống tay áo một cuốn sổ đã cũ kỹ cùng một phong thơ.

Sau khi nhận được bằng chứng mà Vũ Như Họa đưa, Nam Phong Dịch Thiên lập tức chăm chú lật từng trang sổ sách. Trong này là toàn bộ ghi chép về sổ hàng cấm mà Hạo Thế Vinh buôn bán trong nhiều năm qua. Bao gồm cả súng lẫn thuốc nổ, trang cuối cùng còn có danh sách những kẻ tham gia, trong đó có Tư Đồ Mãn. Kế đó, hắn mở ra phong thơ, nội dung bên trong chỉ vờn vện có ba câu: Lam cô nương, lần trước ngươi giúp ta cho nên lần này ta trả lại ngươi, hai chúng ta không ai nợ ai. Vương gia a, coi như lần này ngươi nợ ta đi, ta phải mạo hiểm cả tính mạng mới lấy được cuốn sổ đồ đây. Phương Hường Linh chi bút.

Nhượng Lam đứng bên cạnh, nhận thấy thần sắc của Nam Phong Dịch Thiên có chút thay đổi, lập tức hiểu kị mà ngó vào phong thơ. Nội dung trong bức thơ không khỏi khiến Nhượng Lam trừng mắt, Phương Hường Linh thân phận quả nhiên không đơn giản, hơn nữa hình như giữa nàng và ngũ ca có cái gì đó thì phải.

Bất gặp đôi con ngươi của Nhượng Lam, Nam Phong Dịch Thiên lập tức gấp lại phong thơ, ho khẽ mấy tiếng sau đó mắt lạnh quét về phía Tư Đồ Mãn, ném cuốn sổ trước mặt hắn, lớn giọng quát:

“Tự mình nhìn đi!”

“Không thể nào, ta đã sai người đốt hết rồi mà.” Tư Đồ Mãn cả người run rẩy nhìn chằm chằm cuốn sổ trước mặt.

“Hừm, ngươi nghĩ Hạo Thế Vinh sẽ khinh suất tới nỗi để ngươi đem đốt hết đi sao? Nếu lỡ ngươi quay lại cắn hắn một phát hắn sẽ phải làm sao? Hoặc giả như nếu mọi chuyện bị bại lộ, cuốn sổ này sẽ kéo ngươi chết chung với hắn, dù sao trên này cũng đã có dấu vân tay mà ngươi đóng dấu vào, không thể chối cãi!” Nhượng Lam cười nhạt, nhướn mày nói.

“Tư Đồ Mãn thân là tri phủ thành Dương Châu nhưng bản thân lại không làm đúng trách nhiệm của một quan phụ mẫu, tham ô, hối lộ, để dân tộc tung hoành, bao che cho hải tặc làm chuyện suy đồi. Nay cách chức quan, giờ ngọc ngày mai giải lập tức xử trảm. Tư Đồ Ngạo kiêu căng, hống hách, nhiều lần cưỡng bức dân nữ nhà lãnh cho nên bổng vương xử ngươi lưu đầy biên ải mãi mãi không được trở về. Toàn bộ gia quyến của Tư Đồ phủ được tha. Về phía phụ thân của ngươi, Vũ Lư Dân, bổng vương sẽ điều tra lại toàn bộ quá trình, sau đó sẽ cho ngươi và phụ thân của ngươi một cái công bằng. Ngươi có đồng ý hay không?”

“Đa tạ Vương gia, dân nữ hoàn toàn không có ý kiến gì.” Vũ Như Họa vui sướng đến nỗi rơi nước mắt, run rẩy nói.

“Hoan hô, hoan hô, cuối cùng chúng ta cũng thoát khỏi áp bức rồi!” Dân chúng vui mừng hoan hỉ, cuối cùng họ cũng thoát khỏi ách cai trị tàn bạo của Tư Đồ Mãn, cuối cùng cũng có người lấy lại công bằng cho bọn họ.

Tư Đồ Mãn sau khi nghe Nam Phong Dịch Thiên phán xét, bản thân vì không chịu nổi cho nên đã ngất xỉu, Tư Đồ Ngạo cũng không đỡ hơn là mấy, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run bần bật.

Kim Hương Lâu.

“Dân nữ xin thỉnh an Quận chúa, lần trước không biết thân phận cao quý của người, mong người lượng thứ.” Vũ Như Họa quỳ gối trên mặt đất, e ngại nói.

“Đứng dậy đi, người cảm thấy trong người thế nào?”

“Ân, tốt lắm, thuốc của người cho rất có hiệu nghiệm.”

“Vậy là được rồi, về chuyện của phụ thân người, ngũ ca của ta nhất định sẽ cho người câu trả lời xác đáng nhất. Người cũng đừng quá lo lắng.”

“Ân, dân nữ hiểu.”

“Người nếu như không còn chỗ nào để đi, vậy thì cứ ở lại chỗ này đi. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Vô Ảnh Sơn Trang, không ai có thể khi dễ người. Người cũng có thể làm việc tại đây. Ta có nói qua chuyện của người cho chương quý ở đây, hần nói nếu người không ngại, vậy thì hằng ngày tấu nhạc cho khách nhân nghe, hần sẽ trả tiền cho người.”

“Quận chúa, thật tốt quá, dân nữ...” Vũ Như Họa lệ rơi đầy mặt, lập tức quỳ xuống dập đầu hành lễ với Nhượng Lam.

Thấy vậy, Nhượng Lam khẽ thở dài, sau đó dịu dàng nâng nàng đứng dậy, nhỏ giọng nói:

“Về sau phải sống cho thật tốt.”

Về phía Hạo Thế Vinh, trong lúc không khống chế được tà niệm của bản thân, hần bất tri bất giác biến trở lại thành một thanh niên khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, tri triển khinh công bay về phía rừng trúc ngoại ô thành Giang Nam. Những tưởng có thể thoát thân nào ngờ vừa đi được một đoạn liền bị sát khí ở phía trước làm cho khựng lại.

“Kẻ nào?” Hạo Thế Vinh điên cuồng hét lên, đôi mắt càng thêm đỏ rực.

“Mộ Dung Phi Tuyết!”

Lời vừa nói ra, cả khu rừng tràn ngập máu tanh, màu xanh của trúc hòa quyện với màu đỏ của máu, tất cả làm nên một cảnh tượng vô cùng quỷ dị

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: ĐÂU LÀ CHÂN TÌNH-ĐÂU LÀ TRI KỸ. (1)

Sau khi giải quyết xong vụ án Huyết Lệ Chi Nữ cùng Tư Đồ Mãn, tảng đá lớn trong lòng Nhượng Lam cũng vơi đi một nửa, điều đáng ngại bây giờ là thất ca và Bạch Y Y. Mấy ngày nay, Y Y đều đến đây tận tâm tận lực hầu hạ huynh ấy, đáng tiếc, cô nương ấy lại là kỹ nữ, nam nhân cổ đại rất coi trọng vấn đề này, kỹ nữ làm dâu trăm họ, là tầng lớp thấp hèn, là đáy cùng của xã hội, họ luôn bị coi thường, chà đạp. Thất ca huynh ấy liệu có thể bỏ qua điều này mà tiếp nhận YY?

“Thất ca!” Nhượng Lam nhẹ nhàng gõ cửa phòng của Mạc Tuyết Phong.

“Muội vào đi.”

Sau khi bước vào phòng, điều đầu tiên đập vào mắt chính là sắc mặt của Mạc Tuyết Phong, hần một thân lực y đang ung dung ngồi uống trà, xem ra mới có mấy ngày không gặp mà thất ca đã thay đổi rất nhiều, YY cô nương thiệt là giỏi nha. Nhượng Lam mỉm cười ôn nhu hỏi:

“Huynh gần đây thế nào?”

“Cũng đã quen dần với bóng tối rồi, tuy rằng mắt không nhìn thấy nhưng thính giác lại trở nên nhạy cảm.”

“Ân, ông trời lấy đi của huynh đôi mắt thì dĩ nhiên sẽ ban tặng huynh thứ khác.”

“Tất cả đều là nhờ YY.” Mạc Tuyết Phong dịu dàng nói.

“Vâng, cô nương ấy rất tốt, huynh không định thú nàng ấy sao?”

“Thú?” Mạc Tuyết Phong nhếch mép cười, đôi con ngươi phủ một tầng sương mỏng khiến người ta không thể nhìn thấu hần đang nghĩ gì.

“Sao vậy? Huynh không muốn?”

“Lam nhi, huynh nay đã là kẻ đã bị mù, làm gì có tư cách che chở vào vệ cho nàng ấy. hơn nữa YY còn là...” Mạc Tuyết Phong chau mày nói.

“Hơn nữa cô nương ấy còn là kỹ nữ cho nên huynh không thể gả cho huynh?”

“Đúng vậy, huynh đường đường là thất thiếu gia của Vô Ảnh Sơn Trang sao có thể cưới kỹ nữ về làm thê tử, làm thiếp thì còn có thể.”

Xoảng. Thanh âm vụn vỡ của tách trà khiến cho Nhượng Lam lẫn Mạc Tuyết Phong giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Bạch cô nương.” Nhượng Lam nhỏ giọng gọi.

“Xin lỗi, ta không có cố ý... Ta, ta phải về rồi.” Bạch YY khuôn mặt trắng bệch, xoay người chạy đi.

“Bạch cô nương!”

“Muội đừng đuổi theo. Trước sau gì nàng ấy cũng biết, biết sớm một chút cũng tốt.” Mạc Tuyết Phong lãnh đạm nói.

“Huynh...” Nhượng Lam nhướng mày nhìn Mạc Tuyết Phong. Sau đó xoay lưng rời khỏi phòng của hần.

Khuê phòng của Nhượng Lam.

“Mặc Mặc, Lãnh Huyết, hai người ra đây đi.”

“Oa! Thần đang ngủ mà, chủ nhân người thật nhẫn tâm.” Liễu Mặc có chút không cam tâm nói.

“Chủ nhân! Có chuyện gì mà người lại gọi chúng thần vào giờ này?” Lãnh Huyết cất tiếng hỏi.

Mắt phượng khẽ chớp, Nhượng Lam mỉm cười nói:

“Hihi. Ta biết các người có vong tình thủy, cho ta có được không hả?”

“Người cần cái đó làm gì?” Lãnh Huyết nghiêm giọng hỏi.

“Ta cho YY.”

“Hừm! Sao cho nàng ta uống phí thể!” Mặc Mặc vẫn còn ngái ngủ nói xen vào.

Nghe vậy, Nhượng Lam lập tức cau có liếc Liễu Mặc một cái, khiến tiểu đồng tây này sợ hãi trốn sau lưng Lãnh Huyết, im thin thít không dám nói gì nữa.

“Bạch cô nương thật sự sẽ uống sao?” Lãnh Huyết xưa nay là người rất nhạy cảm, chỉ một vài câu nói của Nhượng Lam, hần liền hiểu ngay vấn đề.

“Ta muốn thử thách bọn họ một chút, nếu thật sự Mạc Tuyết Phong không thể vượt qua rào cản cũng như định kiến của xã hội thì coi như tấm chân tình của YY đã dành cho hần là sai lầm, chỉ bằng một bát vong tình quên đi tất cả còn hơn ôm hận sầu tương tư. Ngược lại...”

“Nếu như bọn họ thật sự yêu thương nhau, có thể vượt qua được trắc trở thì cho dù YY có uống vong tình thủy cũng sẽ vô dụng. Người muốn đặt cược ván bài này thật ư?” Lãnh Huyết hỏi.

“Ân.” Nhượng Lam gật đầu khẳng định.

Vừa dứt lời, trên tay Lãnh Huyết liền tỏa ra ánh sáng màu lam chói mắt, sau đó một bình bạch ngọc chứa vong tình thủy cũng theo đó xuất hiện.

“Đa tạ!” Nhượng Lam vui mừng nói.

Kế đó, Nhượng Lam nhanh chóng rời khỏi Phong Linh Các để đến gặp Bạch YY. Phòng của YY không sắc mùi son phấn như những nữ tử chốn thanh lâu khác, mùi thơm của hoa lan nhẹ nhàng khiến người ta yêu thích, hoa lan thanh khiết giống hệt như cọn người nàng ta vậy.

“Cửu tiểu thư, người sao lại đến đây?” Bạch YY có chút kinh ngạc hỏi.

Sau khi ngồi xuống chiếc ghế gần đó, Nhượng Lam nhíu mày nhìn đôi mắt sưng đỏ của YY, thanh âm ôn nhu nói:

“Những lời thất ca nói chắc hần đã làm cô nương tổn thương.”

“Không đâu. Chẳng nói rất đúng, là YY tự đa tình. Hơn nữa từ lúc bắt đầu, YY đã không mong sẽ trở thành chính thê, chỉ cần làm một tiểu thiếp ngày ngày hầu hạ chàng là được.”

“Ta biết cô nương tự ti về thân phận của mình, nhưng trong thiên hạ này mấy ai muốn trở thành kỹ nữ? Phận nữ nhi thân bất do kỷ, người không cần tự trách mình, nếu như thất ca của ta thật sự yêu người, hẳn sẽ bất chấp tất cả để có thể lấy được người, mặc cho người đời chê cười, chỉ cần hai người nguyện ý thê là đủ. Sống là sống cho chính mình đừng quan tâm đến những kẻ khác. Bạch cô nương có đồng ý đặt cược một ván bài với ta không?”

“Ván bài?” Bạch YY nghiêng đầu nhìn Nhượng Lam đầy thắc mắc.

“Trong chiếc bình này là vong tình thủy, chỉ cần cô nương uống nó, lập tức sẽ quên đi người mà cô nương yêu thương nhất, thế nào? Có dám uống không?”

“Quận chúa, người muốn thử thách cả chàng và ta sao?”

“Àn. Có dám không?” Nhượng Lam hỏi lại lần nữa.

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch YY lên tiếng trả lời:

“YY đồng ý thử, dù sao cũng không còn gì để mất nữa rồi!”

Dứt lời, nàng cầm lấy bình bạch ngọc, một hơi uống cạn vong tình thủy.

Nhượng Lam hài lòng mỉm cười, ngày mai có kịch hay xem rồi.

Sáng ngày hôm sau, Mộ Dung Phi Tuyết, Nam Phong Dịch Thiên, Mạc Tuyết Phong và Nhượng Lam đều có mặt ở đại sảnh uống trà nói chuyện phiếm, lúc này một nha hoàn vội vàng chạy tới thông báo là có Bạch cô nương của Yên Hà Lâu muốn gặp Nhượng Lam.

Vừa nghe nha hoàn thông báo, khóe miệng của Nhượng Lam trong vô thức liềm nhếch lên. Mộ Dung Phi Tuyết cùng Nam Phong Dịch Thiên lập tức nhìn ra nụ cười giả hoạt của Nhượng Lam, bọn họ bốn mắt nhìn nhau im lặng không nói. Mạc Tuyết Phong khi nghe đến tên Bạch YY thì bàn tay nắm lại thành quyền, tim cũng vì thế mà đập mạnh hơn bình thường.

“YY xin thỉnh an ba vị chủ tử.” Bạch YY một thân bạch y phúc thân hành lễ.

“Không cần đa lễ đâu a, Bạch cô nương, người thật là đúng hẹn nha.” Nhượng Lam vui vẻ nói.

“Cửu tiểu thư đã hẹn với YY, YY sao dám để người phải chờ.”

“Bạch YY, người đừng tiếp cận với cửu muội của ta nữa, chẳng phải hôm qua ta đã nói rồi sao, ta vốn không có ý định thú người làm thê tử.” Mạc Tuyết Phong tức giận nói.

“A. Thất công tử, người là đang nói gì vậy? Ta hiện tại đã có ý trung nhân rồi.” Bạch YY nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Tuyết Phong, khó hiểu hỏi.

Mộ Dung Phi Tuyết và Nam Phong Dịch Thiên sau khi nghe Bạch YY hỏi như vậy lập tức không hẹn mà gặp đều nhìn về phía Nhượng Lam với hàm ý Bạch YY chẳng phải có cảm tình rất sâu với thất đệ sao, hiện tại như thế nào đã có ý trung nhân?

Nhận thấy ánh mắt đầy nghi vấn của bọn họ, Nhượng Lam càng tươi cười rạng rỡ, chớp chớp mắt đáp lại với ý muội hoàn toàn không biết gì cả nha.

Mạc Tuyết Phong khuôn mặt tối sầm, lạnh giọng hỏi:

“Y Y cô nương, từ khi nào đã có ý trung nhân vậy?”

“Cái này hình như YY không có nghĩa vụ phải trả lời công tử, hôm nay ngoài việc có hẹn với Cửu tiểu thư, YY còn có một chuyện khác muốn nói với công tử. Hôm trước YY có nghe Phương mama kể lại thất công tử vì cứu YY khỏi tay hái hoa tặc cho nên đôi mắt đã bị mù. Kiếp này YY không thể trả hết cho người, cho nên hẹn kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp.”

Nghe thấy ngữ khí nửa xa lạ, nửa gần gũi của Bạch YY, Mạc Tuyết Phong vô cùng kinh ngạc, sau đó mới quay sang hỏi Nhượng Lam một câu:

“Cửu muội, chuyện này là sao?”

“Sao là sao? Giờ này làm gì có sao, huynh muốn ngắm sao thì đợi đến tối đi. Muội có hẹn với Bạch cô nương đi mua đồ rồi.”

Dứt lời Nhượng Lam liền cầm tay Bạch YY kéo ra khỏi Phong Linh Các.

Phong Linh Các – một canh giờ sau.

Nhượng Lam đang hí ha hí hửng xách một túi đồ ăn đi vào thì lập tức bị một thanh âm lạnh lùng pha lẫn tức giận của Mạc Tuyết Phong chặn lại:

“YY bị làm sao vậy?”

“Hừ, nàng ấy vẫn bình thường, có làm sao đâu?” Nhược Lam chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội nhìn hấn.

“Hừ, muội còn ngại biện, nếu bình thường thì sao nàng ấy lại dùng ngữ khí xa lạ như thế mà nói chuyện với ta.”

“Ai nha! Huynh không nhắc thì muội cũng quên mất, muội cho nàng ấy uống vong tình thủy rồi.” Nhược Lam tỉnh bơ, thần nhiên trả lời.

Nghe vậy, tách trà trong tay Mạc Tuyết Phong rơi xuống, hấn thất thần hỏi:

“Vong tình thủy? YY nàng ấy chấp nhận uống?”

“Àn. Dù sao huynh cũng đâu có ý định thú người ta, còn chê thân phận người ta là kỹ nữ, thế thôi thì uống nước vong tình, sống cuộc sống thong dong không phải tốt hơn sao?”

“Muội...”

“Một huynh quá, muội đi ăn đây.”

Sáng ngày hôm sau.

“YY thỉnh an thất công tử.”

“YY! Nàng...” Mạc Tuyết Phong đang muốn với tay về phía phát ra thanh âm thì đã bị sự lạnh lùng của Bạch YY cự tuyệt.

“Thất công tử thỉnh tự trọng, YY đã có ý trung nhân, không thể cùng nam nhân khác đụng chạm.”

“Ta...” Mạc Tuyết Phong nhũn mảy, đêm qua hấn một đêm không ngủ, là hấn đã sai thật ư? Lúc trước cứ nghĩ rằng, nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân đi qua cuộc đời hấn mà thôi. Thế nhưng mấy ngày hôm nay, nàng không chê hấn bị mù, trái lại còn tận tâm chăm sóc hấn, trên thế gian này, có mấy ai được như nàng? Hấn vì thân phận của nàng mà từ bỏ nàng, làm thương tổn nàng, là hấn sai. Vốn tưởng rằng sẽ quên mau thôi nào ngờ, lúc nàng nói rằng nàng đã có ý trung nhân, tim hấn thất lại, trong lòng có một mảnh hỗn độn không thể nào giải quyết. Nghe thấy thanh âm xa lạ của nàng, hấn đau lòng, hấn muốn tìm lại một YY của ngày xưa. Nhưng phải làm sao bây giờ?

Bạch YY nhìn thấy Tuyết Phong thất thần, nàng liền quơ quơ tay trước mặt hấn ôn nhu hỏi:

“Thất công tử! Người không sao chứ?”

Mạc Tuyết Phong nhanh chóng nắm lấy tay của nàng, thấp giọng nói:

“YY ta thích nàng, hãy gả cho ta đi.”

Bạch YY há hốc miệng nhìn chằm chằm Mạc Tuyết Phong, bàn tay trắng nõn muốn rút lại nhưng lại bị Mạc Tuyết Phong khống chế không tài nào rút ra được.

“YY, gả cho ta, được không?”

“Thất công tử, thỉnh tự trọng, YY biết thân biết phận, xuất thân là kỹ nữ thấp hèn sao dám có vọng tưởng cao sang làm thê tử của người?”. Nàng thật sự không hiểu cảm xúc trong lòng nàng lúc này, tại sao khi nghe hấn nói muốn nàng gả cho hấn, lòng nàng lại vui mừng như vậy. Nàng không hề quen biết hấn nhưng tại sao lại thấy hấn quen thuộc đến lạ lùng, chuyện này rốt cuộc là sao? Nàng chỉ là phận kỹ nữ, sao có thể chứ? “Thất công tử, có vẻ như người không biết chuyện gì rồi. Ngày hôm qua Lưu đại gia đã đến chuộc thân cho YY rồi, YY cũng đã đồng ý về làm thiếp của hấn.”

Mạc Tuyết Phong cả kinh, sao có thể? Nàng sao có thể gả cho người khác? Không được, nàng đã là nữ nhân của hấn, bây giờ, sau này, mãi mãi cũng sẽ là của hấn.

Lợi dụng lúc Mạc Tuyết Phong thất thần, Bạch YY liền rút tay lại chạy khỏi hoa viên của Phong Linh Các. Nàng thật sự không hiểu, tại sao khi nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của hấn, nàng lại đau lòng đến như vậy?

Nhược Lam ung dung ngồi trên cây táo gần đó, lén lút nghe bọn họ nói chuyện. Haizzz thất ca ơi thất ca, lúc người ta yêu huynh thì huynh vì cái định kiến chết người đó mà phụ người ta, đến khi người ta quên huynh rồi huynh mới chịu chấp nhận người ta, Đúng là theo tình tình chạy, trốn tình tình theo mà.

Mạc Tuyết Phong lúc này không suy nghĩ gì nữa, hấn lập tức sai một nha hoàn dẫn hấn tới Yên Hà Lâu gặp Bạch YY. Nào ngờ vừa tới nơi đã bị nàng cự tuyệt không muốn gặp, hấn không thể bỏ về như thế được, Mạc Tuyết Phong không còn cách nào khác lập tức quỳ gối trước cửa Yên Hà Lâu, biết bao nhiêu người đòi chỉ trích hấn, những nữ tử thì cười hấn si tình, một nam nhân lại lụy tình một kỹ nữ, còn gì là một đấng nam tử? Mạc Tuyết Phong nghe thấy tất cả nhưng hấn mặc kệ, người đòi chê cười thì đã sao, hấn sống vì bản thân có gì là sai, yêu một kỹ nữ là sai lầm ư? Nếu vậy hấn cam tâm tình nguyện làm con thiêu thân được yêu một lần rồi hóa thành tro bụi.

Ông trời hình như cảm động trước mối chân tình của hai người cho nên Mạc Tuyết Phong quỳ không bao lâu thì trời cũng đổ mưa, hấn không hề né tránh, vẫn cứ tiếp tục quỳ.

Hai canh giờ sau.

Nhược Lam đứng ở gốc cây gần đó lặng lẽ nhìn, trong lòng lo lắng không thôi. Thất ca đã quỳ được hai canh giờ rồi, YY lòng cũng sắt đá thật nha. Nhưng sao cảnh tượng này quen thuộc quá, trong đầu Nhược Lam lúc này lại xuất hiện một mảnh ký ức mơ mơ hồ hồ. Trong ký ức ấy, có một nam nhân cũng quỳ dưới mưa chờ đợi một nữ tử có khuôn mặt giống hệt như nó. Nam nhân này rốt cuộc là ai? Tại sao nó không nhìn rõ được khuôn mặt hắn? Ư đầu đầu quá, mình rốt cuộc làm sao vậy?

Đầu đau như búa bổ, Nhược Lam lập tức ngất đi, trước khi mất đi ý thức, bản thân còn cảm nhận được có một bàn tay đỡ lấy nó. Là ai?

Nửa canh giờ sau.

“Muội tỉnh?”

“Ừm. Đầu muội đau quá. Đại ca, là huynh đưa muội về à?”

“Đang yên đang lành sao lại ngất đi vậy? Cũng may là ta ở gần đó.” Mộ Dung Phi Tuyết khẽ nhủ mảy, trong lúc ngất đi, muội ấy đã khóc rất nhiều, miệng còn không ngừng gọi Từ Kỳ.

Nhược Lam lúc này đang rơi vào trạng thái thất thần, nam nhân đó là ai, sao lại xuất hiện trong giấc mơ của nó?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: ĐÂU LÀ CHÂN TÌNH, ĐÂU LÀ TRI KỶ. (2)

Tác giả: Phi Yên Nhược Lam

Nhược Lam khẽ thờ dài, cho dù có cố thế nào đi nữa cũng không thể nhớ ra nam nhân đó là ai. Trong lòng một mảnh hỗn loạn, Nhược Lam bất giác ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Phi Tuyết, nhỏ giọng nói:

“Đại ca, muội muội bị buồn, huynh hát cho muội nghe đi.”

Lời vừa nói ra, Nhược Lam rõ ràng nhìn thấy Mộ Dung Phi Tuyết khẽ chau mày một cái, nhưng rất nhanh sau đó liền giãn ra. Hắn dùng thần sắc ngưng trọng mà nhìn Nhược Lam không chớp mắt, sau đó đi tới bên cạnh cây cỏ cắm đặt ở trên bàn không nhanh không chậm lướt nhẹ trên dây đàn:

“Ngập tràn bão cát, nhiễu loạn trời yên,

Lòng son có trăng sáng làm chứng,

Nghìn xa ngoài thành bình khí chạm nhau

Lại một kiếp phù sinh

Quân một mình độc giữ hoàng cung đã không còn uy nghiêm ngày trước

Giờ còn ai ghen ngào cho

Cố nhân cứ thế đứng trước mặt quân vương,

Không hỏi cũng không oán

Quân chủ ý muốn thọ cùng trời đất

Lưu công danh ngàn đời.

Cố nhân khước từ không hỏi tình ý,

Còn gì khó nói rõ.

Làm loạn việc quân ước định thống nhất thiên hạ

Ai có thể đồng hành.

Thì ra không cần dùng chiến tranh để bình định

Phải được lòng người trước.

Cổ nhân tóc đã bạc do nhuộm buổi phong trần,

Không dám cầu mong gì hơn.

Chỉ mong quân có thể thu hồi chiến trận.

Kèo sau hối không kịp,

Cuối cùng tường thành bị phá vỡ, lên cao nhìn lại

Thấy một bầu biển lửa

Bắt lực vô năng nhìn thấy chết đầy đất

Cổ nhân tâm đã xa rồi

Vung tay quỳ gối

Nhận chén ngọc tứ thiên hạ vô tội

Không ai tung hô vạn tuế chỉ có cổ nhân nhìn quân vương rơi lệ

Một kiếm hạ xuống, quân vương sầu,

Mộng mị thế sự đoạn tuyệt từ đây.

Kiếp này nhân sao ai oán

Ta cùng người không thể đồng quy.”

Ngồi một bên chống cằm lắng nghe Mộ Dung Phi Tuyết hát, Nhữợc Lam không khỏi ngẩn người ra một chút. Mãi cho đến khi hắn hát xong, bước tới bên cạnh thì Nhữợc Lam mới có phản ứng lại:

“Huynh có quan hệ như thế nào với Vô Phong Quốc?”

Nghe thấy câu hỏi này của Nhữợc Lam, Mộ Dung Phi Tuyết thần sắc không thay đổi, thấp giọng nói:

“Muội nghĩ như thế nào thì chính là thế ấy.”

“Lúc trước huynh từng nói muội giống mẫu thân của muội, điều đó chứng tỏ trước đây huynh có gặp qua mẫu thân. Bài hát này, nghe sao cũng thấy có vấn đề, mẫu thân từng nói với muội rằng Vô Ngân Quốc của hiện tại trước kia có tên là Vô Phong Quốc, nhưng hoàng đế của Vô Phong Quốc là một người rất háo thắng, hắn không ngừng gây chiến với các nước láng giềng với tham vọng thống nhất tất cả thành một khối. Dân chúng sống trong cảnh oán than, lầm than, bên cạnh Vô Phong hoàng đế lúc này có một vị đại tướng quân tên Lãnh Minh Minh, ông ta nổi tiếng là một người trung trực vì nước vì dân, không chịu nổi cảnh dân chúng sống trong đói khổ, Lãnh tướng quân đã đứng ra khuyên can Vô Phong hoàng đế. Thế nhưng đã tâm quá lớn sao có thể chỉ vì một lời khuyên mà từ bỏ, bị dồn đến đường cùng Lãnh Minh Minh đã tạo phản. Lúc hắn giương cờ khởi nghĩa có rất nhiều anh hùng, hào kiệt đổ tới đầu quân. Điều họ muốn chính là một vị minh quân hết lòng vì họ chứ không muốn một bạo quân tay nhuộm đầy máu. Lãnh Minh Minh có được lòng dân chúng, trong vòng bốn tháng đã chiếm được kinh thành, lật đổ Vô Phong hoàng đế lập nên Vô Ngân Quốc. Lãnh Minh Minh là người rất nhân từ, nếu không phải là người gây ra tội ác trời đất không thể dung tha thì sẽ không giết. Chính vì vậy, hắn chỉ giết một mình cựu hoàng đế, những người còn lại đều được tha, thậm chí còn giữ lại làm trọng thần. Lúc ấy Vô Phong Quốc có một vị thái tử vừa tròn bốn tuổi, từ khi sinh ra đã được một luồng ánh sáng thất sắc bao bọc, một tuổi đã có thể học thuộc Tam Tự Kinh, hai tuổi đã biết đọc, ba tuổi luyện võ công, bốn tuổi bày binh bố trận. Ngay khi nhìn thấy phụ hoàng của mình hung bạo, đầy dã tâm, vị thái tử này đã ra sức ngăn cản, chính vì vậy Vô Phong hoàng đế đã tước bỏ cương vị thái tử, nhốt vào đại lao. Mẫu thân của muội sau khi nghe được tin này thế là máu nghĩa hiệp dâng lên, người cùng phụ thân sang Vô Phong Quốc cứu vị thái tử kia. Lúc mẫu thân kể về vị thái tử đó, mắt của người trở nên vô cùng lấp lánh, nào là còn nhỏ như vậy đã rất tuấn tú, nào là phong thái tuyệt vời, nào là thông minh hơn người này, đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Mẫu thân còn tự tay vẽ lại chân dung của vị thái tử đó treo lên đầu giường lúc mang thai muội nữa. Nếu như muội không nhầm thì hôm nay là ngày tròn hai mươi năm Vô Phong Quốc hoàn toàn sụp đổ, bây giờ nhìn kĩ lại muội thấy huynh có nét rất giống với bức vẽ của mẫu thân, cho nên...”

“Chẳng phải đã nói rồi sao, muội nghĩ như thế nào thì sẽ như thế ấy.”

Nhữợc Lam bĩu môi im lặng không nói, quả nhiên là kẻ lạnh lùng, nói thêm mấy câu có chết ai đâu.

Mộ Dung Phi Tuyết nhướn mày nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ai oán của Nhữợc Lam, sau đó thong thả buông một câu:

“Chúng ta vẫn là nên đến xem một chút thất đệ.”

Nghe Mộ Dung Phi Tuyết nói, Nhực Lam không khỏi giật mình, lập tức đứng bật dậy hét toáng lên:

“Chết rồi, thất ca a! Mau, chúng ta mau đi thôi.”

Yên Hà Lâu.

“Á á á . Huynh ấy đâu rồi!” Nhực Lam lo lắng hét lên.

Đang trong lúc bối rối vì không thấy người đâu thì một tiểu cô nương từ Yên Hà Lâu bước ra, nhẹ giọng nói:

“Mộ Dung trang chủ, Quận chúa, YY có lời mời.”

“A. Đa tạ.” Sau khi nghe tiểu cô nương kia nói như vậy, Nhực Lam lập tức vui mừng kéo tay Mộ Dung Phi Tuyết đi vào.

“YY tham kiến Mộ Dung trang chủ, Cửu tiểu thư.”

“Miễn lễ a, thất ca của ta đâu.” Nhực Lam kéo tay Bạch YY, chớp mắt hỏi.

“...” YY không trả lời chỉ nghiêng đầu nhìn về phía giường lớn.

Nhực Lam mở to mắt nhìn người nam nhân đang nằm mê man trên giường, lật đật chạy tới bắt mạch.

“Huynh ấy bị cảm phong hàn rồi.”

“A! Vậy phải làm sao?” Bạch YY lo lắng hỏi.

“Sao gì, ngoài trời đang mưa, làm gì có sao? YY nguoi cũng thật là, lòng dạ sắt đá ghê.”

“Ta...” Bạch YY cúi đầu không nói.

“Haizzz nhưng mà cũng tại huynh ấy, cho đáng đời.”

Nghe thấy Nhực Lam nói như vậy, Mộ Dung Phi Tuyết bỗng nhiên họ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

“Cửu muội.”

“Hừ. huynh ho cái gì, người bị bệnh là huynh ấy có phải huynh đâu. Thật ra nói thất ca bị phong hàn cũng không đúng cho lắm, viêm phổi mãn tính thì đúng hơn, cũng may huynh ấy võ công cao cường, nếu là người bình thường á, chết lâu rồi.”

“Viêm phổi mãn tính là cái gì?” Bạch YY ngẩng đầu lên hỏi, đôi mắt đã ngấn lệ.

“Chắc, có nói cô nương cũng không hiểu đâu, mang giấy bút lại đây, ta kê đơn.”

“Ân.”

“Tía tô cả lá lẫn cành 12g, trần bì 6g, hương phụ 12g, gừng 6g, cam thảo nam 6g. Đổ bốn chén nước, sắc còn một chén, uống lúc nóng cho ra mồ hôi. Uống từ một đến ba tháng.”

Bạch YY tiếp nhận đơn thuốc của Nhực Lam, nhẹ giọng nói:

“Ân, YY lập tức đi ngay.”

“Không cần, để huynh ấy đi.” Vừa nói Nhực Lam vừa hất cằm về phía Mộ Dung Phi Tuyết.

“A, như thế e rằng không tiện lắm.” Bạch YY khó xử nói.

“Có gì mà không tiện, hiện tại cũng đã trễ rồi, nguoi thân là nữ nhi khó tránh khỏi phiền toái, cứ để huynh ấy đi.”

“Ân, Mộ Dung trang chủ đánh phải làm phiền người rồi!” YY ôn nhu nói, trong lòng âm thầm nghĩ bọn họ lại cãi nhau ư? Sao tự nhiên Quận chúa lại khó chịu với trang chủ như thế.

Sau khi Mộ Dung Phi Tuyết rời đi, Nhực Lam khoanh tay trước ngực nhìn chằm Bạch YY. Bị Nhực Lam nhìn như vậy, Bạch YY có chút chột dạ hỏi:

“Sao người lại nhìn YY như vậy?”

“Nguoi đã nhớ ra tình cảm giữa nguoi và thất ca chưa?”

“A! Vẫn chưa, chỉ là lúc chàng bắt chấp tất cả quỷ trước Yên Hà Lâu, YY rất đau lòng, YY thật sự không hiểu, lý ra nếu chàng làm như vậy YY phải vui mừng mới đúng nhưng trong lòng YY có một khoảng cách vô hình nhắc nhở YY, thân là kỹ nữ sao có thể mơ mộng quá xa vời, chàng đường đường là một trang nam tử nay lại từ bỏ tất cả để có thể bên ta, liệu có đáng hay không?”

“Trong tình yêu không có đáng hay không đáng, chỉ có được và mất, dùng cảm đối mặt với chính mình thì mới có thể có được tình yêu. YY nguoi nên nhớ một điều, tình yêu tựa như một đóa hoa đẹp nhưng có gai độc, nếu muốn hái nguoi phải chấp nhận đến bên bờ vực thẳm. Cơ hội đến chỉ một lần, phải biết quý trọng điều mình đang có đừng để đến khi mất rồi mới nuối tiếc, ta không muốn nguoi cũng giống thất ca, đến khi mất nguoi rồi mới hối hận, để bây giờ thành ra thế kia.” Nhượng Lam thờ dài nói.

Nghe Nhượng Lam nói vậy, Bạch YY âm thầm cắn môi cúi đầu không nói.

Vài khắc sau, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cùng thanh âm quen thuộc của Mộ Dung Phi Tuyết:

“Ta đã trở về!”

“A. Quận chúa, YY đi sắc thuốc nhé!” Sau khi nghe thấy câu nói của Mộ Dung Phi Tuyết, Bạch YY lập tức đứng dậy, bước vội qua cửa.

“Đại ca, canh cửa giúp muội đừng cho ai vào.”

Mộ Dung Phi Tuyết không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở bên ngoài.

“Liễu Mặc, Lãnh Huyết mau ra đây giúp ta.”

Lời vừa dứt, một luồng ánh sáng lục lam đồng thời xuất hiện, bùng sáng cả một góc phòng.

“Chủ nhân.” Liễu Mặc, Lãnh Huyết đồng thanh nói.

“Các nguoi mau giúp ta, một mình ta, ta làm không được.” Nhượng Lam nhú mảy nói.

Liễu Mặc và Lãnh Huyết nhìn nhau, bọn họ biết chủ nhân muốn nói gì, năm xưa lúc chủ nhân ra đời đã mang theo tiên khí, tuy nhiên Âu Dương Lâm, thần tướng nổi danh trong thiên hạ lúc bấy giờ đã niêm phong tiên khí này lại, hần nói rằng chủ nhân trong người mang theo tiên khí sẽ rất dễ trở thành con mồi ngon của yêu ma. Từ trước cho đến nay chủ nhân chưa bao giờ sử dụng nó, nói đúng hơn là không thể sử dụng, tình trạng của Mặc Tuyết Phong liếc mắt một cái liền biết đêm nay nếu hần không qua khỏi thì e rằng lạnh ít dữ nhiều. Điều duy nhất có thể cứu hần lúc này chính là dùng tiên khí đẩy hàn khí ra khỏi người hần. Người có thể hóa giải niêm phong trên người của chủ nhân chính là bọn họ.

“Còn đứng đó nhìn nhau, mau giúp ta!” Nhượng Lam lạnh giọng quát.

“Ân. Chúng ta biết rồi.” Lãnh Huyết nói.

Nhượng Lam nhắm mắt lại tập trung tinh thần, đôi bàn tay thon dài vươn ra, Liễu Mặc và Lãnh Huyết ở phía sau đọc thần chú, những dòng chữ như rồng bay phượng múa lần lượt xuất hiện, một luồng ánh sáng màu tím bao phủ lấy đôi tay của nó, những cánh tường vi lam cũng theo đó mà bay ra. Sau khi cảm nhận được tiên khí đã tồn tại trong người, Nhượng Lam mở mắt ra, đôi tay khẽ uốn lượn điều khiển những cánh hoa tiến về phía Mặc Tuyết Phong. Cơ thể của Mặc Tuyết Phong được những cánh tường vi nâng đỡ nằm lơ lửng trên không trung. Ước chừng khoảng nửa khắc sau đó, ánh sáng tím biến mất, Mặc Tuyết Phong cũng nằm ngay ngắn trên giường. Hần bởi vì bị tiên khí áp đảo cho nên ra rất nhiều mồ hôi, ướt sũng cả bộ xiêm y hần đang mặc. Sau khi thu hồi tiên khí, Nhượng Lam nhẹ nhàng đến bên cạnh bắt mạch, quả nhiên mạch tượng đã có khởi sắc, không còn lúc có lúc không như ban nãy nữa. Đột nhiên Nhượng Lam cảm thấy rất buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu, không biết từ lúc nào, nó đã chìm vào giấc ngủ.

“Như vậy sẽ không sao chứ? Liễu Mặc lo lắng hỏi.

“Không biết. Việc hóa giải niêm phong cho chủ nhân lúc này rất mạo hiểm, ký ức của tiên kiếp có thể theo đó mà ủa về.” Lãnh Huyết nhướng mày trả lời.

“Vậy phải làm sao?”

“Là phúc không phải họa, là họa thì khó tránh, cứ thuận theo tự nhiên vậy”. Lãnh Huyết thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: ĐÂU LÀ CHÂN TÌNH, ĐÂU LÀ TRI KỸ. (3)

Tác giả: Phi Yên Nhượng Lam

“Ừm.”

“Muội tỉnh?”

“Đại ca. Sao huynh lại ở đây? Ở ủa? Đây là phòng muội mà.”

“Lúc nãy muội đã ngủ quên bên cạnh thất đệ.”

“Àn. Muội hơi mệt, huynh ấy thế nào rồi?” Nhược Lam ngồi dậy, nhú mồm hỏi.

“Đã đỡ hơn rất nhiều rồi.”

Quan sát biểu tình trên khuôn mặt Mộ Dung Phi Tuyết, Nhược Lam bật cười nói vu vơ.

“YY sẽ không gả đâu.”

“.....”

“Lưu đại gia kia là do muội thuê đến chọc tức thất ca thôi, cũng là để huynh ấy hiểu rõ tình cảm của chính mình. Hơn nữa thông qua hấn muội cũng đã lấy được khế ước bán thân của YY rồi.” Vừa nói Nhược Lam vừa lôi trong ống tay áo ra một tờ giấy phát phơ trước mặt Mộ Dung Phi Tuyết.

“.....”

“Hừm. Nói chuyện với huynh chán quá, thôi huynh về phòng đi.” Nhược Lam cau có nói.

“Àn. Muội nghỉ ngơi đi.” Dứt lời Mộ Dung Phi Tuyết tiêu sái rời đi.

Nói chuyện với hấn rất chi là bức bối nha, lúc cần hấn nói hấn lại không nói, lúc không cần thì lại mở miệng chen vào, ghét ghê nha. Con lạy nguyệt lão, mau mau se duyên cho hấn đi, chứ cứ để hấn thế này có ngày con chết vì phát điên lên mất. AAAAAAAAAA, Nhược Lam trong lòng gào thét không thôi.

Sáng ngày hôm sau.

“YY. Đừng rời xa ta.” Trong cơn mơ Mạc Tuyết Phong đau lòng gọi tên nàng, hai giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống. Bạch YY thở dài vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của hấn, nhỏ nhẹ nói:

“Có thật trước đây là chàng đã phụ ta? Quận chúa đã nói với ta như vậy, người chắc là sẽ không gạt ta, nếu đã là như vậy, tại sao bây giờ lại thay đổi, vì ta mà hủy hoại bản thân mình. Ta thật sự không nhớ chàng là ai, cũng không biết cảm giác trước đây của ta dành cho chàng là gì, ta chỉ biết lúc này, con tim ta đang thổn thức vì chàng, chỉ cần chàng tỉnh lại, ta nguyện ý đời đời ở cạnh chàng, không cầu địa vị cao sang chỉ cầu cùng chàng làm tri kỷ.”

“Chắc chắn, tình cảm quá nha.” Nhược Lam một thân từ y tựa người vào cửa, híp mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

“YY tham kiến cửu tiểu thư.” Bạch YY xấu hổ cúi đầu, thanh âm ngưng đọng vang lên.

“Miễn lễ, hắc hắc mới sáng sớm đã được xem một màn trình diễn đặc sắc rồi.”

“Cửu tiểu thư, người lại trêu ta.”

“Tình trạng của thất ca đã qua cơn nguy hiểm, lẽ ra hấn đã sớm tỉnh.”

“Vậy sao đến giờ chàng chưa tỉnh, có phải hay không có vấn đề gì?” Bạch YY vội vàng hỏi.

“Nhưng vì huynh ấy không muốn tỉnh lại, nói đúng hơn là muốn trốn tránh sự thật, không muốn nhìn thấy cái cảnh người mình yêu trở thành tân nương của kẻ khác. Cho nên...” Nhược Lam tiểu tựa phi tiểu nhìn chằm chằm Bạch YY.

“A, ta...Lưu đại gia...”

“Ngươi yên tâm, Lưu đại gia là do ta sai khiến, khế ước chuộc thân của ngươi ta đã giao cho đại ca rồi, huynh ấy sẽ giữ gìn ngươi. Nhiệm vụ của ngươi bây giờ là chăm sóc cho đến khi huynh ấy tỉnh lại.”

“Àn.” Bạch YY gật đầu đáp ứng nhưng rồi nàng cảm thấy có điều gì đó không đúng, đầu lại ngẩng lên nhìn:

“Hôm nay ngữ khí của người rất lạ.”

Nhược Lam hơi hơi khựng lại một chút, nhưng chỉ là thoáng qua trong đáy mắt, sau đó mỉm cười ôn nhu nói:

“Ta ở Dương Châu cũng đã lâu rồi, cũng đến lúc nên rời đi.”

“Đi? Người trở về kinh thành?”

“Không. Ta chưa muốn về. Trạm dừng chân kế tiếp của ta có lẽ là Phụng Hoàng, Hồ Nam.”

“Ân. Người phải bảo trọng.” Bạch YY mỉm cười nhìn Nhược Lam. Nàng thật sự rất biết ơn cửu tiểu thư, nếu như không có nàng ấy hết lòng giúp đỡ thì e rằng duyên phận giữa nàng và Mạc Tuyết Phong đã đứt đoạn từ đây.

“YY nhớ kỹ, quý trọng chân tình, quyết đừng buông tay.” Lời vừa dứt Nhược Lam liền xoay người rời đi.

Nơi ở của Trương Bình.

“Thảo dân tham kiến Quận chúa, Quận chúa vạn phúc kim an.”

“Bình thân.”

“Tạ Quận chúa.”

Sau khi Trương Bình đứng lên, Nhược Lam không khỏi chau mày, thấp giọng nói:

“Chú ý thân thể, kì thi sắp tới đừng bỏ lỡ cơ hội.”

“Đa tạ Quận chúa nhắc nhở, thảo dân...” Trương Bình còn chưa nói hết câu thì một con ho đã ập đến cắt đứt lời nói của hắn.

Nhược Lam thở dài một hơi, lo lắng nói:

“Người và Hạo Nguyệt Chi coi như kiếp này có duyên nhưng không có phận, đành phải hẹn lại kiếp sau. Tin rằng nếu Hạo Nguyệt Chi biết được người hiện tại ra nông nổi này cũng sẽ rất đau lòng. Nếu không muốn vì mình thì cũng nên nghĩ cho nàng ấy. Ngay ngày hôm nay hãy dọn tới Vô Ảnh Sơn Trang đi.”

Nghe Nhược Lam nói vậy, thân hình gầy yếu của Trương Bình khẽ rung lên, hần lập tức quỳ gối nói:

“Quận chúa, thảo dân sao có thể...”

Lời còn chưa có nói hết đã bị Nhược Lam nhanh chóng cắt đứt:

“Người cả đời này sẽ không thú thế. Có phải hay không? Nếu đã như vậy, con đường hiện tại mà người phải đi chính là cống hiến sức mình cho quốc gia. Chữ hiếu người đã không thể làm trọn, vậy thì chữ trung nhất định phải hoàn thành. Với tình trạng bây giờ của người e rằng chưa tới kì thi người đã chết rồi. Vô Ảnh Sơn Trang sẽ là hậu thuẫn tốt nhất của người, đừng buồn binh nữa.”

Trương Bình không nói lời nào, vẫn tiếp tục quỳ trên mặt đất. Rất lâu sau đó, hắn mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng buông một câu:

“Thảo dân đã hiểu.”

Lúc Trương Bình nói ra câu này, Nhược Lam chắc chắn nhìn thấy trong đôi mắt hắn một mảnh bi thương. E rằng đi khắp thế gian này, không có ai si tình bằng hắn.

Sau khi sắp xếp chu đáo cho Trương Bình, Nhược Lam thân cười thiện lý mã Phi Vũ thông dong tiến tới Hồ Nam, đi được nửa đường thì Phi Vũ bỗng nhiên đứng lại không chịu đi tiếp. Nhược Lam nhíu mày khẽ nhắm mắt lại, thanh âm băng lạnh vang lên:

“Không biết các vị đây muốn gì ở một cô nương như ta?”

Lời vừa dứt, năm nhân ảnh lập tức xuất hiện trước mặt Nhược Lam, liếc mắt một cái liền biết bọn họ là sát thủ. Nhược Lam thở dài một hơi, trong lòng âm thầm ai oán. Ta nhớ ta ăn ở tốt lắm mà, có chộc vào ai đâu, sao tự nhiên lại sát thủ đến chặn đường thế này, thật là đi chơi mà cũng không được yên!

“Quận chúa điện hạ, chủ nhân của chúng ta có lời mời, thỉnh người đi theo chúng ta.”

“Nếu ta không đi thì sao?”

“Vậy thì chúng ta đành đắc tội.”

“Hừm! Được rồi, không cần phải tuyệt tình như thế chứ, ta đi là được mà.” Nhược Lam cười hướng bọn họ nói, thanh âm có vài phần nhún nhường.

“Mời người bịt mắt lại.”

“Oạch, lại còn thế nữa.” Nhược Lam cắn nhai, cầm lấy mảnh vải đen bịt lên mắt, môi anh đào khẽ nhếch, rốt cuộc là kẻ nào to gan dám mời nó.

Hai khắc sau.

Nhược Lam cảm nhận được có người đang tiến đến, người này võ công rất thâm hậu, bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, rất có khả năng là chủ tử của năm người kia.

“Tháo khăn bịt mặt cho nàng ta.”

“Ân.”

Sau khi vớt được cái miếng khăn chết tiệt kia ra, Nhược Lam thở dài một hơi, vội vàng mở mắt ra. Đập vào mắt Nhược Lam lúc này là một nam tử thân mặc huỳnh y, mái tóc đen dài bóng bệ đến sống lưng, đôi mắt màu đen lạnh lùng đến tàn nhẫn, sống mũi cao, đôi môi mỏng xinh đẹp, chặc chặc, lại là một soái ca. Vì đang mãi mê thưởng thức vẻ đẹp cho nên Nhược Lam quên mất việc mình đang bị bắt cóc, nó lập tức nhảy đến trước mặt huỳnh y nam tử kia, bàn tay thon dài vươn ra sờ sờ tóc hắn. Mọi người ở đó há hốc miệng nhìn, từ trước tới giờ không có nữ nhân nào dám vô lễ với cung chủ như vậy, nàng ta không những không sợ ngược lại còn chạy đến ăn đậu hủ của cung chủ. Thôi rồi, chúng ta chuẩn bị nhặt xác nàng ta đi, haizz một cô nương xinh đẹp như thế mà lại...

Sau một hồi đánh giá, Nhược Lam liền đưa ra một kết luận:

“Tóc đen, thẳng, sợi tóc bóng mượt cho thấy chủ nhân của nó phải là người có cơ thể săn chắc, nhiều protein. Tuy nhiên ngoài yếu tố tự nhiên thì chắc phải có bí quyết nào đó, tóc mới được thế này. Ê, cho hỏi, người dùng được liệu gì vậy?” Nhược Lam chớp đôi mắt to tròn nhìn huỳnh y nam tử.

“....” Huỳnh y nam tử khuôn mặt băng sương không nói gì, bàn tay to lớn vận lực đánh về phía Nhược Lam. Khẽ nhú mày, Nhược Lam tung người lên không trung lùi về sau một thước, nam nhân kia không chỉ dừng lại ở đó, thanh kiếm bên hông của hắn tỏa sáng, một luồng hàn khí nhanh chóng lao về phía nó. Lần này Nhược Lam không tránh nữa mà ngược lại đứng yên một chỗ. Không khí xung quanh yên lặng như tờ, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của người khác. Khi mũi kiếm của hắn tiến tới gần, Nhược Lam vùng tay lên, một luồng ánh sáng màu tím bao bọc lấy nó, chặn đứng mũi kiếm lại. Liếc mắt nhìn về hồ nước bên cạnh, Nhược Lam khẽ cười, thiên nhiên vẫn là thứ tốt nhất.

Ông tay áo khẽ vung ra, dải lụa màu tím cũng theo đó xuất hiện tiến đến gần hồ nước, mặt nước phẳng lặng bởi vì sự tiếp xúc đột ngột của dải lụa cho nên lập tức gợn lên những bọt nước lăn tăn. Xoay người thành một vòng tròn, Nhược Lam vùng tay điều khiển dải lụa, cơ thể mỏng manh yếu diệu xoay vòng, cánh tay tinh tế khẽ uốn lượn, dải lụa trong tay lay động cùng với những bọt nước kết thành một khối. Nhanh như chớp, dải lụa phóng đến thanh kiếm của huỳnh y nam tử, con ngươi màu đen của hắn thoáng lên một tia ngạc nhiên, thu kiếm trở về trong tay, huỳnh y nam tử nghiêng người tránh né. Sau đó dùng kiếm chặt đứt dải lụa, tuy nhiên lưỡi kiếm vừa mới chạm vào lập tức bị dải lụa xiết chặt lấy, hai bên cùng dần co một hồi lâu.

Khẽ mỉm cười, Nhược Lam buông dải lụa ra, huỳnh y nam tử đang vận lực thì tự nhiên đối phương lại thả ra, mất đà, hắn bị đẩy lùi ra sau mấy bước.

Tên này ngoan cố ghê nha, mình có làm gì đắc tội với hắn đâu, vô duyên vô cớ động thủ với người ta. Nhược Lam trong vô thức đem sự chú ý đặt lên thanh kiếm được treo trên tường, kia chẳng phải là Thủy Vu kiếm ư? Mẫu thân bảo năm xưa mẫu thân cùng nó tung hoành thiên hạ, nhưng vì phải trở lại hiện đại, mẫu thân đành phải để nó ở lại chờ chủ nhân mới của nó xuất hiện.

Ừa, mà sao Thủy Vu ở chỗ này? Éc! Đây chắc không phải Thiên Di Cung đây chứ? Cái tên mặc nguyên bộ đồ vàng chói lọi kia là cung chủ? Đang trong lúc mãi mê suy nghĩ, Nhược Lam không hay biết rằng huỳnh y nam tử cũng đang nhúng mày quan sát biểu hiện của nó. Nhược Lam lấy ra một thanh chủy thủ ở bên hông sau đó rạch một đường trên tay mình, máu tươi lập tức chảy ra, huỳnh y nam tử mở to mắt nhìn nó, mọi người xung quanh cũng ngạc nhiên không kém, nhìn máu tươi ứa ra từ tay, nó ngẩng đầu nhìn Thủy Vu kiếm nói:

“Ta là Phi Yến Nhược Lam, hôm nay ta dùng máu của chính mình để tế linh hồn của ngươi, Thủy Vu kiếm nếu ngươi công nhận ta là chủ nhân của ngươi thì hãy lập tức hiện nguyên hình.”

Lời vừa dứt mọi người lập tức cả kinh, Phi Yến...Phi Yến Nhược Lam? Đây chẳng phải là cùng họ với cung chủ đời trước ư? Cô nương ta là ai? Riêng huỳnh y nam tử và năm hắc y nhân ban nãy đôi bắt cóc nó là không mấy ngạc nhiên khi nghe nó nói vậy, dù sao bọn họ cũng đã biết trong giang hồ xuất hiện một người tên là Phi Yến Nhược Lam, cung chủ sớm đã muốn chứng thực thân phận của cô nương ta nhưng lúc ở Dương Châu nàng ta được Vô Ảnh Sơn Trang bảo vệ, bọn họ không thể đắc tội, mãi cho đến khi nàng ta rời đi, họ mới có cơ hội bắt về.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: ĐÓA HOA HỒNG BIẾT CĂN.

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Lời vừa dứt, Thủy Vu kiếm lóe sáng rung lên bần bật, sau đó tự mình thoát ra khỏi bao kiếm, lượn một vòng quanh Nhược Lam. Hải lòng với kết quả này, Nhược Lam vươn tay chụp lấy, Thủy Vu kiếm nằm trọn trong tay. Mọi người kinh hi không dứt, nó liếc nhìn về phía huỳnh y nam tử với cái nhìn đầy thách thức, tiếp đó lùi bên hông ra một miếng bạch phù có khắc hai chữ Thiên Di, lập tức từ phía xông vào:

“Kia chẳng phải bạch phù chỉ có cung chủ mới có sao?”

“Nghe nói miếng bạch phù này đã mất tích cùng với cung chủ đời trước rồi.”

“Lẽ nào, cô nương kia...”

Lúc này huynh y nam từ tiến về phía Nhược Lam. Thấy vậy, nó khẽ nhủ mi, lùi lại mấy bước nhìn hấn đầy nghi ngờ. Tuy nhiên trái với dự đoán của nó, hấn bỗng nhiên quỳ gối, thanh âm lạnh lùng nói:

“Tại hạ Diệp Hàn, vừa rồi đã đắc tội, kính mong cung chủ bỏ qua.”

“Hừm! Ta đắc tội gì với ngươi mà ngươi lại hạ thù với ta?”

“Ta chỉ là muốn chứng minh thân phận của người, nay đã rõ ràng, ngôi vị cung chủ này mong người tiếp nhận.”

“Chắc, ai bảo với ngươi ta muốn làm cung chủ, chẳng qua bị ngươi dồn ép quá cho nên mới phải lấy bạch phù ra.” Nhược Lam chống nạnh nói.

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì mà nhưng, ngươi làm cung chủ chắc cũng lâu rồi, tổ chức này ngươi hiểu rõ hơn ta, những người kia không phải cùng ngươi vào sinh ra tử sao? Ngươi nghĩ bọn họ sẽ phục tùng ta ư? Ta mà lên ngôi cung chủ không khéo có người không hài lòng đòi lật đổ ta.” Nhược Lam nhếch miệng lười biếng liếc về phía thuộc hạ của Diệp Hàn. Bọn họ như cảm nhận được ánh mắt của nó, lập tức cúi đầu không dám nói gì

“.....”

Thấy hấn im lặng không nói gì, Nhược Lam bĩu môi nói tiếp:

“Thân phận cũng đã chứng minh xong, ta đi được chưa?”

“Người muốn đi đâu?”

“Hỏi hay ghê, ta từ Dương Châu tới đây ngoại trừ việc du ngoạn ra thì còn gì để làm nữa đâu.”

“....”

“Đứng dậy đi, quỳ mãi không thấy đầu gối đau à?”

Không kịp để cho Diệp Hàn trả lời, Nhược Lam xoay người cầm Thủy Vu kiếm hướng ra ngoài, Diệp Hàn ngạc nhiên đứng dậy hỏi:

“Sao người biết lối ra ở đó!”

“Vớ vẩn! Ngươi nghĩ cho người bị mất ta lại thì ta không biết đường chắc, cái cung này á, ta thuộc lòng đường đi từ khi ta ba tuổi cơ, mẫu thân ngày nào cũng bắt ta học, đến nỗi trong mơ cũng thấy.” Nhược Lam không quay đầu lại, vẫn cứ hướng lối đi mà ra.

“Ồ!” Cả đám thuộc hạ Thiên Di cung thốt lên đầy tán thưởng, chỉ có Diệp Hàn là không nói gì, lặng lẽ nhìn bóng lưng rời đi của Nhược Lam.

Vừa ra khỏi cung nó nổi điên hét lớn:

“PHI VŨ!”

Phi Vũ nhanh như gió đã xuất hiện, nó hí lên vài tiếng, chạy tới cọ cọ cái đầu vào tay Nhược Lam. Thấy vậy, Nhược Lam bật cười, thanh âm ôn nhu nói:

“Ngoan, ta không sao hết.” Phi Phi đói bụng không?

Lời vừa nói ra, Phi Vũ hai mắt tỏa sáng, hất đầu nhìn về phía bụi dâu phía xa, nhìn vườn dâu đỏ tươi đã voi đi một nửa Nhược lập tức hiểu ngay vấn đề:

“Có ngọt không?”

Phi Vũ mãnh liệt gật đầu trả lời.

“Há há, mi thật là biết hưởng thụ nha, vườn dâu này chắc chắn là của Thiên Di cung, hừ, ta ăn sạch cho bỏ ghét.” Phi Vũ nghe vậy, tròn mắt nhìn Nhược Lam. Nhìn thấy hành động của Phi Vũ, Nhược chu miệng bất bình nói:

“Nếu mà ăn không hết thì bỏ vào bao đem về cho ngươi ăn là được mà, hơn nữa vườn dâu này là mẫu thân trước kia đem hạt giống từ thời hiện đại đem về trồng. Theo lí mà nói, nó là của ta, đã là của ta dĩ nhiên ta có quyền.”

“Hí hí!” Phi Vũ vui mừng hí lên.

Ba khắc sau.

Vườn dâu đỏ mọng giờ đây không còn nữa, đổi lại là một màu xanh ngút ngàn của lá, Nhực Lam quay đầu hài lòng gật gù, trên lưng Phi Vũ là một bao tải chứa đầy dâu tây, ước chừng cũng phải 5kg. Sau khi leo lên lưng ngựa, Nhực Lam ung dung vừa đi vừa hát ngâm phong cảnh Hồ Nam.

“Cung chủ, nàng ấy hái hết dâu của chúng ta rồi.” Một hắc y nhân đôi mắt ngắn lệ hướng Diệp Hàn nói.

“Ân! Chung quy cũng là của nàng, cứ để nàng hái.” Diệp Hàn gật đầu trả lời.

Bởi vì Thiên Di Cung là một tổ chức sát thủ hoạt động bí mật cho nên địa bàn nằm ở ngoại ô cũng không có gì là lạ, vất vả một hồi vẫn chưa tới được thành. Thôi kệ, kiếm chỗ nào nghỉ chút đã. Nghĩ vậy, Nhực Lam xuống ngựa, đi bộ về phía hồ sen gần đó.

“Oa! Phi Phi nhìn nè, nước ở đây trong ghê, nì mau uống đi.” Nhực Lam cao hứng nói.

Phi vũ nghe lời, lập tức tiến lên uống vài ngụm nước sau đó tiến về phía bãi cỏ gần đó tung tăng gặm. Từ nhỏ Nhực Lam đã rất thích hoa sen, mùi thơm của sen không nồng nàn như những loài hoa khác, chúng rất nhẹ nhàng và tinh khiết. Khẽ lướt nhẹ mũi hài bay đến đứng trên lá sen, nó nắm chặt lại thả mình hòa cùng không khí thanh tịnh. Bỗng nhiên mây liễu nhũ chặt, mắt phượng mở to, Nhực Lam nghe có tiếng đánh nhau ở đâu đây. Thật là kẻ nào lại phá đám sự hưởng thụ của nó vậy? Mà cũng kỳ lạ nha, hể nó đi đâu ra ngoài thành là y chang có kẻ đánh nhau, lần trước gặp Mộ Dung Phi Tuyết cũng ở ngoài thành còn gì. Lắc đầu một cái, mũi hài đập nhẹ lên lá sen, nó dùng khinh công bay về phía phát ra âm thanh.

Đến nơi, Nhực Lam nhìn thấy hai nam nhân thân mặc hắc y đang giao đấu với một đám người ở gần đó.

Phóng tầm mắt ra xa, Nhực Lam thấy một nữ nhân thân mặc bạch y, trên vai trái điểm tuyết một đóa hồng màu tím rất tinh xảo, tà áo trắng tinh được tô điểm bởi một cành hoa lê màu lam đang rơi rơi.

Nhực Lam nhủu mày quan sát thật lâu, y phục là loại tơ lụa thượng hạng, đường may tinh tế, kiểu dáng độc đáo, chắc chắn là được một thợ thêu bậc nhất làm ra. Hôn nữa cô nương này không những ngũ quan sắc sảo mà khí chất cũng rất đặc biệt. Có những người ngay từ khi mới sinh ra đã mang trong mình một loại khí thế bức người, người đó nếu không phải là bậc đế vương thì cũng là công tôn quý tộc. Trên người cô nương kia có một loại khí thế đặc thù như thế. Mỗi anh đào khẽ nhếch, Nhực Lam tiêu sái tiến về phía nữ tử kia.

“Hai người kia là thuộc hạ của cô nương hả? Nhìn ẻo là thế kia không ngờ cũng giỏi ghê.”

Lời vừa dứt, bạch y nữ tử đôi mắt thoáng vẻ ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất, hai nam nhân kia mặc dù đang đánh nhau nhưng vẫn nghe thấy lời Nhực Lam nói. Bọn họ lập tức quay đầu ném cho nó một cái nhìn cảnh cáo.

Thấy vậy, Nhực Lam nhăn mũi, lẻ lười ra lêu lêu bọn họ. Nộ khí nổi lên, hai nam nhân kia điên tiết trút giận lên đám người cả gan dám trêu ghẹo chủ nhân của bọn họ.

“Cô nương, người tên gì vậy?” Nhực Lam chớp chớp mắt nhìn bạch y cô nương trước mặt.

Khẽ mỉm cười, bạch y nữ tử ôn nhu đáp:

“Nguyệt Lam là tên ta.”

“Oa oa, người có cùng tên với ta nha, khác có một chữ thôi à. Ta tên Nhực Lam. Hân hạnh được làm quen.” Nhực Lam tươi cười hơn hờ trả lời.

“Ân.” Nguyệt Lam cũng mỉm cười gật đầu đáp trả.

Chắc chắn, sao đi đâu cũng gặp toàn người kiếm lời thế này, một Mộ Dung Phi Tuyết đã đủ chết rồi giờ lại thêm một Nguyệt Lam nữa chứ. Hức hức, trong lúc âm thầm oán than, mắt nó bỗng nhiên sáng rực lên, cái bóng hồng này ngộ ghê nha, sao hồi nãy mình thấy bóng hồng hơi dịch chuyển sang chỗ khác nhỉ? Hay là do mình hoa mắt? Không đúng, rõ ràng là có di chuyển mà. Nhực Lam trừng mắt nhìn chăm chăm cái bóng hồng trên vai Nguyệt Lam, ban đầu bóng hồng tím vẫn như cũ không thay đổi gì, thế nhưng chưa tới nửa khắc sau, bóng hồng tím từ trên vai trái của Nguyệt Lam rơi xuống trước ngực nàng ta. Thấy vậy Nhực Lam tiện tay nhặt lên, sẵn tiện đánh giá một chút. Ua ủa, quái lạ! Bóng hồng này sao lại có mấy cái chân nho nhỏ vậy kìa, còn có hai cái đốm tròn như hai con mắt nữa chứ. Tò mò, Nhực Lam đưa tay còn lại lên sờ, vừa mới đặt tay lên hai cái đốm tròn ấy, bóng hồng bỗng nhiên xù lông lên, biến thành một con nhện màu tím, ngộ ngậy trên tay nó. Nó mở to hai mắt, há hốc miệng nhìn sinh vật bé nhỏ trong tay mình hét lên một tiếng:

“Á! Đau quá. Óa óa ta bị nhện cắn. Nguyệt Lam con nhện này cắn ta.” Nhực Lam nước mắt lưng tròng cầu cứu Nguyệt Lam.

“Nó tên là Ảnh Nguyệt, sủng vật của ta, nó ghét nhất là bị người khác nhìn chăm chăm, vừa rồi cô nương nhìn nó như vậy, nó không cắn mới lạ.” Nguyệt Lam tiểu như phi tiểu nhìn Nhực Lam trả lời. Tuy nhiên nếu để ý kỹ, trong đôi mắt của nàng ta có vài tia dị sắc nhưng đã được che giấu rất kỹ.

“Hức hức, sao không nói sớm với ta, ta tưởng nó là bóng hồng nên mới nhìn.”

“Tại vì cô nương không có hỏi ta.” Nguyệt Lam thẳng thắn trả lời.

“Óa.” Nhực Lam ầm ức nuốt cục tức vào trong, sau đó ngẩng đầu nhìn hai nam nhân đang từng bước đi về phía nó.

“Chủ nhân! Đã xử lý xong.”

Nhược Lam nhúm mày nhìn một đồng xác chết nằm la liệt ở đằng kia, sau đó màu quang khê ánh lên tia cười, dịu dàng nói:

“Các người tên gì? Bao nhiêu tuổi? Đã có thể tử chưa? Có cần ta giới thiệu cho vài người không?”

Lời vừa dứt, bọn họ hai mặt nhìn nhau không thốt nên lời, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy.

“Người bên trái là Thiên, người bên phải là Phong, hai mươi ba tuổi, chưa có thể tử.”

“Há há, thế thì được rồi, để ta làm bà mai cho hai người.”

“Ai khiến người quản!” Thiên và Phong đồng thanh hét lên.

“Không được vô lễ.” Nguyệt Lam lạnh giọng hướng bọn họ nói.

“Chủ nhân!” Thiên và Phong kinh ngạc không thôi, chủ nhân trước đây chưa từng nói chuyện với người lạ, tại sao bây giờ lại chủ động nói chuyện với nàng ta, hơn nữa còn vì nàng ta mà nhắc nhở họ, sao có thể chứ?

Thiên khê nhúm mày nhìn Ảnh Nhi, sủng vật của chủ nhân đang nằm trên tay nàng ta, màu quang phức tạp nhìn nó đánh giá. Phong thì không như vậy, khi nhìn thấy Ảnh Nhi đang nằm trên tay nó, hắc tuyến trên mặt hắn nổi lên, hắn gần giọng quát:

“Người dám sàm sỡ Ảnh Nhi!”

Hắn vừa dứt lời, Nhược Lam á khẩu không nói được gì:

“Ảnh Nhi, cô ta sàm sỡ người kia, mau cắn nàng ta đi, cho nàng ta chết vì bị trúng độc há há.” Phong hét lớn, tay chỉ về phía nó.

“Xùy, sàm sỡ á? Nó là con cái mà, ta có phải là đoạn tụ đầu. Vớ vẩn! Ta vừa mới bị cắn rồi, khỏi cần người nhắc.” Nhược Lam bĩu môi lườm hắn một cái.

“Cái gì?” Cả Thiên và Phong cùng kinh ngạc, đồng thanh thốt lên.

“Chắc, người nghĩ nó giết được ta chắc, máu ta là bách độc bất xâm nhá!”

“....” Thiên và Phong mở to mắt nhìn không nói nổi câu nào.

“Nguyệt Lam, cô nương kiểm đầu ra hai huynh đệ song sinh này vậy. Biểu tình của hai người này vui ghê, khi buồn đem họ ra chọc chắc là sẽ vui lắm nè.”

“Ấn.” Nguyệt Lam khước miệng hơi cong lên, nhỏ giọng đáp.

“Chủ nhân!” Thiên hơi nhúm mày nhìn Nguyệt Lam.

“Thiên! Người nhìn cái gì, nhìn thẳng vào chủ nhân là vô lễ đấy.” Nhược Lam cười cười trêu Thiên.

“Sao cô nương biết ta là Thiên?”

“Chắc, sao lại không? Chẳng nhẽ lại là Phong?”

“Nhưng hai chúng ta là huynh đệ song sinh. Với lại vừa rồi chúng ta mới đổi chỗ cho nhau.” Phong chen vào.

“Thế thì đã sao? Hai người các người mỗi người một tính, hơn nữa khí trên người các người khác nhau, nhìn một cái biết liền, có cần ngạc nhiên thế không?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nguồn nhảy Chương

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: NHÂN ẢNH. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Hí hí hí hí hí hí.

Đang trong lúc cao hứng nhìn sắc mặt biến hóa đa dạng của Thiên Kỳ thì bỗng nhiên tiếng ngựa hí lên, Nhược Lam giật mình nhớ sức ra Phi Vũ. Vội vàng chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên là tiếng hí của nó. Nhược Lam thở dài một hơi, đang tính nhảy xuống thì lại bị một vòng tay rắn chắc giữ lại:

“Ngươi định làm gì?”

“Không thấy hay sao mà hỏi, tất nhiên là nhảy xuống dưới rồi.”

Nghe thấy câu trả lời của Nhược Lam, Thiên Kỳ thần sắc ngưng trọng, hần trầm giọng nói:

“Không được nhảy, đây là lầu ba đấy!”

“Thì sao? Ba hay bốn có gì quan trọng, ngươi phiền quá.” Lời vừa dứt, Nhược Lam hất tay hần ra, phi thân xuống dưới.

Hành động này của Nhược Lam khiến hần sững sốt không thôi, nàng như thế mà lại có võ công?

Ở bên dưới, Phi Vũ nước mắt nước mũi tèm nhem cạ cạ lên người Nhược Lam, hàm ý rằng sao lại nỡ bỏ nó ở đó một mình. Khóe miệng giật giật, Nhược Lam ôn nhu nói:

“Xin lỗi! Ta lai vô có ngắt xiu, may có người mang ta về đây, nếu không...”

“Hí hí hí.”

“Ta không sao, đừng lo, đói không? Ta lấy dậu cho ngươi ăn.”

Phi Vũ mãnh liệt gật đầu, tiếp đó Nhược Lam lôi bao tải dậu hái được ở Thiên Di Cung mang xuống cho nó ăn. Chắc chắn, ta là ta mẹ cái vườn dậu đó rồi nhá, há há lần sau có dịp ta thề ta sẽ quay lại vật hết vườn dậu của tên Diệp Hàn đáng ghét kia.

Sáng ngày hôm sau.

“Chủ tử. Nàng ta là ai vậy?” Vương Tinh, cận vệ thân tín của Thiên Kỳ lên tiếng hỏi.

“Không biết! Ta nhặt được ở ngoại thành đấy.”

Lời vừa dứt, một tách trà bỗng nhiên xuất hiện bay về phía hần.

“Ta có phải là đồ vật dậu mà ngươi dùng từ nhặt.” Nhược Lam ngồi ở bàn kế bên nghe hần nói vậy, nộ khí nổi lên, thuận tay nó cầm luôn tách trà ném về phía hần

Thiên Kỳ liếc mắt nhìn Nhược Lam một cái, sau đó im lặng không nói gì.

Vương Tinh mâu quang lóe lên một vài tia kỳ dị, chủ tử của hần xưa nay nổi tiếng phong lưu, cô nương a, người thật là tội nghiệp, dính vào ai không dính, lại dính vào chủ nhân của ta.

“Ta và hần không có quan hệ, ngươi không nên lo lắng làm gì a, ta sẽ không tranh giành với ngươi.” Nhược Lam chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Vương Tinh.

Vương Tinh đang nhàn nhã uống trà thì bị câu nói của Nhược Lam làm cho ho sặc sụa. “Cô nương, ta và chủ tử không...”

“Ài, không cần ngại, ta không để ý đâu. Tiểu nhị a, mau mang cho ta một tách trà khác đi.” Nhược Lam tiểu tựa phi tiểu liếc Vương Tinh một cái, sau đó hướng ra ngoài cửa lớn giọng phân phó.

Ước chừng nửa khắc sau, tiểu nhị lập tức đem tách trà mới để lên trên bàn của Nhược Lam, sau đó hần nhẹ nhàng ghé vào tai của nó nói một vài câu gì đó rồi mới lui ra ngoài.

Vương Tinh là một người có cặp mắt vô cùng sắc bén, hần có thể khẳng định vừa rồi lúc tiểu nhị kia bước ra ngoài hần liền thấy được ánh mắt của vị cô nương kia nhìn chủ tử có một vài tia bất thường. Rốt cuộc bọn họ mới vừa rồi là nói cái gì?

Điểm tâm sáng đã dùng xong, Nhựt Lam lon ton chạy ra ngoài ngắm cảnh, Thiên Kỳ đang tính đi theo thì bỗng nhiên Nhựt Lam lại quay người trở lại, đi về phía chường quỹ hồi mua một cây dù. Hắn ngạc nhiên hỏi:

“Người mua ô làm gì?”

Nhựt Lam lườm hắn một cái sau đó bỏ đi không thèm nói câu nào.

“.....” Thiên Kỳ chỉ còn cách im lặng đi theo nó.

Phượng Hoàng cổ trần quả không hổ danh là thắng cảnh nổi tiếng ở Hồ Nam, những ngôi nhà rêu phong với ngói cổ âm dương cong vút, những con ngõ thâm trầm uốn lượn nối tiếp nhau thành những vệt nhỏ nhỏ phía cuối chân trời, không khí nơi đây thật là bình yên.

Nhựt Lam đang thông thả đi dạo thì bỗng nhiên trời đổ mưa, nhếch miệng cười, nó ung dung bung ô lên che, sau đó quay đầu lại nhìn cái kẻ lẻo đẻo theo mình nãy giờ. Lúc này Thiên Kỳ mặt đầy hắc tuyến nhìn chằm chằm Nhựt Lam. Thấy vậy, nụ cười trên miệng của Nhựt Lam càng sâu thêm mấy phần, cánh tay trắng nõn vươn ra chỉ về phía con thuyền đang lững lờ trôi trên sông. Hiểu được ý của nó, hắn lập tức dùng khinh công bay về phía con thuyền, sau đó lại hỏi:

“Sao người biết trời sẽ mưa?”

“Người hỏi làm cái gì?”

“.....”

Trước thái độ thờ ơ của Nhựt Lam, Thiên Kỳ không còn cách nào khác ngoài việc im lặng, khẽ thở dài, hắn lúi trong ống tay áo một cây sáo trúc sau đó bắt đầu thổi. Mưa bay lất phất, mặt nước soi bóng, cây cầu nghiêng nghiêng hòa cùng tiếng sáo du dương, lúc trầm bổng, lúc day dứt, có lúc lại mạnh mẽ dứt khoát.

Nhựt Lam nhắm mắt lắng nghe, ngón tay thon dài khẽ gõ theo nhịp điệu, Lãng Dạ Thiên Kỳ quả nhiên là kẻ đa tình cho nên tiếng sáo cũng phong lưu không kém. Ban nãy tiểu nhị kia có nói nam nhân này chính là Thất vương gia Lãng Dạ Thiên Kỳ của Lãng Dạ Chi Quốc, không rõ mục đích tới nơi đây làm gì, nhưng chắc chắn không phải tới để du ngoạn. Nghĩ tới đây, Nhựt Lam không khỏi chau mày, Long Thịnh Hoàng Triều thật sự là một mảnh đất tốt, bởi thế cho nên những kẻ có dã tâm càng muốn xâm chiếm. Ngay cả Mộ Dung Phi Tuyết cũng chú tâm đến sự xuất hiện của hắn, xem ra sự việc không đơn thuần chút nào. Haizz, hi vọng người này là bạn không phải thù.

Thời điểm Nhựt Lam và Lãng Dạ Thiên Kỳ trở lại Song Nguyệt Lâu cũng đã là giữa trưa, đang định ngồi vào bàn ăn cơm thì thanh âm của bàn bên kia vọng lại làm nó nhíu mày:

“Người biết tin gì chưa? Lưu Tử, con trai của Lưu tri huyện đứng đầu cuộc thi Hương đấy”

“Cái gì? Hắn sao có thể?”

“Chắc, khắp thành này ai mà không biết hắn vô học, không biết lần này phụ thân của hắn đã làm cách nào mà có thể khiến hắn leo lên vị trí đó.”

“Ta nghe nói là phụ thân hắn đã tráo bài thi của Đỗ Tuệ Thiên.”

“Học tài thi phận quả không sai, Đỗ Tuệ Thiên từ nhỏ nổi tiếng thông minh chỉ tiếc là nhà hắn quá nghèo.”

“Trước kia Lưu tri huyện là người rất nhân từ, yêu thương dân chúng hết mực, nhưng kể từ ba năm trở lại đây, hắn đột nhiên thay đổi tính nết, làm việc ác bá, hại nước hại dân, không những thế còn giúp cho con trai mình lộng hành, thật là coi trời bằng vung.”

Xoay xoay tách trà trong tay, Nhựt Lam trầm ngâm suy nghĩ, Lãng Dạ Thiên Kỳ thu hết những biểu hiện này của nó vào trong mắt, trong lòng hắn có những suy đoán khó giải thích, xem ra phải chờ Vương Tĩnh trở về. Suy nghĩ một hồi, Nhựt Lam đứng dậy tiến về phía chường quỹ của Song Nguyệt Lâu nói một vài câu, sau đó trực tiếp đi thẳng lên lầu không dùng bữa.

Phòng của Lãng Dạ Thiên Kỳ.

“Chủ tử.”

“Có điều tra được gì không?”

“Án. Nàng ta tên thật là Nam Phong Trần Lam, Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều.”

“Quận chúa?” Lãng Dạ Thiên Kỳ sững sờ hỏi lại.

“Án.”

“Được rồi, người có thể lui.”

Sau khi Vương Tinh rời đi, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mảy kiếm chau lại nòng đơm, trước đó hẳn chỉ nghĩ nàng có thể là khuê nữ của một vị đại thần nào đó trong triều thôi, thật không nghĩ tới lại là một Quận chúa. Thế nhưng một Quận chúa mà lại lưu lạc ở nơi này? Thật là kỳ lạ.

Nàng càng ngày càng thú vị, hẳn thật sự muốn biết rốt cuộc nàng còn có bao nhiêu bí mật. Vừa hay hẳn hiện giờ đang rảnh, có nàng bên cạnh xem ra những ngày ở đây không còn nhàm chán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: NHÂN ẢNH. (2)

Vì thần tam kiến Quận chúa điện hạ.”

“Chu đô đốc không cần đa lễ.”

“Tạ Quận chúa.”

Sau khi an vị trên ghế, Nhục Lam híp mắt lại đánh giá Chu Nhiệm-đô đốc của tỉnh Hồ Nam. Hắn ta tầm ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, vững trãi, phong thái trầm tĩnh tạo cho người ta cảm giác tôn kính. Khẽ nhíu miệng, Nhục Lam ôn nhu hỏi:

“Có biết vì sao ta đến đây không?”

“Bẩm Quận chúa, người đến đây có phải hay không vì chuyện của Lưu Tử?” Chu Nhiệm cung kính trả lời.

Nghe được câu trả lời của hắn, Nhục Lam không khỏi tán dương, người này rất thức thời, cũng thật thẳng thắn.

“Àn.”

“Chuyện này vì thần quả thật đã cho người điều tra, tuy nhiên hiện giờ vẫn chưa có manh mối gì cả. Mong Quận chúa thứ tội.”

“Thật ra thì cũng không thể trách người, Lưu tri huyện có gan làm ra chuyện này thì chắc hẳn đã có chuẩn bị kỹ lưỡng, trong thời gian ngắn không thể tìm ra bằng chứng cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng ta có một nghi vấn, muốn người giải đáp.”

“Vi thần xin rửa tai lắng nghe.”

“Lưu tri huyện của hiện tại và Lưu tri huyện của bây giờ rất khác nhau sao?”

“Àn. Lưu tri huyện hẳn nổi tiếng là một vị quan thanh liêm và chính trực, tuy nhiên ba năm trở lại đây, hẳn thay đổi hoàn toàn. Việc này vì thần cũng có chút mơ hồ, suốt ba năm không ngừng cho nội gián điều tra nhưng hoàn toàn không có manh mối.”

Nhục Lam sau khi nghe hắn nói cũng chỉ gật đầu một cái rồi nói:

“Đỗ Tuệ Thiên thế nào rồi?”

“Vi thần đã phái người bảo vệ hắn, xin Quận chúa yên tâm.”

“Ta không lo lắng việc Lưu tri huyện giết người diệt khẩu, bởi nếu lúc này Đỗ Tuệ Thiên mà xảy ra việc gì, mọi nghi ngờ cũng như bàn tán sẽ đổ hết vào hắn. Chỉ là ta e rằng Đỗ Tuệ Thiên sẽ làm việc gì đại dột thôi.”

Đáy mắt Chu Nhiệm thoáng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về như cũ, hắn nhẹ giọng hỏi:

“Quận chúa có phải người đã có cách?”

“Cách không phải là không có nhưng mà hiện tại ta chưa có nghĩ ra.” Nhục Lam chớp chớp mắt trả lời.

“.....”

Quả thật Chu Nhiệm có chút kinh ngạc khi nghe câu trả lời này, vị Quận chúa này tính cách thật thông thả a.

“Haha. Lướt trời lồng lộng tuy thừa nhưng khó lọt, người đừng lo. Ta có chuyện cần giải quyết, không làm phiền người nữa.”

“Đề vi thần tiễn người.”

“Ân.

Song Nguyệt Lâu

“Tiểu nhị! Mang hai con gà nướng lên phòng cho ta.”

“Hai con ư?” Tiểu nhị tròn mắt đảo một vòng, hẳn thật không nghĩ cửu tiểu thư lại có sức ăn như vậy.

Hiểu được ánh mắt của tiểu nhị, Nhượng Lam bật cười nói:

“Là cho sủng vật của ta ăn, không phải ta a, đừng nhìn ta như thế.”

“A.” Tiểu nhị chột dạ, hẳn vội vàng gãi gãi cái đầu quay vào trong.

Vừa mới đặt chân lên lầu, Nhượng Lam đã bị Lãnh Dạ Thiên Kỳ bắt lại kéo vào trong phòng, chưa kịp định thần lại thì đã nghe thấy thanh âm đầy giận dữ của hắn:

“Nàng đã đi đâu?”

“Ta đi đâu là chuyện của ta, ngươi hỏi làm gì?” Nhượng Lam nhướn mày liếc nam nhân trước mặt, kẻ này sao tự nhiên hôm nay lại thay đổi cách xưng hô vậy, thật đáng ngờ.

“Nàng...” Sắc mặt Lãnh Dạ Thiên Kỳ trầm xuống, bàn tay đang đặt trên vai nó siết chặt lại.

“Đau quá! Mau buông ta ra!”

Lãnh Dạ Thiên Kỳ giật mình, hẳn vội vàng buông tay, nhìn thấy nữ nhân trước mặt bởi vì đau đớn mà nhíu mày lại, hắn bỗng nhiên có cảm giác tội lỗi, thanh âm dần dần ôn nhu:

“Xin lỗi! Ta...”

“Hừm! Sao ngươi cứ thích quản chuyện của ta thế nhỉ? Ta đâu phải muội muội của ngươi, càng không phải thê tử của ngươi, ngươi lấy cái quyền gì mà quản ta?”

“Nàng là nữ nhân của ta.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ gằn mạnh từng chữ.

“Gi? Ta? Đây đầu óc của ngươi có vấn đề hả?” Nhượng Lam vừa nói vừa xăn ống tay áo lên chìa ra trước mặt hắn, thanh âm đầy giận dữ nói:

“Nhìn cho kỹ vào, đây là thủ cung sa đây, ta vẫn còn là xử nữ nhá.”

“....” Lãnh Dạ Thiên Kỳ không nói gì, hắn chỉ híp mắt lại nhìn chăm chăm vào cánh tay trắng nõn trước mặt.

Nhìn biểu hiện của hắn, Nhượng Lam lập tức giật mình, vội vàng thu tay lại nhưng đã quá trễ, hắn đã kịp thời chụp tay nó lại, khoe miệng tà mị nhếch lên, hắn nhanh chóng tiến lại gần điểm huyết đạo của nó, sau đó nhẹ nhàng nhắc bổng nó lên tiến về phía chiếc giường đằng kia. Nhượng Lam nhíu mày trong giây sát, môi anh đào thoáng ần nụ cười nguy hiểm.

Ôn nhu đặt Nhượng Lam nằm xuống giường, Lãnh Dạ Thiên Kỳ khẽ cúi xuống, hôn lên trán, mi mắt, mũi, và cả đôi môi mọng đỏ của Nhượng Lam, nụ hôn không sâu chỉ là lướt nhẹ trên cánh môi sau đó di chuyển xuống xương quai xanh gợi cảm, đôi mắt tà mị lóe sáng, hắn cắn nhẹ lên xương quai xanh của Nhượng Lam, đôi bàn tay của hắn cũng bắt đầu không yên phận. Một tay đặt ở eo của Nhượng Lam, tay còn lại di chuyển lên trên cõng y phục của nó. Khẽ mỉm cười, Nhượng Lam nói:

“Thiên Kỳ a, ngươi muốn biến ta thành nữ nhân của ngươi thì ngươi phải hỏi tiểu đệ của mình đã chứ.”

“Ừm.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ giờ phút này đã nhuốm đầy dục vọng, hắn mơ hồ đáp lại nó mà không suy nghĩ gì. Vài giây sau, hắn sững sốt ngẩng đầu nhìn nó, mày kiếm chau lại:

“Nàng...”

“Sao hả, không được phải không? Ta đã bảo rồi, trong ngân châm ta có tẩm một số loại dược không có lợi cho nam nhân, cho dù ngươi có muốn nhưng tiểu đệ của ngươi không mọc đầu lên nổi thì... Ha ha, không làm ăn được gì đâu.” Nhượng Lam vừa nói vừa đưa tay lên miệng cười.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ kinh ngạc không dứt, hắn trầm giọng hỏi:

“Nàng giải được huyết từ khi nào?”

“Lúc ngươi hôn lên xương quai xanh của ta.” Nhượng Lam chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn hắn.

“....” Lãnh Dạ Thiên Kỳ á khẩu không nói được gì, tiểu nữ nhân này lại một lần nữa bẫy hắn.

“Haizz, điều khổ sở nhất của nam nhân chính là dục vọng tràn đầy mà cái đó lại bất lực. Xin lỗi nhé, ta bận rồi, không tiếp ngươi được.” Dứt lời, Nhựt Lam lập tức ngồi dậy chỉnh lại y phục, sau đó ung dung bước ra ngoài.

Phòng của Nhựt Lam

“Bạch Bạch, ta về rồi a.” Nhựt Lam vui vẻ đẩy cửa bước vào.

Cửa phòng vừa mở ra, điều đầu tiên đập vào mắt Nhựt Lam chính là tiểu hồ ly nó nhặt được ở ngoại thành đang hí ha hí hửng gặm gà nướng. Nhìn thấy Nhựt Lam bước vào, Bạch Bạch kêu lên vài tiếng sau đó lại tiếp tục ăn. Con ngươi híp lại một nửa, Nhựt Lam đạm mạc nói:

“Ngươi là bán yêu bán tiên!”

“Khụ . . .” Bạch Bạch đang ăn ngon trớn thì bị lời nói của Nhựt Lam làm cho mắc nghẹn.

Nhựt Lam mỉm cười quan sát biểu tình của tiểu hồ ly. Tối hôm qua Liễu Mặc và Lãnh Huyết dùng tiên âm để nó chuyện với nó, Lãnh Huyết bảo rằng con bạch hồ mà nó nhặt được là bán yêu bán tiên. Hơn nữa Bạch Bạch còn có khả năng biến thành người.

“Ngươi không cần phải giả vờ, ta có chuyện muốn nhờ ngươi, ở đây chỉ có ta và ngươi, mau hiện thân đi!”

Lời vừa dứt, một luồng ánh sáng chói mắt xuất hiện, Bạch Bạch biến thân thành một nam tử thân mặc bạch y xuất hiện trước mặt Nhựt Lam. Đưa tay lên vuốt cằm, Nhựt Lam mỉm cười nói:

“Ta cần ngươi biến thành nữ nhân!”

“Chủ nhân! Ta là nam nhân.” Bạch Bạch nghe vậy, đôi mắt lập tức mở to, bất bình phản đối.

“Àn, ta đâu có nói ngươi không phải làm nam nhân.” Nhựt Lam cười tà mị đáp.

“Người có ý đồ gì vậy?” Bạch Bạch nhướn mày hỏi.

“Chuyện của Lưu Từ.”

“Éc, không phải người có ý muốn ta nam phần nữ trang, trà trộn thành nha hoàn trong phủ đi điều tra chứ hả?” Bạch Bạch sừng sốt hỏi.

“Ai nha! Thật là thông minh!” Nhựt Lam vỗ tay khen ngợi.

“Ta không đi!” Bạch Bạch lắc đầu từ chối.

“Ờ ờ, không đi ư? Chắc chắc.” Nhựt Lam nở nụ cười nguy hiểm đáp lại.

Tiểu hồ ly lập tức chột dạ, mặt mày tái mét, run run hỏi:

“Người tính làm gì?”

“Không làm gì cả. Chỉ là trước đây ta có đọc một cuốn sách, trong đấy bảo rằng hồ ly bán yêu bán tiên có hai con đường, một là đi vào ma đạo, hai là tu đạo thành tiên, nếu ta đoán không nhầm ngươi đang tu đạo, nếu vậy chắc chắn phải trải qua thiên kiếp mới đắc đạo, không biết ngươi đã trải qua chưa?”

Bạch Bạch thất kinh chết lặng tại chỗ, ban đầu hắn chấp nhận nàng làm chủ nhân ngoài yếu tố được ăn gà, ngủ chung, tắm chung với nàng thì còn một yếu tố nữa, đó là trên người nàng có tiên khí, nhất định sẽ giúp hắn thoát khỏi thiên kiếp. Mồ hôi lạnh chảy ra, Bạch Bạch thờ dãi nói:

“Được rồi, ta sẽ giả nữ nhân vào Lưu phủ một chuyến.”

“Ngaoan! Phải thế chứ.” Nhựt Lam âm thầm cười lạnh, muốn chống lại ta ư, tiểu hồ ly ngươi còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: NHÂN ẢNH.(3)

Tiền sảnh – Lưu Phủ.

Lúc này Lưu Từ đảo mắt nhìn lướt qua mười nha hoàn ở trước mặt, mâu quang khê lóc, hắn nhếch mép, chỉ tay về phía nha hoàn thứ mười mà nói:

“Ta chọn ngươi!”

Bạch Bạch cúi thấp đầu, khoe môi khinh thường nhếch lên, há há ngươi sao có thể chống lại mệnh lực của hồ ly như ta được, chọn ta là lẽ dĩ nhiên. Lưu Từ ngươi chờ xem, ta sẽ hảo hảo dạy dỗ ngươi. Cũng tại ngươi mà ta phải biến thành cái bộ dạng này.

“Ngươi tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

Nghe vậy Bạch Bạch lập tức ngẩng đầu, đôi mắt to tròn sinh động nhìn Lưu Từ khẽ chớp một cái, thanh âm non mềm vang lên:

“Nô tỳ tên Bạch Bạch, vừa tròn mười lăm ạ.”

“Haha cái tên nghe rất dễ thương, được rồi đi theo ta, ta sẽ chỉ dẫn những việc ngươi phải làm.”

“Ân.”

Phòng của Lưu Từ.

“Ai nha! Thiếu gia...” Thanh âm nũng nịu của Bạch Bạch vang lên.

“Haha, Bạch nhi, nàng thật đẹp.” Lưu Từ vòng tay ôm lấy eo của tiểu hồ ly, thận trọng mà vuốt ve.

Bạch Bạch trong lòng đã sớm nổi phong ba nhưng vì chủ nhân đã giao nhiệm vụ, hẳn không thể không làm, hừ hừ ta là nam nhân đấy, ghớm quá đi mất, óa óa sao số ta khổ thế này. Mặc dù trong lòng không ngừng gào thét ta là nam nhân nhưng bên ngoài vẫn phải tươi cười như hoa:

“Thiếu gia nô tỳ mới vào phủ, có vài điều không biết, có thể hỏi người không?”

“Hào, nàng hỏi đi.”

“Nô tỳ nghe nói ngài đậu giải Nguyên.” (*)

“Ân. Sao hả, ta rất lợi hại đúng không?” Lưu Từ cười ha hả trả lời.

“Vâng, người thật sự lợi hại nha nhưng mà nô tỳ nghe mọi người đồn đại không hay về thiếu gia.”

“Hừm! Bọn họ nói gì?”

“Bọn họ bảo phụ thân của người lợi dụng chức quyền tráo bài thi của người với Đỗ Tuệ Thiên, cho nên người mới đỗ giải Nguyên.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Lưu Từ tái mét, Bạch Bạch híp con mắt lại đánh giá, xem ra lời đồn này là có thật rồi, một tên bát đản như ngươi sao có thể đứng đầu kỳ thi Hương chứ!

“Kẻ nào to gan! Dám đặt điều vu khống bổn thiếu gia!” Lưu Từ tức giận, tay đập mạnh vào bàn.

“Thiếu gia đừng tức giận! Nô tỳ không tin thiếu gia lại làm vậy.” Bạch Bạch lắc lắc cánh tay của hắn, bộ dáng hết sức dễ thương hướng hắn nói.

“Ngoan.” Lưu Từ vuốt ve cánh môi mềm của Bạch Bạch, sau đó hôn nhẹ lên đó.

Bạch Bạch toàn thân nổi da gà, trong lòng gào thét không thôi, óa óa nụ hôn đầu của ta, tên hỗn đản nhà ngươi, óa óa nụ hôn đầu của ta lại làm với nam nhân, hừ hừ tin này mà truyền ra ngoài, ta sẽ mất hết mặt mũi cho coi.

Phòng Nhượng Lâm.

“Há há. OMG!” Nhượng Lâm cười tươi như hoa nhìn vào Kính Hoa Thủy Nguyệt trước mặt.

Lãnh Huyết và Liễu Mặc khoe miệng giật giật thu lại Kính Hoa Thủy Nguyệt, sau đó quay sang nhìn chằm chằm Nhượng Lâm.

“Chủ nhân! Người cười đủ chưa?” Lãnh Huyết lên tiếng hỏi.

“Haha, ân. Haha.”

Liễu Mặc, Lãnh Huyết bốn mắt nhìn nhau rồi cùng nhau lắc đầu thở dài, Bạch Bạch ngươi sao lại nhận nàng ấy làm chủ nhân, cuộc sống về sau của ngươi sẽ thê thảm hơn thế này nhiều.

“Này! Ta chưa có coi đủ nha, sao hai ngươi lại cất đi rồi, đoạn sau không chừng sẽ hấp dẫn lắm, lỡ đâu Lưu Từ abcdxyz Bạch Bạch thì sao? Nếu như thế hẳn ta là tổng công còn Bạch Bạch là tiểu thụ rồi.” Nhượng Lâm vừa nói vừa lăn trên giường cười lớn.

“Chủ nhân! Thần nghĩ Bạch Bạch phải là tổng công, còn cái tên kia là tiểu thụ chứ!” Liễu Mặc phụng phịu nói.

“Ồ đó mà tổng công với tiểu thụ, Bạch Bạch hiện giờ là nữ mà, nếu có xảy ra thì dĩ nhiên là Lưu Từ chiếm thượng phong.” Lãnh Huyết liếc Liễu Mặc một cái, lạnh giọng nói.

“Ừa ha! Ta quên mất!” Nhược Lam và Liễu Mặc đồng thanh đáp.

Nghe vậy, Lãnh Huyết mi mắt giật giật, từ khi nào mà Liễu Mặc hẳn lại bắt đầu coi đăm mỵ? Sau đó lại liếc mắt nhìn về phía Nhược Lam.

Cảm nhận được ánh mắt của Lãnh Huyết, Nhược Lam vội vàng xua tay:

“Không phải ta! Ta không có xúi hấn đọc đăm mỵ với yaoi nha!”

“Hừm! Nếu như không phải lúc ở hiện đại người thường xuyên đọc đăm mỵ thì Liễu Mặc hẳn cũng đâu có thành ra như thế.”

“Hừm? Ừa ta đọc kệ ta chứ, ai biểu hấn đọc theo.” Nhược Lam lè lưỡi đáp trả.

“Xùy! Người nói ta sao không nhìn lại người, người cũng có đọc mà, chẳng phải người thích nhất là Asami sama sao?”

“Khụ.” Lãnh Huyết ho nhẹ một cái, quay đầu sang chỗ khác không nói gì.

“Ái chà. Lãnh Huyết ta không ngờ người cũng có sở thích đó nha. Ta cũng giống người, rất thích Asami.”

“Giờ chứ sao cả hai người đều thích hấn, ta thích Fei Long cơ.” Liễu Mặc bắt bình bay tới bay lui trước mặt Nhược Lam.

Kể đó là quá trình cãi tay ba của ba con người đăm mê đăm mỵ và yaoi.

Trở lại với Bạch Bạch

Hắn lúc này đang đi thám thính toàn bộ Lưu phủ, mất đẹp khế sáng, hẳn phát hiện trong Lưu phủ có một nơi được canh gác rất cẩn mật, nghe một nha hoàn làm việc lâu năm trong phủ nói, đây là cấm địa, chỉ có lão gia mới được phép vào, người khác tự tiện xông vào lập tức bị giết.

Bạch Bạch suy nghĩ một chút sau đó quyết định trở về dò hỏi Lưu Từ.

Song Nguyệt Lâu.

“Oa, trời mưa kia!” Nhược Lam hét lên đầy thích thú.

“Chỉ là trời mưa thôi mà có cần thích thú thế không?” Lãnh Huyết lạnh nhạt hỏi.

“Hừm!” Nhược Lam quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn một cái, sau đó cầm ô phi thân xuống Đào Viên.

Phải công nhận là Mộ Dung Phi Tuyết rất biết cách hưởng thụ nha, mỗi nơi hấn xây đều có phong cách riêng, Song Nguyệt Lâu này có Đào Viên rất đẹp, hoa đào nở rộ phủ cả một góc sân. Đây cũng là lý do nơi này tập trung rất nhiều thượng khách đến. Hôm nay Nhược Lam một thân bạch y, mái tóc đen dài được điểm xuyết bởi một dải lụa màu lam bay bay trong gió, mưa rơi nhẹ nhẹ, hồng đào phảng phất hương thơm, ngón tay thon dài vươn ra hứng lấy những giọt mưa bóng bẩy. Khẽ nhủ mi, Nhược Lam lại cảm thấy đau đầu, phóng mắt nhìn ra xa liền nhìn thấy một mái đình, vội vàng ghé chân vào đó nghỉ ngơi, cả người dựa vào trụ gỗ của mái đình, Nhược Lam nhắm mắt lại khe khẽ hát:

“Tình này đã quên, tội này đã trả, mà sao lòng hoài vương bận?

Ngày trước làm sai, khi nào sửa hết, cuối cùng ai liên lụy ai?

Mở lưới trời nhìn xuống nhân gian mà tìm lẽ đúng sai.

Nợ người một nụ cười, hoàn lại người một đời mất lệ.

Hữu tình, vô lý, dầu thẹn với nhân gian vẫn tuyệt không hối hận.

Vẫn hoàn hư vô, khi có ta mà không có người.

Hữu tâm, vô ý, có ra đi mà chẳng có trở về.

Chân tình, cần lắm, thì xin người cứ giữ từ bi.

Tình này đã quên, tội này đã trả, mà sao lòng hoài vương bận?

Ngày trước làm sai, khi nào sửa hết, cuối cùng ai liên lụy ai?

Mở lưới trời nhìn xuống nhân gian mà tìm lẽ đúng sai.

Nợ người một nụ cười, hoàn lại người một đời mắt lệ.

Một lúc lơ lửng trong đêm tối âm

Một lần mơ hồ, ta với người, ai là con rối của ai?

Một phen tường tận, một tròng hiểu lầm

Một khi thành tro, ai viết bia tường niệm?

Tình này đã quên, tội này đã trả, mà sao lòng hoài vương bận?

Ngày trước làm sai, khi nào sửa hết, cuối cùng ai liên lụy ai?

Kẻ có tình, trời gây ly hận, chuốc lấy đời thị phi.

Nợ người một nụ cười, hoàn lại người một đời mắt lệ.

Nợ người một kiếp này, hoàn lại người mắt lệ kiếp sau.”

Chìm đắm trong cảnh sắc Đào Viên, Nhược Lam không hề biết rằng có người đang ngẩn ngơ nhìn mình, người đó thân mặc lục y từ trên cửa sổ nhìn xuống, đôi mắt của hắn phủ một tầng sương mờ sau đó khẽ thở dài, hắn lặp lại câu hát cuối cùng của nó:

“Nợ người một nụ cười, hoàn lại người một đời mắt lệ.

Nợ người một kiếp này, hoàn lại người mắt lệ kiếp sau.”

Rốt cuộc là kẻ nào, kẻ nào có thể khiến nàng bi thương như thế, kẻ nào có thể khiến trái tim của nàng rung động?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: NHÂN ẢNH. (4)

Thư phòng của Lưu Tử.

“Thiếu gia! Người đang làm gì vậy?” Bạch Bạch tay cầm khay trà tiến về phía hắn, thanh âm tò mò hỏi.

“Ta đang luyện chữ.”

“A! Chữ của người đẹp quá.” Bạch Bạch sùng sốt kêu lên, hắn thật sự không ngờ cái tên ôn dịch này lại có thể viết ra được những chữ như rồng bay phượng múa như vậy.

“Là mẫu thân đã dạy ta viết đấy.” Thanh âm trầm buồn của Lưu Tử vang lên khiến Bạch Bạch nhú mi.

“Vậy phụ nhân đâu? Sao trong phủ không nghe thấy ai nhắc đến người.”

“Mẫu thân đã qua đời rồi.”

“A! Nô tỳ không biết, xin thiếu gia tha tội.”

Lưu Tử không phản ứng gì, một thân huyênh y dựa vào ghế gỗ, thờ dài nói:

“Ngươi chắc cũng nghe không ít lời đồn về ta đâu nhỉ?”

“Cái này...”

“Ba năm trước, mẫu thân đột nhiên qua đời, ta thật sự rất hoài nghi về cái chết của mẫu thân, người đang rất khỏe mạnh, sao bỗng nhiên có thể chỉ trong một ngày vì bệnh mà chết được. Sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân trở nên rất kỳ lạ, người không còn ôn nhu như trước, ngược lại rất lạnh khốc, tàn bạo, chỉ cần ta làm sai một chuyện gì đó cho dù là nhỏ nhặt nhất ông ấy cũng sẽ trách phạt ta.”

“Nô tỳ cũng nghe hạ nhân lâu năm trong phủ bàn tán, họ nói lão gia cư xử rất lạ, tựa như lão gia hiện tại và lão gia của ba năm về trước là hai người vậy.”

Bạch Bạch gật gật đầu, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Thấy vậy, Luru Từ híp con mắt lại, cánh tay rắn chắc vươn ra, kéo Bạch Bạch ngồi vào lòng mình. Vì quá bất ngờ trước hành động của hắn, Bạch Bạch chỉ kịp thốt lên một tiếng “A”, sau đó liền lập tức rơi vào một lồng ngực ấm áp. Khẽ nhượng mảy, Bạch Bạch âm thầm kêu lên, nhìn bề ngoài hắn thư sinh như thế, thật không ngờ cũng có khí lực lớn như vậy.

“Phụ thân thay đổi rồi, người trở nên rất kỳ lạ.”

“Thiếu gia! Có phải người nghi ngờ cái chết của phu nhân là do có người có ý sắp đặt?”

“Bạch Bạch, Ngươi thật thông minh!” Luru Từ cười một tiếng, thanh âm dịu nhẹ nói

“Vậy, người nghĩ là do lão gia...”

“Ta quả thực đã nghĩ như thế! Mẫu thân của ta là người rất thông minh, mấy cơ thiếp trong phủ tuyệt đối không phải là đối thủ của mẫu thân, người duy nhất có thể khiến người buông tâm không phòng bị chỉ có một mình phụ thân.”

“Thiếu gia! Người thành ra cái bộ dạng này chắc không phải là để che mắt thiên hạ chứ?”

“Ta thích ngươi. Lần đầu nhìn thấy ngươi đã thích, chắc có lẽ ngươi có nét giống mẫu thân của ta.” Luru Từ chuyển đề tài, hắn đánh trống lảng không muốn trả lời câu hỏi của Bạch Bạch.

Bạch Bạch cả kinh, đây là lần đầu tiên có một người tỏ tình với hắn, hơn nữa lại còn là nam nhân, ngẩng đầu lên nhìn Luru Từ, hắn bắt gặp đôi mắt ôn nhu, mềm mại của Luru Từ, tim khẽ đập một tiếng thích, đôi má đã phớt hồng, hắn phát hiện ra mình có chút không bình thường, đang định cúi đầu thì Luru Từ đã nhanh một bước, tay nâng cằm của Bạch Bạch lên, khẽ đặt vào đó một nụ hôn nhẹ nhàng.

Bạch Bạch hoảng sợ, đang tính đẩy ra thì phát giác Luru Từ đã giữ chặt tay của hắn, không còn cách nào cử động, hắn đành để yên cho Luru Từ muốn làm gì thì làm, trong lòng ai oán không thôi. Chủ nhân người thật độc ác, sao lại bắt một nam nhân như ta phải giả thành nữ nhân, hức hức người xem, ta bây giờ thành ra cái gì rồi, liên tục bị người ta chiếm tiện nghi, người đó lại còn là nam nhân nữa chứ.

“Hắt xì.” Nhược Lam đang thong thả ngắm mưa ngoài Đào Viên thì tự nhiên lại hắt xì một tiếng, khẽ nhíu mày, là ai đang nhắc nó?

“Cẩn thận, coi chừng cảm lạnh.” Một thanh âm đầy lo lắng từ sau lưng vang lên.

“Lại là ngươi! Sao ngươi cứ như oan hồn bám lấy ta vậy.” Nhược Lam lớn giọng nói.

“Vi nương là nữ nhân của ta.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ cười mà mị trả lời.

“Ách! Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải!” Nhược Lam chau mày ném cho hắn một cái nhìn cảnh cáo.

“Ta đã chạm qua nàng, hôn nàng, cho nên nàng chính là nữ nhân của ta. Nàng nghĩ xem nếu chuyện này truyền ra ngoài, nàng còn có thể gả cho ai?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ lạnh giọng đáp.

“Chắc, ngươi tính đem cái này ra dọa ta hả? Bình thường thôi, không có gì là đặc biệt cả, nếu như một nam nhân muốn thú ta, thế nhưng hắn lại vì chuyện đó mà từ hôn, vậy thì hắn không xứng. Ta cần một nam nhân yêu ta hơn mạng sống của mình, một nam nhân chỉ có mình ta, không được phép có thiếp. Ngươi nhắm ngươi làm nổi không?” Nhược Lam nhếch miệng nhìn sâu vào đôi mắt hắn.

“Nàng đang nói gì vậy? Nam nhân nắm thê bảy thiếp là chuyện bình thường.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ có chút sùng sốt, hắn thật không ngờ nàng lại có tư tưởng bá đạo như vậy, muốn độc chiếm một nam nhân là chuyện không thể.

“Ta không thích chung tướng công với kẻ khác, ngày ngày nhìn tướng công của mình ân ái với một đồng thiếp, làm sao ta chịu nổi. Ta và ngươi hai quan niệm khác nhau, hà cớ gì phải cố chấp đi cùng một con đường, ngươi không phải là nam nhân ta cần, cũng như ta không phải là nữ nhân thích hợp với ngươi.”

“Ta...”

“Chắc, thôi bỏ đi, có nói ngươi cũng không hiểu được đâu, nói tóm lại là chúng ta không thể!” Dứt lời Nhược Lam xoay lưng rồi đi, chỉ còn hắn đứng đó trầm mặc với suy nghĩ của chính mình.

Luru phủ.

“Thiếu gia! Trà của người.” Bạch Bạch cúi đầu, úy khuất nói.

Luru Từ nhượng mảy, thanh âm băng lạnh vang lên:

“Ngẩng đầu lên!”

Bạch Bạch lắc đầu không chịu, vẫn như cũ cúi mặt, Luru Từ đột ngột đứng dậy, bàn tay to lớn nâng cằm của Bạch Bạch, sau đó hắn nghiêm giọng hỏi:

“Là kẻ nào đánh nguoi?”

“A...nô tỳ...chỉ là...hức hức...” Bạch Bạch nước mắt hai hàng rơi xuống.

“Làm sao?”

“Nô tỳ thật sự không có biết đây là cấm địa cho nên...hức hức.”

“Nên đã tò mò đi vào cho nên mới bị Đồ quản gia trách phạt?”

“Àn.”

Lưu Từ thở dài, ôm Bạch Bạch vào lòng, thanh âm ôn nhu nói:

“Ngay cả ta cũng không được phép vào đó, phạm là hạ nhân bước vào đều bị giết sạch, cũng may Đồ quản gia là kẻ hiểu chuyện chỉ trách phạt nguoi. Hi vọng chuyện này sẽ không tới tai phụ thân ta. Nàng nhớ kỹ, đừng đi lung tung.”

“Người cũng không được vào ư?”

“Đúng vậy, ba năm trước phụ thân bỗng nhiên biến nơi đó thành cấm địa, không cho phép bất cứ ai đi vào.”

Bạch Bạch gục đầu vào ngực của Lưu Từ, trong lòng ảm ức không thôi, gì chứ, hẳn đã phải thôi miên Đồ quản gia, tiếp đó tự tát vào mặt mình mấy cái, rồi còn véo đuôi mình rõ đau để nước mắt có thể chảy ra thế mà, cứ tưởng có thể từ Lưu Từ moi được một chút manh mối có ích, nào ngờ chỉ là công cốc.

Song Nguyệt Lâu.

Lúc này Nhược Lam đã trở về phòng, lập tức kêu Liễu Mặc và Huyết lấy Kính Hoa Thủy Nguyệt ra xem. Điều đầu tiên đập vào mắt ba người bọn họ chính là cảnh tượng Bạch Bạch gục đầu vào vai Lưu Từ khóc nức nở, Nhược Lam mâu quang khê sáng, khóe miệng cong lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, Lãnh Huyết vốn là người rất tinh tế trong việc quan sát biểu tình của người khác, hẳn liền lên tiếng hỏi:

“Chủ nhân?”

“Lãnh Huyết, nguoi nghĩ Lưu Từ là người như thế nào?”

“Điều này...” Lãnh Huyết nhún mày suy nghĩ.

“Suy nghĩ gì nữa, rõ ràng là một tên bát đần, vô học, lưu manh...” Liễu Mặc đang ngồi trên bàn, một tay cầm màn thầu, tay còn lại cầm tách trà vôi vàng nói.

“Mặc Mặc có biết vì sao ta không hỏi ý của nguoi không?”

“A! Đúng vậy a! Sao nguoi chỉ hỏi mỗi một mình Lãnh Huyết.” Liễu Mặc phụng phịu nói.

“Vì nguoi rất đơn thuần!” Nhược Lam mỉm cười trả lời.

“Ách! Ta đơn thuần á?” Liễu Mặc mở to mắt hỏi ngược lại.

“Chắc, nguoi nhiều chuyện quá, lo mà ăn đi!” Lãnh Huyết lạnh giọng quát, sau đó quay sang Nhược Lam nói: “Lưu Từ thật sự rất lạ, thế nhưng ta thật sự không hiểu hẳn lạ chỗ nào.”

“Ừm. Có đôi khi không nên nghe những gì thiên hạ đồn đãi, mọi chuyện ắt phải có nguyên nhân của nó, Lưu Từ hẳn ta rất đặc biệt...” Nhược Lam bỏ lửng câu nói, tiếp tục rơi vào trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: NHÂN ẢNH. (5)

Canh ba – tại Lưu phủ.

Lúc này Bạch Bạch bởi vì ngủ không được cho nên mới ra ngoài đi dạo, nào ngờ vừa mới đi được vài bước liền thấy một bóng đen vụt qua, Bạch Bạch

lập tức phi thân đuổi theo vì nghĩ rằng có trộm vào Lư phủ, thế nhưng điều làm hắn bất ngờ chính là bóng đen kia lại bước vào phòng của Lư Tử. Từ mái nhà nhìn xuống, bóng đen kia lập tức cúi bỏ ý phục dạ hành, Bạch Bạch cả kinh: Là hắn! Hắn có võ công? Tại sao lúc ở cạnh lại không phát giác ra điều này?

Nghĩ đến đây, Bạch Bạch vô cùng hoài nghi, Lư Tử rốt cuộc là người như thế nào? Sau vài khắc trầm mặc, hắn vẫn không có cách nào giải quyết được nghi vấn của mình, khẽ xoay người, Bạch Bạch biến thân thành hồ ly quay về Song Nguyệt Lâu.

“Chủ nhân! Mọi chuyện chính là như vậy.” Bạch Bạch nhú mày nói.

“Àn.” Nhục Lam trên mặt không có gì bất thường, chính là gật đầu một cái đáp lại tiểu hồ ly.

“Lư Tử hắn thật sự rất khó hiểu.” Bạch Bạch nhăn lại chân mày, ngập ngừng nói.

“Ta biết.”

“Chủ nhân, người biết gì?”

“Thì biết là hắn khó hiểu.” Nhục Lam bật cười trả lời.

“Ta đang cực kỳ nghiêm túc đấy!” Bạch Bạch giận dữ, lườm lườm Nhục Lam.

“Àn. Tiếp tục trở về Lư phủ điều tra đi.” Nhục Lam lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Bạch Bạch rung mình một cái, hắn cũng không dám nói gì nữa, lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ trở về Lư phủ.

“Chủ nhân!” Liễu Mặc, Lãnh Huyết hiện thân, đồng thanh nói.

“Hai người chuẩn bị mực và giấy bút cho ta đi.”

“Để làm gì?” Liễu Mặc nghiêng đầu hỏi.

“Bảo người làm thì cứ làm đi, hỏi nhiều quá.” Nhục Lam nhú mày trả lời.

Lãnh Huyết thấy sắc mặt của Nhục Lam không tốt, lập tức kéo Liễu Mặc bay về phía bàn, bắt đầu công việc mài mực.

Nửa khắc sau, mực đã được mài xong, giấy bút cũng đã chuẩn bị sẵn, Nhục Lam tiến đến, cầm lấy cây bút bắt đầu vẽ cái gì đó, ước chừng khoảng một khắc sau, trên tờ giấy trắng tinh xuất hiện một khuôn mặt, Liễu Mặc sùng sốt kêu lên:

“Lư Tử!”

“Chủ nhân! Sao người lại họa hắn?” Lãnh Huyết thắc mắc lên tiếng hỏi.

“Ta có một số chuyện cần xác thực thôi.” Sau khi trả lời Lãnh Huyết, Nhục Lam lại tiếp tục công việc đang dang dở, nó lấy bút đánh giấu vào đôi mắt và cặp lông mày của Lư Tử. Hắn có cặp mắt lá dăm trong suốt, lông mày lá liễu, đây là đặc điểm của những người có tính cách ôn nhu, đối xử với mọi người rất trọng tình nghĩa. Miệng vuông chữ tứ, cặp môi đầy đặn, người có hai điều này là người có phúc, ăn nói ngay thẳng. Không những thế hắn còn có mũi trái mặt treo, đây là là loại mũi đầy đặn, lỗ mũi kín, sống mũi cao, lộ cốt chạy đến tận son căn. Đây là kẻ có tướng phú quý gặp nhiều may mắn. Hơn nữa Bạch Bạch nói chữ viết của hắn rất đẹp, điều này...

Buông cây bút trong tay, Nhục Lam mày liễu chau lại nòng đậm, Lư Tử, ta thật sự muốn biết những lời đồn bên ngoài về người là sự thật hay đó chỉ là một vỏ bọc hoàn hảo do chính người tạo ra. Bạch Bạch chuyện lần này phải nhờ vào người rồi, người tuyệt đối đừng làm ta thất vọng.

Lãnh Huyết tinh tế quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Nhục Lam, thanh âm trầm thấp vang lên:

“Chủ nhân, có phải người nghi ngờ Lư Tử đang đóng kịch?”

“Lúc này ta không thể khẳng định, ngũ quan của hắn đoan chính, quả thật là tìm không ra một kẽ hở để có thể nói hắn là kẻ thâm loạn, tuy nhiên trên đời này có rất nhiều việc không thể ngờ tới, là thật là giả, hiện tại vẫn chưa thể khẳng định được. Còn phải chờ xem Bạch Bạch hắn làm được gì cho chúng ta.”

Lư phủ.

Bạch Bạch thất thần tiến vào phòng Lư Tử, trong lòng hắn có một đồng tư nhện rồi tung rồi mù không sao tháo ra được. Lư Tử hắn ta đến tốt cùng là hạng người nào?

“Bạch Bạch! Sao vậy?”

Nghe được thanh âm ôn nhu của Lư Tử, Bạch Bạch ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn sâu vào hắn:

“Thiếu gia, đêm hôm qua vào lúc canh ba nô tỳ đã thấy nhìn thấy người.”

Lời vừa dứt, tách trà trong tay Luru Từ rơi xuống, khuôn mặt biến sắc trở nên thâm trầm, tiếng xoảng của tách trà vỡ vụn làm Bạch Bạch hoảng hồn, hấn vừa rồi trong lúc vô thức đã lơ lơi, mồ hôi lạnh chảy ra, lần này nếu như nhiệm vụ thất bại, chủ nhân chắc chắn sẽ không tha cho hấn.

“Nàng... là kẻ nào đã sai khiến nàng trà trộn vào đây?” Thanh âm lạnh nhạt của Luru Từ vang lên làm Bạch Bạch run lấy bầy:

“Nô tỳ... nô tỳ...” Bạch Bạch lắp bắp nói không nên lời, giờ phút này hấn thật sự rất sợ hãi, nếu giờ mà nói ra thân phận của chủ nhân không biết hậu quả sẽ như thế nào, còn nếu như không nói thì... Ua, nếu như không nói thì có làm sao? Hấn là hồ ly, Luru Từ có thể làm gì được hấn, thế nhưng tại sao trong lòng hấn cảm thấy vô cùng mất mát, tại sao lại như vậy?

“Nói! Là kẻ nào sai khiến nàng?” Luru Từ như cũ, lạnh lùng lặp lại câu hỏi.

Bạch Bạch cúi đầu không trả lời, khóe mắt đã có mấy giọt lệ đọng lại.

“Đừng làm khó Bạch Bạch, là ta đã sai khiến.” Một thanh âm êm ái, mềm mại vang lên.

Lời vừa dứt, Bạch Bạch vội vã ngừng đầu kinh ngạc nhìn Nhược Lam, sau đó nhanh như chớp mà chạy tới ôm chầm lấy nó.

Luru Từ nhú mày, trầm thấp hỏi:

“Người là ai? Vào đây bằng cách nào?” Rõ ràng cửa sổ lẫn cửa chính đều đã được đóng lại, nữ tử này rốt cuộc là ai?

“Chắc, ta vào đây bằng cách nào người hỏi làm gì, có nói người cũng không tin.” Nhược Lam liếc mắt nhìn Luru Từ, chẳng nhẽ nói với người ta nhờ Liễu Mặc và Lãnh Huyết dùng thuật dịch thân đưa ta đến đây. Cũng tại cái con tiểu hồ ly... Nghĩ đến đây, Nhược Lam quay sang nhìn Bạch Bạch. Bất gặp ánh mắt của Nhược Lam, hấn chợt dạ cúi đầu không dám nói gì.

“Tại sao lại cài người vào đây?”

“Chắc, có cần phải hỏi không? Ta nghĩ là người đã biết rồi.” Nhược Lam nhếch miệng cười một cái.

“Người là ai? Tại sao lại muốn tìm hiểu chuyện này?”

“...” Nhược Lam không trả lời, lời từ bên hông một tấm kim bài sáng loáng giơ ra trước mặt Luru Từ.

Luru Từ sau khi nhìn thấy vật đó, hấn lập tức quỳ gối, thanh âm trở lại ôn nhu:

“Thảo dân có mắt như mù, kính mong Quận chúa tha tội.”

“Được rồi, đứng dậy đi!”

Nhược Lam quét mắt đánh giá Luru Từ, lần xuất hiện này nó đã đặt cược rất lớn, giả như Luru Từ chỉ đang tạo cho mình một vỏ bọc che mắt thiên hạ thì không sao, nhưng nếu như không phải thì...

“Luru Từ, ta thật sự muốn biết chuyện tình của kỳ thi Hương.” Nhược Lam không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

“Nếu như Quận chúa đã đích thân can thiệp vào chuyện này, thảo dân cũng không muốn giấu nữa. Cách đây ba năm trước sau cái chết đột ngột của mẫu thân, phụ thân bắt đầu thay đổi, ông ấy càng ngày càng xa cách, thậm chí cho người giám sát thảo dân, chuyện của mẫu thân tin chắc Bạch Bạch đã kể với người, tin rằng người cũng hiểu được một ít sự tình.” Luru Từ thờ dãi nói một hơi.

“Người nghi ngờ phụ thân người đã sát hại chính thể từ của mình? Nhưng lý do là gì?” Nhược Lam nhú mày nói.

“Thảo dân thật sự không biết, phụ thân trở nên tàn khốc, chỉ cần nhà hoàn nào làm việc không ưng ý lập tức bị bán đi hoặc đánh đập cho đến chết, không những thế còn cấu kết với những phú hộ trong thành tham nhũng, hối lộ. Kể từ đó, thảo dân bắt đầu đóng kịch, giả vờ ăn chơi trát tán, chỉ mong có thể che mắt ông ấy.”

“Người sợ hấn ta sẽ động thủ với người hết như cách đã làm với chính thể từ của mình?”

“Đúng vậy!” Luru Từ gật đầu đáp.

“Một Luru tri phủ thanh liêm, được lòng dân chúng lại trở thành một Luru tri phủ độc ác, làm những chuyện phi pháp, chỉ trong vòng ba năm lại có thể thay đổi thành hai con người khác nhau? Chuyện này thật lạ.”

“Thảo dân cũng không ngờ, phụ thân lại tráo bài thi của Đỗ Tuệ Thiên, kỳ thi lần này, ông ấy đã nhận được không ít vàng bạc, châu báu của các thương gia và phú hộ.”

“Hừm, bọn chúng dùng ngân lượng để mua một tấm vé đi tiếp vào kỳ thi Hội, thật là to gan!” Nhược Lam bất bình nói.

“Ba năm nay, thảo dân âm thầm điều tra thế nhưng vẫn không có manh mối gì cả, trong phủ có một cấm địa, tuy nhiên được canh chừng rất cẩn mật, thảo dân không thể đột nhập vào.”

“Ý người là, manh mối của tất cả chuyện này có thể chính là cấm địa kia?”

“Àn!”

“Về chuyện cấm địa đó, người không cần lo, ta tự có cách của mình. Chắc, Luru Từ này, xem ra Bạch Bạch phải theo ta về rồi.” Nhược Lam tiểu tựa phi tiểu nói.

Nghe đến tên mình, Bạch Bạch giật mình, ngẩng đầu lên, hết nhìn Luru Từ rồi lại nhìn Nhược Lam, Luru Từ lúc này cũng nhú mày, thanh âm mang một chút mất mát nói:

“Nàng ấy có thể ở lại đây không?”

“Người yêu nàng?”

“Yêu? Ta không chắc, nhưng thích thì có.”

“A!” Bạch Bạch nghe vậy, hai má ửng hồng thốt lên một tiếng kêu khe khẽ.

Nhìn biểu tình của hai người, Nhược Lam thở dài, thanh âm dịu nhẹ nói:

“Luru Từ, Bạch Bạch là nô tỳ thiếp thân của ta, ta rất quý nàng ấy, phàm là những người ta yêu quý ta quyết không để họ chịu thiệt, tình cảm của người dành cho Bạch Bạch chưa rõ ràng cho nên người hãy suy nghĩ cho kỹ, tránh làm cả hai cùng đau khổ, hơn nữa Bạch Bạch còn rất nhiều chuyện cần giải quyết, không sớm thì muộn nàng ấy cũng phải về bên ta. Vậy đi, trong thời gian điều tra phụ thân của người, ta cho phép Bạch Bạch ở lại đây. Hai người hãy tận dụng thời gian này mà xác định tình cảm mình dành cho đối phương. Bạch Bạch, giờ này ngày mai đến chỗ cũ gặp ta.” Lời vừa dứt, một màn sương mỏng bao phủ lấy Nhược Lam, sau đó cả thân hình lập tức biến mất.

Luru Từ thoáng ngạc nhiên quay sang nhìn Bạch Bạch, lúc này Bạch Bạch rất hoang mang, hẩn tránh né cái nhìn của Luru Từ, sau đó chạy một mạch ra khỏi phòng, bỏ lại Luru Từ đứng trơ ra đó

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: NHÂN ẢNH. (6)

Sáng hôm sau – Thư phòng Luru Từ.

“Thiếu gia. Trà của người.” Bạch Bạch cúi thấp đầu đi đến.

Luru Từ nhìn Bạch Bạch, thở dài một tiếng:

“Nàng vì sao tránh mặt ta?”

“Nô tỳ không có.” Bạch Bạch vẫn như cũ cúi đầu.

Khe nhú mày, Bạch Bạch cảm thấy có một hơi thở nóng rực phả vào sau cổ, tiếp đó, một đôi tay rắn chắc ôm lấy cái eo nhỏ của hắn, một thanh âm trầm thấp vang lên:

“Ta thích nàng, rất thích!”

Bạch Bạch im lặng không nói gì, hắn quả thật không biết nên đáp lại Luru Từ như thế nào, Luru từ là nam nhân, hắn cũng là nam nhân. Hai nam nhân làm sao có thể chứ, oa oa chủ nhân, mau cứu ta đi. Đang trong lúc mải mê suy nghĩ thì hắn cảm nhận được có vật gì mềm mại lướt nhẹ lên cổ hắn, giật mình định thần lại mới phát hiện Luru Từ đang ôn nhu hôn lên cổ hắn, đôi bàn tay không yên phận bắt đầu tiến vào bên trong y phục của hắn. Mồ hôi lạnh trên trán Bạch Bạch chảy ra, thân hình run lên. Hắn quả thật chưa từng nghĩ đến sự việc sẽ đi xa thế này. Đôi bàn tay nắm chặt thành quyền, Bạch Bạch vùng vẫy thoát khỏi Luru Từ, sau đó chạy đi mất.

Song Nguyệt Lâu.

“Chủ nhân! Oa oa oa oa oa oa.” Nhược Lam đang say giấc thì bị một tiếng khóc thê thảm làm cho tỉnh ngủ. Mờ mắt ra, liền nhìn thấy tiểu hồ ly với bộ lông trắng muốt, leo lên người nó khóc nức nở, khe nhú mị, Nhược Lam hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Oa oa oa oa Luru Từ...hức hức...ta...ta...”

“Chắc, hấn làm gì nguoi?”

“Hấn...hấn...hức hức...hấn muốn ăn ta.” Bạch Bạch khóc càng ngày càng lợi hại, rống lên trả lời.

“Hừm, thế là đã ăn rồi à? Vậy nguoi ở trên hay hấn ở trên?” Nhược Lam nghe vậy lập tức vùng dậy, ôm lấy Bạch Bạch vội vàng hỏi.

Lời vừa dứt, Bạch Bạch sừng sốt đến nỗi quên cả khóc, cặp mắt hồ ly mở to hết cỡ nhìn Nhược Lam. Nhìn thấy biểu tình này của Bạch Bạch, Nhược Lam ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Chắc, sao không nói gì, ta đoán chắc là Luru Từ ở trên rồi, hấn là tổng công, nguoi là tiểu thụ, há há.”

“Tổng công, tiểu thụ là gì?” Bạch Bạch khịt mũi hỏi.

“Ờ ờ, có nói nguoi cũng không biết đâu. Nói đi, nguoi và hấn, ai ở trên?” Nhược Lam chớp chớp mắt nhìn tiểu hồ ly trong tay mình, tò mò hỏi.

“Không có, chúng ta không có làm gì hết nha. Ta và hấn là nam nhân, sao có thể chứ. Oa oa oa oa.” Bạch Bạch lại tiếp tục khóc.

Nghe vậy Nhược Lam âm thầm cười lạnh, ai nói là nam nhân với nam nhân không thể? Chắc chắc, nếu thế thì đam mỹ từ đâu mà chui ra chứ. Bất quá những lời này nó chỉ dám nghĩ ở trong lòng, nếu mà nói ra không chừng tiểu hồ ly này sẽ khóc sập nơi này mất. Khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của Bạch Bạch, Nhược Lam nhẹ giọng hỏi:

“Bạch Bạch, nguoi nói thật cho ta biết, nguoi có yêu Luru Từ không?”

“Hức hức...ta không biết...hức hức, hấn rất tốt với ta, ta rất thích mùi hương trên người hấn, rất thơm, rất thoải mái, ta không thích nam nhân đụng vào mình nhưng khi hấn chạm vào ta, tim ta lại đập rất mạnh nha, hai má nóng ran, rất khó chịu.” Bạch Bạch thành thật trả lời

“Nếu giờ có kẻ dám làm thương tổn hấn, nguoi sẽ làm thế nào?”

“Ta sẽ giết kẻ nào dám làm tổn thương hấn.” Bạch Bạch trong vô thức trả lời.

“Thế nếu như hấn thân mật với một nữ nhân khác?”

“Ta sẽ giết hấn!” Bạch Bạch tròn mắt lên nhìn Nhược Lam.

Lời vừa dứt, Bạch Bạch cả kinh, sao hấn có thể giết người chứ? Không thể nào! Nhược Lam híp mắt lại nhìn Bạch Bạch, nụ cười trên môi càng sâu, chắc chắn lại thêm một kẻ động tình rồi, há há. Sở mình hình như có duyên làm bà mai thì phải.

“Chủ nhân! Ta chắc không phải là thích tên Luru Từ kia rồi chứ?” Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Bạch ngẩng đầu lên hỏi Nhược Lam.

“Không phải thích, mà là yêu!”

“Yêu?” Bạch Bạch ngoe nguẩy cái đuôi hỏi.

“Àn. Thích, chỉ đơn giản là cảm giác quý mến một người, nguoi có thể thích rất nhiều người nhưng yêu thì chỉ có một. Chỉ cần có người làm tổn thương người nguoi yêu, nguoi sẽ không ngần ngại giết chết họ, nếu như người nguoi yêu phản bội nguoi, nguoi sẽ rất đau, sẽ hận, sẽ muốn giết chết người nguoi yêu.”

Nghe vậy Bạch Bạch cuộn tròn người lại, thanh âm buồn bã nói:

“Nhưng ta và hấn là nam nhân, ta còn là hồ ly, sao có thể chứ?”

“Bạch Bạch. Nguoi là bán yêu bán tiên, hơn nữa chỉ mới năm trăm tuổi, vẫn là một tiểu hồ ly chưa trưởng thành. Đại sư phụ của ta là tiên nhân đã đắc đạo, ta có lần tình cờ đọc được một cuốn sách mà đại sư phụ để lại, trong đó có ghi chép về loài hồ ly bán tiên bán yêu như nguoi.”

“Trong đó ghi gì vậy?” Bạch Bạch vội vã hỏi.

“Trong đó ghi, hồ ly bán tiên bán yêu sau khi trưởng thành có thể thay đổi giới tính của mình.”

“Thật vậy ư?” Đôi mắt của Bạch Bạch sáng rực nhìn Nhược Lam.

“Thật. Giới tính ban đầu của tiểu hồ bán yêu bán tiên chỉ là tạm thời, nếu như có thể bình an mà trải qua thiên kiếp thì lập tức trưởng thành, đến khi đó tiểu hồ sẽ quyết định giới tính cuối cùng của mình.”

“Nếu vậy ta và Luru Từ có thể?”

“Có thể...Chỉ là...” Nhược Lam trầm mặc bỏ lửng câu nói.

“Người mau nói tiếp đi, sao lại không nói nữa?”

“Chỉ là...trở ngại lớn nhất của hai người chính là thân phận, Lưu Tử là người, còn người lại là hồ ly.”

Nhược Lam vừa nói xong, đôi tai của Bạch Bạch rũ xuống, đôi mắt buồn bã, cúi đầu vào người Nhược Lam. Thấy vậy, Nhược Lam khẽ mỉm cười, thanh âm ôn nhu nói:

“Bạch Bạch, người có hai lựa chọn, một là sau khi trải qua thiên kiếp đắc đạo thành tiên hồ, hai là trở thành con người, nếu như người chọn cách thứ hai, ta có thể giúp người.”

“Trở thành con người? Có thể ư?”

“Có thể, miễn là người nguyện ý. Bạch Bạch, trên đời này có nhiều thứ mà thần tiên cũng không làm được, tựa như Thất tiên nữ cùng Đồng Vĩnh, thà làm uyên ương chốn hồng trần chứ không làm thần tiên. Hằng Nga và Hậu Nghệ cũng vậy, cả Ngưu Lang và Chức Nữ nữa. Tình cảm của Lưu Tử dành cho người ta nghĩ nên để thời gian trả lời. Nếu trong thời gian người trải qua thiên kiếp, hẳn vẫn một lòng chờ đợi người, không thay lòng đổi dạ, nếu quả thật là thế, Bạch Bạch tâm tình này đi khắp một đời người chưa chắc đã tìm được, phải biết quý trọng có biết không?”

“Àn. Bạch Bạch sẽ suy nghĩ.”

“Ngaoan! Bạch Bạch ta còn có chuyện muốn nhờ người.”

“Chủ nhân người cứ nói.”

“Đêm nay ta muốn người đột nhập vào cấm địa, điều tra một chút tình hình cũng như đường đi trong đó.”

“Đột nhập, nhưng bằng cách nào?”

“Chắc, người chẳng phải là hồ ly sao, nếu đã có thể biến thành người thì cũng có thể biến thành con vật khác chứ, chẳng hạn như chuột hay muỗi chẳng hạn.” Nhược Lam nheo mắt nhìn tiểu hồ ly đang nằm chồm chế trên người mình cười nói.

“A. Ta trước giờ chỉ biến thành người, mấy cái phép biến thành thú, ta chưa thử bao giờ.”

Nghe vậy, Nhược Lam xém ngắt xiu, tiểu hồ ly này rốt cuộc là ở chỗ nào chui ra, cái phép đơn giản như thế mà cũng không biết.

“Người cứ thử đi, biết đâu lại được, ta cần người vào trong đó thăm dò đường đi, chuyện này ngoài người ra, ta quả thật không nghĩ ra ai khác thích hợp.”

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Bạch cuối cùng cũng lên tiếng:

“Àn. Ta sẽ thử.”

Phòng của Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Chủ nhân! Cửu vương gia gửi mật báo, trong triều Thái hậu bệnh nặng, muốn gặp người.”

“Mẫu hậu? Chắc, lần này chắc không phải là giả bệnh để bắt ta về đấy chứ?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhíu mi nghi ngờ.

“Nếu là thư của Cửu vương gia, thần nghĩ là không sai đâu.”

“....” Lãnh Dạ Thiên Kỳ, trong lòng rối như tơ vò, mẫu hậu bệnh nặng, trong cung ngự y để làm cái gì, tại sao không một ai chữa được. Hiện tại hẳn không cam lòng bỏ lại Nhược Lam, nếu đi, hẳn phải mang theo nàng, nhưng làm cách nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: NHÂN ẢNH. (7)

Canh ba – Lưu phủ.

Bạch Bạch lén la lén lút chui vào bụi cây gần cấm địa, khuôn mặt hắn giờ này rất ngưng trọng khác hẳn cái vẻ vô tư thường ngày, miệng không ngừng lầm

bầm cái gì đó.

“Úm ba la, biến!” Dứt lời một luồng khói trắng xuất hiện, cơ thể mỹ miều của Bạch Bạch cũng theo đó mà biến mất. Trong bụi rậm giờ đây chỉ còn lại một con chuột bạch đang từng bước từng bước chui vào cấm địa.

Hắn mất hai khắc mới có thể biến ra cái hình dạng như bây giờ, biết thế ban đầu đã nghe lời tiểu sư phụ học cách biến hóa rồi. Lê lét vào bên trong cấm địa, Bạch Bạch cả kinh nhìn nam nhân tay chân đang bị xiềng xích khóa chặt, khuôn mặt này, vóc dáng này. Đây chẳng phải là...

“Lư Khiêm, vẫn tốt chứ hả?” Một thanh âm vang từ phía sau vang lên làm Bạch Bạch rợn cả người.

“Hừ, ngươi đâu có phải người mù, nhìn qua liền biết có gì còn hỏi.” Người đang bị xiềng xích khinh bỉ trả lời.

“Haha! Đã ba năm rồi, thế mà miệng lưỡi của ngươi vẫn cứ sắc bén như thế, ta đến đây là để thông báo cho ngươi một chuyện...”

Bỏ lại hai người bọn họ trong cấm địa, Bạch Bạch lập tức chạy ra ngoài, chui vào bụi rậm gần đó biến lại thành hồ ly đi đến Song Nguyệt Lâu.

Lúc này tại Song Nguyệt Lâu, Nhược Lam đang chăm chú đọc ba cuốn sách đặt ở trên bàn, mảy liễu chau lại nồng đượm.

“Chủ nhân. Những sổ sách này có vấn đề gì sao?” Liễu Mặc lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Nhược Lam buông quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Liễu Mặc nói:

“Cũng không có gì, chỉ là không ngờ trong vòng ba năm, Lư tri huyện lại có thể tham ô một khoảng tiền lớn như vậy.”

“ Bao nhiêu?”

“Năm trăm vạn lượng.”

“Gi cơ? Năm trăm vạn? Hắn ta đi cướp ngân khố hay là buôn ma túy?” Liễu Mặc đưa đôi bàn tay nhỏ xíu lên vuốt cằm, bộ dáng ra vẻ rất dăm chiêu.

“Ngân khố cái đầu nhà ngươi, gì mà ma túy, thời này làm gì có cái đó.” Lãnh Huyết trừng mắt nhìn Liễu Mặc.

“Ồ ha, ta quên mất, há há.”

“Để có được ba cuốn sổ sách này, người của Vô Ảnh Sơn Trang đã phải cài nội gián vào một trăm hai mươi hai phủ hộ trong thành cũng như các vùng lân cận, ta thật sự không ngờ, hắn ta lại to gan như vậy, đây là một khoảng tiền không nhỏ.”

“Chắc, dĩ nhiên rồi, nếu đã tham những thì phải tham một khoảng khổng lồ chứ, tham nhỏ tham làm cái quái gì.” Liễu Mặc cười ha hả đáp lại.

“Bạch Bạch đến, mau mau trốn đi.” Lãnh Huyết kéo tay Liễu Mặc biến mất.

“Chủ nhân!” Bạch Bạch thở dốc từ cửa sổ nhảy vào.

“Có chuyện gì?”

“Trong cấm địa đó...có có...”

Nhược Lam nhướng mày hỏi:

“Có gì?”

“Có tới hai Lư tri phủ.” Bạch Bạch thở hổn hển nói

Nghe vậy Nhược Lam giật mình, có hai Lư tri phủ? Chẳng lẽ là sinh đôi, thế nhưng theo như điều tra của Vô Ảnh Sơn Trang, Lư tri phủ là con một, sao bây giờ lại nhảy ra thêm một Lư tri phủ? Nếu vậy thì ngoại trừ sinh đôi, chỉ có thể là dịch dung.

Sau khi ổn định lại hơi thở, Bạch Bạch lại nói tiếp:

“Trong đó rất là tối, ta phải biến thành chuột mới vào được, vừa mới tiến vào liền thấy một Lư tri phủ tay chân bị xiềng xích, cả cơ thể máu tươi chảy ra không ngớt, sau đó lại có thêm một Lư tri phủ bước vào, hai người bọn họ nói chuyện với nhau, thái độ rất thù hận.”

“Bạch Bạch, ngươi trở về Lư phủ cùng Lư Tử âm thầm điều tra xem bà mục đỡ đẻ cho Lư tri phủ là ai, một khi điều tra được, lập tức tới báo cáo cho ta.” Nhược Lam trầm giọng phân phó.

“Ân.” Dứt lời Bạch Bạch phi thân ra cửa sổ trở về Lư phủ.

Nhược Lam tay xoa xoa huyệt thái dương, nếu như là dịch dung chắc chắn phải có sơ hở, những cơ thiếp trong phủ là người thường xuyên tiếp xúc với hắn, lý nào lại không nhận ra, khuôn mặt, thanh âm có thể thay đổi thế nhưng cử chỉ, những thói quen thường ngày sao có thể chứ?

Lưu Phủ.

“Thiếu gia.” Bạch Bạch vội vã chạy vào.

“Bạch Bạch có chuyện gì?” Lưu Từ nhíu mày ngẩng đầu hỏi.

“Quận chúa nói người cùng với nô tỳ phải điều tra cho được bà mẹ đỡ đẻ cho Lưu tri phủ là ai.”

“Bà mẹ? Nhưng đẻ làm gì?”

“Hồi này nô tỳ...” Bạch Bạch đang tính mở miệng nói hẳn vừa này mới biến thân thành chuột đi vào cấm địa, nhưng rồi chợt nhớ ra Lưu Từ là con người, nói vậy sẽ làm hắn nghi ngờ, suy nghĩ một chút, Bạch Bạch lên tiếng: “Hồi này nô tỳ có nghe Quận chúa nói là người đã đột nhập vào cấm địa.”

“Cái gì?” Lưu Từ sững sờ nhìn chằm chằm Bạch Bạch

Trước cái nhìn của hắn, Bạch Bạch chợt dạ cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ nhẹ nói:

“Thiếu gia! Sao lại nhìn nô tỳ như vậy, nô tỳ không có biết gì đâu, Quận chúa võ công rất cao, vào được cấm địa là chuyện thường mà.”

“Àn. Ta cũng đâu có nói gì.” Lưu Từ bật cười khi nhìn thấy biểu hiện của Bạch Bạch, nha đầu này càng lúc càng dễ thương.

“Quận chúa còn nói trong cấm địa có một người giống hệt phụ thân của ngài.”

“Giống hệt phụ thân? Sao có thể?” Cuốn sách trong tay Lưu Từ rơi xuống, đôi bàn tay run run, thanh âm thấp phẫn bất an trả lời.

Nhìn thấy Lưu Từ có biểu hiện dị thường, Bạch Bạch nhíu mày hỏi:

“Thiếu gia! Người sao vậy?”

“Ta... chuyện này... nàng có chắc là Quận chúa đã nói trong cấm địa có một người giống hệt phụ thân?”

“Àn. Tai nô tỳ rất thính nha, không có nghe sai đâu.” Bạch Bạch chu mỏ lên đáp trả.

“Nói vậy nghĩa là Quận chúa đã từng gặp qua phụ thân?” Lưu Từ nghi ngờ hỏi.

“Ách. Dĩ nhiên! Đầu phải chỉ có một mình nô tỳ trà trộn vào đây, Quận chúa cũng từng lên lút vào đây quan sát Lưu tri phủ mà.” Bạch Bạch một tay xoắn xoắn tóc mai của mình, cúi thấp đầu trả lời.

“Không cần phải điều tra bà mẹ đã đỡ đẻ cho phụ thân đâu, ta hiểu ý của Quận chúa rồi, thắc mắc trong lòng của người, ta có thể giải.” Lưu Từ thờ dãi nói.

“Thật vậy sao?” Nhượng Lam ở đằng sau tấm bình phong thò đầu ra nhìn Lưu Từ hỏi.

Lưu Từ và Bạch Bạch đồng thời giật mình, quay đầu về hướng vừa phát ra âm thanh.

“Chủ nhân! Người cứ y như ma ấy.” Bạch Bạch trừng mắt nói.

“Àn. Há há sao không thích ta tới à, thế thôi ta đi về.”

“Thảo dân tham kiến Quận chúa.” Lưu Từ quỳ gối hành lễ.

“Bình thân đi a.”

“Lưu Từ vừa rồi người nói thắc mắc trong lòng ta người có thể giải, bây giờ ta có ở đây rồi, người mau nói đi.”

“Phụ thân của thảo dân quả thật có một người đệ đệ song sinh. Dung mẹ mẹ, người đã đỡ đẻ cho nội tổ mẫu là người tứ cố vô thân, nội tổ mẫu thương tình cho nên giữ bà ấy lại làm việc trong nhà, sau khi Dung mẹ mẹ qua đời, nữ nhi của Dung mẹ là Dung Tú Liên cũng theo nghề này, thế nhưng ba năm về trước Dung Tú Liên đột nhiên mất tích.”

“Đột nhiên mất tích, thời điểm cũng là ba năm trước?” Nhượng Lam nhướn mày hỏi.

“Àn. Lúc trước thảo dân đã từng nghe Dung Tú Liên kể lại, bà ấy nói Dung mẹ trước khi qua đời đã đem bí mật được giữ kín suốt bốn mươi năm nói ra. Cái ngày mà nội tổ mẫu hạ sanh một cặp song sinh cũng chính là ngày để lại nỗi ám ảnh lớn nhất trong lòng Dung mẹ, hai đứa trẻ còn đỏ hỏn được sanh ra, một đứa dung mạo tuấn tú, một đứa bà vai trái có một vết bớt mặt quỷ bẩm sinh. Nội tổ phụ thân là một thương nhân, ông rất sợ điều này sẽ đem lại tai ương, chính vì vậy đã sai Dung mẹ mẹ đem nghiệt chủng kia giết chết. Dung mẹ mẹ không đành lòng cho nên đã đem đứa bé đó đặt ở trước sân một ngôi nhà ở ngoại thành, mặc cho số phận quyết định. Chuyện này cứ thế mà trôi qua, ngoại trừ nội tổ phụ, nội tổ mẫu và Dung mẹ ra không ai biết, cho đến một ngày Dung Tú Liên lại đột ngột nói ra bí mật mà mẫu thân của bà giấu kín suốt bốn mươi năm. Lúc đó thảo dân không nghĩ gì nhiều chỉ là im lặng

không nói gì, thế nhưng cho đến bây giờ, khi nghĩ lại hành động của Dung Tú Liên hôm ấy quả thật rất khác thường.”

“Luu Từ, ta e rằng phụ thân hiện tại của ngươi chính là...”

“Thảo dân có một thắc mắc, nếu quả thật người hiện tại chính là đệ đệ song sinh của phụ thân, vậy thì tại sao giọng nói, cử chỉ, những thói quen hằng ngày đều giống nhau như đúc, ngay cả thảo dân cũng không nhìn ra bất kỳ sơ hở gì?”

“Có hai khả năng, một là vì là huynh đệ song sinh, có thần giao cách cảm, những thói quen và sở thích vì thế mà trở nên giống nhau, hai là vị đệ đệ kia đã sớm trà trộn vào trong phủ, ngày ngày âm thầm quan sát những thói quen, cử chỉ của đối phương, sau đó âm thầm tiến hành kế hoạch. Tuy nhiên Luu Khiêm-phụ thân của ngươi từ nhỏ đã sống trong nhung lụa mỗi cái nhắc tay đều cho thấy sự cao quý, còn vị đệ đệ kia theo lời Dung mụ nói thì được đặt ở một ngôi nhà ở ngoại thành, nếu quả thật còn sống, như vậy cuộc sống chắc chắn sẽ cực khổ, theo lý không thể có được những cử chỉ tao nhã như của Luu Khiêm. Do vậy ta thiên về khả năng thứ hai.”

“Ý của người là đệ đệ của phụ thân đã sớm biết được sự thật cho nên mới nuôi chí báo thù?”

“Đúng vậy, một đứa trẻ vừa mới được sanh ra lại bị chính cha đẻ của mình sai người giết chết, tất cả những vinh hoa phú quý đều bị người ca ca song sinh hưởng trọn, trong khi bản thân mình lại sống bần cùng, đói khổ, trong lòng chắc chắn là oán hận không dứt.” Nhược Lam thở dài nói.

“Chủ nhân. Mọi chuyện đã rõ ràng, người mau mau cứu Luu tri phủ thật, sau đó bắt tên đáng chết giả mạo kia đi.” Bạch Bạch bắt bình lên tiếng.

“Bạch Bạch không được nóng vội, chớ bứt mây động rừng.”

“Quận chúa nói đúng, hiện tại mọi việc chưa rõ ràng, bằng chứng cụ thể cũng chưa nắm trong tay, chúng ta cần phải có kế hoạch rõ ràng trước khi hành động. Chuyện này không chỉ liên quan đến ta mà còn liên quan đến cuộc thi Hương do triều đình tổ chức, mọi chuyện nhất thiết phải cân trọng.”

“Ân. Nô tỳ biết rồi.” Bạch Bạch ừ xù nói.

“Được rồi, cũng đã trễ, ta phải trở về, các người cũng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sẽ là một ngày dài.” Nhược Lam xoay lưng về phía bọn họ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng ngoài khung cửa, thông thả nói một câu trước khi biến mất trong làn sương mờ ảo

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: NHÂN ÁNH. (8)

Song Nguyệt Lâu.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ và Nhược Lam đang cùng nhau ăn điểm tâm sáng, bỗng nhiên nó cảm giác được có một đôi mắt cực kỳ sắc bén nhìn chằm chằm nó cho nên liền buông đôi đũa trong tay xuống. Lãnh Dạ Thiên Kỳ cũng nhận thấy sự khác lạ của Nhược Lam, hần lập tức quay đầu nhìn về phía cánh cửa, trong chớp mắt đôi đũa trong tay của hắn cũng theo đó mà rơi xuống. Nhược Lam thu lại biểu tình này của hắn trong mắt, sau đó âm thầm đánh giá lục y nam tử đang từng bước tiến về phía bàn ăn.

“Thất ca. Huynh thật là biết hưởng thụ nha.” Lục y nam tử thanh âm có phần khiêu khích liếc mắt nhìn Nhược Lam.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, bằng không ta sẽ móc đôi mắt của ngươi ra.” Nhược Lam lạnh lùng nói.

“Ai nha! Thất ca huynh lại đùa khẩu vị rồi sao, lần này lại là một nữ nhân hung dữ.”

“Cửu đệ! Không được ăn nói lung tung. Sao đệ lại tới đây?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ sắc mặt tối sầm lại, trầm giọng hỏi.

“Hừ, đệ được lệnh phải hộ tống huynh về, tại huynh mà đệ phải đến đây.” Lục y nam tử vừa nói lại vừa liếc xéo Nhược Lam.

“Ta không phải nữ nhân của hắn, huynh đệ các người đừng ăn nói bậy bạ, mau trở về Lãnh Dạ Chi Quốc của các người đi.” Nhược Lam khó chịu vì bị cái tên lạ mặt này nhìn như vậy, thanh âm bởi thế mà lạnh thêm mấy phần.

Lời vừa nói ra, Lãnh Dạ Thiên Kỳ giật mình một cái, khuôn mặt thoáng vẻ ngạc nhiên:

“Làm sao nàng biết ta tới từ Lãnh Dạ Chi Quốc?”

“Chắc, người không để lộ sơ hở gì cả mà là hắn.” Nhược Lam vừa nói, vừa hất cằm về phía lục y nam tử.

“Gi chứ, liên quan gì ta?”

“Cái bông tai người đeo bên tai trái có khắc hình sư tử đỏ, đây chẳng phải là linh vật của Lãnh Dạ Chi Quốc sao? Hơn nữa chất liệu làm nên loại bông tai này chẳng phải là hồng ngọc chỉ có ở nơi đó? Từ đó cho thấy, các người...” Nhược Lam đang nói thì bất chợt nhớ đến xung quanh tai mắt không lường, cho nên đành nuốt lại những gì muốn nói vào trong.

Cửu vương gia Lãnh Dạ Thiên Vũ mày kiếm chau lại nồng đượm, hần quả thật không nghĩ mình lại để lộ ra nhiều sơ hở như thế, nữ nhân này con mắt thật sắc bén, thoáng một cái đã nhìn ra chân tướng của hắn, xem ra nàng không phải là một nhân vật tầm thường.

Nhược Lam bởi vì bị phá đám cho nên vị giác cũng không còn nữa, nó một tay chống cằm, một tay chọt đũa vào chén com, đang trong lúc bực mình thì chuông quỹ Song Nguyệt Lâu đi tới, thì thào vào tai nó nói điều gì đó. Nghe vậy, mâu quang của Nhược Lam khẽ sáng, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên, quay đầu nhìn về phía chuông quỹ ném cho hắn một cái ánh mắt, viên chuông quỹ kia lập tức rời đi.

“Có chuyện gì vậy?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ hoài nghi hỏi.

“Người hỏi làm gì? Còn người, mau đem hắn về đi.” Nhược Lam chỉ tay về phía Lãnh Dạ Thiên Vũ, thanh âm thấp lạnh giá nói:

“Nàng...” Lãnh Dạ Thiên Kỳ đang định nói tiếp gì đó thì bị nó lườm cho một cái, hần lập tức im lặng không dám nói thêm bất cứ điều gì.

Lãnh Dạ Thiên Vũ ngồi một bên đánh giá, lần đầu tiên hần nhìn thấy thất ca có biểu tình như thế, trong lòng không khỏi thich một tiếng, phải chăng huynh ấy đã động lòng rồi?

“Tiểu thư, Chu đô đốc có lời mời.” Viên tiểu nhị đi tới thông báo

“Àn.” Dứt lời Nhược Lam đứng dậy xoay lưng tiến ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Nhược Lam rời đi, Lãnh Dạ Thiên Kỳ thở dài một hơi, sau đó nhú mày nhìn Lãnh Dạ Thiên Vũ hỏi:

“Mẫu hậu thế nào rồi?”

“Hừm bà ấy sẽ không chết đâu, đợi huynh về mới yên tâm nhắm mắt lặn.”

“Cửu đệ! Sao lại ăn nói như thế?”

“Đệ nói sự thật, mặc dù hơi khó nghe nhưng sự thật vẫn là sự thật.”

“.....”

“Huynh mau chóng chuẩn bị theo đệ trở về đi.”

“.....”

Nửa canh giờ sau tại Song Nguyệt Lâu.

“Mọi người mau đến nha huyện nhanh lên, ở đó đang xử án đấy.”

“Hả, xử ai?”

“Chu đô đốc đang thẩm vấn Lưu tri phủ.”

“A, chúng ta mau đi thôi.”

“Thất ca! Chúng ta cũng đến đó xem đi.”

“Đệ tự đi một mình đi.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ lãnh đạm nói.

“Hừ, suốt nửa canh giờ qua đệ tìm mọi cách thuyết phục huynh, thế mà huynh không hề động tâm, nếu đã là như vậy, huynh phải có trách nhiệm dẫn đệ đi chơi, bằng không muội sẽ phá cô nương kia, để xem nàng ta trị huynh thế nào.” Lãnh Dạ Thiên Vũ cười tà mị nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Thiên Kỳ.”

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ hắc tuyến nổi đầy mặt, cửu đệ của hần cư nhiên dám lời nàng ấy ra dọa, hừ, để rồi coi, mèo nào cắn mỉu nào. Bên trong sóng gió cuộn cuộn là thế, bất quá bên ngoài hần lại phải nhẫn nhịn:

“Hảo, chúng ta đi!”

Lãnh Dạ Thiên Vũ cực kỳ phấn khởi, trong suốt mười sáu năm làm người của hần, đây là lần đầu tiên hần có thể uy hiếp được thất ca, chặc chặc, vị cô nương kia quả là lợi hại nha.

Nha huyện trị trấn Phụng Hoàng.

Người dân đã bu đông, chật kín bên ngoài công đường, Lưu tri phủ khuôn mặt không có gì dị thường, thần nhiên quỳ dưới công đường chờ xét xử. Trên

ghế thượng lúc này là Chu Nhiễm đang uy nghiêm thăm vấn, bên cạnh hắn là một nữ nhân thân mật lam y, phong thái tao nhã đang bình thần thưởng trà.

“Thất ca...Kia chẳng phải là...Cái đó...Nàng ta...” Lãnh Dạ Thiên Vũ trừng mắt kinh ngạc nhìn lam y nữ tử ngồi trên công đường phía xa xa.

“Nàng ấy là Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều đấy!”

“....” Nghe xong câu trả lời này, trong lòng Lãnh Dạ Thiên Vũ lập tức có dự cảm không lành, nàng ta cư nhiên lại là một Quận chúa. Thất ca trước tới giờ đâu có thích dây dưa với nữ nhân trong hoàng tộc, trừ phi nữ nhân đó có giá trị lợi dụng cao. Thất ca, huynh chắc không phải lại đang tính toán gì chứ?

“Luru Khiêm! À không, phải gọi ngươi là Luru Nhâm mới đúng! Ngươi đã biết tội của mình chưa?” Chu đô đốc lớn tiếng hỏi.

“Chu đô đốc, ta thật sự không biết người đang nói gì, ta là Luru Khiêm, không phải Luru Nhâm, người có phải là đã nhận nhầm người rồi không?”

“Hào! Khá khen cho ngươi, một kẻ ti tiện lại dám giả mạo bốn quan của triều đình, sự việc đã đến nước này mà còn chối cãi, người đâu, đem Dung Tú Liên vào đây.”

Cái tên Dung Tú Liên vừa được nói ra, Luru Nhâm thoáng giật mình nhưng rất nhanh sau đó lại bình tĩnh y như không có chuyện gì. Nhượng Lam một bên đem biểu tình này của hắn thu vào trong mắt, thủy chung như cũ ngồi uống trà.

“Dân nữ tham kiến Quận chúa, tham kiến Chu đại nhân.” Dung Tú Liên quỳ gối hành lễ

“Được rồi, Dung Tú Liên, ngươi hãy ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh, nhìn cho kỹ xem hắn là ai.”

Dung Tú Liên nghe vậy, vội vã ngẩng đầu, đôi mắt vừa nhìn thấy Chu Nhâm, cả thân hình nàng đột ngột run lẩy bẩy, thanh âm đầy sợ hãi hướng Chu đô đốc nói:

“Bẩm đại nhân, cho dù dân nữ có hóa thành tro cũng quyết không quên đi đôi mắt này, ba năm về trước, là chính hắn sai người ám sát nô tỳ, năm đó nô tỳ cảm thấy Luru tri phủ rất khác lạ, trong lòng liền nảy sinh nghi vấn mới tìm đủ mọi cách để chứng thực, quả nhiên hắn ta không phải là Luru tri phủ, mà là đệ đệ song sinh của ngài ấy Luru Nhâm.”

“Dung Tú Liên, ngươi nói bậy!” Luru Nhâm đôi mắt đầy lửa hận nhìn chằm chằm vào nàng ta, gần từng chữ.

“Thật to gan! Bốn quan còn chưa lên tiếng, ai cho phép ngươi nhảy vào, người đâu, kéo hắn ra. Dung Tú Liên, ngươi hãy tiếp tục đi.”

“Bẩm đại nhân, vì để chứng thực thân phận của Luru tri phủ, dân nữ đã lén rình ngài tắm rửa, lúc đó dân nữ núp sau tấm bình phong đã nhìn thấy rõ ràng trên vai trái của Luru tri phủ có vết bớt hình mặt quỷ, dân nữ khi đó vô cùng hoảng sợ bởi mẫu thân của dân nữ trước đây chính là bà mẹ đỡ đẻ cho mẫu thân của Luru tri phủ, trước khi bà qua đời đã đem bí mật của bốn mươi năm về trc kể lại cho dân nữ. Bà nói rằng, bốn mươi năm trước, Luru phu nhân hạ sanh một cặp song sinh, người ca ca khuôn mặt tuần tú, người đệ đệ trên vai trái lại có cái bớt mặt quỷ, Luru lão gia lúc đó là thương nhân, ông ấy cho rằng đây là điềm xui cho nên đã sai Dung mẹ tức mẫu thân của dân nữ đem giết đứa bé đó đi. Mẫu thân của dân nữ tấm lòng thiện lương, không đành lòng hại chết đứa bé cho nên đã đặt nó trước cửa một tiểu phu ở ngoại thành. Kể từ đó trở đi, không ai còn biết tung tích của đứa bé xấu số đó nữa. Sự việc tưởng chừng cứ như thế mà trôi qua, cho đến một ngày của ba năm về trước, Luru tri phủ giả mạo đã sai người ám sát dân nữ, lúc đó dân nữ cố gắng chạy thoát đến một thung lũng hoang vu nhưng vẫn không thể thoát khỏi tay sát thủ. Vết sẹo trên mặt dân nữ chính là do tên sát thủ năm xưa tạo nên, may thay có một vị thần y đi ngang qua đã mang dân nữ cứu sống, bằng không dân nữ đã không thể ở đây tố cáo tội ác của hắn.” Dung Tú Liên đôi mắt đầy căm phẫn chỉ tay về phía Luru Nhâm.

“Haha, Dung Tú Liên, ngươi đừng vu khống, trên vai trái của ta không có cái bớt nào cả.” Dứt lời, Luru Nhâm đưa tay kéo y phục của mình để lộ bả vai trái.

Dung Tú Liên mặt mày trắng bệch, thanh âm run rẩy nói:

“Sao có thể chứ, sao lại không có, rõ ràng là...”

Mọi người trên công đường sững sốt không nói nên lời, Chu đô đốc cũng hoài nghi nhìn về phía Nhượng Lam. Thấy vậy, Nhượng Lam liền mỉm cười sau đó nhàn nhạt nói:

“Một cái bớt có thể được xóa đi tuy nhiên sẽ để lại sẹo, thế nhưng trên vai trái của Luru đại nhân lại không hề có vết sẹo nào, như vậy chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, người đang quỳ gối tại công đường chính là Luru Khiêm-Luru tri phủ...”

Nhượng Lam còn chưa nói hết câu liền bị Luru Nhâm chặn họng:

“Đó là điều đương nhiên. Vì thân chính là Luru Khiêm.”

Khẽ nhíu mi, Nhượng Lam ném cả tách trà nóng vào mặt Luru Nhâm, thanh âm bởi vì tức giận mà trở nên thâm trầm:

“Thật to gan, chỉ là một tri phủ mà dám chặn lời nói của bốn Quận chúa, ta thật không hiểu, trước khi làm quan ngươi có học qua quy củ hay không?”

Dứt lời, Luru Nhâm mặt mày tái mét, hắn vội vã quỳ gối dập đầu nói:

“Là vì thần không biết quy cũ, mong Quận chúa bỏ qua.”

Nhược Lam liếc mắt nhìn Luru Nhâm một cái sau đó tiếp tục nói:

“Vừa nãy chỉ là trường hợp thứ nhất. Còn lại trường hợp thứ hai, người chính là Luru Nhâm, đệ đệ song sinh của Luru Khiêm, sở dĩ trên vai trái của người không có vết bớt là bởi vì người đã dùng thuật dịch dung che giấu nó đi.”

Nghe đến đây, Luru Nhâm thần sắc vẫn vô cùng bình thản, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Nhược Lam nói:

“Bẩm Quận chúa, mong người suy xét cho kỹ, vì thần không biết người đang nói gì.”

“Vậy sao? Người đâu, cho mời Thu Diệp, cơ thiếp của Luru Khiêm vào đây!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: NHÂN ẢNH. (9)

“Dân nữ Thu Diệp tham kiến Quận chúa, Chu đại nhân.” Thu Diệp quỳ gối hành lễ.

“Bình thân. Thu Diệp bồn quận chúa có điều muốn hỏi người, hi vọng người thành thật trả lời, nếu không hậu quả thế nào người chắc hẳn đã biết.” Nhược Lam vừa nói vừa nhấn mạnh hai chữ “hậu quả” khiến cho Thu Diệp rùng mình, nàng vội vã dập đầu nói:

“Dân nữ đã hiểu.”

“Hào, người đã làm cơ thiếp hầu hạ Luru tri phủ bao nhiêu năm rồi?”

“Bẩm, đã được hai mươi năm.”

“Vậy Luru tri phủ có thường xuyên ghé đến chỗ người không?”

“Trong phủ, cơ thiếp được sủng ái nhất chính là dân nữ.” Thu Diệp cúi thấp đầu trả lời.

“Ba năm trước, Luru tri phủ đột nhiên thay đổi tính tình, khắp thị trấn không ai là không biết, người nói xem, người là người bên cạnh hắn, lý nào lại không biết?”

“Quận chúa... dân nữ thân phận thấp hèn, tương công cho dù có thay đổi thế nào thì chỉ có thể giữ trong lòng, không dám nói ra.”

“Nói vậy nghĩa là người đã từng hoài nghi? Bây giờ ta cho phép người nói ra suy nghĩ của mình, ngay tại công đường này, bồn quận chúa sẽ bảo toàn mạng sống cho người.” Nhược Lam hít mắt lại nhìn người đang quỳ ở dưới, thanh âm ôn nhu trấn an Thu Diệp.

Nghe được lời nói của Nhược Lam, ánh mắt của Thu Diệp khẽ lóe sáng, nàng lập tức ngẩng đầu lên, thanh âm thành khẩn nói:

“Bẩm, ba năm trở lại đây, gia tuy rằng dung mạo, lời nói, thói quen đều như cũ không có gì khác lạ nhưng mà... nhưng mà...” Thu Diệp lo sợ liếc nhìn Luru Nhâm một cái, ngập ngừng không dám nói tiếp.

“Không cần phải sợ hãi.” Nhược Lam lạnh giọng nói.

“A.” Thu Diệp cúi đầu nói tiếp: “Nhưng mà đôi mắt có sự thay đổi, gia trước kia rất nhân từ, điều đó có thể thấy trong ánh mắt gia nhìn mọi người thế nhưng ba năm trước, khi dân nữ nhìn vào mắt của gia, dân nữ đã rùng mình, đôi mắt của gia lạnh lẽo và tàn nhẫn khiến dân nữ lo sợ.”

“Vậy sau đó?”

“Nỗi nghi ngờ của dân nữ ngày càng lớn, thế rồi một ngày dân nữ bỗng nhiên nhớ ra, trên bả vai trái của gia có một nốt ruồi son, cho nên lợi dụng lúc gia ngủ say, dân nữ đã tự mình kiểm chứng, kết quả là...”

“Kết quả là không có nốt ruồi son nào phải không?” Nhược Lam nhếch miệng cười.

“Ân. Quả thật là không có, nô tỳ lúc đó cả kinh không biết phải làm thế nào, trong phủ Dung Tú Liên người thân duy nhất của Dung mụ đột ngột mất tích, dân nữ cũng không phải là kẻ ngu ngốc, suy nghĩ một chút liền biết đây là chuyện gì. Cho nên dân nữ chọn cách im lặng không dám nói ra.” Thu Diệp sau khi nói ra được nỗi lòng của mình, tâm tư liền cảm thấy nhẹ nhõm, không tránh được thờ phào một cái.

“Lư tri phủ, ngươi nghĩ sao?” Nhượng Lam nghiêng đầu nhìn về phía Lư Nhâm hỏi.

“Bẩm quận chúa, nàng ta chắc chắn đã nhớ nhầm, vì thần từ khi sinh ra cho đến giờ không hề có nốt ruồi son nào cả, cơ thể của vi thần lẽ nào vi thần lại không biết. Hơn nữa vi thần là Lư Khiêm không phải Lư Nhâm.”

“Chắc, đúng là cơ thể của người nào thì người đó hiểu rõ nhất, chỉ sợ ngươi không phải là người đó thôi. Người đâu, cho mời Lư Tử và Lư Khiêm vào đây.”

Chỉ trong chốc lát, cả công đường vỡ òa trong tiếng bàn tán xôn xao, ai ai cũng bất ngờ, có tới tận hai Lư tri phủ, chuyện này rốt cuộc là sao? Ai mới là Lư tri phủ thật đây, giống nhau như vậy, làm sao mà phân biệt?

“Vi thần Lư Khiêm, thảo dân Lư Tử tham kiến Quận chúa cùng Chu đại nhân.”

“Bình thân. Hai người các ngươi nhìn xem, ai kia?” Nhượng Lam vừa nói vừa chỉ tay về phía Lư Nhâm

“Là hần, Lư Nhâm, vị đệ đệ song sinh của thần, chính hần đã nhốt thần vào cấm địa, ngày ngày dùng cực hình tra tấn vi thần.” Lư Khiêm trừng mắt, gần giọng nói.

“Ngươi nói bậy! Ngươi mới chính là Lư Nhâm, ta là Lư Khâm, không phải thứ nghiệt chủng như ngươi!”

“Câm miệng!” Chu đô đốc lớn tiếng quát, thanh âm đầy uy nghiêm vang lên khiến tất cả mọi người im lặng, ngay cả thờ cũng không dám.

“Chắc, sao lại cãi nhau như thế, chuyện đâu còn có đó mà, thế này đi, theo như lời Dung Tú Liên thì trên vai trái của người nào có cái bớt hình mặt quỷ thì người đó chính là Lư Nhâm.”

“Hahaha, quận chúa, người ban nãy chắc cũng đã thấy, trên vai vi thần không có cái bớt nào cả, như vậy Lư Nhâm chính là hần.” Lư Nhâm vừa cười vừa chỉ tay về phía Lư Khiêm, đôi mắt ngoan độc đầy thù hận lóe lên những cái nhìn giận dữ.

“Vậy sao? Vị Lư tri phủ này là do thuộc hạ của ta và Lư Tử cứu ra từ cấm địa trong phủ nhà ngươi, ngươi giải thích sao về điều này?”

“Hừ, hần trà trộn vào phủ của vi thần với âm mưu giả mạo vi thần để hưởng vinh hoa phú quý, thế nhưng chẳng may âm mưu của hần đã bị vi thần phát hiện, để trừ hậu họa, vi thần đã bắt hần vào cấm địa, không cho phép thoát ra ngoài gây họa.”

“Lư Nhâm, ngươi ngậm máu phun người, ta mới chính là Lư Khiêm thật sự, ngươi ngươi. ...khụ khụ.”

“Phụ thân... người không sao chứ?” Lư Tử tiến lên vỗ vỗ cái lưng cho Lư Khiêm, thanh âm đầy lo lắng hỏi.

Thấy vậy, Nhượng Lam nhếch miệng cười, mâu quang sắc lạnh nhìn lướt qua Lư Nhâm, thanh âm có phần mỉa mai nói:

“Ngươi xem, nhĩ tử của ngươi gọi ai là phụ thân?”

Nghe vậy, Lư Nhâm sắc mặt đại biến, hắc tuyến nổi đầy mặt, bàn tay đã siết chặt thành quyền.

“Nhất định là Tử nhi đã bị tên nghiệt chủng kia lừa rồi, ta mới là phụ thân của con.”

“Ngươi không phải, người này mới là phụ thân của ta, là phụ tử suốt bao nhiêu năm, chẳng nhẽ ai là phụ thân mình ta lại không biết.”

“Ngươi, đồ bất hiếu!” Lư Nhâm tức giận quát lên.

“Lư Tử, nếu quả thật đây là phụ thân của ngươi, ngươi hãy đưa ra chứng cứ đi.”

Nhượng Lam vừa dứt lời, Lư Tử tiều như phi tiều ôn nhu nói:

“Nếu như ngươi đã nói ngươi là phụ thân của ta, vậy thì sinh nhật năm ta bốn tuổi, ngươi đã tặng gì cho ta, ta lúc đó chỉ mới bốn tuổi cho tới bây giờ vẫn còn nhớ, ngươi chắc sẽ không quên chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt Lư Nhâm tái mét, hần sao có thể biết được chứ, năm tháng nhóc đó bốn tuổi hần còn chưa trà trộn vào phủ, mồ hôi lạnh chảy ra, hần cúi đầu không nói nên lời.

“Các ngươi hãy ghi câu trả lời vào giấy rồi giao cho ta đi.” Nhượng Lam che miệng cười nói.

Một lúc sau, hai mảnh giấy được đặt trước mặt Nhượng Lam, mâu quang khê sáng, Nhượng Lam âm thầm cười lạnh, sau đó lại quét mắt về phía Lư Tử. Hiểu được ý tứ của Nhượng Lam, Lư Tử lập tức nói:

“Sinh nhật năm ta bốn tuổi, phụ thân đã tự tay làm cho ta một cánh diều.”

“Lư tri phủ, ngươi xem, kẻ mà ngươi nói là giả mạo lại cho đáp án đúng, còn ngươi lại để giấy trắng, thế là thế nào?” Nhượng Lam chớp chớp mắt nhìn Lư Nhâm đầy thâm thúy.

“Hừ, chắc chắn là bọn họ đã thông đồng với nhau hãm hại vì thần, chuyện đã nhiều năm như vậy, vì thần tuổi tác cũng đã cao, làm sao có thể nhớ chứ.”

“Thật vậy ư? Cứ cho là vậy đi, bốn quận chúa cũng có cách xác minh đâu là thật đâu là giả. Ngươi có tin không?”

“Nếu quận chúa đã có cách thì thỉnh người mau nói a, mau trả lại cho vì thần một cái công đạo.” Lưu Nhâm trong lòng âm thầm cười lạnh, hẳn đã nguy trang rất kỹ, tuyệt đối sẽ không có sơ hở, một con nhóc hi mũi chưa sạch làm sao có thể vạch trần được hắn.

Nghe vậy, Nhược Lam liền nở ra một nụ cười mỉa hoặc, ta còn chưa vội, ngươi vội cái gì? Sau đó từ trong tay áo xuất ra một mũi ngân châm phóng về phía cổ của Lưu Nhâm. Cảm nhận cơ thể có điều gì khác lạ, Lưu Nhâm vội vàng cử động, tuy nhiên chỉ mới nhấc tay lên, cả cơ thể liền đau nhức, không cách nào động đậy được.

“Chắc, ngươi không cử động được đâu, ta đã điểm huyết ngươi rồi.”

“Vi thần thật không hiểu, vì sao ngươi lại điểm huyết vì thần.” Lưu Nhâm sắc mặt trắng bệch, khó nhọc nói.

“Sợ ngươi chạy trốn a, Tiêu Kiềm ngươi tới kiểm tra bả vai của hắn đi.”

Lời vừa nói ra, một nam tử thân mặc hắc y không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện sau lưng Nhược Lam, hắn đi tới vạch y phục của Lưu Nhâm, sau một hồi tỉ mỉ quan sát, Tiêu Kiềm lấy một thanh chủy thủ chỉ nhỏ bằng ngón tay út đưa lên vai Lưu Nhâm. Lúc này mọi người ở ngoài công đường đều nín thở chờ xem vị nam nhân lạ mặt kia làm cái gì.

Nhược Lam cũng đã trở lại vị trí của mình, tầm mắt dừng lại trên người Tiêu Kiềm, mấy ngày trước nó đã nhờ chương quỹ Song Nguyệt Lâu liên lạc với Mộ Dung Phi Tuyết, nhờ hắn cử một cao thủ dịch dung kiếm luôn cả gián điệp tới đây cho nó, Mộ Dung Phi Tuyết quả nhiên hành xử nhanh gọn, chưa tới một ngày, Tiêu Kiềm đã có mặt ở Song Nguyệt Lâu. Dù sao Lưu Nhâm cũng là nam nhân, ở cái thế giới này, một nữ nhi chưa chồng lại tự tiện tới khám xét cơ thể của nam nhân thì còn ra thể thống gì nữa, nhất là nó còn là Quận chúa, chuyện này mà truyền ra há chẳng phải trở thành cho cười cho thiên hạ sao?

Một tiếng “Xoẹt” vang lên phá tan không khí yên tĩnh chốn công đường, Nhược Lam lập tức ngẩng đầu lên nhìn miếng da người trong tay Tiêu Kiềm, cả công đường lại lần nữa nhốn nháo, đầu đó vang lên một vài tiếng nói:

“Là mặt quỷ đấy!”

“Hắn ta là kẻ giả mạo a.”

“Thật là to gan, dám giả danh Lưu tri phủ của chúng ta, mau mau giết hắn đi.”

“Tiểu thư. Quả nhiên hắn đã sử dụng dịch dung thuật, miếng da người này được làm rất tinh xảo, hơn nữa công đoạn cấy vào người rất tinh tế, cho dù có tắm rửa cũng sẽ không bị bung ra.” Tiêu Kiềm nhận nhặt nói

“Àn.” Ngươi lui được rồi.

Dứt lời, Tiêu Kiềm biến mất, Nhược Lam liếc mắt nhìn Lưu Nhâm:

“Ngươi luôn miệng nói mình chính là Lưu tri phủ, vậy cái bốt hình mặt quỷ kia là thế nào? Chắc không phải ngươi muốn tưởng nhớ đến vị đệ đệ của mình cho nên xăm nó lên chứ?”

“Hừ, tiểu nha đầu chết tiệt, nếu không phải tại ngươi kế hoạch của ta sẽ không thất bại, hai mươi năm qua ta luôn sống trong sự bần cùng, cực khổ, năm ta hai mươi tuổi, ta chính tai nghe thấy vợ chồng tiểu phu nói với nhau rằng ta không phải con ruột của bọn họ, rằng Dung mụ, mụ mụ đồ để cho Lưu gia đã đến đây đưa cho họ một số tiền lớn, kêu bọn họ phải chăm sóc cho ta, nếu như không phải vì số tiền đấy, bọn họ sớm đã vứt bỏ ta đi rồi, ai mà muốn thu nhận một đứa trẻ có vết bớt mặt quỷ vào nhà chứ. Sau khi biết được sự thật đó, ta đã đến tìm Dung mụ, hi vọng bà ta nói ra tất cả sự thật, rốt cuộc ta là ai, song thân của ta là người nào? Dung mụ cuối cùng cũng đã nói ra sự thật, kể từ đó ta ôm hận trong lòng, bốn ba khắp nơi tìm kiếm cao thủ. Cuối cùng ông trời không phụ lòng ta, cách đây năm năm ta đã gặp được một cao thủ dịch dung đã quy ẩn giang hồ, ông ta đồng ý thu nhận ta làm đệ tử, dạy ta võ công, dạy ta cách hóa trang. Sau khi học xong tất cả những gì cần học, ta đã dịch dung trà trộn vào Lưu phủ với kế hoạch báo thù. Ta ngày ngày quan sát những cử chỉ, những thói quen của hắn, đêm về khi những hạ nhân khác đi ngủ, ta liền tập lại những động tác của Lưu Khiêm, tập cho đến khi nhuần nhuyễn. Ha ha sau hai năm trà trộn vào Lưu phủ, ta cuối cùng đã có cơ hội báo thù cái kẻ mới sinh ra đã được hưởng vinh hoa phú quý, còn ta thì phải sống cuộc đời cùng khổ còn thua cả một con súc sanh.

Trong một lần Lưu Khiêm uống say ở hậu viên, ta đã điểm huyết hắn rồi nhốt vào một địa đạo bí mật do chính ta tạo ra trong suốt hai năm ở Lưu phủ, tiếp đó giết chết những kẻ có khả năng phát giác ra ta, đầu tiên là chính thê của Lưu Khiêm, sau đó là Dung Tú Liên, một tay ta che trời, tung hoành ở thị trấn Phượng Hoàng này, vàng bạc, ngân lượng không thiếu. Ha ha ha.”

Nghe thấy nụ cười rợn người của hắn, bất giác Nhược Lam nổi hết cả da gà, mảy liễu nhú lại, thanh âm băng lãnh vang lên:

“Chính ngươi đã cấu kết với một trăm hai mươi hai phú hộ trong thành và những vùng lân cận mua quan bán điểm, thậm chí là gian lận trong kỳ thi?”

“Ha ha đúng vậy, ta muốn tiến xa hơn, không phải chỉ là một chức quan tri phủ nhỏ bé này, người có thể khiến ta đạt được mục đích chính là tên oắt con Lưu Từ kia, thế nhưng hắn ăn chơi trác táng, đi điểm cờ bạc, học hành chẳng ra sao, cho nên ta đành phải tự mình tiến hành.”

“Ngươi đã tráo bài thi của Lư Tử với Đỗ Tuệ Thiên?”

“Đúng vậy, có trách thì trách hẳn sinh ra trong một gia đình nghèo hèn, nếu đã là như vậy, sao không nhường lại cho ta?”

“Chắc, Lư Nhâm ngươi đã quá tham lam, tham đến nỗi tự vạch áo cho người xem lưng, lý ra ta sẽ không phát giác ra việc làm xấu xa của ngươi nếu như không tráo bài thi của hai người bọn họ.” Nhữ Lam khinh thường nói.

“Ngươi nói vậy là có ý gì? Lư Nhâm trừng mắt nhìn.

“Bởi vì Lư Tử là đang cố ý diễn kịch trước mặt ngươi mà thôi, ta nói thế có đúng không Lư công tử?”

“Àn. Thảo dân vốn đã phát hiện phụ thân không giống như thường ngày, không những thế Dung Tử Liên đột nhiên mất tích, từ đó thảo dân đã thu mình lại, tự tạo cho mình một vỏ bọc thâm trầm để âm thầm điều tra sự thật.” Lư Tử cung kính nói.

“Ngươi đã nghe thấy chưa, vấn đề này ngươi đã thua trong tay con át chủ bài của chính mình rồi. Lư Khiêm, đã để ngươi phải uy khuất rồi, nay ngươi đã trở lại, nhiệm vụ của bốn quận chúa đến đây cũng hết, những chuyện tham ô của Lư Nhâm trong những năm qua, ta giao lại cho Chu đô đốc. Còn về phía ngươi, hãy trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, ta cũng đã gửi thư về triều đình, kết quả của cuộc thi Hương ở thị trấn Phụng Hoàng này bị hủy bỏ, cuộc thi Hương sẽ được tổ chức vào một ngày khác, đồng thời cũng xin hoàng thượng ân xá cho ngươi, dù sao hẳn cũng là đệ đệ song sinh của ngươi, đệ đệ gây chuyện, ca ca cũng phải có vài phần trách nhiệm.”

“Đa tạ Quận chúa, ơn này vì thần mãi mãi không quên.” Lư Khiêm dập đầu ba cái hướng Nhữ Lam hành lễ.

“Ta cũng mệt rồi, Chu đô đốc, chuyện nên giải quyết thế nào ta tin ngươi sẽ sáng suốt mà hành xử.”

“Vi thần đã hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (1)

Song Nguyệt Lâu.

Nhữ Lam xoa nhẹ huyệt thái dương, chống cằm nhìn hai tiểu đồng tây trước mặt, thờ dãi nói:

“Chẳng kích thích gì cả.”

“Nha, ý của người là vụ án kia?” Liễu Mặc chu mỏ nói.

“Chủ nhân, dù sao đây cũng là cổ đại, người không thể trông mong một vụ án li kỳ, bí ẩn như ở hiện đại được đâu.” Lãnh Huyết nhếch miệng nói.

“Quá dễ dàng, thủ pháp đơn giản, hơn nữa...”

Nhữ Lam chỉ vừa nói được một nửa, Lãnh Huyết liền ra dấu hiệu, sau đó nắm tay Liễu Mặc cùng nhau biến mất. Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa:

“Ta có thể vào được không?”

Nhữ Lam nhú nhú mày, sau đó ưỡn oai đáp:

“Vào đi.”

Sau khi bước vào, Lãnh Dạ Thiên Kỳ lập tức thấp giọng hỏi:

“Nàng sao vậy? Sắc mặt không được tốt.”

“Đúng vậy a, có cần gọi đại phu hay không?” Lãnh Dạ Thiên Vũ chớp chớp mắt nói.

“Có gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

Nghe vậy, hai nam nhân trong phòng bốn mắt nhìn nhau một lúc, sau đó Lãnh Dạ Thiên Vũ thờ dãi nói:

“Mẫu hậu của chúng ta bệnh nặng, cho nên thất ca của ta phải trở về, người có hay không tình nguyện đi theo?”

“Tại sao ta phải theo?” Nhược Lam nhướn mày hỏi.

“Vì người là nữ nhân của huynh ấy.” Lãnh Dạ Thiên Vũ vô tư trả lời.

Lời vừa dứt, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mồ hôi lạnh chảy ra không ngớt, đê đê chết tiệt, hại chết hần rồi.

Cảm nhận được sát khí trong đôi mắt của Nhược Lam, Lãnh Dạ Thiên Kỳ vội vàng nói:

“Ta không có nói gì hết, là do đệ ấy nói lung tung thôi!”

“Giữ chứ? Sao lại đổ cho đệ, rõ ràng vừa nãy huynh nói...” Lãnh Dạ Thiên Vũ còn chưa nói hết câu đã bị Lãnh Dạ Thiên Kỳ một tay bịt miệng không cho nói tiếp.

“Hừ, ta nhắc lại một lần nữa, ta không phải nữ nhân của hần. Hơn nữa...”

Đúng lúc định từ chối lời mời khiếm nhã của huynh đệ bọn họ thì thanh âm của Liễu Mặc vang lên trong đầu: “Chủ nhân! Nghe thiên hạ nói hoàng đế của Lãnh Dạ Chi Quốc là một tuyệt đỉnh soái ca, nếu mà đem so với Mộ Dung Phi Tuyết chỉ có thể bằng hoặc hơn, quyết không thua kém.”

Nghe vậy, Nhược Lam đưa tay lên xoa xoa cằm, tuyệt đỉnh soái ca? Không thua kém Mộ Dung Phi Tuyết, chắc chắn, mẫu thân đã dạy rằng: “Mỹ nam trước mặt thà rằng hốt nhâm còn hơn bỏ sót”, dù sao mình cũng đang rảnh rồi, đi theo hần cũng đâu có mất mát gì, hờ hờ, thế thì ngu gì mà không đi.

Mâu quang khê sáng, Nhược Lam liếc mắt nhìn về phía Lãnh Dạ Thiên Kỳ, mỉm cười nói:

“Được rồi, ta đi theo các người.”

Lời vừa nói ra, huynh đệ bọn họ bất giác rung mình, sao tự nhiên đổi ý nhanh vậy, nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề, rất nguy hiểm a!

Sau khi bàn bạc một chút, Lãnh Dạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Dạ Thiên Vũ lập tức rời đi, Nhược Lam cũng nhanh chóng rời khỏi Song Nguyệt Lâu, đi tới Lưu phủ.

“Quận chúa, thảo dân một lần nữa đa tạ người.” Lưu Tử khom lưng hành lễ.

“Được rồi, Lưu Nhâm bị xử tử, kỳ thi Hương cũng được tổ chức lại, phụ thân người cũng được giải oan, mọi chuyện đến đây là kết thúc, ta cũng phải đi rồi.” Nhược Lam ôn nhu nói

“Người tính đi đâu?” Lưu Tử nhướn mày hỏi

“Lãnh Dạ Chi Quốc. Bạch Bạch cũng phải đi cùng ta.”

Nghe vậy, Lưu Tử lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Bạch, đôi mắt thoáng vẻ lo âu.

“Thảo dân...”

“Người sợ mình sẽ phụ nàng ấy có phải không?”

“....”

“Ở thời đại này, nam nhân năm thê bảy thiếp âu cũng là bình thường, nhưng ta không chấp nhận điều đó, nếu người muốn giữ nàng ấy ở lại, vậy thì người phải hứa với ta quyết không thay lòng. Còn nếu như bây giờ người không thể đáp ứng, ta có thể cho người thời gian.”

“Thời gian?”

“Ba năm, kỳ hạn là ba năm, nếu như đến lúc đó người vẫn muốn nàng ấy, hơn nữa có thể đáp ứng được yêu cầu chỉ thú một mình nàng, ta sẽ gả nàng ấy cho người.”

Lưu Tử trong lòng bồn chồn không thôi, ba năm, liệu có phải là quá dài không? Hần dẫu sao cũng là con trưởng, trách nhiệm của Lưu gia sau này sẽ đặt lên người hần, điều này...”

Quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Lưu Tử, Nhược Lam khẽ lắc đầu, thanh âm bất đắc dĩ nói:

“Ba năm, nói ngắn không phải ngắn, nói dài cũng không hẳn là dài, tất cả là tùy ở người thôi. Hơn nữa, đi khắp thiên hạ này cũng chỉ có mình Bạch Bạch, không có người thứ hai. Bạch Bạch chúng ta đi!”

Nghe đến tên mình, Bạch Bạch lập tức chạy đến bên cạnh Nhược Lam, đôi mắt không ngừng nhìn về phía Lưu Tử, lúc này hần quả thật không biết phải nói gì, dù sao Nhược Lam hiện tại là chủ nhân của hần, chủ nhân đi đâu hần phải đi theo đó, hơn nữa hần còn chưa trải qua thiên kiếp, giới tính còn chưa xác định rõ ràng, hần cũng muốn biết Lưu Tử có thể vì hần mà chờ đợi ba năm không.

“Luu thiếu gia! Đa tạ ngài đã chiếu cố Bạch Bạch trong những ngày ở Lưu phủ, sau này nếu có duyên nhất định sẽ tái ngộ.” Dứt lời Bạch Bạch xoay lưng đi theo Nhược Lam.

Lưu Từ định vươn tay ra ôm lấy Bạch Bạch, thế nhưng đôi tay vừa đưa ra một nửa liền cứng lại, không cách nào dang ra được nữa. Xem ra số trời đã định, ta và nàng cách trở ba năm.

Sau ba ngày đi đường, cuối cùng Nhược Lam cũng tới được Lãnh Dạ Chi Quốc, kinh thành ở đây xa hoa tráng lệ, dọc đường đi đâu đâu cũng thấy những cửa hàng kinh doanh rất nhộn nhịp, người dân mặt mày hớn hờ, tiếng nói cười, tiếng reo hò vang vọng mọi góc ngách. Xem ra hoàng đế của Lãnh Dạ Chi Quốc cũng là một minh quân.

Phủ vương gia.

Vừa đặt chân bước vào vương phủ, mây liễu của Nhược Lam chau lại nồng đượm, đập vào mắt Nhược Lam lúc này là mười lăm nữ nhân như hoa như ngọc đang mỉm cười chào đón Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Tiện thiếp tham kiến Vương gia!” Mười lăm nữ tử đồng thanh hành lễ.

“Vương gia! Tiện thiếp rất nhớ ngài.” Thanh âm của hồng y nữ tử vang lên, cả thân mình nàng ta cứ y như người không xương quần lấy hấn.

Nhược Lam nhìn một màn này mà buồn nôn, tiếp đó một thanh âm dịu nhẹ như phong xuân vang lên:

“Gia! Nàng ấy là ai vậy? Phải chăng là muội muội mới của chúng tiện thiếp?”

“Muội muội? Ta nhớ ta không hề có tỷ tỷ, tự nhiên ở đâu lại ra một tỷ tỷ như ngươi?” Nhược Lam nhíu mày khinh bỉ hỏi.

“A. Ta...” Bạch y nữ tử nghe Nhược Lam nói thế, mặt mày trắng bệch, đôi mắt thập phần ủy khuất liếc nhìn Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Gia! Nàng ta thật là hống hách, không biết quy củ gì cả, dám ăn nói như vậy với Lý trắc phi!” Huỳnh y nữ tử bắt bình lên tiếng.

“Đúng vậy a!” Những nữ nhân kia cũng hòa theo.

“Tất cả các người câm miệng, bản vương còn chưa lên tiếng, các người ồn ào cái gì?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ trầm giọng quát.

Lời vừa dứt, mười bốn nữ tử lập tức im lặng, không ai dám hó hé bất cứ điều gì, Lý trắc phi nhủ thầm, một đạo quang sắc bén quét về phía Nhược Lam. Cảm nhận được ánh mắt này của nàng ta, Nhược Lam trừng mắt nhìn lại, nhàn nhạt nói:

“Lý trắc phi, đừng nhìn ta bằng con mắt đó, ta bình sinh ghét nhất loại nữ nhân dùng ánh mắt đó nhìn ta, nếu người không phải là người của hấn không biết chừng ta đã móc mắt của ngươi ra rồi.”

Lý trắc phi lập tức giật mình, cơ thể khẽ run lên, ôm chặt lấy cánh tay của Lãnh Dạ Thiên Kỳ cố tỏ vẻ yếu đuối.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ đứng một bên âm thầm cười lạnh, Lý trắc phi, ta xem ngươi làm cách nào đối phó với nàng, hừ ta thật không hiểu ngươi làm cách nào mê hoặc thất ca, khiến huynh ấy lập người làm trắc phi, người trong cuộc mê nhưng người ngoài cuộc thì sáng suốt, ta bình sinh dị ứng với loại nữ nhân có dã tâm, lần đầu tiên gặp ngươi ta đã có ác cảm. Ngày hôm nay xem ra ngươi gặp phải đối thủ nặng ký rồi.

“Thất tẩu, đừng để ý tới đám nữ nhân đó, tẩu đi đường chắc đã đói rồi, đệ dẫn tẩu đi ăn cơm.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt mày hớn hờ, tiến lại gần Nhược Lam.

Nghe vậy, Nhược Lam khẽ chớp chớp mắt nghiêng đầu nhìn về phía hấn, Lãnh Dạ Thiên Kỳ thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, chỉ có mười lăm nữ nhân kia, trên khuôn mặt không giấu được sự lo lắng, nhìn chằm chằm vào Nhược Lam.

“Còn nói linh tinh nữa, ta cắt lưỡi của ngươi.” Nhược Lam ném cho Lãnh Dạ Thiên Kỳ một cái nhìn cảnh cáo, sau đó tiến về phía trước, đi được vài bước liền quay đầu lại, thanh âm bức bối nói:

“Còn không mau dẫn đường, ngươi tính để tỷ tỷ của ngươi chết đói hả?”

“A! Đệ đến đây.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ cười toe toét chạy về phía trước dẫn đường.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhìn nữ nhân trong lòng mình, khẽ thở dài, hấn nhàn nhạt nói:

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Lý trắc phi ngẩng đầu nhìn hấn, thanh âm ôn nhu nói:

“Ân.” Mặc dù bên ngoài thản nhiên như không có gì, nhưng trong lòng nàng sóng lớn cuộn cuộn dâng lên, khắp kinh thành ai mà không biết cửu vương gia xưa nay rất kiêu ngạo, hấn không coi nữ nhân ra gì, vậy mà hôm nay hấn lại gọi cô nương kia là thất tẩu, điều này há chẳng phải đã công nhận nàng ta là thất vương phi sao? Nghĩ đến đây, Lý trắc phi âm thầm cắn răng, trong lòng một phen tính toán.

“Thất tẩu, ăn món này đi, ngon lắm đấy.” Lãnh Dạ Thiên Vũ vừa nói vừa gấp một miếng vào chén của Nhược Lam.

Nhược Lam chống cằm nhìn mâm cơm trước mặt, sau đó buông đôi đũa trong tay xuống, lạnh giọng nói:

“Không được gọi ta là thất tẩu, gọi tỷ tỷ được rồi.”

“Tại sao? Thất tẩu nghe hay mà.” Lãnh Dạ Thiên Vũ vờ ngây ngô hỏi.

“Lãnh Dạ Thiên Vũ, đừng đem ta làm thú vui của ngươi, ta không muốn bị một đám nữ nhân kia hạ thủ.”

“Oa oa oa tỷ tỷ a, ngươi thật giỏi nha, thoáng một cái liền biết được âm mưu của ta rồi.” Lãnh Dạ Thiên Vũ cười híp cả mắt, thanh âm thích thú nhìn Nhược Lam

“Hừ, không như thể sao xứng làm tỷ tỷ của ngươi.” Nhược Lam nhếch miệng cười.

“Hi hi, ở đây rất nhàm chán, hay là tỷ tỷ dạy dỗ lại bọn họ đi.”

“Dạy dỗ? Bọn họ không xứng!”

“...”

“Ngươi nghĩ ta tầm thường như vậy? Vì một tên nam nhân đã có người xài qua mà hao tâm? Nằm mơ!”

Lời vừa dứt, Lãnh Dạ Thiên Kỳ cùng một đám nữ nhân của hắn cũng bước vào, Nhược Lam nhủu mày nhìn hắn, dám chắc rằng hắn nghe thấy, chắc, thế thì đã sao, sự thật nó thế còn gì.

Về phía Lãnh Dạ Thiên Kỳ, hắn sao lại không nghe thấy lời của nàng chứ, bất quá hắn có thể làm được gì? Nữ nhân này tính cách mạnh mẽ, kiên cường, càng cự tuyệt hắn, hắn càng muốn có, đôi bàn tay âm thầm siết chặt thành quyền, khuôn mặt điềm đạm tiến tới ngồi vào bàn ăn. Lý trắc phi cùng mười bốn nữ nhân còn lại cũng lần lượt ngồi vào. Bọn họ vừa ngồi xuống thì Nhược Lam lại đứng lên, thấy vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhủu mày hỏi

“Sao vậy?”

“No rồi!

“Nàng còn chưa ăn hết chén cơm, sao có thể no được?”

“Chắc, ta lịch sự, tế nhị như thế mà ngươi không chịu tha, cứ bắt ta nói thẳng, ngươi nghĩ ta là ai? Những nữ nhân này xứng ngồi cùng bàn ăn cơm với ta?”

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Vũ đưa tay lên miệng cười khúc khích, mười bốn nữ nhân kia sắc mặt tái mét, từ khi sinh ra cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên có kẻ dám kinh thường bọn họ đến như vậy, trong lòng mười bốn người, ai ai cũng có tính toán riêng của mình, bất quá bọn họ không dám đề lộ ra bên ngoài

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (2)

Sau khi thoát khỏi đám nữ nhân kia, Nhược Lam lập tức đi tắm rửa rũ bỏ bụi trần, đang tính ngủ một giấc cho khỏe, ai dè vừa mới tháo hài ra, tiếng cửa “chi nha” một tiếng làm Nhược Lam nhủu mày, quay đầu lại nhìn, một cỗ tức giận lập dâng lên:

“Lại là ngươi? Đến đây làm gì?”

“Nàng hãy chuẩn bị đi, chúng ta sẽ vào cung.”

“Vào cung? Chúng ta?” Nhược Lam mở to mắt nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Thiên Kỳ

“Àn!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ gật đầu đáp trả.

“Sao lại là chúng ta, mẫu hậu của ngươi bị bệnh, ngươi vào thăm là chuyện đương nhiên, nhưng còn ta, ta đến đó làm gì?”

“Dĩ nhiên là ra mắt gia mẫu tương lai rồi.” Lãnh Dạ Thiên Vũ không biết từ đâu nhảy vào bổ sung thêm một câu. Lãnh Dạ Thiên Kỳ nghe vậy lập tức

quay sang ném cho hắn một cái nhìn cảnh cáo. Nhận thấy ánh mắt đe dọa của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, hắn bủn rủn không thèm để ý đến, khuôn mặt toàn là ý cười nhìn Nhượng Lam nói:

“Tỷ tỷ! Nhìn xem đệ mang gì tới cho tỷ.”

Nhượng Lam lúc này mới để ý đến cái vật đang nằm trên tay của hắn, là một đĩa hoa quả trông rất đẹp mắt, khẽ nhíu mày, Nhượng Lam hỏi:

“Cho tỷ?”

“Nha, dĩ nhiên rồi, đệ cũng biết ở đây tỷ không thoải mái cho nên cố tình mang tới đây a.”

“Àn, đa tạ.” Nhượng Lam mỉm cười nói.

Nhìn nụ cười thập phần chói mắt của Nhượng Lam, Lãnh Dạ Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn Lãnh Dạ Thiên Vũ, trầm giọng hỏi

“Tại sao nàng ấy lại dịu dàng với đệ như thế, còn với ta thì lại không?”

“Vì đệ khả ái hơn huynh, hơn nữa đệ sạch hơn huynh a.”

Nghe thấy câu trả lời của hắn, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt mày càng đen, cái gì mà sạch với không sạch, hắn năm nay đã gần mười chín tuổi, nam nhân nào đến tuổi này ai chẳng như ai, sao nàng có thể so đo như thế.

Quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lãnh Dạ Thiên Vũ khẽ mỉm cười nói

“Nếu muốn có được lòng của mỹ nhân, huynh tốt hơn hết là vứt đám nữ nhân kia đi, bằng không cho dù huynh có cố gắng cỡ nào thì cũng như muối đổ vào biển mà thôi.”

“Hai người các ngươi nói đủ chưa? Coi ta là không khí hả?”

“Ai nha, làm gì có chứ, tỷ tỷ a, trong cung có nhiều trò hay lắm, tỷ vào đi.”

“Nhiều trò hay? Thật?”

“Dĩ nhiên rồi, đệ không có nói dối đâu.”

“Hảo, chúng ta đi.”

Dứt lời, hai nhân ảnh một lam y, một huỳnh y nhanh chóng thân thiết rời đi, để lại phía sau một kẻ sắc mặt càng ngày càng đen.

Thái Vinh Cung.

“Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lãnh Dạ Thiên Vũ đồng thanh hành lễ.

“Bình thân. Khụ khụ, thất nhi, cuối cùng cũng chịu trở về rồi đấy à.” Ngồi trên trường kỷ lúc này là một phụ nhân khuôn mặt kiêu diễm, cả người toát lên một khí chất tôn nghiêm, mặc dù đang hỏi Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhưng đôi mắt sắc bén lại không ngừng liếc nhìn Nhượng Lam.

Cảm nhận được sự đáng sợ trong đôi mắt của nữ nhân này, Nhượng Lam lập tức tiến lên ba bước, thanh âm nhàn nhạt nói:

“Thái hậu xin thứ cho ta tội thất lễ, tuy nhiên thỉnh người đừng nhìn ta như thế, việc hài tử của người chậm trễ trở về không có liên quan đến ta.”

Lời vừa dứt, các cung nữ có mặt trong điện cả kinh không thôi, Thái hậu của bọn họ xưa nay rất là hà khắc, vị cô nương này thật là to gan, gặp Thái hậu không những không hành lễ mà còn xưng ta với người, xem ra, tính mạng của cô nương này khó lòng bảo toàn a.

Về phía Thái hậu, nàng không ngừng đánh giá vị cô nương trước mặt, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mày liễu thanh tú, lông mi cong dài, đôi mắt to tròn sinh động, sống mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, đặc biệt là thân hình rất quyến rũ, quả nhiên là một mỹ nhân hiếm có trong nhân gian. Thảo nào thất nhi lại lưu luyến không chịu trở về. Đang tính mở miệng nói cái gì đó thì thanh âm của một viên thái giám vang lên phá tan bầu không khí trầm tĩnh đến đáng sợ ở đây.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Bước vào phòng lúc này là một trang nam tử thân mặc hoàng bào, phong thái uy nghiêm từng chút từng chút một tiến về phía thái hậu. Đôi mắt tinh anh khẽ nhìn lướt qua tất cả mọi người trong phòng, sau đó tiều như phi tiều nhàn nhạt nói:

“Đã chịu trở về rồi.”

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Dạ Thiên Vũ đồng thời hành lễ.

“Đứng dậy cả đi. Vị cô nương kia là thiên kim của nhà nào, tại sao thấy trẫm mà không hành lễ?” Lãnh Dạ Trác Quân nhíu mày hỏi.

“A nàng ấy là...” Lãnh Dạ Thiên Kỳ còn chưa nói hết câu liền bị Nhượng Lam chặn họng nói trước.

“Cho ta một lý do để quý.” Nhượng Lam hí mắt nhìn cực phẩm soái ca trước mắt, Mặc Mặc nói không sai chút nào, quả nhiên là một mỹ nam khó kiếm. Y có mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt nâu cùng màu thoạt nhìn có vẻ dịu dàng nhưng nếu chăm chú nhìn kỹ liền thấy ẩn trong con ngươi có vẻ ôn nhu, ấm áp. Đây là một sự quyết đoán và tàn nhẫn đến tận xương tủy. Nếu Mộ Dung Phi Tuyết là đóa Thiên Sơn Tuyết Liên lạnh lùng và cô độc thì hẳn lại là một đóa Nhất Chi Mai thanh nhã và quyền uy.

“Vì trẫm là hoàng đế, còn ngươi là thần dân của trẫm.” Lãnh Dạ Trúc Quân cũng đồng dạng hí mắt âm thầm đánh giá Nhượng Lam.

“Chắc, ta không hành lễ bởi vì ta không phải thần dân của ngươi. Ngay cả biểu ca của ta, ta còn không hành lễ, ngươi nghĩ ngươi là ai mà khiến ta phải hạ mình?”

Một lần nữa, lời nói của Nhượng Lam lại làm cho Lãnh Dạ Trúc Quân, Thái hậu cùng toàn thể cung nữ kinh ngạc không dứt. Cô nương này rốt cuộc là ai, sao lại lớn mật như thế?

Nhận thấy bầu không khí khó xử lúc này, Lãnh Dạ Thiên Kỳ lập tức chạy tới nắm lấy ống tay áo của Nhượng Lam, tươi cười nói:

“Ai nha! Tỷ tỷ a, người đừng làm quá lên như thế, tỷ xem, các cung nữ ai nấy đều hoảng sợ kìa.”

“Hừm, ta làm quá bao giờ, ta nói sự thật mà, từ xưa đến nay ngoại trừ song thân và các vị sư phụ ta tuyệt đối không hạ mình trước bất cứ ai, hơn nữa ta còn là Quận chúa của Long Thịnh hoàng triều, vì sao ta phải hành lễ với hắn?”

“Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều?” Lãnh Dạ Trúc Quân cùng Thái hậu đồng thời quay sang nhìn Lãnh Dạ Thiên Kỳ, trong đáy mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Àn. Nàng ấy xác thật là Quận chúa của Long Thịnh.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ lập tức gạt đầu trả lời.

“Không biết Quận chúa là nhi nữ của vị nào?” Lãnh Dạ Trúc Quân lên tiếng hỏi.

“Phụ thân của ta là Nam Phong Tử Đằng, mẫu thân là Phụng Thiên Di.”

“Phụng Thiên Di...” Lạc Yên thái hậu đang lười nhác dựa lưng trên trường kỷ, sau khi nghe thấy cái tên đó lập tức ngồi thẳng dậy, thanh âm có phần gấp rút nói: “Nguyên lai là nữ nhi của nàng ta, thảo nào tính cách là đặc biệt như vậy.”

“Người quen biết với mẫu thân của ta?” Nhượng Lam chớp nhẹ hàng mi nghiêng đầu hỏi.

“Đúng vậy! Hai mươi năm trước đã có duyên gặp gỡ, mẫu thân của ngươi là một nữ nhân có trong tay cả thiên hạ.” Lạc Yên thái hậu mỉm cười nhìn Nhượng Lam một cách đầy trìu mến.

Lãnh Dạ Trúc Quân và Lãnh Dạ Thiên Kỳ hai mặt nhìn nhau trao đổi bằng ánh mắt.

“Thất đệ, đệ vốn không thích dây dưa với nữ nhân trong hoàng tộc cơ mà, sao tự dưng giờ lại...”

“Từ ca! Nàng ấy rất đặc biệt.”

“Nói vậy, đệ chọn nàng ấy làm chính phi?”

“Àn.”

“Hai người các ngươi, có gì cứ nói thẳng ra, sao lại dùng ám hiệu mà nói chuyện riêng với nhau vậy?” Nhượng Lam thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy a, tỷ tỷ nói rất đúng.” Lãnh Dạ Thiên Vũ cũng phụ họa theo.

“Hai ngươi đang nói gì vậy, có thể cho mẫu hậu tham gia không?” Lạc Yên thái hậu cũng không thua kém chen vào.

Khẽ lắc đầu, Lãnh Dạ Trúc Quân mỉm cười hướng Lạc Yên thái hậu cung kính nói:

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là một chút chuyện chính sự thôi mà, mẫu hậu người đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Căn bệnh của ta thật là kỳ lạ, có lúc cơ thể cảm thấy rất mệt mỏi, ho khan khó chịu nhưng có lúc cơ thể lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, các thái y đều không thể nào tìm ra được nguyên nhân.”

“Dĩ nhiên là tra không được rồi.” Nhượng Lam nhếch miệng nói.

“Nàng biết nguyên nhân?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhướng mày hỏi.

“Nó chính là nguyên nhân.” Nhượng Lam vừa nói vừa chỉ tay về phía hai chậu hoa đặt gần cửa sổ.

Chương 63: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (3)

Hai chậu hoa nay sao có thể là nguyên nhân được?” Lãnh Dạ Trúc Quân khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy tỷ tỷ, chúng rất thơm đấy, đệ nghĩ hoài mà có bị làm sao đâu?” Lãnh Dạ Thiên Vũ vội vàng chạy tới chỗ Nhựt Lam thò tay ra vuốt ve cánh hoa.

Thấy vậy, Nhựt Lam lập tức đánh nhẹ vào mu bàn tay của hắn, lạnh giọng quở trách:

“Không được sờ lung tung!”

“A, tỷ tỷ, tỷ thật là hung dữ.” Lãnh Dạ Thiên Vũ mặt đầy ủy khuất xê ra xa, không dám đứng gần chậu hoa nữa.

“Loại hoa đệ mới sờ vào có tên là Tử Kinh, loài hoa này bình thường vô hại, nhưng nếu để làm cây cảnh trong phòng, phấn hoa của nó sẽ phát tán khắp nơi, nếu như tiếp xúc nhiều sẽ khiến người ta mắc bệnh hen hoặc là bệnh ho trở nên trầm trọng. Chậu bên cạnh là hoa Anh Thảo, mùi thơm đặc biệt nồng nàn vào ban đêm, có tác dụng kích thích khứu giác, nếu ngửi quá lâu sẽ khiến người ngửi phải mắc bệnh cao huyết áp, choáng váng, hoa mắt. Hai loại hoa, một ban ngày, một ban đêm để cạnh nhau thế này, chưa tới ba năm bảo đảm người trong phòng này cơ thể sẽ suy nhược cho đến chết.”

Lời vừa được nói ra, tất cả mọi người còn lại trong phòng cả kinh không dứt, hai loài hoa thật sự độc hại đến như vậy ư? Thái hậu rất là yêu quý hai chậu hoa đó, ngày ngày chăm sóc nâng niu, thật không ngờ đây lại chính là nguyên nhân gây ra bệnh tình của thái hậu.

Khẽ nhíu mày quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Lạc Yên thái hậu, Nhựt Lam liền biết đây không phải chỉ là một sự vô tình ngẫu nhiên, chắc chắn là có người cố ý sắp đặt. Tiếp đó lại nhìn lướt qua ba nam nhân còn lại trong phòng, thanh âm bắt đầu nói:

“Không cần phải lo lắng như vậy, có ta ở đây, tuyệt đối không để cho Thái hậu xảy ra chuyện gì.”

Lãnh Dạ Trúc Quân nhìn Nhựt Lam một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Đa tạ.”

Lãnh Dạ Thiên Kỳ lúc này vô cùng bức bối ném cho Trúc quân một cái nhìn cảnh cáo, hàm ý của ánh mắt đó là:

“Từ ca sao lại nhìn nàng bằng cái ánh mắt hết sức phong tình ấy? Nàng ấy là của đệ, huynh không được phép giờ trò.”

Lãnh Dạ Trúc Quân nhận thấy ánh mắt đe dọa của vị đệ đệ, nụ cười trên môi càng sâu thêm mấy phần, hắn lập tức nháy mắt trả lời lại:

“Chắc, theo như ta thấy, nàng ấy hình như không thích đệ, nếu đã là như vậy, chi bằng đệ nhường nàng ấy lại cho ta đi.”

“Không được!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ lập tức phản ứng, xuất khẩu thành lời.

“Thất ca, huynh sao vậy, sao tự nhiên hét lên.” Lãnh Dạ Thiên Vũ nghiêng đầu nhìn, thanh âm đầy thắc mắc hỏi.

“Khụ khụ, không có gì.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ quay đầu sang chỗ khác, ho nhẹ vài tiếng.

“Thái hậu, ta có điều muốn hỏi a.” Nhựt Lam mỉm cười hướng Lạc Yên thái hậu hỏi

“Nói đi.”

“Hoàng thượng và thất vương gia có phải quan hệ rất mờ ám không ạ?”

Nghe vậy, Lạc Yên thái hậu bật cười thành tiếng, Lãnh Dạ Thiên Vũ thì trở mặt ra nhìn, Lãnh Dạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Dạ Trúc Quân á khẩu tại chỗ.

“Đúng vậy! Từ nhỏ đã rất thân rồi, đi đâu, làm gì cũng dính chặt lấy nhau, thậm chí khi đi tắm, đi ngủ cũng là cùng nhau.”

“Mẫu hậu!” Lãnh Dạ Trúc Quân và Lãnh Dạ Thiên Kỳ đồng thanh lên tiếng.

“Tỷ tỷ, sao tỷ biết hay vậy?” Lãnh Dạ Thiên Vũ tròn mắt hỏi.

“Có gì lạ đâu. Đệ không thấy này giờ bọn họ trao đổi bằng ánh mắt à, người liếc qua, kẻ liếc lại, cả hai cùng chớp mắt. Nếu không phải là huynh đệ song

sinh tâm ý tương thông thì chỉ có thể là từ nhỏ đã tiếp xúc thân mật với nhau cho nên mới thế.” Nhượng Lam cố ý nhấn mạnh hai chữ thân mật thật dài sau đó liếc nhìn hai huynh đệ nhà Lãnh Dạ kia.

“Nàng đừng nghĩ linh tinh, ta và hoàng thượng không có gì hết.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ vội vã lên tiếng giải thích.

“Ừ. Ta nghĩ cái gì mà người nói là linh tinh, bộ người đọc được suy nghĩ của ta chắc, ta cũng đâu có nói người và hoàng thượng có cái gì, là do người có tật giật mình đấy chứ.” Nhượng Lam đưa tay lên miệng cười khúc khích.

“Nàng...”

“Khụ, khụ.”

Sau tiếng ho ấy là một trận máu tươi phun ra từ miệng Lạc Yên thái hậu, trong phút chốc, cả căn phòng tràn ngập mùi tanh.

“Mẫu hậu.” Lãnh Dạ Trúc Quân, Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lãnh Dạ Thiên Vũ thanh âm đầy lo lắng chạy đến bên cạnh trường kỷ đỡ lấy Lạc Yên thái hậu lúc này đã bất tỉnh.

Nhượng Lam lập tức đi tới bắt mạch, khẽ nhíu mày, Nhượng Lam quay sang nhìn cung nữ hai bên trầm giọng phân phó:

“Lập tức mang hai chậu hoa kia để ra ngoài, mở hết tất cả cửa sổ trong phòng ra, còn nữa, mang tới cho ta một bộ kim châm cứu và một chậu nước ấm.”

“Ân!” Cung nữ hai bên lập tức vâng lời, nhanh chóng đi làm nhiệm vụ.

“Thái hậu chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi, không có gì đáng lo. Hoàng thượng, ta có thể ghé qua Ngự Hoa Viên một chút không?”

“Quận chúa, người sao lại muốn đến đó?”

“Ta muốn tìm một số thứ.”

“Ân. Vậy để thất đệ dẫn nàng đi.” Lãnh Dạ Trúc Quân tiểu tựa phi tiểu nháy mắt với Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Không cần, để Thiên vũ dẫn ta đi là được rồi, hai người hãy ở lại đây chăm sóc cho Thái hậu đi.”

Dứt lời, Nhượng Lam xoay lưng hướng phía cửa bước ra ngoài, Lãnh Dạ Thiên vũ cũng tức tốc chạy theo, đang đi được vài bước, tự nhiên hắn cảm thấy lạnh sống lưng, lập tức quay đầu lại hướng Lãnh Dạ Thiên Kỳ nói:

“Hờ hờ, thất ca, thật xin lỗi a, là do tỷ ấy, nếu có oán hãy oán ai kia, đừng đem mọi chuyện đổ lên đầu đệ.”

Lời vừa nói ra, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt ngày càng đen, trong lòng hận không thể đem tiểu nữ nhân kia nhốt lại, nửa bước cũng không được phép rời đi. Lãnh Dạ Trúc Quân đứng một bên âm thầm cười, xem ra trái tim phong lưu như ngọn gió nơi thảo nguyên xa xôi của thất đệ đã bị vị cô nương kia trời chặt mất rồi. Tứ ca quả thật là háo hức chờ mong đệ làm thế nào có được nàng ta đó nha.

Ngự Hoa Viên.

Đường đến Ngự Hoa Viên uốn lượn quanh co, giữa đất bằng có núi non ghép cảnh, xung quanh hồ liễu rủ soi bóng, phía xa xa cây cối xanh tươi, chim kêu riu rít, bướm lượn từng đàn, trăm hoa đua nở, gió thoảng hương trời, quả nhiên là tiên cảnh chốn nhân gian.

Nhượng Lam thong dong, tao nhã lượn dạo một vòng quanh Ngự Hoa Viên, đôi mắt chăm chú tìm kiếm vật gì đó. Lãnh Dạ Thiên Vũ đi bên cạnh thấy thế lập tức hỏi:

“Tỷ tỷ! Tỷ đang tìm cái gì?”

“Hừm, ta đang tìm một loài hoa có màu trắng, thân cây to, ban đêm tỏa hương rất thơm.”

“A. Thân cây to à, ở đây chắc không có đâu, tứ ca chỉ thích trồng mấy cây nhỏ nhắn, thấp bé thôi. Nhưng mà trong lãnh cung hình như có.” Lãnh Dạ Thiên Vũ đưa tay vuốt cằm cố gắng lục lọi trí nhớ của mình

“Lãnh cung?”

“Ân. Nơi đó bị bỏ hoang lâu rồi, hay là chúng ta đến đó thử xem.”

“Hào.” Nhượng Lam gật đầu đáp ứng

Lãnh Cung.

Tên sao địa danh vậy, nơi đây hoang vắng, lạnh lẽo, thậm chí còn có một chút âm u, rợn người. Ở đâu đó quanh đây Nhượng Lam còn nghe thấy cả tiếng khóc lóc ai oán của nữ nhân, bỗng nhiên một cơn gió lạnh lùa qua làm cho nó giật mình. Mây liễu khẽ chau, trận gió vừa rồi rất kỳ lạ, cứ như... Chắc là

không phải.

“Tỷ tỷ? Tỷ sao vậy?” Lãnh Dạ Thiên Vũ kéo nhẹ ống tay áo của Nhược Lam, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, không có gì. Chúng ta đi tiếp!”

“Àn.”

Nội viện của Lãnh cung.

Mâu quang khê sáng, Nhược Lam ngược mặt lên nhìn gốc cây cổ thụ sừng sững trước mặt, trong lòng âm thầm tính toán. Quái, ở cổ đại sao cái gì cũng hơn người thế nhỉ? Cây Ngọc Lan ở hiện đại đâu có to như thế này, chắc, nhờ cái cây này đem về hiện đại bán, bảo đảm kiếm được khối tiền, thành tỷ phú luôn cũng nên. Nghĩ vậy, mỗi anh đào khê nhếch, Lãnh Dạ Thiên Vũ đứng bên cạnh tự nhiên rung mình một cái, hần sợ nhất là nụ cười này của Nhược Lam tỷ tỷ, rất là đáng sợ a.

“Tỷ! tỷ kiếm cái cây này làm gì vậy?”

“Hừm, để chữa bệnh cho mẫu hậu của đệ chứ còn gì nữa.”

“Hờ? Cái cây này á?” Lãnh Dạ Thiên Vũ trừng mắt, chạy tới liếc mắt nhìn.

“Àn. Đệ mau hái hoa của nó cho ta đi.” Nhược Lam chớp mắt nhìn hần.

“Đệ á? Hoa mọc rải rác thế này sao mà hái?” Lãnh Dạ Thiên Vũ sừng sốt hỏi.

“Đệ đường đường là Cửu vương gia, đừng nói là ngay cả hái hoa cũng không biết nhé.” Nhược Lam cười gian tà trả lời

“Ai nha, đệ chỉ mới mười sáu tuổi thôi, tỷ nhìn đi, thân thể đệ yếu đuối như vậy, một cơn gió thoảng qua cũng làm đệ giật mình a.” Lãnh Dạ Thiên Vũ vừa nói vừa xoay xoay tà áo, nhìn hần lúc này thật là giống hệt một tiểu nữ nhân đang thẹn thùng.

Khỏe miệng mạnh mẽ cơ bắp, tên Lãnh Dạ Thiên Kỳ đó sao lại có một đệ đệ dễ thương như thế này nhỉ, thật là muốn độc chiếm làm của riêng quá đi mất.

Lúc này Lãnh Dạ Thiên Vũ len lén nhìn biểu hiện của Nhược Lam, thấy Nhược Lam cúi mặt không nói gì, hần liền phản ứng lại:

“Thôi, để đệ hái tỷ đừng giận.”

“Chắc, thôi được rồi, đứng yên ở đó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (4)

Tỷ định làm gì?” Lãnh Dạ Thiên Vũ chớp chớp mắt hỏi.

“Đệ không hái được thì tỷ hái.” Nhược Lam vươn tay gõ vào trán của hần một cái, ôn nhu nói.

“Tỷ á? Cái cây cao thế đệ còn không dám leo lên để hái, tỷ sao có thể chứ?” Lãnh Dạ Thiên Vũ há hốc miệng, sừng sốt nhìn.

“Xùy, ai nói với đệ là ta sẽ leo lên, ta đường đường là Quận chúa tao nhã, hiền thực, sao có thể có hành động đó được.” Nhược Lam vừa nói vừa vuốt ve tóc mai của mình

“Há há, hiền thực á, tao nhã á...” Lãnh Dạ Thiên Vũ bật cười không dứt, cười đến nỗi nước mắt chảy ra luôn.

Thấy hần có biểu tình như thế, Nhược Lam trừng mắt nhìn hần cảnh cáo, sau đó đi tới gốc cây Ngọc Lan với lấy cây đàn tỷ bà cũ kỹ đã bị màu của thời gian làm cho rỉ sét, gọt hài khê nhún, Nhược Lam phi thân ngồi trên cành cây gần mặt đất, nhắm mắt lại từ từ cảm nhận. Mẫu thân đã từng nói, đối với người bình thường gió là thứ vô hại, nhưng đối với một sát thủ gió chính là vũ khí, một sát thủ tài ba là người không cầm trong tay vũ khí sắc bén mà vẫn có thể tước đoạt mạng sống của đối phương, để làm được điều đó, người sát thủ phải hòa mình vào thiên nhiên. Khẽ nhếch miệng, Nhược Lam không nghĩ hôm nay mình sẽ dùng chiêu này chỉ để hái hoa.

Tiếng đàn tỷ bà vang lên khi trầm khi bổng, lúc lại réo rắt, lúc lại thê lương, từng chút từng chút một vang vọng khắp hoàng cung. Lúc này Lãnh Dạ Thiên Vũ ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn, hần thân mang võ công, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết Nhược Lam đang sử dụng nội công kết hợp với gió đang luân

chuyển để tạo thành thanh kiếm vô hình làm những cánh hoa trắng muốt kia rơi xuống. Khẽ rung mình, nếu như ví những cánh hoa kia như những con người, há chẳng phải chỉ một chiều này của tỷ ấy đã khiến biết bao máu tanh phải chảy xuống?

Tiếng đàn vừa dứt, Nhược Lam nhẹ nhàng nhảy xuống lờm Lãnh Dạ Thiên Vũ một cái, lạnh giọng nói:

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, sao không nhặt hoa cho tỷ đi!”

“A. Ân!” Lãnh Dạ Thiên Vũ giật mình, vội vàng cúi người xuống nhặt hoa.

Thái Vinh Cung.

“Tiếng đàn vừa rồi quả thật rất hay.” Lãnh Dạ Trúc Quân nhìn về phía Lãnh Dạ Thiên Kỳ, nhẹ giọng nói.

“Biết không chừng là tiếng đàn của vị phi tần nào đó đang trách cứ huynh bỏ rơi người ta cũng nên.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ khinh bỉ đáp trả.

“Chắc, phải không? Trong hậu cung của trẫm lại có người có thể tạo ra một thanh âm tuyệt diệu như thế sao?” Lãnh Dạ Trúc Quân cười ma mị trả lời.

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mày kiếm khẽ chau, câu nói của hoàng huynh... lý nào là?

“Hoàng huynh, thất ca, đệ đã trở về a!” Lãnh Dạ Thiên Vũ mặt mày hớn hờ chạy vào.

“Nàng ấy đâu rồi?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ trầm giọng hỏi.

“A, tỷ ấy đến phòng Ngự Trù rồi!”

“Đến đó làm gì?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ tiếp tục truy vấn.

“Đệ không biết, tỷ ấy không cho đệ đi theo, bảo là đệ làm phiền tỷ ấy.” Lãnh Dạ Thiên Vũ mặt đầy ảm ức tố cáo Nhược Lam.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ còn muốn mở miệng hỏi gì đó nhưng Lãnh Dạ Trúc Quân đã đi trước một bước.

“Vừa nãy đệ có nghe thấy tiếng đàn không?”

“Dĩ nhiên là có, nghe rất rõ đó nha.”

“Phát ra ở đâu vậy?” Lãnh Dạ Trúc Quân cùng Lãnh Dạ Thiên Kỳ đồng thanh hỏi.

“Hi hi là tỷ tỷ đàn đấy!” Lãnh Dạ Thiên Vũ gãi gãi đầu trả lời.

Nghe đến hai từ tỷ tỷ, hai người bọn họ đồng dạng chau mày, mỗi người một suy tính riêng. Lãnh Dạ Thiên Vũ đứng bên cạnh thu hết biểu tình này của bọn họ vào trong mắt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, trò vui sắp bắt đầu rồi!

Phòng Ngự Trù.

Nhược Lam hài lòng nhìn chăm chăm vào dụng cụ chưng cất mà bản thân mới làm ra, cổ đại này quả thật là lạc hậu, muốn chưng cất một loại tinh dầu nào đó phải bỏ công ra mà làm mấy cái thứ này. Chưng cất tinh dầu có rất nhiều cách, tuy nhiên ở thời đại này, phương pháp duy nhất có thể sử dụng chính là chưng cất bằng hơi nước. Phương pháp này dựa trên sự thẩm thấu, hòa tan và khuếch tán theo hơi nước của những hợp chất hữu cơ trong tinh dầu chứa trong các mô khi tiếp xúc với hơi nước ở nhiệt độ cao. Sự khuếch tán sẽ dễ dàng khi tế bào chứa tinh dầu trương phồng do nguyên liệu tiếp xúc với hơi nước bão hòa trong một thời gian nhất định. Nhược Lam xán tay áo rộng thùng thình lên cao, bắt đầu công việc chế ra “giải độc” chữa bệnh cho Thái hậu.

Một canh giờ sau.

Phòng Ngự Trù đầu đầu cũng ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã, không quá nồng nàn cũng không quá nhàn nhạt. Ba vị cung nữ đứng hầu ở ngoài ai ai cũng tò mò không biết vị cô nương lạ mặt kia đang làm gì ở trong, tại sao phòng bếp lại có mùi thơm dễ chịu như vậy, thật là khiến người ta yêu thích a. Bất quá Cửu vương gia đã căn dặn không ai được phép làm phiền nàng, hơn nữa ngài còn gọi nàng là tỷ tỷ, thân phận chắc không đơn giản, bọn họ không thể đắc tội được.

Nghe thấy tiếng cánh cửa được mở ra, các cung nữ lập tức nghiêm chỉnh cúi đầu, thấy vậy Nhược Lam ôn nhu nói:

“Có thích mùi thơm của nó không? Nếu thích, sau này có thời gian, ta sẽ dạy các ngươi làm cái này.” Vừa nói Nhược Lam vừa chỉ vào cái lọ thủy tinh trên tay.

Dứt lời, cả ba cung nữ kinh ngạc không thôi, một người trong số đó linh hoạt ứng đáp:

“Đa tạ tiểu thư đã quan tâm, chúng nô tỳ nhất định sẽ chuyên tâm học hỏi.”

“Ngươi tên gì?” Nhược Lam nghiêng đầu nhìn cung nữ vừa mới lên tiếng.

“Bẩm tiểu thư, nô tỳ tên Đóa Đóa.” Đóa Đóa cúi thấp đầu cung kính trả lời.

“Đóa Đóa, cái tên rất đẹp, người là nô tỳ hầu hạ ở đây?”

“Vâng ạ!”

“Được rồi, ta có việc phải đi, sau này sẽ quay lại tìm các người.”

Dứt lời, Nhựt Lam tay cầm tinh dầu hoa Ngọc Lan ung dung tiến về Thái Vinh Cung

“Tỷ tỷ, tỷ đã trở lại à!” Lãnh Dạ Thiên Vũ mặt đầy ủy khuất nhào vào lòng Nhựt Lam

Khẽ nhú mày, Nhựt Lam nghiêng đầu nhìn về phía huynh đệ nhà họ Lãnh Dạ kia, thanh âm có chút buồn bực hỏi:

“Hai người đã làm gì đệ ấy vậy?”

“Trẫm đâu có làm gì, chỉ là cùng đệ ấy đánh một ván cờ thôi mà.” Lãnh Dạ Trúc Quân tiểu tựa phi tiểu dựa người vào ghế, ôn nhu đáp.

“Không đúng, hoàng huynh và thất ca hòa nhau lại ức hiếp đệ, bọn họ trao đổi bằng ánh mắt à.” Lãnh Dạ Thiên Vũ phụng phịu nói.

“Được rồi, đợi tỷ chữa khỏi bệnh cho mẫu hậu của đệ trước, sau đó sẽ đòi cho đệ một cái công đạo được chưa?” Nhựt Lam trong mắt toàn là ý cười, khẽ đưa ngón tay thon dài lên vuốt cái mũi của hắn.

“Àn.” Lãnh Dạ Thiên Vũ vui mừng, sau đó trừng mắt nhìn hai vị ca của mình, mỉm cười đầy đắc ý.

Hai cung nữ ban nãy được phân phó nhiệm vụ lập tức bước vào, trên tay họ là một chậu nước ấm, một bộ kim châm cứu và một bếp than đã rực hồng, Nhựt Lam mỉm cười, nhẹ giọng phân phó:

“Các người đem lọ thủy tinh này nhỏ ba giọt vào chậu nước sau đó bắt lên bếp than đi!”

“Àn.”

Tiếp đó Nhựt Lam xoay người tiến về phía chỗ Lạc Yên thái hậu, nhẹ nhàng nâng người của thái hậu ngồi dậy, sau đó dùng ngón châm châm vào huyệt bách hội, huyệt thần đình và huyệt thái dương, ba huyệt đạo quan trọng trên đầu của Thái hậu.

Lúc này một mùi hương dịu nhẹ, tinh khiết đã lan tỏa khắp căn phòng, Lãnh Dạ Trúc Quân thân là hoàng đế, những hương liệu được gọi là trân quý hẳn đều đã tiếp xúc qua, tuy nhiên mùi hương này quả thật hẳn chưa bao giờ ngửi thấy, mùi thơm thật sự rất dễ chịu, bao nhiêu căng thẳng, áp lực theo đó mà tiêu tan hết. Không chỉ có Lãnh Dạ Trúc Quân mà còn cả Lãnh Dạ Thiên Kỳ và Lãnh Dạ Thiên Vũ cùng hai vị cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng cảm thấy như vậy. Lãnh Dạ Thiên Vũ tiến lại gần chậu nước được đặt trên bếp than, tò mò hỏi:

“Tỷ tỷ! Đây có phải là mùi thơm của cái cây ban nãy không?”

“Đúng vậy, tên nó là Ngọc Lan, tỏa hương rất thơm vào ban đêm, nếu như đem chưng cất thành tinh dầu sẽ có công dụng thanh lọc không khí, giúp cân bằng tình trạng rối loạn trong cơ thể, giảm sự căng cơ và huyết áp cao.”

“Oa, nhiều công dụng vậy sao.” Lãnh Dạ Thiên Vũ tròn xoe mắt kinh ngạc

Nhựt Lam đưa tay lên miệng che đi nụ cười, tiểu đệ đệ này thật là dễ thương nha! Biểu hiện vô cùng phong phú à!

“Tỷ tỷ, nhưng sao tỷ biết trong Hoàng Cung có trồng cái cây đó?”

“Vậy là đệ đệ không biết rồi, Ngọc Lan vốn là loài hoa vô cùng được yêu thích của hoàng tộc, nó tượng trưng cho sự thuần khiết thanh nhã, bất kể Hoàng Cung nào cũng phải có một cây.”

“Quận chúa điện hạ, bệnh của mẫu hậu sẽ khỏi chứ?” Lãnh Dạ Trúc Quân lên tiếng hỏi.

“Hoàng thượng người yên tâm đi, sử dụng phương pháp này của ta, trong vòng hai tháng, Thái hậu sẽ khỏe mạnh trở lại.”

“Được như vậy là tốt rồi.” Lãnh Dạ Trúc Quân hài lòng nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười này của hắn, Nhựt Lam bỗng nhiên khựng lại, mâu quang khẽ lóe lên một tia dị sắc nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại dáng vẻ thân nhiên thường ngày. Biểu tình của Nhựt Lam mặc dù chỉ xảy ra trong vài giây nhưng Lãnh Dạ Trúc Quân vốn là người rất tinh tế trong việc quan sát biểu hiện của người khác, hẳn lập tức nhận ra ánh mắt vị Quận chúa này nhìn hắn có điều gì đó bất thường, nhưng hắn lại không rõ bất thường ở chỗ nào. Không phải là ánh mắt si mê của nữ nhân cũng không phải là sự ngưỡng mộ thương tình, mà là một cái gì đó e sợ, một cái gì đó rất tà dị. Nhựt Lam, Trúc Quân mỗi người rơi vào một suy nghĩ riêng.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lãnh Dạ Thiên Vũ hai mặt nhìn nhau lắc đầu, họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa hai người này, tự nhiên đang nói chuyện lại im

bật như thế. Thật là kỳ lạ a!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (5)

Nhận thấy tình huống có vẻ khó xử, Lãnh Dạ Thiên Vũ liền tiến lên lay nhẹ cánh tay của Nhược Lam. Lúc này, Nhược Lam mới hoàn hồn quay sang nhìn hấn, buồn bực nói:

“Không có gì đâu! Tỳ cảm thấy hơi mệt một chút thôi.”

“Thì ra là Quận chúa cảm thấy mệt mỏi trong người, chỉ bằng người hãy ở lại đây nghỉ ngơi đi. Dù sao...” Lời còn chưa có nói xong thì đã bị một thanh âm lạnh lạnh vang lên ngăn cản.

“Không được!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhanh như chớp tiến đến ôm eo của Nhược Lam, trừng mắt nhìn Lãnh Dạ Trúc Quân.

“Ái chà! Thất đệ, sao đệ lại phản ứng mãnh liệt như thế a?” Lãnh Dạ Trúc Quân thanh âm mang vài phần trêu chọc, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn chăm chăm vào cánh tay đang ôm lấy eo của Nhược Lam.

“Hoàng huynh, đừng tưởng đệ không biết huynh nghĩ gì.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhếch miệng nói.

Nhược Lam càng lúc càng cảm thấy khó thở, đầu lại bắt đầu choáng váng. Khẽ thở dài, Nhược Lam xoay người tựa vào vòm ngực rắn chắc của hấn, thanh âm chứa đựng sự mệt mỏi:

“Người đưa ta trở về thôi, ta không muốn ở đây.”

Nghe vậy Lãnh Dạ Thiên Kỳ hắt cằm về phía hoàng huynh của mình, trên miệng nở nụ cười thắng lợi. Lãnh Dạ Trúc Quân thấy vậy lập tức lắc đầu, giọng hai tay lên đầu tỏ ý đầu hàng. Lãnh Dạ Thiên Vũ lúc này cũng chạy đến đưa tay sờ vào trán Nhược Lam, thanh âm đầy lo lắng nói:

“Tỷ tỳ, tỳ bị sốt rồi, đệ đệ cho mời ngự y.”

“Không cần đâu, đệ mời làm gì, tỷ chính là đại phu nè, hơn nữa tỷ có chuyện muốn nhờ đệ.” Nhược Lam nhíu mày nói.

“Àn. Tỷ nói đi.”

“Đệ hãy đến gốc cây Ngọc Lan ban nãy, lấy cây đàn tỳ bà đem đến cho tỷ.”

“Àn. Nhưng...” Lãnh Dạ Thiên Vũ đang tính hỏi thêm gì đó nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Nhược Lam, hấn liền nuốt những lời muốn hỏi vào trong, lập tức chạy đi làm nhiệm vụ.

Sau khi Lãnh Dạ Thiên Vũ rời đi, Nhược Lam ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lãnh Dạ Trúc Quân, vẫn là dùng ánh mắt dị thường đó nhìn hấn, tiếp đó nhẹ giọng nói:

“Bệnh tình của Thái hậu cũng không còn gì nguy hiểm, hiện tại thân thể ta không khỏe, khi khác sẽ ghé thăm người.”

“Àn. Ta cũng không quấy rầy nữa.”

Vương phủ.

Thời điểm bọn họ trở về cũng đã là xế chiều, Lãnh Dạ Thiên Kỳ vừa mới bế Nhược Lam đặt chân vào Tiễn sảnh thì ngay lập tức một đoàn cơ thiếp xiêm áo lóa lẹt, phấn son đầy mặt đã lao nhao tiến về phía bọn họ.

“Thần thiếp thỉnh an Vương gia.” Lý trắc phi phong thái điềm đạm, phúc thân hành lễ.

“Tiện thiếp tham kiến Vương gia.” Mười bốn cơ thiếp còn lại cũng đồng thanh phúc lễ.

“Đứng dậy cả đi.”

“Vương gia, vị tiểu thư này là bị ốm sao? Sắc mặt nàng không được tốt. Có cần thiếp cho mời đại phu tới hay không?” Lý trắc phi sau khi đứng lên liền lo lắng hỏi.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhíu mày, đôi mắt không ngừng quan sát biểu tình của Nhược Lam.

Cảm nhận được ánh mắt thăm dò của hắn, Nhựt Lam lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Lý trắc phi, bộ dáng của nàng ta lúc này rất nhu mì, thậm chí trên khuôn mặt có phảng phất nét phiêu muộn, cứ như thể vì bệnh tình của nó mà lo lắng vậy. Thế nhưng mẫu thân từng nói rằng, không nên nhìn bề ngoài của một nữ tử mà đánh giá, đó chính là sai lầm lớn nhất của nam nhân, thân là nữ nhân nhà Phi Yến, quyết không được để bề ngoài của chính nữ nhân đánh lừa, đó là điều xỉ nhục lớn nhất. Khẽ nhíu miêng, Nhựt Lam thâm trầm nói:

“Cảm tạ Lý trắc phi đã lo lắng, chỉ là thân thể có chút không thoải mái. Thiên Kỳ, đưa ta về phòng.”

Lãnh Dạ Thiên Kỳ thấy Nhựt Lam không có bất cứ biểu hiện tức giận nào mới yên tâm thở phào một hơi, tiếp đó lướt qua mặt các cơ thiếp, bế Nhựt Lam trở về phòng. Lý trắc phi lúc này đầu cúi thấp, đáy mắt thoáng hiện lên một đạo quang sắc lạnh liếc nhìn bóng lưng của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, các cơ thiếp còn lại ai cũng bất bình không thôi, Vương gia chưa bao giờ đối xử dịu dàng với bọn họ như vậy, thậm chí còn dám gọi thẳng tên của Vương gia, ả ta là ai mà có được đặc quyền đó chứ.

Tây sương phòng.

Sau khi đặt Nhựt Lam nằm xuống giường, Lãnh Dạ Thiên Kỳ vờn bàn tay thon dài lên vuốt ve khuôn mặt của Nhựt Lam, thanh âm ôn nhu hỏi:

“Nàng thật sự không sao?”

“Ừm, hơi mệt một chút, ta sẽ khá hơn nếu nguời rời khỏi đây.” Nhựt Lam lạnh lùng đáp trả.

Lời vừa dứt, cánh tay thon dài của hắn khựng lại, đáy mắt ẩn hiện một tia mất mát, thanh âm có chút bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi.”

Sau câu nói đó, hắn lập tức xoay người rời khỏi phòng.

“Chủ nhân!” Lãnh Huyết, Liễu Mặc đồng thanh gọi.

“Ừm.”

Nghe thấy thanh âm yếu ớt của Nhựt Lam, Lãnh Huyết chau mày bay về phía đầu giường, tiếp đó những cánh hoa tường vi lam bỗng nhiên xuất hiện bao quanh cả căn phòng, một mùi thơm mát lạnh xộc vào mũi làm nó cảm thấy vô cùng thoải mái. Ước chừng khoảng nửa khắc sau, những cánh tường vi biến mất, kế tiếp là thanh âm quen thuộc của Liễu Mặc vang lên:

“Chủ nhân, nguời thấy khỏe hơn chưa?”

“Àn. Ta đỡ rồi.” Nhựt Lam mỉm cười trả lời.

“Chủ nhân! Nguời nên cẩn thận, thứ đó không tốt đâu.” Lãnh Huyết ngồi trên đùi Nhựt Lam, nhàn nhạt nói.

Liễu Mặc cũng bay tới ngồi cạnh Nhựt Lam, sau đó nhanh nhẩu nói:

“Lãnh Huyết nói đúng a, thứ đó không tốt, không tốt.”

Nhìn thấy dáng vẻ khả ái của Liễu Mặc, Nhựt Lam nhin không được vờn tay捏捏 má của hắn một cái, kế đó mới thấp giọng hỏi:

“Lãnh Huyết, nguời nghĩ sao về Lãnh Dạ Trúc Quân?”

“Kiếp tước của hắn là một thư sinh nghèo, tính tình vô cùng thiện lương, bởi vì cứu sủng vật của Thiên hậu cho nên mới qua đời, vì muốn thay sủng vật trả ơn cứu mạng cho nên Thiên đế và Thiên hậu quyết định cho hắn trở thành chân mệnh thiên tử, được thần linh bảo hộ ở kiếp này.”

“Thì ra là như vậy, thảo nào...” Sau lời nói lấp lửng ấy, Nhựt Lam lại tiếp tục rơi vào trầm mặc. Lãnh Huyết và Liễu Mặc bốn mắt nhìn nhau khẽ gật đầu, đồng dạng biến mất.

Đào Viên.

“Trắc phi!” Thu Hồng, nhất đẳng nha hoàn phúc thân hành lễ, sau đó nói tiếp: “Đã cho nguời điều tra nhưng đến giờ vẫn chưa có manh mối ạ.”

Lý trắc phi đang ngồi thưởng trà nghe vậy lập tức ngẩng đầu:

“Sao có thể...không lý nào lại như vậy!”

“Nô tỳ nghĩ nàng ta ắt hẳn là một cô nhi, bởi thế cho nên đến giờ mới không điều tra được thân thế của nàng ta.” Thu Hồng thấy Lý trắc phi sắc mặt khó coi, lập tức tiến lên nói.

“Được rồi, nguời lui ra đi.” Lý trắc phi phất tay áo, hướng Thu Hồng nói.

“Ân.”

Sau khi Thu Hồng rời đi Lý trắc tâm bất an không thôi, nàng ta không thể nào là một cô nhi được. Vị cô nương đó da thịt trắng nõn, mi thanh mục tú, đáng đi uyển chuyển quyết không phải hạng ngu dân tầm thường. Nghĩ tới đây, Lý trắc phi âm thầm cắn răng, sự xuất hiện của nàng ta chính là trở ngại lớn nhất cho vị trí chính phi của nàng, nhất định phải diệt trừ.

Nguyệt Viên.

“Đại tỷ, tỷ mau nghĩ cách gì đi!” Hồng y nữ tử chau mày nói.

“Thất muội, không được nóng vội, dục tốc bất đạt.” Huỳnh y nữ tử vội vàng lên tiếng.

“Nhị tỷ a! Tỷ sao có thể nhẫn nhịn như thế.” Thất phu nhân bất bình nói.

“Thất muội, nhị muội nói đúng đấy, dựa vào sự việc chiều nay thì thấy, Vương gia rõ ràng hết mực cưng chiều à ta, nếu như chúng ta vô cớ gây sự, chắc chắn sẽ tự chuốc họa vào thân.”

“Ân. Tỷ tỷ, tỷ nói vậy phải chăng đã có cách?” Nhị phu nhân mỉm cười hướng Đại phu nhân hỏi.

“Các muội nghĩ sao?” Đại phu nhân đưa tay lên vuốt ve mái tóc đen bóng của mình, thanh âm lạnh buốt nói.

Nhị phu nhân cùng Thất phu nhân hai mặt nhìn nhau, bọn họ sao lại không biết, xưa nay Đại phu nhân luôn là người tức trí đa mưu, chính vì vậy bọn họ mới cố ý tạo quan hệ tốt với nàng ta, chỉ hi vọng nàng ta không tính kế lên người bọn họ, xem ra chuyện lần này phải dựa vào Đại phu nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (6)

Sáng ngày hôm sau.

Nhược Lam đang say ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra, lập tức mở mắt ngồi dậy, nó nhìn thấy A Hoa, nha hoàn được phân phó hầu hạ nó tiến vào, vẻ mặt vô cùng gấp rút nói:

“Tiểu thư, có chuyện rồi!”

Khẽ nhíu mày, Nhược Lam nhàn nhạt hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Lý trắc phi bị trúng độc...” A Hoa ngập ngừng nói.

“Trúng độc? Chắc không phải có liên quan gì tới ta chứ?” Nhược Lam nhếch miệng hỏi.

“A! Sao tiểu thư biết?” A Hoa sững sốt nhìn chằm chằm Nhược Lam.

“...” Nhược Lam không trả lời câu hỏi của A Hoa, trực tiếp xoay người rời khỏi giường, phong thái hết sức điềm tĩnh tiến tới bàn trang điểm, thanh âm thích thú vang lên:

“A Hoa, không cần phải vội, cứ để bọn họ chờ.”

“Vâng.” A Hoa sau một hồi thất thần cuối cùng cũng hiểu được đôi chút, tuy rằng chỉ mới hầu hạ vị tiểu thư này chưa tới một ngày, nhưng mà nàng rất có cảm tình với tiểu thư. Nàng cũng tin tiểu thư không phải là người như vậy, nhất định là có kẻ muốn hàm oan cho người.

Hai khắc thời gian trôi qua, Nhược Lam cùng A Hoa ung dung tiến vào Tiền sảnh, mắt phượng sắc bén liếc nhìn bạch y nữ tử khuôn mặt tái nhợt đang dựa vào người của ai kia, tiếp đó là nhìn về phía mười bốn cơ thiếp còn lại, khóe miệng khẽ cong lên, thanh âm nhẹ nhàng hỏi:

“Không biết Vương gia mời ta tới đây là có chuyện gì?”

“Nàng...” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mày kiếm chau lại, hần quả thật không biết phải mở lời như thế nào, có thật là nàng hạ độc Bội nhi? Với tính cách của nàng không gì là không thể...

Lãnh Dạ Thiên Vũ nhìn thấy sự khó xử trên khuôn mặt của thất ca nhà hần, lập tức lên tiếng giải vây:

“Tỷ tỷ, sáng nay sau khi Lý trắc phi ăn điểm tâm xong, nàng liền cảm thấy đau bụng, đầu choáng váng, sắc mặt trắng bệch, các nha hoàn vội vàng đi mời đại phu, kết quả là...”

“Kết quả là, đại phu nói nàng bị trúng độc? Kể đến là Vương gia xét xử những ai a vào phòng bếp sáng nay, cuối cùng tra ra được A Hương, nha hoàn hầu hạ ta đã hạ độc? Mà người sai khiến nàng ta làm chuyện đó chính là ta?” Nhược Lam hít một hơi, tiểu tẩu phi tiểu nhìn chăm chăm vào A Hương đang quỳ gối trên mặt đất.

“Ân! Tỷ tỷ, tỷ lợi hại nha.” Lãnh Dạ Thiên Vũ cười toe toét nói.

“Hừ, lòng dạ người thật ngoan độc, dám dùng cả chiêu này hại Lý trắc phi, ta hôm nay phải thay trời hành đạo...” Thất phu nhân tiến đến cạnh Nhược Lam, toan giơ tay lên động thủ, thế nhưng tay vừa mới giơ ra, lời còn chưa nói hết, cả Tiền sảnh đều nghe thấy một tiếng “chát” vọng lại. Thất phu nhân ngã lộn ra đất, khỏe miệng còn vương một ít máu tươi, kinh sợ nhìn Nhược Lam.

“Hừ! người chẳng qua cũng chỉ là thứ nữ của nhà họ Nhu, dựa vào cái gì mà dám đứng ngang hàng nói chuyện với ta, hơn nữa còn cả gan động thủ, có phải là muốn ta giết hết cả gia tộc nhà người.” Nhược Lam con người lúc này đã chuyển sang màu tím, thanh âm thấp phẫn băng lãnh vang lên, khiến tất cả những ai có mặt ở đây đều phải rùng mình.

“Gia! Yêu quái a, mắt của nàng ta... mắt của nàng ta...” Nhị phu nhân đứng bên cạnh hoảng hồn hét lên.

“Nha, người nói ai là yêu quái?” Nhược Lam đảo mắt liếc về phía Nhị phu nhân, trong mắt sát khí thập phần rõ ràng. Tất cả mọi người có mặt trong phòng không hẹn mà cùng nhau rét run, đặc biệt là Nhị phu nhân đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch nói không nên lời.

“Làm sai? Ta làm sai cái gì? Hừ, hạ độc Lý trắc phi? Nàng ta không xứng, ta hôm nay ở trước mặt các người đủ tự tin để nói rằng xét về nhan sắc, ta xinh đẹp hơn nàng ta, xét về thân phận, ta cao quý hơn nàng ta, xét về tài năng ta ưu việt gấp trăm lần, hơn nữa ta đầu độc nàng ta vì lý do gì?” Nhược Lam vừa nói vừa tiến về Thất phu nhân đang ngồi bệt trên mặt đất, bàn chân phải nhỏ nhắn âm thầm vận lực giẫm lên cánh tay thon dài của nàng ta.

“AAAAA!! Thất phu nhân đau đớn hét lên.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lý trắc phi, mười bốn cơ thiếp cùng các nha hoàn hầu hạ trong phòng mở to mắt hết cỡ, hết nhìn Nhược Lam rồi lại nhìn Thất phu nhân, riêng chỉ có Lãnh Dạ Thiên Vũ là bình chân như vại.

“Đủ rồi! Nhược Lam nàng hơi thái quá rồi đó.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mảy kiếm nhướng lên, trầm giọng quát.

“Ái chà! Dám quát cả ta cơ à, Lý trắc phi, người nói xem, hại người ta được lợi gì?” Nhược Lam như có như không liếc nhìn Lý Bội Bội.

Nghe đến tên mình, Lý trắc phi e sợ ngẩng đầu nhìn, thanh âm yếu ớt nói:

“Ta...”

“Dĩ nhiên là có thể leo lên vị trí chính phi, diệt trừ được mối nguy hại lớn, trong phủ ai mà không biết Vương gia yêu mến trắc phi như thế nào.” Đại phu nhân lấy lại bình tĩnh, giễu cợt nói.

“Chính phi? Nguy hại? Vũ đệ, đệ nói xem tỷ tỷ của đệ là ai?” Nhược Lam nghiêng đầu nhìn về phía Lãnh Dạ Thiên Vũ, lạnh lùng nói.

“Là Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, nhi nữ của cựu Thái tử Nam Phong Tử Đẳng uy danh thiên hạ hai mươi năm năm về trước.” Lãnh Dạ Thiên Vũ một bên nhàn nhã uống trà lên tiếng trả lời.

Hắn vừa nói xong, Lý trắc phi cùng mười bốn cơ thiếp sắc mặt thời đại biến, đặc biệt là Đại phu nhân hai mắt mở to âm thầm cắn chặt răng. Nhược Lam hít một hơi thu lại biểu tình này của nàng ta, trong lòng phen tính toán.

“Đã nghe rõ chưa, ta không quan tâm phu quân của ta là ai, tuy nhiên yêu cầu của ta không quá khắt khe cũng không quá dễ dãi. Ta không quan tâm trước đây hắn sống như thế nào, cái ta quan tâm là hắn dùng cách nào để yêu ta. Điều ta cần là một nam nhân đáng hiển tất cả linh hồn và thể xác của hắn cho ta, sẽ vì ta mà không chung đụng với bất kỳ nữ nhân nào khác. Chỉ dựa vào một yếu tố này thôi, gia của các người hoàn toàn không xứng! Hơn nữa ta còn là Quận chúa cao cao tại thượng, muốn cả giang sơn còn được hưởng hồ chi là một chức Vương phi nhỏ bé.” Nhược Lam vừa nói vừa liếc mắt nhìn chăm chăm vào Đại phu nhân khiến cho nàng ta mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng.

“Tỷ tỷ, nói quá hay!” Lãnh Dạ Thiên Vũ ngồi trên ghế lớn vỗ tay không ngừng, hướng Nhược Lam khích lệ.

“A Hương, người nghe cho kỹ, chỉ cần người không phạm ta, ta quyết không phạm người, nhưng nếu cả gan dám phạm ta, ta sẽ trả lại người gấp trăm lần, ngày hôm nay người đã phạm vào đại kỵ của ta, vậy thì cũng đừng trách bản Quận chúa ta đây tuyệt tình!”

A Hương lúc này tim đập liên hồi, sắc mặt tái xanh không ngừng run rẩy, nàng quả thật không ngờ mình lại đắc tội với Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, đêm hôm qua nhất đẳng nha hoàn hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân đã đến tìm nàng, sau đó giao cho nàng một gói thuốc nói rằng Đại phu nhân muốn nàng làm chuyện này, lúc đó nàng chỉ nghĩ Đại phu nhân là chủ tử của nàng, chủ tử nói, phận nô bộc sao có thể không nghe, hơn nữa đây chẳng phải là có lợi cho Trắc phi cùng những cơ thiếp khác sao? Nếu là như vậy, nàng sao có thể khước từ? Chỉ là người tính không bằng trời tính, người mà Đại phu nhân dụng vào thân phận lại không tầm thường chút nào. Xem ra hôm nay nàng không thoát được, nghĩ vậy A Hương quỳ gối, dập đầu ba cái, thanh âm run rẩy nói:

“Xin Quận chúa tha mạng cho nô tỳ, nô tỳ xin khai, nô tỳ xin khai.”

A Hương vừa dứt lời, Đại phu nhân sợ hãi cúi thấp đầu, bàn tay trắng nõn âm thầm bấu chặt vào khăn tay, cuộc sống của nàng từ nay coi như hết, hết thật rồi!

“Khỏi cần người nói, ta biết ai là kẻ chủ mưu rồi, ta nói thế đúng không? Đại phu nhân.” Nhược Lam ngậm nga ba chữ chữ Đại phu nhân thật dài, từ quang sắc bén không ngừng quét về phía nàng ta.

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mạnh mẽ liếc nhìn Đại phu nhân, hẳn quả thật không ngờ nàng lại chính là chủ mưu, ban đầu hẳn chọn nàng là bởi vì ở nàng có sự sắc sảo và tinh tế mà một nữ nhân bình thường không có, thật không ngờ chính điều này lại làm nên sự hiểu lầm ngày hôm nay.

“Đại phu nhân! Nàng còn gì để nói?”

“Gia! Là thiếp sai rồi, xin người niệm tình thiếp hầu hạ người bao nhiêu năm nay mà tha cho thần thiếp, cầu xin người.” Đại phu nhân nước mắt không ngừng chảy xuống, quỳ gối ôm lấy chân hần, thanh âm tha thiết nói.

“Bình sinh ta ghét nhất là loại nữ nhân tính kế trên người kẻ khác, không những thế còn dám ngoan độc hại Bội nhi, hãm hại Quận chúa! Ta ở đây chính thức tuyên bố, tước bỏ danh phận Đại phu nhân, đuổi ra khỏi phủ.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ hất chân đá nàng ta văng xa mấy thước, thanh âm lạnh nhạt nói.

Đại phu nhân thân thể yếu đuối, sao có thể chống chọi với một cước của hần, máu tươi lập tức thổ ra khiến cho các cơ thiếp khác tái mặt, không ai dám hó hé bất cứ điều gì.

Đại phu nhân không ngờ hẳn lại có thể tuyệt tình như vậy, cắn chặt răng nhẫn nhịn cơn đau ở bụng, cảm phần liếc nhìn Nhược Lam sau đó hung ác nói:

“Thần thiếp tuy là chủ mưu nhưng nhị muội và thất muội cũng có phần, hôm qua chẳng phải hai người đến hỏi ý kiến ta sao?”

Lời vừa nói ra, Nhị phu nhân cả kinh quỳ gối nói:

“Là thần thiếp ngu muội bị Đại phu nhân chi điểm, thế nhưng thần thiếp... thần thiếp...”

Nàng ta còn chưa nói hết thì đã bị Lãnh Dạ Thiên Kỳ trừng mắt, nghiêm giọng chỉ trích:

“Nhị phu nhân, nàng thật khiến ta thất vọng, thật không ngờ một nữ tử từ bề ngoài ôn nhu như nàng lại có thể thông đồng với nàng ta làm ra loại chuyện này, nàng hãy theo nàng ta rời khỏi phủ đi.”

“Gia! Thất phu nhân ôm bàn tay đã sưng tấy do bị Nhược Lam hành hạ tới quỳ xuống bên cạnh Lãnh Dạ Thiên Kỳ, bộ dáng thập phần đáng thương nói:

“Xin gia khai ân, nhị tỷ và thiếp sai lầm rồi, xin người cho chúng thần thiếp một cơ hội.”

“Đủ rồi! Đem ba người bọn họ đuổi ra ngoài!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt đầy hắc tuyến, lạnh giọng phân phó.

“Không đơn giản như vậy chứ! Người xử xong rồi, giờ đến lượt ta!” Nhược Lam mỉm cười tươi tắn nhìn ba nữ tử đang quỳ gối trước mặt, trong lòng khinh bỉ không thôi.

“Nàng còn muốn thế nào?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhíu mày hỏi, nữ nhân bị đuổi ra khỏi phủ chính là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất rồi, hẳn làm như vậy tất cả là vì nàng, nàng lẽ nào lại không ưng ý?

“Các người có thể khinh thường ta nhưng tuyệt đối không được phép vu oan cho ta! Ta đã nói rồi, kẻ nào dám phạm ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Nói tới đây, từ quang của Nhược Lam lóe lên một cái nhìn quý dị, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Thất phu nhân hoảng sợ run lên bần bật.

“Tiêu Kiếm, người ra đây!”

Dứt lời, một nhân ảnh thân mặc hắc y lướt nhẹ qua mặt Lãnh Dạ Thiên Kỳ, quỳ trước mặt Nhược Lam.

“Đem lọ này cho bọn họ uống đi!” Nhược Lam lấy trong ống tay áo một lọ sứ nhỏ đưa cho Tiêu Kiếm.

Nhận được mệnh lệnh, Tiêu Kiếm nhanh như chớp tiến về phía Đại phu nhân, đôi mắt đen lạnh lùng tách miệng của Đại phu nhân sau đó đổ một loại chất lỏng màu hồng bắt nàng ta nuốt xuống, tiếp đó lui về đứng sau lưng Nhược Lam.

“Loại chất lỏng người vừa uống có tên là Hồn Lạc Bích, phạm là kẻ nào uống vào, trong vòng nửa canh giờ thần trí sẽ trở nên hỗn loạn, hư hư ảo ảo, không biết mình là ai, từ đầu tới, giống như kẻ ngốc vậy.” Nhược Lam nhếch miệng cười.

Đại phu nhân nghe vậy, kích động không thôi, lập tức ngắt xiu.

“Tự làm tự chịu, người dùng cái đầu của mình để hại người, ta hôm nay chỉ là thay trời hành đạo, tránh cho người ra ngoài lại tiếp tục hại người. Nhị phu nhân, Thất phu nhân, hai người các người biết nhưng lại không nói, nếu vậy sinh ra cái miệng để làm gì, Tiêu Kiếm, người xem chuyện này phải giải quyết

thế nào đây?” Nhược Lam quay đầu nhìn về phía Tiêu Kiếm chớp nhẹ hàng mi.

Tiêu Kiếm lập tức tiến về phía Nhị phu nhân và Thất phu nhân ép bọn họ uống hai viên thuốc gì đó, sau khi nuốt xuống, Nhị phu nhân và Thất phu nhân máu tươi tràn ra khỏi miệng, đôi mắt mở to hết cỡ, trên khuôn mặt thể hiện sự thống khổ, hai tay ôm lấy cổ, nói không ra hơi.

“Tỷ tỷ, bọn họ có phải là sẽ không nói được nữa?” Lãnh Dạ Thiên Vũ tò mò hỏi.

“Đúng vậy, trở thành người câm!” Nhược Lam đưa tay lên miệng che đi nụ cười lạnh đến thấu xương của mình, sau đó lại liếc mắt về phía A Hương, trầm giọng nói:

“A Hương, người cuối cùng cũng chỉ là một nha hoàn, chủ tử sai bảo, phận nô tỳ không thể không nghe, ta cũng không muốn bức bách người. Tuy nhiên cũng khó có thể giữ người ở trong phủ, người cũng nên rời đi.”

“Đa tạ Quận chúa đã tha mạng.” A Hương từ trong hoảng sợ hồi thần lại, cả kinh đập đầu cảm tạ.

“Nhìn ta làm gì, nữ nhân của người sắc mặt rất khó coi kia kia, mau mau đem nàng ta trở về đi, lỡ có chuyện gì người lại đổ oan cho ta, tội danh lớn ấy ta đây không dám nhận.”

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ toan vươn tay ra ôm lấy Nhược Lam, hần biết là hần không đúng, là hần nghi ngờ nàng, thế nhưng cánh tay vừa mới giờ ra được một nửa liền bị Tiêu Kiếm nhanh chân đứng chắn ở phía trước:

“Không được vô lễ với tiểu thư!”

Nhược Lam thấy vậy cười tủm tỉm không thôi, tên Tiêu Kiếm này ngó vậy mà tốt ghê nha, đại ca thật là tốt bụng mà, cho mượn một tên Tiêu Kiếm tuyệt vời thế này, hi hi sau này trở về nhất định sẽ có quà cho huynh ấy.

Lãnh Thiên Vũ đứng một bên thấy Nhược Lam mặt toàn ý cười, lập tức ghé sát vào người nó nói:

“Tỷ tỷ! Sao tỷ cười hoài vậy? Chắc không phải...” Lãnh Dạ Thiên Vũ lén nhìn bóng lưng của Tiêu Kiếm, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy để nói:

“Vớ vẩn, đừng có mà suy đoán lung tung!” Nhược Lam ném cho hần một cái nhìn cảnh cáo sau đó sáng khoái nói: “Vũ đệ, tỷ thiệt là nhớ hoàng huynh của đệ quá đi, chúng ta có phải nên vào Hoàng Cung thăm bệ hạ hay không.”

Dứt lời, Lãnh Dạ Thiên Kỳ sắc mặt tối sầm, trầm giọng nói:

“Ai cho nàng đi, ở lại đây!”

“Gi? Ngươi là gì của ta, mắc mớ gì ta phải nghe lời, đường ngươi ngươi đi, đường ta ta đi.” Nhược Lam bĩu môi nói.

“Đúng vậy a! Chúng ta vào thăm hoàng huynh nào.” Lãnh Dạ Thiên Vũ nháy mắt nhìn Nhược Lam sau đó nắm tay nó chạy một mạch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (7)

Ngự Hoa Viên.

Lúc này, Lãnh Dạ Trúc Quân cùng phi tử của hần là Lý Nhã Nhi đang thưởng hoa ở Ngự Hoa Viên, sau khi nghe một tiểu thái giám bẩm báo, mâu quang của hần khẽ lóe, thanh âm có vài phần vui mừng nói:

“Truyền hai người họ vào.”

Sau khi viên thái giám kia rời đi, Nhã phi nương nương mới lên tiếng hỏi:

“Là ai lại có thể khiến bệ hạ vui mừng như vậy?”

“À, là Thiên Vũ và bằng hữu của đệ ấy.”

“A, có phải là vị Quận chúa đã chữa bệnh cho Thái hậu?! Nhã phi nương nương trên mặt toàn là ý cười, thanh âm ôn nhu hỏi.

“Ừ, chính là nàng ấy.” Lãnh Dạ Trúc Quân gật đầu đáp lời.

“Tham kiến hoàng thượng! Nhã phi nương nương!” Lãnh Dạ Thiên Vũ khom lưng cung kính hành lễ.

“Bình thân a, ban cho ngồi.” Lãnh Dạ Trúc Quân dịu dàng nói, kẻ đó nhìn sang phía Nhựợc Lam, hẳn lại không tự chủ được sững lại, nằng lại dùng ánh mắt hết như hôm qua nhìn chăm chăm vào Nhã Nhi. Rốt cuộc, ẩn chứa trong đôi mắt kia là chuyện gì? Hẳn quả thật muốn biết!

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?” Lãnh Dạ Thiên Vũ thấy vậy lập tức nắm tay áo của Nhựợc Lam giật giật vài cái.

Nhựợc Lam giật mình, mày liễu chau lại càng nồng đượm, thanh âm thấp trầm thấp nói:

“Nhã phi nương nương a. Người đã khiến cho một nam nhân phải hàm oan mà chết!”

Lời vừa nói ra, tách trà trong tay Lý Nhã Nhi rơi xuống, sắc mặt đại biến, cả người một trận run rẩy không thôi. Lãnh Dạ Trúc Quân cùng Lãnh Dạ Thiên Vũ hai mắt nhìn nhau kinh ngạc không dứt, truyện này đã bị cấm đồn đại ra ngoài, kẻ nào sơ hở nói ra, lập tức bị giết chết, tại sao nàng ấy lại có thể biết được?

Nhựợc Lam híp mắt thu lại biểu tình của ba người này, thanh âm bắt đầu nói:

“Bệ hạ, hi vọng đó chỉ là sai lầm của một thời tuổi trẻ.”

“Tỷ tỷ, sao tỷ biết?” Lãnh Dạ Thiên Vũ nhún mày hỏi.

“À, cũng không có gì quan trọng lắm, chỉ là thấy ai đó cứ lượn lờ xung quanh hoàng thượng nên biết thôi.” Nhựợc Lam nghe hẳn hỏi vậy lập tức giơ tay chỉ về khoảng không phía sau Lãnh Dạ Trúc Quân và Lý Nhã Nhi.

Nghe vậy, ba người bọn họ mạnh mẽ quay đầu lại nhìn, thế nhưng sau lưng họ chỉ là một dãy hành lang quanh co, đâu có gì đặc biệt?

“Chắc, ba người không có nhìn thấy đâu, cứ ở đó cho tới sáng mai cũng không thấy gì.” Nhựợc Lam buồn cười nhìn biểu tình của ba người bọn họ, đồ chút cao hứng.

“Ừa, chứ sao tỷ thấy được?” Lãnh Dạ Thiên Vũ chống cằm nhìn Nhựợc Lam, khuôn mặt tỏ vẻ suy tư, lí nhí hỏi.

“Hờ, ai biết, sinh ra đã vậy rồi a. Đệ muốn thấy thì đợi đến tối đi, tỷ giúp đệ thấy.” Nhựợc Lam tình bơ nói.

“Tỷ a! Đừng làm đệ sợ, hức hức.” Lãnh Dạ Thiên Vũ đột ngột thay đổi thái độ, đôi bàn tay bấu chặt lấy ống tay áo của Nhựợc Lam nhất quyết không chịu buông.

Thấy biểu tình này của hẳn, Nhựợc Lam giờ khóc giờ cười, đường đường là Cửu vương gia của Lãnh Dạ Chi Quốc mà lại đi sợ ma, chuyện này mà đồn ra, e rằng hẳn sẽ phải chui ở trong chăn khóc nức nở mấy tháng trời.

“Yên tâm đi, hẳn không hại đệ đâu.” Nhựợc Lam cười khúc khích an ủi.

“Thật?” Lãnh Dạ Thiên Vũ thanh âm đầy nghi ngờ, ngẩng đầu hỏi.

“Oan có đầu, nợ có chủ.”

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng lại làm Nhã phi nương nương thấp thỏm không yên, thanh âm có phần e dè nói:

“Thật sự là...có...cái đó...”.

“Trong lòng người chắc hẳn đã biết rõ, bất quá người cho đến bây giờ vẫn bình an vô sự là bởi hẳn yêu người, không muốn tổn thương người mà thôi.”

“Ý của Quận chúa là...” Lãnh Dạ Trúc Quân trầm giọng hỏi.

“Người thân là hoàng đế trong mình mang huyết thống cao quý, lại được thần tiên chúc phúc, hẳn không thể chạm vào người. Nếu không, chắc chắn, Lãnh Dạ Chi Quốc chắc đã có tân quốc vương rồi.” Nhựợc Lam bĩu môi nói.

“A!” Nhã phi nương nương cùng Lãnh Dạ Thiên Vũ đồng thanh thốt lên một tiếng.

“Sao vậy? Tự nhiên hét lên là sao? Đừng làm cho hẳn sợ chứ!” Nhựợc Lam nhếch miệng cười, mắt phượng không ngừng nhìn vào khoảng trống dài vô tận phía hành lan xa kia.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng cười kiểu đấy, nhìn ghê lắm.” Lãnh Dạ Thiên Vũ nhăn nhó nói.

“Ồ, tỷ đâu có cười với đệ, tỷ cười với hẳn đấy chứ.” Nhựợc Lam dời tầm mắt, quay đầu nhìn về phía Lãnh Dạ Thiên Vũ, thanh âm đầy trêu chọc nói.

“Tỷ tỷ...” Lãnh Dạ Thiên Vũ phụng phịu, hai tay lúc này cứ lắc lắc cánh tay của Nhựợc Lam.”

“Cây đàn tỳ bà đó đâu rồi? Hôm trước ta bảo đệ mang đến cho ta mà?”

“A, thất ca không cho đệ mang nó vào phủ nha, đệ đành phải cất tạm ở chỗ mẫu hậu.”

“Cái gì?” Nhực Lam đứng bất dậy, thanh âm đầy lo lắng vang lên: “Mau đến chỗ Thái Hậu!”

Thái Vinh Cung.

“Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu.” Lãnh Dạ Trúc Quân, Lãnh Dạ Thiên Vũ đồng thời hành lễ.

“Thần thiếp xin tham kiến Thái hậu.” Nhã Phi nương nương cùng đồng dạng hành lễ

“Bình thân.” Lạc Yên Thái Hậu lười nhác nói.

“Thái hậu có phải người cảm thấy trong người rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ không muốn làm bất cứ điều gì khác?” Nhực Lam tiến về phía giường, nhẹ giọng hỏi.

“Ân, Quận chúa người thiệt lợi hại, chỉ cần nhìn qua liền biết.” Lạc Yên Thái Hậu mỉm cười trả lời.

Nhìn thấy nụ cười này của Thái hậu, Nhực Lam khẽ lắc đầu, sau đó thôi dài nói:

“Vũ đệ, đem cây đàn đó ra đây.”

“A. Vâng!” Dứt lời, Lãnh Dạ Thiên Vũ lập tức chạy ra sau tấm bình phong lôi ra một cây đàn tỳ bà đã cũ kỹ đưa cho Nhực Lam.

Nhận lấy cây đàn từ tay của hắn, Nhực Lam cứ thế rơi vào trầm mặc, mọi người trong phòng không ai hiểu chuyện gì, họ cũng không dám lên tiếng hỏi han, chỉ có thể để mặc cho Nhực Lam theo đuổi những suy nghĩ riêng của chính mình.

Ước chừng khoảng nửa khắc thời gian, Nhực Lam bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn lướt qua các nha hoàn trong phòng, trầm giọng phân phó:

“Các người ra ngoài hết đi!”

“Vâng!”

Sau khi các nha hoàn đã rời đi, Nhực Lam mới tiến tới chiếc ghế gỗ gần đó ngồi xuống:

“Hoàng thượng! Người vẫn là nên đòi lại cho hắn một cái công đạo.”

Nghe vậy, Lạc Yên thái hậu nhíu mày:

“Hắn? Công đạo?”

“Nhậm Tề!” Nhực Lam dựa cả người vào chiếc ghế, thanh âm bình thản nói.

Nghe đến cái tên này, Lạc Yên thái hậu thất kinh, đôi mắt mở to nhìn về phía hai hài tử của mình, bọn họ thấy vậy lập tức lắc đầu biểu thị hàm ý không phải do họ nói.

“Thái hậu, không biết người đã bao giờ nghe đến cụm từ oan hồn đòi mạng chưa? Có những người khi còn sống đã phải chịu oan khuất mà chết, sau khi chết linh hồn của họ không xuống địa phủ mà là tiếp tục ở lại nhân gian...” Nhực Lam chỉ nói đến đó rồi dừng lại nghiêng đầu nhìn về phía Thái hậu. Biểu tình của Thái hậu giống hệt như Nhã phi nương nương, cả người một hồi run rẩy.

“Ta... chuyện này...?” Thái hậu ngập ngừng như muốn hỏi điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

Nhực Lam mỉm cười, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve sợi dây của cây đàn tỳ bà, thanh âm có phần lạnh lạnh vang lên:

“Là Nhậm Tề nói cho ta biết đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (8)

Lạc Yên thái hậu mồ hôi lạnh chảy ra, đôi mắt không ngừng di chuyển dè dặt nhìn xung quanh. Thấy vậy, Nhực Lam âm thầm buồn cười, nếu biết sợ

như thế vậy tại sao ban đầu còn làm?

“Không biết Thái hậu đây có vui lòng kể loại chuyện tình của hai năm về trước cho ta nghe không?”

“Chuyện này...” Lạc Yên thái hậu nhíu mày liếc mắt về phía Lãnh Dạ Trúc Quân

Lãnh Dạ Trúc Quân khẽ gật đầu, sau đó lên tiếng:

“Hai năm về trước sau khi trầm đăng cơ, triều đình vô cùng rối ren, lúc bấy giờ trong triều có hai thế lực đối địch nhau. Một là Lý tướng quân trung thần của triều đình, hai là Nhậm Hiền tể tướng đương triều, một nghịch thần!”

“Nhậm Hiền? Phụ thân của Nhậm Tề?” Nhượng Lam nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy.”

“Nếu vậy, Nhã phi nương nương hẳn là nữ nhi của Lý tướng quân và là người trong mộng của Nhậm Tề rồi.”

“Không sai.” Lãnh Dạ Trúc Quân thẳng thắn thừa nhận, sau đó nói tiếp: “Gia đình hai bên là kẻ thù, con cái của họ sao có thể yêu nhau, hơn nữa Lý tướng quân và trẫm đã vạch ra kế hoạch, lợi dụng Nhậm Tề để uy hiếp Nhậm Hiền.”

Nói tới đây, thanh âm của Lãnh Dạ Trúc Quân lạnh đi mấy phần, mâu quang băng lãnh liếc nhìn cây đàn tỳ bà trong tay Nhượng Lam.

“Hoàng thượng, người đừng dùng ánh mắt đó nhìn vật thể của hần, hần sẽ đau lòng đấy. Có lẽ trong lòng người luôn nghĩ, cha nào con nấy, cha xấu xa thì con ắt hẳn cũng không tốt đẹp gì. Nhưng thế gian vạn vật luôn thay đổi, không có gì là tuyệt đối, đến cuối cùng Nhậm Tề chẳng phải đã vì Nhã phi nương nương mà bán đứng phụ thân của mình hay sao?” Nhượng Lam nhếch miệng nói.

Nhã phi nương nương nghe đến tên mình, lập tức giật mình, đôi mắt hoang mang nhìn về phía Lãnh Dạ Trúc Quân. Nàng sao có thể không nhớ, năm đó là nàng đã hại chết Nhậm Tề, hẳn quả thật không giống phụ thân của hần, khi đó nàng còn quá bông bột, mọi việc đều nghe lời của phụ thân, một lòng chỉ muốn lợi dụng tâm chân tình của hần, là nàng đã sai lầm, cho đến tận bây giờ nàng vẫn còn nhớ câu nói cuối cùng của hần: “Thật tâm thật dạ yêu mình nàng chỉ tiếc đến cuối cùng đành phải buông tay”. Cái khoảnh khắc hần nhắm chặt đôi mắt vĩnh viễn rời khỏi thế gian, nàng cuối cùng cũng đã hiểu cái gì gọi là nguyên kiếp lai sinh, tương tư bất hối, thế nhưng tất cả đã quá muộn... Nghĩ đến đây, những giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Nhã Nhi, kí ức từng mảnh một lại hiện về...

Lãnh Dạ Trúc Quân mày kiếm chau lại càng nồng đượm, đã nhiều năm nay hần chưa bao giờ thấy nàng khóc, lần nào đối diện với nàng, hần cũng chỉ thấy nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, tại sao bây giờ lại như vậy?

“Hối hận rồi phải không?” Nhượng Lam nghiêng đầu nhìn về phía Lý Nhã Nhi, thanh âm ôn nhu hỏi:

“Ta...ta...Nếu như...” Lý Nhã Nhi nấc lên từng tiếng, ngắt quãng nói.

“Đời người không có chữ “nếu”. Thế giới không có thuốc trị hối hận. Hai từ “trân trọng” để nói khó làm. Năm đó Nhậm Tề một phần là vì nương nương, hần không muốn người bị Lý tướng quân trách phạt, hơn nữa Nhậm Tề biết việc phụ thân mình làm là sai trái, Lãnh Dạ Chi Quốc chỉ có người họ Lãnh Dạ mới được phép nắm quyền, lý nào lại để Nhậm gia leo lên đầu? Chính vì điều này, Nhậm Tề mới bất chấp tất cả yêu người, bất chấp tất cả hậu quả sao chép lại tâm bản đồ cơ mật của phụ thân hần.”

“Đây là do hần cam tâm tình nguyện. Sao có thể trách được ai.” Lãnh Dạ Trúc Quân lạnh giọng nói. Nhậm Tề dù sao cũng là con của nghịch thần, hần nếu như giữ lại, thế khác nào tự đào hố chôn mình, hơn nữa Nhã Nhi sớm đã định là người của hần, lý nào lại để rơi vào tay của kẻ khác?

“Hoàng thượng. Không biết người có muốn nghe lời nói thật lòng của ta?” Nhượng Lam thờ dãi nói.

“Thỉnh Quân chúa chi giáo.”

“Người là hoàng đế cao cao tại thượng, vinh hoa phú quý hưởng cả đời, thế nhưng đã bao giờ người quay đầu lại nhìn và phát hiện rằng bên cạnh mình không có lấy một tri kỷ?”

Câu hỏi này quả thật khiến hần kinh ngạc, tâm không khỏi dao động, có những lúc hần cảm thấy rất cô đơn, quả thật là muốn tìm một người để tâm sự, một người có thể cho hần cảm giác bình yên khi ở cạnh, thế nhưng trong Hoàng Cung hoa lệ này, biết ai là tri kỷ?

“Trong một ngày, cả gia tộc Nhậm gia bị xử trảm, máu chảy thành sông nhuộm đỏ cả một vùng, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả Nhậm Tề, người có công trong việc giúp hoàng thượng có thể yên ổn mà ngồi lên long ngai. Hần cứ tưởng rằng việc làm của hần có thể hóa giải mối thù bao năm giữa hai nhà Nhậm – Lý, cuối cùng cũng có thể ở bên cạnh người nữ nhân mà hần yêu thương nhất, thế nhưng điều hần nhận được lại là một sự thật đau đớn, Nhã phi nương nương một bước trở thành phượng hoàng, vĩnh viễn xa tầm với. Hoàng thượng, người suy nghĩ cho thật kỹ xem, nếu không nhờ hần liệu người có thể bình tâm ngồi trên long ngai uy nghiêm, Lãnh Dạ Chi Quốc liệu có được như ngày hôm nay?”

“Trẫm...” Lãnh Dạ Trúc Quân đang tính lên tiếng phản bác nhưng lại nghĩ không ra nên phản bác như thế nào.

“Hoàng huynh, tỷ tỷ nói đúng đấy, huynh vẫn là nên trả lại cho hần một cái công đạo đi” Lãnh Dạ Thiên Vũ nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Chuyện này, ai gia quả thật cũng có một phần lỗi, năm xưa khi hoàng thượng quyết định xử tử toàn bộ người Nhậm gia, lẽ ra ai gia nên can ngăn hoàng thượng tha cho Nhậm Tề, thế nhưng ai gia lúc đó lại bị dao động, ai gia sao lại không biết hoàng thượng yêu mến Nhã phi? Nếu như tha cho Nhậm Tề, há chẳng phải tạo cơ hội cho hắn và Nhã phi ở cạnh nhau, đồng thời cũng để lại một mối họa lớn cho quốc gia, Nhậm Tề nổi tiếng thông minh, văn võ song toàn, nếu như sau này hắn lại có dã tâm hệt như phụ thân của hắn thì phải làm thế nào? Cho nên ai gia...” Lạc Yên thái hậu thở dài một hơi, thanh âm buồn bã nói.

“Thái hậu, người có phải hay không chưa từng yêu ai?” Nhược Lam mỉm cười nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Yên thái hậu hỏi.

“A, chuyện này...” Lạc Yên thái hậu đỏ mặt, cúi đầu không nói.

“Một nam nhân dám vứt bỏ tính mạng của cả nhà để có thể bảo toàn sự bình an cho quốc gia, một nam nhân có thể vứt bỏ tất cả sĩ diện lấy lòng nữ nhân mà mình yêu, người nghĩ hắn sẽ có dã tâm gì?”

Dứt lời, Lãnh Dạ Trúc Quân, Thái hậu cùng Nhã phi nương nương mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Nhược Lam, mỗi người chìm vào một suy nghĩ riêng. Không khí trong phòng lúc này vô cùng trầm mặc, ước chừng nửa khắc sau đó, Lãnh Dạ Trúc Quân mới lên tiếng:

“Là trầm đã sai lầm, lúc ấy còn quá trẻ, khó tránh được nhất thời háo thắng...”

“Biết sai là tốt rồi. Vậy còn sự trong sạch của hắn?” Nhược Lam vuốt ve tóc mai của mình, chớp mắt hỏi:

“Trầm ngay bây giờ sẽ chiếu cáo cả thiên hạ, giải bỏ oan khuất cho hắn.”

Nhược Lam nghe vậy lập tức liếc về phía Lãnh Dạ Thiên Vũ nói:

“Nhậm Tề, nghe thấy chưa? Người có thể an lòng được rồi nha.”

Lãnh Dạ Thiên Vũ há hốc miệng, thanh âm run rẩy nói:

“Tỷ tỷ, hắn...hắn...hắn...”

“Hò, sao vậy?” Nhược Lam mắt toan là ý cười hỏi ngược lại.

“Hắn này giờ đứng ở bên cạnh đệ ư?”

“Đúng vậy!”

“Óa óa óa, sao tỷ không nói sớm, hức hức.” Lãnh Dạ Thiên Vũ lúc này bất chấp cả hình tượng nhảy chồm lên trên ghế khóc bù lu bù loa.

“Ha ha.” Những người còn lại trong phòng thấy vậy, lập tức bật cười khanh khách, nổi bất an ban này vì đó mà vui đi một nửa.

Nhược Lam nhẹ nhàng vuốt ve cây đàn, sau đó hướng Nhã phi hỏi:

“Không biết người có còn nhớ cây đàn này?”

“Dĩ nhiên là nhớ, năm đó là Nhậm Tề đã dùng cây đàn này tấu một khúc cho ta nghe, đây cũng là kỷ vật cuối cùng của hắn mà ta còn cất giữ, tuy nhiên nửa năm nay đột nhiên lại biến mất.” Lý Nhã Nhi trả lời.

“Ta nhặt được cây đàn ở lãnh cung đấy. Có lẽ hắn biết, trái tim của Nhã phi nương nương đã không còn thuộc về hắn nữa, cũng đến lúc rời đi.”

“Ta...”

Nhã phi cúi thấp đầu, lưng túng không biết nói gì.

Lúc này, Thái hậu và Lãnh Dạ Thiên Vũ nghe qua liền hiểu ý, Nhã phi tâm tư đã dần chuyển sang người khác rồi, trong lòng không khỏi vui mừng, trong hậu cung này, có mấy ai thật lòng yêu thương bệ hạ? Xem ra những ngày tháng trong cung của hoàng thượng sẽ không còn lạnh lẽo nữa.

Lãnh Dạ Trúc Quân thấy Nhã phi cúi đầu, hai bên má đã điểm một làn mây hồng, lập tức tiến đến ôm nàng, thanh âm hết sức cung chiêu nói:

“Trẫm sẽ không phụ nàng!”

Không khí đang vô cùng ấm áp thì một thanh âm của một viên thái giám vang lên:

“Thái hậu, Thất vương gia cầu kiến!”

“Cho mời Vương gia vào!” Lạc Yên thái hậu nói.

“Tham kiến mẫu hậu, hoàng thượng, Nhã phi nương nương.”

“Miễn lễ. Ai nha, sao hôm nay thất nhi lại ngoan ngoãn đến đây thỉnh an mẫu hậu vậy?” Lạc Yên thái hậu mỉm cười, thanh âm mang vài phần trêu chọc.

“Nhi thần ngoan ngoãn hồi giờ, mẫu hậu, người cứ nghĩ oan cho nhi thần.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ bất bình nói

“Ha ha, được rồi, được rồi! Mẫu hậu không nói nữa.”

“Thái hậu, chuyện cũng đã giải quyết xong, ta cũng nên cáo từ thôi.” Nhượng Lam đứng dậy vui vẻ nói.

“Ân. Ai gia đã làm phiền người rồi, trong Hoàng Cung phong cảnh rất đẹp, hay là các người dẫn Quận chúa đi tham quan một chút.”

“Thế cũng được a.” Nhượng Lam gật đầu đồng ý.

Nhã Nhạc Cung.

Nhượng Lam nhìn đàn nhạc cụ trước mặt, trong lòng ai oán không thôi. Trời ạ, mấy cái này mà đem về hiện đại rao bán là giàu to! Đang trong lúc suy nghĩ về món hời khổng lồ do những nhạc cụ này mang lại thì mâu quang của Nhượng Lam lóe sáng, nhìn chăm chăm vào một vật.

Thấy vậy, Lãnh Dạ Trúc Quân lập tức nói:

“Đây là cây dương cầm, là một công phẩm của xứ Phù Tang.”

“Đúng vậy tỷ a, bọn họ dâng lên toàn những cái kỳ lạ, đệ chưa bao giờ thấy một loại nhạc cụ nào không có dây mà chỉ có mấy cái nốt đen trắng thế kia, trong cung có ai biết chơi nó đâu.” Lãnh Dạ Thiên Vũ lắc lắc đầu nói.

Nghe vậy, Nhượng Lam trừng mắt nhìn hắn, sau đó lạnh giọng nói:

“Là do đệ không biết chơi đấy chứ, cầm hộ tỷ cây tỷ bà, để tỷ tỷ chơi cho đệ xem.”

Nhượng Lam ngửi khí hùng hổ, tiếng về phía cây piano, sau đó kéo một chiếc ghế gỗ tới trước cây đàn, ngồi xuống, ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, giọng hát cao vút cất lên ngôn ngữ xứ Phù Tang:

“Ánh sáng ấy trên cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu.

Vẫn tiếp tục theo đuổi tương lai dù bị nhốt lại trong tim em.

Nếu mở cánh cửa do dự ấy ra, em sẽ bắt đầu một ngày mai tươi sáng.

Những ký ức đau thương chìm sâu tận đáy lòng.

Chẳng ai biết sự cô độc đau đớn này.

Vì sao ta vẫn luôn đánh mất những gì quý giá nhất?

Con mưa kéo dài bất tận lại hát lên giai điệu trầm buồn.

Chẳng biết từ khi nào em lang thang vô định trên con phố này.

Và cả khi em không còn nhìn thấy sự thật nữa.

Con đường mà em vững tin vẫn nằm trong tim em.

Ánh sáng ấy trên cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu

Vẫn tiếp tục theo đuổi tương lai dù bị nhốt lại trong tim em.

Nếu mở cánh cửa do dự ấy ra, em sẽ bắt đầu một ngày mai tươi sáng.

Đem những giọt lệ này theo làn gió cuốn đi.

Những áng mây lững lờ trôi và bầu trời xanh kia thật quá xa.

Lặng lẽ thề với lòng mình...

Em sẽ sống và không bao giờ từ bỏ ước mơ bất tận đó...”

Sau khi giai điệu du dương của bài hát kết thúc, Nhượng Lam quay đầu lại nhìn bốn người mắt đã mở to hết cỡ nhìn nó như một sinh vật lạ ở đâu rơi xuống, đặc biệt là Lãnh Dạ Thiên Vũ, biểu hiện của hắn vô cùng phong phú, mắt tròn lên, miệng thì há ra, cánh tay thì run rẩy chỉ về phía nó, thanh âm kinh ngạc nói:

“Tỷ a! Tỷ lợi hại nha, cái đó mà cũng biết chơi.”

“Xùy! Bình thường thôi.”

“Quận chúa, người quả thật tài giỏi a, khi nào có dịp ta cũng muốn thỉnh giáo người.” Lý Nhã Nhi ôn nhu nói.

“Nha, rất sẵn lòng.” Nhượng Lam gật đầu đáp lại.

“Nàng biết nói tiếng của xứ Phù Tang?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhướn mày hỏi.

“Đĩ nhiên, đấy là...” Nhượng Lam đang tính nói đấy là nơi nó ở, làm sao mà không biết, may mà nó nhanh trí nhớ ra mình mà khai ra thế nào bọn họ cũng hỏi tùm lùm, phiền chết!

Thấy Nhượng Lam im lặng không trả lời, hắn lại tiếp tục hỏi:

“Đấy là...?”

“Đấy là do mẫu thân ta dạy!” Nhượng Lam ngừng đầu nhìn hắn, chớp chớp mắt nói.

“Thì ra là vậy. Quận chúa người thông thạo tiếng Phù Tang như vậy không biết có thể giúp trăm một việc?” Lãnh Dạ Trúc Quân cất tiếng hỏi.

“Là việc gì?” Nhượng Lam nghiêng đầu về phía vừa phát ra âm thanh.

“Ngày mai triều đình sẽ đón tiếp sứ giả của Phù Tang, trăm chỉ biết một ít tiếng của họ, quân sư của trăm hiện tại lại không có ở đây, chẳng hay người có thể giúp?”

Nghe vậy Nhượng Lam đưa tay lên cằm khẽ vuốt ve, sứ giả? Nhật Bản 2500 năm trước là quốc gia đầu tiên trong khu vực Châu Á chuyển từ chế độ quân chủ chuyên chế sang chế độ độc tài, Thiên Hoàng Minh Trị là vị quốc vương đã đưa nền kinh tế, chính trị, giáo dục của Nhật Bản đạt đến một tầm cao mới, tuy nhiên nếu dựa vào thời gian mà tính, ông ta chắc đã chết rồi, chắc cũng không sao, con cháu của ông ta cũng tài giỏi đâu có thua kém gì. Nghĩ vậy, Nhượng Lam nhìn Lãnh Dạ Trúc Quân mỉm cười nói:

“Hào! Bệ hạ, ta sẽ giúp người.”

“Vậy là tốt rồi, coi như trăm trút được một gánh nặng.” Lãnh Dạ Trúc Quân thanh âm khó nén phần vui mừng, hai tay chấp lại thành quyền hướng Nhượng Lam đáp lễ.

“Chắc, ai biểu bệ hạ là hoàng huynh của Thiên Vũ làm chi, hắn đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta lý nào lại không giúp hoàng huynh của đệ ấy.” Nhượng Lam cười duyên, ánh mắt không ngừng liếc xéo nhìn sang Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt lúc này đã tối sầm lại, trong lòng ngổn ngang trăm mối, hắn thật sự không hiểu nàng tại sao lại khác khe với hắn như vậy, hoàng huynh hậu cung có vô số phi tần, hắn chỉ có mười lăm, trong đó ba người đã bị đuổi đi, nàng sao còn không vừa lòng?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (9)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Vương phủ.

“Tiểu thư. Nô tỳ vào được không?” A Hoa đứng ngoài cửa nói vọng vào.

“Vào đi.”

Sau khi A Hoa bước vào, Nhượng Lam liền nhướn mày, thanh âm có vài phần tò mò.

“Làm sao vậy?”

“A. Không có gì đâu ạ.” A Hoa lập tức lắc đầu không nói gì thêm.

Nhượng Lam thu hết biểu tình này của A Hoa vào mắt, thanh âm giận dữ vang lên

“Nói!”

Sự lạnh lùng của Nhựt Lam khiến A Hoa run rẩy lập tức quỳ xuống:

“Nô tỳ... nô tỳ...”

Đặt quyền sách trong tay xuống, Nhựt Lam đứng dậy tiến về phía A Hoa, khẽ khom người nắm lấy cánh tay của nàng ta kéo lên. Lập tức, mày liễu của Nhựt Lam chau lại càng nồng đậm:

“Là ai đã đánh nguoi?”

“A, nô tỳ...” A Hoa lắp bắp không biết nói sao cho phải.

“Không phải sợ, ta sẽ lấy lại công bằng cho nguoi.” Nhựt Lam thấy nàng sợ hãi như vậy liền biết mình có chút thái quá, thanh âm lập tức ôn nhu trở lại, dịu giọng trấn an: “Đại phu nhân đã không còn ở đây, khế ước bán thân của nguoi hiện tại đang nằm trong tay ta, ta chính là chủ nhân của nguoi, cho nên nếu có gì oan khuất thì hãy nói ra.”

Nghe vậy, A Hoa bắt đầu khóc rống lên, thanh âm nghẹn ngào nói:

“Sáng nay, sau khi tiểu thư cùng Cửu vương gia vào cung, nô tỳ liền trở về phòng dọn dẹp, nào ngờ trên đường đi bất cẩn đụng trúng Vi Vi, đại nha hoàn của Lý trắc phi, nô tỳ rõ ràng đã xin lỗi, thế nhưng khoảng giữa trưa, Lý trắc phi cho gọi nô tỳ tới, sau đó...sau đó...” A Hoa khóc càng to hơn, vẻ mặt thập phần ủy khuất nhìn nói

Đại nha hoàn Vi Vi? Trong đầu Nhựt Lam hiện ra một nhân ảnh nhỏ nhắn, khuôn mặt như hoa như ngọc, âm thầm cười lạnh, thì ra là con bé đó!

“Sau đó xảy ra chuyện gì?”

“Sau đó, Vi Vi bảo rằng nô tỳ đã đụng trúng nàng ta, hơn nữa còn làm cho miếng ngọc bội mà Vương gia tặng Lý trắc phi bị vỡ. Nhưng mà nô tỳ không có...lúc đụng trúng Vi Vi, rõ ràng miếng ngọc còn nguyên, ô ô ô nhưng...nhưng...trắc phi...Trắc phi.”

“Trắc phi không tin cho nên đã sai người xử phạt nguoi?”

“Vâng.” A Hoa khóc mắt đỏ hoe, âm ức nói.

“A Hoa tới nay nguoi hãy ở lại đây đi. Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được phép rời phòng này nửa bước.”

“Tại sao ạ? Nô tỳ thân phận thấp hèn, sao có thể...”

“Ta có thể giải oan khuất cho nguoi nhưng với điều kiện, nguoi không được rời khỏi đây, cũng không được nói chuyện hay tiếp xúc với bất cứ ai. Nói cho đúng thì cứ như hồn ma ấy, không ai biết đến. Làm được không?” Nhựt Lam nhướn mày hỏi.

A Hoa mặt đầy thắc mắc, tuy nhiên nàng cũng biết, tiểu thư nói vậy chắc chắn đã nghĩ ra cách giúp nàng, nghĩ vậy A Hoa lau đi nước mắt, gật đầu nói:

“Được ạ!”

Hoa viên Vương Phủ.

Lúc này Nhựt Lam đang ngồi trong một mái đình ở hoa viên, đôi bàn tay cẩn thận đặt cây đàn tỳ bà xuống bàn, thanh âm nhàn nhạt nói:

“Ra đây đi a, có chuyện muốn hỏi Nhậm công tử.”

Dứt lời, một nhân ảnh tuấn tú xuất hiện, dưới ánh trăng hiền hòa, bóng dáng của y càng thêm phiêu dật, huyền ảo.

“Nguoi đã quyết định chưa? Ở lại nhân gian hay là đầu thai chuyển kiếp?”

“Ta không muốn quên đi nàng, những ký ức ấy quá đẹp khiến người ta lưu luyến.”

“Nhậm Tề, bản tình ca cho dù có đẹp đến mấy đến cuối cùng cũng phải có hồi kết, nếu nguoi không luân hồi thì linh hồn của nguoi sẽ mãi mãi mắc kẹt nơi đây, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Nguoi có biết hay không?”

“Ta biết.”

Nhựt Lam hai tay chống cằm nhìn chăm chăm vào bóng lưng mờ ảo của hắn, sau đó thở dài nói:

“Âu cũng là duyên số, đành vậy. Nhậm Tề, nguoi có muốn ở lại bên cạnh ta không?”

“Người thật sự muốn thu nhận ta?” Nhậm Tề kinh ngạc nhìn chăm chăm Nhựt Lam.

“Ừ, dù sao bên cạnh ta đã có hai tiên, một bán tiên bán yêu, giờ thêm một hồn ma như ngươi chắc cũng không có vấn đề gì.” Nhược Lam đưa tay lên miệng che đầy nụ cười đầy tính toán của mình. Ai biết ngươi trời sinh bộ dáng đẹp trai như vậy, ta rất thích những người bên cạnh ta có diện mạo xinh đẹp như thế, hơn nữa dùng ngươi đi dọa người sẽ rất thú vị nha.

Nhậm Tề nhú mày, nụ cười của Quận chúa nhìn sao cũng thấy kỳ quái, nhưng rốt cuộc là kỳ quái chỗ nào, hẳn quả thật không xác định được.

“Nếu người không ngại, vậy thì Nhậm Tề nguyện đi theo người.”

“Ừ, nhưng ngươi phải rời cây tỷ bà này thôi, nó quá to không tiện để ta mang theo bên người.”

“Vậy ta phải nhập vào đâu?”

“Ta sẽ làm một cái tua kiếm có kết thành chữ Tề, sau đó ngươi nhập vào đó, được không?” Nhược Lam chớp mắt hỏi.

“Àn. Vậy phiền người rồi.” Nhậm Tề mỉm cười trả lời.

“Vậy ngươi trả công cho ta đi.”

“Trả công?”

“Sự việc của A Hoa chắc ngươi đã nghe cả rồi, ta cần ngươi giúp a.”

“Thần có thể giúp gì?”

“Lại gần đây!” Nhược Lam vẫy tay kêu hắn tới gần, sau đó thì thào vào tai hắn điều gì đó, Nhậm Tề sau khi nghe xong mâu quang khẽ lóe, mãnh liệt gạt đầu.

Sáng ngày hôm sau.

Sứ thần của Phù Tang lúc này đã bắt đầu tiến vào đại điện, Lãnh Dạ Trúc Quan cùng các quan lại triều đình đều có mặt đông đủ chào đón công chúa của xứ Phù Tang. Nhược Lam cũng đứng bên cạnh âm thầm đánh giá vị công chúa này. Nàng ta toát ra một khí thế vương giả bức người, mỗi dáng đi, cử chỉ đều rất tao nhã, đặc biệt là đôi mắt nhìn có vẻ trong trẻo kia đôi khi lại ánh lên những cái nhìn lạnh lùng khiến người khác có cảm giác run sợ, hệt như bị cuốn vào một trận bão tuyết không lối thoát vậy.

“Sứ giả Phù Tang xin tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.” Công chúa Phù Tang đầu hơi cúi thấp, thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Lãnh Dạ Trúc Quân và các vị đại thần có mặt lúc này thoáng ngạc nhiên, nàng biết nói Hán ngữ, nếu vậy cuộc giao lưu này chẳng phải dễ dàng rất nhiều sao? Nghĩ đến đây, Lãnh Dạ Trúc Quân ánh mắt đầy ý cười, thanh âm êm dịu nói:

“Công chúa, người đã quá khách sáo rồi.”

“Sao có thể gọi là khách sáo được, cử chỉ vừa rồi chính là phép lịch sự tối thiểu của đất nước chúng tôi.”

Lãnh Dạ Trúc Quân lập tức ngăn người, nàng nói vậy há chẳng phải ý nói hắn không có phép lịch sự, vừa rồi không hành lễ đón chào nàng?

Các viên quan lúc này đã bắt đầu lao nhao, ai nấy đều dùng ánh mắt ám chỉ qua lại, thấy vậy Nhược Lam lập tức tiến lên, hai tay chấp lại, cúi người chín mươi độ, mỉm cười nói:

“Hajimemashite! Watashi wa Asagi Fujitaka desu! Yoro shiku onegai shimasu.” “Hajimemashite! Watashi wa Yuany desu! Yoro shiku onegai shimasu.” Công chúa Yuany mâu quang khẽ lóe, sau đó đồng dạng cúi người chào.

Lãnh Dạ Thiên Vũ đứng một bên ngơ ngác không hiểu gì, khuôn mặt anh tuần nhẫn lại, lập tức lắc ống tay áo của Nhược Lam mà hỏi:

“Tỷ vừa nói cái gì vậy?”

“À, tỷ nói: Xin chào! Tôi tên là Asagi Fujitaka! Hân hạnh được làm quen!” Nhược Lam cốc đầu hắn một cái, thanh âm ôn nhu nói.

“Hả, A gì, cái gì Ju? Lãnh Dạ Thiên Vũ mếu máo nói.

“Ha ha.” Yuany bật cười, dùng Hán ngữ hướng Nhược Lam nói: “Vị đệ đệ này của ngươi thật là dễ thương, biểu hiện rất sống động nha.”

Lãnh Dạ Thiên Vũ nghe vậy mặt lập tức đỏ bừng, cúi thấp đầu trốn sau lưng Nhược Lam, cặp mắt to tròn không ngừng nhìn chăm chăm vào vị sứ giả Phù Tang kia, Yuany thấy vậy cũng nghiêng đầu chớp chớp mắt nhìn lại, hai người cứ thế hiểu kỳ nhìn nhau.

“Hai người nhìn nhau đủ chưa? Nhược Lam trêu chọc nói.

“Ai nhìn chứ?” Lãnh Dạ Thiên Vũ hoàn hồn, bấu môi nói.

Yuamy công chúa không nói gì, chỉ khẽ cười một tiếng sau đó dùng ám hiệu ra dấu cho cung nữ phía sau.

Viên cung nữ hiểu ý, lập tức tiến ra ngoài cửa điện vỗ tay hai cái, lập tức một đoàn người thân mặc Yukata trên tay mang vô số lễ vật tiến vào. Nhược Lam thấy vậy, thanh âm khó nén vui mừng thốt lên:

“Yukata! Là Yukata kìa.”

“A! Người cũng biết trang phục truyền thống của đất nước chúng ta?” Yuamy ngạc nhiên hỏi

“Àn. So với kimono thì ta thích Yukata hơn, đơn giản, gọn nhẹ, mặc cũng không tốn nhiều thời gian.” Nhược Lam lè lưỡi, lém lỉnh nói.

“Người nói như vậy, có phải người đã từng ở nước chúng ta?” Yuamy nhún mày hỏi.

“Mẫu thân ta là người xứ Phù Tang đó nha.” Nhược Lam mỉm cười đáp lại, trong lòng không ngừng gào thét, trời ạ công chúa người đừng hỏi nữa, ta đã từng ở nhưng là ở hiện đại cơ, cứ hỏi mãi không khéo lộ mất!

“A, thì ra là vậy! Chúng ta xem như là đồng hương rồi, thế nhà người ở chỗ nào?” Yuamy công chúa vui mừng hỏi.

“Hiện tại song thân không ở Phù Tang, có những chuyện ta không thể nói, mong công chúa tha lỗi.” Nhược Lam hai tay lại chắp phía trước, khom lưng nói.

“Hi hi, không sao, là lỗi của ta, đã quá tò mò khiến người khó xử.” Yuamy cũng đồng dạng với Nhược Lam, khom lưng nói.

Lãnh Dạ Trúc Quân, Lãnh Dạ Thiên Kỳ, Lãnh Dạ Thiên Vũ ba mặt nhìn nhau đồng thanh hỏi:

“Hai người tại sao cứ khom lưng khi nói chuyện vậy?”

Nghe thấy ba vị soái ca trước mặt hỏi một câu hết sức ngây ngô, Yuamy lại đưa tay lên miệng che đi nụ cười, Nhược Lam thì trừng mắt:

“Hoàng thượng, nhị vị Vương gia! Đây gọi là phép lịch sự, là lịch sự đấy!”

“A! Đệ đệ của người là Vương gia, vậy người nhất định là công chúa rồi!” Yuamy thốt lên một câu, bộ dáng ngạc nhiên trông hết sức dễ thương.

“Ai nha, ta không có quan hệ huyết thống với ba người này đâu, ta là Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều.”

“Quận chúa của Long Thịnh? Ta nghe phụ hoàng nói sang năm cũng sẽ cử sứ giả sang đó đàm phán, biết đâu chúng ta lại gặp nhau thêm lần nữa.”

“Nha nha, nếu thật là như vậy ta nhất định sẽ dẫn người đi du ngoạn khắp cõi Long Thịnh.”

Yuamy cùng Nhược Lam bốn mặt nhìn nhau, sau đó đập tay một cái, đồng thanh nói:

“Một lời đã định!”

“Đây là cái gì vậy?” Lãnh Dạ Thiên Vũ lúc này đã đứng chính giữa đại điện, đôi mắt không ngừng ngó nghiêng những lễ vật của Phù Tang. Từ khi sinh ra cho tới bây giờ, đây là lần đầu hắn thấy những đồ vật hình dáng kỳ lạ như thế.

“Đây là đồng hồ phương Tây, một con số được ghi trên đồng hồ tương ứng với một canh giờ, cứ như vậy chúng ta sẽ có mười hai con số theo thứ tự từ một tới mười hai, kim ngắn chỉ giờ, kim dài chỉ phút, con lắc to đang di động qua lại chính là một công cụ để báo thức, cứ đứng một giờ con lắc sẽ kêu vang.” Yuamy nhẹ giọng giải thích.

“Vậy còn cái này?” Lãnh Dạ Thiên Vũ lại đưa tay chỉ vào hai đồ vật kế bên.

“Đây là vĩ cầm, còn kia là đàn hạc.”

“Vậy còn kia...kia và kia...”

“Là...”

Khắp đại điện đâu đâu cũng vang vọng thanh âm của Lãnh Dạ Thiên Vũ và Yuamy, kẻ hỏi người trả lời, hai người bọn họ sánh bước đi bên nhau trông cực kỳ xứng đôi, Nhược Lam nháy mắt nhìn Lãnh Dạ Trúc Quân, hai người nhìn nhau cùng gật đầu. Quan viên lúc này ai ai cũng tỏ tường, biết không chừng sắp tới đây Lãnh Dạ Chi Quốc sẽ có hi sự cũng nên.

Buổi dạ tiệc chào đón sứ thần được tổ chức tại Ngự Hoa Viên, không khí lúc này vô cùng sôi nổi, người người tươi cười sáng lạn, xung quanh đèn đuốc giăng đầy, ánh trăng huyền ảo treo lơ lửng trên cao hòa quyện với mùi hương thoang thoảng của hoa Dạ Hương càng khiến cho tâm tình của mọi người càng thêm hứng khởi.

Hiện tại, Lãnh Dạ Trúc Quân, các vị Vương gia cùng chư vị đại thần đã yên vị trên ghế, bọn họ đang háo hức đón chờ màn biểu diễn của sứ thần Phù

Tang. Đặc biệt là Lãnh Dạ Thiên Vũ, hẳn hết quay sang bên này rồi lại quay sang bên kia, thấy vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ lên tiếng hỏi:

“Sao? Không thấy người ta nên nhớ à?”

“Gi? Người gì, nhớ ai?” Lãnh Dạ Thiên Vũ quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn thất ca của mình.

“Thì công chúa xứ Phù Tang đó.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ cười ha hả nói.

“Không có! Đệ và nàng ta không có gì hết a!” Lãnh Dạ Thiên Vũ chột dạ, đỏ bừng mặt lớn tiếng trả lời.

“Ai nha, cừu đệ của chúng ta cũng biết đỏ mặt kia.” Lãnh Dạ Trúc Quân nghiêng đầu, cũng phụ họa nói vài câu.

“Hoàng huynh, hai người bọn huynh khi dễ đệ, đệ...”

Đang tính nói gì đó thì giọng của một viên thái giám đã lạnh lạnh vang lên khiến cho Lãnh Dạ Thiên Vũ im bất.

“Sứ thần tới...”

Nghe vậy, tất cả mọi người lập tức ngừng đầu, theo sau đó là tiếng xì xầm bàn tán nổi lên, Lãnh Dạ Thiên Vũ cũng không nén được kinh ngạc mà thốt lên:

“Chân của tỷ tỷ rất đẹp a!”

“Đúng vậy a!” Lạc Yên thái hậu, Lãnh Dạ Trúc Quân, Lý Nhã Nhi cùng các vị Vương gia khác cũng gật gù, phụ họa theo.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt đầy hắc tuyến, răng nghiến lại, đôi bàn tay siết chặt, trong lòng giận dữ không thôi. Nàng rốt cuộc là đang làm gì, sao lại ăn mặc kỳ quái như thế? Xiêm y gì mà bó sát cả cơ thể để lộ ra những đường cong chết người, hơn nữa cái thứ gì mà lại ngắn đến đầu gối thế kia, nàng tính quyến rũ tất cả nam nhân ở đây hay sao?

Lúc này Yuamy nghiêng đầu ghé sát vào tai Nhượng Lam nói cái gì đó, tiếp theo là một trận cười vang lên. Nhượng Lam nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tức giận của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, khóe miệng nhếch lên, trong lòng âm thầm cười lạnh. Đồ nam nhân lạc hậu, người nhìn đi ngay cả thái hậu, hoàng thượng, Nhã phi cùng chư vị bá quan còn tấm tắc khen ngợi a, còn người lại nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn ta, đã thế mỗi ngày ta đều mặc cho người tức chơi.

Nghĩ đến đây, ý cười trên môi càng sâu thêm mấy phần để lộ ra lúm đồng tiền yêu kiều trên gò má. Nhượng Lam thật sự rất thích bộ đồng phục này nha, nghe Yuamy nói đây là đồng phục trường tư thục của phương Tây mà nàng theo học. Áo sơ mi màu trắng, váy màu lam nhạt, carvat sọc trắng lam kết hợp với đôi giày cao gót màu trắng trông rất bắt mắt nha, đã thế nàng ấy còn kiêu kiêu ra cái mũ len màu lam nữa cơ, á á á nó có cảm giác hết như mình đang ở hiện đại vậy. Đang trong lúc gào thét nhớ lại từ oai hùng ở hiện đại của mình thì Yuamy một thân Yukata đỏ rực kết hợp mái tóc đen dài được búi cao để lộ chiếc cổ thon gọn trắng nõn đã an vị ngồi trước cây hạc cầm, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên dây đàn tạo nên một thứ âm thanh tuyệt diệu. Nhượng Lam trước giờ vốn rất nhạy cảm với âm nhạc, đôi tai nghe thấy tiếng hạc cầm văng vẳng, cơ thể bất giác cúi xuống với lấy cây violin bắt đầu phối hợp nhịp nhàng với Yuamy.

Nhắm mắt lại hòa mình với giai điệu du dương, Nhượng Lam cảm thấy mình như đang đứng giữa một cánh đồng lúa chín trong huyền thoại, phía xa xa là một dòng sông xanh thăm uồn lượn, những cơn gió nhẹ lướt qua khiến những bông lúa óng ả thoáng lay động, mặt trời ngả bóng chiều tà đỏ rực cả một góc trời, tất cả như hòa quyện từng chút, từng chút một với bản nhạc River Flows In You. Yuamy quả nhiên là kỳ tài, ban này nó chỉ đàn qua có một lần mà nàng ấy lại có thể nhớ được, thậm chí cùng nó hòa tấu bản nhạc tuyệt vời này, xem ra nó phải siêng năng chép lại những bản nhạc bắt hủ trên thế giới cho nàng ấy mới được.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (10)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Tiếng đàn vừa dứt, khắp Ngự Hoa Viên ngập tràn tiếng vỗ tay tán thưởng. Nhượng Lam và Yuamy nhìn nhau cùng nháy mắt, sau đó Nhượng Lam lặng lẽ biến mất khiến cho ai đó ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng nó rồi đi.

“Trẫm thật sự không ngờ hôm nay mình lại có được điểm phúc nghe tiếng đàn của công chúa, thật sự quá tuyệt vời.” Lãnh Dạ Trúc Quân nở nụ cười mà mị hướng Yuamy nói.

“Hoàng thượng, ta tài nghệ kém cỏi, tuy nhiên nếu người đã nói như vậy ta đây đành phải nhận lời khen của người rồi. Ha ha.” Yuamy cười khúc khích đáp trả.

Lãnh Dạ Trúc Quân nhủ mày, sao hẳn cứ có cảm giác nàng ta có ác cảm với mình nhỉ? Thật kỳ lạ, hẳn có làm gì đắc tội với nàng ta đâu? Chắc không phải để bụng truyện hồi sáng khi nàng ta chào hỏi hẳn đã không đáp lại đấy chứ? Haizz đừng là lòng dạ nữ nhân thâm sâu khó lường mà.

“Công chúa! Tỷ tỷ của ta đâu rồi?” Lãnh Dạ Thiên Vũ lên tiếng hỏi.

“A! Chiều nay lúc ta cùng nàng ấy tập đàn, ta có nói rằng muốn xem nàng ấy múa, trước đây phụ hoàng đã từng nói với ta điệu múa của người Hán rất đẹp cho nên hôm nay ta muốn được tận mắt chứng kiến.” Yuamy mỉm cười, ôn nhu trả lời.

Nhìn thấy nụ cười này của nàng, Lãnh Dạ Thiên Vũ đột nhiên đỏ mặt, ho khan mấy tiếng sau đó cầm lấy chén rượu trước mặt uống cạn. Lãnh Dạ Trúc Quân cùng những người còn lại có mặt ở đó đều âm thầm buồn cười, Cửu vương gia của bọn họ thật là đáng yêu nha.

“Nha, nha, thật xinh đẹp nha, hết như tiên nữ vậy.” Thanh âm dịu nhẹ của Yuamy thốt lên làm mọi người phải chú ý.

Trước mặt bọn họ là một nữ tử thân mặc bạch y, phiêu diêu tự tại đang mỉm cười với công chúa xứ Phù Tang, đằng sau nàng là hai nam nhân, một lục y, một lam y. Lam y phong thái đĩnh đạc, cả người toát ra một cỗ hàn khí khiến người khác rùng mình, lục y tay cầm cổ cầm, vẻ mặt tươi cười, đáng đáp mảnh mai động lòng người. Hai nam nhân mỗi người một vẻ thế nhưng khi đứng cạnh nhau lại khiến người khác cảm thấy rất ưa nhìn, thậm chí là hài hòa đến không ngờ.

“Quận chúa, không biết hai vị công tử phía sau người là ai?” Lãnh Dạ Trúc Quân hiếu kỳ hỏi.

“Là thuộc hạ của ta, đứng bên trái là Lãnh Huyết, bên phải là Liễu Mặc.” Nhượng Lam chớp nhẹ hàng mi trả lời.

“Tên đẹp, người cũng đẹp, trẫm rất thích.” Lãnh Dạ Trúc Quân hài lòng gật đầu.

Nghe vậy, Liễu Mặc tiến lên phía trước, ghé sát vào tai Nhượng Lam hỏi:

“Tên hoàng đế ấy chắc không phải bị đoạn tụ chứ?”

“Ha ha.” Nhượng Lam cười rộ lên, sau đó cố ý nói to: “Người ta vừa thích nam vừa thích nữ, thế thì phải gọi là bi a.”

“Tỷ tỷ! Bi là cái gì?” Lãnh Dạ Thiên Vũ tò mò hỏi.

“À, ở đây nhiều người như vậy, tỷ không nói được, sau này sẽ giải thích cho đệ.”

Lãnh Dạ Trúc Quân lập tức nhủ mày, nghe qua giọng điệu của Quận chúa liền biết đây là một từ có nghĩa không hay ho gì rồi, sao tự nhiên hẳn thấy lạc lõng thế này, hai nữ nhân, một sứ giả Phù Tang, một quận chúa Long Thịnh, cả hai hình như đều có ý trêu chọc hẳn. Càng nghĩ đến lại càng tức, Lãnh Dạ Trúc Quân một tay chống cằm, một tay đi đi vào cái bàn, bộ dạng vô cùng ủ rũ.

Nhượng Lam và Yuamy thu hết biểu tình của vị hoàng đế này vào trong mắt, âm thầm cười trộm, xem ra không chỉ có Cửu vương gia khả ái hơn người, hoàng huynh của hẳn cũng không thua kém bao nhiêu nha.

“Ta thật là nóng lòng lắm rồi, nàng mau mua trỏ tài nghệ ra đi.” Yuami phụng phịu hỏi thúc.

“Àn.” Nhượng Lam gật đầu đáp ứng.

Dứt lời, Lãnh Huyết và Liễu Mặc thi triển khinh công bay lên ngồi trên mái hiên gần đó, hai người ngồi đối diện nhau, Liễu Mặc nhếch miệng cười, ngón tay thon dài bắt đầu đánh lên những giai điệu trầm buồn, Lãnh Huyết cũng dựa người vào mái hiên, cất lên thanh âm:

“Mưa bụi tháng ba theo gió len qua khe cửa sổ khép hờ

Xa xa có nhân chậm rãi trở về

Phủ đi cả thân bụi trần.

Trên góc mái vài cành mây rủ xuống, bướm bướm nhẹ nhàng bay

Khung cửa sổ nhỏ chiếu lên bóng ai dựa bên nhau

Năm tháng ngắn ngủi cũng không hồi hận.

Ai cũng nói núi cao gặp thác chảy

Kiếp này cầm sắt sát bên người

Trong đôi mắt hẳn nàng mỉm cười rạng rỡ.

Say sưa ngập ngừng nghe nàng ngâm vài câu thơ, kể chuyện tình trường

Hắn ủ một chén trà trầm hương đậm nhạt chuyện thể sự
Đã hứa hẹn phồn hoa cùng nhau thưởng thức.
Vẽ nên nàng một thân hồng trang xinh đẹp tuyệt thế vô song
Hắn vẽ lại dáng dấp như ánh trăng mờ mờ mộng mộng rớt rớt
Chỉ để những ngày sau lại nhớ nhung nàng.
Những chuyện xa xưa còn sót lại ở nơi đâu, đã mất rồi không thể trở lại
Tiếng sáo ai thổi vang qua bức tường thành
Khiến bao tháng năm loang lổ.
Đêm khuya tĩnh mịch cầm tay áo nhắc bút vẽ nên một bức cao sơn
Lại thêm vài đóa hoa đào đầu cành điểm xuyết
Nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảnh còn người đã đi.
Sớm mai ngắm sao băng rơi trên bầu trời
Mang đi cả tình thâm, một mối trên thế gian
Tương tư nàng tặng hắn vẫn chưa héo úa.
Mơ thấy khoảnh khắc phồn hoa tan biến, chén trà đã lạnh
Hắn đứng chờ sâu trong hẻm cũ nơi pháo hoa tàn
Nguyện cùng nàng hồng tự thêm hương.
Ngoái đầu nhìn ưu thương lấp đầy ánh trăng
Phai nhạt chén trà trầm hương ấm áp năm ấy
Đường tới đây đã rơi đầy bể dâu .
Say sưa ngập ngừng nghe nàng ngâm vài câu thơ, kể chuyện tình trường
Hắn ủ một chén trà trầm hương đậm nhạt chuyện thể sự
Đã hứa hẹn phồn hoa cùng nhau thưởng thức.
Ngoái đầu nhìn ưu thương lấp đầy ánh trăng
Phai nhạt chén trà trầm hương ấm áp năm ấy
Đường tới đây đã rơi đầy bể dâu.”

Kết hợp với giai điệu da diết của bài hát chính là điệu múa vô ưu của Nhược Lam, dải lụa màu trắng uyển chuyển tung bay trên bầu trời Ngự Hoa Viên, màu trắng tang thương, màu trắng thanh khiết cứ thế phảng phất quanh đây. Mũi hài nhẹ nhàng đóng đưa, Nhược Lam xoay tròn trong sự hoài niệm. Trên mái hiên gần đó, Lãnh Huyết vừa hát vừa sử dụng phép thuật khiến cho hàng vạn bông tuyết trắng xóa rơi xuống Ngự Hoa Viên, phủ trắng cả một vùng. Mọi người có mặt kinh hãi không thôi, Yuanyou ngỡ ngàng đưa tay lên hứng lấy những bông tuyết, vẻ mặt tựa như có điều suy tư, Lãnh Dạ Thiên Vũ thất thần thu hết biểu tình của Yuanyou vào mắt, đôi má bắt chợt lại có hai đóa vân hồng. Lãnh Dạ Trúc Quân và Lý Nhã Nhi nắm chặt tay nhau mỉm cười, Lạc Yên thái hậu ánh mắt xa xăm nhìn lên khoảng trời phía xa, riêng chỉ có Lãnh Thiên Kỳ thái độ vẫn dửng dưng, hắn một tay rót rượu vào chén, một tay không ngừng gõ theo giai điệu của bài hát, đáy mắt phủ một lớp sương mờ.

Nhạc hết, tuyết cũng ngừng, Lãnh Huyết, Liễu Mặc cũng biến mất, chỉ còn lại Nhược Lam tao nhã tiến đến ngồi gần Yuanyou, thông thả dự tiệc. Yuanyou nghiêng đầu mỉm cười hỏi:

“Bài hát thật hay nha. Ta có thể biết tên nó được không?”

“Lạc trầm hương.” Nhược Lam nhẹ nhàng nói, cũng may là lúc còn ở hiện đại, nó thường xuyên mở bài hát này cho nên Lãnh Huyết và Liễu Mặc mới có thể thuộc lòng, thật không nghĩ tới ngày hôm nay lại dùng đến.

“Lạc trầm hương, cái tên thật là hay.”

“Nếu công chúa thích, ta sẽ chép lại lời cho người.”

“Thích, rất thích, nhưng mà chỉ có thể nghe mà không thể hát, bởi lẽ bài hát này ta nghĩ nam nhân hát sẽ hay hơn, vị lam y công tử ban nãy có giọng hát rất tuyệt.”

“Ha ha, công chúa, người quá khen rồi.”

Giờ Hợi tại Vương phủ.

“Á Á Á Á, Cứu với...” Một thanh âm sợ hãi thét lên làm cả Vương phủ phải một phen rợn rùng.

Đào Viên.

Lúc này tại tiền viện của Đào Viên, Lý trắc phi mảy liễu chau lại nồng đượm, mâu quang sắc bén liếc nhìn người mặt mày trắng bệch, tay chân run rẩy đang quỳ dưới đất, thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Vi Vi! Người rốt cuộc bị gì? Đã là đêm khuya còn đánh thức mọi người trong phủ.”

“Nô tỳ... nô tỳ... cái đó.” Vi Vi kinh hãi nói không ra hơi.

“Còn không mau nói!” Lý trắc phi tay đập mạnh vào bàn, lớn giọng quát.

“Nô tỳ nhìn thấy oan hồn của A Hoa!”

“Cái gì?” Lý trắc phi sững sờ kêu lên.

“Bẩm trắc phi, nô tỳ nghe hạ nhân ở Tây Suồng phòng báo lại, đêm hôm qua A Hoa không trở về nghỉ ngơi, sáng nay cũng không thấy mặt mũi đâu, cho đến giữa trưa thì bên ngoài nói là rạng sáng có người nhảy sông tự tử, họ còn nhặt được một đôi hài ở ven sông. Theo như nhận định thì đó đúng là đôi hài mà A Hoa mang ngày hôm qua.” A Xuân đứng bên cạnh thấy Lý trắc phi tức giận lập tức tiến lên giải vây cho Vi Vi

“Tự tử ư?” Lý trắc phi nhíu mày.

“Đúng vậy a! Nô tỳ... vừa nãy... nàng ta... nàng ta...”

“Vi Vi tỷ tỷ, mau giải thích rõ ràng với trắc phi đi.” A Xuân nói.

“Ban nãy nô tỳ đang ngủ thì tự nhiên nghe thấy tiếng cửa mở ra, lập tức mở mắt, nô tỳ liền nhìn thấy A Hoa tiến gần đến chỗ nô tỳ, hơn nữa bộ dạng ướt nhẹp, mặt mày trắng... trắng...” Vi Vi khóc rống lên.

Lý trắc phi đang tính mở miệng nói cái gì đó thì bị một thanh âm mang thêm vài tia giễu cợt chặn lại.

“Ai nha! Ở đây đang xảy ra chuyện gì thế?” Nhục Lam tựa người vào cánh cửa, thông thả hỏi.

Nghe vậy, Lý trắc phi nhíu mày, ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng lúc này là Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, theo sau nàng ta là Lãnh Dạ Thiên Kỳ. Lý trắc phi tao nhã đứng dậy, thanh âm ôn nhu nói:

“Thần thiếp tham kiến Vương gia!”

“Miễn lễ.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ phất nhẹ tay áo, tiến đến ngồi lên ghế thượng bên cạnh Lý trắc phi, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm gia! Thần thiếp hiện tại đang điều tra.” Lý trắc phi cung kính nói, sau đó sắc bén liếc nhìn Vi Vi đang quỳ dưới đất, lạnh giọng quát: “Còn không mau tạ tội với Vương gia, trên đời này làm gì có ma quỷ, Vi Vi người thật là hồ đồ.”

“Ai nói trên đời này không có, ngược lại, có rất nhiều đấy!” Nhục Lam vẫn duy trì tư thế tựa người vào cửa, nhếch miệng nói.

Lời vừa nói ra, Vi Vi lúc này vốn đã sợ hãi càng sợ hãi thêm, đôi mắt mở to hết cỡ, cả người run bần bật, thanh âm ngắt quãng nói:

“Trắc phi... nô tỳ... nô tỳ...”

“Cứ bình tĩnh mà nói, ở đây không ai ép người.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhíu mày nói.

Nghe Vương gia nói vậy, Vi Vi khuôn mặt trắng bệch giờ đây đã có vài tia huyết sắc, cúi đầu nói:

“Nô tỳ... nô tỳ thật sự đã nhìn thấy oan hồn của A Hoa, xin Vương gia tin tưởng nô tỳ!”

“A Hoa?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn về phía Lý trắc phi hỏi.

“Bẩm gia, đây là nha hoàn được phân phó hầu hạ Quận chúa!” Lý trắc phi vừa nói vừa quét mắt nhìn Nhược Lam.

Lý trắc phi vừa dứt lời, hần liền mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nhược Lam, thấy nó sắc mặt không có gì dị thường mới thờ nhẹ ra một hơi:

“Bình tĩnh kể lại mọi chuyện cho ta nghe.”

“Bẩm, hôm qua nô tỳ đang trên đường đem miếng ngọc bội Vương gia tặng cho trắc phi đến Đào Viên thì bất ngờ bị A Hoa đụng trúng, nô tỳ bị ngã thế là miếng ngọc bội cũng vỡ theo. Sau đó nô tỳ bẩm báo với trắc phi, trắc phi lập tức cho người gọi A Hoa tới, A Hoa không những không nhận tội mà còn nói nô tỳ vu khống cho nàng ta, vì vậy trắc phi đã cho người trách phạt nàng.” Vì Vi cố gắng lấy hết bình tĩnh nói ra một hơi dài kể lại mọi chuyện cho Vương gia.

“Nếu là A Hoa làm sai, vậy tại sao ban nãy ngươi lại nói đã thấy oan hồn của nàng, từ oan hồn ở đây có ý gì vậy?” Nhược Lam nhếch miệng hỏi.

Nhược Lam vừa lên tiếng, tất cả mọi người trong phòng đồng dạng nhìn chăm chăm vào Vi Vi, nàng ta lúc này sắc mặt đại biến, há hốc định phản biện lại nhưng không biết phải nói thế nào, vừa rồi nàng quả thật có nói đã thấy oan hồn của A Hoa, phải làm sao đây?

“Sao? Không giải thích được à, chắc chắn, Vi Vi ngươi hình như không biết điều này, người bị oan mà chết linh hồn sẽ ở lại nhân gian tìm kiếm kẻ hại mình để trả thù đấy, ngươi cẩn thận không thôi...hồ hô.” Nhược Lam bỏ lửng câu nói sau đó nở nụ cười quái dị làm ai nấy đều phải rùng mình

Bỗng nhiên ngoài cửa vọng lại tiếng rên khe khẽ của nữ nhân, cửa sổ đột ngột mở toan, một cơn gió lạnh buốt từ đâu ùa vào thổi tắt những ngọn nến cũng như đèn dầu trong phòng, giờ phút này căn phòng tràn ngập trong bóng tối, bên ngoài cửa sổ, một cái bóng trắng thấp thoáng lượn lờ, đôi bàn tay trắng bệch bầu vào thành cửa sổ, cặp mắt đen ngòm đang từng chút, từng chút một đảo mắt nhìn, tiếp đó cái bóng trắng trơn trượt trườn lên cửa sổ, đầu đó trong căn phòng còn nghe được tiếng nước chảy tí tách, tiếng ma quỷ rên vang, đột nhiên một thứ ánh sáng mờ nhạt phía bên ngoài lao tới soi rõ từng góc ngách trên khuôn mặt bóng trắng.

“Á Á Á Á Á.” Trắc phi cùng những nha hoàn còn lại trong phòng kinh hãi hét lên.

Bóng trắng kia có đôi mắt sâu hoắm, cái miệng méo sang một bên chảy đầy máu tươi, mái tóc đen ướt sũng xõa dài, cả người lơ lửng trên không trung đang từ từ tiến về phía Vi Vi, một thanh âm ai oán vang lên:

“Là ngươi hại ta...là ngươi...ta dù có chết cũng sẽ kéo ngươi theo cùng.”

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi...ta...ta sai rồi, A Hoa ngươi tha cho ta...làm ơn...” Vi Vi lắp bắp, đôi mắt giờ đây đã ngấn lệ, nàng liên tục dập đầu hướng A Hoa cầu xin.

“Tha cho ngươi, vậy ai tha cho ta? Là ngươi đã vu khống khiến ta hàm oan mà chết, ta phải giết ngươi.” Dứt lời, bóng trắng lao vút về phía Vi Vi, sau đó tóm lấy cổ nàng ta dùng lực siết chặt.

“AAAAAA...Làm ơn, tha cho ta...trắc phi cứu nô tỳ, cứu nô tỳ, là chính nô tỳ bất cẩn làm vỡ miếng ngọc bội không có liên quan gì đến A Hoa, trắc phi, trắc phi...” Vi Vi hoảng sợ hét lên hướng Lý trắc phi cầu cứu.

Lý trắc phi giờ đây đâu còn tâm trạng nào để nghe lời thỉnh cầu của Vi Vi, nàng lúc này mặt mày tái mét, đôi bàn tay run rẩy không ngừng nắm chặt lấy ống tay áo của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, cảm nhận được sự bất an của nàng, hần lập tức vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Lý trắc phi, thanh âm ôn nhu nói:

“Đừng sợ, đã có ta ở đây rồi!”

“Chắc thật là hấp dẫn quá đi.” Nhược Lam vỗ tay tán thưởng.

Sau tiếng vỗ tay, cả căn phòng lại bùng sáng, bóng ma kia cũng đã biến mất từ bao giờ, mâu quang sắc lạnh liếc nhìn Vi Vi, Nhược Lam từng bước tiến tới chỗ Vi Vi, thanh âm chậm chọc nói:

“Ai nha, xem kìa, khuôn mặt đáng yêu lúc nào cũng cười nói nay bay đâu mất rồi, thật là tội nghiệp quá đi. Tuy nhiên nếu mà rạch thêm mấy nhát dao lên khuôn mặt khá ái này chắc là sẽ đẹp đến mê người lắm đây.” Nhược Lam cúi người xuống, dùng móng tay của mình cứa một đường vào mặt Vi Vi.

Khẽ rùng mình, Vi Vi hất tay Nhược Lam ra, dùng hết sức lực chạy tới ôm lấy chân của Lý trắc phi:

“Trắc phi! Là nô tỳ sai lầm, hôm qua sau khi đụng phải A Hoa, nô tỳ vì đói bụng cho nên mới ghé vào nhà bếp kiếm chút đồ ăn, nhưng vì nô tỳ bất cẩn lỡ tay làm rơi miếng ngọc bội, trong lúc không biết phải làm sao thì Tam phu nhân ở gần đó thấy vậy lập tức khiển kẻ cho nô tỳ...nô tỳ...nô tỳ...” Vi Vi khóc rống lên nói.

Nghe vậy, Nhược Lam đưa tay lên khước miệng vuốt ve, Lãnh Dạ Thiên Kỳ và Lý trắc phi đồng dạng nhướng mày, ước chừng khoảng nửa khắc sau, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mới lên tiếng:

“Cho mời Tam phu nhân đến đây!”

Một lát sau, Tam phu nhân lả lướt đi vào, thanh âm nhu thuận phúc thân hành lễ:

“Tham kiến vương gia, trác phi!”

“Tam phu nhân, nàng biết tội của mình chưa?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt đầy tức giận, trầm giọng hỏi:

Nghe vậy, Tam phu nhân lập tức quỳ gối, vẻ mặt thập phần ủy khuất:

“Bẩm gia, tiện thiếp quả thật không biết mình mắc tội gì.”

“Tội sai khiến nha hoàn Vi Vi đổ oan cho người khác, lừa dối chủ tử.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ ném tách trà còn nóng xuống dưới mặt đất, ánh mắt chứa đầy sự cảnh cáo.

Tam phu nhân sắc mặt khê biến đổi nhưng rất nhanh sau đó liền lấy lại bình tĩnh:

“Gia! Nàng ta chắc chắn là đang vu khống cho tiện thiếp, tiện thiếp đâu có lý do gì để làm vậy, đây chẳng phải là tự chuốc họa vào thân sao?”

“Nha, phải không, thật là không có lý do? Chứ không phải ngươi muốn lợi dụng Lý trác phi sao?” Nhược Lam khinh bỉ nói.

Nghe vậy, Lý trác phi nhú mày:

“Lợi dụng?”

“Đúng vậy! A Hoa là người của ta, người xưa có câu đánh chó phải nê mặt chủ, Tam phu nhân chỉ điểm cho Vi Vi há chẳng phải muốn mượn tay Lý trác phi đẩy cảnh cáo ta sao?”

Nhược Lam vừa dứt lời, Lý trác phi đột nhiên tỉnh ngộ, nàng vừa rồi bởi vì quá hoảng sợ cho nên không có nghĩ ra, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là Tam phu nhân có tâm địa, ngang nhiên lấy nàng ra làm tấm bình phong, hừ, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua. Lý trác phi tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cắn môi. Sau đó hướng Lãnh Dạ Thiên Kỳ ôn nhu nói:

“Gia! Chuyện này phải tính sao?”

“Đây là chuyện trong nhà, nàng thân là trác phi thì hãy giải quyết đi.”

“Gia! Thật sự không phải là tiện thiếp, gia...!” Đại phu nhân khóc như mưa nói.

“Chắc, người đầu cho Tiểu Vân vào đây!” Nhược Lam hí mắt lại, hướng ra phía cửa nói.

Tức thì, một nha hoàn mặt mày tái mét tiến vào trong sảnh, nàng ta quỳ gối run rẩy nói:

“Vương gia! Trác phi! Nô tỳ có chuyện muốn khai báo.”

“Nói!” Lý trác phi hồi thúc.

“Hôm qua là chính Tam phu nhân sai khiến Vi Vi đổ oan cho A Hoa, người còn nói với nô tỳ là muốn lợi dụng Lý trác phi để cảnh cáo vị Quận chúa kia, nô tỳ...nô tỳ...” Tiểu Vân sợ hãi nói.

“Tiện tì to gan, dám vu khống cho ta!” Tam phu nhân rống giận tát nàng ta một bạt tai

Tiểu Vân ôm mặt khóc nức nở, rầm rút nói:

“Tam phu nhân, là người hại chết A Hoa, nếu người không xúi Vi Vi đổ oan cho nàng ấy thì đêm nay nàng ấy cũng không đến chỗ nô tỳ đòi mạng.”

“Cái gì?” Lý trác phi cùng Tam phu nhân đồng thanh thốt lên.

“Ha ha. Sao lại sợ hãi như thế?” Nhược Lam đưa tay lên miệng che đi nụ cười, hàng mi khẽ chớp, nhẹ nhàng nói: “Tam phu nhân a, coi chừng người tiếp theo sẽ là ngươi!”

“Ngươi nói vậy! Là do nàng ta vô phúc mới khiến ta có cơ hội tính kế...” Tam phu nhân đang nói nửa chừng thì bỗng nhiên đưa tay lên bịt miệng, cả người một trận run rẩy: “Gia!tiện thiếp lỡ lời, người đừng xem là thật...”

“Các ngươi càng ngày càng không có quy củ, thân là cơ thiếp lý ra phải chung sống hòa thuận, thật không ngờ tâm địa ngoan độc, dám tính kế lên người trác phi, bổn vương hôm nay không thể tha cho ngươi.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nghiêng răng nói

“Tam phu nhân, ngươi làm ra chuyện tày đình, vu oan giá họa cho người khác, thậm chí còn dám tính kế cảnh cáo Quận chúa, tội này lý ra phải phạt nặng nhưng ta niệm tình mấy năm qua ngươi tận tâm hầu hạ Vương gia cho nên chỉ đuổi ngươi ra khỏi phủ, mau mau dọn đồ rời khỏi đây!”

“A! Không được, ta không thể rời đi, trác phi xin người suy nghĩ lại...trác phi.” Tam phu nhân khóc ngày càng lớn, thanh âm càng lúc càng thê lương.

“Giữ người lại? Lý trắc phi đâu có gốc như vậy, người tính kể trên đầu nàng, nàng lý nào lại giữ người lại, nằm mơ!” Nhược Lam nhếch miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: KẾT GIAO BẰNG HỮU. (11)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Nhược Lam vừa dứt lời, Tam phu nhân bỗng chốc hóa điên, nàng ta trợn mắt đứng dậy, lời trong ống tay áo một thanh chủy thủ, lao về phía Nhược Lam, thanh âm ngoan độc nói:

“Là do người hại ta, là người...”

Lãnh Dạ Thiên Kỳ lo lắng đứng bật dậy, thế nhưng hắn đã phí tâm rồi, Tam phu nhân vừa đến gần liền bị Nhược Lam động thủ, mùi máu tanh lan rộng khắp căn phòng, Tam phu nhân một tay ôm mặt cả kinh không nói được lời nào, Lý trắc phi cùng Lãnh Dạ Thiên Kỳ hai mị nhíu chặt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt băng lãnh đến đáng sợ của Nhược Lam.

“Tiện nhân to gan, người nghĩ người là ai mà dám tới gần ta, ta trước đây chẳng phải đã từng cảnh cáo rồi sao, chỉ cần không phạm ta, ta quyết không phạm người, người xem kết cục hiện tại của mình đi, thanh chủy thủ này sắc như vậy lại không cẩn thận rơi vào tay ta. Ai nha, ta là ta không có biết dùng cái này, vừa nãy quơ loạn làm rách mặt của người, ôi, sẽ để lại sẹo đấy, chắc chắn, thật là đáng tiếc mà.” Nhược Lam mỉa mai nói.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa, người đâu, đuổi Tam phu nhân ra khỏi phủ!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ gần giọng phân phó.

Dứt lời, nô bộc từ bên ngoài tiến vào lôi Tam phu nhân đi, mặc dù đã bị kéo đi khá xa, nhưng những người còn lại trong phòng vẫn còn nghe thấy tiếng thét đầy thê lương của Tam phu nhân vang vọng lại. Khẽ lắc đầu, Lý trắc phi khom lưng hướng Nhược Lam nói:

“Là ta đã hồ đồ hàm oan cho A Hoa, nay người cũng đã chết, ta xin thay mặt Tam phu nhân cùng Vi Vi tạ tội với Quận chúa.”

“Chắc, muốn thì hãy tự mình xin lỗi nàng ấy, xin lỗi ta làm gì.” Nhược Lam vỗ tay hai cái, một bóng hình thân thuộc bước vào.

Lý trắc phi cùng Vi Vi đang quỳ dưới đất vô cùng sững sốt, chuyện này là sao? Nàng ta không phải đã nhảy sông tự vẫn rồi sao? Sao lại có thể?

“Nô tỳ A Hoa tham kiến Vương gia, Trắc phi!”

“Miễn lễ!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhíu mày nói.

“Chuyện này là...?” Lý trắc phi nghiêng đầu nhìn về phía Nhược Lam tìm kiếm câu trả lời.

“Thì là A Hoa vẫn còn sống.” Nhược Lam tỉnh bơ đáp.

“Vậy hồn ma ban này?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ cất tiếng hỏi.

“À, cái đó hà, chỉ là một thủ thuật nho nhỏ thôi, Vương gia ở cạnh ta cũng khá lâu rồi nhì, một chút tính khí còn con của ta ngài cũng phải biết chút ít chứ, nha hoàn hầu hạ ta bị hàm oan ta lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn. Hôm qua khi A Hoa kể lại toàn bộ sự việc cũng là lúc ta âm thầm vạch ra kế hoạch này, chuyện A Hoa vô ý đụng phải Vi Vi dẫn đến miếng ngọc bội bị vỡ ngoài A Hoa và Vi Vi không một ai nhìn thấy, như vậy thì chỉ còn một cách, đó chính là tự Vi Vi thừa nhận. Tuy nhiên muốn nàng ta thừa nhận thì...ha ha chỉ còn cách dọa ma thôi.”

Nghe vậy, Lãnh Dạ Thiên Kỳ bật cười, thanh âm đầy sùng nịnh vang lên:

“Nàng thật là tinh quái.”

“Xùy! Dĩ nhiên!” Nhược Lam hất cằm đầy kiêu ngạo trả lời.

Lý trắc phi đứng bên cạnh âm thầm cắn răng, Vương gia chưa bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt yêu thương như vậy, nàng ta có cái gì mà có thể khiến cho chàng si mê đến thế?

Nhược Lam hí hóp mắt lại quan sát biểu tình trên khuôn mặt Lý trắc phi, khóe miệng hơi cong lên, sau đó đưa tay lên miệng ngáp một hơi dài:

“Ta mệt rồi, phải đi ngủ thôi, Lý trắc phi chẳng phải bảo là muốn xin lỗi A Hoa sao, người đã ở đây rồi sao còn không nói, còn nha hoàn Vi Vi kia người phải giải quyết cho ổn thỏa đấy, Lý trắc phi thông minh như vậy chắc là đã hiểu hàm ý của ta. Vậy nhé, ta về phòng đây!”

Sau khi nói xong những điều muốn nói, Nhược Lam tiêu sái rời đi, trong mắt toàn là ý cười, hỏ hỏ mấy thuộc hạ của nó diễn xuất thật là tài năng nha. Sau

này nếu mà quay về hiện đại nhất định sẽ lãng xê cho bọn họ thành diễn viên nổi tiếng.

Tây sương phòng.

“Chủ nhân! Người đã trở về!” Bạch Bạch nũng nịu xà vào lòng Nhựt Lam.

“Ừ đã về! Bạch Bạch, Nhậm Tề hai người làm tốt lắm!” Nhựt Lam hài lòng ôm Bạch Bạch đến bên giường, thanh âm phấn khích nói.

“Tất cả là nhờ Bạch Bạch, ta chỉ góp vui thôi.” Nhậm Tề nghe vậy lập tức hiện thân, nhàn nhạt đáp.

“Cũng may là hồi nhỏ ta thường xuyên đóng giả làm ma hù mấy con tiểu hồ ly nhỏ tuổi hơn mình cho nên mới có thể diễn xuất thần như thế nha.” Bạch Bạch hớn hờ nói.

“Ồ! Không ngờ người cũng có sở thích đó.” Nhựt Lam cười khanh khách, tròn xoe mắt nhìn tiểu hồ ly đang nằm gọn trong tay mình.

“Thì tại hồi nhỏ buồn chán quá cho nên mới bày ra cái trò đó, chủ nhân a, cũng may là ta chỉ bế quan tu luyện có ba ngày, nếu không người làm sao có thể kiếm được một con ma xinh đẹp như ta chứ, mau trả công đi.”

“Ha ha, được rồi, mai sẽ thưởng cho người hai con gà!”

“Có hai con thôi á?” Bạch Bạch hếch hếch cái mũi của mình làm cho mấy sợi râu bên mép cũng chuyển động theo, hành động này vô cùng khả ái khiến cho Nhựt Lam và Nhậm Tề hai mặt nhìn nhau cười khúc khích.

“Nha, thế thì gấp đôi, được chưa?”

Dứt lời, mắt của tiểu hồ ly sáng rực lên, cái đuôi trắng tinh lại bắt đầu ngoe nguẩy tỏ rõ sự hài lòng. Nhựt Lam nghiêng đầu nhìn về phía Nhậm Tề, dịu dàng nói:

“Bắt người làm đốm lửa xanh đi theo Bạch Bạch quả thật đã làm khó người rồi.”

“À, không đâu. Bạch Bạch rất vui tính.” Nhậm Tề mỉm cười đáp.

“Thật ra thì khi đến Lãnh Dạ Chi Quốc này, ta không nghĩ mình có thể kết giao được nhiều bằng hữu như vậy, Lãnh Dạ Trúc Quân, Lãnh Dạ Thiên Vũ, Yuamy, A Hoa và cả người nữa, nhân sinh ngắn ngủi, thế sự vô thường, ta thật sự rất may mắn khi quen biết được các người. Chỉ cần một trong các người gặp chuyện, ta nhất định sẽ giúp đỡ giống như sự việc của A Hoa vậy.”

“Quận chúa, có duyên mới trở thành bằng hữu, phải trải qua mấy kiếp mới gặp được nhau, số phận đã an bài rồi, chúng ta cả đời là bạn.”

Nhựt Lam ngẩng người trước câu nói đầy ngụ ý của hắn, sau đó thờ dãi nói

“Ừm. Ta mệt quá, ngủ thôi, ngủ ngon nhé Nhậm Tề, Bạch Bạch.”

“Vâng.”

Sáng hôm sau.

A Hoa đang tính mở cửa đi vào thì Nhựt Lam đã đẩy cửa đi ra, nàng liền kinh ngạc hỏi:

“Tiểu thư người muốn ra ngoài sao?”

“Ừm.” Nhựt Lam gật đầu.

“A, vậy nô tỳ đi chuẩn bị.” A Hoa vội vàng nói

“Không cần đâu, ta muốn đi một mình.”

Nghe vậy, A Hoa cúi đầu, lúng túng không biết phải làm sao, Vương gia đã dặn phải chăm sóc cho tiểu thư thật chu đáo, nếu người ra ngoài mà xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Nhựt Lam nhử mày nhìn A Hoa, sau đó dùng khinh công bay đi mất. Lúc A Hoa ngẩng đầu lên thì nó đã đi mất rồi.

Đào Hoa Túy.

Nhìn thấy Nhựt Lam bước vào, viên tiểu nhị mặt mày hớn hờ tiến đến gần hỏi:

“Xin mời khách quan a.”

“Ta muốn gặp Vĩnh công tử.”

Lời vừa nói ra, viên tiểu nhị nhủ mảy, ánh mắt nhìn Nhượng Lam đầy hoài nghi, sau đó trầm giọng đáp:

“Xin khách quan thứ lỗi, Vinh công tử hiện tại không có ở đây.”

Nhượng Lam khép hờ con mắt nhìn chăm chăm vào viên tiểu nhị, sau đó lấy từ bên hông một miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Cửu Lam” đựng đưa trước mặt hắn. Tức thời, viên tiểu nhị giật nảy mình, đưa tay lên gỡ gỡ đầu, cười hi hi:

“Nô tài thất lễ rồi, mời cửu tiểu thư.”

Nhượng Lam lặng lẽ đi theo viên tiểu nhị lên lầu, hắn dẫn nó đến trước một căn phòng cách xa với những gian phòng còn lại, không khí lúc ở chỗ này rất yên tĩnh khác hẳn với vẻ ồn ào, náo nhiệt dưới kia, đầu đó trong không gian còn phảng phất mùi thơm nồng nàn của rượu Nữ Nhi Hồng.

“Vinh thiếu gia! Cửu tiểu thư đã đến.” Viên tiểu nhị một tay gõ cửa, lạnh lạnh nói:

“Mời vào!” Bên trong truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng như có như không.

Đẩy cửa bước vào, Nhượng Lam nhìn thấy một nam nhân thân mặc lục y đang ngồi trên xe lăn, thoáng sững sờ, bản thân trong vô thức lại đưa tay lên vuốt ve tóc mai, sau đó âm thầm đánh giá. Nam nhân trước mặt có phong thái tựa như làn thu thủy, đáy mắt ôn nhu ánh lên những cái nhìn dịu dàng, cả người y toát ra một cỗ khí chất điềm đạm khiến cho nó có cảm tưởng như bản thân đang đứng trước một mặt hồ phẳng lặng không một tia gợn sóng. Nam nhân này...

Vinh Tuyết Hân thấy nó cứ trừng mắt nhìn hắn, lập tức ho nhẹ một tiếng, mềm mại gọi:

“Cửu muội.”

Nghe thấy y gọi mình, Nhượng Lam lập tức thu hồi ánh mắt đánh giá, nhoen miệng cười toe toét:

“Nhị ca, thật xin lỗi, là Lam nhi đã thất thố rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: NHẮC TÀO THÁO, TÀO THÁO LIỀN TỚI.

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Vinh Tuyết Hân mỉm cười nhẹ nhàng:

“Không sao. Muội ngồi xuống đi.”

“Ân.” Nhượng Lam gạt đầu tiến về phía Vinh Tuyết Hân, sau đó ngồi đối diện với y, thân nhiên rót một chén rượu Nữ Nhi Hồng đưa lên miệng uống cạn.

“Vô Ngân hoàng đế đã đến Lãnh Dạ Chi Quốc này rồi.”

Nhượng Lam thoáng chau mày, đặt chén rượu xuống bàn, thanh âm điềm đạm nói:

“Vô Ngân hoàng đế là kẻ rất có dã tâm, lần trước xuất hiện ở Long Thịnh, hắn đã có âm mưu ám sát Thiên Hạo, nay lại xuất hiện ở đây, chắc chắn có vấn đề!”

“Ân. Huynh đã cho người theo dõi hắn, hi vọng sẽ có được một ít manh mối.” Vinh Tuyết Hân tiểu tựa phi tiểu ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, sau đó trầm ngâm trong giây lát.

Ánh sáng nhàn nhạt ngoài khung cửa giờ khắc này bao trùm toàn bộ khuôn mặt tuyệt mỹ của y, đôi mắt màu xám khẽ nhắm lại, y vươn tay ra bắt lấy những vật nặng mỏng manh. Nhượng Lam lại một lần nữa ngẩn ngơ, mỹ nam nó gặp qua vô số, thế nhưng Vinh Tuyết Hân lại là người đầu tiên làm nó kinh ngạc đến như vậy. Đôi mắt của hắn thật xinh đẹp, không lạnh giá như Mộ Dung Phi Tuyết, không ma mị như Nam Phong Thiên Hạo, càng không câu hồn đoạt phách như Lãnh Dạ Thiên Kỳ mà là một cái gì đó thâm tình, một cái gì đó khiến người ta cảm thấy thật ấm áp, không muốn rời đi.

Đang trong lúc thất thần suy nghĩ thì thanh âm của Vinh Tuyết Hân làm Nhượng Lam bừng tỉnh:

“Vô Ngân hoàng đế đang trọ ở chỗ chúng ta. Muội nên cẩn thận.”

“Ân! Há? Gì cơ?” Nhượng Lam chợt dạ hỏi vặn lại.

Vĩnh Tuyết Hàn bật cười, dịu nhẹ nói:

“Huynh nói là Vô Ngân hoàng đế đang ở đây.”

“...”

“Muội sao vậy?” Vĩnh Tuyết Hàn nhú mảy hỏi.

Nghe vậy, Nhược Lam mạnh mẽ ngẩng đầu, cố gắng rặn ra một nụ cười, hướng Vĩnh Tuyết Hàn nói:

“A không có gì! Nếu hần có động tĩnh gì thì huynh nhớ báo cho muội, muội tự nhiên thấy mệt, phải về thôi.”

Dứt lời, Nhược Lam lập tức đứng dậy bước ra khỏi phòng. Vĩnh Tuyết Hàn ngờ ngác không hiểu chuyện gì, vừa nẩy thần sắc của cửu muội rõ ràng rất tốt sao bây giờ nhìn thế nào cũng thấy khó coi. Thật kỳ lạ a.

Người xưa thường nói, người tính không bằng trời tính, Nhược Lam vừa bước đến gần cầu thang liền bắt gặp một bóng dáng rất thân thuộc, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra, Nhược Lam vội vã xoay người toan trở về phòng của Vĩnh Tuyết Hàn, trong lòng âm thầm chửi rủa: “Khi thật, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới!”, thế nhưng mới đi được nửa bước liền bị ai đó chặn lại, cảm nhận được eo mình bị ai đó siết chặt, Nhược Lam chau mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Nhìn tiểu nữ nhân nhỏ nhắn trong lòng mình, Vô Ngân hoàng đế khẽ nhíu mi, thanh âm đầy vẻ giễu cợt nói:

“Chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Ha ha! Phải, phải, thật không ngờ gặp người ở đây.” Nhược Lam vừa nói vừa cố lách người ra khỏi vòng tay của hần, thế nhưng càng cố vùng vẫy thì hần lại càng siết chặt, chặt đến nỗi nó phải hét lên: “Đau quá!”

“Tiểu hồ ly, năng tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu không...” Vô Ngân hoàng đế cúi thấp người, ghé sát vào tai nó thì thầm: “Nếu không năng sẽ thành mỹ vị của ta đấy!”

Sau khi nghe được những lời này, Nhược Lam trong lòng đã nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Lãnh Khiết Hàn! Ngươi dám!”

“Sao lại không dám, vì năng là Quận chúa nên ta không dám? Hừ! Lần trước năng dám hạ độc với ta, ta còn chưa tính sổ với năng đấy.”

Không đợi Nhược Lam kịp phản ứng, Lãnh Khiết Hàn đã nhanh tay điểm huyệt đạo của nó sau đó nhấc bổng nó lên vác trên vai đem vào phòng. Nhược Lam lúc này khóc không được mà cười cũng chẳng xong, nhị ca ơi là nhị ca sao huynh lại để hần trở ở đây, huynh xem huynh hại muội rồi.

“Hất xì! Ai nhắc mình vậy nhỉ?” Vĩnh Tuyết Hàn nhú mảy tự hỏi

Sau khi nhẹ nhàng đặt Nhược Lam nằm trên giường, Lãnh Khiết Hàn nở nụ cười tà mị, hần nhanh chóng cúi người hôn lên mái tóc mềm mại của nó, kể là cái trán trơn bóng, sau là đôi mắt sống động rồi trượt dần dần đến sống mũi thanh tú, cuối cùng là đôi môi anh đào đỏ tươi, hần nhẹ nhàng và ôn nhu chà xát lên đôi môi mọng đỏ ấy, chỉ là đơn thuần như thế, không thấm đẫm dục vọng, chỉ có mê luyến và yêu thương mà thôi. Khoảng nửa khắc sau, Lãnh Khiết Hàn hải lòng nhìn đôi môi đã sưng tấy của Nhược Lam, hưng phấn nói:

“Ta rất nhớ năng, năng có hay không nhớ ta?”

“Nhớ người làm gì? Nếu nhớ người có thể làm người xuống dưới địa phủ bầu bạn với mấy đám âm binh thì ta còn miễn cưỡng, đằng này người vẫn cứ sống, thế thì nhớ làm gì!” Nhược Lam sau khi bị hần tra tấn, tâm tư liền trở nên cáu gắt, lạnh giọng nói:

“Ái nha! Tiểu hồ ly lại giờ móng vuốt lên rồi, xem ra đám nữ nhân trong Vương phủ kia đã dạy năng không ít bản lĩnh nhỉ?” Lãnh Khiết Hàn khẽ nhíu mi cười.

Nghe được lời hần nói, Nhược Lam khẽ nhú mảy nhưng rất nhanh sau đó liền nở nụ cười ngọt ngào, thanh âm đầy vẻ nũng nịu vang lên:

“Chàng nghĩ ta là ai a? Lũ tiện nhân đó xứng để dạy ta sao, sau này có dịp chàng nhất định phải thay ta dạy cho chúng một bài học.”

“Vi sao phải dạy dỗ bọn họ?” Lãnh Khiết Hàn nhướng mày nhìn nữ nhân đang nằm trên giường, trong lòng hần không ngừng cảnh giác, tiểu hồ ly này đột nhiên thay đổi thái độ, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành.

“Thì bởi vì bọn họ lừa nhau áp bức ta, chàng nói chàng nhớ ta, điều đó không phải đồng nghĩa với việc chàng đem ta để vào đây sao?” Nhược Lam vươn tay chỉ về phía ngực trái của hần, sau đó dùng lực ngồi dậy nồng nhiệt hôn lại. Lãnh Khiết Hàn bởi vì quá bất ngờ trước hành động này của Nhược Lam cho nên cơ thể hoàn toàn cứng lại, mở to mắt nhìn nữ nhân trước mặt lâm loạn trên miệng của mình, ý cười trong mắt càng sâu, hần duỗi tay ra ôm Nhược Lam vào lòng, bắt đầu đáp trả. Nhược Lam hai tay vòng qua ôm lấy cổ hần, mâu quang trong mắt khẽ lóe, âm thầm cười lạnh. Nam nhân quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, Lãnh Khiết Hàn người hãy đợi đấy, nếu không phải vì nghĩ cho Lãnh Dạ Chi Quốc thì giờ phút này đây ta đã sớm giết chết người rồi, hừ.

Nghĩ đến đây, Nhực Lam xoay xoay chiếc nhẫn trong tay mình, tức thì một lớp bột màu vàng lượn lờ trong không khí, sau đó phủ lên người của nó và Lãnh Khiết Hàn. Chưa tới hai giây, Lãnh Khiết Hàn ngất xỉu, nằm bất động trên giường.

Thấy vậy, Nhực Lam thở dài một hơi, sau đó trừng mắt nhìn tên nam nhân khốn kiếp dám cưỡng hôn nó, phức cho mi là ta hiền lành, đúng chuẩn thực nữ nếu không đã sớm thiến ngươi rồi! Tuy nhiên dám động đến ta, ta tuyệt đối không thể tha cho ngươi dễ dàng như thế, nụ cười quỷ dị trên mặt nó lại xuất hiện, ánh mắt khê đảo quanh chiếc bàn bên cạnh, nó lập tức đứng dậy cầm mực lên mài, vừa mài vừa nghêu ngao hát: “Ta là đáng yêu hủ nữ ta còn sợ ai, tà ác phúc hắc giả thiện lương, gương mặt đủ thanh thuần, đủ thủ đoạn cao siêu, ta là hủ nữ dễ thương khả ái, thích xem nam nhân yêu nam nhân, một chàng là tiểu công bé nhỏ ngồi trên người bé rùa tiểu thụ đáng yêu...”

Vương phủ.

Sau khi để lại một món quà độc đáo cho Vô Ngân hoàng đế, Nhực Lam hí hửng quay về Vương phủ, trên tay còn cầm bảy xiềng hồ lô đem về cho A Hoa và những nha hoàn khác. A Hoa cùng những nô tỳ khác cảm động rơi nước mắt, sau đó lập tức rời đi làm việc.

Căn phòng lúc này yên tĩnh khác thường, Nhực Lam trầm giọng gọi:

“Tiêu Kiếm.”

Dứt lời, một nhân ảnh thân mặc hắc y xuất hiện trước mặt nó:

“Tiểu thư có gì cần dặn?”

“Ngươi đi điều tra xem rong Vương phủ có ai nuôi bò câu không?”

“Bò câu?” Tiêu Kiếm nhú mày hỏi lại.

“Đúng vậy! Sự việc vừa rồi ngươi chắc hẳn cũng đã thấy, Lãnh Khiết Hàn chỉ mới đến đây có một ngày, vậy mà hắn lại có thể biết ta ở trong Vương phủ, lại còn nói bóng gió ta cùng mấy cơ thiếp khác.”

“Ý của tiểu thư là trong Vương phủ có nội gián?”

“Đúng vậy, Lãnh Khiết Hàn có khả năng cài một Ngọc phi bên cạnh Nam Phong Thiên Hạo, vậy thì cũng đủ khả năng để nuôi một gián điệp ở đây!” Nhực Lam sau khi nhấp một ngụm trà, lập tức lên tiếng giải thích.

“Thuộc hạ đã hiểu!” Lời vừa dứt, Tiêu Kiếm cũng biến mất.

Nhực Lam lúc này cảm thấy vô cùng ngọt ngào, vội vàng đứng dậy mở tung cửa sổ, thoáng giật mình, Nhực Lam mở to mắt nhìn bầu trời ngập tràn một sắc đỏ, màu của máu!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: HOÀNG CUNG DẠY SỐNG. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhực Lam

Hoàng Cung.

Hôm nay là ngày cuối cùng sứ giả Phù Tang ở lại đây, Nhực Lam mới sáng sớm đã tiến cung chào hỏi Yuamy, hai người bọn họ cùng nhau đi dạo trong Ngự Hoa Viên, khẽ mỉm cười Yuamy hỏi:

“Hôm nay nắng rất lạ, phải chăng có chuyện gì lo nghĩ?”

Nghe vậy Nhực Lam thở dài một hơi, giọng cười nói:

“À, cũng không có gì quan trọng lắm.”

“Vậy sao? Chắc có lẽ ta đã nhìn lầm rồi.” Yuamy chấp hai tay ra sau, tiêu sái tiến về phía trước, mâu quang khê lóe nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Ta nghe hoàng thượng nói tình cảm của người và Thiên Vũ tiến triển rất tốt nha.” Nhực Lam cười khúc khích hỏi.

Lời vừa dứt, Yuamy đứng sững lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Nhực Lam nở nụ cười rạng rỡ:

“Ta không biết chàng đối với ta như thế nào nhưng ta biết mình thật sự thích chàng, chỉ là...” Yuamy ngập ngừng không nói tiếp.

“Chỉ là khoảng cách làm người e ngại?” Nhực Lam tiến đến gần Yuamy nhẹ nhàng hỏi:

“Không chỉ là khoảng cách, còn có quan niệm nữa. Ta thân là công chúa cho nên lòng kiêu hãnh cũng như sự tự tôn luôn được đặt lên hàng đầu, ta không muốn chung phu quân với bất cứ nữ nhân nào khác, chỉ tiếc là...” Yuamy thờ dài, bất mãn nói.

“Công chúa, người nói vậy chứng tỏ người vẫn chưa hiểu đệ đệ của ta, năm nay đệ ấy cũng đã mười sáu tuổi, nam nhân ở độ tuổi này theo lý mà nói thì phải thành gia lập thất rồi. Nhưng mà công chúa người nhìn xem, đệ ấy ngay cả một cơ thiếp còn không có.” Nhực Lam mỉm cười trấn an.

“Ta biết, nhưng chàng vẫn còn quá trẻ, trước mặt là như vậy thế nhưng tương lai ai biết được chuyện gì xảy ra.”

“Quá khứ chỉ là kỷ niệm, tương lai là điều quá xa vời chỉ có hiện tại mới là quan trọng nhất, nếu người cứ do dự không quyết đoán chỉ e sau này sẽ vô cùng hối hận! Tình yêu là một đóa hoa đẹp, nếu công chúa muốn hái thì phải có đủ dũng khí đứng bên bờ vực thẳm, phải biết nắm chắc cơ hội, đi sai một bước vực sâu nghìn trùng, thế nhưng cứ sợ hãi mà không tiến lại khiến con người ta nuối tiếc đến cuối cuộc đời. Nếu như có một nam nhân yêu ta và ta cũng yêu người đó, vậy thì ta tình nguyện làm con thiêu thân nhảy vào biển lửa còn hơn sống trong sự hoài niệm, dằn vặt của quá khứ.” Nhực Lam nhìn thẳng vào mắt của Yuamy, nói rõ từng câu, từng chữ.

Một lời này khiến Yuamy giật mình hoảng hốt, đôi lông mày thanh tú nhanh chóng chau lại, thất thần nhìn vào đường chân trời phía xa. Nhực Lam thoáng mỉm cười, sau đó xoay người tiến về phía Ngự Thư phòng.

Lãnh Dạ Trúc Quân ngạc nhiên nhìn lam y nữ tử trước mặt, khuôn mặt thoáng một tia dị sắc, sau đó vội vàng hỏi:

“Quận chúa, nàng thật sự nghĩ cửu đệ có thể làm sứ giả?”

“Ân!” Nhực Lam gật đầu khẳng định.

“Nhưng mà cửu đệ...” Lãnh Dạ Trúc Quân nhăn mày trầm tư giây lát.

“Hoàng thượng, người đừng nên nhìn Vũ đệ bằng con mắt của một hoàng huynh đối với đệ đệ mà hãy nhìn đệ ấy dưới con mắt của một nam nhân.”

“Nam nhân?” Lãnh Dạ Trúc Quân trong lòng âm thầm tính toán, cửu đệ của hắn tuy rằng tính tình có đôi lúc trẻ con và yếu đuối thế nhưng những lúc cần mạnh mẽ đệ ấy liền mạnh mẽ, những lúc cần quyết đoán, đệ ấy liền quyết đoán, mấy ngày nay động tĩnh của đệ ấy với công chúa Yuamy đều được các nha hoàn báo cáo lại, bọn họ dường như có cảm tình với nhau, lần này nếu như cửu đệ đi Phù Tang dưới sự hậu thuẫn của công chúa Yuamy, vậy thì đối với Lãnh Dạ Chi Quốc chẳng phải có lợi sao? Nghĩ vậy, Lãnh Dạ Trúc Quân nhếch miệng, hài lòng gật đầu:

“Đúng vậy! Cửu đệ cũng không còn nhỏ nữa, thân là thần tử của Lãnh Dạ Chi Quốc thì phải biết đóng góp một phần công sức cho quốc gia. Hào! Trẫm đáp ứng cho đệ ấy làm sứ giả!”

Nghe vậy, Nhực Lam ôn nhu mỉm cười, trong lòng thở phào một hơi, với tính cách ham chơi, thích đi du ngoạn của Vũ đệ thì việc đi Phù Tang lần này chẳng khác gì dâng mồi lên tận miệng mèo, Phù Tang là đất nước có phong cảnh rất đẹp, thời gian đi sứ của đệ ấy chắc chắn sẽ kéo dài, tình cảm của Yuamy và Vũ đệ cũng theo đó mà được bồi đắp, hơn nữa hi vọng chuyến đi lần này có thể giúp đệ ấy tránh được tai kiếp.

Mặc dù lúc này Nhực Lam đang cúi thấp đầu không để lộ bất cứ điều gì khác thường, thế nhưng Lãnh Dạ Trúc Quân hẳn có thể cảm nhận được hôm nay Nhực Lam có vấn đề, chẳng lẽ cơ thiếp trong phủ lại gây khó dễ cho nàng? Cũng không đúng, nàng không gây khó dễ cho bọn họ thì thôi, bọn họ lý nào lại dám khi dễ nàng? Hay là thất đệ lại làm gì có lỗi?

Khi Nhực Lam ngẩng đầu lên cũng là lúc bắt gặp ánh mắt đầy hoài nghi của Lãnh Dạ Trúc Quân, nó chớp nhẹ hàng mi, ho khan một tiếng:

“Khụ! Hoàng thượng, trên mặt ta có dính gì sao?”

“A! Không có, không có!” Lãnh Dạ Trúc Quân vội vã lắc đầu

“Thật sự không có?” Nhực Lam nhướn mày hỏi lại.

“Ân.” Lãnh Dạ Trúc Quân gật đầu lia lịa

Nhìn thấy biểu tình này của hắn, Nhực Lam khó nén được bật cười thành tiếng, quả nhiên là hoàng huynh của Thiên Vũ, biểu hiện vô cùng thú vị.

“Cũng đã trễ rồi, ta không làm phiền hoàng thượng nữa.”

“Ừm. Để Văn công tiến nàng.”

“Không cần làm phiền Văn công công, ta tự đi được.” Dứt lời, Nhực Lam lập tức mở cửa Ngự Thư phòng trở về Vương phủ.

Sau khi từ Hoàng Cung trở về, Nhực Lam lập tức nhốt mình trong phòng, nó mệt mỏi dựa người vào tường kỷ đặt gần cửa sổ, đang trong lúc muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thì Tiêu Kiếm lại xuất hiện:

“Tiểu thư!”

“Ừm!” Nhượng Lam khẽ lên tiếng.

Nhìn thấy vẻ uể oải của Nhượng Lam, Tiêu Kiếm lo lắng hỏi:

“Người cảm thấy không khỏe?”

“Không sao, chỉ hơi mệt một chút, đã điều tra được gì chưa?”

“Trong phủ không có ai nuôi bò câu, tuy nhiên cửa hàng hồi môn của Lục phu nhân thì có!”

“Lục phu nhân?” Nhượng Lam nhíu chặt hai mi, trong đầu hiện ra một nữ tử dáng dấp nhỏ nhắn, khuôn mặt kiều diễm động lòng người, trong đám cơ thiếp nàng ta có vẻ như là người dịu dàng nhất, cũng không thường xuyên cùng đám cơ thiếp kia dây dưa một chỗ mà chỉ lặng lẽ một mình, trông có vẻ đáng thương.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Nhượng Lam, Tiêu Kiếm tiếp tục nói:

“Lục phu nhân tên thật là Mộc Hương Lan, là nữ nhi dòng thứ nữ của Mộc Sinh, hiện đang là Thượng Thư Bộ Lễ trong triều. Trước khi được gả vào Vương phủ làm thiếp, Mộc Sinh đã cho nàng ta năm cửa hàng làm của hồi môn, một trong năm cửa hàng đó là khách điểm!”

Nghe đến đây, Nhượng Lam theo thói quen bắt giắc lại đưa tay vuốt ve khóe miệng của mình, khách điểm ư? Khôn ngoan đấy chứ, không trực tiếp nuôi bò câu trong phủ mà lại nhờ khách điểm che giấu cho mình, dù sao cũng là thiếp của Thất vương gia, khách điểm tất nhiên phải sang trọng một chút, mà đã sang trọng thì khách đến trọ chắc chắn thuộc tầng lớp trung lưu và thượng lưu, đồ ăn cũng theo đó mà phong phú hơn dân thường. Bò câu là một trong những nguyên liệu thượng hạng, một khách điểm như vậy nuôi bò câu là chuyện bình thường, sẽ ít ai để ý tới. Nghĩ đến đây, Nhượng Lam nhếch miệng hướng Tiêu Kiếm phản phò:

“Người đi điều tra xem mấy ngày trước Lục phu nhân hoặc nha hoàn của nàng ta có ra khỏi phủ không, nếu có thì phải điều tra cho được là đi đâu!”

“Thuộc hạ đã rõ.” Dứt lời, Tiêu Kiếm phi thân biến mất.

Gian phòng lúc này chỉ còn lại một mình Nhượng Lam, từ khi nhìn thấy bầu trời đỏ rực cùng với sự xuất hiện quá đường đột của Vô Ngân hoàng đế thì trong lòng nó cứ có cảm giác thấp thòm không yên. Đại sư phụ đã từng nói trước khi giông bão kéo đến trời đất sẽ cho ta điềm báo, dù là nhỏ nhoi nhưng nếu tinh ý liền có thể phát hiện thậm chí hóa giải nó. Nếu quả thật sự xuất hiện của hắn cùng với bầu trời đỏ kia là điềm báo, vậy thì giông bão lần này sẽ là gì? Nhượng Lam càng nghĩ thì mọi chuyện càng rối tung, cảm giác được một cơn đau đầu ập đến, nó khẽ đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, bỗng nhiên một tiếng “chì nha” vang lên làm nó giật mình, một nhân ảnh ma mị xuất hiện trong tầm mắt của nó, lại là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: HOÀNG CUNG DẬY SÓNG. (2)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

“Tại sao vào mà không gõ cửa?”

“Tại sao phải gõ?”

“Đây là phép lịch sự, là con người thì phải thể trừ khi người không phải con người!”

“Nàng...” Lãnh Dạ Thiên Kỳ sắc mặt tối sầm, vươn tay chỉ về phía Nhượng Lam.

Thấy vậy, Nhượng Lam quay mặt ra chỗ khác, hoàn toàn xem hắn là không khí. Lãnh Dạ Thiên Kỳ bụng đầy lửa giận, lập tức tiến tới nắm lấy cổ tay phải của nó, tuy nhiên chỉ mới chạm tay vào, hắn liền cảm nhận được một cơn đau buốt ở cổ, định thần nhìn lại, hắn phát hiện cổ của mình đã bị nữ nhân trước mặt rạch một đường, máu tươi chảy ra không ngừng.

“Tại sao lúc nào cũng động thủ với ta?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ ai oán hỏi.

“Bởi vì người dám chạm vào người ta!” Nhượng Lam mặt không biến sắc, lạnh giọng đáp.

“Chạm vào nàng có gì không đúng?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặc kệ vết thương của mình, mày kiếm nhướng lên, u uất hỏi.

“Ta không thích người dùng bàn tay đã chạm vào những nữ nhân khác đụng vào ta.”

“Nàng quá kiêu ngạo rồi đó!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ tay đập mạnh vào chiếc bàn bên cạnh, nghiêng răng gầm lên.

Nhìn thấy hành động này của hắn, Nhược Lam nhếch miệng cười:

“Không phải ta kiêu ngạo mà là do người không biết điều, ta chẳng phải đã nói thứ ta cần là một nam nhân sẵn sàng móc trái tim của hắn ra cho ta xem hay sao? Người không phải là người đó!”

“Nàng có từng nghĩ bản thân quá ích kỉ hay chưa? Ta thân là Vương gia bên mình không ít thì nhiều cũng phải có vài nữ nhân, đây là điều không tránh khỏi, nàng tại sao không chịu hiểu, bọn họ mãi mãi không sánh được với nàng, trong lòng ta nàng là người đặc biệt nhất và cũng chỉ có nàng mới có thể trở thành Vương phi của ta!”

“Vậy người có từng nghĩ cho cảm giác của ta, ngày ngày nhìn thấy phu quân mình nói những lời yêu thương với người khác, cùng người khác ân ái ái sẽ như thế nào? Tại sao nam nhân lại có thể tam thê tứ thiếp còn nữ nhi chỉ có thể chính chuyên một chồng? Cho dù sau này nếu thật sự ta có si mê người nhưng chỉ cần bên người người còn một nữ nhân khác ta thà chết chứ không gả cho người!” Nhược Lam bởi vì tâm tình kích động cho nên thanh âm có chút khàn khàn, đôi mắt to tròn sinh động giờ phút này phủ đầy sương mờ, làn sương của sự lạnh giá tới cực điểm.

Lời vừa dứt, Lãnh Dạ Thiên Kỳ sững sờ không thôi, hắn quả thật không nghĩ nàng sẽ kích động như vậy. Những lần trước khi hắn đề cập đến chuyện này, nàng cũng chỉ nói cho qua chuyện chứ không như bây giờ.

Nhược Lam sau khi lấy lại được bình tĩnh liền ngẩng đầu nhìn vào vết thương không ngừng chảy máu trên cổ của hắn, đôi lông mày khẽ nhăn lại, vội lấy trong tay áo một bình Kim Sang Dược rồi ném cho hắn:

“Cầm lấy bôi vào vết thương đi!”

Xoay xoay bình Kim Sang Dược trên tay, Lãnh Dạ Thiên Kỳ hưng phấn nói:

“Xem ra nàng vẫn còn quan tâm đến ta.”

“Đừng nghĩ linh tinh, ta là đại phu!”

Một câu được nói ra, Lãnh Dạ Thiên Kỳ sắc mặt hóa đen, bởi vì nàng là đại phu cho nên thấy người khác bị thương, nàng không thể không cứu, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nghĩ đến đây, hắn bất giác thờ dài nhìn chiếc bình trong tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Nhược Lam nói:

“Trông sắc mặt nàng không tốt, vẫn là nên nghỉ ngơi thôi!”

Dứt lời, hắn xoay người rồi đi.

Lúc Lãnh Dạ Thiên Kỳ vừa rời đi cũng là lúc Nhược Lam cảm nhận được trong phòng có một hơi thở xa lạ, mâu quang khẽ lóe, Nhược Lam trầm giọng hỏi:

“Kẻ nào?”

“Cửu tiểu thư.” Một nhân ảnh nhanh chóng xuất hiện, quỳ trên mặt đất hướng nó hành lễ.

“Người là?” Nhược Lam nhíu mày hỏi.

“Thần là Đoạn Tâm, thuộc hạ của Mộ Dung trang chủ.” Đoạn Tâm hai tay chắp lại thành quyền, cung kính nói.

Nhược Lam thoáng ngạc nhiên, sau đó dịu giọng hỏi:

“Đứng dậy đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Trang chủ đã điều tra được vị thần y nổi tiếng trên giang hồ, tuy nhiên người này không chính cũng không tà, hành tung rất bí ẩn.”

“Là ai?” Nhược Lam vui mừng hỏi.

“Là Lương Tụ, một trong bốn vị thần y nổi tiếng trên giang hồ, tuy nhiên người này không chính cũng không tà, hành tung rất bí ẩn.”

Nghe vậy, Nhược Lam lại đưa tay lên vuốt ve khóe miệng, nhíu mày hỏi:

“Còn gì nữa không?”

“Bẩm tiểu thư, Lương Tụ này không chỉ là một thần y, ông ta còn là một pháp sư chuyên dùng cổ. Hiện tại đang sống tại Bất Thiên Nhai.”

“Bất Thiên Nhai?” Nhược Lam nghiêng đầu nhìn Đoạn Tâm.

Cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Nhược Lam, Đoạn Tâm lập tức lên tiếng:

“Bất Thiên Nhai nằm ở Vô Ngân Quốc là một thung lũng hoang vu, quanh năm sương mù bao phủ khiến cho ngoại nhân không thể nhìn được bên trong có những gì, phàm là kẻ nào tự ý bước vào đó điều không thể trở về. Bất Thiên Nhai này là nơi ở của những vị vu thuật chuyên dùng cổ khổng chế tâm ý của người khác. Nghe nói Lương Tự chính là vị vu thuật đứng đầu của Bất Thiên Nhai.”

Đoạn Tâm vừa dứt lời, Nhược Lam thoáng cả kinh, dùng cổ ư, có lẽ nào...

Sau một hồi trầm ngâm, Nhược Lam mới ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Tâm tiếp tục hỏi:

“Đại ca có nói gì nữa không?”

“Trang chủ nói rằng nếu như mọi chuyện ở Lãnh Dạ Chi Quốc đều đã ổn thỏa thì tiểu thư phải nhanh chóng trở về Long Thịnh.”

“Ừm, người chờ ta một chút.”

Dứt lời, Nhược Lam đứng dậy tiến về phía bàn, tiếp đó lôi trong tay áo một lọ thủy tinh nhỏ, đổ một ít chất lỏng trong suốt vào một cái tách. Thứ chất lỏng Nhược Lam vừa đổ vào được chế từ trái Ngũ Bội, đây là loại mực đặc biệt dùng để viết Bạch chỉ, loại thư khi đề rảo mực, chữ sẽ lập tức biến mất.

Ước chừng khoảng nửa sắc sau, Nhược Lam đưa cho Đoạn Tâm một phong thư, căn dặn phải trao tận tay cho Mộ Dung Phi Tuyết. Đoạn Tâm gật đầu đáp ứng sau đó phi thân rời đi.

Đào Hoa Túy.

Từ bên trong căn phòng phát ra tiếng đồ đạc bị ném xuống một cách tàn nhẫn khiến cho viên tiểu nhị đứng bên ngoài run rẩy không thôi.

Lãnh Khiết Hàn lúc này tâm tình đang cực kỳ bất ổn, lửa giận bùng cháy không dứt, nghiến răng nói:

“Nam Phong Trần Lam, nàng cư nhiên to gan, hết lần này đến lần khác bốn cột ta!” Hắn vừa nói vừa ngắm gương mặt mình trong gương, sắc mặt ngày càng khó coi. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn giờ đây tràn ngập những hình vẽ nhảm nhí, nào là một hài tử đang ngồi trên người một con rùa, mà con rùa này cũng thật kỳ lạ, rùa gì mà lại mặc quần áo, hài tử kia không những đề lên người con rùa mà còn hung bạo xé xiêm y của con rùa, bên trên còn có dòng chữ tiểu thụ bé nhỏ, hãy để tổng công ta dạy dỗ ngươi! Tiểu thụ? Tổng công? Đây là cái gì? Điều hắn giận nhất chính là bản thân đã quá lơ là, nàng ta phá giải được huyết đạo sau đó dùng mê dược đối với hắn, vậy mà hắn lại không thể nhận ra, thậm chí còn chìm đắm trong nụ hôn đó. Sau khi tỉnh dậy, điều đầu tiên hắn làm chính là gọi tiểu nhị bụng cho hắn một chậu nước ấm, nào ngờ viên tiểu nhị sau khi bước vào liền nhìn hắn bật cười ha hả, cười đến nổi mặt mày đỏ chét như cái mồng con khi hắn nuôi ở Hoàng Cung. Nhìn thấy biểu tình khác thường của viên tiểu nhị, hắn biết là bản thân chắc chắn đã có chuyện gì, lập tức tiến về phía gương đồng, hắn chết lặng khi nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương, cho dù hắn cố gắng tẩy rửa thế nào cũng không thể xóa được hình vẽ trên mặt. Rốt cuộc nàng đã dùng loại mực nào để hãm hại ta. Nam Phong Trần Lam, nàng hãy đợi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: HOÀNG CUNG DẬY SÓNG. (3)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Hoàng Cung.

Nhược Lam thân mặc bạch y cùng đoàn người đông đúc tiễn đưa Lãnh Dạ Thiên Vũ và công chúa Yuamy, mọi người lúc này tâm tình vô cùng hưng khởi, ai nấy đều mong đợi lương duyên của Cửu vương gia và công chúa xứ Phù Tang sẽ được đơm hoa kết trái, duy chỉ có một người trong lòng thấp thòm không yên.

Lãnh Dạ Thiên Vũ tinh tế nhận thấy sắc mặt của Nhược Lam không tốt, hắn lập tức tiến lên cầm lấy đôi bàn tay trắng nõn của Nhược Lam, ôn nhu nói:

“Tỷ tỷ! Tỷ đừng lo lắng, đệ chỉ là đi sứ thôi mà, rất nhanh sẽ trở về.”

Nghe vậy, Nhược Lam liền nở một nụ cười yếu ớt, thanh âm nhẹ nhàng như gió xuân nói:

“Không cần gấp, đệ cứ từ từ mà thưởng thức cảnh đẹp nhân gian, Phù Tang là nơi có thể thỏa mãn con mắt của đệ.”

“Oa! Quả nhiên tỷ tỷ là người hiểu đệ nhất!” Lãnh Dạ Thiên Vũ thích thú nói

Yuamy nghiêng đầu nhìn biểu tình của hắn, ý cười trong mắt càng sâu thêm mấy phần, sau đó cũng lên tiếng:

“Ta sắp phải đi rồi, Nhược Lam, hoàng thượng, tuy rằng gặp gỡ ngắn ngủi nhưng ta thật sự quý hai người, hi vọng sẽ có dịp quay trở lại đây.”

“Chỉ cần công chúa muốn, Lãnh Dạ Chi Quốc luôn chào đón người.” Lãnh Dạ Trúc Quân tươi cười nói

“Đa tạ bệ hạ.” Yuamy khẽ cúi thấp đầu, thanh âm vui mừng nói.

“Giờ lành đã đến, công chúa, chúng ta phải đi thôi.” Nha hoàn thân cận của Yuamy lên tiếng nhắc nhở. Nàng ta vừa dứt lời, Yuamy liền từ biệt mọi người lần cuối, sau đó cùng Lãnh Dạ Thiên Vũ khuất dạng trong cát bụi mịt mờ.

Nhược Lam mãi miết nhìn về phía hai người bọn họ vừa đi, trong lòng không khỏi cảm thán. Vũ đệ, thân là tỷ tỷ như ta chỉ mong đệ đệ của mình ngày ngày vui vẻ, không sầu không lụy, thế nhưng xem ra vị tỷ tỷ này thân bất do kỷ rồi.

Đang trong lúc trầm mặc suy tư, Nhược Lam lại cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay truyền tới, lập tức ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt lo lắng của Nhã phi nương nương, cánh tay mềm mại của nàng đang nắm chặt lấy tay của nó.

“Đã nhiều ngày không thấy Quận chúa, ta quả thật có chút nhớ, không biết người có sẵn lòng đến chỗ ta thưởng trà.” Lý Nhã Nhi mỉm cười hỏi.

Nhược Lam thoáng ngạc nhiên, sau đó thở dài một hơi, gật đầu thay cho sự đồng ý, cùng Nhã phi nương nương đến Nhã Xuân Cung.

Sau khi hóp một ngụm trà, Nhược Lam hướng Nhã phi nương nương hỏi:

“Nương nương cho mời ta đến đây chắc không phải chỉ để thưởng trà?”

Tựa như đoán trước Nhược Lam sẽ hỏi như vậy, Nhã phi nương nương mặt không biến sắc, thấp giọng nói:

“Đừng vậy! Ta là muốn khuyên người nên cẩn thận với Lý trắc phi.”

“Cẩn thận?” Nhược Lam nhú mi hỏi.

“Ân! Nàng ta mặc dù là muội muội của ta thế nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược. Nhắc tới Lý trắc phi, Nhã phi nương nương không khỏi rung mình. Nàng sao có thể quên ánh mắt oán hận của Lý Bội Bội khi nghe tin nàng được hoàng thượng sắc phong, năm đó cả nàng và Lý Bội Bội cùng được vào cung làm tú nữ, nàng ban đầu ngây thơ tưởng rằng tỷ muội bọn họ có thể dựa vào nhau mà sống, nào ngờ Lý Bội Bội không những không giúp đỡ nàng, ngược lại còn hạ độc thủ âm thầm hãm hại nàng. Nếu không nhờ hoàng thượng anh minh sáng suốt, chi e rằng lúc này nàng đã làm oan hồn dưới cửu tuyền!

Nhìn thấy sắc mặt Nhã phi nương nương trong phút chốc trở nên tái xanh, Nhược Lam cũng đoán được phần nào.

“Thật ra sự việc tuyển tú nữ năm đó, nếu như người tuyệt tình một chút liền có thể vạch trần Lý trắc phi, đáng tiếc nương nương đã quá thiện lương.”

Lời vừa dứt, Nhã phi nương nương đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc, thanh âm khó nén được xúc động, khàn khàn hỏi:

“Làm sao Quận chúa lại biết?”

“Chỉ cần là chuyện ta muốn biết, ta nhất định sẽ biết.” Nhược Lam xoay xoay tách trà trong tay, nhìn thẳng vào Lý Nhã Nhi nói

“Xem ra Nhã Nhi đã phí tâm rồi.” Lý Nhã Nhi thở dài trả lời.

“Tâm của nương nương, ta xin nhận, chỉ là nếu như ta động thủ với muội muội của nương nương, nương nương có hay không oán hận ta?” Nhược Lam nhướng mày hỏi.

“Sẽ không! Năm đó ta giữ lại tính mạng cho Lý trắc phi cũng chính là dùng nó để cắt đứt tình tỷ muội, từ ngày đó ta và nàng ta đã không còn quan hệ.”

“Hào! Đủ tuyệt tình, ta thích!” Nhược Lam vỗ tay tán thưởng, đáy mắt lóe lên một đạo quang sắc lạnh, nụ cười trên môi cũng theo đó mà lạnh thêm mấy phần.

Nhã phi nương nương thu hết biểu tình của Nhược Lam vào trong mắt, nàng biết nữ nhân trước mặt nàng tuyệt đối không phải làm một nữ tử tầm thường, nếu không sao có thể lọt vào tầm mắt của Thất vương gia. Lý Bội Bội nếu quả thật khôn ngoan thì đừng nên đụng tới nàng, bằng không kết cục e rằng sẽ vô cùng thảm.

Vương phủ.

Nhược Lam ở Nhã Xuân Cung tán gẫu với Nhã phi nương nương cũng được một canh giờ, sau đó bản thân cảm thấy không khỏe, liền cáo từ Nhã phi trở về Vương phủ.

Khi Nhược Lam mở cửa bước chân vào phòng thì Tiêu Kiếm cũng lập tức xuất hiện

“Tiểu thư! Đã điều tra được!”

Nghe vậy Nhược Lam tiểu như tựa tiểu tiện về phía trường kỷ, lười nhác ngồi xuống

“Nói!”

“Bẩm tiểu thư, bốn ngày trước Đại nha hoàn của Lục phu nhân quả nhiên có đến khách điểm. Không những thế...” Tiêu Kiếm ngập ngừng nói.

“Sao vậy? Nói tiếp đi!”

“Nàng ta đến khách điểm gặp Mục Sinh.”

Nhược Lam thoáng giật mình, đến gặp Mục Sinh? Lẽ nào...?

Sau một hồi ngẩn người, Nhược Lam ngẩng đầu hướng Tiêu Kiếm phân phó:

“Ngươi đi điều tra thân thế của Mục Sinh, nội trong thời gian ngắn nhất phải có kết quả!”

“Thuộc hạ đã rồi!” Tiêu Kiếm hai tay chấp lại thành quyền, sau đó biến mất.

Nhìn bóng hình Tiêu Kiếm rời đi, Nhược Lam bất giác thờ dài trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của Vô Ngân hoàng đế, đôi bàn tay âm thầm siết chặt, rốt cuộc âm mưu của ngươi là gì? Nếu quả thật ngươi muốn thống nhất tất cả các quốc gia thành một khối, như vậy thiên hạ ắt sẽ đại loạn, máu chảy thành sông, người người oán thán, hơn nữa còn có Long Thịnh, đó là quê hương của ta, nơi đó ta có thân nhân và bằng hữu, nếu như ngươi làm thương tổn họ, ta quyết không tha cho ngươi!

Vĩnh phủ.

“Nhị ca!” Nhược Lam gõ cửa, nhẹ giọng gọi:

“Muội vào đi.”

Vừa đẩy cửa bước vào, Nhược Lam liền thấy Vĩnh Tuyết Hàn thân mặc bạch y đang dựa người vào trường kỷ, ánh mắt y lúc nào cũng phảng phất một nét gì đó u buồn, một cái gì đó xa xăm khó nắm bắt.

Cảm nhận được ánh mắt của Nhược Lam nhưng Vĩnh Tuyết Hàn không quay đầu, cứ thế nhìn chăm chăm vào khoảng không bên ngoài khung cửa, ôn nhu hỏi:

“Sao lại nhìn huynh như vậy?”

“Bởi vì trông huynh lúc này hệt như sắp biến mất vậy, chỉ cần chạm tay vào liền theo gió bay xa nha.” Nhược Lam thành thật trả lời.

“Vậy sao? Nếu được thì huynh cũng muốn như một con gió tự do tự tại, không phải lo nghĩ.”

“Nhị ca, huynh gọi muội đến đây chắc không phải là để nghe huynh tâm sự chứ?” Nhược Lam kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Vĩnh Tuyết Hàn, hai tay chống cằm nhìn chăm chăm vào y.

Lúc này, Vĩnh Tuyết Hàn mới quay đầu lại nhìn Nhược Lam, ánh mắt thoáng vẻ lo âu, ngữ điệu không nhanh không chậm nói:

“Nhị ca hỏi muội một vấn đề nhé?”

“Ân.” Nhược Lam giữ nguyên tư thế, khẽ gật đầu.

“Nếu như Vô Ngân hoàng đế muốn thôn tính năm tiểu quốc, hấn sẽ làm gì?”

Nghe vậy, mày liễu của Nhược Lam khẽ nhướng, sau đó lười nhác nói:

“Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc có mối giao hảo rất tốt với năm tiểu quốc, chỉ cần có biến, Long Thịnh và Lãnh Dạ nhất định sẽ ứng cứu hết mình. Vô Ngân nếu như muốn thôn tính năm tiểu quốc, vậy thì hấn bắt buộc phải dẹp bỏ hai chướng ngại vật lớn nhất là Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc. Tuy nhiên hai đại quốc gia này không phải nói muốn liền có thể lấy được, người trong thiên hạ ai mà không biết Long Thịnh và Lãnh Dạ đều là nơi ngoạ hổ tàng long, một mình Vô Ngân Quốc của hấn sao có thể cùng lúc xâm lăng hai đại quốc gia. Cho nên...” Nhược Lam bỏ lửng câu nói, quét mắt nhìn về phía Vĩnh Tuyết Hàn.

“Cho nên?” Vĩnh Tuyết Hàn cao hứng hỏi.

“Cho nên hấn nhất định cần sự trợ giúp của ngoại nhân. Ngoại nhân đó không ai khác chính là Huyền Viên Hoàng Triều.” Nhược Lam đưa tay vờn tóc mai của mình, thong thả đáp.

“Cửu muội, muội quả nhiên thông minh hơn người! Hoàng đế của Huyền Viên Hoàng Triều hấn ta...” Vĩnh Tuyết Hàn trầm mặc trong giây lát, sau đó lại lướt mắt nhìn về khoảng bầu trời phía xa im lặng không nói gì.

Thấy vậy, Nhực Lam khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói:

“Huyền Viên Thiên Mặc, hoàng đế của Huyền Viên Hoàng Triều, từ nhỏ đã nổi tiếng tài hoa vượt bậc, phong tư trác tuyệt, không những văn võ song toàn mà còn tinh thông cầm kỳ thi họa. Hắn từ khi năm tuổi đã theo phụ hoàng của hắn chinh chiến Đông Tây Nam Bắc, là một vị tướng tài, một khi xuất quân đều toàn thắng trở về. Tuy nhiên tính tình của hắn có chút cổ quái, thậm chí là đáng sợ. Theo như lời thiên hạ đồn đại thì Huyền Viên Thiên Mặc rất thích những nữ nhân có tên là Nguyệt và Quỳnh, phàm là nữ tử nào mang tên này liền bị bắt vào cung thị tẩm, tuy nhiên sau mỗi lần hoan ái, những nữ tử đó đều chết rất thê thảm”

“Cứu mọi, xem ra mọi đã điều tra kỹ trước khi tới đây a.” Vĩnh Tuyết Hàn mỉm cười, vươn tay xoa xoa đầu của Nhực Lam

Nhực Lam lờn y một cái, tiếp tục nói:

“Huyền Viên Thiên Mặc là một kẻ máu lạnh, chỉ cần kẻ nào làm hắn phật ý lập tức bị giết chết, từ trước tới nay chưa hề có ngoại lệ. Dã tâm của hắn không thua kém gì Lãnh Khiết Hàn, sở dĩ lần này chung tay hợp tác với Vô Ngân Quốc là bởi vì khi hai đại quốc mất đi, đối với hắn mà nói vô cùng có lợi.”

“Đúng vậy! Theo mật thám báo lại, cách đây một tháng, hoàng đế của Vô Ngân Quốc và Huyền Viên Hoàng Triều đã lên lút gặp gỡ, sau đó kí với nhau một hiệp ước. Trong đó ghi rõ, chỉ cần hai bên hợp tác thành công, lợi nhuận sẽ được chia phần nửa. Vô Ngân Quốc lấy Long Thịnh Hoàng Triều, Huyền Viên Hoàng Triều lấy Lãnh Dạ Chi Quốc.” Vĩnh Tuyết Hàn nhẹ nhàng nói, đáy mắt xoẹt qua một đạo quang sắc lạnh.

Nhực Lam tỉnh tể cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt của y, thanh âm có phần u buồn hỏi:

“Bao nhiêu người?”

“Bốn thuộc hạ thân tín nhất của huynh và hơn năm mươi người khác.” Vĩnh Tuyết Hàn nhắm mắt lại, trên khuôn mặt thoáng ả nét bi thương.

“Huynh tính mai táng họ thế nào?”

“Tất cả đều bị lăng trì và hỏa thiêu, không cách nào mai táng.”

Nghe vậy, Nhực Lam lại rơi vào trầm mặc, năm mươi tư người đã phải bỏ mạng chỉ vì nội dung của một bản hiệp ước, chiến tranh thật tàn khốc.

“Tất cả bọn họ là tình nguyện, huynh trước đây đã từng ngăn cản, nhưng là bọn họ kiên quyết muốn đi. Có trách thì trách nhĩ ca của mọi là một phé nhân, không cứu được họ!” Vĩnh Tuyết Hàn nhàn nhạt nói.

Vĩnh Tuyết Hàn vừa dứt lời, Nhực Lam liền nhanh chóng chau mày lại, thờ dài nói:

“Nghệp lớn muốn thành ắt phải có đổ máu, hơn nữa phé nhân hay không, không phải ở đó mà là ở đây.” Nhực Lam vừa nói vừa sắc bén liếc nhìn đôi chân của Vĩnh Tuyết Hàn, sau đó vươn tay chỉ lên thái dương của mình.

“....”

Không khí lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, Nhực Lam ngao ngán thờ dài, hiện tại Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc đang trong tình thế rất nguy hiểm, nói về mưu lược ai có thể so với Huyền Viên Thiên Mặc, xét về thâm độc ai có thể sánh được với Lãnh Khiết Hàn? Mặc dù Lãnh Dạ và Long Thịnh tướng tài không thiếu, tuy nhiên quanh năm luôn sống trong hòa bình, không cùng những nước khác tranh chấp đương nhiên sẽ không độ nổi với hai quốc gia lấy chiến tranh làm mục đích sinh tồn như Vô Ngân Quốc và Huyền Viên Hoàng Triều. Rốt cuộc phải làm sao mới có thể ngăn cản giao tranh đây, phải làm sao...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: HOÀNG CUNG DẬY SÓNG. (4)

Tác giả: Phi Yến Nhực Lam

Huyền Viên Hoàng Triều.

Trong Ngự Thư Phòng lúc này là một nam nhân thân mặc long bào, y có mái tóc màu nâu nhạt óng ả tựa như ánh ban mai nhàn nhạt, không quá chói chang nhưng cũng không quá mờ nhạt, đôi mắt màu xanh lơ với cái nhìn hờ hững được phủ đầy sương khiến cho khuôn mặt tuấn mĩ vốn đã lạnh lùng nay càng băng lãnh hơn, sống mũi cao, kết hợp với đôi môi mỏng lại càng tôn lên vẻ đẹp tuấn mĩ mà lão thiên đã ưu ái ban tặng cho y. Lúc này y đang tập trung nhìn chăm chăm vào cuốn binh pháp trên tay, mày kiếm khẽ chau, y lạnh giọng hỏi:

“Có chuyện gì?”

Dứt lời, một hắc y nhân lập tức quỳ trước mặt y, cung kính nói:

“Hoàng thượng! Long Thịnh Hoàng Triều có biến! Hiện tại Ngũ vương gia của Long Thịnh Hoàng Triều đang bí mật huấn luyện võ sĩ, tất cả đều diễn ra tại một mật đạo, thứ cho nô tài vô năng, không thể tìm ra.”

Nghe vậy, Huyền Viên Thiên Mặc lập tức nhíu mày, trầm giọng phân phó:

“Lập tức gửi mật thư cho Đỗ Minh Sơn, yêu cầu hắn nhất định phải tìm ra mật đạo!”

“Vâng!” Dứt lời, hắc y nhân phi thân rời đi.

Sau khi hắc y nhân kia rời đi, Huyền Viên Thiên Mặc nhếch miệng nở một nụ cười quỷ dị, huấn luyện võ sĩ ư? Liệu có kịp không a, thời cơ sắp đến rồi, ta cũng muốn thử xem Lãnh Dạ Chi Quốc và Long Thịnh Hoàng Triều dùng cách nào để đối phó. Cũng đã lâu rồi không nhìn thấy máu chảy thành sông, tiếng khóc thê lương của những tiện nhân, quả thật có chút nhớ a! Nghĩ đến đây, Huyền Viên Thiên Mặc bật cười không ngớt, con người mà xanh lơ bỗng chốc hóa đỏ...

Vương phủ – Tây sương phòng.

Bây giờ đã là lập xuân, khí trời cũng trở nên tươi mát và dễ chịu hơn rất nhiều, Nhược Lam mở tung cửa sổ vội vàng hít lấy bầu không khí trong lành này, một cơn gió se lạnh phả vào mặt khiến cho tâm tình ưu phiền mấy ngày nay của Nhược Lam giảm đi không ít. Trên mặt thoáng ẩn nét cười thanh nhã, Nhược Lam ngồi trên khung cửa sổ, đôi chân trần trắng nõn khẽ đung đưa qua lại, những khóm hoa Xuyên Chi sắc sỡ màu sắc đang khoe mình rực rỡ dưới nắng xuân, từng đàn bướm nghiêng mình lượn lờ trong gió thoảng, Nhược Lam say sưa ngắm nhìn sắc xuân tươi đẹp thì cơ thể đột nhiên rung mình, vội vã ngẩng đầu tìm kiếm, Nhược Lam hoảng hốt nhìn lên tán cây cổ thụ gần đó. Nhược Lam bắt gặp một nam nhân thân mặc lục y đang chăm chú nhìn mình, y có mái tóc màu nâu nhàn nhạt, đôi mắt màu xanh lơ đẹp đến mê người. Khẽ nhếch miệng cười, nam tử kia nhẹ nhàng phi thân xuống, từ từ tiến lại gần. Nhược Lam chớp nhẹ hàng mi, thong thả nói:

“Người là ai? Ta chưa bao giờ thấy người, vì sao người lại ở đây?”

“Ta là ta, vì nàng mà đến a.” Lục y nam tử cười ma mị trả lời.

Nghe vậy, Nhược Lam thoáng chau mày, trong lòng âm thầm đánh giá, nam nhân trước mặt quả thật vô cùng tuấn mĩ, từ trước đến nay người có thể làm cho nó sùng sốt ngay từ lần đầu tiên gặp mặt chỉ có Mộ Dung Phi Tuyết, Lãnh Dạ Trúc Quân và Vĩnh Tuyết Hân, thế nhưng người này còn hơn cả thế. Y có một chút gì đó băng lãnh của Mộ Dung Phi Tuyết, một chút gì đó kiêu ngạo của Lãnh Dạ Trúc Quân, một chút gì đó phong nhã của Vĩnh Tuyết Hân và một chút gì đó rất đặc biệt, một chút gì đó của riêng y.

Lục y nam tử thấy Nhược Lam cúi đầu không nói gì, đôi mắt hoa đào lập tức híp lại, y vươn tay nắm lấy cổ chân của Nhược Lam kéo thật mạnh khiến cho nó mất đà rơi thẳng vào vòng tay của y. Nhược Lam mở to mắt nhìn người nam nhân đang ôm mình, sau đó mày liễu nhanh chóng chau lại, Nhược Lam ngửi được mùi của Nguyệt Lai Hương trên người của y, mùi thơm này rất quen thuộc, trước đây chắc chắn đã từng ngửi qua... Đang trong lúc suy nghĩ xem mình đã ngửi thấy mùi hương này ở đâu thì trong đầu Nhược Lam vang lên thanh âm thấp trầm lo lắng của Lãnh Huyết: “Chủ nhân cẩn thận! Hẳn chính là Huyền Viên Thiên Mặc”.

Lãnh Huyết vừa dứt lời, Nhược Lam lập tức giật mình, trừng mắt nhìn y. Huyền Viên Thiên Mặc cảm nhận được sự thay đổi của tiểu mỹ nhân trong lòng mình, y nhẹ nhàng hỏi:

“Sao vậy?”

“Thả ta xuống!” Nhược Lam vùng vẫy, chán ghét nói.

“Nếu ta không thả thì sao?” Huyền Viên Thiên Mặc nháy mắt hỏi.

“Ta sẽ giết người!” Nhược Lam nghiêng răng trả lời.

“Ha ha! Giết ta? Dựa vào nàng?” Huyền Viên Thiên Mặc nở nụ cười chế giễu.

Nghe vậy, con người đen thẫm thẫm của Nhược Lam bỗng chốc hóa thành màu tím, Huyền Viên Thiên Mặc lập tức nhíu mày, y cúi đầu nhìn ba mũi ngân châm đang yên vị trên lồng ngực của chính mình, mâu quang thoáng vẻ ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại tà mị như cũ.

“Ta đã cảnh cáo người rồi!”

“Tiểu mỹ nhân, nàng thật là hung dữ nha.” Huyền Viên Thiên Mặc tươi cười, y đặt nó ngồi lên trên chiếc bàn đá gần đó, vươn tay ra nhổ đi ba cây ngân châm, sau đó đứng yên bất động quan sát biểu tình của nữ nhân trước mặt.

Trái với suy nghĩ của hắn, tiểu mỹ nhân này không những không ngạc nhiên, ngược lại, nàng ta lại vô cùng bình tĩnh, trên khuôn mặt không có lấy nửa điểm dị sắc.

“Từ bao giờ Lãnh Dạ Thiên Kỳ lại có một cơ thiếp lợi hại như thế?”

“Huyền Viên Thiên Mặc! Ngươi vì sao đến đây?”

Nhược Lam vừa dứt lời, con ngươi của Huyền Viên Thiên Mặc khẽ dao động, y lập tức tiến tới nâng cằm của Nhược Lam, thanh âm thấp phần quý dị đáp:

“Nàng biết ta? Nếu vậy hôm nay nàng không thể nhìn thấy ánh mặt trời được rồi.”

“Ngươi tính dùng cách nào giết ta? Bỏ qua cách hạ độc đi, ta cũng như ngươi bách độc bất xâm.” Nhược Lam nhếch miệng nói, vừa rồi nó đã dùng Huyết Từ Đào hạ độc hần, đây là loại cực độc, chỉ cần một ngân châm là đủ để lấy đi tính mạng của một con người, thế nhưng y lại không hề hấn gì, điều đó chứng tỏ y là người bách độc bất xâm.

“Bách độc bất xâm? Nếu vậy, ta dùng đến cái này.” Huyền Viên Thiên Mặc nhanh như chớp ló ra một thanh chủy thủ sắc bén đâm về phía Nhược Lam.

Nhược Lam không né tránh cũng không hoảng hốt, bản thân chỉ thản nhiên ngồi yên tại chỗ, bởi lẽ toàn thân Nhược Lam đang được bao bọc bởi một thứ ánh sáng màu lam đẹp đến mê người, mũi dao vừa chạm vào ánh sáng ấy liền gãy làm hai.

Thấy vậy, khuôn mặt Huyền Viên Thiên Mặc đại biến, y như có mảy may nghi hoặc:

“Nàng là tiên tử?”

Nhược Lam không trả lời hần mà chỉ đưa tay lên miệng cười khúc khích, sau đó cao hứng nói:

“Đúng vậy, ta là tiên tử nha. Ngươi nghĩ rằng mình giết được ta?”

“Không thể giết nàng nhưng sẽ biến nàng thành của ta.” Huyền Viên Thiên Mặc không hề ngạc nhiên khi nghe câu trả lời Nhược Lam, ngược lại y cười càng đắc ý đáp lại.

“Đó là không thể bởi vì chúng ta là kẻ thù. Ta là Nam Phong Trần Lam, Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, hoàng đế bệ hạ ngươi có thể cùng ta thương lượng một lát?”

Nhược Lam vừa dứt lời, Huyền Viên Thiên Mặc tươi cười càng xán lạn:

“Nguyên lai là Quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, nhi nữ của Nam Phong Từ Đăng. Chẳng trách nàng lại xinh đẹp như vậy.”

“Đừng đánh trống lảng, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Nhược Lam tức giận trừng mắt nhìn y.

“Hừm, cái đó có gì đáng nói, vì sao phải thương lượng?”

“Cuộc chiến tranh này là vô nghĩa, ngươi hà cớ phải chấp mê bất ngộ khiến dân chúng phải lầm than.”

“Ai nha! Thì ra nàng đang nói đến chuyện đó.” Huyền Viên Thiên Mặc đưa tay vuốt cằm, khuôn mặt biểu lộ sự ngạc nhiên giả tạo.

“...” Nhược Lam nghiêng đầu, ném cho y cái nhìn cảnh cáo.

“Huyền Viên Thiên Mặc ta trời sinh háo thắng, phàm là những thứ ta muốn, ta nhất định phải có, hiện tại Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc là hai quốc gia phồn thịnh nhất, tài nguyên phong phú nhất, nhân tài cũng nhiều vô số kể, chỉ cần có được hai đại quốc gia này, thiên hạ ắt sẽ thuộc về ta. Bất quá lúc này phải dựa vào tên Lãnh Khiết Hân vô dụng kia trợ giúp một tay, đợi sau khi có được rồi, ta sẽ một tay giết chết hần, đem toàn bộ Vô Ngân Quốc của hần sát nhập vào Huyền Viên Hoàng Triều của ta.”

“Hừ! Mơ tưởng hào huyền, ta quyết không để ngươi toại nguyện!” Nhược Lam bĩu môi nói.

“Ta xưa nay nói được làm được, nàng hãy đợi mà xem biểu ca của nàng Nam Phong Thiên Hạo quỳ gối trước mặt ta.” Y vừa nói vừa tiến đến gần Nhược Lam, sau đó thật nhanh áp sát vào tai nó thì thầm: “Ngày đó sẽ đến nhanh thôi, ta đã ấn định ngày Long Thịnh mất cũng sẽ là ngày ta lập nàng làm phi!”

Dứt lời, Huyền Viên Thiên Mặc phi thân biến mất, Nhược Lam ngẩn người nhìn về hướng y vừa đi, trong lòng dấy lên một cảm giác rất lạ. Một cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, rốt cuộc thứ cảm giác này từ đâu tới?

Long Thịnh Hoàng Triều.

Không khí trầm mặc trong Ngự Thư Phòng này đã kéo dài được hơn một khắc, ba người sáu mắt nhìn nhau không biết phải nói gì, ai nấy cũng đều chau mày ra vẻ trầm tư.

Bỗng nhiên Nam Phong Thiên Hạo đứng bật dậy, lên tiếng nói:

“Tình hình ngày càng nguy cấp, nếu không nhanh chóng xử lý Đỗ Minh Sơn e rằng Long Thịnh sẽ gặp đại họa.”

“Nhưng chúng ta không có bằng chứng, một chút manh mối cũng không!” Nam Phong Dịch Thiên nhướn mày đáp.

“Bệ hạ, Ngũ vương gia nói đúng, chúng ta không thể nóng vội, dục tốc bất đạt.” Thượng Quan Cẩn cung kính nói.

Nghe vậy, Nam Phong Dịch Thiên Hạo giận dữ đập mạnh vào bàn, thanh âm khàn khàn vang lên:

“Hừ, Đỗ Minh Sơn, trẫm không tin không bắt được thóp của ngươi!”

Nhìn thấy hành động này của hắn, Nam Phong Dịch Thiên và Thượng Quan Cẩn nhìn nhau cùng thờ dài, bọn họ quả thật bất lực, lẽ ra cách đây một tháng bọn họ đã tìm ra manh mối, thế nhưng chỉ sau một đêm, mọi manh mối bỗng nhiên biến mất không để lại dấu vết, những nội gián được cài vào Đỗ phủ cũng đột ngột mất tích, hiện tại không một ai trở về.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: HOÀNG CUNG DẬY SÓNG. (5)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Lãnh Dạ Trúc Quân thân mặc hoàng bào, mày kiếm chau lại nồng đượm, khuôn mặt hắn tràn ngập vẻ lo âu cùng bất mãn nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Hoàng huynh, thứ cho đệ nói thẳng, An Hiên Quốc rơi vào tay Huyền Viên Thiên Mặc chính là cơ hội tốt cho chúng ta phản công!”

“Thất đệ, hoàng huynh hiểu ý của đệ, thế nhưng ta thân là hoàng đế, trên người gánh vác số mệnh của muôn dân, ta thật sự không muốn đẩy dân chúng vào cảnh chiến tranh loạn lạc, máu chảy thành sông.”

“Hoàng huynh, huynh nói không sai thế nhưng đã bao giờ huynh nghĩ một ngày nào đó Huyền Viên Hoàng Triều sẽ khai chiến với chúng ta, đến khi đó huynh cho rằng thiên hạ này sẽ bình yên sao?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhướn mày hỏi.

“Ta...” Lãnh Dạ Trúc Quân nhú mày, hắn muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại nói không nên lời.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ thờ dài một hơi, sau đó tiếp tục nói:

“Kể từ sau khi hoàng đế An Mộc Bình băng hà, thái tử An Mộc Kiến lên ngôi thì số phận của An Hiên Quốc đã định là phải diệt vong! An Mộc Kiến tài đức không những không có mà ngược lại hoang dâm vô độ, tàn bạo khát máu, người dân An Hiên Quốc ngày ngày sống trong cảnh lầm than, kể từ lúc hắn lên ngôi, đệ đã âm thầm thực hiện một kế hoạch...”

Không đợi hắn nói hết câu, Lãnh Dạ Trúc Quân đã vội vàng tiếp lời:

“Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch thôn tính An Hiên Quốc, biến nó thành thuộc địa của Lãnh Dạ Chi Quốc chúng ta. Tiếc là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất...” Lãnh Dạ Thiên Kỳ lắc đầu, bất lực nói.

“Ý của đệ là...?”

“Huynh có còn nhớ đệ nhất kỹ nữ Hiếu Nguyệt của An Hiên Quốc không?”

“Nhớ, dĩ nhiên là nhớ, mặc dù ta chưa được diện kiến dung nhan của nàng nhưng khắp thiên hạ nơi đâu cũng có giai thoại của nàng. Đồn rằng kỹ nữ Hiếu Nguyệt xinh đẹp tuyệt trần, dung mạo như hoa, thanh âm êm dịu tựa tiếng suối chảy róc rách, nụ cười duyên dáng động lòng người, đặc biệt là khả năng thi phú trôi ban đã khiến biết bao nhiêu vương công, quý tộc điêu đứng, chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh, Hiếu Nguyệt đã tạ thế năm nàng vừa tròn mười tám tuổi, lứa tuổi đẹp nhất của một thiếu nữ.” Nói đến đây Lãnh Dạ Trúc Quân khẽ dấy lên một tia thương cảm.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ bật cười, hắn khoanh hai tay đứng dựa vào thành cửa, nhàn nhã nói:

“Hoàng huynh, huynh thật đa sầu đa cảm, tuy nhiên nàng ấy chưa chết như lời thiên hạ đồn, đó chỉ là một hình thức của ve sầu lột xác thôi.”

“Ve sầu lột xác?” Lãnh Dạ Trúc Quân không giấu nổi ngạc nhiên, tò mò hỏi.

“Àn, cái chết của nàng ấy chỉ là một cách để đưa nàng trở thành Quý phi nương nương của An Hiên Quốc. Hoàng huynh, huynh có nhớ cách đây một năm trước, đệ đã từng du ngoạn đến An Hiên Quốc?”

“Nhớ, nhưng điều đó thì có liên quan gì đến chuyện này?”

“Năm đó trên đường đến An Hiên Quốc, đệ đã tình cờ cứu được một tiểu cô nương thoát khỏi sự truy đuổi của cừu nhân, tiểu cô nương đó chính là Hiếu Nguyệt. Vì che chắn cho nàng mà đệ đã bị một tên hắc y nhân đả thương, trúng phải kịch độc hôn mê năm ngày năm đêm, may mắn thay sự phụ của Hiếu Nguyệt có một viên bách độc bất xâm cho nên mới cứu được đệ, Hiếu Nguyệt vì muốn cảm tạ ơn cứu mạng nên đã quỳ gối tình nguyện làm nô bộc, đòi đòi kiếp kiếp báo ơn. Huynh đoán xem, lúc đó đệ đã trả lời nàng ta thế nào?”

“Hừm, chắc không phải đệ muốn cùng nàng ấy ân ái một đêm đấy chứ?” Lãnh Dạ Trúc Quân nheo mắt, đưa tay lên cảm vuốt vuốt, ra vẻ suy nghĩ.

“Khụ, hoàng huynh!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ trừng mắt ai oán nhìn vị hoàng huynh trước mặt.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Lãnh Dạ Trúc Quân vội vàng cười tươi, ôn nhu nói:

“Ai nha, huynh chỉ đùa thôi mà, đệ kể tiếp đi.”

“Lúc đó đệ chỉ có một ý nghĩ, đó là tại sao một kỹ nữ như nàng lại có võ công, hơn nữa còn bị truy sát. Đệ đem thắc mắc trong lòng nói với nàng, Hiếu Nguyệt vì cảm kích đệ cho nên đã thành thật nói ra lai lịch của mình. Nàng vốn là nhị tiểu thư của bảo tiêu Hoàng Lai, cách đây ba năm trước phụ thân và đại ca của nàng nhận trọng trách vận chuyển 500.000 lượng hoàng kim an toàn về tới kinh đô, nào ngờ trên đường đi đã bị người ta ám toán, phụ thân và đại ca cùng toàn bộ gia nhân tham gia chuyến đi đó đều thiệt mạng, 500.000 lượng vàng cũng theo đó mà biến mất. Tai họa kể từ đó ập tới, 500.000 lượng vàng là tiền để bổ sung vào ngân khố quốc gia nay lại mất trong tay tiêu cục Hoàng Lai, triều đình sao có thể bỏ qua? May thay hoàng đế An Mộc Bình là một minh quân, người chỉ hạ lệnh tịch thu toàn bộ gia sản của tiêu cục, toàn bộ gia quyến bị đẩy đi biên ải, vĩnh viễn không được trở về. Chỉ trong vòng một ngày, bảo tiêu Hoàng Lai danh chấn thiên hạ đã lụi tàn nhanh chóng. Hiếu Nguyệt trong lúc an táng thi thể của phụ thân, nàng đã phát hiện trên người phụ thân nàng ngoại trừ một nhất kiếm đâm thẳng vào tim thì còn có dấu tích khác thường, hai bên thái dương gân xanh nổi lên chần chịt, khắp người là những vết bầm tím ghê người, phụ thân của nàng bị trúng độc.”

“Ý đệ là phụ thân của nàng bị hãm hại? Tháo nào, ta nghe đồn rằng trang chủ của bảo tiêu Hoàng Lai võ công tái thế, thân thủ bất phàm, sao có thể dễ dàng để kẻ khác một kiếm giết chết được.” Lãnh Dạ Trúc Quân nhủ thầm nói

“Đúng vậy, Hiếu Nguyệt nói rằng, phụ thân xưa nay rất cẩn thận, từ đồ ăn cho đến thức uống đều tự mình chuẩn bị, quyết không để người ngoài phụ trách, nhất là chuyến đi năm đó vô cùng quan trọng, thành bại đều do nó quyết định, phụ thân nàng nhất quyết không để lộ sơ suất. Kể từ ngày phát hiện phụ thân nàng chết oan, Hiếu Nguyệt đã tìm mọi cách để có thể từ biên ải xa xôi quay trở về kinh đô hoa lệ, mong một ngày có thể tìm ra kẻ đã hãm hại phụ thân nàng.”

“Hi vọng là một chuyện nhưng hiện thực lại là chuyện khác, ở chốn biên ải vắng vẻ đó, ai có thể giúp được nàng?” Lãnh Dạ Trúc Quân cất tiếng hỏi.

“Huynh nói không sai, ngày qua ngày, Hiếu Nguyệt dần dần mất đi hi vọng, cho tới một ngày, có một nam nhân trạc tuổi tứ tuần đã đến gặp nàng, mang nàng ra khỏi đó.”

“Nam nhân? Có phải là vị sư phụ đã cứu đệ?”

“Àn, hắn ta là một sát thủ vô cùng lợi hại, cứu nàng chẳng qua là muốn biến nàng thành một công cụ tình báo cho hắn, và nơi thích hợp nhất để thu thập thông tin, chính là kỹ viện.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ nhếch miệng nói, ánh mắt của hắn thoáng ẩn vẻ khinh thường và căm phẫn, nhưng rất nhanh sau đó liền không còn dấu vết.

“Thật là đáng tiếc cho Hiếu Nguyệt, nhưng âu cũng là số phận, lúc nam nhân kia tới tìm nàng, nàng chẳng phải có thể lựa chọn ở lại biên ải, nhưng vì lòng hận thù muốn tìm kiếm kẻ sát hại phụ thân cho nên nàng đã bất chấp tất cả để đi theo hắn, bất chấp sau này đôi tay nàng sẽ dính đầy máu, bất chấp người đời nhìn nàng bằng con mắt khinh bỉ.”

“Cũng bởi vì muốn báo thù cho nên nàng chấp nhận sa vào chốn hậu cung đầy tranh đấu và cạm bẫy, chấp nhận ngày ngày đem tiếng cười mua vui cho An Mộc Kiến cũng như sẵn sàng làm nội gián cho đệ.”

“Cái gì?” Lãnh Dạ Trúc Quân kinh ngạc đứng bật dậy, sừng sốt nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Thiên Kỳ.

“Sao lại ngạc nhiên như thế? Hoàng huynh, đệ là một người rất có dã tâm, chỉ là dã tâm ấy được ẩn giấu rất kỹ cho nên huynh không nhận ra mà thôi, từ lúc An Mộc Kiến lên ngôi hoàng đế thì đệ đã có dã tâm xâm chiếm An Hiên Quốc. Lãnh Dạ Chi Quốc của chúng ta nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, đệ muốn sát nhập An Hiên Quốc, muốn biến đất nước của chúng ta rộng lớn hơn, phồn thịnh hơn so với những quốc gia khác, và An Hiên Quốc nơi được thiên nhiên ưu đãi cho sự trù phú của đất đai chính là nơi đáp ứng được điều này. Đệ biết huynh coi trọng hòa bình không thích chiến tranh cho nên năm tiểu quốc kia mới được an ổn tồn tại đến giờ phút này, thế nhưng An Mộc Kiến lên ngôi đã khiến cho dã tâm của đệ trở dậy, nếu như dưới sự thống trị của hắn lại khiến nhân dân lầm than thế chi bằng để Lãnh Dạ Chi Quốc chúng ta đem lại sự an no cho họ, chi tiếc là Huyền Viên Thiên Mặc đã nhanh tay hơn, hắn ta quả thật là thiên tài.” Nhắc đến cái tên này, mâu quang của Lãnh Dạ Thiên Kỳ khẽ sáng, đôi bàn tay không tự chủ mà nắm chặt thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: MỘNG ẢO LU MỜ. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Vương phủ.

Mưa xuân rả rích, gió xuân se lạnh mang theo tư vị của hoa cỏ, Nhược Lam vội vàng mở tung cửa sổ, thanh âm đầy thích thú kêu lên:

“Mưa rồi!”

“Chủ nhân! Đói bụng quá hà.” Liễu Mặc leo lên chiếc bàn gần đó, thanh âm trẻ con vang lên.

“Không phải lúc này đã ăn mười cái bánh bao rồi sao? Tại sao giờ vẫn còn đói, người có họ hàng với tiểu trư à?” Lãnh Huyết nghe vậy, lập tức trêu chọc.

“Tiểu trư cái đầu nhà người.” Liễu Mặc chu mỏ lên tiếng phản bác.

Nhược Lam chống cằm, cười khúc khích. Mỗi lần bọn họ cãi nhau là nó lại mắc cười, hai tiểu đồng tây này nhìn sao cũng thấy bực đáng yêu, thật khiến người ta yêu thích.

“Đói rồi à, có muốn ăn đồ ăn ta nấu không?”

“Chủ nhân nấu? Ăn, dĩ nhiên ăn.” Cả Liễu Mặc lẫn Lãnh Huyết đồng thanh lên tiếng. Xưa giờ chủ nhân nấu ăn rất ngon, mỗi một món ăn đều để lại hương vị rất đặc biệt, đã ăn vào là cả đời quyết không quên a, bọn họ cũng đã lâu không có được ăn một bữa tử tế nha.

“Hào! Lại đây, chui vào tay áo của ta, chúng ta đến nhà bếp.” Nhược Lam ôn nhu nói.

Sau nửa canh giờ vất vả trong nhà bếp, giờ đây Nhược Lam hoàn toàn hài lòng nhìn như những đĩa đồ ăn bày biện trước mặt. Cá chép chua ngọt, mì xào, vịt hồ lô, canh đậu phụ, một bàn thức ăn đầy màu sắc lẫn hương vị.

“Thế nào hả? Thích không?” Nhược Lam chớp chớp mắt nhìn hai tiểu đồng tây đang tròn xoe mắt, bộ dạng thèm ăn bày ra không cách nào che giấu.

“Thích a, rất thích!” Vừa dứt lời, Liễu Mặc và Lãnh Huyết lập tức nhào lên bàn ăn uống một cách ngấu nghiến.

Nhược Lam một bên chống cằm, cười híp cả mắt, nó thật sự không có đói bụng, chẳng qua nghe Mặc Mặc than đói nên mới xuống bếp làm vài món cho vui thôi. Đang trong lúc suy nghĩ vớ vẩn thì Nhược Lam nhú mày, lạnh giọng quát:

“Ra đây cho ta!”

Dứt lời, một nhân ảnh nhanh chóng xuất hiện, hần ta thân mặc hắc y, phong thái tao nhã đẹp đến mê người. Chẳng ai xa lạ chính là Huyền Viên Thiên Mặc.

“Tiểu tiên tử a, tai nàng thật nhạy nha.” Huyền Viên Thiên Mặc vươn ngón tay thon dài nắm lấy cằm của Nhược Lam, thanh âm đầy cợt nhả vang lên.

“Bỏ bàn tay của người ra khỏi chủ nhân của ta mau.” Liễu Mặc một tay cầm đuôi vịt, tay còn lại chỉ về phía Huyền Viên Thiên Mặc, bộ dáng thập phần hung dữ nhưng người khác nhìn vào lại thấy hảo đáng yêu.

Nhược Lam khước miệng co giật, thanh âm bởi vì nén cười mà có chút run rẩy:

“Mặc à, người xem bộ dáng của người đi, nhìn mắc cười lắm, muốn bảo vệ ta mà xuất hiện với bộ dạng như thế ai mà thêm sợ chứ.”

“Mặc?” Huyền Viên Thiên Mặc nhướn mày nhìn về phía vật thể nhỏ bé kia, đôi mắt hoa đào lóe lên một tia nguy hiểm.

Liễu Mặc giật mình, ánh mắt của cái tên kia thật nguy hiểm a, sao lại nhìn mình như vậy chứ? Liễu Mặc vội vàng nấp sau lưng Lãnh Huyết, thân thể nhỏ bé tròn vo một cục bám lấy áo của hắn.

Lãnh Huyết bực mình nói:

“Người xê ra đi, người đang cản trở việc ăn uống của ta đấy, ai bảo yếu mà cứ ra gió, người ta mới liếc có một chút đã sợ.”

“Òa, người khi dễ ta.” Liễu Mặc ầm ức nói.

“Ái chà, tiểu tiên tử, nàng kiếm đâu ra một tiểu đồng tây khả ái như vậy hả?” Huyền Viên Thiên Mặc nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Liễu Mặc, thò tay ra chụp lấy hần sườn sờ sờ nhéo nhéo.

Liễu Mặc tròn mắt, há miệng nhìn y, mấy ngàn năm qua, chưa có một tên nam nhân nào ngoại trừ Lãnh Huyết dám cả gan khi dễ hắn như vậy, máu nóng dồn lên, Liễu Mặc khóc to thành tiếng:

“Chủ nhân a! Cứu ta, ta bị người khác khi dễ!”

“Bộ đáng khóc cũng thật đáng yêu nha.” Huyền Viên Thiên Mặc cười tà mị, cứ nắm lấy Liễu Mặc không chịu buông.

Nhược Lam ở một bên quan sát, mảy liễu khẽ chau, đêm khuya thế này sao lại xuất hiện ở Vương phủ rồi hả, lẽ nào hắn cũng như Lãnh Khiết Hàn, cài nội gián vào đây? Hừm nhất định phải điều tra xem, rốt cuộc trong số các cơ thiệp của Lãnh Dạ Thiên Kỳ, ai là nội gián.

“Mau thả hắn xuống đi a, không thôi chỗ này sẽ thành sông đó.” Nhược Lam thờ dãi khuyên can.

“Hừm” Huyền Viên Thiên Mặc quay đầu nhìn về phía Nhược Lam, sau đó lại nhìn tiểu đồng tây trên tay, mím môi hỏi:

“Ta thả hắn xuống, đổi lại ta muốn được ăn.”

“Thì ăn đi, có ai cấm đâu.” Nhược Lam nhúu mày đáp.

“Ha hả, nàng nấu ăn thật ngon, đầu bếp ở Ngự Thiện Phòng chưa chắc đã bằng nàng đâu.” Huyền Viên Thiên Mặc gật đầu tấm tắc khen.

“Nói! Đền đây làm gì?”

“Điều tra Vương phủ.” Y tỉnh bơ trả lời không chút e ngại.

“Thế đã điều tra được gì rồi?” Nhược Lam kéo ghế lại, ngồi đối diện y, thanh âm lạnh lợi hỏi:

“Đồng ý theo ta đi, ta sẽ nói nàng biết.”

“Năm mơ!”

“Long Thịnh Hoàng Triều sớm muộn cũng rơi vào tay ta, tiểu tiên tử, nàng thức thời một chút đi a.” Huyền Viên Thiên Mặc đưa tay vuốt ve lọn tóc của Nhược Lam, khiêu khích nói.

“Đề rồi xem.” Nhược Lam nhúu mày, liếc mắt trả lời, trong thâm tâm không ngừng tính toán. Huyền Viên Thiên Mặc ngơai rốt cuộc là có âm mưu gì, nếu nói là muốn điều tra sao không vào Hoàng Cung mà lại chọn Vương phủ, đến tốt cùng ở nơi này có điều gì đặc biệt mà lại thu hút ngơai như vậy?

Huyền Viên Thiên Mặc ngồi một bên nhanh chóng gấp vài miếng cá chép bỏ vào trong chén, sau đó lại đưa tay nhéo nhéo cái má của Liễu Mặc, hiểu kỳ hỏi:

“Ngơai là Mặc, Mặc trong Mặc nào nha? Ta là Thiên Mặc, Thiên trong lam thiên thủy nguyệt, Mặc trong bát mặc đào hoa. (1)”

Liễu Mặc bất mãn đẩy bàn tay đang sờ loạn trên mặt mình ra, hất cằm sang chỗ khác tiếp tục ăn.

“Hắn họ Liễu, tên Mặc. Liễu trong liễu sắc hoàng kim nộn, Mặc trong cố nhân thân mặc tâm. (2)” Nhược Lam chống cằm nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, thờ dãi đáp.

“Uy, chủ nhân, sao người lại khai tên họ của ta ra. Người a, trên người tên này có tà khí, lỡ đâu hắn dùng tên trừ ếm ta thì ta phải làm sao?” Liễu Mặc trừng mắt hét lớn.

“Ha ha, vật nhỏ này trí tưởng tượng cũng thật khéo đi. Ta đường đường là một nam tử hán sao có thể làm ra loại chuyện đó.”

“Cái này còn chưa biết được, lỡ đâu làm thụ thì...”

Liễu Mặc nói còn chưa có hết câu thì đã bị Lãnh Huyết nhét ngay một cái màn thầu vào miệng, khiến hắn có muốn nói cũng không nói được.

“Ngơai ăn xong rồi thì rời khỏi đây đi.”

“Nha, chưa chi đã đuổi người, tiểu tiên tử thật lạnh lùng.”

Huyền Viên Thiên Mặc vừa nói vừa dùng sức kéo tay Nhược Lam một cái, cả người cũng theo đó mà ngồi trên đùi của y. Lập tức phía sau tai trái liền cảm nhận được hơi thở nóng rực trực tiếp phả vào, kèm theo đó là thanh âm thấp phàn từ tính:

“Nàng nhẹ quá, vẫn nên ăn nhiều một chút, lần sau sẽ đến đây thăm nàng.”

Dứt lời, Nhược Lam chỉ cảm thấy có một con gió lướt nhẹ qua khuôn mặt, định thần lại thì y đã đi mất rồi.

Mặt thất Đồ phủ.

“Hoàng cung có tin tức gì không?” Đồ Minh Sơn trầm tư hỏi.

“Bẩm chủ nhân, phía Ngũ Vương gia tạm thời không có tin tức. Hoàng thượng vẫn như của đều đặn đến chỗ Tịnh phi nương nương.” Một hắc y nhân cung kính trả lời.

“Hừm, tên hoàng đế miệng còn hôi sữa, muốn tính kế với ta sao, nhà ngươi vẫn còn non lắm. Muốn tìm chứng có ư? Không dễ thế đâu.” Đỗ Minh Sơn đáy mắt lóe lên một tia khát máu, thanh âm trầm thấp vang lên.

Sáng hôm sau.

Nhược Lam thả mình trên trường kỷ, đôi mắt lim dim khép hờ, trông nó giờ đây không khác gì con mèo lười đang sưởi nắng. Trong lúc đang thả hồn mình chuẩn bị gặp Chu Công thì A Hoa đứng ở bên ngoài bẩm báo:

“Tiểu thư, Ngũ phu nhân xảy ra chuyện.”

Nghe vậy, Nhược Lam khẽ nhíu mày, nhàn nhạt hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ngũ phu nhân treo cổ tự tử.” A Hoa e dè nói. Sáng sớm liền nghe tin Ngũ phu nhân treo cổ tự tử, nghe hạ nhân trong phủ nói là xác chết cứ đóng đưa trên trần nhà, trông rất đáng sợ. Nghĩ đến đây, A Hoa khẽ rung mình, nàng sợ nhất trên đời chính là ma quỷ.

Nhược Lam giật mình, lập tức bật dậy, vội vàng khoác thêm áo, mở cửa bước ra ngoài.

“Đi! Đến chỗ Ngũ phu nhân.”

Chú thích:

(1) Lam thiên thủy nguyệt – Bát mặc đào hoa: Trời trong xanh ánh trăng như nước – Phất mực lên cánh hoa đào.

(2) Liễu sắc hoàng kim nộn – Cổ nhân thán mặc tâm Sắc liễu non vàng suộm – Người cũ trầm mặc lòng ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: MỘNG ẢO LU MỜ. (2)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Nguyệt Viên.

Lúc Nhược Lam tới nơi thì Lãnh Dạ Thiên Kỳ cùng các cơ thiếp còn lại của hấn cũng đã có mặt đầy đủ.

Ai nấy đều lộ ra vẻ kinh hoàng không dứt, đặc biệt là Lý trắc phi, thân hình mỏng manh yếu đuối cứ dựa vào tên kia. Nhược Lam nhíu mày, sao tự dưng lại cảm thấy chương mất thế kia nhỉ? Nhược Lam bấu mỗi một cái, chuẩn bị bước vào trong thì bị hấn ngăn lại, thanh âm có phần lo lắng nói:

“Nàng vào đó làm gì? Ngõ tắc đang khám xét.”

“Vào đó coi, giúp ngõ tắc, sao không được à?” Dứt lời, Nhược Lam phất tay áo, bước vào trong.

Sau khi nhìn thấy Nhược Lam, vị ngõ tắc kia vô cùng ngạc nhiên, thanh âm già nua cũng theo đó mà vang lên:

“Vị cô nương này là?”

“Ta cũng là ngõ tắc như ngươi.” Nhược Lam mỉm cười đáp.

“Thì ra là vậy, ta đã khám xét qua, trên người Ngũ phu nhân ngoại trừ những vết ngân hôn do hoan ái thì hoàn toàn không có dấu vết của việc va chạm hay xô sát gì cả.” Vị ngõ tắc vuốt vuốt râu nói.

Nghe vậy, Nhược Lam lập tức tiến lại gần thi thể của Ngũ phu nhân, con mắt tinh anh quan sát toàn bộ cơ thể của nàng. Khi nhìn thoáng qua cổ của Ngũ phu nhân, Nhược Lam liền nhíu mày cười nhạt. Sau đó bản thân lại tiếp tục quan sát hiện trường xung quanh. Căn phòng này trang trí rất giản đơn nhưng lại không kém phần tinh tế và trang nhã, điều này cho thấy một phần nào đó tính cách của chủ nhân. Toàn bộ đồ dùng đa phần đều dùng một màu lục và trắng, hiếm thấy những gam màu nổi trong căn phòng này. Cách bố trí cũng rất hợp phong thủy, chứng tỏ người chủ khá là kỹ lưỡng và cầu toàn. Đột nhiên, đáy mắt Nhược Lam lóe lên, nó nhíu mày nhìn một vãi cọng tóc ở trên giường kẻ đó lại vội vàng đối chiếu với tóc của Ngũ phu nhân, tất cả đều trùng khớp ngoại trừ một sợi. Cọng tóc này ngắn hơn một chút, tuy nhiên sờ vào lại vô cùng mềm mại, màu nâu nhạt óng ả, cái này làm nó liên tưởng

đến một người. Lẽ nào lại là y?

Tây sương phòng.

“A Hoa người ở Vương phủ này bao lâu rồi?” Nhượng Lam ngồi trên thành cửa sổ, thanh âm dịu nhẹ hỏi.

“Bẩm tiểu thư, tròn tám năm ạ.” A Hoa cung kính trả lời.

“Tám năm? Vậy tính tình của các vị phu nhân ở đây chắc người cũng biết đôi chút?”

“Dạ, người là muốn hỏi tính tình của Ngũ phu nhân sao?”

“....”

Thấy Nhượng Lam chỉ trầm tư mà không nói gì, A Hoa lại tiếp tục:

“Trong số mười lăm cơ thiếp của Vương gia thì nô tỳ chỉ thấy ưng ý nhất là Ngũ phu nhân và Lục phu nhân thôi. Ngũ phu nhân trên người luôn toát ra một loại tư vị trầm mặc và bình thản, lúc nào cũng chỉ đứng ở bên ngoài nhìn các vị phu nhân khác lấy lòng Vương gia, không vô cớ gây sự, đối xử với hạ nhân cũng rất tốt. Lục phu nhân ngược lại rất ôn nhu, thân thiện và dễ gần, cũng như Ngũ phu nhân ít khi tranh giành tình cảm với các cơ thiếp khác.” Nàng từ lúc ở Vương phủ đến giờ, quả thật rất thích Ngũ phu nhân và Lục phu nhân, chỉ tiếc Ngũ phu nhân lại tự tử, trong lòng hiện lên một tia chua xót.

“Àn! Người lui ra đi, ta có chút chuyện cần suy nghĩ.”

“Vâng.”

Sau khi A Hoa rời đi, Liễu Mặc cùng Lãnh Huyết cũng từ tay áo Nhượng Lam chui ra. Hai tiểu đồng tây ngồi trên chiếc bàn đối diện, Lãnh Huyết trầm giọng hỏi:

“Chủ nhân, có phải người đang nghi ngờ Huyền Viên Thiên Mặc?”

“Ừm. Sợi tóc đỏ quả thật rất giống với màu tóc của y, hơn nữa căn cứ vào độ cứng của thi thể, liền xác định là chết vào khoảng canh Tuất, đây chẳng phải là lúc hắc xuất hiện bên cạnh chúng ta sao?”

“Sao lại liên quan tới tên hỗn đản đó, chẳng phải là tự tử sao?” Liễu Mặc nghi hoặc hỏi.

“Ngũ phu nhân là vì ngạt thở mà chết, nhưng là chết trước khi bị treo cổ. Nói một cách dễ hiểu thì người chết do bị treo cổ sẽ không có hiện tượng tụ huyết, mà trên cổ của Ngũ phu nhân lại có dấu hiệu bầm tím. Điều đó chứng tỏ nàng là bị người ta dùng dây thừng siết cổ cho tới chết rồi mới bị treo lên để tạo hiện trường giả.”

“Nhưng nếu như đúng như lời Lãnh Huyết nói, vậy thì động cơ là gì?” Liễu Mặc tiếp tục hỏi.

“Liệu có phải Ngũ phu nhân là nội gián của hắc không? Nay nàng ta hết giá trị, hắc liền giết người diệt khẩu.” Lãnh Huyết đáp lại.

“Cũng không hẳn, hiện tại đây là thời điểm để nội gián phát huy sức mạnh, bốn đại cường quốc phân tranh, nội gián là lựa chọn sáng suốt nhất để có thể nắm bắt được chính sự của kẻ thù, Huyền Viên Thiên Mặc tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến nỗi giết hại quân tốt của mình lúc này.” Nhượng Lam nhún mày đáp.

“Thế lý nào lại vì tình? Nghe thiên hạ đồn thổi, tên này là kẻ phong lưu, biết bao dân nữ đã bị hắc bắt về làm nhục rồi sau đó giết chết, chẳng lẽ Ngũ phu nhân đã lọt vào mắt của hắc...” Liễu Mặc lại lên tiếng phát biểu.

Nghe vậy, Nhượng Lam quay đầu lại nhìn hai tiểu đồng tây, sau đó hỏi:

“Tên đầy đủ của Ngũ phu nhân là gì?”

“Phượng Đình Nguyệt.” Lãnh Huyết chớp mắt nói.

“Chắc không phải vậy chứ?” Nhượng Lam thốt lên.

“Đấy, thấy chưa, rõ ràng là vì tình, chẳng phải thiên hạ đồn hắc rất thích cưỡng bạo những nữ nhân có tên là Nguyệt và Quỳnh hay sao?” Liễu Mặc vỗ tay, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Nhượng Lam đứng bật dậy, vội vàng nói:

“Đi, đến khám nghiệm lại lần nữa.”

Dứt lời, hai tiểu đồng tây lại chui vào ống tay áo của Nhượng Lam, cùng nhau đi thẳng tới hiện trường.

“Thế này thì khó xác định quá, không có bạch trọc lưu lại.” Lãnh Huyết than thở.

“Nếu là ở thời hiện đại liền có thể, nhưng đây là cổ đại, thật là khó nha.” Liễu Mặc gật gù nói.

“Thật ra thì ta cũng không hi vọng gì nhiều, nếu quả thật hung thủ là Huyền Viên Thiên Mặc thì...” Nhược Lam bỏ lửng câu nói, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Y hành sự cẩn trọng, dĩ nhiên là sẽ không để lại dấu vết gì trên người Ngũ phu nhân, còn bạch trọc càng không thể lưu lại, y phong lưu nhưng không cần hải tử, để lại thứ đó chẳng khác gì để lại một mối họa. Hơn nữa hiện trường không cho thấy có dấu vết của việc có va chạm hay xô sát, nếu như là cưỡng hiếp thì không đúng, chỉ có thể là tự nguyện, nếu là tự nguyện thì Ngũ phu nhân và y chắc chắn có quan hệ.”

“Là nội gián?” Liễu Mặc hô to.

Liễu Mặc vừa dứt lời liền bị Lãnh Huyết cú cho một cái, cảnh cáo nói:

“Khẽ một chút, đừng thu hút người khác tới đây.”

“Có cần phải đánh ta như thế không?” Liễu Mặc ôm đầu, meo máo trả lời.

Nhược Lam lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Là nội gián thật ư? Nếu là nội gián sao y lại giết nàng ta trong lúc này. Giả như Ngũ phu nhân không phải nội gián, lại càng không có quan hệ gì tới Huyền Viên Thiên Mặc, vậy thì hung thủ là ai?

Đào Hoa Túy.

“Nhị ca!” Nhược Lam gõ cửa, lên tiếng.

“Muội vào đi.”

Vĩnh Tuyết Hàn vẫn như cũ, một thân bạch y, lúc nào y cũng hướng mặt về phía cửa sổ, tựa như đang ngắm nhìn thứ gì đó rất đặc biệt.

“Ngũ phu nhân chết rồi nha.”

“Ân, huynh đã biết.” Y bình thản đáp.

“Vậy huynh nghĩ thế nào?” Nhược Lam chớp mắt hỏi.

“Sao lại hỏi huynh, huynh phải hỏi muội chứ?” Vĩnh Tuyết Hàn quay lại, ôn nhu nói.

“Haizz, rắc rối quá đi à, Ngũ phu nhân chết vào khoảng canh Tuất, mà đúng lúc đó Huyền Viên Thiên Mặc cũng xuất hiện, tên nàng ta lại có một chữ Nguyệt, cái này, ài nha...” Nhược Lam thở dài, chống cằm nói.

“Nếu Ngũ phu nhân là nội gián được hán cài vào, vậy thì hán sẽ không giết nàng ta. Còn nếu như hán thật sự giết nàng, vậy thì chắc chắn phải có một nguyên do nào đó. Nhưng nếu không phải, vậy thì hung thủ là một kẻ khác.”

“Trước hết cần phải xác định Ngũ phu nhân có phải nội gián hay không.” Nhược Lam chau mày nói.

“Đã cho Đoạn Tâm đi điều tra, hi vọng sẽ sớm có kết quả.” Vĩnh Tuyết Hàn nhàn nhạt đáp.

“Ân.

Chú thích: Ngổ tác = Pháp y.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: MỘNG ẢO LU MỜ. (3)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Vương phù.

Sau khi từ chỗ Vĩnh Tuyết Hàn trở về, Nhược Lam lập tức leo lên giường ngủ, suy nghĩ quá nhiều khiến bản thân mệt mỏi, nó muốn ngủ một giấc thật ngon.

Tuy nhiên trong lúc ngủ, Nhược Lam cứ có cảm giác có gì đó không đúng, có một mùi hương rất quen thuộc làm nó mê man.

Ba canh giờ sau.

Khi tỉnh dậy, điều đầu tiên đập vào mắt Nhựt Lam chính là Huyền Viên Thiên Mặc đang cùng nó nằm trên một chiếc giường. Kể đó, Nhựt Lam lại đảo mắt nhìn xung quanh, nó liền giật mình khi nhận thấy cảnh tượng nơi này không phải là Vương phủ. Nhựt Lam hít một hơi lạnh, gằn giọng nói:

“Huyền Viên Thiên Mặc, ngươi càng ngày càng to gan, dám bắt cóc ta đến An Hiên Quốc.”

“Ai nha, to gan là bản tính rồi, ta bắt cóc nàng đấy, thì thế nào?” Y thản nhiên hỏi ngược lại.

“Ngươi...” Nhựt Lam tức giận, thanh âm bởi vì kìm nén mà có chút run rẩy, trong thâm tâm không ngừng chửi rủa hai tiểu đồng tây, ta ngủ thì các ngươi phải thức chứ, sao lại lăn ra ngủ cùng để giờ bị bắt cóc rồi nè.

Lãnh Huyết cùng Liễu Mặc hai mặt nhìn nhau, lắc đầu đáp: “Chủ nhân a, không thể trách bọn ta được, hai người bọn ta cũng mệt mỏi mà.”

Nghệ hai tiểu đồng tây trả lời bằng giọng điệu đáng thương, Nhựt Lam đành bắt lực thờ dài, xem như bản thân xui xẻo vậy.

“Vì sao bắt ta đến đây?”

“Hừm, thích nàng nên bắt!” Như chợt nhớ ra điều gì, y liền hỏi tiếp: “Sao nàng lại nghĩ đây là An Hiên Quốc mà không phải Huyền Viên Hoàng Triều?”

“Nhìn vào sắc trời liền biết, bây giờ là khoảng canh Mùi, ta nhớ rất rõ khi ta ngủ là canh Mão, như vậy vừa tròn ba canh giờ, từ Lãnh Dạ Chi Quốc đến Huyền Viên Hoàng Triều nhanh thì phải mất hai ngày, chậm thì bốn ngày, không thể nào trong ba canh giờ liền tới nơi. Như vậy chỉ có thể là ở An Hiên Quốc.” Nhựt Lam trừng mắt trả lời.

Nhìn thấy điệu bộ của Nhựt Lam, đôi mắt hoa đào của y nheo lại, khóe miệng câu lên một nụ cười đầy ẩn ý. Nhựt Lam ngăn người nhìn nụ cười của y, sau đó bản thân liền ngửi thấy hương thơm của Nguyệt Lai Hương lượn lờ nơi chóp mũi. Tức thì, Huyền Viên Thiên Mặc nhắc bóng Nhựt Lam bế ra ngoài.

Mặc dù không hài lòng nhưng Nhựt Lam vẫn phải cắn răng nhịn xuống, dù sao cũng đã đến đây rồi, thôi thì ở lại đây ít hôm điều tra chút tin tức cũng không thành vấn đề. Cùng lắm cho Tiêu Kiếm viết thư đem về cho nhị ca là được.

Nguyệt Ly Viên.

Nhựt Lam sững sờ nhìn sắc đỏ ngập tràn nơi đây, một vườn dâu tây bạt ngàn hiện ra trước mắt. Trong lòng mơ hồ dự cảm điều gì đó.

Quan sát biểu tình của Nhựt Lam, Huyền Viên Thiên Mặc rất hài lòng, quả nhiên vẫn còn là một tiểu cô nương.

“Thích không, tặng nó cho nàng, muốn thì cứ hái, ta có một số việc cần xử lý, cứ đợi ở đây đến khi ta trở lại đón nàng.”

Dứt lời, Huyền Viên Thiên Mặc xoay người rời đi, Nhựt Lam bấu môi nhìn bóng lưng to lớn của y. Mãi sau khi nhận thấy y đã đi xa, Nhựt Lam mới hí hửng lôi hai tiểu đồng tây ra lắc lắc.

“Huyết, Mặc, dâu tây kia, đi hái, đi hái, nhanh lên.”

“Vâng!” Hai tiểu đồng tây gật đầu, bắt đầu công cuộc hái dâu.

Ngân Khánh Cung ngập tràn sắc đỏ của hoa đào, từng cánh hoa rơi phủ lấy đôi vai gầy mỏng manh của Hiểu Nguyệt. Nàng nói nàng thích hoa đào, y liền cho người trồng hoa đào cho nàng, nàng nói nàng thích yên tĩnh, y liền ban tặng cho nàng một Ngân Khánh Cung tách biệt với hậu cung. Nhưng là nếu nàng nói nàng không thích những nữ nhân bên cạnh y, thì liệu y có vì nàng mà dẹp bỏ bọn họ? Làm sao có thể chứ, y đa tình như thế, sao có thể.

Nàng vì y mà chấp nhận làm kẻ bội tín, phản bội lại lời thề đã hứa với Thất vương gia Lãnh Dạ Thiên Kỳ, nàng đem cả Hoàng Cung này giao cho y, y lấy mạng kẻ thù diệt gia cho nàng. Như vậy là quá công bằng, sao còn có thể đòi hỏi.

Nghĩ đến đây, Hiểu Nguyệt khóc như lệ hoa đài vũ, khuôn mặt tuyệt sắc thấm đẫm nước mắt.

“Lại khóc rồi.” Một thanh âm thấp trầm từ tính vang lên bên tai khiến Hiểu Nguyệt giật mình. Nàng ngẩng đầu, lau vội nước mắt, lập tức đứng dậy phúc thân hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.” Huyền Viên Thiên Mặc kéo nàng vào lòng, tham lam ngửi mùi hương trên người nàng. Hiểu Nguyệt là nữ nhân duy nhất trên người không sắc mùi hoa phấn như những nữ nhân khác của y, cũng là nữ nhân duy nhất có chữ Nguyệt ẩn ẩn với y còn sống tới tận bây giờ. Y vốn chỉ muốn lợi dụng nàng, lợi dụng sự si mê của An Mộc Kiến dành cho nàng, lợi dụng mối thù diệt gia của nàng mà chiếm đoạt An Hiên Quốc, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của nàng, y lại không thể xuống tay.

“Bệ hạ, thần thiếp nhớ người.” Hiểu Nguyệt mềm mại tựa vào lòng y, nhu thuận nói.

“Àn, vậy tối nay trẫm sẽ ở cạnh nàng.” Huyền Viên Thiên Mặc gật đầu đáp.

Nguyệt Ly Viên.

Nhược Lam đang tao nhã thưởng thức vị chua chua ngọt ngọt của dâu tây thì đột nhiên bản thân đánh một cái giật mình, nó có cảm giác có ai đang nhìn mình.

Khẽ nhú mồm, Nhược Lam lạnh giọng hỏi:

“Là ai? Đã đến sao không xuất hiện?”

Dứt lời, một bóng đen vụt qua trước mặt Nhược Lam, hắt một thân hắc y phiêu diêu tự tại, mái tóc đen huyền xõa dài thướt tha, một đôi con ngươi lạnh lùng nhìn không thấy đáy, sống mũi cao cùng đôi môi đỏ mọng. Lúc này Nhược Lam chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Ông trời a, tuyệt sắc mỹ thụ là đây! Chẳng lẽ là nam sủng của Huyền Viên Thiên Mặc?

Khuôn mặt Nhược Lam lúc thì đăm chiêu, lúc lại hoảng hốt, lúc lại vui mừng khiến cho hắc y nhân kia khẽ nhú mồm:

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Ta là đang nghĩ ngươi còn đẹp hơn nữ nhân.” Nhược Lam không che giấu, thẳng thắn trả lời.

Nghe xong, hắc y nhân mặc đầy hắc tuyến, môi mông nhếch lên, nở nụ cười quỷ dị:

“Quả nhiên là nữ nhân của Huyền Viên Thiên Mặc, nói năng đều rất khó nghe.”

Nghe thấy câu này của hắn, Nhược Lam khóe miệng co giật, dám gọi thẳng tên của Huyền Viên Thiên Mặc, lại còn tỏ thái độ hết như ghen tuông, OMG lý nào...

“Ha ha, tiểu thụ nhà ngươi a, đừng ghen, đừng ghen. Ta với tướng công nhà ngươi không có gì đâu.” Nhược Lam phẩy phẩy tay nói.

“Tiểu thụ? Tướng công?” Hắc y nhân nhú mồm suy nghĩ, sau vài khắc hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt khó coi tức giận quát:

“Hỗ ngôn loạn ngữ! Ta không phải đoạn tụ.”

“Ha ha, ngươi cũng thật thông minh a, hiểu ý của ta luôn. Ai nha, không phải thì thôi.” Nhược Lam cười tươi như hoa nở, vui vẻ đáp lại. Như chợt nghĩ đến điều gì, Nhược Lam lại cất tiếng hỏi: “Ngươi thân phận chắc cũng cao quý, có thể tự do đi lại trong Hoàng Cung, không phải nam sủng của y chẳng lẽ lại là hài tử của y? Không phải chứ, y có con lớn đến thế này à?”

Hắc y nhân lại tiếp tục trừng mắt, nữ nhân này thật biết suy diễn:

“Ta không phải nam sủng của hắn, cũng không phải hài tử của hắn.” Dứt lời, hắc y nhân thi triển khinh công xoay người bay đi mất.

“Ý, ta chưa hỏi xong mà, sao lại rời đi rồi hả. Huyết, Mặc, ngươi nói xem, hắn quả thật rất xinh đẹp nha.”

“Đúng vậy a! Mì thanh mục tử, môi đỏ mọng, dáng dấp lại không to lớn như nam nhân bình thường, đúng chất mỹ thụ nha.” Liễu Mặc hớn hờ nói.

“Rất giống nữ nhân nhưng bản lĩnh thì không phải của nữ nhân đâu, hắn ta rất mạnh đấy.” Lãnh Huyết thêm vào.

“Các ngươi đang nói đến ai vậy?” Huyền Viên Thiên Mặc bất ngờ xuất hiện.

Nhược Lam nhướn mồm nhìn y, sau đó thấp giọng nói:

“Ngươi là ma à? Tôi cũng phải lên tiếng chứ, tính hù chết bọn ta sao?”

“Sự thật là nàng vẫn sống đây thôi, có chết đâu.” Vừa nói, y vừa đưa tay捏 chiếc mũi nhỏ xinh của Nhược Lam, thái độ yêu thích không thôi: “Đi thôi, ta đưa nàng trở về.”

Ngọc Huyền Cung.

Đêm hôm đó Nhược Lam nằm mơ, trong mơ xuất hiện một nam nhân, toàn thân y vận một màu đen huyền. Y cong lên khóe môi đứng từ xa nhìn nó hồi lâu thế rồi bỗng dung tan biến. Điều lạ lùng là mặc dù y đối diện với nó nhưng nó lại không thể nhìn rõ dung nhan của y. Mùi hương thoang thoảng, cứ chi quen thuộc, rốt cuộc là ai? Là ai mà có thể khiến nó nằm mộng, lưu luyến không thôi?

Trận mưa xuân xối xả làm Nhược Lam tỉnh giấc, đầu đau như búa bổ, giấc mơ vừa rồi hư hư ảo ảo khiến tâm tư cảm thấy rối bời. Nhược Lam rời giường cầm lấy cây ô bước ra ngoài.

Mưa xuân có thể làm hoa cỏ nảy sinh nhưng cũng khiến chúng nhanh chóng lụi tàn, những cánh hoa Mẫu Đơn lúc chiều còn kiều ngạo là thế, giờ đã tan nát héo úa mất rồi. Nhược Lam thở dài, dừng chân tại một mái đình gần đó, chống cằm suy tư.

Nam nhân trong giấc mộng quen thuộc quá, chắc chắc đã từng gặp qua nhưng... trí nhớ của mình xưa nay tốt như vậy, nếu đã từng gặp qua sao lại không nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: MỘNG ẢO LU MỜ. (4)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Vương phủ.

Lãnh Dạ Thiên Kỳ siết chặt tách trà trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nàng ấy đã đi đâu?”

“Vương gia! Chuyện này ngài không nên quản.” Tiêu Kiếm lãnh đạm trả lời, tiểu thư chỉ nhờ hán chuyển lời đến Thất vương gia rằng nàng ở trong phủ vô cùng nhàn chán, muốn ngao du sơn thủy mấy ngày. Tuyệt đối không được tiết lộ tin nàng đang ở An Hiến Quốc.

Nhìn thái độ lãnh đạm của Tiêu Kiếm, Lãnh Dạ Thiên Kỳ mặt đầy hắc tuyến, đôi bàn tay nắm lại thành quyền. Nam Phong Trần Lam, nàng hảo to gan, không ở yên trong vương phủ lại chạy ra ngoài mua vui. Dù sao đây là Lãnh Dạ Chi Quốc, không phải Long Thịnh Hoàng Triều, với tính cách của nàng nhất định sẽ gây chuyện.

Ngân Khánh Cung.

“Xoảng”, tách trà trong tay Hiểu Nguyệt rơi xuống, nàng nhỏ giọng hỏi:

“Người nói hoàng thượng đem về đây một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân của Thất vương gia Lãnh Dạ Thiên Kỳ?”

“Vâng, chính tai nô tỳ nghe Triệu công công nói, tuyệt đối không sai đâu.” Tiểu Tinh gật đầu khẳng định.

“Được rồi, lui xuống đi.” Hiểu Nguyệt xoa xoa huyệt thái dương, nhú mày nói. “Vâng.”

Đêm qua Huyền Viên Thiên Mặc điên cuồng chiếm đoạt nàng, quả thật hiện tại nàng vô cùng mệt mỏi. Nhưng là khi nghe được tin này, nàng vô cùng hoảng hốt. Hẳn cư nhiên đem về một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân của Thất vương gia, rốt cuộc là có dụng ý gì đây? Chỉ là một nữ nhân, sao lại phải đáng để hán dụng tâm đem về An Hiến Quốc?

Ngọc Huyền Cung.

Hiểu Nguyệt có chút khó kìm nén mà nhìn chằm chằm Nhược Lam, nàng sớm biết nữ nhân của Thất vương gia nhất định phải là một cô nương tuyệt sắc nhưng không ngờ lại phong nhã, cao quý như thế này.

Nhược Lam cũng mở to mắt nhìn nữ nhân trước mặt, nàng ta dáng vẻ yêu kiều, đôi mắt trong suốt không một tia tạp chất, trên người tỏa mát hương thơm nhẹ nhàng của hoa lan, không giống mùi hương của những nữ nhân chốn cung đình.

“Dân nữ to gan thấy Nguyệt phi nương nương sao không hành lễ?” Tiểu Tinh lớn giọng quát.

Nghe vậy, Nhược Lam dời sự chú ý sang nha hoàn bên cạnh Hiểu Nguyệt, sau đó lạnh giọng đáp:

“Tại sao ta phải quỳ, trên đời này ngoại trừ phụ mẫu, các vị sự phụ, ta tuyệt đối không quỳ trước bất cứ ai.”

“Người, cả gan khinh thường nương nương, chuyện này không thể bỏ qua. Nương nương, người mau trừng trị nàng ta đi!”

“Tiểu Tinh không được vô lễ, người lui xuống đi.”

“Nhưng...” Tiểu Tinh không cam lòng nói.

Hiểu Nguyệt nhướn mày tỏ rõ thái độ làm Tiểu Tinh giật mình, vội vã lui ra ngoài.

“Là ta dạy bảo hạ nhân không tốt, mong cô nương chớ trách cứ.” Hiểu Nguyệt ôn nhu nói.

“A, cũng không có gì, không biết nương nương hôm nay đến gặp ta là có chuyện gì?” Chắc không phải là đánh ghen đấy chứ, Nhược Lam nghĩ thầm trong lòng.

“Ta nghe nói, ngươi là người của Thất vương gia”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?” Nhược Lam nhíu mày hỏi ngược lại.

“A! Cũng không có gì, Thất vương gia đã từng là ân nhân cứu mạng ta, cho nên...”

Nhược Lam hiểu kỳ, chớp chớp mắt hỏi:

“Cứu nương nương? Ai nha tên này cũng đào hoa quá đi.”

“Mong cô nương chớ hiểu lầm, thật ra thì, ta là nội gián được vương gia cài vào An Hiến Quốc này. Ta vốn là nhị tiểu thư của tiêu cục Hoàng Lai danh chấn thiên hạ, năm đó phụ thân và đại ca của ta phụ trách hộ tống 500.000 lượng hoàng kim về kinh đô, nào ngờ trên đường đi bị mai phục, đoàn người hộ tống bị giết sạch không sót một ai.” Nói tới đây, Hiểu Nguyệt không kiềm nổi nước mắt, thanh âm run run kể lại: “Cả nhà ta chỉ trong phút chốc mất hết tất cả, toàn bộ gia quyến bị đẩy đến biên ải mãi mãi không được trở về. Ta biết phụ thân ta là bị hãm hại bởi khi mai tang cho người, ta phát hiện hai bên thái dương của phụ thân gân xanh nổi lên chẳng chịt, trên người còn xuất hiện vô số vết bầm tím. Người là bị trúng độc mà chết.”

“Thế thì có liên quan gì đến Lãnh Dạ Thiên Kỳ?”

“Khi cả nhà ta bị đẩy đến biên ải, có một hắc y nhân đến tìm ta, hắn nói hắn sẽ giúp ta báo thù, nhưng đổi lại ta phải toàn tâm toàn ý nghe lời hắn, và ta nhận lời, điều kiện là trở thành đệ nhất kỹ nữ của An Hiến Quốc và trở thành sát thủ ngầm dưới tay của hắn. Năm đó, ta nhận lệnh phải giết cho bằng được Lương phủ hộ, chỉ là lúc ra tay bị người phát hiện cho nên bị truy sát, may thay gặp phải Thất vương gia, ngài đã cứu ta, ta cũng đã quỳ xuống muốn báo đáp. Thất vương gia nhìn ta rồi nói, có thật muốn báo thù cho cả nhà, thật sự muốn báo đáp hắn không. Ta không do dự gạt đầu, hắn liền bảo hắn muốn thương lượng với hắc y nhân”

“Chắc không phải là muốn ngươi vào cung quyến rũ hoàng đế An Mộc Bình chứ hả?”

“Không phải quyến rũ hoàng thượng mà là quyến rũ thái tử, hoàng thượng là một minh quân, cũng không ham mê nữ sắc, chỉ có thái tử là kẻ phong lưu, trăng gió mà thôi. Bọn họ thỏa thuận với nhau, đưa vào phủ thái tử. Trong khoảng thời gian đó, ta phát hiện ra một sự thật...” Hiểu Nguyệt còn chưa nói hết câu thì đã bị một âm thanh trầm thấp làm cho giật mình.

“Nàng làm gì ở đây vậy?” Huyền Viên Thiên Mặc nhướng mày hỏi.

“Thần thiếp, thần thiếp...”

“Nàng ấy đến hỏi ta ở đây có thoải mái không, có thiếu thốn gì không mà thôi.” Nhược Lam nhàn nhạt nói.

Hiểu Nguyệt mỉm cười nhìn Nhược Lam đầy cảm kích, sau đó gạt đầu nhìn Huyền Viên Thiên Mặc.

Huyền Viên Thiên Mặc quan sát biểu hiện của hai người, thấy không có gì khả nghi, liền nở nụ cười nói:

“Thì ra là như vậy, Nguyệt nhi quả nhiên chu đáo.”

“Bệ hạ, người quá khen rồi.” Hiểu Nguyệt cúi đầu đáp.

“Ai nha, ta đói bụng, hai người các ngươi có phải nên cho ta ăn chút gì đó không hả?” Nhược Lam xoa bụng nói.

“Hảo! Chúng ta cùng nhau ăn.” Huyền Viên Thiên Mặc phát tay, tiêu sái đi ra cửa lớn.

Vương phủ.

“Thế nào?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ thanh âm trầm thấp hỏi.

“Thứ thuộc hạ vô năng, đã để mất đầu.” Hắc y nhân e ngại nói.

“Ngay cả ngươi mà cũng không thể?” Lãnh Dạ Thiên Kỳ quay lưng lại, kinh ngạc nhìn hắc y nhân.

“Hộ vệ của Quận chúa quả thật khinh công tái thế, thuộc hạ cố gắng mấy vẫn không thể theo kịp.”

“Được rồi, bốn vương cũng không có ý trách cứ ngươi, chuyện của Ngũ phu nhân ngươi làm rất tốt.”

“Là trách nhiệm của thuộc hạ, nhưng là thuộc hạ có vài nghi vấn.” Hắc y nhân thấp giọng hỏi.

“Ngươi thắc mắc vì sao ta lại muốn giết nàng có phải không?”

Hắc y nhân cuối đầu, im lặng không nói.

“Là vì nàng ta là nội gián của Lãnh Khiết Hàn và Huyền Viên Thiên Mặc”

“Sao có thể!” Hắc y nhân cả kinh thốt lên.

“Hừm, sao lại không thể? Thật ra nàng vốn là nội gián được Lãnh Khiết Hân cài vào nhưng là bị Huyền Viên Thiên Mặc mua chuộc. Bỏn vương đã sớm biết từ lâu, chỉ là đợi xem nàng sẽ giờ trở gì mà thôi, muốn điều tra thông tin từ vương phủ, thật nực cười, chỉ dựa vào một mình nàng ta liền nghĩ rằng có thể?”

“Nếu đã sớm biết, vậy sao người không ra tay từ trước?”

“Cũng không cần vội, cứ để nàng ta khai báo với bọn chúng, ta chỉ là giả mù sa mưa, tung thông tin giả mà thôi. Hôm nay giết nàng ta là bởi Huyền Viên Thiên Mặc đã tìm đến, cũng đã hết giá trị lợi dụng, cho nên mới giết nàng.” Lãnh Dạ Thiên Kỳ mâu quang cực kỳ băng lãnh, lạnh lùng nói.

Ngọc Huyền Cung

Nhược Lam đang ngồi ăn hoa quả thì một thanh âm nữ từ cửa sổ vọng vào, chỉ trong một cái chớp mắt, một vật thể tròn vo, mềm mại đã cuộn tròn lại ngồi trên đùi nó.

“Chủ nhân a, ta hảo nhớ ngươi!”

“Bạch Bạch, có thật là nhớ hay không a?” Nhược Lam thò tay chọc chọc chiếc mũi khá ái của hân, cười cười.

“Thật mà, thật sự nhớ.”

“Cứ tưởng ngươi ở với Lưu Tử, quên mất ta rồi!”

“Sao có thể chứ, mặc dù ngày ngày chơi đùa với hân nhưng cũng không có quên người đâu.” Bạch Bạch liếm mép, cào cào ống tay áo Nhược Lam.

“Thế nào rồi hả?”

“Àn, chàng giờ là Trạng nguyên rồi nha, hoàng đế bệ hạ phong cho chàng làm Lại hình thị lang rồi.” Bạch Bạch trừng mắt, bắt mắt trả lời.

“Sao vậy, sao có vẻ như đang giận dữ? Chẳng phải ta mềm lòng cho phép ngươi tới gặp hân rồi sao? Lần trước ta nói với hân ba năm mới cho ngươi gặp lại hân, ngươi xem ta thậm chí vì nhìn ngươi thương tâm quá độ cho nên đành phải mất mặt đây ngươi trở về sao?” Nhược Lam chớp mắt hỏi.

“Hân a, ngày ngày bận rộn, chẳng thêm để ý đến ta.” Bạch Bạch nước mắt trào ra, âm ức nói.

Nhược Lam khước miệng câu lên, cánh tay trắng nõn vuốt ve bộ lông mềm mại của hân, dịu dàng nói:

“Ngươi thông cảm cho hân một chút, Lưu Tử còn trẻ, phải lập công danh. Hơn nữa chức Lại hình thị lang vô cùng bận rộn, không thể trách hân. Tình hình trong nước thế nào?”

Bạch Bạch ngẩng đầu đáp:

“Canh cần rất nghiêm ngặt, bất kể là ai muốn ra vào thành đều phải mang theo giấy thông hành. Hơn nữa hoàng thượng có vẻ rất mệt mỏi a, ta dùng thuật tàng hình đi theo hân vào cung, liền thấy hoàng thượng gầy đi rất nhiều.”

Nghe Bạch Bạch nói vậy, Nhược Lam chỉ có thể thở dài một hơi. Tình hình chính sự bất ổn, hơn nữa Đỗ Minh Sơn còn là chương ngại, không gầy đi mới lạ.

“Ai nha, còn nữa nha, ta cùng với Nhậm Tề còn chọc Tịnh phi nữa.” Bạch Bạch cao hứng nói.

Hân vừa dứt lời, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện, Nhậm Tề ôn nhu nói:

“Là tại nàng ta quá chương mất thôi.”

“Đúng vậy, thật sự đáng ghét!” Bạch Bạch gật đầu phụ họa.

Nhược Lam khước miệng co giật, quả nhiên đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, mới có nửa tháng không gặp, Nhậm Tề như thế nào biết đùa giỡn, hù dọa người khác rồi hả?

“Chủ nhân, à ta ý được hoàng thượng sủng ái, tác oai tác quái, hành hạ cung nữ, đánh đập hạ nhân, tội ta chỉ là thay trời hành đạo. Ban đêm hai người bọn ta lên vào Hoàng Cung giả ma giả quỷ hù dọa nàng ta một chút thôi. Ai ngờ ả đánh đá là thế lại nhất như cây, mới hù một chút mà đã tiểu tiện cả ra, lại còn khóc lóc, lăn qua lăn lại, hảo buồn cười a.” Bạch Bạch vẩy tới vẩy lui cái đuôi, vui vẻ kể lại.

Nhậm Tề đứng một bên cũng cong lên khước miệng, hai người kẻ tung người hứng làm Nhược Lam không khỏi bật cười.

“Hai người trở về cũng tốt, ta có chuyện muốn nhờ.”

“Là chuyện gì?” Bạch Bạch, Nhậm Tề đồng thanh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: MỘNG ẢO LU MỜ. (5)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Ngự Thư Phòng.

Nhược Lam đẩy cửa bước vào, mới vừa đi được vài bước, nó đã khựng lại, hơi nhú mảy nhìn nam nhân bên cạnh Huyền Viên Thiên Mặc.

Cảm nhận được ánh nhìn của nó, nam nhân kia cũng nhướng mày liếc lại, Nhược Lam bấu môi bước thật nhanh đến trước mặt Huyền Viên Thiên Mặc, lạnh giọng hỏi:

“Mới sáng sớm, gặp ta có chuyện gì?”

“Tiểu nha đầu, sao lại giận dữ rồi hả?” Y cười tà mị nói.

Nhược Lam không nói gì chỉ nhìn chăm chăm người đứng bên cạnh y.

Huyền Viên Thiên Mặc lập tức hiểu ý, hần mỉm cười giới thiệu:

“Đây là Bạch Thụy Phong, tể tướng của Huyền Viên Hoàng Triều”

Y vừa dứt lời, Nhược Lam khước miệng co giật, cái tên mỹ thụ này mà là tể tướng của Huyền Viên Hoàng Triều á? Lý nào lại thế?

“Thụy! Người lui ra đi.” Huyền Viên Thiên Mặc phát ổng tay áo, nhẹ giọng ra lệnh.

Bạch Thụy Phong mắt đầy hận ý đảo qua đảo lại trên người Nhược Lam, hần cứ lặp đi lặp lại động tác này mấy lần, ước chừng mấy khắc sau đó mới hả dạ mà rời đi.

Cảm nhận được sự tò mò của nữ nhân trước mặt, Huyền Viên Thiên Mặc ngẩng đầu lên, chống cằm nói:

“Đừng nhìn vẻ bề ngoài thanh mảnh của hần mà coi thường, hần vừa là bằng hữu vừa là kẻ thù của trẫm, ngoại trừ hần ra, không ai có thể là đối thủ của Huyền Viên Thiên Mặc này.”

Lời của y khiến Nhược Lam hoảng hốt, đây là lần đầu tiên y dùng danh xưng trẫm để nói chuyện với mình, ý của y là ngoại trừ Bạch Thụy Phong ra thì cho dù có là Nam Phong Thiên Hạo hoàng đế của Long Thịnh Hoàng Triều, Lãnh Khiết Hàn quân vương của Vô Ngân Quốc hay một Lãnh Dạ Trúc Quân được người người ca tụng của Lãnh Dạ Chi Quốc cũng không phải là đối thủ của y? Y là đang cảnh cáo mình sao? Dù cho mình có làm gì đi nữa vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của y?

Nhược Lam nghiêng chặt răng, đôi bàn tay dưới ổng tay áo âm thầm siết chặt, xung quanh tản mát luồng âm khí lạnh đến run người.

Ngọc Huyền Cung.

“Chủ nhân!” Bạch Bạch nũng nịu kêu một tiếng.

“Hừm? Đã làm xong rồi à?” Nhược Lam chớp mắt hỏi.

“Àn.” Dứt lời, Bạch Bạch lúi trong ổng tay áo một tấm vải bằng da đưa cho Nhược Lam.

Khẽ nhếch miệng cười, có cái này trong tay đêm nay ta có thể tự do tung hoành rồi!

“Nghe nói Huyền Viên Thiên Mặc có cả một đội quân sát thủ xuất quỷ nhập thần?” Bạch Bạch nhét một chiếc bánh bao vào miệng, nhanh nhẩu hỏi.

“Tể tướng của Huyền Viên Hoàng Triều là thủ lĩnh của đội quân sát thủ đó.” Nhậm Tề tiếp lời.

Nghe vậy, Nhược Lam giật mình, đôi lông mày nhú chặt. Lại là hần! Một Huyền Viên Thiên Mặc đã đủ khiến thiên hạ điêu đứng, nay lại có thêm một Bạch Thụy Phong ư? Nếu thế Huyền Viên Hoàng Triều chẳng khác nào hồ mọt thêm cánh. Trận chiến này đến cuối cùng phần thắng sẽ về phía ai đây?

Ngự Thư phòng – giờ Hợi.

Bóng đêm yên tĩnh trải dài khắp hoàng cung tĩnh mịch, một bóng đen thoát ần thoát hiện xuất hiện trong Ngự Thư Phòng. Nhượng Lam ẩn mình trên xà ngang nín thở quan sát động tĩnh của bóng đen ấy. Nó biết rõ bóng đen ấy là ai, thân hình đó dù có chết nó cũng nhận ra, nhưng là sao hắn lại đến đây, hơn nữa không tìm kiếm vật gì mà chỉ lướt nhẹ mũi hài lướt tới lướt lui xung quanh chiếc trường kỷ mà Huyền Viên Thiên Mặc ngồi? Nhượng Lam cứ như thế nhìn hắn, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Nếu như có thể thu phục hắn, khiến hắn quy thuận Long Thịnh hoàng Triều thì cục diện có lẽ sẽ đổi khác, thế nhưng làm cách nào mới có thể? Trong lúc mải mê suy nghĩ, nó không hề hay biết có một người đang âm thầm lặng lẽ ngồi ngay bên cạnh nó.

Cảm nhận được hơi thở nam tính lạnh buốt phả vào cổ, Nhượng Lam giật mình quay đầu lại, đập vào mắt nó chính là hắn. Tim đập mạnh, Nhượng Lam mở to mắt nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt.

Khẽ nhếch miệng cười, ngón tay trắng nõn của hắn vươn ra với lấy vài lọn tóc của nó, thanh âm như có như không nói

“Nửa đêm nửa hôm, tiểu quận chúa sao lại đến đây vậy?”

“Đến điều tra.” Nhượng Lam thần nhiên nói.

“Thế thì nàng đến làm chỗ rồi, nơi này không có thứ mà nàng đang tìm.”

“Sao ngươi biết nơi này không có?”

“Vì thứ nàng tìm kiếm đang ở chỗ ta.”

Nhượng Lam nhướn mày, Huyền Viên Thiên Mặc tin tưởng hắn đến như vậy sao? Có thể an tâm mà giao thứ đó cho hắn?

Trong lúc mải mê suy nghĩ, Nhượng Lam không hề phòng bị, chớp lấy cơ hội đó, hắn nhanh chóng nhấc bổng nó lên, dùng khinh công tuyệt đỉnh đưa nó rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Mà bản thân Nhượng Lam cũng chỉ kịp thời thốt lên một tiếng nhỏ, liền bị hắn bế đi mất.

Ước chừng một khắc sau, hắn đưa Nhượng Lam đến một nơi, nơi đó đẹp đến nỗi khiến Nhượng Lam phải ngẩn ngơ, không thể thốt nên lời.

Một dải hoa tường vi lam trải dài dưới ánh trăng, tán hoa ước chừng sương đêm sẫm màu xanh biếc. Từng vạt đom đóm di tản trong không trung tạo thành những đốm sáng vàng nhạt li ti, dòng sông nhẹ nhàng trôi hững hờ phản chiếu bóng hình mảnh khảnh của ai đó. Cảnh tượng này quen thuộc quá, rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi? Nhượng Lam nhắm mắt cố nhớ lại, nhưng càng cố gắng nhớ, đầu lại càng đau không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì.

Bất chợt hắn vươn tay ôm lấy eo của Nhượng Lam, kéo cả hai cùng nằm xuống bãi cỏ ẩm ướt. Nhượng Lam mở mắt, đôi mắt trong veo nhìn hắn.

Đáp lại ánh mắt của Nhượng Lam là từng cái mơn trớn khẽ khàng trên trán, dọc xuống sống mũi, hai má và cuối cùng dừng lại trên đôi môi mọng đỏ của nó, thanh âm ôn nhu hỏi:

“Nếu ta nói ta thích nàng, nàng có tin không?”

“Không.” Nhượng Lam tròn tròn mắt trả lời.

“Tại sao?”

“Vì ta không tin ngươi.”

“Ta thích nàng, từ cái nhìn đầu tiên.” Dứt lời, hắn đặt lên môi Nhượng Lam một nụ hôn, nụ hôn của hắn không mãnh liệt như Lãnh Dạ Thiên Kỳ, không tinh tế như Huyền Viên Thiên Mặc nhưng lại có cái gì đó khiến Nhượng Lam không thể khước từ. Nó cứ nằm yên như vậy, để mặc cho hắn hôn.

Mãi một lúc sau, hắn mới thỏa mãn mà buông Nhượng Lam ra, bật cười nói:

“Tại sao không đẩy ta ra?”

“Ngươi là ai? Ngươi không phải hắn.” Nhượng Lam nhíu mày nói.

“Ta là hắn, hắn là ta, hai chúng ta tuy hai mà một, tuy một mà hai.”

“Ngươi và hắn, hai người các ngươi là? Sao có thể?” Nhượng Lam hoảng hốt thốt lên.

“Nhượng nhi, trên đời này không có gì là không thể.”

“Nhượng nhi?” Nhượng Lam thoáng nhăn mày khi nghe hắn gọi như vậy, cách gọi quá thân mật này có phần hơi quá đi.

“Tên nàng không phải có một chữ Nhượng sao? Những kẻ khác đều gọi nàng là Lam nhi, nhưng ta thích chữ Nhượng trong tên của nàng, Nhượng trong từ bé nhỏ, dịu dàng, gọi nàng như thế cho ta cảm giác nàng như những nữ nhi bình thường khác, cần được che chở, yêu thương.”

“Ta không phải là một nữ nhi bình thường.”

“Tiểu nha đầu, có vẻ nàng rất thích cái lại ta.” Hắc gỗ lên trán của nàng, cung chiều nói.

“Ta chỉ nói sự thật, sao lại đánh ta!”

Nhược Lam trừng mắt nhìn hắc gỗ, ánh mắt ẩn hiện một tia không cam lòng.

Hắc gỗ nhìn nàng, mỉm cười nói:

“Trễ rồi, ta đưa nàng trở về.”

Ngự Thư Phòng.

Nhược Lam đá cửa bước vào, tên Huyền Viên Thiên Mặc đáng ghét, hai ngày nay đều bắt nó đến đây, thật sự rất buồn ngủ muốn chết, sao cứ nhè lúc sáng sớm mà gọi nó tới là sao. Mang theo tâm trạng bực bội, Nhược Lam thẳng tiến vào trong phòng.

Lúc tiến vào, Nhược Lam giật nảy mình nhìn nam nhân bên cạnh Huyền Viên Thiên Mặc, ngón tay run run chỉ về phía hắc gỗ:

“Lãnh...Lãnh Khiết Hàn!”

“Tiểu hồ ly? Nàng làm gì ở đây?” Hắc gỗ vừa nói vừa quay đầu nhìn sang Huyền Viên Thiên Mặc.

“Sao hả? Hai người biết nhau?” Huyền Viên Thiên Mặc tiểu tựa phi tiểu nói.

“Oan gia!” Nhược Lam lè lưỡi đáp.

“Nữ nhân ta thích!” Lãnh Khiết Hàn thẳng thắn trả lời.

“Ta cũng thích nàng a, làm sao đây?” Huyền Viên Thiên Mặc cũng tiếp lời.

Lời của y đổi lấy cái nhú mày của Lãnh Khiết Hàn, hắc gỗ quay sang dăm chiêu nhìn Nhược Lam, thấp giọng hỏi:

“Nàng là tự nguyện hay bị bắt đến đây?”

“Ngươi nghĩ sao?” Nhược Lam đưa tay che miệng, ngáp một cái.

“Ha ha.” Lãnh Khiết Hàn chỉ cười lớn mà không hề trả lời câu hỏi của nó.

Quan sát một chút liền biết, Lãnh Khiết Hàn có vài phần dè chừng Huyền Viên Thiên Mặc.

“Gọi ta đến đây làm gì?”

“Muốn cùng nàng ăn điểm tâm sáng.” Huyền Viên Thiên Mặc vui vẻ đáp.

“Ta và ngươi? Sao không ăn cùng phi tử của ngươi ấy, rủa ta làm gì, không khéo sau bữa ăn này ta thành vật hiến tế của mấy phi tử nhà ngươi mất.”

“Bọn họ dám!” Huyền Viên Thiên Mặc lạnh giọng nói, con ngươi ánh lên những tia nhìn giận dữ.

“Được rồi, được rồi, ăn thì ăn.” Nhược Lam nhún vai nói.

“Tối nay hoàng cung mở yến tiệc, nàng có được đi không?” Lãnh Khiết Hàn nghiêng đầu hỏi Huyền Viên Thiên Mặc.

“Yến tiệc không thể thiếu giai nhân” Y mỉm cười, nhếch miệng trả lời.

Những lời này khiến khóe miệng Nhược Lam co giật không thôi, tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa, ôi thật là muốn quay về thời hiện đại ở cho xong!

An Hiến Điện.

Huyền Viên Thiên Mặc ngồi ở ghế chủ vị, hai bên là Lãnh Khiết Hàn và Nhược Lam, phía dưới là các phi tử và văn võ bá quan. Nhược Lam đưa mắt tìm kiếm, nhưng vẫn không nhìn thấy Hiếu Nguyệt. Ngẩng đầu lên nhìn Huyền Viên Thiên Mặc, khẽ hỏi:

“Ta không nhìn thấy Nguyệt phi nương nương”

“Humm? Nàng ấy vốn không thích những yến tiệc xa hoa, cũng không thích những chỗ đông người.”

Nhược Lam gật đầu thay cho câu trả lời, tiếp tục ăn món bánh quế hoa trên bàn.

“Chư vị ái khanh, yến tiệc tối nay được tổ chức là để chào đón nhị vị khách quý đến An Hiền Quốc này. Một là Vô Ngân hoàng đế của Vô Ngân Quốc, hai là Phi Diệp quận chúa, quận chúa của Long Thịnh Hoàng Triều, đêm nay các khanh hãy cứ thoải mái mà sên ca.” Huyền Viên Thiên Mặc cao hứng nói.

Y vừa dứt lời, bá quan văn võ cùng các phi tần đồng loạt quỳ gối, tung hô:

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế.”

Nhược Lam trừng mắt, cái gì mà khách quý, rõ ràng là bắt cóc ta đến đây, hãy đợi đây, ta nhất định sẽ báo thù!

“Nghe nói Phi Diệp quận chúa tài sắc vẹn toàn, không những tinh thông cầm kỳ thi họa, múa cũng rất đẹp, không biết chúng thần có được may mắn được một lần nhìn thấy điệu múa của người?”

Nhược Lam đang thả mình thưởng thức một chén Lê Hoa tửu, bỗng nhiên câu nói của Bạch Thụy Phong làm nó nhũn mày, con ngươi băng lãnh nhìn về phía hắn, lạnh lùng đáp:

“Bốn quận chúa thân là hoàng tộc của Long Thịnh Hoàng Triều, mang trong mình dòng máu cao quý, múa trước mặt các người há chẳng phải giống như những kỹ nữ ngoài kia ngày ngày dùng điệu múa mua vui cho nam nhân khắp thiên hạ sao?”

Lời vừa nói ra, văn võ bá quan lập tức nín thở, vô số ánh mắt không ngừng dán lên trên người Nhược Lam rồi lại nhìn Bạch Thụy Phong, không ai dám hó hé nửa lời. Bạch Thụy Phong biết mình đã lỡ lời, lập tức quỳ xuống:

“Là thần đã mạo phạm, mong quận chúa bỏ qua!”

“Không thể múa, nhưng có thể hát đúng chứ?” Huyền Viên Thiên Mặc đột nhiên thốt lên một câu, mà câu này khiến Nhược Lam nghiêng răng nghiêng lợi. Hừ, rõ ràng là cố ý giải vây cho thuộc hạ của mình. Dù sao cũng là hoàng đế ngỗ lời, nếu mình kiên trì không tuân theo há chẳng phải sẽ mang tiếng kiêu ngạo, coi thường hữu quốc sao?

“Đúng vậy a, nếu múa làm nàng bị vũ nhục vậy thì hát đi, tiếng hát xưa nay được xem là thiên bẩm trời ban, đâu thể xem là hạ nhục nàng.” Lãnh Khiết Hân tiếp lời.

Nhược Lam mặc đây hắc tuyến, ba người các người là đang muốn chọc tức ta đây mà!

“Được, ta hát!”

“Người cũng đứng dậy đi.” Huyền Viên Thiên Mặc ra lệnh cho Bạch Thụy Phong trở về chỗ ngồi.

Một cung nữ cung kính đưa cho Nhược Lam một cây cổ cầm, nó đưa tay cầm lấy, gảy một khúc đàn, tấu một bài ca:

“Khoác tấm áo tơ mờ sương, bước vào ngõ nhỏ

Tường hoa trước sân loang sắc màu

Lời đồng dao nhẹ ngân, gió trắng lại trầm mặc

Đang đợi ai thổi sáo hòa thanh chẳng?

Cô độc bước lên lầu cao, phóng mắt ra xa

Non sông một thời của họ Vương đã đổi

Nhân sinh thường nói chuyện hợp tan, ghen ngào lui đến liệu được mấy?

Người bảo ắt do từ kiếp trước đã vô duyên

Có lẽ ánh trăng thuở xưa, đang chiếu rọi ta

Tuổi trẻ ngày ấy nay làm đau lòng kẻ tha hương

Bóng hình của người từng hiện lên giữa hàng mi của ai?

Ý thơ tứ tuyệt nặng bao tâm tư

Ngỡ rằng ánh trăng thuở xưa, uyển chuyển thành lời ca

Vừa ảm đạm lại vừa ảm áp, khiến nổi lòng dậy lên bao khúc mắc

Nghe những lời chương tãi được bịa đặt trong tạp lục

Người vì ai dùng cả đời vương mắc nơi hồng trần?
Sắc thu bảy phần sầu não, dùng ba phần ủ rượu
Hòa trong chuyện cũ mà dốc cạn vào cổ họng
Ngoài mộng trông ngọn đèn cạn dầu, trong mộng thấy người bạc đầu
Ta ở chốn này, phút chốc nhớ về ngày ấy
Cô độc bước lên lầu cao, phóng mắt ra xa
Non sông một thời của họ Vương đã đổi
Nhân sinh thường nói chuyện hợp tan, ghen ngào lui đến liệu được mấy?
Người bảo ắt do từ kiếp trước đã vô duyên
Có lẽ ánh trăng thuở xưa, đang chiếu rọi ta
Tuổi trẻ ngày ấy nay làm đau lòng kẻ tha hương
Bóng hình của người từng hiện lên giữa hàng mi của ai?
Ý thơ tứ tuyệt nặng bao tâm tư
Ngờ rằng ánh trăng thuở xưa, uẩn chuyển thành lời ca
Vừa ấm áp lại vừa âm đạm, khiến nổi lòng dậy lên bao khúc mắc
Nghe những lời chương tãi được bịa đặt trong tạp lục
Người vì ai dùng cả đời vương mắc nơi hồng trần?
Ngưng mắt ngắm nhìn ánh trăng thuở xưa, kín đáo trao tình
Có đôi chút luyến tiếc đánh rơi vào trong cảnh vật
Ly rượu làm ướt manh áo trắng, tối nay chợt có gió tây nổi lên xào xạc
Nằm say trên thuyền, đèn chài phủ khắp mặt sông
Chấm mực bút ánh trăng thuở xưa phác họa lại người
Đến giờ vẫn luyến tiếc mặc kệ bao nhiêu phí hoài
Vào lúc sương tuyết năm ấy thổi trắng hàng mi của ta
Liệu còn ai chậm tách trà đợi ta?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: MỘNG ẢO LU MỜ. (6)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Bài ca kết thúc, Nhược Lam thờ dài một hơi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nào ngờ lại bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình, khẽ nhoen nụ cười, nó đáp lại cái nhìn của hắn.

Bạch Thụy Phong giật mình, vội vàng quay đầu sang chỗ khác. Những người còn lại bao gồm cả Huyền Viên Thiên Mặc lẫn Lãnh Khiết Hàn đều say đắm nhìn Nhược Lam. Bọn họ rất ít khi nhìn thấy Nhược Lam cười, mỗi lần thấy họ nàng không chau mày thì cũng chỉ nhếch miệng cười nhạt một cái,

đây là lần đầu tiên nàng cười tươi để lộ lúm đồng tiền sâu như vậy. Nhận thấy sự khác thường trong ánh mắt của Huyền Viên Thiên Mặc và Lãnh Khiết Hân, Nhục Lam thu lại nụ cười, đôi lông mày nhíu lại tỏ vẻ không vui.

Nhận ra sự thất thố của mình, Huyền Viên Thiên Mặc ho khẽ vài tiếng, sau đó nói

“Quả nhiên là tài nữ của Long Thịnh Hoàng Triều, quả nhân tâm phục khẩu phục”

“Hoàng thượng, người quá khen rồi.” nhục Lam nhàn nhạt đáp.

“Ha ha không cần khách sáo như vậy chứ. Nào, nâng ly hưởng thụ yến tiệc đêm nay đi!” Lãnh Khiết Hân lên tiếng, xua tan bầu không khí có phần bức bách giữa hai người họ.

Dứt lời, vẫn vỗ bả quan đầu tuân lệnh nâng ly, cung chúc quân vương của. Và cứ thế, yến tiệc trôi qua một cách nhanh chóng cũng như nhằm chán theo cái cách mà Nhục Lam cảm nhận.

Ngọc Huyền Cung.

Nhục Lam tựa lưng vào khung cửa sổ để mặc cho gió thu vờn nhẹ lên tóc mai, khẽ khép hờ đôi mắt, nó thả mình trôi theo dòng suy nghĩ. Bất chợt, mùi thơm của Dạ Lý Hương xộc vào mũi làm nó giật mình. Vội vàng mở mắt, Nhục Lam liền nhìn thấy hân, trên tay hân cầm một đóa tường vi lam xanh biếc. Khẽ thở dài Nhục Lam nói:

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Tặng hoa cho nàng!”

Nhục Lam vươn tay với lấy cành hoa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hân hỏi:

“Ngươi thật sự yêu thích ta? Vậy thì có thể làm cho ta một việc không?”

“Có thể, ngoại trừ việc đó.” Hân không do dự liền trả lời.

“Vậy giữa giang sơn và ta, cái nào quan trọng?”

“Cả hai đều quan trọng.”

Nhục Lam rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau đó mới cất tiếng:

“Đôi khi chỉ có thể chọn một!” Dứt lời, nó đóng cửa sổ lại, để mặc cho ai kia ngẩn ngơ bên ngoài.

Sau khi đóng cửa sổ, Nhục Lam leo lên giường tính ngủ một giấc thật sâu, mọi chuyện để mai tính. Thế nhưng nằm chưa được bao lâu, nó liền bật dậy, thanh âm thấp phần lo lắng:

“Bạch Bạch, ngươi đâu rồi!”

“Hắn đi cả ngày nay rồi, vẫn chưa thấy về” Liễu Mặc chui ra khỏi chăn, dụi dụi mắt nói.

Nghe Mặc Mặc nói vậy, Nhục Lam càng thêm lo âu, nghiêng đầu nhìn Lãnh Huyết:

“Đêm nay có phải hay không là ngày thiên mệnh của hắn?”

Lãnh Huyết chỉ gật đầu mà không nói gì thêm. Nhìn biểu hiện của hân, Nhục Lam trong lòng thầm mắng bản thân đã quá vô tâm, sao có thể quên mất cái ngày này.

Lãnh Huyết và Liễu Mặc bốn mắt nhìn nhau liếc qua liếc lại, sau đó Lãnh Huyết lên tiếng:

“Chủ nhân, giờ người có lo lắng cũng không được gì, thiên kiếp này chỉ hắn mới có thể hóa giải, người khác không giúp được!”

“Đúng vậy a, chúng ta có muốn cũng không giúp được đâu.” Liễu Mặc phụ họa thêm.

“Nhưng ban đầu ta đã hứa sẽ giúp hắn, vậy mà...” Nhục Lam ngập ngừng trong giây lát rồi tiếp tục nói: “Ta có thể nhìn thấy hắn chứ?”

“Thật ra thiên kiếp cũng giống như việc bế quan tu luyện, cần nhất chính là sự tập trung cao độ, tuyệt đối không được để người ngoài đi vào. Thiên kiếp cũng vậy, nếu như người cứ cố chấp muốn bước vào thiên mệnh của hắn, e rằng không những không giúp được mà chính là càng hại hắn mà thôi.” Lãnh Huyết nhíu mày đáp.

“Nhưng mà, ta chỉ có thể nói Bạch Bạch hiện đang rơi vào Bích Xuân Hồ.” Liễu Mặc nói chen vào.

“Thiên kiếp của yêu tinh có rất nhiều dạng, một trong số đó là Bích Xuân Hồ, hay còn có cái tên khác là hồ diệt mộng, bất cứ kẻ nào rơi vào nơi này đều

chìm trong cơn mộng mị không thể thoát ra. Bích Xuân Hồ sẽ tái tạo lại nỗi lo lắng nhất trong lòng của những kẻ sợ ý rơi vào thành giấc mộng, sau đó....” Lãnh Huyết bỏ lửng câu nói, quay đầu nhìn về phía Nhưộc Lam.

Thấy vẻ do dự trong đôi mắt của Lãnh Huyết, Nhưộc Lam run rẩy nói:

“Sau đó...sau đó thì thế nào?”

“Sau đó sẽ khiến họ tự sát trở thành vong hồn nơi Bích Xuân Hồ, mãi mãi không được siêu thoát.”

“Không có ngoại lệ?” Sắc mặt Nhưộc Lam tái nhợt, thanh âm suy yếu hỏi.

“Có, chỉ có duy nhất ba người là thoát ra khỏi nơi đó, nhưng ba người kia đều đã là cao nhân đắc đạo, còn Bạch Bạch thì...”

“Bích Xuân Hồ là thiên kiếp giết người trong giấc mộng, cũng là thiên kiếp có tính sát thương rất cao, nếu như Bạch Bạch có thể vượt qua vậy thì cơn đường đắc đạo của hắn chắc chắn sẽ vượt trội hơn những yêu hồ khác.” Liễu Mặc nói.

Lãnh Huyết thở dài buông một câu:

“Chuyện đã đến nước này thì phải chờ xem số kiếp của hắn.”

Nhưộc Lam lo lắng không thôi, đôi bàn tay siết chặt thành quyền. Bạch Bạch người nhất định phải vượt qua, ta còn có rất nhiều dự định cho người, chẳng phải lúc trước đã hứa sẽ giúp người và Lưu Tử được ở bên nhau sao? Cho nên, người nhất định phải toàn mạng trở về.

Trong lúc đó, một đạo ánh sáng xanh luồn qua khe cửa, tiến lại gần Nhưộc Lam rồi lóe sáng:

“Quận chúa, có tin tức mới.”

Nghe vậy, Nhưộc Lam ngừng đầu lên, thanh âm có phần hơi mệt mỏi hỏi

“Chuyện gì?”

“Ở Vô Ngân Quốc có một sơn cốc tên gọi Bất Thiên Nhai, nơi này cây cối âm u, cỏ dại rậm rạp che phủ lối đi, phàm là ngoại nhân nếu bước vào đó liền một đi không trở lại. Theo lời đồn đại thì Bất Thiên Nhai là nơi những cao thủ về cổ cư ngụ, vừa rồi thần đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Huyền Viên Thiên Mặc và Lãnh Khiết Hàn. Bọn họ nói...” Nhậm Tề gấp ngừng nhìn Nhưộc Lam.

“Họ nói gì?” Nhưộc Lam xoa xoa huyệt thái dương, nhẹ giọng hỏi:

“Lãnh Khiết Hàn nói rằng đã hạ cổ hoàng đế của Long Thịnh Hoàng Triều.”

Khác với suy nghĩ của Nhậm Tề, Nhưộc Lam không hề hoảng hốt, cũng không hề kinh ngạc, nó chỉ như một nhát dao, trầm mặc một lúc, sau đó nói tiếp:

“Còn gì nữa không?”

“Hắn bảo tâm ý của hoàng đế bị hạ đã bị thao túng, đội quân sát thủ của Huyền Viên Thiên Mặc cũng đã đến kinh thành, chỉ cần có lệnh, lập tức hành động.”

Nhưộc Lam cúi đầu suy nghĩ, nhanh như vậy sao? Vậy là điều gì đến cuối cùng cũng phải đến, muốn tránh cũng không tránh được nữa rồi.

“Tiêu Kiếm, người hãy chuyển lời đến đại ca, nói với huynh ấy rằng bằng mọi giá phải truy cho ra tung tích của đội quân sát thủ, nếu có thể giết được liền giết.” Nhưộc Lam lạnh lùng phân phó.

Dứt lời, một bóng đen lướt nhẹ bên khung cửa sổ, khẽ gật đầu sau đó liền biến mất.

“Chủ nhân, bao giờ chúng ta trở về Long Thịnh?” Liễu Mặc nắm lấy ống tay áo của Nhưộc Lam, lo lắng hỏi.

“Các người biết không thuật đúng chứ?”

“Biết, dĩ nhiên biết, người muốn chúng ta sử dụng nó đưa người về Long Thịnh?” Liễu Mặc nhanh nhẩu trả lời.

“Àn. Ngày một chúng ta sẽ trở về.”

Lãnh Huyết ngồi một bên, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, thanh âm trầm thấp nói:

“Không cảm nhận được nguyên khí của Bạch Bạch nữa rồi.”

Bích Xuân Hồ.

Bạch Bạch một thân bạch y ướt đầm chìm vào giấc ngủ sâu dưới đáy hồ muôn trượng. Hắn đang nằm mộng, một giấc mộng làm hắn vĩnh viễn không muốn tỉnh giấc.

Trong giấc mơ, Bạch Bạch thấy mình quay trở về Lư phủ ở kinh thành, hắn vui mừng chạy đến thư phòng tìm Lư Tử, nào ngờ khi đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy hắn đang ôm ấp một nữ nhân trong lòng ngực. Bạch Bạch run rẩy, nấc lên từng tiếng khiến Lư Tử cùng nữ nhân kia giật mình quay đầu lại nhìn. Khi nhìn thấy Bạch Bạch nữ nhân kia nũng nịu kéo áo Lư Tử hỏi:

“Trương công. Ai vậy, sao lại vô phép tấu như thế, dám xông thẳng vào Lư phủ.”

Lư Tử nghe vậy, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân kia, thanh âm mang đầy giận dữ:

“Chỉ là một nha hoàn vô phép tấu, người đâu, đem ả đánh ba mươi trượng!”

“Lư Tử, chàng...” Bạch Bạch vờn cánh tay run rẩy, thanh âm đầy uất hận.

Lời còn chưa nói hết liền bị hạ nhân lôi ra xử phạt sau đó kéo hắn nhốt vào kho chứa củi.

Bạch Bạch hốc mắt đỏ hoe, hắn không biết vì cái mộng bị đánh ba mươi trượng mà đau đến chảy nước mắt hay là do trái tim của yêu hồ đã tan vỡ theo khoảnh khắc đó mất rồi. Tại sao chỉ trong một thời gian ngắn, chàng lại thay đổi như vậy? Chẳng phải trước kia đã hứa sẽ thú mỗi mình ta thôi sao, tại sao bây giờ lại thay lòng? Nam nhân trên thiên hạ quả nhiên là kẻ đa tình, tuyệt đối không thể tin tưởng bất cứ ai. Bạch Bạch hai tay nắm chặt nhánh củi khô, đôi mắt đầy hận ý hóa thành đồng tử màu đỏ.

Bất chợt trời đổ mưa, mưa to không ngớt, gió thổi mạnh đến nổi bật tung cửa sổ thư phòng của Lư Tử. Lư Tử nhíu mày, toan gọi hạ nhân đến thì một bóng trắng nhanh như chớp xuất hiện trước mặt hắn. Là Bạch Bạch, giờ đây hắn đã lộ nguyên hình của một con yêu hồ, vẫn là hình dạng của con người nhưng xuất hiện thêm đôi tai và cả cái đuôi màu trắng, đôi mắt Bạch Bạch đầy phẫn ý, thanh âm lạnh lùng truy vấn:

“Vì sao lại phản bội ta, vì sao lại thú thê tử?”

“Phản bội? Ai phản bội ai? Là ai lừa dối ai? Ngươi là nam nhân hơn nữa còn là yêu hồ, ngươi lấy tư cách gì yêu cầu ta phải thú một mình ngươi, có phải hay không ngươi muốn Lư gia tuyệt tự, có phải hay không ngươi muốn hài tử của ta cũng là yêu quái giống như ngươi. Năm ngày trước ta tình cờ gặp một đạo sĩ, hắn nói rằng ta đang ở bên cạnh một yêu hồ, hơn nữa yêu hồ này còn là nam nhân. Vị đạo sĩ bảo rằng chỉ cần dùng thanh chủy thủ này đâm xuyên qua tim ngươi thì Lư gia mọi sự sẽ bình an.” Lư Tử vừa nói vừa lôi trong tay áo một thanh chủy thủ sắc nhọn chỉ về phía Bạch Bạch

Bạch Bạch ngây người, thanh âm chứa đựng sự tuyệt vọng:

“Vậy nên chàng tin lời hắn?”

“Tin, chẳng phải ngươi bây giờ đã lộ nguyên hình rồi sao?” Lư Tử cười nhạt đáp.

“Cho nên chàng thú người khác, cho nên chàng vứt bỏ ta? Ta vì muốn trở thành con người, vì muốn được ở bên cạnh chàng đời đời kiếp kiếp mà hàng ngày đều tu tâm dưỡng tính, không hề giết hại con người, cũng không loạn phá nhân gian, ta đã làm gì sai, tại sao chàng đối xử với ta như vậy?” Nước mắt đau thương của Bạch Bạch rơi xuống, vừa chạm vào nền nhà liền hóa thành tro bụi.

Lư Tử chau mày không nói gì, đôi mắt của hắn có hơi dao động khi nhìn thấy nước mắt của Bạch Bạch nhưng là rất nhanh sau đó liền trở về lạnh băng như cũ. Nhìn thấy ánh mắt đó của Lư Tử, ánh mắt cận tình không còn chút vẩn vương nào, Bạch Bạch biết mình đã hết hi vọng. Thì ra mẫu thân nói không sai, đừng bao giờ tin vào thứ gọi là tình yêu vĩnh cửu, cũng đừng bao giờ tin tưởng vào nam nhân trên thiên hạ. Là hắn đã sai, đã sai thật rồi. Nghĩ đến đây, Bạch Bạch bỗng nhiên cười lớn, thanh âm u uất nói:

“Ha ha! Phải ta là hồ ly, hơn nữa còn là nam nhân, ta biết mình không xứng với ngươi, nhưng tình này là thật, con tim này đang rỉ máu vì ngươi cũng là thật, chỉ tiếc rằng ngươi không xứng với nó!”

Dứt lời, Bạch Bạch lao người về phía thanh chủy thủ trên tay Lư Tử, mũi dao sắc nhọn đâm xuyên trái tim của hắn, từng giọt máu tươi ồ ạt chảy ra, thấm đẫm cả vạt áo tình khôi.

Lư Tử hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy Bạch Bạch, ánh mắt băng lãnh ban nãy giờ đây đã phủ một màn sương tăm tối. Hắn không biết phải làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia máu chảy lệ rơi.

“Ta yêu chàng, mãi mãi yêu chàng, cho dù chàng có phụ ta, có hận ta, ta vẫn muốn được yêu chàng.” Bạch Bạch dùng hơi thở cuối cùng để nói những lời đó, lời vừa dứt, cơ thể của hắn cũng tan thành mây khói rồi biến mất vào không trung.

Nhìn nguyên hồn của Bạch Bạch tan biến, Lư Tử chỉ có thể hét lên thanh âm đầy bất lực

“Không...”

Tình này trao chàng là thật, trái tim này rỉ máu cũng vì chàng

Mộng ảo dệt thành từ nay đứt đoạn, cuối xin chàng mãi mãi đừng quên ta...

Chương 84: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhục Lam

Ngọc Huyền Cung

“Không cảm nhận được nguyên khí?” Nhục Lam mở to đôi mắt, thanh âm run rẩy hỏi thêm lần nữa.

Lãnh Huyết im lặng hết nhiên Liễu Mặc rồi lại nhìn Nhậm Tề, sau đó thờ dài một tiếng. Nhìn thấy biểu hiện của hắn, Nhục Lam cắn chặt môi dưới, đôi mắt trong veo giờ đây được phủ một màn sương của sự áy náy, thả mình dựa vào chiếc ghế nhỏ, cả bốn người bọn họ cứ thế mà trầm mặc cho đến khi ban mai gõ cửa.

Ánh mặt trời nhẹ hắt vào khung cửa sổ kết hợp với tiếng chim ríu rít bên ngoài tạo nên một khung cảnh chớm xuân tuyệt vời, thế nhưng cảnh sắc ấy lại chẳng thể nào xoa dịu được tâm tư của Nhục Lam. Mãi cho đến khi Hiều Nguyệt đến phá vỡ bầu không khí u uất nơi này.

Nhục Lam miễn cưỡng bước ra khỏi phòng, khuôn mặt mang theo vài phần mệt mỏi tiến về phía nhà kè.

Nhìn thấy Hiều Nguyệt, Nhục Lam cố nặn ra một nụ cười, nhàn nhạt hỏi:

“Không biết Nguyệt phi nương nương có chuyện gì mà lại đích thân đến tận nơi đây?”

Hiều Nguyệt phát tay áo ra lệnh cho tất cả hạ nhân lui ra ngoài, khi trong phòng chỉ còn nàng và Nhục Lam, nàng mới cất giọng nói:

“Hình như quận chúa có điều gì lo lắng?”

“Cũng không có gì, chỉ là chút chuyện riêng thôi.”

“Có phải hay không là hoàng thượng uy hiếp người?” Hiều Nguyệt nhíu mày hỏi.

Nàng biết Huyền Viên Thiên Mặc yêu thích nữ nhân này, nhưng là bên cạnh yêu thích còn có cả sự cẩn trọng và dè chừng, vì yêu thích mới bắt về nhưng cũng vì đại sự nên mới giữ nàng lại. Đồn rằng Phi Diệp quận chúa rất được hoàng đế của Long Thịnh Hoàng Triều yêu thương và nuông chiều, có thể y sẽ dùng điều này để uy hiếp hấn chăng? Hôm nay nhìn thần sắc của nàng không tốt, có lẽ là lo lắng về cuộc chiến sắp tới, Hiều Nguyệt rất muốn giúp nhưng là thân bất do kỷ, có muốn giúp cũng không giúp được.

Sau một hồi im lặng, Nhục Lam ngẩng đầu lên, ôn nhu hỏi:

“Có thể kể tiếp chuyện còn dang dở chứ?”

Hiều Nguyệt hơi sững lại nhưng rất nhanh sau đó liền nở nụ cười, nàng nói:

“Sau khi hoàng đế băng hà, An Mộc Kiến lên ngôi, ta những tưởng rằng dựa vào việc hấn sủng ái ta thì ta sẽ càng có cơ hội tìm kiếm hung thủ đã hại cả gia đình nhưng là người tính không bằng trời tính. Trong cung mỹ nữ vô số, ta chẳng là gì so với họ, hơn nữa một đóa hoa trồng lâu năm sớm muộn gì cũng bị nhổ đi để thay thế cho loài khác. Cuộc sống chốn hậu cung này chính là như vậy, mãi cho đến khi ta gặp Huyền Viên Thiên Mặc. Đó là một đêm trăng tròn, ta tình cờ đi lạc đến lãnh cung, cảnh sắc ở đó rất đẹp không hề giống với tên gọi của nó chút nào, ta chỉ là tò mò một chút nên mới bước vào. Giây phút đẩy cánh cửa lãnh cung đi vào cũng là lúc số phận của ta thay đổi. Ta đã gặp hấn với đôi mắt màu xanh thật đẹp trên tay hấn nhuộm đầy máu tươi, dưới mặt đất là thi thể của một nữ nhân. Theo lý mà nói thì hấn giờ khắc đó phải rất đáng sợ nhưng là ta lại cảm thấy hấn thật đẹp, một thân bạch y thấm đẫm máu tươi, thời khắc đó, hình ảnh đó đã chiếm trọn tim ta. Hấn tiến lại gần ta, cười tà mị rồi nói hấn biết hung thủ sát hại phụ thân ta. Ta chỉ kịp nghe được câu nói đó liền ngất đi, sáng hôm sau tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ở trên giường rồi. Vốn cho rằng tất cả chỉ là mộng nhưng là mùi Nguyệt Lai Hương phảng phất trên y phục của ta cho ta biết ta không có nằm mộng.”

“Đừng nói với ta là người thích hấn từ giây phút đó nhé!” Nhục Lam chống cằm hỏi, trong bụng không ngừng nghĩ thầm, đúng là khác người, nhìn thấy người ta giết người không những không sợ trái lại còn yêu thích, rõ là có vấn đề.

“Ta không biết đó có phải yêu thích hay không, chỉ biết trong đầu lúc nào cũng nhớ như in khoảnh khắc đó, nhớ kỹ lời hấn nói. Những tưởng sẽ không được gặp hấn nữa nhưng hấn lại đến tìm ta. Hấn muốn thương lượng với ta một việc.”

“Việc gì vậy?”

“Trộm ngọc ấn, hạ cổ hoàng thượng, hấn giúp ta báo thù.”

“Vậy là người giúp hần?”

“Ân. Lúc đó ta mới biết thì ra hần là hoàng đế của Huyền Viên Hoàng Triều, là kẻ nổi tiếng tàn bạo và độc ác, ta cũng biết ta không thể không giúp, nếu giúp hần ta có cơ hội báo thù, còn không giúp rất có thể hần sẽ giết ta.”

“Vậy người hạ cổ An Mộc Kiến như thế nào?” Nhưộc Lam nghiêng đầu hỏi.

“Đối với một kẻ như hần, cách hạ cổ dễ dàng nhất chính là khi hoan ái.” Hiểu Nguyệt ngại ngùng nói.

“Vậy người có biết cách giải không?”

“Người có biết Bất Thiên Nhai không? Loại cổ này do một vị đạo sĩ ở Bất Thiên Nhai chế ra, rất khó giải, nếu giải không đúng cách sẽ khiến chủ cổ từ vong, phải có thuốc giải. Hoàng thượng hình như có rất nhiều thuốc giải a!” Hiểu Nguyệt thật thà trả lời.

Nhưộc Lam nhíu chặt hàng lông mày, trong lòng âm thầm tính toán, như chợt nhớ ra điều gì, nó lại ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

“Thế hung thủ giết hại phụ thân người là ai?”

Nhưộc Lam vừa nhắc đến hung thủ thì đôi mắt vốn ôn nhu như nước của Hiểu Nguyệt lập tức lóe lên một tia sắc lạnh, nàng cắn phẫn nói:

“Là tên khốn An Mộc Kiến và ngoại tổ phụ của hần Triệu Công. Năm đó hoàng đế An Mộc Bình lập An Mộc Kiến làm thái tử là vì sự uy hiếp của Triệu Công quá lớn, nếu không lập hần làm thái tử e rằng triều đình chắc chắn loạn, vì lẽ đó hoàng đế An Mộc Bình mới phải miễn cưỡng sắc phong tên khốn đó. Chính hần và ngoại tổ phụ của hần đã lập mưu kế hãm hại phụ thân ta, cướp đi 500.000 lượng hoàng kim.” Hiểu Nguyệt nghiêng răng nói.

Khi đến đây, Nhưộc Lam cũng có nghe nói qua. Nghe các tiểu thái giám nói rằng sau khi viết chiếu thư công bố An Hiến Quốc chính thức trở thành nước chư hầu của Huyền Viên Hoàng Triều thì hần chết rất thảm. Thân bị chặt ra làm tám khúc, tứ chi bị rút hết gân, ngay cả mắt cũng bị móc ra. Không những thế, Triệu Công cũng chết đồng dạng với An Mộc Kiến, mọi người ai ai cũng nghi vấn nhưng là Huyền Viên Thiên Mặc đã hạ lệnh không được phép truy cứu cho nên chẳng ai dám dị nghị điều gì.

Thấy Nhưộc Lam yên lặng, Hiểu Nguyệt tiếp tục nói:

“Là ta chính tay giết chết hần, móc mắt hần, chỉ có như thế mới có thể hóa giải hận thù trong lòng ta, nhờ đó cả gia đình ta mới được đoàn tụ như bây giờ. Nhưng là...”

“Sao vậy, người cứ nói đi.”

“Huyền Viên Thiên Mặc hần thật sự đáng sợ lắm, sau khi hạ cổ sai khiến An Mộc Kiến viết chiếu thư thì đội quân bất khả chiến bại của hần đã bao vây hoàng cung rồi, bọn họ xuất quỷ nhập thần, chẳng ai biết họ tiến vào hoàng cung như thế nào. Trận chiến lần này ta e rằng hoàng đế của Long Thịnh cũng sẽ gặp trường hợp tương tự.”

“Nếu ta nói ta hi vọng người có thể chỉ chỗ cất giấu thuốc giải cổ cho ta, người có giúp không?”

“A, cái này, ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết hần có một mật đạo, mọi thứ bí mật có lẽ được hần giấu ở đó.”

“Đa tạ nương nương chỉ điểm”

Hiểu Nguyệt cười híp cả mắt lại, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhưộc Lam nhìn bóng lưng của nàng, Hiểu Nguyệt, nữ nhân này ngoại trừ mối thù giết phụ thân mà hành động tàn bạo, còn lại từ tâm địa cho đến tính tình đều rất hiền lành và yếu đuối, hi vọng Huyền Viên Thiên Mặc sẽ không làm hại nàng.

Ngự Thư Phòng, canh Tuất.

Nhưộc Lam sử dụng mười ba ngân châm điểm huyết đạo ngũ của mười ba thị vệ, bằng cách này bọn họ vẫn trong tư thế nghiêm trang canh cẩn, mắt vẫn mở nhưng tứ chi và các giác quan đã đi theo Chu Công mất rồi. Khẽ thở nhẹ một hơi, Nhưộc Lam nhanh chân chạy vào Ngự Thư Phòng nhưng là chỉ vừa mới đẩy cửa bước vào, Nhưộc Lam đã phải nhíu mày nhìn thanh kiếm sắc lạnh kề trên chiếc cổ thanh mảnh của mình, kèm theo đó là một thanh âm thập phần băng lãnh:

“Nàng muốn chết?”

“Người nghĩ mình giết được ta?” Dứt lời, Nhưộc Lam hất tung mũi kiếm, nhanh như chớp thoát khỏi Ngự Thư Phòng. Bản thân vốn tin tưởng rằng với khinh công tuyệt đỉnh của mình thì hần tuyệt đối không thể đuổi theo. Nào ngờ, vừa mới đưa mắt liếc về phía trước liền thấy hần đã ở đó chặn đường rồi.

“Ngự Thư Phòng không phải là nơi mà nàng có thể tùy tiện đến, hơn nữa giải được cũng không thể cho nàng.”

“Tại sao? Người luôn miệng nói thích ta, nếu là như thế sao lúc nào cũng cản trở?”

“Long Thịnh Hoàng Triều nhất định phải thuộc về Huyền Viên Thiên Mặc.” Hần lạnh lùng đáp.

“Ngươi...” Nhược Lam tức giận, vươn tay chỉ thẳng vào mặt hắn, đồng thời một sợi tơ màu đỏ cũng theo cổ tay phóng ra hướng thẳng về phía nam nhân trước mặt.

Khẽ nhếch miệng cười, hắn dùng tay không nắm lấy sợi tơ đỏ, nhất thời sợi tơ đứt thành trăm mảnh, Nhược Lam kinh ngạc không thôi. Huyết Y Lãnh là sợi tơ mẫu thân cho nó, người từng nói Huyết Y Lãnh là sợi tơ đặc biệt có tính đàn hồi cũng như độ bền rất cao, đao kiếm chưa chắc đã làm tổn thương được, hắn sao có thể chỉ dùng tay không mà làm đứt đoạn Huyết Y Lãnh. Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh hai bên thái dương của Nhược Lam bắt đầu rịn ra.

Chăm chú quan sát biểu tình của Nhược Lam, hắn thờ dài một hơi, thông thả đến bên cạnh, thanh âm không còn băng lãnh như trước, thay vào đó là một chút lo lắng:

“Ta sẽ không giết nàng nhưng nàng cũng đừng hi vọng sẽ lấy được giải được.”

Nghe hắn nói vậy, Nhược Lam chỉ có thể bắt lực cắn chặt môi dưới, đôi bàn tay nắm chặt thành quyền, mãi một lúc sau mới phát ra âm thanh nức nở, đôi mắt trong veo ngập tràn nước mắt:

“Hắn là biểu ca của ta, ta không thể để hắn chết được, ta không thích chiến tranh.”

Đáp lại Nhược Lam là sự sững sờ của hắn, dù có thể nào hắn cũng không nghĩ là nàng lại khóc, nữ nhân này lúc nào cũng mạnh mẽ và ương bướng, sao hôm nay lại rơi nước mắt, chắc không phải là đang đóng kịch chứ?

Nhìn biểu hiện của hắn, Nhược Lam rửa thầm, tên máu lạnh, thấy mỹ nhân như ta khóc như lê hóa đá vũ mà nhà người vẫn bình thản đứng đó nhìn. Tên chết tiệt, nếu như không phải người nội công mạnh đến nỗi chỉ một cái chạm nhẹ liền làm đứt Huyết Y Lãnh của ta, ta nhất định sẽ liều mạng với người.

Về phía hắn, nhìn thấy đôi mắt đầy oán hận của nàng, hắn bật cười, nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng mang theo mùi Dạ Lý Hương quen thuộc khiến Nhược Lam mở to mắt nhìn.

Hắn kéo Nhược Lam về phía trước, mạnh mẽ siết thật chặt, thanh âm dịu nhẹ nói:

“Tiểu nha đầu, đừng diễn kịch nữa, nàng không lừa được ta đâu.” Dứt lời, hắn khom người xuống, cắn nhẹ vào cổ trắng ngần của nó.

Nhược Lam chỉ có thể kêu lên một tiếng, cái cổ bởi vì bị hắn liềm liềm mút mút mà trở nên đỏ ửng, nó bực mình đẩy mạnh hắn ra, tròng mắt hét lớn:

“Tên hỗn đản nhà người dám cắn cổ ta!”

“Ta thích nàng!” Hắn cười tà mị sau đó nhắc bóng nó lên: “Làm vậy nàng mới thôi không khóc nữa, khuya rồi cũng nên trở về đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (2)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Sau khi hắn đưa Nhược Lam trở về Ngọc Huyền Cung, thần sắc Nhược Lam trở nên băng lãnh khó dò, đôi đồng tử màu đen giờ phút này bỗng nhiên hóa tím, khẽ cắn chặt môi dưới, Nhược Lam nói:

“Đi, chúng ta trở về Long Thịnh!”

Nghe vậy, Liễu Mặc, Lãnh Huyết cùng Nhậm Tề đồng thời hiện thân. Liễu Mặc bởi vì còn ngái ngủ cho nên thanh âm có chút khàn khàn mà hỏi:

“Chủ nhân đã lấy được được giải rồi à?”

Nghe hắn nhắc đến hai chữ giải được, sắc mặt Nhược Lam càng trở nên khó coi, đôi mắt màu tím phát quang đậm đặc trong bóng tối. Lãnh Huyết vốn là kẻ thông minh biết nhìn thời thế, lập tức bay qua bịt miệng của Liễu Mặc, không cho hắn nói thêm từ nào nữa.

Nhậm Tề là kẻ ôn nhu nhất, hắn nhẹ nhàng hỏi:

“Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?”

Thanh âm của Nhậm Tề rất dễ nghe, cứ thanh thoát như gió thoảng vậy, mỗi khi bực mình, nghe thanh âm của hắn Nhược Lam lại nguôi ngoai đi phần nào. Khẽ thờ dài, nó đáp:

“Tên hỗn đản kia mạnh quá, ta nếu cứ liều mạng với hắn nhất định lưỡng bại câu thương.”

Dứt lời, Nhậm Tề, Liễu Mặc, Lãnh Huyết ba mặt nhìn nhau, khỏi cần nghĩ cũng biết tên hỗn đản kia là ai.

“Nếu không có giải được, Nam Phong Thiên Hạo chết chắc rồi!” Liễu Mặc đẩy tay Lãnh Huyết ra, vội vàng nói.

Hắn vừa nói xong, Nhược Lam quay đầu liếc hắn một cái đầy cảnh cáo. Thấy vậy, Liễu Mặc rung mình, trốn sau lưng Lãnh Huyết, im thin thít không dám nói lời nào nữa.

“Vậy bây giờ chúng ta trở về hoàng cung hay là đến Vô Ảnh Sơn Trang?” Lãnh Huyết hỏi.

“Vô Ảnh Sơn Trang trước đi.”

“Được rồi.” Lãnh Huyết, Liễu Mặc đồng thanh nói. Hai tiểu đồng tây thân hình mũm mĩm bay lơ lửng trên mặt đất, cánh tay nhỏ bé đan vào nhau khiến cho hai luồng ánh sáng màu lục của Liễu Mặc và màu lam của Lãnh Huyết cũng hòa quyện thành một khối. Nhược Lam đưa tay với lấy tua kiếm chứa linh hồn của Nhậm Tề, sau đó nhanh chóng biến mất qua luồng ánh sáng chói lòa đó.

Vô Ảnh Sơn Trang – Mộ Dung Phủ.

Lãnh Huyết, Liễu Mặc sau khi đưa Nhược Lam về đến Tây sương phòng của Mộ Dung Phủ liền lập tức lần lần lên giường ngủ một cách say sưa. Nhìn hai tiểu đồng tây bộ đáng một mồi, Nhược Lam biết lần sử dụng không thuật này đã làm hao tổn khá nhiều nguyên khí của bọn hắn. Nhược Lam cúi người đặt lên trán hai tiểu đồng tây một nụ hôn chúc ngủ ngon, rồi nhanh chân chạy đến phòng của Mộ Dung Phi Tuyết.

Bởi vì bây giờ cũng đã khuya, mọi người đã an giấc nồng, Mộ Dung Phi Tuyết cũng không phải là ngoại lệ, Nhược Lam rón rén leo lên giường, chong cằm nhìn hắn.

Bất chợt, có một bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc của Nhược Lam, nhìn lại thì đã thấy Mộ Dung Phi Tuyết tiều tụy phi tiều nhìn nó đầy hàm ý:

“Trở về rồi đấy à, sẽ không đi nữa chứ?”

“Àn, sẽ không đi nữa.” Nhược Lam gật đầu đáp.

Mộ Dung Phi Tuyết ngồi dậy, hờ hững nói:

“Đã tìm ra đội quân sát thủ của Huyền Viên Thiên Mặc, chúng dịch dung thành tiểu phu sống ở bia rừng phía Tây cách kinh thành hai trăm dặm.”

“Tại sao không giết?”

“Chúng rất mạnh, muốn giết đích thân ta phải ra tay, hơn nữa hiện tại chưa phải là lúc bức mây động rừng.” Mộ Dung Phi Tuyết xoa đầu Nhược Lam, nhàn nhạt nói.

“Chuyện muội trở về, huynh đừng để người khác biết.” Nhược Lam ngẩng đầu lên, nhú mày nói.

“Àn, kể tiếp muội tính thế nào?”

“Muội sẽ tìm cách giải cổ cho Nam Phong Thiên Hạo.”

“Không lấy được giải được ở chỗ Huyền Viên Thiên Mặc sao?” Mộ Dung Phi Tuyết ngạc nhiên thốt lên.

Lời vừa nói ra, hai bên thái dương của Nhược Lam lập tức nổi gân xanh, thanh âm vô cùng giận dữ:

“Bị một tên gia hỏa phá hoại!”

Mộ Dung Phi Tuyết nhướng mày, kẻ có thể cản được Lam nhi chắc chắn phải là cao thủ, xem ra Huyền Viên Thiên Mặc đã sớm chuẩn bị cho cuộc chiến lần này rồi. Hắn rơi vào trầm mặc, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là Nhược Lam đã cuộn tròn thân mình ngủ một giấc, khóe miệng khẽ nâng lên thành một nụ cười, Mộ Dung Phi Tuyết đắp chăn lại cho nó sau đó tiến về phía trường kỷ ngả lưng đợi chờ ngày mai đến.

Tây sương phòng.

Vì ngủ được một giấc ngủ dài nên tâm trạng Nhược Lam thoải mái hơn hẳn, nó quay trở về Tây sương phòng thì thấy Liễu Mặc và Lãnh Huyết cũng đã tỉnh rồi. Nhìn thấy Nhược Lam, Lãnh Huyết liền hỏi:

“Chủ nhân, người định sẽ làm gì?”

“Lãnh Huyết chuẩn bị đi, ta muốn về nhà.”

“Về nhà?” Lãnh Huyết, Liễu Mặc đồng thanh sững sờ.

“Ân, ta muốn về nhà chuẩn bị một vài thứ, ngươi được chứ?” Nhựt Lam e dè hỏi, nó chỉ sợ tiểu đồng tây này hao tổn nguyên khí thôi

“Được!” Lãnh Huyết gật đầu.

Nghe được thanh âm quả quyết của Liễu Huyết, Nhựt Lam cũng yên tâm phần nào, dù sao thì chỉ có Lãnh Huyết mới có thể mở được cánh cửa thời gian, còn Liễu Mặc thì tu vi chưa đạt đến trình độ đó. Nghĩ đến tiểu đồng tây này, Nhựt Lam ngẩng đầu lên dặn dò:

“Mặc, ở lại đây nghe ngóng tình hình nhé.”

“Òa, sao không cho ta theo, đừng bỏ ta mà.” Liễu Mặc meo máo, đôi mắt to tròn sòng sánh vài hạt trầu.

Sẽ không bỏ ngươi, ta cần ngươi ở lại đây với Nhậm Tề, được chứ?” Nhựt Lam thở dài, bước đến cạnh hắn, lau đi vài giọt nước mắt, tiểu đồng tây này thật là ma khóc nhè nha.

“Ân.” Liễu Mặc sụi sụi đáp.

Nhựt Lam liếc mắt nhìn Lãnh Huyết rồi lôi trang tay áo một miếng bạch phù có khắc hai chữ Thiên Di đặt chồng lên miếng ngọc phi thúy có khắc hai chữ Tử Đằng, sau đó dùng chủy thủ rạch tay lấy máu nhỏ lên chúng.

Máu tươi vừa được nhỏ vào thì cũng là lúc một luồng xoáy màu xanh hiện ra, Nhựt Lam nhanh chân bước qua luồng xoáy.

Lúc về tới nhà, Nhựt Lam lập tức chạy về phòng ngủ, lúc đi ngang qua nhà bếp, nó giật mình khi thấy một thân ảnh rất quen thuộc:

“Ann chan?”

Nghe thấy thanh âm của nó, người kia quay đầu lại, sững sốt hồi lâu mới cất giọng:

“Biểu tỷ?”

Nhựt Lam ngây người một lúc, sau đó nhú mày nói:

“Y Ninh?”

“Ân, là muội.” Y Ninh gật đầu lia lịa, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Theo lý mà nói thì Nhựt Lam phải gọi Y Ninh một tiếng biểu tỷ mới đúng, nhưng là Y Ninh dù sao cũng chỉ là con của một thiếp thất địa vị bình thường hơn nửa tuổi còn nhỏ hơn Nhựt Lam cho nên nàng cũng rất biết điều gọi Nhựt Lam một tiếng biểu tỷ, coi như thể hiện sự kính trọng.

“Muội vẫn khỏe chứ?” Theo trí nhớ thì thân thể Y Ninh lúc ở cổ đại rất yếu đuối, mặc dù bây giờ đã nhập và cơ thể khỏe mạnh của Ann nhưng chưa chắc bệnh cũng sẽ theo đó mà khỏi

“A, đa tạ biểu tỷ hỏi thăm, muội đỡ nhiều lắm, mặc dù có chút không thích ứng với cuộc sống này nhưng thân thể này giúp muội khỏe mạnh lên không ít, ừm...”

Hiểu được tâm tư của nàng, Nhựt Lam liền nói:

“Đừng lo, Ann chan vẫn khỏe, đúng là thân thể muội không hợp với một người năng động như nó, nhưng dù sao cái tính ưa chạy nhảy của nó sẽ có lợi cho thân thể của muội ở đó.”

“Thật tốt quá, muội cứ lo tỷ ấy sẽ phải chịu khổ.” Y Ninh vui mừng reo lên.

“Có chuyện gì mà con vui mừng thế?” Nam Phong Tử Đằng mắt nhắm mắt mở bước ra.

Y Ninh quay đầu lại nhìn, sau đó chạy đến bên cạnh, ríu rít nói

“Thúc phụ! Biểu tỷ trở về rồi nha!”

Nam Phong Tử Đằng mở to mắt hết cỡ, chớp chớp liên hồi, ước chừng khoảng ba giây sau đó mới hét lên:

“Mình ơi, mình ơi, con nó trở về rồi!”

Nam Phong Tử Đằng vừa mới dứt lời thì một cơn gió mạnh liền xẹt qua, mama của nó đã xuất hiện trước mặt, ngó nghiêng một hồi lâu:

“Sao ta bảo con mang về soái ca, tại sao không thấy đâu?”

Nhựt Lam khước miệng co giật, chiến tranh loạn lạc sắp kéo đến thời gian đâu mà kiếm soái ca.

“Con nó về, em không vui mừng, lại đi đòi soái ca!” Nam Phong Tử Đằng cắn nhàn.

“Kệ em, lâu lâu phải cho em đòi gió chứ, nhìn anh suốt mười mấy năm rồi chán chết đi được.” Phi Yến Nhượng Hy cảm thán một câu.

Y Ninh ở bên cạnh che miệng cười khúc khích còn Nhượng Lam chỉ có thể thở dài ,mà nói:

“Long Thịnh có biển, con cần hai người giúp.”

Nghe con cái cùng nói những lời này, Nam Phong Tử Đằng, Phi Yến Nhượng Hy hai mặt nhìn nhau đồng thời nhíu mày hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi kể hết chuyện tình cho papa và mama nghe, Nhượng Lam liền đến thư phòng rồi nhốt mình trong đó.

Bên trong thư phòng của nó là một tầng ngầm bí mật, trong đó có chứa các loại vũ khí tối tân nhất cũng như các trang thiết bị khoa học hiện đại phục vụ cho công cuộc nghiên cứu của nó.

Nhượng Lam tiến lại gần một ống nghiệm nhỏ, cánh tay trắng nõn vươn ra nắm lấy một bên ống nghiệm lắc qua lắc lại, trên môi nó nở nụ cười quỷ dị.

Dám hạ cổ biểu ca của ta, để xem ta trừng trị các nguoi thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (3)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Sau khi từ phòng sách bước ra, Nhượng Lam giật mình khi thấy papa và mama của nó một thân y phục cổ trang đang ngồi xếp bằng trước cửa. Nhìn thấy Nhượng Lam, Nam Phong Tử Đằng hai mắt sáng rực nói:

“Papa đã chuẩn bị xong, đã lâu rồi không có đụng tay đụng chân cho nên có phần hơi nhớ hương vị của nữ nhân cổ đại nha.”

“Mama cũng lâu rồi chưa được gặp soái ca, thật là mong chờ.” Phi Yến Nhượng Hy cũng không thua kém mà nói.

Lời vừa dứt, hai người, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa, nghiêng răng nghiêng lợi đồng thanh nói:

“Đi, chúng ta về cổ đại!”

“Biểu tỳ, muội cũng muốn về!” Y Ninh nắm tay Nhượng Lam, u sầu nói.

“Không được, muội phải ở lại, dựa vào sức khỏe của muội không thể trở về, hơn nữa nếu lỡ như chúng ta không thể qua lại thì mọi chuyện ở đây sẽ giao cho muội cùng bố mẹ của Ann, muội hiểu chứ?”

Y Ninh rung rung, đáy mắt ẩn chứa vài giọt lệ, nàng biết bản thân chỉ làm vướng víu cho mọi người nhưng dù sao Long Thịnh cũng là quê hương của nàng, nếu được nàng muốn cùng sinh cùng diệt với quốc gia.

Hiểu thấu tâm tư của Y Ninh, Nhượng Lam dịu dàng vỗ về:

“Sẽ không ai trách muội nếu muội không trở về, đơn giản họ muốn muội hạnh phúc.”

Y Ninh gật đầu, không nói gì thêm. Phi Yến Nhượng Hy và Nam Phong Tử Đằng đã chuẩn bị xong, chỉ cần chờ Nhượng Lam mở cánh cổng thời gian là họ sẽ lần nữa trở về cổ đại, như chợt nhớ ra điều gì, Phi Yến Nhượng Hy nói

“Con à, lần trước con bảo cái tên Thiên Mặc gì gì đó có đội quân rất mạnh, vậy sao không đem một quả boom nguyên tử về đây làm một phát là chúng chết ngắt luôn!”

“Em chỉ được cái vớ vẩn.” Nam Phong Tử Đằng nhíu mày nói.

“Gì chứ? Chẳng nhẽ em nói sai?” Phi Yến Nhượng Hy bất mãn đáp.

“Mama, chúng ta có thể xuyên không nhưng tuyệt đối không được phép làm thay đổi lịch sử, chỉ cần một biến cố rất có thể sẽ làm biến đổi cả tương lai sau này, boom nguyên tử không phải là vật có thể đem về cổ đại giết người, sử sách nhất định sẽ ghi lại, những vũ khí khác cũng vậy, tuyệt đối không được!”

“Hon nữa đã chơi là phải chơi đẹp, nếu dùng tới mấy thứ đó thì chúng ta thắng có ý nghĩa gì đâu.” Nam Phong Từ Đẳng gật đầu, thấp giọng nói.

“Cha con các người việc gì phải nguyên tắc như thế, chỉ tổ hại thân. Mặc kệ các người, ta muốn đi gặp soái ca.” Phi Yến Nhược Hy giận dỗi nói.

Nhược Lam và Nam Phong Từ Đẳng đồng thời lắc đầu, sau đó vòng xoáy thời gian mở ra, cả ba biến mất sau luồng sáng màu lam hư ảo.

Mộ Dung Phù-Tiền Viện.

Phi Yến Nhược Hy từ khi đến đây cứ nhìn chằm chằm Mộ Dung Phi Tuyết, Nhược Lam biết hẳn rất ghét bị người khác nhìn như vậy, cho nên liền lên tiếng giải vây:

“Mẫu thân, đây là nghĩa huynh của ta, Mộ Dung Phi Tuyết.”

Nghe thấy lời nói của Nhược Lam, Phi Yến Nhược Hy mới thôi không nhìn Mộ Dung Phi Tuyết nữa, khuôn mặt có vẻ như suy nghĩ điều gì, thanh âm nghi ngờ hỏi:

“Trước đây ta và ngươi có gặp nhau chưa nhỉ?”

“Ân, đã từng gặp qua.” Mộ Dung Phi Tuyết gật đầu.

“Nha, hèn gì ta cũng thấy ngươi rất quen.” Nam Phong Từ Đẳng nhú mày nói.

“Quen là đúng rồi, mẫu thân, người từng cứu huynh ấy mà.”

Phi Yến Nhược Hy cùng Nam Phong Từ Đẳng trầm mặc hồi lâu, sau đó cả hai người đồng thanh kêu lên:

“Tiểu tử đáng yêu!”

“Hài tử thông minh!”

“Ân.” Mộ Dung Phi Tuyết lại tiếp tục gật đầu.

“Hóa ra là ngươi, năm đó ở Vô Phong Quốc, ta là tới trễ, không có cứu được phụ hoàng của ngươi.” Phi Yến Nhược Hy thở dài, cảm thán một câu.”

“Sống chết do số, nhị vị tiền bối không cần áy náy.” Mộ Dung Phi Tuyết khuôn mặt vẫn như cũ băng lãnh khó dò.

Nhìn thấy biểu tình này của hắn, cả Phi Yến Nhược Hy lẫn Nam Phong Từ Đẳng không hện mà có cùng chung suy nghĩ, tên sao người vậy, lạnh tới thấu xương nha.

Tây sương phòng.

Nhược Lam vừa về đến phòng thì Tiêu Kiếm cũng xuất hiện, thanh âm nghiêm trọng nói:

“Tiểu thư, thủ lĩnh của Bất Thiên Nhai đã đến kinh thành.”

“Thủ lĩnh?”

“Ân, loại cỏ mà hoàng thượng trúng phải có tên là Tiêu Hồn, sau khi cỏ được đưa vào cơ thể của đối phương, người hạ cỏ sẽ thổi một khúc nhạc tên là Đoạn Hồn, đây là điều kiện trọng yếu để khống chế và điều khiển ý thức của người bị hạ cỏ.”

“Hiện tại hắn đang ở đâu?” Nhược Lam đưa tay vuốt ve khóe miệng, trong lòng âm thầm tính toán.

“Đệ nhất khách điểm của chúng ta, Ngự Điểm Lạc Viên.”

“Được rồi, ngươi lui ra đi.”

“Tiểu thư, còn một chuyện nữa.”

“Humm?”

“Thượng thư bộ hộ Đỗ Mục Sinh mắc tội mưu phản, giờ ngọc ngày mai chu di cửu tộc.”

Tiêu Kiếm vừa dứt lời, Nhược Lam lập tức giật mình, đôi mắt to tròn tròn trừng lớn, thanh âm hết sức kinh ngạc:

“Chi tiết hơn đi!”

“Hai tháng trước, trong cung nhận được tình báo nói rằng Đỗ Mục Sinh đang âm thầm dấy binh tạo phản, một nửa phe cánh trong triều đình đều về phe

hắn ta nhưng là tìm mãi vẫn không có chứng cứ xác thực. Bỗng nhiên năm ngày trước, binh lính triều đình bất ngờ khám xét Đỗ phủ, phát hiện trong thư phòng của hắn có một quyển sổ, trong đó ghi rõ những hạng mục tham ô.”

Nghe vậy, Nhựt Lam cảm thấy có điều gì đó không đúng, nếu như Đỗ Mục Sinh chiêu mộ binh lính tạo phản mà còn không điều tra được dấu vết gì vậy thì hạng mục tham ô kia hắn liệu có thể ngu ngốc đem về nhà rồi đặt trong thư phòng? Xem ra ở đây có uẩn khúc rồi!

Ngư Điểm Lạc Viên.

Nghe Tiêu Kiếm bẩm báo thủ lĩnh của Bất Thiên Nhai muốn một kỹ nữ tấu cầm cho hắn nghe, Nhựt Lam lập tức dịch dung, giả dạng kỹ nữ đến chỗ hắn. Vừa bước vào phòng, Nhựt Lam không khỏi ngạc nhiên, vốn cứ tưởng thủ lĩnh của Bất Thiên Nhai phải là một lão nhân gia bốn mấy, năm chục tuổi, nào ngờ người trước mặt lại là một nam tử tuổi tầm hai mươi lăm, dung mạo không tính là anh tuấn nhưng cả người lại tản mát một luồng âm khí lạnh đến run người.

Thấy Nhựt Lam đứng sững người, hắn khẽ nhếch miệng cười, thanh âm bốn cọt vang lên:

“Sao vậy, trên mặt ta dính gì à?”

“A, không phải, chỉ tại công tử dung mạo bất phàm, làm cho thiếp...” Nhựt Lam cúi mặt ra vẻ e thẹn, ngập ngừng nói.

“Vậy sao? Lại đây, tấu một khúc cho ta nghe.” Hắn hí hóp lại con người, âm thầm đánh giá nữ nhân trước mặt.

Dung mạo không phải là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng thuộc dạng mi thanh mục tú, thông minh lanh lợi. Trên người cũng không sắc mùi son phấn như những nữ nhân lầu xanh khác, xem ra tiểu nhị ở đây rất hiểu lòng khách nhân.

Nhựt Lam tấu cho hắn nghe một khúc Lăng Dạ Ca, giai điệu trầm buồn, lưu luyến không thôi, hắn thả người nằm trên trường kỷ, nhắm mắt nghiêng người lắng nghe. Cầm tấu vừa dứt, hắn liền mở mắt, vẫy vẫy tay với nó:

“Nàng lại đây!”

Nhựt Lam tao nhã đứng dậy, thong dong bước về phía hắn.

Hắn tinh tế quan sát bước chân của nữ nhân trước mặt, chân của nàng rất nhỏ, khi đi thường chênh về phía trước, lòng bàn chân hơi nhón lên, hắn nhíu mày nhìn rất lâu. Mỗi khi Nhựt Lam đến bên cạnh, hắn mới thu hồi tầm mắt, thanh âm dịu dàng hỏi:

“Nàng có tật ở chân?”

“Vâng, hồi nhỏ tú bà bắt thiếp phải tập múa, trong lúc sơ xảy đã bị bong gân nhưng không được chữa trị kịp thời nên...” Nhựt Lam bày ra bộ mặt ủy khuất mà đáp.

“Ra vậy, châm trà cho ta.”

Nhựt Lam nhanh chóng châm trà sau đó dâng lên trước mặt hắn, hắn vươn tay ra đón lấy thì bỗng nhiên tách trà nóng hổi rơi xuống, đụng trúng chân Nhựt Lam. Nhựt Lam cắn chặt môi, đứng yên không dám nhúc nhích, trong lòng âm thầm nguyên rủa, tên hỗn đản, rõ ràng là người cố ý!

“A, nàng có sao không, ta trượt tay.” Hắn chớp mắt nhìn nàng.

“Có hơi đau một chút.” Người thừa đồ cả tách nước sôi lên chân xem, thử xem có đau không, tên chết bầm nhà người, đừng mong tìm được sơ hở của ta, muốn thử xem ta có võ công hay không ư, người không có cửa!

Nhìn thấy mỹ nhân trước mặt bộ dáng đau đớn nhưng lại tỏ vẻ không sao, trong lòng hắn bỗng dưng dấy lên lòng thương xót, nhìn biểu hiện cũng như bước chân của nàng thì đúng là không phải kẻ luyện võ, xem ra hắn đã quá đa nghi rồi.

“Công tử có cần gì nữa không, nếu như không có thiếp xin phép cáo lui.”

“Àn.” Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó nhàn nhạt đáp.

Nhựt Lam cắn răng lết từng bước nhưng là vừa mới đi được vài bước liền cảm giác cơ thể bỗng nhiên nhẹ hẫng, thì ra là hắn đang bế nó.

Nhựt Lam nhếch miệng cười mỉa hoặc, cánh tay vòng ra sau cổ của hắn, nhanh như chớp lỏm trong tay áo một ống kim tiêm chích vào gáy của đối phương, tiếp đó một mùi hương xộc vào mũi, hắn chỉ kịp nhíu mày liền ngất đi.

Nhìn nam nhân bất tỉnh nằm dưới đất, Nhựt Lam điển tiết đá hắn mấy cái, sau đó để lại cho hắn một phong thư rồi nhanh chóng rời đi.

Nhựt Lam mở cửa vui vẻ bước ra ngoài, nào ngờ vừa bước ra khỏi cửa có mấy bước liền bắt gặp kẻ mà ngàn vạn lần nó không muốn gặp, chột dạ, Nhựt Lam toan xoay người trốn đi nhưng bỗng nhiên lại nhớ ra bản thân đã dịch dung, hắn sao nhận ra được, việc gì phải sợ. Nghĩ vậy, Nhựt Lam cứ bình thản mà lướt qua mặt hắn.

Nhưng mà thiên hạ có câu, người tính không bằng trời tính, ngay tại khoảnh khắc Nhựt Lam đi ngang qua hắn, cổ tay trắng nõn liền bị ai đó kéo lại,

chưa kịp định thần thì bản thân đã bị hấn kéo vào trong phòng từ khi nào.

“Tiểu nha đầu, nàng lại bày trò gì?” Hấn lãnh đạm hỏi.

“Ai nha, vị công tử này, chàng có phải nhận nhầm thiếp với ai rồi không?” Nhượng Lam nở nụ cười phóng đảng mà nó cố tình bắt chước cho giống các kỹ nữ thanh lâu.

Nụ cười này thành công khiến mày kiếm của hấn chau lại nồng đượm, cánh tay rắn chắc vươn ra bắt lấy cằm của Nhượng Lam, đôi mắt sắc bén gần từng chữ:

“Ta không thích nàng cười như thế, sau này cấm không cho nàng cười là loi phong trần như vậy!”

“Vị công tử này, ngươi nghe không hiểu sao? Ta nói ngươi là nhận lầm người rồi.” Nhượng Lam nhìn thẳng vào mắt hấn, cũng lớn tiếng đáp lại.

Nhượng Lam vừa dứt lời, hấn liền điểm huyết nó, trên tay hấn cầm một lọ sứ nhỏ, sau đó đổ thứ dung dịch từ lọ sứ đó vào lòng bàn tay, chậm rãi xoa đều.

Chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đây là thứ gì, Nhượng Lam biến sắc, trong lòng thầm than không xong rồi!

Hấn tiến lại gần, khéo léo lột bỏ lớp mặt nạ da người trên mặt nó, khoe miệng cong lên thành một nụ cười quỷ dị, hấn lạnh lùng hỏi:

“Lớp mặt nạ này là gì vậy nha?”

“Biết rồi còn hỏi!” Nhượng Lam bực bội trả lời.

Hấn thờ dãi nhìn Nhượng Lam sau đó lại nửa quỳ trên mặt đất, nhanh chóng tháo hài của nó ra rồi cẩn thận bôi lên chân nó một loại thuốc gì đó khiến cho vết thương của nó đỡ đau hơn rất nhiều.

“Sao ngươi nhận ra ta?” Nhượng Lam nhú mày hỏi.

“Đôi mắt của nàng, mùi hương của nàng.”

Nhượng Lam á khẩu, quả thật một cao thủ dịch dung cho dù có tài giỏi đến đâu cũng khó có thể thay đổi được đôi mắt và mùi hương tự nhiên của cơ thể nhưng là kẻ có thể nhận ra sự khác biệt đó chắc chắn phải là kẻ thân thiết hoặc là hiểu rõ người dịch dung nhất. Hấn cư nhiên lại nhận ra mình trong khi mình và hấn cứ như là sao chổi với sao băng, hề gặp nhau là lại cản trở nhau.

“Nói, tại sao bị thương?” Hấn nhàn nhạt hỏi.

“Không muốn nói!” Nhượng Lam bĩu môi đáp.

Hấn trầm mặc hồi lâu, mãi một lúc sau mới lạnh giọng nói:

“Long Thịnh đã định phải là của Huyền Viên Thiên Mặc, nàng đừng làm những chuyện vô ích.”

“Sao ngươi biết Long Thịnh là của hấn? Sao ngươi biết ta làm chuyện vô ích?” Nhượng Lam trừng mắt nhìn hấn.

“Nàng thật sự làm ta lo lắng.” Hấn lảng tránh câu hỏi của Nhượng Lam, chỉ là nhẹ nhàng đặt lên cái chân bị bong của nó một nụ hôn nhẹ.

Nhượng Lam ngẩn ngơ, nam nhân cổ đại rất kiêu hãnh, những người địa vị càng cao thì kiêu hãnh lại càng lớn, mấy ai có thể quỳ gối trước một nữ nhân chỉ để đặt lên chân nữ nhân ấy một nụ hôn? Hấn hôm nay lại hạ mình làm như vậy, cái này quả thật làm Nhượng Lam bối rối, tìm xác thực có hơi loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (4)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Mộ Dung Phủ

“Phu nhân, ta tự nhiên ta cảm thấy lo lắng, tại sao Lam nhi giờ này vẫn chưa về?” Nam Phong Từ Đẳng nhú mày nói.

“Chàng chỉ nghĩ linh tinh, ái nữ nhà của chúng mình xuất chúng như vậy, sao có thể xảy ra chuyện gì được.” Phi Yến Nhượng Hy cốc đầu hấn một cái, nhẹ nhàng trấn an.

“Nhị vị tiền bối yên tâm, cửu muội hiện tại đang ở khách điểm của ta làm một số chuyện, đêm nay sẽ không về.” Mộ Dung Phi Tuyết đột nhiên xuất hiện, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy thanh âm băng lãnh của hấn, hai người bọn họ đồng thời giật mình mà quay đầu lại nhìn. Phi Yến Nhượng Hy mảy liễu khẽ nhướn, Nam Phong Tử Đằng tỉnh tể hơn một chút, cẩn thận nói:

“Đa tạ Mộ Dung trang chủ đã thông báo, ta cũng bớt lo hơn.”

“Ân.” Mộ Dung Phi Tuyết gạt đầu, tiêu sái rời đi.

“Chàng nha, Mộ Dung Phi Tuyết có cái gì đó lạ lắm.” Phi Yến Nhượng Hy nắm lấy ống tay áo của hấn, dè chừng nói.

Nam Phong Tử Đằng mỉm cười xoa đầu nàng, nhỏ giọng đáp:

“Ta biết.”

Nghe vậy, Phi Yến Nhượng Hy ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hấn, ngần người hồi lâu rồi cũng thờ dài, trầm mặc không nói.

Mặc dù không cam lòng nhưng Nhượng Lam đành phải miễn cưỡng ở lại Ngự Điểm Lạc Viên vài ngày, ban nãy hấn nhìn nó, ánh mắt rất khác lạ chắc chắn là có điều nghi ngờ, nếu như trực tiếp quay về Mộ Dung Phủ e rằng kế hoạch sẽ bại lộ, thôi thì nhẫn nhịn ở lại vậy.

Về phía tên thủ lĩnh của Bất Thiên Nhai, sau khi tỉnh lại hấn liền mở ra phong thư ở trên bàn, đến khi đọc xong thì lại tức điên xé nát từng mảnh, thanh âm lạnh giá mang đầy phần nộ:

“Trưởng rằng có thể uy hiếp được ta? Nữ nhân ngu ngốc!”

Ba khắc sau, một vị đại phu bước vào phòng hấn, khẽ vuốt chòm râu đã bạc phơ, lão nói:

“Công tử không có dấu hiệu của việc trúng độc.”

“Ngươi chắc chắn?”

“Lão phu khẳng định.”

Lời này của vị đại phu càng khiến tâm hấn thêm bất an, thật sự không bị trúng độc? Nếu vậy, thứ mà nàng ta đâm vào cổ hấn là gì?

Pháp trường.

Nhượng Lam lại tiếp tục dịch dung, nữ phần nam trang thông thả đến pháp trường, hiện tại cũng sắp đến canh Ngọ, toàn bộ mấy trăm người của gia tộc họ Đỗ ai nấy đều vô cùng sợ hãi, nước mắt lưng tròng luôn miệng van xin. Nhượng Lam khước miệng khẽ cong khi nhìn thấy Đỗ Tịnh Vân, trong lòng không ngừng cười lạnh, gieo nhân nào gặt quả đó, đáng đời nhà ngươi. Ai nha xem ra Y Ninh sẽ tiếc nuối lắm đây, thế là trong hoàng cung đã mất đi một kẻ mua vui cho cô bạn của nó rồi.

Nhượng Lam mãi miết suy nghĩ mà không hay biết rằng, phía xa có một người đang chăm chú nhìn nó, mãi cho đến khi hơi thở quen thuộc phả vào sau lưng, Nhượng Lam mới giật mình, hoảng hốt quay đầu lại. Người kia liền nhanh tay bịt miệng nó, kéo ra khỏi đám đông.

“Ngũ ca!”

“Biểu muội, nơi này không tiện nói, chúng ta trở về Mộ Dung Phủ.”

“Ân.”

Mộ Dung Phủ.

“Muội trở về từ khi nào?” Nam Phong Dịch Thiên nhíu mày hỏi.

“Hai ngày trước, nhưng sao huynh nhận ra muội?” Nhượng Lam chống cằm hỏi.

“Không biết nữa, một khắc nhìn thấy muội trong lòng ta tự nhiên xuất hiện hai chữ Trần Lam!” Nam Phong Dịch Thiên mỉm cười nói.

Nhượng Lam khước miệng giật giật, thật sự là vậy sao? Ngũ ca nhận ra, tên kia cũng nhận ra, chả nhẽ thuật dịch dung của mình đã giảm sút rồi ư? Lý nào lại thế!

“Chuyện của cả nhà Đỗ Mục Sinh nhất định là có người sắp đặt.”

“Hoàng thượng.” Nhục Lam thẳng thắn nói.

“Trúng cổ nặng như thế, ngay cả muội còn không giải được thì...” Nam Phong Dịch Thiên thở dài, thanh âm thấp phần bất lực.

“Thì để kẻ hạ cổ tự giải!”

“Kẻ hạ cổ?” Nam Phong Dịch Thiên kinh ngạc hỏi.

“Àn, muội có kế hoạch của muội, rồi huynh sẽ biết thôi.”

“Có kế hoạch là tốt rồi. Lần này ta e rằng không giúp được gì cho muội, ta bị cách ly rồi.”

Nhục Lam ngậy người, hồi lâu sau mới phản ứng lại:

“Cũng không trách được, huynh là vật cản bên cạnh hoàng thượng.”

Nam Phong Dịch Thiên thở dài, hẳn biết trong hoàng cung này, người có thể đến gần hoàng đế nhất chính là hắn, người có thể đưa tin cũng chính là hắn, xem ra hắn bắt đầu thành kẻ vô dụng rồi, không được vào hoàng cung thì tin tức làm sao thu thập chính xác được đây?

Nhục Lam sau khi nói chuyện với Nam Phong Dịch Thiên liền lập tức chạy đến thư phòng, thân hình bé nhỏ cứ lượn lờ trước cửa sổ, Mộ Dung Phi Tuyết nhướn mày, bình thần hỏi:

“Tại sao không vào?”

Nghe thấy thanh âm của hắn, Nhục Lam lè lưỡi, mở tung cửa sổ, theo đó mà nhảy vào.

“Cửa chính không đi, lại leo cửa sổ.” Mộ Dung Phi Tuyết bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

“Đi đường cửa chính rất là mất thời gian nha, phải qua mấy gian phòng mới tới được chỗ huynh, leo cửa sổ chỉ cần nhảy một phát liền tới nơi rồi.” Nhục Lam vui vẻ nói.

Mộ Dung Phi Tuyết híp mắt nhìn nữ nhân trước mặt, tiểu nha đầu này càng ngày càng quý quái!

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Nội trong vòng hai ngày nhất định sẽ có giải dược.”

Mộ Dung Phi Tuyết buông cuốn sách trong tay xuống, nhàn nhạt hỏi:

“Muội làm cách nào?” Cái tên Ngao Đường Phi đó không phải loại dễ đối phó, nói hắn thiện là sai, mà tà càng không đúng, trên giang hồ danh tiếng của hắn không phải chỉ là nói suông, rốt cuộc muội ấy làm cách nào?

“Cũng đâu có gì to tát đâu, chỉ là cho hắn nếm thử mùi vị của một số thứ thôi mà.” Nhục Lam chớp chớp mắt, vô tội đáp.

“Muội và Tiêu Kiếm giờ trò gì? Hắn không phải kẻ muội có thể trêu đùa.”

“Tiêu Kiếm có làm gì đâu, huynh đừng nói oan cho hắn, miễn sao muội lấy được giải dược là được!” Nhục Lam bĩu môi, hắn cũng đâu có vừa, đồ cá chén nước sôi lên chân người ta đây này!

Ngư Điểm Lạc Viên – Canh Hợi.

Ngao Đường Phi toàn thân cảm thấy rét run, rõ ràng trời đang lập xuân sao hắn lại cảm thấy vô cùng lạnh giá, cả người không tự chủ mà run rẩy, cho dù có đắp bao nhiêu chăn cũng không thể ấm lên. Chợt nghĩ đến nội dung của bức thư kia, con người thâm trầm khế lóe, lẽ nào là?

Lúc này, Nhục Lam đang hào hứng ăn nho xanh ở trong phòng, miệng không ngừng cười toe toét, tên hỗn đản đáng chết, giờ này chắc hẳn là người đang lạnh lắm đây, há há ai biểu, đừng ai không đừng, lại đừng vào ta. Ngồi ăn được một lúc, Nhục Lam cảm thấy vô cùng buồn chán, sau một hồi chống cằm suy nghĩ, nó vui vẻ đứng dậy, chạy sang phòng của một người.

“Người đã ngủ chưa?” Nhục Lam gõ cửa, thanh âm lạnh lợi hỏi.

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vào, Nhục Lam liền nhìn thấy một nam tử thân mặc bạch y, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm nó.

“Đã khuya, không biết quận chúa tìm ta có chuyện gì?”

Nhục Lam hơi biến sắc, trong lòng thập phần nghi ngờ, rất lâu sau đó mới lên tiếng trả lời hắn:

“Ngươi hôm nay thật lạ, mọi khi gặp ngươi ta đều thấy ngươi toàn thân đen tuyền, giờ ngươi lại mặc bạch y.”

“Ta vốn không thích màu đen.” Hắc lạnh lùng nói.

Nhược Lam nhướn mày, không thích? Nếu đã không thích sao lần nào gặp ta ngươi đều mặc? Hơn nữa ngữ điệu vô cùng khách khí, mọi khi hắc đầu có như vậy, thật kỳ lạ.

“Ta chán, muốn tìm ngươi nói chuyện.” Nhược Lam ngừng đầu nhìn hắc, nói.

“Nhưng ta mệt rồi, quận chúa, thỉnh người trở về.”

Nhược Lam á khẩu, mặt mày u ám, bữu môi rồi đi.

Sáng hôm sau.

Ngao Đường Phi uể oải ngồi dậy, toàn thân rã rời, tay chân vô lực, nhìn kỹ thì trên người hắc bắt đầu xuất hiện những vết đỏ nhỏ li ti, lẽ nào thật sự bị trúng độc nhưng rõ ràng đại phu kia nói không hề có dấu hiệu cho thấy có độc tố, rốt cuộc chuyện này là sao? Đang trong lúc suy nghĩ thì bỗng nhiên con đầu đầu cũng như buồn nôn truyền đến, hắc cảm thấy cả người choáng váng, sắp không xong rồi!

Ngao Đường Phi chặt vật bấy nhiêu thì Nhược Lam càng hứng thú bấy nhiêu, đẩy mạnh cửa bước vào, nó ngang nhiên đứng trước mặt hắc, mở to mắt nhìn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Ngao Đường Phi cố gắng ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắc là một tiểu cô nương nhan sắc khuynh thành, nhưng là hắc thấy có vài điểm quen mắt

“Sao rồi hả, đau không? Nếu ngoan ngoãn giao giải được ra thì ngươi sẽ không phải chịu khổ như vậy.”

“Ngươi là nữ nhân hôm qua?” Ngao Đường Phi ngạc nhiên, thanh âm suy yếu.

“Chắc, thế nào? Ngươi suy nghĩ kỹ chưa? Loại kỳ độc này chỉ có ta mới giải được, trong vòng một ngày nếu ngươi không có thuốc giải thì ngươi sẽ chết chắc đó, chết trong đau đớn đó nha.”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Ngao Đường Phi nghiêng răng nói.

“Ta là ai ngươi hỏi làm gì, nhìn ngươi tuổi hãy còn trẻ, thú vui nhân gian còn chưa hưởng hết, chắc sẽ không tiếc một bình giải được để đổi lấy sự lạc thú chứ hả?”

Nhược Lam nhìn hắc, khinh thường nói, ngươi ngàn vạn lần đừng có ngu ngốc chọn chết chứ không chịu đưa thuốc giải ra nha, tên Huyền Viên Thiên Mặc kia rốt cuộc cho các ngươi ăn thứ gì mà các ngươi lại hạ mình tuân phục hắc?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (5)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Sau một hồi trầm ngâm. Hắc khẽ sờ lên tiếng:

“Được, chúng ta thương lượng.”

Lời vừa dứt, Nhược Lam có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó liền nở nụ cười mỉa mai:

“Quả nhiên là kẻ thức thời.”

Hắc dùng sức lôi trong ống tay áo một lọ sành tinh xảo, sắc mặt ngưng trọng nói:

“Đây là giải được, ngươi chỉ cần cho nó vào lỗ tai của hắc, cổ lập tức được giải.”

Nhược Lam nhanh tay với lấy chiếc lọ, sau đó lòng bàn tay cũng chia ra một viên thuốc thả vào miệng của hắc, lạnh lùng căn dặn:

“Đây chỉ là một nửa giải được, trong vòng ba ngày nữa nếu không uống được một nửa còn lại thì ngươi sẽ chết.” Nó đâu có ngờ tới nỗi đưa toàn bộ giải được chứ, thành thật mà nói người bên cạnh Huyền Viên Thiên Mặc kẻ nào cũng đa tâm, không cần thận nhất định sẽ chết không toàn thây!

Mộ Dung Phủ.

Nhược Lam lại tiếp tục lấp ló ngoài cửa sổ, chờ đợi một điều gì đó.

“Muội vào đi.” Từ bên trong vọng ra một thanh âm quen thuộc.

Nhược Lam vui vẻ về đẩy cửa nhay vào, khuôn mặt tươi cười đưa giải được trình lên trước mặt.

Mộ Dung Phi Tuyết mặt không biến sắc hỏi:

“Tìm ta có chuyện gì?”

Nghe vậy, Nhược Lam bĩu môi giận dỗi nói

“Huynh phải vào cung với muội.”

“Tại sao?” Mộ Dung Phi Tuyết nhướn mày hỏi.

“Khinh công của huynh cao thâm, đi với huynh rất có lợi nha.”

Hiện giờ Nam Phong Thiên Hạo bị trúng cổ, tính tình thay đổi, chắc chắn xung quanh hắn là người của Huyền Viên Thiên Mặc, nếu như cứ đường đường chính chính đi vào, khẳng định sẽ bị phát hiện, giờ chỉ còn cách là đột nhập vào thôi.

“Ta có chuyện quan trọng hơn phải làm, muội đi cùng ngũ đệ đi.”

Dứt lời, Mộ Dung Phi Tuyết phất tay áo rời đi, Nhược Lam ngẩn người hồi lâu, sau đó mới phản ứng lại, cau có nói:

“Còn chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của thánh thượng một nước chứ?”

Nhược Lam mang theo tâm trạng vô cùng bức bối mà trà trộn vào hoàng cung. Hôm nay là một ngày vô cùng đen tối, tìm Mộ Dung Phi Tuyết thì hấn bảo hấn bận, tìm Nam Phong Dịch Thiên thì huynh ấy đi đâu mất. Trời ơi, ta hận! Nhược Lam trong lòng âm thầm gào hét, thật là bất công mà.

Cảm nhận được sự giận hờn của chủ nhân, Lãnh Huyết và Liễu Mặc từ trong tay áo chui ra, mềm mại hỏi:

“Chủ nhân, bình tĩnh nha.” Liễu Mặc nói.

“Bước tiếp theo chúng ta làm gì?” Lãnh Huyết hỏi

Nhược Lam cúi đầu nhìn hai tiểu đồng tây, thờ dãi đáp:

“Lại phải làm phiền hai người rồi.”

Liễu Mặc, Lãnh Huyết hai mặt nhìn nhau, sau đó một luồng ánh sáng lục lam hiện ra, mang Nhược Lam tiến vào tấm phòng của Nam Phong Thiên Hạo.

Lãnh Huyết nhanh chóng tạo ra một môi trường cách âm, ngăn không cho người bên ngoài nghe thấy động tĩnh bên trong. Nhược Lam an tâm lại gần Nam Phong Thiên Hạo. Hấn lúc này thật sự là khác biệt so với trước kia, dung nhan tiêu tụy, khuôn mặt hốc hác, trông thật tội nghiệp nha.

“Chủ nhân, mau giải cho hấn đi!” Liễu Mặc nói.

“Được rồi” Nhược Lam lấy trong tay áo lọ sành mà tên kia đưa cho nó, vội vàng mở nắp nhìn vào bên trong, Nhược Lam giật mình, nhú mày nói:

“Kinh quá!”

Thấy phản ứng này của nó, hai tiểu đồng tây cũng tò mò bay lại ghé mắt vào nhìn, vừa nhìn thấy, Liễu Mặc lập tức ngắt xù, chỉ có Lãnh Huyết thần sắc vẫn như cũ, thần nhiên nói:

“Ai tạo ra thứ này vậy, rất có bản lĩnh.”

“Thủ lĩnh của Bát Thiên Nhai, tên gì ấy nhỉ? À ờ hình như ta quên hỏi tên hấn rồi.”

Lãnh Huyết khóe miệng giật giật, chủ nhân mà cũng có lúc đoán thế cơ à.

Gạt bỏ sự ghê tởm của vật ở trong lọ, Nhược Lam nhanh chóng thả nó vào trong tai của Nam Phong Thiên Hạo.

Cảm nhận được hơi ấm của người, vật ở trong lọ bắt đầu ngo nguậy chui ra ngoài, nếu dùng ngôn ngữ hiện đại để miêu tả thì chỉ có thể nói con vật này thuộc loài động vật chân khớp giống loài rết, cả người nó nhìn đầu cũng thấy chi, vô số đăm chi lúc nhúc bò tới bò lui xung quanh vành tai của hấn, một lúc sau mới chui vào lỗ tai.

Nhược Lam đỏ mặt mồ hôi lạnh, cái con này cho vào lỗ tai có thể xảy ra vấn đề gì không? Biểu ca nha, người mà có thành oan hồn thì cũng đừng quay về tìm ta, là do cái tên kia hại người, không phải ta đâu.

Lúc con vật đó tiến vào, sắc mặt Nam Phong Thiên Hạo đột ngột hóa đen, toàn thân cứng ngắt, gân xanh nổi lên chi chít, nhìn rất đáng sợ. Nhược Lam, Lãnh Huyết hai mặt nhìn nhau, cùng chung suy nghĩ. Đây rốt cuộc có phải giải được hay không?

Ước chừng một khắc sau, con vật đó cuối cùng cũng chui ra ngoài, điều kỳ lạ là kích cỡ của nó to gấp đôi khi nãy, nó cứ bò tới bò lui xung quanh tai hắn không chịu rời đi. Thấy vậy Nhược Lam ghé miệng lộ sứ tới gần, con vật đó lập tức chui lại vào lỗ.

Nam Phong Thiên Hạo người đầy mồ hôi, toàn thân nóng bừng như lửa đốt, Nhược Lam vội vàng lấy khăn lau cho hắn, đang trong lúc chăm chú thì bỗng dưng có một bàn tay nắm lấy tay nó. Nhược Lam giật mình nhìn thì thấy Nam Phong Thiên Hạo đã tỉnh lại:

“Lần này muội lại cứu ta.”

“Cứ tưởng người chết rồi.”

“Chuyện ngày hôm nay, cái gì cũng chưa từng phát sinh.”

Nhược Lam trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, thấp giọng nói:

“Nghĩ ngợi đi, ta sẽ coi như người vẫn bị trúng cổ.”

Nhược Lam trở về Mộ Dung Phủ vừa đứng canh Tuất, hôm nay hoạt động hơi nhiều, quả thật có chút mệt, đang tính quay về phòng ngủ thì lại nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Phi Tuyết, Nhược Lam hiếu kỳ đi theo. Đi chưa được vài bước đã bị hắn lạnh giọng hỏi:

“Đi theo ta làm gì?”

“Muội...”

“Khuya rồi, mau trở về phòng ngủ đi.”

Nhược Lam trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, người gì mà lạnh như băng, người ta đi theo một chút thì có làm sao? Bởi vì không cam lòng cho nên Nhược Lam nhanh chân chạy về phía trước nhìn thẳng vào mắt hắn, bốn mắt vừa chạm nhau, Nhược Lam liền cả kinh, hét lên:

“Huynh bị thương?”

Mộ Dung Phi Tuyết nhú mày, kéo tay Nhược Lam về thư phòng của mình.

Nó lúc này vẫn còn kinh ngạc không dứt, trên khắp thiên hạ này, kẻ nào lại có thể dả thương Mộ Dung trang chủ của Vô Ảnh Sơn Trang?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: NÚI CAO CÒN CÓ NÚI KHÁC CAO HƠN. (6)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Thư phòng

Nhược Lam mở to mắt nhìn miệng vết thương của Mộ Dung Phi Tuyết, sau đó ngẩng đầu lên nghi ngờ hỏi:

“Huynh đã gặp Nguyệt Lam tỷ?”

Nghe thấy câu hỏi của Nhược Lam, Mộ Dung Phi Tuyết có chút sửng sốt, hắn trầm giọng hỏi

“Muội biết nàng ấy?”

“Đã từng gặp qua một lần, cảm giác rất đặc biệt.” Nhược Lam nhú chặt đôi lông mày, trong đầu nhớ lại khoảnh khắc khi nhìn thấy vị tỷ tỷ kia.

“Làm sao biết ta đã gặp nàng?”

“Trên miếng vải băng bó vết thương cho huynh có mùi hương của tỷ ấy.” Nhược Lam trời sinh rất thích pha chế hương liệu cho nên mũi cực kỳ nhạy

cảm. Trên người tỷ ấy quả thật có một mùi hương rất đặc biệt, khó có thể nhầm lẫn với người khác.

“Ta giết rồi.”

Câu nói bình thản của hắn khiến Nhưộc Lam thoáng giật mình, cánh tay đang băng bó vết thương cho Mộ Dung Phi Tuyết cũng dừng lại, đôi con ngươi to tròn khó giấu khỏi kinh ngạc. Thì ra chuyện quan trọng mà hắn nói chính là giết sạch toàn bộ đội quân sát thủ mà Huyền Viên Thiên Mặc phái đến, vết thương này... thì ra là...

“Thật xin lỗi, đã liên lụy đến huynh.” Nhưộc Lam hộc mắt đỏ hoe, thấp giọng nói.

“Chiến tranh xảy ra, dù muốn hay không đều phải vướng vào.” Mộ Dung Phi Tuyết xoa đầu Nhưộc Lam, ôn nhu nói.

Nghe hắn nói vậy, Nhưộc Lam quả thật không biết phải làm sao, Vô Ảnh Sơn Trang vốn không can thiệp vào chính sự, càng không mang thế sự trên đời, dù chiến tranh có xảy ra, hắn chắc chắn có cách tránh được. Có lẽ chính mình đã kéo hắn vào rắc rối này. Nhưộc Lam biết, cho dù hắn võ công có cao cường tới đâu nhưng phải một mình đối mặt với một đội quân sát thủ đệ nhất thiên hạ thì bị thương là điều khó tránh khỏi. Nhưng điều làm nó nghi ngờ nhất chính là vì sao Nhuyệt Lam tỷ tỷ lại ở đó, tỷ ấy và Mộ Dung Phi Tuyết rốt cuộc có quan hệ gì?

Tây sương phòng.

Sau khi từ thư phòng trở về, Nhưộc Lam toan rúc người vào chăn ngủ một giấc thật sâu, nào ngờ vừa mới đặt người lên trên giường, Nhưộc Lam lập tức bị một bàn tay tinh tế kéo vào trong góc giường, đồng thời thanh âm quen thuộc cũng theo đó mà vang lên:

“Ngạo Đường Phi, nàng đã làm gì hắn?”

“Ngạo Đường Phi là ai? Ta không biết hắn.” Nhưộc Lam lấy lại bình tĩnh, nhú mồm nói.

Nó không hề cảm nhận được hơi thở cũng như khí tức của hắn, ngay cả Lãnh Huyết và Thiên Mặc cũng không có phản ứng, chuyện này rốt cuộc là sao?

“Còn giả ngốc với ta?” Hắn nhếch miệng cắn nhẹ vào cổ Nhưộc Lam sau đó tiếp tục nói: “Tiểu nha đầu, mau nói, bằng không đêm nay nàng sẽ thành mỹ vị của ta.”

Nhưộc Lam quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng đáp:

“Ngươi có ngon thì đừng vào ta thử xem, ta sẽ biến ngươi thành thái giám!”

Nhìn thấy phản ứng của Nhưộc Lam, khóe miệng của hắn bắt gặp câu lên một nụ cười tà mị:

“Ta nghĩ nàng sẽ không đành lòng đâu. Nói đi, nàng đã làm gì hắn?”

“Ta thật sự không biết hắn là ai.”

“Ngạo Đường Phi, thủ lĩnh của Bất Thiên Nhai.”

Nghe đến ba chữ Bất Thiên Nhai, Nhưộc Lam mới vỡ lẽ, thì ra hắn tên Ngạo Đường Phi, khi thật, tên đáng chết, nhà ngươi sợ đến nỗi đi cầu cứu hắn sao?

“Hắn không cầu cứu ta, là ta quan sát hắn.”

Nhưộc Lam giật mình khi nghe hắn nói, tên quái vật này, ngươi còn có thể đọc được suy nghĩ của ta? Nhưộc Lam than thầm trong bụng, tức muốn phát điên mà không làm gì được.

“Ta không làm gì hắn cả.” Nhưộc Lam gằn giọng nói.

“Đừng tưởng ta không biết chuyện nàng đang làm, nói lại với Nam Phong Thiên Hạo rằng cô đã được giải thì hãy đấu một trận công bằng đi.”

“Gi chứ, rõ ràng là các ngươi chơi xấu, giờ lại đòi công bằng?” Nhưộc Lam giờ phút này thật sự mất bình tĩnh, đôi con ngươi màu đen nay lại hóa tím.

“Người chơi xấu là Huyền Viên Thiên Mặc, không phải ta.”

“Ngươi phục tùng hắn.” Nhưộc Lam gằn dừ tung nắm đấm về phía hắn, thế nhưng ngoài dự tính của nó, hắn không hề né tránh.

Cú đấm này Nhưộc Lam dùng phải đến bảy phần lực, vốn dĩ là người tập võ dĩ nhiên bảy phần lực này cũng mạnh gấp đôi người thường, trên mặt hắn giờ đây đã xuất hiện một vết bầm cực lớn, kèm theo một vài tia máu xuất hiện nơi khóe miệng. Nhưộc Lam kinh ngạc hỏi:

“Tại sao không né?”

“Cứ coi như ta là gối ôm của nàng, cần thì có thể phát tiết.”

“Vi sao chứ? Huyền Viên Thiên Mặc, hấn có gì tốt?”

“Hấn không tốt nhưng hấn tài hoa hơn người, hơn nữa ta nợ hấn một mạng.”

“Nợ hấn?”

“Chuyện rất dài, nàng không cần phải biết, Nhưộc nhi, cuộc chiến này nàng có thể hay không đứng ngoài cuộc?”

“Không thể, Long Thịnh là quê hương của ta, ở đây có gia đình, thân dân của ta, thân là quận chúa, quyết không được khuất phục kẻ thù của mình.” Nhưộc Lam quét đôi mắt lạnh về phía hấn, lạnh lùng nói.

“Hi vọng sẽ không phải gặp nàng trên sa trường.” Hấn thở dài, hôn nhẹ lên má Nhưộc Lam một cái sau đó dùng khinh công bay đi mất.

Hấn vừa rời đi, hai tiểu đồng tây cũng lập tức xuất hiện.

Nha, người nguy hiểm.” Liễu Mặc nói

“Hoàn toàn không cảm nhận được khí của hấn ở trong phòng.” Lãnh Huyết nhú mày nói.

“Hấn... ta cảm thấy hấn rất quen thuộc, giọng nói, dáng vẻ, cử chỉ đều rất đối thân thuộc với ta, mỗi lần gặp hấn tim ta đều đập rất nhanh, thậm chí khi hấn chạm vào cơ thể ta, sâu thẳm trong tim ta còn muốn được nhiều hơn thế nữa, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Có thể tiền kiếp hai người là phu thê.” Liễu Mặc nhanh nhẩu nói.

Tuy nhiên lời hấn vừa nói ra khỏi miệng cũng là lúc Lãnh Huyết cấp cho hấn một cái nhìn rét lạnh:

“Không được ăn nói hàm hồ!”

Nhưộc Lam mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Lãnh Huyết, con ngươi lóe lên những ánh nhìn khó hiểu.

Ngự Thư phòng.

“Hấn thật sự đã nói như vậy?” Nam Phong Thiên Hạo tay nắm chặt thành quyền, trầm giọng hỏi.

“Àn.” Nhưộc Lam gật đầu

“Xem ra bên cạnh Huyền Viên Thiên Mặc quả nhiên là Ngọa hổ tàng long.” Thượng Quan Cẩn nhướn mày nói.

“Cuộc chiến lần này chỉ sợ lưỡng bại câu thương.” Nam Phong Dịch Thiên lên tiếng.

“Thật sự không có cách nào ngăn chặn chiến tranh sao?” Nam Phong Khuynh Tuấn cũng góp lời.

“Huyền Viên Thiên Mặc là kẻ có dã tâm, Long Thịnh chúng ta đất đai phì nhiêu rộng lớn, quanh năm lương thực dồi dào, miếng mồi ngon béo bở như thế, đệ nghĩ hấn sẽ bỏ qua sao?” Nam Phong Thiên Hạo thờ dài nói.

“Lam nhi, hấn ta có xinh đẹp bằng huynh không?” Nam Phong Khuynh Tuấn chớp mắt hỏi.

Nhìn thấy bộ dáng này của hấn, Nhưộc Lam không khỏi bật cười:

“Nam nhân không nên dùng từ xinh đẹp để ví von, hấn không đẹp bằng huynh mà là đẹp hơn huynh.”

“Gì chứ, muội trâu ta!” Nam Phong Khuynh Tuấn bất bình, bĩu môi đáp.

Không khí trong Ngự Thư phòng bởi vì câu nói của Nam Phong Khuynh Tuấn mà dịu đi không ít, chiến tranh là điều không tránh khỏi, thay vì lo lắng chỉ bằng tận hưởng một chút cuộc sống tự do tự tại cuối cùng này đi thôi. Huyền Viên Thiên Mặc, ta sẽ cho ngươi thấy núi cao còn có núi khác cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: TƯỚNG NGỘ. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhưộc Lam

Ngữ Ninh Cung.

“Con quý cái khôn nạn kia.” Thanh âm cao vút của Y Ninh khiến cho Nhực Lam kinh hoàng vội vàng bịt lại đôi tai của mình. Sau đó mỉm cười nói:

“Ha ha, bạn hiền, lâu rồi không gặp.”

“Mi đã đi đâu vậy hả, có biết ở đây ta buồn chán thế nào không?” Y ninh lắc qua lắc lại bả vai của nó, gào thét dữ dội.

“Không phải mi đã trốn ra ngoài cung chơi rồi sao, buồn chán gì chứ?” Nhực Lam bĩu môi nói.

“Ừa, sao biết hay vậy?” Y Ninh sững người một lát, quay sang hỏi.

“Hoàng thượng nói.”

“Tên hoàng thượng đáng ghét, hấn cấm túc ta.” Y Ninh từ giận dữ chuyển sang khóc nức nở, vè mặt thập phần ủy khuất.

Nhực Lam đứng bên cạnh nhìn mà không nhịn được cười, thái độ thay đổi nhanh thật, sau này chắc nên kêu nó đi đóng phim, biết đâu thành diễn viên nổi tiếng.

“Mi đã đi đâu vậy?” Thấy Nhực Lam không trả lời, Y Ninh lặp lại lần nữa.

“À đến Lãnh Dạ Chi Quốc và An Hiến Quốc.” Nhực Lam chớp mắt nói.

“Mi thật là sung sướng, được đi xa như thế, ta cũng muốn đi.” Y Ninh ảm ức nói

“Ai nha, sắp chiến tranh đến nơi rồi cô nương, nếu mà còn sống sót thì sẽ dẫn cô đi.”

“Ta nghe mọi người nói rằng Huyền Viên Thiên Mặc kẻ thù của chúng ta rất là tuấn mỹ, có phải vậy không?” Y Ninh hiếu kỳ hỏi.

“Ừ, rất tuấn mỹ nhưng cũng rất độc ác, trong vòng một chiều hấn có thể móc tim người khác lòi ra ngoài đấy.” Nhực Lam phóng đại sự thật, hù dọa Y Ninh một phen.

Nghe thấy lời của Nhực Lam, Y Ninh một trận xanh mặt, nhúu mày nói:

“Thật á, móc tim ra ngoài á, thế là chết không kịp ngáp à?” Y Ninh mở to hai mắt, miệng há hốc, ngốc lảng hỏi

“Thật.” Nhực Lam nén cười, trả lời.

“Thunder nha, nguoi phải bảo vệ ta!” Y ninh hét lên.

Lời vừa dứt, một hắc y nhân xuất hiện, quỳ gối trước mặt Y Ninh, thanh âm trầm thấp vang lên:

“Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ chủ nhân.”

Vừa nhìn thấy Thunder xuất hiện, Nhực Lam có chút giật mình, nghi ngờ nhìn Y Ninh:

“Thunder của MBLAQ?”

“Há há, thấy thế nào, giống không?” Y Ninh cười cường đại trả lời.

“Mi đặt tên hấn là Thunder luôn á, mi cuồng Thunder đến mức đó luôn à?” Nhực Lam khước miệng giật giật nói.

“Sao nào, Thunder thật đang ở Hàn Quốc, làm gì có ở cái thế giới này, tình cờ gặp được hấn lúc trốn ra ngoài chơi, thế là ta hốt về làm vệ sĩ cho ta luôn!” Y Ninh tự hào nói

Thế sau này trở về hiện đại thì tên này xử lý sao đây?” Nhực Lam chỉ tay vào Thunder mà hỏi.

“Thì đem hấn về luôn, ta sẽ tiến hành kinh doanh, dù sao hấn giống Thunder như thế, cứ mỗi ngày me lúc hấn đang ngủ, đang tắm ta sẽ chụp lại rồi đem đi bán, há há được khối tiền.”

Nhực Lam không còn gì để nói chỉ có thể thở dài, sau đó cũng không quên liếc mắt nhìn Thunder trong lòng không khỏi suy nghĩ, đừng mãi coi hấn là thể thần bằng không sau này mất đi, Ann chan, mi nhất định sẽ hối hận.

Ngư Điểm Lạc Viên.

Nhực Lam chống cằm thờ dài nhìn chăm chăm Ngạo Đường Phi, hấn lúc này cũng giống như nó chỉ im lặng mà quan sát đối phương, ước chừng khoảng một khắc sau, hấn mới lên tiếng:

“Giải được của ta đâu?”

“Đây.” Nhựt Lam lấy ra một ống xi lanh chìa ra trước mặt hắn.

“Đây là cái gì?” Ngạo Đường Phi nhìn vật thể kỳ dị trước mặt, nhíu mày hỏi.

“Giải được.” Nhựt Lam chớp mắt nói

“Dùng thế nào?”

“Lại đây.” Nhựt Lam ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo hắn tới gần.

Ngạo Đường Phi chân chừ trong giây lát, cuối cùng cũng ngoan ngoãn mà đi về phía Nhựt Lam, khi hắn tiến tới gần, nó nhanh như chớp cắm mũi kim vào cổ của hắn, bắt đầu tiêm giải được. Loại độc được mà nó đưa vào người của hắn thật ra là một loại virus sốt xuất huyết tên là Ebola, một trong mười vũ khí sinh học nguy hiểm nhất mọi thời đại, nếu không được chữa trị kịp thời sẽ dẫn đến trạng thái bị kích động, sốt cao, viêm kết mạc, đau bụng, tiêu chảy, hôn mê cuối cùng là dẫn tới tử vong.

Sau khi tiêm xong, Nhựt Lam nhún vai nói:

“Xong rồi, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.”

“Loại độc được ta trúng có tên là gì?” Hắn rất hiếu kỳ bởi cơ thể hắn là bách độc bất xâm, sao lại có thể dễ dàng bị hạ độc.

“Cũng không hẳn là độc được, ta biết ngươi bách độc bất xâm cho nên dùng độc không phải là biện pháp khả thi, cơ mà có nói ra ngươi cũng không hiểu đâu.”

“Tên của nàng, nàng là người của ai?”

“Nam Phong Trần Lam.”

“Thì ra là vậy.” Ngạo Đường Phi nhắm mắt, sau đó tiếp tục nói: “Nàng đi đi, trước khi hắn tới đây.”

“Ai tới?” Nhựt Lam ngạc nhiên hỏi.

“Bạch Thụy Phong, tể tướng của Huyền Viên Hoàng Triều.”

“Thế thì liên quan gì ta?”

“Hắn là kẻ rất nguy hiểm, có khi còn nguy hiểm hơn Huyền Viên Thiên Mặc.”

“Ý của ngươi là?”

“Hắn là kẻ hai mặt, ban ngày là một người, ban đêm lại là người khác, cứ như là một con quỷ vậy.”

Nghe đến đây, Nhựt Lam không khỏi giật mình, dùng từ quỷ để miêu tả một con người sao? Cái tên xinh đẹp còn hơn nữ nhân ấy đang sợ vậy à?

“Tại sao lại nhắc nhở ta?”

“Vi trong suốt mười năm qua, kẻ có thể tiếp cận ta, hạ độc ta chỉ có mình nàng, ta không muốn mất một đối thủ.” Ngạo Đường Phi nhếch miệng cười nói.

Mộ Dung Phủ.

“Vết thương của huynh đã đỡ chưa?” Nhựt Lam lo lắng hỏi.

“Ân” Mộ Dung Phi Tuyết gật đầu.

Phụ thân và mẫu thân đi đâu rồi?” Nhựt Lam lại tiếp tục hỏi.

“Phượng Hoàng – Hồ Nam.”

Nhìn thái độ hồ hững của hắn, Nhựt Lam không khỏi phiền lòng. Nguyệt Lam tỷ và hắn thật sự có quan hệ gì đây? Nhựt Lam thật sự muốn hỏi, nhưng nhìn hắn cả người được bao phủ bởi một sự xa cách khó gần, Nhựt Lam đành im lặng rồi đi.

Tây sương phòng.

Nhựt Lam tay cầm một cái màn thầu bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

“Papa mama đi Hồ Nam à, chắc là đến Thiên Di Cung gặp Diệp Hàn rồi.”

Thiên Di Cung

“Nhị vị tiền bối vẫn khỏe chứ?” Diệp Hàn cung kính hỏi.

“Ân, rất khỏe.” Nam Phong Tử Đằng và Phi Yến Nhựt Hy hai mặt nhìn nhau, đồng thanh trả lời

“Hôm nay ta đến gặp người là có chuyện muốn nhờ cậy.” Phi Yến Nhựt Hy thờ dãi nói.

“Có phải là người muốn Thiên Di Cung chúng ta cùng góp sức vào trận chiến sắp tới?”

“Đúng vậy, ta biết là không có tư cách gì để yêu cầu như vậy nhưng là...” Phi Yến Nhựt Hy ấp úng nói.

“Tiền bối xin chớ nói vậy, dù sao nếu không có tiền bối thì sẽ không có Thiên Di Cung như ngày hôm nay, hơn nữa Long Thịnh Hoàng Triều là quê hương của chúng ta, chúng ta sao có thể đứng ngoài làm ngơ.” Một vài người trong số hàng trăm thuộc hạ của Diệp Hàn lên tiếng.

Những người khác nghe vậy cũng gật gù đồng ý:

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu chiến tranh xảy ra, bọn thuộc hạ xin được làm tiên phong.”

“Thật sự là làm phiền tới các người rồi, chiến tranh đồng nghĩa với chết chóc nếu như ở đây có ai không muốn thì có thể không tham gia.” Nam Phong Tử Đằng lên tiếng.

“Không thể rút lui! Sống là người của Thiên Di Cung, chết làm ma Thiên Di Cung!” Cả Thiên Di Cung như vang lên bởi tiếng nói đồng thanh của mọi người.

Điều này làm Nam Phong Tử Đằng và Phi Yến Nhựt Hy vô cùng vui mừng, xem ra Diệp Hàn đã làm rất tốt vai trò chủ của mình.

Sau khi nghỉ ngơi ở Tây sương phòng, Nhựt Lam nhận được một phong thư, đem toàn bộ nội dung bức thư đọc xong, Nhựt Lam liền lập tức rời khỏi Mộ Dung Phủ.

Lưu phủ.

“Tham kiến quận chúa.” Lưu Tử quý gối, cung kính hành lễ.

“Bình thân.” Nhìn thấy Lưu Tử, Nhựt Lam không khỏi thờ dãi.

“Cũng lâu rồi không gặp người, người vẫn khỏe chứ?” Lưu Tử vừa nói vừa hướng đôi mắt tìm kiếm ra xung quanh.

Nhựt Lam hiểu đôi mắt kia là đang tìm kiếm điều gì, trong tâm không khỏi nhói đau, Nhựt Lam nhắm mắt kìm chế bản thân, sau đó đáp:

“Ta vẫn khỏe, Bạch Bạch hiện tại không ở cạnh ta, hiện tại nàng ấy đang làm cho ta một số chuyện.”

“Ân, thì ra là vậy.” Lưu Tử thu hồi tầm mắt, thất vọng nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, thâm tâm Nhựt Lam kịch liệt đau đớn, Lưu Tử, thật xin lỗi người.

“Phi Vũ người có muốn gặp nó không?” Lưu Tử hỏi.

“A, phải rồi, con ngựa của ta!” Nhựt Lam xém tí nữa là quên mất, trước khi đến Lãnh Dạ Chi Quốc, nó đã để Phi Vũ ở lại Lưu phủ tại Hồ Nam nhờ hắn chăm sóc, thật sự là có quá nhiều chuyện xảy ra làm nó quên mất chuyện này.

“Thần sẽ dẫn người đi.”

Trên đường đến chỗ Phi Vũ, Lưu Tử cũng không quên nhiệm vụ của mình, hắn đem tất cả tin tức mà hắn thu thập được kể từ khi được nhận chức Lại hình thị lang kể lại cho Nhựt Lam nghe, nghe xong Nhựt Lam không khỏi kinh ngạc, thì ra là như thế!

Phi Vũ đang gặm cỏ thì nhìn thấy Nhựt Lam, trông mắt của nó lóe lên vài cái sau đó nhanh như chớp chạy về phía Nhựt Lam, nó dùng chân cạ cạ vào gấu váy của Nhựt Lam, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vị chủ tử trước mặt.

Nhựt Lam đỏ mặt hơi lạnh, quay đầu sang nhìn Lưu Tử hỏi:

“Người không cột nó lại à?”

“Đã thử mọi cách nhưng đều vô hiệu, nó có thể tự cõ trời cho mình.” Lưu Tử lắc đầu, ngao ngán nói. Hắn đã dùng mọi cách từ dây thừng cho đến xích sắt nhưng đều không ăn thua nha.

Vừa nghe thấy từ cột, Phi Vũ lập tức hí lên, lồng lộn vài cái rồi lao về phía Nhựt Lam, nhìn thấy phản ứng này của nó, Nhựt Lam biết mình tiêu rồi.

Phi Vũ tuy nói nó là ngựa nhưng nó có suy nghĩ tựa như con người, chắc là nó giận vì mình đã bỏ rơi nó đây mà. Nghĩ vậy, Nhựt Lam vừa né đòn tấn công của nó, vừa nói:

“Ta không có đi chơi nha, ta là đi làm công chuyện rất quan trọng nha, ta đi thu thập tin tức đấy, chỗ ta đến rất là nguy hiểm, hơn nữa hoàng đế nơi đó rất thích ăn thịt ngựa, phàm là con ngựa nào búồng bình không nghe lời hẳn sẽ đem đi làm món thịt ngựa bảy món nha.”

Nghe vậy, Phi Vũ dừng lại, mở to mắt ý muốn hỏi thật vậy sao?

“Thật, lời ta nói đều là sự thật, không tin người hỏi Lư Từ đi.”

Nghe đến tên mình, Lư Từ giật mình, quận chúa nha, người lại bán cái qua cho thần rồi.

Phi Vũ lại trừng mắt quay sang nhìn Lư Từ, thấy vậy, Lư Từ chột dạ, cúi đầu nói:

“Thật, là sự thật!”

Phi Vũ nghe thấy lời khẳng định của Lư Từ mới nguôi giận, hất mặt đi về phía chuồng ngựa tiếp tục gặm cỏ.

“Quận chúa, theo thần thấy thì nó đang rất là giận dữ, hay là mai quay lại vậy.”

“Àn, vậy thì về thôi.” Nhựt Lam bữu môi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: TƯƠNG NGỘ. (2)

Tác giả: Phi Yến Nhựt Lam

Huyền Viên Hoàng Triều.

“Hoàng thượng, tất cả chỗ này đều là tấu Chương của các vị đại thân muốn người lập hậu đấy.” Thái giám tổng quản Bùi Viên nhận thấy Huyền Viên Thiên Mặc vẫn im lặng từ lúc bước vào cho đến tận bây giờ, hẳn đành phải lên tiếng nhắc nhở

“Bọn chúng này là đang lo sợ trăm không có người nối dõi, hoặc nói cách khác là đang muốn chiếm thế thượng phong về phía mình. Dù sao nhi nữ nhà mình nếu có thể mang thai thậm chí an toàn hạ sinh một tiểu nhi tử, như vậy chẳng phải nếu trăm có gì bất trắc thì nhi tử đó sẽ lên làm hoàng đế sao?” Huyền Viên Thiên Mặc chống cằm than thở.

“Cái đó... Bệ hạ, người thật sự không nghĩ tới chuyện lập hậu sao?” Bùi Viên lo lắng hỏi. Năm nay bệ hạ cũng hai mươi tư tuổi rồi thế mà vẫn chưa chính thức lập hậu, hơn nữa hài tử cũng không có, điều này quả thật làm hắn lo lắng

“Đợi sau khi thôn tính được Long Thịnh Hoàng Triều, trăm sẽ mang về cho các người một hoàng hậu tuyệt sắc.” Huyền Viên Thiên Mặc nhướn mày nói.

Lời này của y khiến Bùi Viên kinh ngạc vô cùng, hoàng thượng nói như vậy phải người đã có ý trung nhân? Bệ hạ xưa nay nổi tiếng lãnh khốc vô tình, không biết là vị tiểu thư nhà nào lại có thể làm tan chảy trái tim của người?

“Bệ hạ, là tiểu thư của đại gia tộc nào vậy?” Bùi Viên tò mò hỏi.

“Hừm? Sau này người sẽ biết thôi. Nàng ấy không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất trăm từng gặp nhưng là người có tư vị khác biệt nhất khiến trăm lưu tâm” Huyền Viên Thiên Mặc tiểu tựa phi tiểu trả lời.

Nghe y nói vậy, Bùi Viên càng thêm tò mò, rốt cuộc là vị tiểu thư nhà nào lại có ma lực lớn đến vậy?

Phượng Nữ Quốc.

“Tỷ tỷ nha, sắp có chiến tranh rồi kìa, chúng ta có nên tranh thủ cơ hội kiểm soát đỉnh không nhỉ?” Phượng Nhựt Vũ vuốt cằm, nhanh nhẩu nói.

“Ý kiến không tồi nha.” Phong cũng chen vào.

“Xùy, người có phải hay không quên rồi, Phương Nữ Quốc chúng ta chủ trương hòa bình, lấy công nông thương làm đầu, xét về tơ lụa và những mặt hàng tinh xảo không có cường quốc nào có thể so với chúng ta, nhưng nếu xét về mặt thao binh thì chúng ta không thể bằng một nửa của bốn cường quốc còn lại.” Thiên bữu môi nói

“Không nhất thiết phải lo lắng như thế, người cũng vừa nói Phương Nữ Quốc chúng ta mạnh về công nông thương mà, chiến tranh cần nhất chính là lương thực và vũ khí. Tỷ tỷ muội nói đúng không?” Phương Nhược Vũ nhướn mày hỏi.

“Àn.” Nữ vương bệ hạ từ trên đồng tấu Chương ngẩng đầu lên, gật nhẹ một cái.

“Bệ hạ người xác định muốn làm việc này?” Thiên hỏi.

Nữ vương bệ hạ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhàn nhạt đáp:

“Cũng không phải là chuyện xấu gì.”

“Chúng ta phía Bắc giáp Huyền Viên Hoàng Triều, phía Nam giáp Lãnh Dạ Chi Quốc, phía Đông giáp Long Thịnh Hoàng Triều, phía Tây giáp Vô Ngân Quốc điều này có nghĩa vị trí đất nước chúng ta là trung tâm của bốn nước còn lại, mà bốn cường quốc kia nếu muốn đánh nhau bắt buộc phải đi qua lãnh thổ của Phương Nữ Quốc, điều này...” Thiên lo lắng nói.

“Chỉ cần Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc toàn thắng, chúng ta sẽ an toàn.” Nữ Vương bệ hạ thờ dãi nói.

“Thần thì lại thấy thực lực của Huyền Viên Hoàng Triều và Vô Ngân Quốc mạnh hơn, trận chiến này e là đã biết trước được kết cục.” Phong nói.

“Đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá, người cũng đừng quên Lãnh Dạ Chi Quốc có Thất vương gia Lãnh Dạ Thiên Kỳ, hắn được mệnh danh là chiến thần, không phải tự nhiên thiên hạ lại gọi hắn như thế. Hơn nữa Lý tướng quân của Long Thịnh Hoàng Triều có hơn hai mươi năm kinh nghiệm trên sa trường, binh thao võ lược, tài hoa hơn người, ai thắng ai thua còn chưa biết được.” Thiên mất lạnh liếc về phía Phong, trầm giọng đáp.

“Ai nha, cần gì nghĩ nhiều như thế, cứ lo sinh ý trước mắt đi!” Phương Nhược Vũ phát óng tay áo, cần nhần nói.

Nghe vậy, Thiên và Phong hai mặt nhìn nhau, im lặng không nói gì. Nữ Vương bệ hạ ngồi trước bàn trà tư suy nghĩ. Bàn tay thon dài trong vô thức nắm chặt thành quyền

Long Thịnh Hoàng Triều.

“Biểu ca, người gọi ta đến có chuyện gì không?” Nhược Lam hóp một ngụm trà, nghiêng đầu hỏi.

“Lãnh Dạ Chi Quốc đã phái sứ thần đến chỗ chúng ta.” Nam Phong Thiên Hạo trả lời.

“Thế thì liên quan gì đến muội?” Nhược Lam nhúu mày hỏi.

“Vị sứ thần ấy cứ nằng nặc đòi gặp muội.” Nam Phong Khuynh Tuấn bồi thêm một câu.

“Hắn gọi muội là tỷ tỷ.” Nam Phong Dịch Thiên cũng góp lời.

“A, Thiên Vũ!” Nhược Lam giật mình, đã trở về rồi sao?

“Muội có muốn gặp hắn không?” Nam Phong Thiên Hạo hỏi, tiểu nha đầu này từ khi nào lại quen biết với Cửu vương gia của Lãnh Dạ Chi Quốc? Thậm chí hắn còn kính trọng gọi muội ấy hai chữ tỷ tỷ.

“Dĩ nhiên là muốn rồi!” Nhược Lam cao giọng đáp.

Ước chừng khoảng hai khắc sau, Lãnh Dạ Thiên Vũ bước vào, vừa trông thấy Nhược Lam hai mắt hắn liền ngập tràn nước mắt, ôm chầm lấy Nhược Lam mà nói:

“Tỷ tỷ nha, đệ thất nhớ tỷ!”

Hành động phản kích này của hắn khiến cho Nam Phong Thiên Hạo không khỏi nhúu mày, con người băng lãnh quét về phía Lãnh Dạ Thiên Vũ.

Cảm nhận được hàn ý của ai đó đang ra sức đánh về phía mình, hắn thức thời lập tức buông Nhược Lam ra, ủy khuất nói:

“Mẫu hậu, hoàng huynh, thất ca, mọi người rất nhớ tỷ.”

“Àn, bọn họ vẫn khỏe chứ? Nhưng sao đệ lại trở về, là ai báo cho đệ biết?”

“Mọi người vẫn khỏe. Trước khi đi Phù Tang đệ có để lại mật thám mà, có điều này tỷ chưa biết, mật thám nội vụ Hoàng cung do đệ quản đấy!” Lãnh Dạ Thiên Vũ vuốt vuốt chóp mũi, tự hào nói.

“Thì ra là như vậy...” Nhược Lam vốn nghĩ để cho Lãnh Dạ Thiên Vũ đi thật xa thì đệ ấy sẽ không phải vướng vào thế sự này, có một đệ đệ khá ái như

vậy, làm gì có người tỷ tỷ nào lại muốn đệ đệ mình có chuyện, chỉ là người tính không bằng trời tính. . . Nhược Lam âm thầm thở dài.

“À phải rồi, hoàng huynh giao cho đệ một mật thư, người nói muốn cùng bàn bạc với mọi người. Huynh ấy nói rằng chiến sự lần này tuyệt đối không thể sơ xuất cho nên muốn thương lượng với Long Thịnh cách thức xuất binh.”

Nghe vậy, Nam Phong Thiên Hạo, Nam Phong Dịch Thiên, Nam Phong Khuynh Vũ ba mặt nhìn nhau đồng thời gật đầu.

Vô Ngân Quốc.

Lãnh Khiết Hàn sau khi đọc xong bức mật thư, đôi mắt liền xuất hiện một đạo ánh sáng lạnh, bàn tay nắm chặt thành quyền, hần nghiêng răng nói:

“Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc nhất định phải là của ta, Huyền Viên Thiên Mặc ngươi đừng vội đắc ý, để xem mèo nào cắn mỉu nào.”

Hần vừa dứt lời thì cũng là lúc một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn.

“Khá khen cho ngươi, hoàng đế bệ hạ.”

Lãnh Khiết Hàn cả kinh, người này. . . Sao có thể? Hắn không hề cảm nhận được có người ở trong tấm phòng của chính mình. Mồ hôi lạnh vô giác túa ra ướt đầm cả một vạt lưng.

“Đã tâm của người có chắc sẽ làm được không? Huyền Viên Thiên Mặc không phải là kẻ dễ đối phó.” Hắc y nhân nói.

“Hừm, ngươi chẳng phải là thuộc hạ của hắn sao? Nghe thấy lời của ta, tiếp theo ngươi xử trí thế nào?”

“Nha, ta không nhớ mình đã nghe thấy gì.” Hắc y nhân lơ đãng nói.

Lãnh Khiết Hàn kinh ngạc không dứt, mục đích của người này đến tột cùng là gì? Không, phải nói là Huyền Viên Thiên Mặc ngươi muốn gì ở ta?

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của hắn, hắc y nhân nhếch miệng nói:

“Chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi, ha ha.” Sau tiếng cười ấy, hắc y nhân cũng biến mất.

Lãnh Khiết Hàn mày kiếm chau lại, khó hiểu nhìn về phía màn đêm bao phủ ngoài kia, nơi mà hắc y nhân xoay người biến mất.

Mộ Dung Phủ.

Sau khi từ Hoàng cung trở về, Nhược Lam nhốt mình trong phòng rồi tự chìm đắm trong suy nghĩ. Bạch Bạch ngươi vẫn còn sống chứ? Ta thật sự rất nhớ ngươi.

Hai tiểu đồng tây nhìn thấu tâm sự của chủ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì thế mà xụ xuống. Liễu Mặc kéo kéo ống tay áo của Nhược Lam, nhẹ nhàng an ủi

“Chủ nhân người đừng quá đau buồn.”

Nghe thấy thanh âm mềm mại của Liễu Mặc, Nhược Lam ngẩng đầu lên bế lấy hắn, thờ dãi đáp:

“Ta có phải hay không rất vô dụng, ngay cả một tiểu hồ ly cũng không thể bảo vệ?”

“Chủ nhân, có hai trường hợp. Một là Bạch Bạch đã chìm sâu vào giấc mộng ở Bích Xuân hồ, linh hồn cũng theo đó mà tiêu tán. Hai là hắn đã vượt qua thiên kiếp đắc đạo thành tiên, nếu là đắc đạo thì yêu khí trên người sẽ biến mất, rất có thể vì thế mà chúng ta không cảm nhận được nguyên thần của hắn.” Lãnh Huyết nói.

“Nhưng nếu hắn quả thật đã vượt qua thiên kiếp, vậy tại sao không quay về tìm chúng ta?” Nhược Lam u buồn nói, chỉ e là Bạch Bạch mãi mãi không thể trở về.

Nghe Nhược Lam nói vậy, Lãnh Huyết, Liễu Mặc bốn mặt nhìn nhau không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: UÙ ĐÀM HOA. (1)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Sáng sớm ngày hôm sau, tại Mộ Dung Phủ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Mọi người ai cũng lo lắng, đặc biệt là Nhưộc Lam.

Lặng lẽ ngồi ở bên giường nhìn song thân đang chìm vào giấc ngủ sâu hay nói một cách khác, họ đã chết rồi! Nhưộc Lam dờ dẫm nói không nên lời.

“Tiểu chủ nhân, thật xin lỗi!” Diệp Hàn cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Nghe thấy thanh âm của Diệp Hàn, Nhưộc Lam từ từ ngẩng đầu lên, u uất nói:

“Kể lại tình hình lúc đó cho ta nghe.”

“Chuyện này... Lúc ta nhận được tín hiệu mà đại chủ nhân thường dùng để liên lạc với Thiên Di Cung thì vội vã chạy tới, lúc đến nơi...” Diệp Hàn đáp ứng. Hắn thật sự nghĩ không ra kẻ nào có thể sát hại được đại chủ nhân và phu quân của người. Trên giang hồ ai mà không biết phu thê bọn họ song kiếm hợp bích là là bách chiến bách thắng.

Nghe thấy câu trả lời của Diệp Hàn, Nhưộc Lam nhú chặt lông mày, mãi một lúc sau mới giãn ra, nhẹ nhàng nói:

“Ngươi lui ra ngoài trước đi.”

Diệp Hàn còn muốn nói điều gì đó nhưng nhìn thấy bộ dạng của Nhưộc Lam, hắn đành nuốt những lời muốn nói vào trong, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cánh cửa vừa khép lại, hai tiểu đồng tây cũng lập tức xuất hiện:

“Hai người biết kẻ nào làm?” Nhưộc Lam cánh tay nắm lại thành quyền, âm trầm hỏi.

“Ta không có biết nha, tuy nhiên kẻ có thể khiến nhị vị tiền bối thành ra như thế quả thật lợi hại.” Liễu Mặc dè dặt nói, hắn không dám nói thẳng là nhị vị tiền bối đã chết, chỉ có thể lảng tránh từ đó mà thôi.

“Trừ những vết thương ngoài da, ta thật sự không tìm thấy đòn chí mạng nào có thể khiến phụ mẫu ta” Nhưộc Lam nghiêng răng nói.

“Bởi vì họ không chết vì bị thương mà chết do lời nguyền.” Lãnh Huyết bình thản nói.

Nghe vậy, Nhưộc Lam giật mình, đôi mắt to tròn kinh ngạc nhìn hắn.

“Năm ngàn năm trước trong tam giới xuất hiện một con Xà yêu tên gọi Huyết Lệ, hơi thở của hắn tàn độc đến nỗi có thể đốt cháy cả một khu rừng và máu của hắn chính là kết thúc cho sự bất tử của các vị thần.” Lãnh Huyết lại tiếp tục nói.

“Kết thúc cho sự bất tử?” Liễu Mặc kinh hãi hỏi ngược lại.

“Sẽ là kết thúc cho sự bất tử nếu hắn có thể giết chết được vị chúa tể tái tạo nên sự sống của con người mà người đó không ai khác chính là Thiên đế. Năm ngàn năm trước Huyết Lệ gây rối nhân gian, làm hỗn loạn cả tiên và yêu. Lúc đó ngay cả Thiên đế cũng bất lực, ngài đành tập hợp hội nghị Điều Linh Lung gồm chín vị thần tiên tối cao của Thiên đình, Ma Vương cùng chín vị sứ giả bóng tối mạnh nhất của Ma giới. Tại hội nghị này tiên ma ký một hiệp ước hòa bình, cùng nhau hợp lực chống lại Xà Vương. Tuy nhiên ngay cả khi tiên ma hiệp lực vẫn chỉ có thể làm hắn bị thương chứ không giết được hắn. Không còn cách nào khác, chúng sinh tam giới đành phải kêu gọi ba vị thần vĩ đại nhất của tam giới là thần Thời Gian, thần Sinh Mệnh và thần Hủy Diệt cùng nhau thức tỉnh sau hàng vạn năm chìm sâu vào giấc ngủ.” Lãnh Huyết dừng lại một chút, thông thả hớp một ngụm trà, trong lúc dẫn dắt câu chuyện, hắn đã biến lớn từ lúc nào không hay.

“Sau đó thì thế nào? Nhưộc Lam vội vã hỏi.

“Sau đó ư? Thần Thời Gian và thần Sinh Mệnh là hai vị thần có thể coi là nhu hòa nhất nhưng cũng là lạnh lùng nhất, hàng vạn năm trước vì bất mãn với Thiên đế nên họ đã thề là sẽ không can thiệp vào chuyện của ngài nữa, riêng chỉ có thần Hủy Diệt vị thần tàn bạo và khát máu nhất đồng ý đứng ra thu phục Huyết Lệ. Nói y vì bảo vệ tam giới mà đứng ra là không đúng, chỉ có thể nói y vì muốn thể hiện sức mạnh của mình cũng như thu phục một quái vật mạnh mẽ như thế làm sủng vật để chơi mà thôi.”

“Vậy kết quả thế nào?” Vì lúc này Lãnh Huyết đã hóa lớn cho nên Liễu Mặc không ngần ngại trèo lên bả vai của hắn, ở bên tai hắn líu ríu hỏi:

“Thần Hủy Diệt thu phục được Huyết Lệ, ta chỉ biết đến đó, khoảnh khắc vị thần đó chiến đấu với Xà Vương không ai có thể nhìn thấy, cũng không ai có thể nghe thấy họ nói những gì. Người ta chỉ biết y thắng và Xà Vương kể từ giây phút đó luôn trung thành với y.”

“Vậy ý ngươi muốn nói cái chết của phụ mẫu ta là do Xà Vương Huyết Lệ gây nên?”

“Cái này ta cũng không chắc lắm, chỉ là đạo gần đây ta vẫn luôn cảm nhận được một luồng tà khí cực kỳ mạnh mẽ, ta tồn tại đã gần vạn năm, gặp qua không ít người, kẻ có thể mang một thân tà khí như thế xác thực có thể đếm trên đầu ngón tay.” Lãnh Huyết trầm mặc nói

“Giả sử như người hại chết phụ mẫu ta đúng là Huyết Lệ, mà ngươi khi nãy lại nói hắn rất trung thành với thần Hủy Diệt. Nếu vậy có khi nào thần Hủy Diệt đã hạ phạm?” Nhưộc Lam ánh mắt lóe lên vài đạo ánh sáng lạnh.

“Cái này ta không biết, nhưng ta biết một cách có thể hóa giải lời nguyền.” Lãnh Huyết nói.

“Cách gì?” Liễu Mặc và Nhưộc Lam đồng thanh hỏi.

“Hoa Ưu Đàm mọc trên đỉnh Nhân Thiên.”

“Gì chứ?” Ưu Đàm hoa là loài hoa tượng trưng cho đức Phật, ba nghìn năm mới nở một lần, từ trước đến giờ nhân sinh chưa ai có thể lên đến đỉnh núi đó, càng không thể thấy Ưu Đàm hoa, Lãnh Huyết, người nói thế chẳng khác gì không nói đâu.” Liễu Mặc nhủ mảy mòi. Hẳn biết luận về hiểu biết và phép thuật hẳn không bằng Lãnh Huyết nhưng điều Lãnh Huyết vừa nói thật sự là bất khả thi, cho dù Nhưộc Lam có lên được tới đỉnh núi ấy nhưng chắc gì Ưu Đàm hoa sẽ nở?

Nghĩ đến đây Liễu Mặc bắt giắc thờ dài, từ khi đến đây chủ nhân đã trải qua không ít chuyện, nay chiến tranh loạn lạc, nhị vị tiền bối là chỗ dựa vững chắc nhất cho chủ nhân cũng như Long Thịnh, ấy vậy mà hai người ấy rơi vào tình trạng này, e rằng Long Thịnh sẽ không thể vượt qua.

“Chỉ cần hái được Ưu Đàm hoa thì người sẽ có cách cứu phụ mẫu ta?” Nhưộc Lam nghiêng đầu nhìn Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết khẽ gật đầu sau đó liếc mắt cảnh cáo Liễu Mặc không được nói sự thật về hoa Ưu Đàm cho Nhưộc Lam biết, Liễu Mặc thấy vậy lập tức nuốt tất cả những lời muốn nói vào trong, lo lắng nhìn chủ nhân của mình

Huyền Viên Hoàng Triều.

“Thiên Mặc, người đã giết bọn họ sao?” Bạch Thụy Phong nhủ mảy mòi nhìn chăm chăm con người cao cao tại thượng đang ngồi trên long kỷ kia.

“Hừm? Nào phải, không phải cả ngày nay ta đều ở trong thư phòng sao, con mắt nào của người thấy ta giết họ?” Huyền Viên Thiên Mặc híp lại đôi con ngươi, cười nói.

Nghe hắn trả lời như thế, Bạch Thụy Phong chỉ có thể thờ dài, mấy ngày gần đây, Huyền Viên Thiên Mặc cùng tên quân sư Huyết Lệ kia cứ dính lấy nhau như hình với bóng, rốt cuộc bọn họ đang âm mưu chuyện gì? Tên Huyết Lệ kia có một cái gì đó khiến hắn phải dè chừng, một cái gì đó rất tà khí.

Thấy hắn im lặng, Huyền Viên Thiên Mặc nhếch miệng hỏi:

“Sao vậy? Người lo cho bọn họ? Bạch Thụy Phong đừng quên thân phận của mình, Nam Phong Tử Đằng và Phi Yến Nhưộc Hy là hai đại cao thủ, một kẻ giỏi binh pháp, một kẻ chuyên phá trận bát quái, hơn nữa dưới trướng bọn họ còn có rất nhiều thuộc hạ thuộc hàng cao thủ, có bọn họ Long Thịnh như hổ mọc thêm cánh, điều này bất lợi với chúng ta, sớm hay muộn bọn họ chắc chắn phải chết.” Huyền Viên Thiên Mặc ngoan độc nói.

“Ta hiểu, nhưng người với tên Huyết Lệ kia sao cứ quấn lấy nhau?”

“Ha hã, từ khi nào người bắt đầu quản chuyện của ta? Người ghen sao?” Huyền Viên Thiên Mặc cười lớn, tà mị nhìn chăm chăm Bạch Thụy Phong.

“Người, ta mà ghen tị ư? Người người... người.” Bạch Thụy Phong tức giận tới nổi đỏ cả mang tai, khuôn mặt phỉếm hồng thoạt nhìn rất diễm lệ.

Mộ Dung Phủ.

“Đại ca, ngũ ca, chuyện tình của Long Thịnh muội trông cậy vào hai người.”

“Muội đừng lo lắng, mọi chuyện ở đây đã có chúng ta, muội hãy lo cho thúc phụ và thúc mẫu đi.” Nam Phong Dịch Thiên xoa xoa đầu Nhưộc Lam, ôn nhu nói.

“Bảo trọng.” Mộ Dung Phi Tuyết nghiêng đầu nhìn Nhưộc Lam một cái, cuối cùng cũng chỉ nói ra hai chữ này.

Nhưộc Lam cáo biệt mọi người, dắt theo Phi Vũ đi tìm hoa Ưu Đàm, trước khi đi Lãnh Huyết và Liễu Mặc đã hứa nhất định sẽ bảo quản thật tốt thi thể của bọn họ, tuyệt đối không để nó thối rữa. Hai tiểu đồng tây đã để lại Mộ Dung Phủ, cuộc hành trình này xem ra chỉ có một mình Nhưộc Lam độc bước mà thôi.

Tây sương phòng.

“Tại sao không nói cho chủ nhân biết? Người cũng biết là hoa Ưu Đàm ba ngàn năm mới nở một lần mà, nếu như chủ nhân không tìm được vậy há chẳng phải gieo hi vọng cho người rồi tàn nhẫn dập tắt nó sao?” Liễu Mặc nhủ mảy mòi.

“Người nói không sai, đúng là Ưu Đàm ba ngàn năm mới nở một lần nhưng người cũng đừng quên Ưu Đàm là loài hoa của Đức Phật, chỉ cần có tâm kính động đến trời đất Ưu Đàm hoa chắc chắn sẽ nở, thay vì cứ ngồi đây u sầu không dứt sao chúng ta không cố gắng thử một lần. Dù sao nếu có cơ hội nhất định phải thử.” Lãnh Huyết thấp giọng trả lời.

Liễu Mặc thấy cũng có lý nhưng hắn chung quy vẫn như cũ một mực cho rằng để Ưu Đàm nở không phải chuyện đơn giản, Nhân Thiên là nơi oan hồn tụ tập, ma quỷ lượn lờ, một mình chủ nhân sẽ vượt qua được chứ?

“Chủ nhân sẽ không một mình, hẳn nhất định sẽ bảo vệ chủ nhân.” Lãnh Huyết dường như đọc được suy nghĩ của Liễu Mặc cho nên tiếp tục nói.

“Hắn?” Liễu Mặc tròn xoe mắt nhìn Lãnh Huyết: “Hắn là ai? Ai là hắn?”

Tin dữ từ Long Thịnh chính là chuyện Nam Phong Tử Đằng và Phi Yến Nhượng Hy đã chết, bất quá tin tức này vẫn đang còn là bí mật thì bên kia, Lãnh Dạ Chi Quốc cũng nhận được một hung tin.

“Người nói cái gì?” Thanh âm đầy băng lãnh của Lãnh Dạ Trúc Quân vang lên.

“Bẩm hoàng thượng... thành... thành... thành...” Tiểu thái giám sợ hãi đến tột độ, thanh âm run rẩy trả lời.

“Còn không mau nói!” Lãnh Dạ Trúc Quân phẫn nộ gầm lên.

“Vô Ngân Quốc đã chiếm được thành Nam Dương.” Tiểu thái giám nuốt nước bọt nói ra một hơi, sau đó mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, tin tức này quả là điểm xấu với Lãnh Dạ Chi Quốc, chỉ trong một đêm mà thành Nam Dương bị phá, nói có ai tin chứ?

“Không thể nào, sao có thể chỉ trong một đêm.” Lãnh Dạ Trúc Quân sắc mặt đại biến, mày kiếm chau lại nồng đượm.

“Mau triệu Thất vương gia vào cung!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: UUU ĐÀM HOA. (2)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Sau bốn ngày rong rã, Nhượng Lam cuối cùng cũng đến được chân núi Nhân Thiên, phóng tầm mắt ra xa, mây liễu liễu chau lại nồng đượm, ngay cả Phi Vũ cũng dừng lại không chịu đi tiếp. Nhượng Lam nhanh chóng nhảy xuống ngựa, ôn nhu vuốt ve cổ của Phi Vũ:

“Người ngoan ngoãn ở lại đây, nếu sau bảy ngày không nhìn thấy ta trở lại, vậy thì bằng mọi giá, người nhất định phải liên lạc với người của Vô Ảnh Sơn Trang.”

Phi Vũ nghe vậy, hí lên một tiếng, cái đầu không ngừng cọ cọ vào tay của Nhượng Lam, lưu luyến không rời.

Sau khi để lại Phi Vũ dưới chân núi, Nhượng Lam bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm hoa Uuu Đàm, đường lên đỉnh núi vô cùng quanh co khúc khuỷu, tựa như chỉ cần lỡ chân một bước liền sẽ bị đẩy xuống vực sâu muôn trượng. Không khí nơi này vô cùng ẩm ướt, dường như quanh năm không hề có ánh sáng mặt trời. Đi được một đoạn, Nhượng Lam hoài nghi nhìn khu đền cũ kỹ trước mặt. Một khu đền cổ lại xuất hiện ở một nơi âm u và heo lánh như thế này sao? Thật kỳ lạ.

Mặc dù trong đầu thầm nghĩ không được bước vào nhưng không hiểu sao chân của Nhượng Lam lại không chịu nghe lời, trong lúc vô thức bàn chân đã bước vào ngôi đền khi nào không hay. Mãi cho đến khi cánh cửa đền khép lại sau lưng, Nhượng Lam mới giật mình hoảng hốt nhận ra mình đã đi vào ngôi đền, hơn nữa khung cảnh xung quanh ngôi đền lập tức biến đổi. Ban nãy rõ ràng Nhượng Lam nhìn thấy chính điện đặt giữa ngôi đền nhưng hiện tại không còn thấy nữa, thay vào đó trời bắt đầu tối đen như mực, không khí thấp phần quỷ dị.

Nhượng Lam tháo tay nải xuống, lôi ra một ngọn đuốc sau đó dùng bật lửa mà nó đem từ hiện đại đến đây vội vàng thắp sáng. Nhượng Lam thầm nghĩ bản thân thật may mắn khi được ban cho một đôi mắt có thể nhìn thấy trong đêm, hơn nữa từ khi còn nhỏ đã được papa mama cho coi phim ma cho nên mới giữ được bình tĩnh thế này. Nếu là người bình thường e là đã sợ chết khiếp trước tình cảnh hiện tại rồi.

Bỗng nhiên Nhượng Lam cảm thấy một trận rừng mình ở phía sau, vội vàng quay lưng lại, Nhượng Lam hoảng hồn khi bắt gặp một gương mặt đầm máu đang kề sát vào mặt mình, ngọn đuốc lay động chập chờn chiếu sáng đột nhiên vụt tắt, Nhượng Lam than thầm không xong rồi!

Lúc ngọn lửa lụi tàn cũng là lúc Nhượng Lam nghe được tiếng cười rợn người vang vọng bên tai:

“A ha ha, ta muốn máu, ta muốn mạng của người!”

Lời vừa dứt, Nhượng Lam lập tức ngửi được mùi máu tanh, sau một hồi định thần mới phác giác ra mùi máu ấy phát ra từ chính cái cổ của mình.

“Máu, ta muốn máu...”

Trong đầu Nhượng Lam “ong” lên một tiếng, người thì nó dư sức đánh lại còn ma thì phải làm thế nào? Vừa rồi lúc con ma kia động thù nó rõ ràng có thể cảm nhận được nhưng lại không tránh được, ma là vật thể vô hình vũ khí bình thường sao có thể làm tổn thương? Bản thân hiện tại nhất định phải sống sót, nếu không mạng sống của papa và mama sẽ ra sao? Nghĩ đến đây, Nhượng Lam cắn chặt môi, giờ phút này chưa bao giờ nó thấy mình bất lực như thế.

Đang trong lúc rối trí không biết phải làm thế nào thì một thanh âm rất đỗi quen thuộc vang lên khiến cho Nhượng Lam vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu nha đầu, ta mới xa nàng có mấy ngày mà nàng đã ra nông nỗi này rồi sao?”

“Ngươi...”

Nhược Lam ngẩng đầu đang muốn nói gì đó thì một luồng âm khí lướt qua để lại trên khuôn mặt kiều diễm một vết máu thật dài.

Thấy vậy, đôi con ngươi thâm trầm của nam nhân trước mặt thâm sâu thêm mấy phần, ánh mắt băng lãnh quét về phía hồn ma kia, ngón tay tinh tế viết vào không trung một chữ 火 (hỏa). Lập tức vô số ngọn lửa xuất hiện trói chặt lấy á ma nữ kia, khiến á ma nữ hét lên đầy đau đớn:

“Aaaaa, thả ta ra, thả ta ra!”

“Dám đụng vào nữ nhân của ta, xem ra ngươi chán sống rồi!” Dứt lời, ngọn lửa quấn quanh á ma nữ đột nhiên rực cháy mãnh liệt, thiêu đốt linh hồn á ma nữ thành những vệt sáng nho nhỏ, rồi hòa quyện vào đêm đen.

Chứng kiến một màn vừa rồi, Nhược Lam khước miệng co giật, thở dài nói:

“Từ khi nào ta lại trở thành nữ nhân của ngươi.” Dừng lại một chút, Nhược Lam lại nói tiếp: “Dù sao cũng đã tạ.”

“Đời này đã định, nàng vĩnh viễn thuộc về ta.” Hắn nhếch miệng trả lời, sau đó tiến lại gần nhắc bổng Nhược Lam lên rồi tiến ra ngoài khu đền.

Bên ngoài một mảnh u tối, bóng đêm rợn người hòa cùng thanh âm của muôn thú khiến Nhược Lam có cảm giác bản thân đã trở thành diễn viên chính của một bộ phim kinh dị nào đó rồi.

Đi được một đoạn thì hắn thả Nhược Lam xuống, dùng pháp thuật thấp lên một ngọn lửa, quay sang nhìn nó, ôn nhu nói:

“Nghĩ ở đây thôi, trời tối thế này không thể tiếp tục.”

Nhược Lam cúi đầu, im lặng không đáp, trong đầu tiếp tục những suy nghĩ mông lung mà khi này còn bỏ dở. Đột nhiên một mùi hương nam tính xộc vào mũi khiến nó giật mình, định thần lại thì ai kia đang cúi đầu cắn nát vết thương trên cổ và mặt của nó. Mây liễu khẽ chau, Nhược Lam lạnh nhạt nói:

“Tên hỗn đản, bỏ ta ra!”

“Máu của nàng thật ngọt.” Hắn liếm liếm khước miệng rồi thần nhiên buông ra một câu. Tuy nhiên lời vừa dứt thì cũng là lúc khuôn mặt hắn cũng không ngừng biến hóa.

Thấy vậy, Nhược Lam đưa tay sờ sờ lên mặt của mình, nhều mày hỏi:

“Ngươi sao vậy, sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?”

“Vết thương của nàng lành rồi?”

“À, ngươi kinh ngạc vì cái này sao? Ta cũng không biết lý do, từ khi ta tròn mười sáu tuổi thì đã như thế.” Nhược Lam nhún vai trả lời.

Sinh nhật năm mười sáu tuổi phải nói là ngày xui xẻo nhất của nó, vừa đi ra đường liền bị té đến trầy cả đầu gối, ban đầu nó cứ nghĩ kiểu này chân sẽ có sẹo mất bởi vết thương nơi đầu gối rất sâu, máu chảy cũng nhiều, cho đến khi chạy về nhà xử lý thì chính nó cũng giật mình, ngoại trừ vết máu thì miệng vết thương không cánh mà bay. Papa nhìn thấy thì hốt hoảng gọi mama, cả hai người xúm lại nhìn chăm chăm vào đầu gối của nó, trần ngâm giât lát rồi họ lại cười phá lên, nói cái gì mà hồi đó lúc mang thai, mama có ăn thánh dược, rồi cái gì mà nhân sâm ngàn năm cho nên giờ nó mới được như thế.

Nam nhân khép hờ con ngươi nhìn Nhược Lam, thâm trầm đánh giá.

Nhận thấy ánh mắt của hắn, Nhược Lam trừng mắt hỏi:

“Vậy còn ngươi, ngươi là pháp sư? Sao cái tên kia cứ thích sưu tập mấy tên pháp sư làm thuộc hạ thế nhỉ?”

“Àn, ta là pháp sư nhưng Huyền Viên Thiên Mặc không biết ta là pháp sư.”

“Không phải chứ, ngay cả Lãnh Huyết và Liễu Mặc mà hắn còn nhìn thấy, lý nào lại không nhận ra ngươi là pháp sư?”

“Lãnh Huyết, Liễu Mặc? Nàng đang nói tới hai vật nhỏ thường chui vào ống tay áo của nàng?” Hắn đưa tay vuốt cằm, mỉm cười nói.

Nhược Lam có chút giật mình, hỏi ngược lại:

“Ngươi cũng nhìn thấy?”

“Ta có đôi đầu mà không thấy. Hơn nữa hai vật nhỏ đó cả người toát ra tiên khí muốn coi như không thấy chúng cũng khó. Huyền Viên Thiên Mặc từ khi mới sinh đã được một luồng ánh sáng bao quanh, theo lời sấm truyền thì đó là dấu hiệu của thiên tử, chính vì thế hắn ngay từ nhỏ đã không cần phải tranh giành với các hoàng tử khác mà vẫn có thể ung dung làm hoàng đế. Hơn nữa Huyền Viên Thiên Mặc có thể nhìn thấy những thứ người thường

không thấy được, ở bên cạnh hắn ta đã phải dấu Niệm của mình đi.”

“Niệm?” Nhựt Lam chống cằm nhìn hắn, nghiêng đầu hỏi.

“Niệm là một loại khí bao quanh thân thể, dựa vào đó ta có thể phân biệt được người này với người khác, Niệm xuất hiện đồng nghĩa với việc người đó không phải là con người hoặc là người có pháp thuật.”

Lời của hắn khiến Nhựt Lam nhớ ra một chuyện, lần đầu tiên gặp Nguyệt Lam cùng hai thuộc hạ của tỷ ấy, rõ ràng nó nhìn thấy cả ba người họ có ba luồng khí khác nhau, của tỷ ấy màu tím, của Phong màu bạc và của Thiên màu xanh, nếu như theo lời của Nhan Thụy thì bọn họ là người có pháp thuật? Cái thể loại gì đây, người ở cổ đại toàn mấy kẻ lập dị.

Thấy Nhựt Lam ngây người, hắn bèn cất giọng hỏi:

“Đang nghĩ gì?”

“À không có gì, chỉ là nhớ tới một vài chuyện, nhưng người vì sao lại cứu ta, chẳng phải nếu như ta chết đi rồi các người không phải sẽ rất có lợi?”

“Ta mặc kệ nàng là ai, đời này ta chỉ biết nàng là của ta. Hơn nữa song thân của nàng ...”

Hắn nhướng mày, lời chỉ vừa nói ra một nửa liền bị Nhựt Lam đánh gãy:

“Chúng ta là kẻ thù, các người đã giết phụ mẫu ta!” Nhựt Lam nghiêng răng, gằn giọng nói. Cứ mỗi lần nghĩ đến song thân, Nhựt Lam tâm không khỏi đau, chính là nó, là nó đã hại chết bọn họ, nếu không phải bản thân đưa họ trở về thì ...

Có lẽ bản thân đã kiềm chế quá lâu cho nên Nhựt Lam không thể khống chế mà rơi lệ, từng giọt nước mắt hối hận cứ như thế tràn qua đáy mắt tựa như những viên lưu ly vỡ tan thành trăm mảnh.

Hắn thở dài, vươn tay lau đi những giọt lưu ly kia, ôn nhu nói:

“Người giết bọn họ là Huyền Viên Thiên Mặc, không phải ta, nếu ta thật sự có ý muốn giết họ, ta đã không ở đây.”

“Người chẳng phải là thuộc hạ của hắn sao, người là kẻ thù, là kẻ thù!”

“Nhựt nhi, có những chuyện chỉ người trong cuộc mới hiểu, giữa ta và hắn có một mối quan hệ không thể tách rời, tuy nhiên ta là ta, hắn là hắn.” Nam từ dùng sức ôm nữ nhân bên cạnh vào lòng, thanh âm không cao không thấp nói:

Nhựt Lam cắn răng không nói một lời, thâm tâm không ngừng tranh đấu, rõ ràng biết người phía trước là kẻ thù thế nhưng bản thân lại không tự chủ mà bộc lộ sự yếu đuối của mình, thậm chí lúc hắn xuất hiện ở nơi này nó trong khoảnh khắc đó thật sự có chút vui mừng, lúc hắn ôm nó, vòng tay ấm áp đó, mùi hương quen thuộc đó khiến tim nó không ngừng dao động, cảm giác này làm nó lo sợ, chỉ có một người, chỉ người đó mới khiến tim nó đập như thế, tại sao bây giờ trái tim này lại loạn nhịp vì kẻ khác, tại sao?

Phượng Nữ Quốc.

“Bẩm nữ vương, theo như tin tức từ mật thám thì Nam Phong Từ Đẳng và Phi Yến Nhựt Hy đã bị sát hại.” Hắc y nhân quỳ gối, cung kính bẩm báo.

Nữ vương lập tức nhíu mày, quả nhiên là vậy, sát khí mà nàng cảm nhận được lúc đó chính là của hắn, mất đi hai người đó Long Thịnh sẽ như con hổ bị mất một chân. Nhựt Lam, muội sẽ làm thế nào đây? Sau một hồi trầm ngâm, nữ vương bệ hạ nhàn nhạt phân phó:

“Ân. Tiếp tục theo dõi tình hình ở Mộ Dung Phủ, có biến cố gì lập tức báo lại cho ta.”

“Vâng!”

Sau khi hắc y nhân rời đi, Phượng Nhựt Vũ cũng nhanh chóng tiến vào:

“Tỷ tỷ, muội thật không hiểu, tại sao tỷ lại hao tổn quá nhiều tâm tư ở Mộ Dung Phủ, là vì cái tên Mộ Dung Phi Tuyết đó sao? Hơn nữa sao lại cung cấp lương thực miễn phí cho Long Thịnh chứ? Với số lương thực đó chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều ngân lượng.”

“Vũ nhi, muội đúng là đệ nhất gian thương, cái gì cũng tính toán chi li như thế.” Nữ vương bệ hạ mỉm cười trả lời.

“Dĩ nhiên rồi, làm việc gì cũng phải có tiền nha, không có tiền làm sao mà sống chứ!” Phượng Nhựt Vũ bĩu môi đáp.

“Thế muội muốn ta làm vũ vương của một cường quốc hay là nữ vương của một nước bại trận, đừng quên Huyền Viên Thiên Mặc sẽ không bỏ qua cho chúng ta, một đất nước với giàu tài nguyên, đất đai màu mỡ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: UÙ ĐÀM HOA. (3)

Bấy lâu nay chúng ta luôn duy trì hòa hảo với Long Thịnh Hoàng Triều và Lãnh Dạ Chi Quốc nhờ đó tránh được rất nhiều cuộc xâm lăng. Quốc gia của chúng ta theo chế độ mẫu hệ, nữ nhi làm chủ, lẽ nào muội muốn họ phải xông pha chiến trường, máu chảy thành sông?” Nữ vương bệ hạ lạnh lùng giải thích.

Phượng Nhượng Vũ á khẩu, nhìn chăm chăm nữ vương, sau đó nói:

“Muội hiểu rồi, xem ra cuộc chiến lần này một mất một còn, cũng không còn cách nào khác.”

Huyền Viên Hoàng Triều.

Sau khi nghe tin tức mật thám báo cáo lại, Huyền Viên Thiên Mặc híp mắt, cười tà mị nói:

“Khá khen cho Phượng Nữ Quốc, xem ra không thể không cho chúng một bài học rồi, ta nói như vậy có đúng không, tể tướng đại nhân?”

“Lời của người là tối cao, thần sao có thể nói đúng hay không đúng, tuy nhiên bệ hạ, đội quân sát thủ của chúng ta biến mất rồi, không để lại một chút dấu vết nào cả.” Bạch Thụy Phong nhìn thẳng vào mắt y, hờ hững đáp.

“Àn, ta biết, điều tra xem kẻ nào đã làm.”

“Đã cho người điều tra nhưng vẫn chưa có manh mối. Còn nữa, Vô Ngân Quốc đã chiếm được thành Nam Dương.”

“Dĩ nhiên là phải chiếm được rồi, bọn chúng thật sự rất ngốc, nghĩ rằng chỉ cần bế quan tỏa cảng là có thể ngăn chặn được chúng ta? Từ trước khi bọn chúng nhận thức được âm mưu xâm lược, ta và tên Lãnh Khiết Hàn kia đã âm thầm điều động một binh đoàn sát thủ trà trộn vào Nam Dương, bọn họ chia thành nhiều đoàn nhỏ, giả dạng làm nông dân sinh sống ở trong thành, khi thời cơ đến, lập tức phản công.”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không cần đổ máu vẫn hoàn toàn chiến thắng, chỉ cần bắt được thống lĩnh của thành Nam Dương, lấy được binh phù của hắn thì còn lo gì binh lính không phục tùng, những kẻ không khuất phục giết chết không tha. Dù sao bọn họ xuất thân là sát thủ, một nhát kiếm giết cả chục người, chỉ cần ba trăm sát thủ liền có thể đánh bại một ngàn quân địch, đồng thời trong một ngàn quân đó có bao nhiêu người thật sự sẽ hi sinh mình để bảo vệ thành? Giết những kẻ khác làm gương, bọn họ chắc chắn sẽ e sợ mà đầu hàng.”

“Rất tốt, đó chính là những điều ta đang muốn nói.” Huyền Viên Thiên Mặc vỗ tay tán thưởng, người có thể hiểu hắn cũng chỉ có tên này: “Mà này, cũng lâu rồi không được nhìn thấy tính cách thứ hai của người, cho ta nhìn một chút có được không?”

Lời vừa dứt, Bạch Thụy Phong có chút giật mình, vội vàng nói:

“Ta không thích, mỗi lần hắn xuất hiện đều gây loạn khắp nơi, khi ta tỉnh dậy toàn thân đau nhức, cho nên ta đang cố gắng khống chế bản thân, không cho hắn thoát ra ngoài.”

“Hừm, vậy sao?” Huyền Viên Thiên Mặc nhướn mày, mỉm cười hỏi.

“Ha ha, tất nhiên rồi!” Bạch Thụy Phong lập tức trả lời, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Lãnh Dạ Chi Quốc.

Lúc này tại Ngự Thư Phòng, Lãnh Dạ Trúc Quân và Lãnh Dạ Thiên Kỳ đang cùng nhau lên kế hoạch tác chiến. Nhìn chăm chăm vào bản đồ quân sự, Lãnh Dạ Trúc Quân nhíu mày nói:

“Thành Nam Dương bị phá chỉ trong vòng một đêm, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của binh sĩ những thành khác, hơn nữa Nam Dương có vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, đây là cửa khẩu biên giới giữa nước ta với Phượng Nữ Quốc, muốn vận chuyển lương thực bắt buộc phải qua thành Nam Dương, tình huống hiện tại cực kỳ nguy hiểm, nếu không có lương thực e rằng binh lính ở các thành khác không thể trụ được lâu, hơn nữa từ Nam Dương có thể công phá được Linh Châu thành, từ đó tạo ra thế gọng kìm tấn công những thành khác, thất bại chúng ta phải làm thế nào?”

“Không còn cách nào khác, bắt buộc phải giành lại được Nam Dương!” Lãnh Dạ Thiên Kỳ trầm giọng trả lời.

“Bằng cách nào? Vô Ngân Quốc liên thủ với Huyền Viên Hoàng Triều, thế lực hùng mạnh, dựa vào số binh lính của chúng ta, có được không? Ta còn nghe nói tại Nam Dương thành có một pháp sư, hắn tạo nên một trận đồ kỳ quái, phàm là kẻ nào bước vào đều không thể thoát ra.” Lãnh Dạ Trúc Quân lo lắng nói.

“Nhất định sẽ có cách” Lãnh Dạ Thiên Kỳ siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói.

Núi Nhân Thiên.

Nhược Lam sau khi khóc xong một trận, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo hơn, thanh âm có phần mệt mỏi:

“Ôm như thế đủ chưa? Còn không chịu thả ta ra.”

“Bình tĩnh trở lại rồi à? Nàng thông minh như vậy chắc cũng nên biết có ta bên cạnh nàng thì con đường hái được Ưu Đàm hoa sẽ được rút ngắn, sẽ không đuổi ta đi chứ?”

Nhược Lam suy nghĩ hồi lâu, sau đó trả lời:

“Được rồi, nhưng trước hết phải trả lời ta. Ngao Đường Phi, hắn nói ngươi bị đa nhân cách, có đúng hay không?”

“Đa nhân cách?” Hắn mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn.

Nhìn thấy biểu cảm của hắn, Nhược Lam vỗ đầu mình, ai nha, hắn là người cổ đại, không hiểu từ này cũng đúng thôi, bản thân có phải hay không gốc theo mấy người ở đây rồi, cứ nhiên lại dùng từ ngữ hiện đại. Nghĩ vậy, Nhược Lam lập tức nói:

“Khụ, đại khái là để chỉ những người có hai tính cách khác hẳn nhau. Ta gặp ngươi lần đầu ở An Hiên Quốc, lúc đó ngươi nhìn ta với một khuôn mặt chẳng có tí biểu cảm gì, thế nhưng sau đó ngươi lại xuất hiện, thái độ cứ như quen biết ta từ lâu lắm rồi, ta vốn cứ nghĩ ngươi cố tình làm thế để tiếp cận ta, nhưng cái tên thù lĩnh Bất Thiên Nhai kia lại nói ngươi rất đáng sợ, ban ngày một kiểu, ban đêm lại một kiểu khác cho nên ta nghĩ ngươi là người có hai tính cách. Nếu để ngươi đi cùng ta, lỡ ban ngày nhân cách kia của ngươi tỉnh lại, hắn tấn công ta thì làm thế nào hả?”

Lời vừa dứt, khuôn mặt nam tử trở nên xám như tro, tên Ngao Đường Phi khốn kiếp, dám nói ta ban ngày thế này, ban đêm thế khác, chẳng phải muốn nói ta là kẻ hai mặt ư? Hừm lần này trở về, nhất định phải cắt lưỡi hắn cho chó ăn! Nhưng mà hiện tại đành phải nói dối một phen rồi.

Thấy hắn không trả lời, Nhược Lam bèn tiến lại gần, hươu hươu tay trước mặt hắn:

“Ừầy, sao không trả lời?”

“Ha ha, nàng đừng lo, đúng là ta đa nhân cách nhưng ta có thể khống chế được bản tính còn lại, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta thì hắc sẽ không xuất hiện đâu, hơn nữa có lẽ nàng không nhận ra nơi đây đã bị phù phép, ánh sáng không thể nào xuyên tới đây, cho dù là ban ngày cũng sẽ tối hệt như đêm đen, mà bóng đêm là nơi ta xuất hiện.” Hắn chụp lấy cánh tay nhỏ bé của Nhược Lam, mỉm cười trả lời.

“Ồ!” Nhược Lam thu lại cánh tay, trong lòng không ngừng hoài nghi, nó vẫn có cảm giác có cái gì không đúng thế nhưng lại không biết rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào. Thôi kệ, gạt qua một bên, dù sao hiện tại có tên hỗn đản này đi theo cũng không tệ. Như chợt nghĩ ra điều gì, Nhược Lam lại tiếp tục hỏi:

“Ngươi là pháp sư? Vậy thân nhân của ngươi?” Nhược Lam thật sự lo sợ, một mình hắc đã đủ chết rồi, nếu như người nhà hắc cũng là pháp sư thế chẳng phải Huyền Viên Thiên Mặc sẽ trở nên bất bại sao?

“Ta biết nàng đang nghĩ gì, điều đó sẽ không xảy ra đâu, bởi vì ta là người duy nhất sống sót trong cuộc truy sát đó. Tộc của bọn ta gồm có một trăm người, bọn họ mỗi người sở hữu một sức mạnh riêng tuy nhiên lại có cùng một đặc điểm đó chính là xinh đẹp như nữ tử, trường lão đã từng nói với ta rằng đây là ưu ái mà Thiên đế đã ban tặng cho chúng ta, một trí tuệ bất phàm và một thân thể dẻo dai mềm mại như nữ nhân, kết hợp hai thứ đó thì có thể luyện tới cảnh giới cao nhất của pháp thuật. Tộc của chúng ta rất trung thành với Huyền Viên Hoàng Triều, cứ như thể họ sinh ra là vì bảo vệ hoàng tộc vậy. Thế nhưng hai mươi năm trước, trong chúng ta có kẻ phản bội, hắc đã liên kết với gian thần âm mưu ám toán đương kim hoàng thượng, hắc là kẻ mạnh nhất trong chúng ta, sức mạnh của hắc phải nói là quá lớn, lớn đến nỗi tam vị trường lão cũng phải bất lực...” Nam tử dừng lại một chút, khẽ nghiêng đầu nhìn Nhược Lam.

Thấy hắc nhìn mình, Nhược Lam đáp lại:

“Có phải hay không kẻ phản bội đó nhận thức được mối nguy hiểm từ các ngươi cho nên hắc ra tay diệt trừ, vậy ngươi làm sao làm sao sống sót?”

“Năm đó ta mới bốn tuổi, mẫu thân của ta bị giết ngay trước mặt của ta, máu của người cứ thế chảy từng giọt, từng giọt. Ta vốn nghĩ mình thế là xong rồi, nào ngờ Huyền Viên Thiên Mặc xuất hiện, là hắc đã cứu ta.”

“Sao có thể? Huyền Viên Thiên Mặc lúc đó cùng lắm chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, sức đâu ra mà chống lại một kẻ pháp lực cao cường để cứu ngươi?” Nhược Lam kinh ngạc hỏi.

“Nàng có cần bắt bẻ thế không? Bên cạnh hắc có một quân sư tên là Huyết Lệ, Huyền Viên Thiên Mặc năm tuổi, Huyết Lệ mười lăm, ta lúc đó tuy chỉ là một tiểu hài tử nhưng vẫn có thể nhận ra cả người tên đó tràn ngập sát khí, đôi mắt của hắc đỏ như máu từ từ tiến về phía ta. Ta không biết hắc đã làm cách nào nhưng đầu của tên phản bội bỗng nhiên rơi xuống đất...”

“Nói tóm lại là Huyền Viên Thiên Mặc cùng cái tên Huyết Lệ kia đã cứu ngươi chứ gì. Mà hắc cứu ngươi vậy hắc phải biết ngươi là pháp sư chứ?”

“Năm bốn tuổi ta được hắc đưa vào hoàng cung, kể từ đó cách ly với thế giới bên ngoài, về phần pháp lực ta luôn giấu hắc, cho dù hắc có thử thách bao nhiêu lần ta vẫn coi như không có tí linh lực nào hết.”

“Tại sao phải giấu? Có phải hay không ngươi sợ bản thân sẽ giống người trong tộc của mình?”

“Cũng không hẳn, mà có nói nàng cũng không hiểu đâu.”

“Tên hỗn dân nhà ngươi, không nói thì làm sao ta hiểu được!” Nhựt Lam trừng mắt, lớn giọng mắng. Thật sự không ngờ gia tộc của hắn lại bị sát hại như thế, bắt qua nhất định sau khi trở về phải nhờ Mộ Dung Phi Tuyết điều tra lai lịch tên Huyết Lệ kia, chỉ một khắc mà có thể hạ gục được pháp sư mạnh nhất của tộc hắn, chắc chắn không phải kẻ tầm thường. Mà khoan! Huyết Lệ? Xà vương Huyết Lệ? Vừa nghĩ ra cái tên này, Nhựt Lam thoáng chốc rung mình, Lãnh Huyết nói hắn là sủng vật của thần Hủy Diệt sao có thể ở bên cạnh Huyền Viên Thiên Mặc được, chắc chỉ là tên trùng tên mà thôi. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng cơ thể Nhựt Lam không ngừng run rẩy, lí trí bảo rằng không phải đâu, tuyệt đối không phải, nhưng tâm lại có một loại dự cảm vô cùng tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: UÙ ĐÀM HOA. (4)

Tác giả: Phi Yên Nhựt Lam

Phượng Nữ Quốc.

Nữ vương bệ hạ miệt mài phê chuẩn tấu chương, bỗng nhiên nàng nhũn chặt mày, lạnh giọng nói:

“Đã đến thì hãy ra đi, đừng lấp ló như một kẻ trộm như thế!”

“Ha ha, nhìn nàng chăm chú quá cho nên trẫm không dám làm phiền.” Huyền Viên Thiên Mặc tà mị nói.

Nữ vương ngẩng đầu, mắt lạnh quét về phía y, lần nữa lên tiếng:

“Ngươi muốn gì?”

“Nhớ nàng nên đến thăm.”

“Đã thấy rồi thì về đi.”

“Không về!”

“Tại sao?”

“Muốn trẫm về thì nàng phải theo trẫm.”

“Nếu ta không theo thì sao?”

“Trẫm sẽ bắt cóc nàng.”

“Chỉ dựa vào ngươi?”

“Đúng vậy!”

Nữ vương nhướng mày, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Tiếp đó, nàng nhẹ nhàng vung tay áo, muôn ngàn cánh hoa từ trong tay áo xuất hiện bao bọc lấy toàn bộ cơ thể nàng, khoảnh khắc đó, nàng biến mất.

Huyền Viên Thiên Mặc giật mình, y toan vươn tay với lấy nàng nhưng đã không kịp. Y mím môi, thâm trầm nói:

“Nguyệt Lam, trẫm không biết đến tốt cùng nàng ẩn giấu bí mật gì nhưng lần đầu tiên khi trẫm thấy nàng, trẫm có cảm giác nàng rất quen thuộc cứ như thể nàng và trẫm có duyên phận từ kiếp trước, cho nên ở kiếp này trẫm tuyệt đối không buông nàng!”

Nữ vương sau khi rời đi liền nhốt mình trong tắm phòng, lúc này nàng một thân bạch y phiêu diêu tao nhã tựa mình vào khung cửa sổ, hàng lông mi cong vút khép hờ, trong đầu hiện ra một mảng kí ức.

“Mộ Dung Phi Tuyết, Huyền Viên Thiên Mặc, ân oán giữa chúng ta đến bao giờ mới kết thúc?”

Sườn núi Nhân Thiên.

Nhựt Lam lại tiếp tục chống cằm nhìn chăm chăm nam tử trước mặt, hắn cũng đồng dạng mở to mắt đắm chiều nhìn Nhựt Lam. Thế nhưng đối diện với đôi mắt ánh lên vài tia nguy hiểm của nó, hắn đành thờ dãi bỏ cuộc:

“Nói đi, nàng có gì muốn hỏi?”

“Vết thương của ngươi không có vấn đề gì chứ? Mặc dù ta đã châm cứu điểm huyết cho ngươi nhưng ta vẫn thấy có gì đó không ổn, nhìn thần sắc ngươi rất lạ, có cái gì giấu ta không? Nếu thật sự không ổn liền nói cho ta biết đi, đường lên đỉnh núi còn dài, nếu ngươi có mệnh hệ gì, cả đời của ta sẽ phải nợ ngươi!” Nhược Lam hít mất, thanh âm toát ra toàn mùi vị nghi ngờ.

“Không có, ta vẫn ổn.” Hắn nhủ mảy, nữ nhân này sao lại tinh tế như thế, chỉ cần quan sát liền biết đối phương có vấn đề, đối phó với nàng thật mệt nha.

“Thật?”

“Àn” Nam tử nhìn thẳng vào mắt Nhược Lam mà trả lời, bộ dáng vô cùng kiên định.

Thấy vậy, Nhược Lam đưa tay lên vuốt cằm, chẳng lẽ mình đa nghi? Rõ ràng thấy hắn có cái gì đó rất lạ. Nhận thấy Nhược Lam vẫn còn nghi ngờ, hắn lập tức chốt dạ đánh trống lảng sang chuyện khác:

“Chỉ cần nghỉ ngơi một chút liền sẽ khỏe, có muốn nghe ta xướng một khúc không?”

Nhược Lam chớp chớp mắt, há miệng hỏi:

“Biết xướng sao? Sao không nói sớm, ta sắp chết vì buồn chán đây, mau xướng đi!” Hắn nhếch miệng cười, thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

“Trăm ngàn lời lại không tìm được một lời để giải sầu.

Cứ mãi cười nói đến khuynh thành lở đất.

Trong một khắc trời đất đột ngột hóa thành không.

Đơn độc mình ta nghe tiếng gió.

Uống chén rượu, duyên phận giữa ta và nàng bao giờ dứt?

Không ngờ lại là lạc hoa vô tình, lưu tỵ thủy.

Ngày hôm đó giữa lúc gió mây biến đổi khôn lường.

Là ai thấy được bóng hình nàng xuất hiện trong mộng.

Ngàn năm vạn năm chớp mắt thay đổi thật nhanh.

Rốt cuộc là vì ai mà lưu lại chốn nhân gian.

Có thể biết được ngày hôm đó trước lúc dầu cạn đèn tắt.

Nàng vẫn còn nhớ lời thề nắm chắc trong lòng bàn tay.

Ai còn nhớ được tháng năm đã qua ...”

Khúc ca kết thúc, hắn lại lần nữa bắt gặp ánh mắt đa nghi của Nhược Lam, tim trong vô thức lại thỉnh thoảng giật mình, chốt dạ hỏi:

“Sao vậy?”

“Bài này có phải hát cho ta nghe đâu, ta thấy rõ ràng là đang hát về Huyền Viên Tử Anh, người mà ngươi thầm thương trộm nhớ đấy chứ!” Nhược Lam bĩu môi đáp. Nói thật thì giọng hắn cũng không tồi, hát nghe rất hay, chỉ là cái nội dung của ca từ làm nó vô cùng bức bối, chả hiểu tại sao lại thế nhưng nghe xong cực kì khó chịu. Nhược Lam phát cáu trong lòng.

Quan sát biểu hiện của Nhược Lam, hắn bật cười khúc khích, sau đó lên tiếng:

“Nàng là đang ghen?”

Nhược Lam lập tức phản ứng lại, lớn tiếng đáp:

“Gi chứ, ta không có!”

“Thật?” Hắn nghiêng người, vươn tay muốn ôm Nhược Lam vào lòng, kèm theo đó là một thanh âm thấp phàn từ tính ám muội lượn lờ bên tai.

Nhược Lam giật mình, lập tức đứng bật dậy, cười ha hả nói: “A, nghỉ ngơi thế đủ rồi, tiếp tục thôi, ha ha.”

Hắn nhàn nhạt cười, tiểu nha đầu này thật khôn lỏi.

Huyền Viên Hoàng Triều.

“Hoàng thượng, đã tra ra được kẻ đã ám toán toàn bộ đội quân sát thủ của chúng ta.” Bạch Thụy Phong nhú mày nhìn người đang nhàn nhả nằm trên long sán, thấp giọng nói.

“Là kẻ nào?” Huyền Viên Thiên Mặc lẩn lẩn trên giường lớn, uể oải hỏi.

“Mộ Dung Phi Tuyết, trang chủ của Vô Ảnh Sơn Trang.”

“Là tổ chức tình báo lớn nhất của Long Thịnh?”

“Ân, giang hồ đồn hắn xuất quỷ nhập thần, võ công cao cường, chỉ cần phát tay áo liền có thể giết vài trăm người.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có hình như Mộ Dung Phi Tuyết có qua lại với nữ vương Phượng Nữ Quốc.” Bạch Thụy Phong mấy ngày nay liên tục bị Huyền Viên Thiên Mặc làm phiền, toàn bộ tấu Chương đều ném hết cho hắn phê chuẩn, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm. Lão thiên nha, hắn chỉ là tể tướng sao giờ lại kiêm luôn nhũ mẫu của hoàng thượng, cái lý này ở đâu ra, ngay cả bổng lộc cũng không thêm tăng lên, ức hiếp người quá đáng mà! Cũng chính vì lý do này mà khi nói đến Mộ Dung Phi Tuyết và nữ vương Phượng Nữ Quốc, hắn cố tính nhấn thật mạnh hai chữ “qua lại”.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, người lười biếng ban nãy lập tức bật dậy, thanh âm cực kỳ không vui tra hỏi hắn:

“Qua lại là có ý gì?”

“Thần không biết, nghe giang hồ đồn thế!” Bạch Thụy Phong chớp chớp mắt, một bộ dáng cực kỳ vô tội nhìn chằm chằm Huyền Viên Thiên Mặc.

“Ta muốn đến Long Thịnh!” Huyền Viên Thiên Mặc tức giận nói.

“Người đi Long Thịnh làm gì? Quốc gia đại sự người tính làm sao?” Bạch Thụy Phong nhướn mày hỏi.

“Người xử hết đi!”

“Bệ hạ, người nếu dám rời đi ta thề sẽ không giúp người...” Lời còn chưa nói hết đã không thấy bóng dáng của Huyền Viên Thiên Mặc. Bạch Thụy Phong đứng ngốc lăng một hồi mới hồi thần lại, trong lòng nộ khí không dứt.

Đỉnh núi Nhân Thiên.

Nhược Lam nhìn hắn, hắn nhìn Nhược Lam, cả hai cùng nhú mày nhìn khung cảnh phía trước.

“Cái này, làm sao mà qua đây?” Nhược Lam vốn đã thấy rất kì quái, đường lên đỉnh núi vô cùng thuận lợi, không hề có yêu ma cản đường. Hơn nữa tà khí cũng vui dần. Nào ngờ vừa lên tới đỉnh núi liền nhìn thấy một màn này. Bên kia dãy núi là nơi Ưu Đàm hoa mọc, chính giữa là vực sâu nhìn không thấy đáy, rơi xuống đó chính là chết chắc. Liếc mắt nhìn qua nam nhân phía trước, Nhược Lam lập tức tròn tròn mắt, tay run run chỉ về một đồng sợi dây trên tay hắn:

“Người đang làm gì vậy?”

“Khoảng cách xa như vậy cho dù khinh công tái thể chưa chắc có thể bay qua, thế nên ta sẽ dùng những sợi tơ này nối lại với nhau, sau đó dùng nội lực phóng chúng qua cành cây phía bên kia, hi vọng có thể qua được.”

“Nhiều đây có đủ không, hơn nữa mấy sợi tơ này có bền không vậy?” Nhược Lam lo lắng hỏi.

“Nàng yên tâm, đây là sợi tơ được làm từ Tây Vực, vô cùng dẻo dai và cứng cáp, đao kiếm bình thường không thể chặt đứt” Hắn vừa giải thích vừa nhanh nhẹn nối những sợi tơ lại với nhau. Một lúc sau hắn lại ngẩng đầu lên, nhú mày nói:

“Vẫn còn thiếu.”

Nghe vậy, Nhược Lam lập tức lôi trong tay áo một sợi tơ màu đỏ đưa cho hắn, thờ dãi nói:

“Dùng cái này đi, Huyết Y Lãnh của ta cũng tương đương với mấy sợi tơ này của người đó, khi ta còn nhỏ mẫu thân đã cho ta.”

“Ân.” Hắn đưa tay cầm lấy, sau đó tiếp tục nói.

“Hay là để một mình ta qua đó, ta nợ người quá nhiều, nếu lỡ có chuyện gì...”

“Đừng lo, ta trước đây đã nói sẽ bảo vệ nàng, lời ấy không phải nói suông, đã đi đến đây rồi thì quyết không quay đầu lại, sống cùng sống, chết cùng chết.”

Nhược Lam khi nghe hẳn nói vậy, trái tim nhỏ bé không biết bị làm sao lại cứ đập liên hồi, đưa tay sờ sờ lên ngực trái, nó nhỏ giọng nói:

“Đa tạ!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: UÙ ĐÀM HOA. (5)

Tác giả: Phi Yến Nhược Lam

Phượng Nữ Quốc.

“Tỷ tỷ!” Phượng Nhược Vũ thân vác một tay nải đầy áp ngân lượng, khuôn mặt rạng rỡ đập cửa bước vào phòng.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Nguyệt Lam khẽ quay đầu nhìn tiểu muội muội tham tiền Phượng Nhược Vũ của mình, mày liễu khẽ nhướng, mỉm cười nói:

“Cuối cùng cũng chịu trở về?”

Phượng Nhược Vũ từ cửa bước vào liền lập tức nhủu mày, thanh âm nghi ngờ hỏi:

“Sao tỷ lại ở bộ dáng của nữ vương rồi?”

Tỷ tỷ của nàng thật là, cứ thích biến đổi hình dạng lung tung, lúc là nhiếp chính vương Nguyệt Lam, khi lại là Phượng Hường Liên nữ vương Phượng Nữ Quốc, còn có cả cái thân phận huyền bí kia nữa chứ, hèn là nàng từ nhỏ đã đi theo tỷ tỷ nếu không nhất định cũng sẽ bị tỷ tỷ lừa.

Nghe thấy câu hỏi của Phượng Nhược Vũ, Nguyệt Lam nhếch miệng, nhàn nhạt trả lời:

“Có một số chuyện cần dùng hình ảnh của Phượng Hường Liên để giải quyết.”

Phượng Nhược Vũ bĩu môi nói:

“Muội nghe Phong và Thiên nói hôm qua tên Huyền Viên Thiên Mặc đó lại đến đây?”

“Àn” Nguyệt Lam chớp mắt trả lời.

“Tỷ nha! Hẳn là kẻ thù của chúng ta, nếu hẳn mà biết tỷ chính là Phượng Hường Liên chắc đã băm tỷ thành nhiều mảnh rồi!” Phượng Nhược Vũ vừa nói vừa dùng tay diễn tả động tác, cử chỉ trông thật phần đáng yêu.

“Hẳn sẽ không, hơn nữa mục đích hẳn đến đây, một là muốn thăm dò một chút dấu vết của Phượng Hường Liên, hai là muốn bắt tỷ để dụ nữ vương xuất hiện mà thôi.”

“Xùy, tỷ thế này ai mà bắt nổi, huống chi Nguyệt Lam và Phượng Hường Liên là một.”

Nguyệt Lam khẽ mỉm cười, nhu nhu cái đầu nho nhỏ của Phượng Nhược Vũ, trong lòng từng mảng kí ức lại ủa về, Vũ nhi muội có hay không hiểu rằng có những chuyện chỉ có thể dùng thân phận này để làm nhưng lại không thể làm ở thân phận khác, ta là Tiểu Lam ở hiện đại vĩnh viễn không quên được mẹ và em gái nhưng cũng là Phượng Hường Liên nữ vương Phượng Nữ Quốc lạnh lùng vô tâm, muội nói như thế thật rắc rối, không sai! Nhưng là có những thứ đã trở thành chấp niệm khiến tâm lưu luyến chẳng thể quên.

Phượng Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Nguyệt Lam, thấy nàng ngẩn người suy nghĩ một hồi lâu liền lên tiếng hỏi:

“Tỷ sao vậy? Có phải hay không lo lắng chuyện chiến tranh sắp tới?”

Nghe thấy thanh âm lo lắng của Nhược Vũ, Nguyệt Lam vội thu lại sự đau thương, ôn nhu nói:

“Ừ, lương thực mà chúng ta cung cấp chỉ có thể đến được Long Thịnh mà không thể đến Lãnh Dạ Chi Quốc”

“Huyền Viên Thiên Mặc thật là cao tay nha, không tốn nhiều công sức liền chiếm được Nam Dương, có được Nam Dương chả khác nào một phần ba lãnh thổ Lãnh Dạ Chi Quốc rơi vào tay hắn, không những thế còn chặn đứt được sự tiếp tế lương thực của chúng ta, nhưng chẳng lẽ không có cách?”

“Lãnh Dạ Trúc Quân và Lãnh Dạ Thiên Kỳ không phai chỉ có dư danh, một kẻ là hoàng đế ôn nhu thâm tàng bất lộ, kẻ còn lại là chiến trăn bao năm

chinh chiến, họ chắc chắn sẽ có cách.”

“Hi vọng là thế” Phương Nhược Vũ thở dài, thấp giọng nói.

Long Thịnh Hoàng Triều.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Trương Bình hành lễ, cung kính nói.

Thanh âm nhu hòa của Trương Bình khiến Nam Phong Thiên Hạo trong vô thức nhướng nhướng mày, ái khanh này của hần thanh âm lúc nào cũng thật dễ nghe, hèn chi các vị hoàng muội đều đem lòng yêu thích, thậm chí còn bắt hần tứ hôn. Khó một nỗi là Trương Bình lại từ chối, ai nha, thật là đau đầu.

“Trương ái khanh không cần đa lễ” Nam Phong Thiên Hạo mỉm cười nói.

“Tạ chủ long ân.” Trương Bình sau khi đứng dậy lập tức đi vào vấn đề chính: “Bệ hạ, thần đã tìm ra gian tể trong nội cung!”

“Là kẻ nào?”

“Ngọc phi nương nương.”

Nam Phong Thiên Hạo có chút ngần ngừ, khó nén kinh ngạc nhìn về phía Trương Bình, hần ngàn vạn lần đều không nghĩ tới Ngọc nhi lại có thể là gian tể, nàng lúc nào cũng ôn nhu hơn nữa còn là một nữ tử vô cùng thông minh, sao có thể?

Nhìn thấy phản ứng của hoàng đế, Trương Bình thở dài, sau đó tiếp tục nói:

“Trước đây quận chúa có dặn dò vi thần, người nói rằng trong cung có nội gián cho nên hi vọng vi thần cùng Luru Tử tìm ra chứng cứ, loại bỏ kẻ này vào một thời điểm thích hợp, hiện tại thời điểm đó đã đến rồi.”

“Vậy chứng cứ của khanh là gì?”

“Chắc hẳn bệ hạ cũng biết thân thể Ngọc phi từ nhỏ yếu đuối may nhờ một vị thần y ra tay cứu giúp mới được như hiện tại nhưng đổi lại nương nương phải theo bên cạnh vị thần y ấy hai năm?”

“Àn, trăm xác thật có điều này.”

“Vậy bệ hạ người có biết vị thần y ấy là người của Bất Thiên Nhai?”

Nghe đến cái tên Bất Thiên Nhai, Nam Phong Thiên Hạo giật mình, Bất Thiên Nhai của Vô Ngân Quốc?

“Làm sao khanh có thể biết được, nghe nói vị thần y đó hành tung bí ẩn, cao thủ giang hồ chưa chắc có thể kiểm tra, dựa vào khanh liền có thể?”

“Một mình thần thì không thể nhưng với sự giúp sức của Vô Ảnh Sơn Trang, không gì là không thể!” Trương Bình mỉm cười đáp.

“Khanh và Vô Ảnh Sơn Trang có quan hệ gì?” Nam Phong Thiên Hạo nhướng mày hỏi. Từ lúc nào mà đương kim Trọng nguyên của hần có giao thiệp với tổ chức tình báo rồi hả?

“Cái này ... quận chúa ...”

“Được rồi, trăm hiểu rồi” Nam Phong Thiên Hạo thở dài, thì ra là có quan hệ cùng Lam nhi, chẳng trách ...

Trương Bình liếc mắt nhìn trộm hoàng đế, háng giọng nói:

“Bệ hạ, thỉnh người nghĩ xem, trước khi bệ hạ bị trúng cổ, ai là người cuối cùng được người ân sủng? Và sau khi bị trúng cổ, vị phi tử nào được người độc sủng?”

Nghe đến đây, Nam Phong Thiên Hạo thần nhiên trả lời:

“Người cuối cùng trăm ân sủng là Ngọc phi, đồng thời cũng là người ta độc sủng trong thời gian đó.”

“Àn, kẻ có thể thân cận nhất với người không ai khác chính là phi tử của người, chỉ một cử chỉ thân mật thôi cũng đủ để hạ cổ, hơn nữa bệ hạ xưa nay người vốn không thích chuyện sủng một phi tử duy nhất, vậy thì có sao chỉ độc sủng một mình Ngọc phi?”

“Chuyện này ...”

Nhìn thấy biểu cảm do dự của hoàng đế, Trương Bình hùng hực khí thế mà nói:

“Mấy hôm trước quận chúa cầm theo một bức tranh đến gặp thần, người nói đã xác nhận được từ chính miệng Thủ lĩnh Bất Thiên Nhai rằng năm xưa hần có gặp qua tiểu cô nương này. Nghe nói là tiểu thư đồng của sư phụ hần, đồng thời Vô Ảnh Sơn Trang cũng đã tìm được chứng cứ xác minh những năm qua Ngọc phi đều cung cấp tin mật thám cho Vô Ngân Quốc, bệ hạ dù người có muốn hay không chuyện này nhất quyết phải được giải quyết.”

Trương Bình lạnh giọng nói, trong đầu không ngừng suy nghĩ, hắn cũng có vài lần gặp qua Ngọc phi, điều làm hắn nhớ nhất ở nữ nhân này chính là đôi mắt rất có hồn, ánh mắt nàng nhìn bề hạ si mê có, oán hận có, đau buồn có, là một đôi mắt không biết nói dối, hơn nữa điều đó còn nói lên mọi điều nàng là thật lòng yêu thương bề hạ, chỉ là tay đã nhuộm máu tươi sao có thể quay đầu được nữa.

Nam Phong Thiên Hạo ngừng đầu liền bắt gặp ánh mắt kiên quyết của Trương Bình, cuối cùng đành phải thờ dài một hơi, nói:

“Cho trăm thời gian ba ngày, ba ngày sau liền cho khanh một kết quả mà khanh mong muốn.”

“Thần sẽ đợi.” Trương Bình mỉm cười cung kính đáp, quả nhiên quận chúa nói không sai, ‘Ái tình là gì mà đòi so với thiên trường địa cửu? Một kiếp người nhỏ bé bì thế nào với vạn dặm giang sơn?’ Trương Bình bước ra khỏi hoàng cung, không ngừng ngẫm cứu câu nói của quận chúa.

Đỉnh núi Nhân Thiên.

“Hắt xì!” Nhượng Lam gãi gãi cái mũi, nhũ mày suy nghĩ, là ai đang nhắc nó vậy, thật là có phải hay không nói xấu mình cái gì đi?

Thấy vậy, hắn đưa tay sờ mũi Nhượng Lam, ôn nhu hỏi:

“Nàng sao vậy, cảm thấy không khỏe?”

“Không có gì, chúng ta bắt đầu thôi.”

Hắn mỉm cười, lôi trong tay ba thức thần bằng giấy sau đó đọc một vài câu thần chú mà Nhượng Lam chẳng thể nào hiểu được. Ba thức thần như được thổi vào một sự sống mới, lập tức cầm lấy một đầu của sợi dây cột vào gốc cây chắc chắn phía bên kia đỉnh núi.

Nhượng Lam nhìn chăm chăm ba vật nhỏ đang dần dần biến mất sau làn sương mờ ảo, trong lòng bắt đầu có một loại dự cảm không lành. Một khắc sau, ba tiểu thức thần quay về đậu lên vai hắn, hắn khẽ gạt đầu, một tay vươn ra ôm lấy eo Nhượng Lam, tay còn lại nắm chặt đầu dây, đập nhẹ mũi hài bay về phía bên kia.

Tuy nhiên, vừa bay được một phần ba chặng đường thì một luồng chướng khí nồng đượm từ phía sau làn sương xuất bỗng nhiên xuất hiện cuốn lấy chân của Nhượng Lam, Nhượng Lam theo bản năng rút chân về nhưng vô dụng, chướng khí màu đen như cũ quấn lấy chân nó, càng dẩy dụa thì chân càng bị quấn chặt.

Nam tử cả người toát ra một luồng âm khí thâm trầm, rõ ràng ban nãy hắn đã quan sát một cách rất cẩn thận, chính vì không cảm nhận được bất cứ yêu thuật nào cho nên mới yên tâm bay qua đỉnh núi bên kia, nhưng luồng chướng khí này rốt cuộc là sao? Tà khí nặng như vậy vì cái gì hắn không cảm nhận được? Hắn vận chân khí cố gắng giữ lấy Nhượng Lam, hiện tại nàng đang bị chướng khí bao bọc nặng tựa ngàn cân, cánh tay của hắn đã bắt đầu đau nhức đến tê dại.

Cả người mồ hôi nhễ nhại, hắn không còn cách nào khác đành phải dùng đến linh lực, cười khổ nhìn Nhượng Lam một cái, sau đó lên tiếng nói:

“Giữ chặt lấy ta, cho dù có chuyện gì cũng không được buông tay.”

Nhượng Lam cố gắng nén lại cảm giác đau buốt ở cổ chân, ngừng đầu lên nhìn hắn lo lắng hỏi:

“Ngươi muốn làm gì?”

Đáp lại Nhượng Lam là sự im lặng đến đáng sợ của hắn, nó chỉ kịp thấy hắn lẩm nhẩm văn tự gì đó, lập tức một luồng ánh sáng đỏ tươi như huyết vụ xuất hiện lóe sáng cả bầu trời, điều này khiến Nhượng Lam chói mắt vô cùng, giây phút đưa tay lên che đi đôi mắt cũng là lúc Nhượng Lam nhìn thấy máu tươi từ khe miệng hắn chảy ra không ngớt, kế tiếp ý thức liền rơi vào một khoảng không sâu thẳm thẳm không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: UÙ ĐÀM HOA (6)

Tác giả: Phi Yến Nhượng Lam

Sau khi ý thức rơi vào một khoảng không hỗn độn, Nhượng Lam có cảm giác mình đang nằm mộng, trong giấc mơ ấy xuất hiện một nữ nhân thân mặc y phục của vu nữ, mái tóc dài bồng bềnh như thác nước, đáng người mảnh mai đến nỗi Nhượng Lam thầm nghĩ có phải hay không chỉ cần một cơn gió mạnh ập đến liền cuốn nàng đi mất?

Tất cả những gì Nhượng Lam có thể nhìn thấy chính là phía sau của nàng, chỉ phía sau thôi cũng đủ khiến Nhượng Lam nhận thức được nàng là một nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Tiếp đó, Nhược Lam theo chân nàng tiến vào Hoàng cung, khẽ nhủ thầm nhìn họa tiết được chạm trổ một cách tinh xảo ở hầu hết các ngõ ngách, Nhược Lam phi thường kinh ngạc khi phát giác ra đây chính là triều đại Yamato ở thời kỳ Asuka Trung cổ, hay một cách gọi khác theo phiên âm tiếng Hán chính là thời kỳ Phi Điểu, nhưng là làm thế nào mình lại lạc vào đây, vì có gì lại mơ thấy thời kỳ Asuka?

Ngẩng đầu lên nhìn về phía mà vu nữ kia đang đi, Nhược Lam mạnh mẽ mở to hai mắt, khóe miệng co giật kinh hoàng không thôi. Chuyện gì đây? Rõ ràng phía trước đề hai chữ Shotoku tức Thánh Đức Cung? Đừng nói đây là chỗ ở của đương kim thái tử Umayato, con trai thứ hai của Thiên Hoàng Yomei, là người có công rất lớn trong việc truyền bá tư tưởng Phật giáo du nhập vào Nhật Bản, không những thế sau khi phụ hoàng của vị thái tử này qua đời, hẳn không những từ chối làm vua mà còn còn thoái vị nhường lại ngôi cho thúc phụ của mình là Sushun Thiên Hoàng. Năm năm sau, Sushun Thiên Hoàng bị ám sát, thái tử Umayato mới chấp nhận trở thành nhiếp chính vương, kể từ đó bộ luật “Mười bảy điều Hiến pháp” và “Mười hai bậc quan chế” do chính tay thái tử soạn thảo ra đời nhằm hạn chế sự ảnh hưởng của giai cấp quý tộc. Uyamoto hay còn gọi là Thánh Đức Thái tử là người được tôn vinh là bộ óc cải cách của thời kỳ Asuka, là một tín đồ Phật giáo có học thức uyên thâm. Nghĩ tới đây, mắt Nhược Lam lóe sáng, trí tuệ thì có đấy nhưng tương mạo thì thế nào nhỉ? Đã lỡ lọt vào giấc mơ kỳ quái này thì đại gì mà không mơ tới cùng, sau khi tính toán một chút, Nhược Lam câu lên khóe môi, hớn hờ đi theo vu nữ.

“Thần, Kiyomi thỉnh an thái tử điện hạ.”

Thanh âm trong trẻo của vu nữ Kiyomi khiến nam hài thần thái uy nghiêm lúc này đang chăm chú đọc sách khẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn nàng một cái sau đó nói:

“Không cần đa lễ, ban cho ngồi.”

“Tạ thái tử.”

Nhìn một màn này, Nhược Lam há hốc miệng, gì đây? Nam hài kia là Thánh Đức thái tử? Lão thiên ta nói nha, người giết ta đi, vì cái gì không cho ta mơ thấy một Thánh Đức thái tử lúc đã thành niên mà lại cho ta mơ thấy một Thánh Đức nam hài cùng lắm mới mười tuổi thể này, tại sao tại sao nha??? Bên này Nhược Lam gào thét vì không được ngắm mỹ nam trưởng thành thì bên kia không khí giữa Kiyomi cùng thái tử điện hạ có chút ngọt ngào. Nhược Lam nhanh chóng nhận ra, lập tức thu lại tức tối trong lòng, chăm chú nghe ngóng cuộc đối thoại của bọn họ.

“Ta vẫn luôn thắc mắc vì sao nàng lúc nào cũng che mặt? Là vì quá xinh đẹp không muốn người khác đui mù sao?” Thánh Đức thái tử mỉm cười, ôn nhu hỏi.

“Điện hạ người quá lời rồi, phải nói là thần dung mạo xấu xí e là sợ người khác kinh hãi cho nên mới che mặt.” Vu nữ Kiyomi cung kính trả lời.

“Thật vậy sao?” Nghe thấy câu trả lời của vu nữ, Thánh Đức thái tử nhếch miệng cười, đôi con ngươi không ngừng nhìn chăm chăm vào tấm lụa mỏng đang che chắn dung nhan của nàng.

“Là sự thật thưa điện hạ.”

Ngồi xếp bằng ở phía xa, Nhược Lam vuốt vuốt cằm, hết nhìn Thánh Đức thái tử rồi lại nhìn Kiyomi vu nữ, dự là nó ngủi được mùi gian tình nha. Lời của thái tử điện hạ nghe cứ như là đang tán tỉnh vu nữ ấy, lý nào lại thế? Ta nói điện hạ, người ta là thần nữ đấy, người không được động vào đâu. Cơ mà cũng phải công nhận tên này tuy chỉ mới là nam hài nhưng cả người đều toát ra một khí thái phong tư trác tuyệt, ngọc thụ lâm phong, nhất là đôi mắt hoa đào kia nha, mang tính sát thương cực lớn với nữ nhân! Nhiều đó tuổi mà đã thế kia vậy thì khi lớn lên sẽ còn như thế nào nữa đây? Nhược Lam cảm thán không thôi.

Đang trong lúc suy nghĩ, Nhược Lam bỗng nhiên cảm nhận được một cơn gió nhẹ lướt qua khuôn mặt, chớp mắt một cái, phía trước liền xảy ra một màn kinh thiên.

Nguyên lai trận gió ban nãy là do Thánh Đức điện hạ dùng khinh công tiến về phía Kiyomi, một tay nhanh như chớp giật lấy màn che mặt của vu nữ, cánh tay còn lại không hề có kỵ ồm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng.

Giờ phút này, cả Nhược Lam lẫn Thánh Đức thái tử đều ngây người, gì mà dung nhan xấu xí chứ? Rõ ràng là mỹ nhân khuynh quốc nha, khuôn mặt trái xoan phấn nộn, mày liễu mi cong, đồng tử ngọc bích, sống mũi cao, miệng anh đào, thế này mà là xấu nữ sao?

Phát hiện ra bí mật đã bị lộ, Kiyomi xấu hổ cúi đầu, trầm giọng nói:

“Thái tử điện hạ thỉnh tự trọng, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không hay.”

Nghe vậy, Thánh Đức thái tử thần nhiên liếc mắt một cái, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình, sau đó tà mị đáp:

“Ta còn không sợ, nàng sợ cái gì? Hơn nữa nàng chắc hẳn cũng biết nói dối thái tử là phạm thượng?”

“A, cái đó...” Kiyomi bối rối, khuôn mặt bởi vì không biết nên trả lời thế nào mà trở nên đỏ ửng, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy nói không nên lời, những lúc nàng như thế bộ dạng thập phần khả ái, người ngoài như Nhược Lam nhìn vào còn muốn nhào tới ôm huống chi là một nam hài đang trong độ tuổi dậy thì.

Thái tử điện hạ nhìn thấy bộ dạng của nàng tâm liền dao động, khoảnh khắc đó Nhược Lam là thấy được trong đôi mắt hoa đào kia có bao nhiêu si luyến cùng bi ai, cánh tay kia có biết bao cử chỉ muốn làm nhưng đành vô lực mà thu lại. Sau cùng, Thánh Đức thái tử thở dài, phất ống tay áo đứng

xoay lưng về phía nàng, thấp giọng nói:

“Đừng xem ta là một tiểu hài tử nữa có được hay không? Ta hiện tại đã mười hai rồi, nàng cũng chỉ mười sáu mà thôi.”

“Điện hạ, giữa hai chúng ta là điều không thể.”

“Là vì địa vị của ta có đúng không? Nếu ta từ bỏ ngôi vị tôn nghiêm này thì nàng có hay không nguyện ý cùng ta?”

Nghे thấy lời nói sau đó của Thánh Đức thái tử, vu nữ Kiyomi nhất thời sùng sốt, sau đó nàng nhẹ giọng trả lời:

“Nguyện vọng lớn nhất của thần chính là trở thành thần nữ, thân là thần nữ phải bảo hộ bản thân trong sạch.”

Lời vừa nói ra, thân thể của Thánh Đức thái tử cứng đờ, bàn tay trong vô thức nắm lại thành quyền, hẳn là hiểu rất rõ ý tứ câu nói của nàng.

Nhược Lam lúc này cũng rơi vào trầm ngâm, phải rồi nha, thân là thần nữ ngoại trừ bên người có dị năng thiên phú, tính cách thuần khiết thì điều cuối cùng chính là tấm thân xử nữ, nếu như là phạm vào đại kỵ này nhất định sẽ bị xử tử.

“Sen mang hai màu. Một màu là sinh, một màu là tử.

Người mang hai niệm. Một niệm là đi, một niệm là ở”

Thánh Đức thái tử phát nhẹ tay áo, thấp giọng ngâm một câu thơ.

Thời khắc Thánh Đức thái tử nói ra những lời đó, ánh dương nhàn nhạt từ cửa sổ ưu ái mà lướt qua người của hắn, nhẹ nhàng nhưng có chút chói mắt, cứ như chỉ trong chốc lát nữa thôi, người này sẽ hoàn toàn tan biến.

Có lẽ sau này Thánh Đức thái tử sẽ hối hận vì hiện tại hắn đã quay lưng lại với nữ nhân mà hắn yêu, bởi vì chính lúc này đây, Nhược Lam thấy rất rõ sự đau thương ẩn chứa trong đôi mắt của vu nữ, yêu có, hận có, tất cả chỉ có thể diễn tả trong một câu: Vu nữ đối với thái tử không chỉ là có tình!

Kiyomi trong vô thức ngẩn người, mãi một lúc sau mới ngộ ra hàm ý trong câu thơ ấy, thờ dài một câu, bắt lực nói:

“Vâng, thần rất vui vì điện hạ đã thông suốt, nếu không còn chuyện gì nữa, thần xin được phép cáo lui.”

Nàng khép nhẹ hàng mi, yên tĩnh mà rời khỏi căn phòng đó, khoảnh khắc nàng lướt qua, Nhược Lam khẳng định mình đã nhìn thấy giọt lệ trong suốt của nàng.

Nhưng là tim có chút đau, vì sao đau Nhược Lam cũng không rõ, chỉ biết là những hình ảnh vừa rồi không phải chỉ là mộng, nó còn hơn thế nữa, cứ như bản thân trước đây đã từng thấy ở đâu rồi, nếu không tại sao tim lại cứ đau âm ỉ không dứt?

Sau khi rời Thánh Đức Cung, vu nữ Kiyomi liền được Thiên Hoàng Yomei triệu tới Ngự Thư Phòng.

Lúc tiến vào trong, nàng liền nhìn thấy thân ảnh hao gầy của người ngồi trên lòng kỷ, sắc mặt thập phần lo lắng, đang tính thi lễ thì Thiên Hoàng đã phát tay hạ lệnh không cần hành lễ. Kiyomi tuân mệnh tiến gần về phía Thiên Hoàng, hạ giọng nói:

“Thiên Hoàng, người không được khỏe sao?”

“Trẫm vô sự, chỉ là có chút chuyện khiến trẫm đau đầu.”

“Thần cũng có chuyện muốn nói với người.”

“Khanh là muốn nói hạn hán ở Ikaruga không chỉ đơn giản là thiên tai?” Thiên Hoàng Yomei nhướn mày hỏi.

“Vâng!” Kiyomi gật đầu, đôi mắt to tròn không ngừng nhìn về phía Thiên Hoàng như muốn hỏi làm sao người lại biết.

Thấy biểu hiện này của nàng, Thiên Hoàng Yomei khẽ cười, nhẹ nhàng nói:

“Có điều này chắc là khanh chưa biết, trẫm được chọn làm Thiên Hoàng là bởi vì năm xưa trong số các huynh đệ trẫm là người duy nhất có thể thấy được quý linh, đôi khi chúng cũng sẽ bám lấy trẫm muốn trẫm đòi lại công bằng cho chúng, có đôi lúc nhờ chúng, trẫm lại phát giác ra một vài sự thật rất có lợi cho mình. Đêm qua, trẫm nằm mộng, trong mộng trẫm mơ thấy rất nhiều tiểu yêu hướng trẫm cầu cứu, mà nơi trẫm nằm mơ lại là Ikaruga. Khanh biết đấy, trẫm cũng nghĩ là khanh biết rồi, cả Umayato cũng vậy”

“Thái tử điện hạ?” Kiyomi kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, hài tử này cũng giống như trẫm, từ nhỏ nó đã nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được, vì thế trẫm mới phong cho nó ngôi vị thái tử này, Kiyomi khanh cũng biết kẻ được gọi là thiên tử, con của trời là những kẻ vô cùng đặc biệt.”

“Vâng! Vậy Thiên Hoàng, kế tiếp người tính thế nào?” Vu nữ cúi thấp đầu, thận trọng hỏi.

“Trăm đành nhờ khanh và Umayato vậy, ngày mai hai người hãy xuất phát đến Ikaruga, bằng mọi giá nhất định phải điều tra xem rốt cuộc là yêu quái nơi nào dám cả gan làm cản, trăm không thể dân chúng của trăm cùng những tiểu yêu kia phải chết một cách oan uổng.” Thiên Hoàng uy nghiêm phân phó.

“Thần đã hiểu.”

Nghe vậy, Nhược Lam mới giật mình, giấc mơ này sẽ kéo dài bao lâu đây? Ban đầu chỉ nghĩ là bản thân cùng lắm là nằm mộng một chút rồi sẽ trở về thôi nhưng hiện tại vẫn chưa có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy giấc mơ này sẽ chấm dứt, nếu thế papa và mama phải làm sao đây?

Thần điện.

Tối hôm đó, Kiyomi gặp ác mộng, trán của nàng đỏ rất nhiều mồ hôi, đôi môi anh đào không ngừng phát ra những tiếng kêu mơ hồ nho nhỏ. Nhược Lam lo lắng tiến tới muốn vươn tay chạm vào nàng, đột nhiên một luồng ánh sáng xuất hiện, cuốn Nhược Lam vào trong giấc mơ của vu nữ.

Trong giấc mơ của Kiyomi, Nhược Lam từng mắt á khẩu nhìn hình ảnh trước mắt.

Người đứng phía trước Nhược Lam chẳng phải là Thánh Đức thái tử sao? Nhưng tại sao cả người hấn lại toàn là máu? Lí nào hấn sắp chết? Thật sự vô lí, hết sức vô lí, rõ ràng lịch sử ghi lại Thánh Đức thái tử mất năm bốn mươi tám tuổi, hiện tại hấn chẳng phải chỉ mới mười hai sao?

Đang trong lúc suy nghĩ, Nhược Lam cảm thấy một trận cuồng phong khiến bản thân vô cùng hoa mắt. Lúc hoàn hồn lại thì đã thấy vu nữ ngồi trước bàn, sắc mặt nàng nhợt nhạt thiếu sức sống. Nhược Lam nhẹ nhàng tiến lại gần liền thấy được nàng đang ghi bát tự của thái tử điện hạ. Tiếp đó Lam chỉ kịp nghe thấy vu nữ đọc một vài câu thần chú, lập tức những dòng bát tự trên tờ giấy nhanh chóng xuất hiện nhảy múa trước mắt.

Những dòng chữ này di chuyển theo một trật tự nhất định, mặc dù Nhược Lam không hiểu ý nghĩa của những chuyển động đó nhưng ít nhất nó có thể khẳng định những dòng chữ kia rõ ràng là đang dự báo một tương lai khiến vu nữ Kiyomi vô cùng lo lắng, có lẽ chuyển đi đến Ikaruga vào ngày mai sẽ là khởi đầu cho những bất hạnh chăng?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: PHIÊN NGOẠI (1) TAM SINH DUYÊN

Thủy Linh Viên

Hoa rơi, nước chảy, gió thoảng, hương đưa. ...

Tường vi nở rộ, phù dung e ấp, hồng đào bay bay, mưa rơi nhẹ. ...

Tất cả làm nên một cảnh tượng ngàn năm hiếm có ở Thủy Linh Viên

Lướt nhẹ mũi hài trên mặt nước, nó phi thân đến một đóa hồng liên gần đó, xoay người ngồi xuống, hương thơm thanh nhã của hồng liên xộc vào mũi làm Nhược Lam thoáng xao động. Bàn tay trắng nõn thon dài khẽ vươn ra, một cây tỉ bà theo đó mà xuất hiện, cúi đầu nhìn cây đàn, Nhược Lam thở dài một tiếng, mắt phượng liếc nhìn cảnh vật xung quanh. Lần đầu tiên ta gặp chàng chính là ở đây, lúc ấy chàng một thân hắc y phiêu diêu tự tại, đôi mắt ma mị của chàng đã câu dẫn ta, khí chất băng lãnh của chàng làm ta hồn thức, thanh âm của chàng làm ta điên đảo, có ai ngờ cuộc gặp gỡ ngày hôm ấy lại tạo ra một kết cục như ngày hôm nay. Chàng là ma vương lãnh khốc vô tình, ta là công chúa kiêu hãnh cao sang, ta và chàng là hai thế giới, có chấp đến bên nhau cuối cùng lại chước lấy đắng cay. Cảm nhận được sự buồn bã thâm lương của Nhược Lam, một đôi bướm đã bay tới đậu trên vai của nó, thoáng ngạc nhiên, nó mỉm cười ôn nhu nói

– Ngay cả bướm cũng có đôi có cặp cơ sao ta vẫn lẻ loi một mình?

Dứt lời, đôi bướm kia lập tức bay đến tực mặt nó an ủi, ngón tay trắng nõn giơ lên làm điểm tựa cho đôi bướm, nhìn chúng bất tri bất giác nó rơi lệ. Lau đi nước mắt, nó lại nói

– Ta hát một khúc cho các người nghe nhé!

Cầm lấy đàn tỳ bà, Nhược Lam bắt đầu cất giọng

Kiếp trước người đào hoa một đời

Che đây từng ngày ta nhớ thương

Trong chốn hồng trần ta nhìn không thấu

Trong mắt người có từng nhớ đến ta

Kiếp sau ta đào hoa cả đời

Cũng phải điều đứng dưới ngón tay người

Lắng nghe người thở dài nơi hồng trần

Hoa rơi tiêu tụy nhớ dung nhan người

Kiếp trước người đào hoa một đời

Chôn hồng trần trải đầy tịch mịch

Ta nhớ người lưu luyến bên bụi hoa

Nhìn nhớ nhưng điều tàn theo trăng lạnh

Kiếp sau ta đào hoa cả đời

Trên cánh hoa viết nhân duyên đôi mình

Người xót hoa không hiểu hoa ẩn ý

Mảnh tình này vẫn cứ lăm lăm gian nan

Ta lấy tình yêu ba kiếp đổi lấy nhân duyên người một đời

Chỉ mong kiếp này có thể cùng người bắt đầu, mặt đối mặt

Ta lấy tình yêu ba kiếp đổi lấy nhân duyên người một đời

Không muốn chúng ta lại hứa hẹn đến kiếp sau mới gặp lại

Ta lấy tình yêu ba kiếp đổi lấy nhân duyên người một đời

Chỉ vì tìm kiếm người quá lâu mà đoàn tụ lại quá ngắn

Ta lấy tình yêu ba kiếp đổi lấy nhân duyên người một đời

Vì kiếp này không muốn chúng ta lại lỡ mất từng ngày.

Kiếp trước người đào hoa một đời

Che đây từng ngày ta nhớ thương

Trong chốn hồng trần ta nhìn không thấu

Trong mắt người có từng nhớ đến ta?

Kiếp sau ta đào hoa cả đời

Cũng phải điều đứng dưới ngón tay người

Lắng nghe người thở dài nơi hồng trần

Hoa rơi tiêu tụy nhớ dung nhan người

— Muội lại nhớ hân? Một thanh âm ôn nhu như nước vang lên làm nó giật mình

— Một trăm năm sau vẫn còn nhớ, một tí năm sau cũng ko quên. Nó dịu dàng trả lời

— Nếu đã là như vậy tại sao ko uống vong tình thủy?

– Thủy thần! Huynh quên rồi sao, muội đã từng uống nhưng cuối cùng vẫn vô dụng, cố quên lại càng nhớ, càng nhớ lại càng đau. Dù sao cũng đã đau suốt vạn năm. ...thanh âm buồn bã của Nhược Lam vang lên

– Là lỗi của huynh, lý ra năm đó không nên giúp muội. ...Thủy thần thở dài nói

– Ko phải là lỗi của huynh! Là do muội thôi, muội thật sự muốn biết rốt cuộc cái gì là ái tình, muốn đc một lần điên cuồng yêu, điên cuồng hận, vì người mà sống, vì người mà tan, nếu bây giờ quay lại ngày ấy muội vẫn sẽ làm như vậy. Đã yêu quyết không hối hận.

– Yêu, là đóa tuyết hoa bay bay ngày tháng sáu

Còn chưa kịp đơm hoa kết trái đã héo tàn

Yêu, là thứ nước mắt lau không khô, đốt không hết

Chưa ngưng đọng đã hoá thành tro bụi.

Đợi tới lúc tơ tình đã tuyệt

Mới âm thầm hiển hiện

Đợi đến lúc hồng trần tàn tạ

Mới cho con người sánh bước cùng bay

Có ai hiểu được hương vị đặc biệt đó

Yêu, là mơ mơ hồ hồ lúc trời đất mới sinh ra

Là đóa mai cô nỏ hoa tươi tắn

Yêu, là đi nát cõi hồng trần

Là nhìn suốt qua làn thu thủy,

Chỉ vì người đã yêu rồi, vĩnh viễn không nói lời hối hận

Yêu là cõi luân hồi đời đời kiếp kiếp

Chẳng nề đông nam hay tây bắc

Yêu là từng mối tơ, từng sợi chỉ của thị phi phải trái

Khiến kẻ hữu tình chẳng thể nào nói tiếng chia ly...

Đây là những lời cuối cùng muội nói với huynh, lúc ấy khi huynh nhìn thấy muội nhảy vào vòng luân hồi, huynh thật sự hối hận, hối hận ngày ấy ko nên để hấn tới đây, hối hận đã giúp muội và hấn bên nhau

– Nhưng nhờ huynh mà muội mới biết cái gì gọi là chỉ muốn đc làm yên ương chốn hồng trần chứ ko làm thần tiên chốn bồng lai, chẳng phải nhờ câu nói của muội huynh mới lấy đc Tịch Liên tiên tử làm thê tử còn gì.

– Khụ. ...vâng, nhờ muội. Thủy thần đỏ mặt cười cười

Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của thủy thần, Nhược Lam một lần nữa lại rơi lệ, khóc vì vui mừng, mừng cho huynh ấy có dũng khí đấu tranh cho tình yêu của mình, đau vì cho dù có cố gắng cách mấy, nó cũng ko đc như thủy thần. Nước mắt của Nhược Lam vừa rơi xuống đã hóa thành trân châu vương vãi khắp hồ sen, thủy thần nhíu mày thờ dài, hấn cuối người nhặt lấy những viên trân châu trầm giọng nói

– Muội mà cứ khóc như vậy e rằng huynh sẽ trở thành thủy thần giàu có nhất rồi, chỉ sợ ngân khố của thiên giới cũng ko bằng thủy giới của huynh đâu. Dứt lời hấn vươn tay lau khô những giọt nước mắt của nó, từng đàn bướm bay lượn xung quanh bọn họ, những cơn mưa mùa hạ thanh thoát rơi xuống đọng lại trên những cánh sen còn e ấp, mùi thơm ngào ngạt của hương vi hòa quyện với gió nhẹ, hồng đào bay bay kết thành một cây cầu uốn lượn. “ Muội xem, bọn chúng tốn bao nhiêu sức lực để lấy lòng muội kia”

Ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trước mặt, má lúm đồng tiền khẽ hiện, xoay người đứng dậy bay về phía cây cầu, nó ngắm nhìn cảnh tượng này một lần nữa. Thủy Linh Viên nơi này có hình bóng của chàng, mùi hương của chàng, tuy rằng ko thể nắm chặt tay chàng đi đến cuối đoạn tình trường nhưng ta quyết ko hối hận, đã yêu là phải trả giá, cái giá mà ta phải trả chính là chàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ*, *Đệ Nhất Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: PHIÊN NGOẠI(2) ĐÊM THẤT TỊCH

灵室 Coffie

- Chủ nhân! Chủ nhân! Một thanh âm non nớt vang lên
 - Chu Hạ! Có chuyện gì vậy? Nhược Lam hỏi
 - Hôm nay là mừng bảy tháng bảy, là ngày Nguru Lang- Chúc Nữ gặp nhau. Chu Hạ háo hức nói
 - Ân. Ta biết, nhưng đó là chuyện của bọn họ liên quan gì đến một chu tước như ngươi?
 - Hừm, chủ nhân người chẳng lãng mạn tí nào cả. Chu Hạ cần nhằn nói
 - Đây! Chu Hạ! Sao còn đứng đó hả, mau ra tiếp khách đi. Huyền Ly lớn giọng quát
 - Xi...ta ko tiếp đây, toàn một lũ con gái ông ạ ông ọ, người đi mà tiếp. Chu Hạ chu mỏ phản bác lại
 - Người nói gì vậy hả đồ con chim kia!
 - Cái gì, ta ko phải chim, ta là chu tước, là chu tước đấy, đồ con rùa.
 - What? Ta ko phải rùa! Huyền Ly nổi điên chạy tới bóp cổ Chu Hạ
 - Hừ, người là huyền vũ trấn giữ phương bắc ko phải rùa thì là gì?
 - Ta là nửa rắn nửa rùa, là linh vật linh thiêng, ta là con lai chứ ko phải mỗi mình rùa ko nhá
 - Ha ha . Nhược Lam ôm bụng cười ngặt nghẽo nhìn đôi oan gia Chu Hạ và Huyền Ly, hai người này hễ xáp lại là y chang rằng cãi nhau. Một bên là chu tước cai quản lửa, một bên là huyền vũ nắm giữ nước, nước và lửa tuy xung khắc nhưng lại bổ trợ cho nhau, thật là một quyết định ko sai lầm khi cho bọn họ đến đây làm nhân viên.
 - Ko đc cười. Chu Hạ và Huyền Ly đồng thanh nói
 - Ân. Không cười ko cười. Các người mau ra tiếp khách đi
 - Hừ. Chu Hạ và Huyền Ly hai mắt tóe lửa nhìn nhau sau đó hậm hực đi ra ngoài
- Sau khi bọn họ rời đi, Nhược Lam lặng lẽ thở dài, đêm thất tịch...Nguru Lang – Chúc Nữ còn đc gặp nhau, vậy còn ta và chàng?
- Chủ nhân! Người lại nhớ đến người đó. Lãnh Huyết thanh âm lạnh lùng hỏi
 - Ta nhớ đêm vu tịch của 1 vạn năm về trước, đêm đó chàng đã đứng trước mặt ta và thề rằng sẽ ko để chuyện tình của chúng ta tựa như Nguru Lang – Chúc Nữ.
 - Thế nhưng hán đã làm trái lời thề, giữa vương quyền và tình yêu hán đã chọn vương quyền. Lãnh Huyết lãnh đạm nói
 - Ân. Lần đầu tiên trao hết tình cảm cho một người, đến cuối cùng...
- Đang chìm đắm trong kí ức xa xưa, thì Liễu Mặc thờ gấp chạy vào nói
- Chủ nhân, chủ nhân! Có một vị khách muốn gặp người.
 - Ân.
- Vừa mới bước ra nó liền nhìn thấy Mẫu Đơn tiên tử, khẽ mỉm cười
- Mẫu Đơn tiên tử, ngọn gió nào đưa người tới đây?
 - Mẫu Đơn tham kiến công chúa. Mẫu Đơn tiên tử phúc thân hành lễ
 - Đc rồi, ko cần như vậy đâu, ta bây giờ ko còn là công chúa nữa

– Nhưng...

– Mẫu Đơn nếu người đến đây chỉ để câu nệ lễ thất như vậy thì người về đi, ta ko muốn tiếp người.

– Mẫu Đơn đã hiểu.

– Đây là ai vậy? Lãnh Huyết tay chỉ vào Mẫu Đơn tò mò hỏi

– Nhìn thế nào cũng ko thấy giống con người! Liễu Mặc lại chen vào

Bốp. Đông Phong tay cầm khay trà gõ một cái vào đầu Liễu Mặc, Liễu Mặc mặt đầy hận ý quay sang quát Đông Phong

– Này sao người lại đánh ta! Đồ con rông chết tiệt

– Đồ ngốc, ko nghĩ thấy trên người nàng ta có mùi mẫu đơn à?

– Mẫu Đơn tiên tử. Lãnh Huyết nói

– Ân. Chính là nàng ta, Lãnh Huyết người thật thông minh ko giống như ai kia. Đông Phong tay vỗ vai Lãnh Huyết, mắt thì liếc xéo Liễu Mặc

– Đông Phong...ta giết người...Liễu Mặc hét lên, tiếp đó nhào tới đánh Đông Phong. Hai người bọn họ cứ thế mà chạy quanh quán coffe

Mẫu Đơn tiên tử tròn mắt nhìn, đây chính là đại tướng quân trấn giữ phương Đông, Đông Phong sao? Hắn ko phải nổi tiếng lãnh đạm, thờ ơ sao? Thế nào bây giờ lại thành ra thế này? Liếc nhìn Nhược Lam nàng ta âm thầm than phực. Công chúa người thật lợi hại, có thể làm cho 4 đại tướng quân của thiên đình từ chức xuống nhân gian làm bồi bàn cho người, còn khiến cho đại tướng quân Đông Phong thay đổi nữa chứ.

– Ko phải ta làm hắn thay đổi đâu mà là hắn! Nó vừa nói, tay vừa chỉ vào Liễu Mặc

Mẫu Đơn tiên tử cả kinh, làm sao công chúa biết nàng đang nghĩ gì, hơn nữa cái nam nhân khuôn mặt phấn nộn, vóc dáng nhỏ nhắn, thanh âm yêu kiều kia chính là nguyên nhân đại tướng quân thay đổi á?

– Công chúa, ko phải là...hai người bọn họ...?

– Ân! Nhược Lam, Lãnh Huyết mãnh liệt gạt đầu trả lời

– Ôi mẹ ơi, đại tướng quân bị gay, tin nay mà đến thiên giới chắc các tiên nữ đau lòng mà chết mất. Mẫu Đơn kinh hi nói

Nhược Lam ôm bụng cười khúc khích, Lãnh Huyết thì âm thầm đánh giá Mẫu Đơn. Cảm nhận đc có người nhìn mình, Mẫu Đơn cũng ngẩng đầu lên nhìn lại. Bị Mẫu Đơn bắt gặp, Lãnh Huyết có chút bối rối quay đầu sang chỗ khác, tiếp đó hướng phía cửa mà đi ra. Nhược Lam thu hết biểu tình này của họ vào mắt, môi anh đào khẽ nhếch, lại thêm một đôi tình nhân mới ra đời!

– Chủ nhân!

– Có chuyện gì

– Ngoài kia có một cô gái đang thất tình, trông rất tội nghiệp. Bạch Hàn vội vã nói

– Ân. Thế thì có liên quan gì đến người, sao người lại lo lắng vậy?

– A...thần, cô ấy...cô ấy là khách quen của quán cho nên...

– Vậy sao. Nhược Lam hí hóp mắt lại nhìn Bạch Hàn, chặc chặc xem ra đại tướng quân trấn giữ phương Tây đã động tình rồi...Khẽ mỉm cười, nó nói : “ chờ ta một chút”

3 phút sau, Nhược Lam cầm trong tay một viên chocolate đưa cho Bạch Hàn:

– Đưa cho cô ấy đi

– Ân

Sau khi Bạch Hàn dời đi, nó cũng theo chân hắn bước ra, khẽ nhíu mày, chuyện gì đây? Sao khách trong quán ko là tiên nhân thì cũng là yêu nhân thế này. Chặc chặc, sức hút của mấy người này mạnh thật, xem ra phải triệt để khai thác mới đc. Bước đến cây đàn piano gần đó, nó ôn nhu nói

– Hôm nay là ngày mừng 7- tháng 7, ngày Ngưu Lang – Chức Nữ gặp nhau, ta biết mọi người ở đây ko phải là thường nhân, đã sống mấy trăm nay chắc hẳn cũng có một cuộc tình khiến mình khắc cốt ghi tâm, hôm nay ta sẽ hát một ca khúc tặng mọi người, Hi vọng những người đã và đang yêu sẽ biết trân trọng những gì mình đang có, đừng để khi mất đi rồi mới nuối tiếc hoài niệm.

– Hoan hô....

Nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi bàn tay lướt trên phím đàn, Nhược Lam thả mình vào lời bài hát tưởng nhớ đến người mà 1 vạn năm nay nó vẫn đợi

Đã nói lời tạm biệt thì sẽ không thể quay lại .

Lời xin lỗi đã không còn giá trị nữa rồi .

Nước mắt thay những nụ hôn kia lăn dài trên má .

Thế giới của tôi đột ngột chỉ còn những bông tuyết lạnh giá .

Bàn tay năm ngón đã không thể níu kéo ngày hôm qua

Từng mảnh từng mảnh làm sao ghép lại ?

Mùng bảy tháng bảy bầu trời đột nhiên đầy tuyết trắng.

Không dám nhìn , bản thân chỉ hy vọng tất cả là ảo giác .

Đứng ở cuối con đường , bất lực nhìn tuyết rơi mãi

Xóa trắng con đường ngời đến

Mùng bảy tháng bảy ngày và đêm phân cách rõ ràng .

Mất đi tất cả , chỉ có thể trở mặt nhìn tình yêu đi đến hồi kết thúc .

Nhìn bầu trời bao la và chân trời mênh mông không cuối

Chẳng thể nghe thấy điều gì nữa ..

Từng mảnh từng mảnh làm sao ghép lại ?

Mùng bảy tháng bảy bầu trời đột nhiên đầy tuyết trắng.

Không dám nhìn , bản thân chỉ hy vọng tất cả là ảo giác .

Đứng ở cuối con đường , bất lực nhìn tuyết rơi mãi

Xóa trắng con đường ngời đến

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tài Nữ* , *Đệ Nhất Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.